

HIỆU
CẦM ĐỒ
SỐ 8

THE PAWNSHOP NO. 8

THAM TUYẾT

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

SOUL IS ON SALE NOW

Mục lục

Phần 1

Phần 2

HIỆU CẨM ĐỒ SỐ 8 [C]

Thâm Tuyệt
dtv-ebook.com

Phần 1

[Tổng] Bát Hào Dương phô.

Tác giả: Tích ta muộn r ồi

VIP2016-12-30 kết thúc

Phi V chương tổng điểm đánh số: 674130 tổng số bình luận: 2765 số lần bị cất chứa cho đến nay: 4991 văn chương tích phân: 76,749,816

Văn án

Truyền thuyết ở không gian đệ tứ độ có cái gọi là "Bát Hào Dương phô" địa phương, ở nơi đó người có thể c ần đ ồ vàng bạc châu báu, khế đất, lâu khế, cho dù là người tứ chi, nội tạng, vẫn là vận khí, trí lực, lý trí, vui sướng, hạnh phúc, tình yêu, thậm chí giá trị sang quý linh hồn, lấy thỏa mãn người sở hữu nguyện vọng.

Bát Hào Dương phô, chỉ có điễn tiến, không có chuộc ra.

Đó là đi ều bất quy lộ

Di hướng nơi đó người, trở v ề lại trở v ề lúc sau, sẽ trở nên vô tay vô chân vô gan vô dạ dày vô tâm, thậm chí mất đi linh hồn biến dị.

Chúng có một ngày, bọn họ sẽ vì c ần đ ồ, mà trở nên người không giống người.

Ở Bát Hào Dương phô, tươi cười là giả, thành khẩn là giả, thương hại cũng là giả, hết thầy đầu sẽ chỉ là lừa gạt cùng dụ dỗ thủ đoạn.

Này văn vô CP

Bởi vì thượng bả gia nhập V chờ vấn đề, phải đổi cái thứ nhất chuyện xưa làm đại biên độ cải biến, bởi vậy đổi các vị người đọc tạo thành bối rối, tác giả tỏ vẻ thực xin lỗi, đã đơn độc khác khúc dạo đầu

Tag: Xuyên qua thời không vô hạn lưu võ hiệp phim Hồng Kông

Vai chính: Diệp Lê | vai phụ: Diệp Chỉ Lan, hắc ảnh, Lão Bạch, Diệp Thần Dương, Thẩm Việt | cái khác:

Chương 1 tiết tử

"Chuẩn bị hậu sự đi, hẳn là cũng liền hai ngày này." Bác sĩ trong giọng nói mang theo không dễ phát hiện một tia tiếu nuối, nhưng cũng không có nói thêm nữa lời nói, ở đem bệnh tình nguy kịch thông tri đơn giao cho trước mặt thiếu nữ sau, đôi tay cắm vào bạch y áo dài trong túi, liền xoay người rời đi.

Ở bệnh viện, sinh lão bệnh tử cũng thành tâm thường sự, thân là bác sĩ lại cứu lại không được người bệnh tánh mạng, loại này cảm giác vô lực ở trải qua lâu rồi lúc sau cũng trở nên chết lặng. Lần này làm hẳn khó được đồng tình một lần, cũng chỉ là bởi vì có chút đáng thương người bệnh qua đời sau lưu lại cái này nữ hài bơ vợ không nơi nương tựa thôi, xem trên người nàng xuyên cao trung giáo phục, hẳn là còn không có thành niên đi.

Nhu thuận đen nhánh thẳng phát rũ xuống che khuất nữ hài xinh đẹp có chút quá phận đôi mắt, nàng gắt gao nhìn chăm chăm trong tay kia trương thông tri đơn, trên mặt tái nhợt không giống người dạng, lại không có toát ra một tia bi thương.

Diệp Lê trước nay liền sẽ không rơi lệ, từ nhỏ đến lớn, mặc kệ là khi còn nhỏ bởi vì không có ba ba bị mặt khác tiêu hài tử cười nhạt, vẫn là hôm nay nhận được mẫu thân bệnh tình nguy kịch đơn, nàng đều không có lưu một giọt nước mắt.

Thật lâu sau sau, Diệp Lê nhìn thông tri đơn thượng kia đau đớn nhân tâm "Ung thư thời kì cuối, bệnh tình nguy kịch" mấy cái chữ to, bên tai tựa hồ lại tiếng vọng khởi qua đi mấy ngày bác sĩ hộ sĩ cùng nàng nói qua sở hữu nói, "Chúng ta đã tận lực" "Ung thư tế bào toàn bộ khuếch tán, đã không có cách nào"

An tĩnh bệnh viện hành lang dài, Diệp Lê lắng hoa môi mỏng nhấp khởi, bỗng nhiên nhẹ giọng nói: "Ai nói không có cách nào."

Nói ra lời này Diệp Lê nâng lên con ngươi, nếu lúc này có người thấy, liền sẽ phát hiện nàng nguyên bản con ngươi không những không có nổi lên hy vọng ánh sáng, ngược lại lâm vào càng thâm thúy hắc ám.

Lên làm để vô pháp cứu vớt ta khi, ta liền đều hướng ma quỷ ôm ấp.

Một vòng trước ban đêm, Diệp Lê rón ra rón rén đi đến phòng khách tưởng đồ nước uống, riêng phóng nhẹ tiếng bước chân miễn cho quấy rầy mẫu thân nghỉ ngơi, mẫu thân hôm nay lại là công tác một ngày mới trở về a, hẳn là rất mệt.

Uống qua thủy Diệp Lê xoay người tưởng về phòng khi, vừa vặn đi qua phòng khách bày biện gương toàn thân, Diệp Lê không tự giác mà dừng bước chân, nhìn về phía trong gương chính mình, có đồng dạng tinh xảo lại thanh lãnh gương mặt, nghiêng nghiêng đầu, trong gương đồng dạng là

một thân màu trắng váy ngủ tóc dài thiếu nữ cũng đi theo nghiêng nghiêng
đầu.

Diệp Lê đang muốn đình chỉ loại này ấu trĩ hành động trở về phòng khi,
bỗng nhiên một loại rùng mình nhân tâm lạnh lẽo theo lưng bò đến nã da
thượng, làm nàng cả người tê dại, mà hình chữ nhật trong gương xuất hiện
quỷ dị hiện tượng càng là làm nàng đờng tử co chặt,

Một đạo nòng đậm hắc ảnh liền đứng ở nàng phía sau,

Diệp Lê có thể rõ ràng cảm nhận được tới gần thấm người lạnh lẽo,
nhưng nàng lại không cách nào nhúc nhích, liền thanh âm cũng phát không
ra.

Là quỷ sao? Diệp Lê mở to hai mắt, gắt gao nhìn chăm chăm trong
gương hắc ảnh, mơ hồ có thể nhìn ra tựa hồ là một cái mang theo áo
choàng bóng người.

Hắc ảnh cũng cảm nhận được nàng nhìn chăm chú, hơi hơi chuyển
động đầu, Diệp Lê nhìn hắc ảnh động tác, nhin không được bưng kín
miệng, sợ hãi chính mình phát ra thanh tới, nếu lúc trước là bởi vì hoảng
sợ mà vô pháp phát ra tiếng, kia hiện tại bình tĩnh lại nàng chỉ lo lắng cho
mình phát ra thanh âm sẽ đánh thức mẫu thân, làm nàng cũng nhìn đến này
đáng sợ một màn.

"Không hồ là ta lựa chọn người." Hắc ảnh tựa hồ vì Diệp Lê có thể
nhanh như vậy bình tĩnh lại mà cảm thấy vừa lòng, nhưng hấn nói ra nói
như cũ là lạnh băng làm người sợ hãi.

"Người là ai?" Diệp Lê cổ đủ dũng khí, cắn răng nói ra như vậy một
câu.

"Ta là ai người không cần biết, người chỉ cần biết rằng ta có thể thỏa mãn người sở hữu nguyện vọng là được."

Trần ngập dục hoặc lời nói chỉ làm Diệp Lê càng cảm thấy sợ hãi, giống như là Satan hóa thân xà đối Adam Eve dụ dỗ, một bước đó là vạn trượng vực sâu, Diệp Lê không tin thần bí mà đáng sợ hắc ảnh nói ra nói không cần cái gì đại giới, nàng hiện tại chỉ nghĩ làm hắc ảnh mau rời khỏi nàng gia, rời đi nàng cùng nàng mẫu thân bên người.

"Người muốn cái gì?"

Hắc ảnh âm lãnh thanh âm vang lên, "Ta muốn người trả giá một thứ."

"Nếu ta cự tuyệt đâu?" Diệp Lê mạo hiểm khả năng giây tiếp theo đã bị giết chết áp lực nói ra những lời này.

"Người sẽ không, người thực mau liền sẽ tới tìm ta, sẽ không muốn thật lâu."

Hắc ảnh lưu lại như vậy một câu giống thật mà là giả nói, liền biến mất.

Kia cổ thảm người lạnh lẽo rời đi sau, Diệp Lê xụi lơ mà ngẩng ở trên mặt đất, trên lưng sớm đã một mảnh mờ hôi lạnh rùng rùng.

Diệp Lê không có thấy chính là, trong gương nàng trắng nõn trên trán ẩn hạ một cái màu xám bạc "8".

"Hôm nay này tiết khóa chúng ta giảng chính là....." Trên bục giảng lão sư bối quá đang ở bảng đen thượng dùng phấn viết viết mấy chữ sau liền bắt đầu một ngày giảng bài,

Diệp Lê khó được thất thần, tâm tư nhin không được bay tới tới hôm qua quý dị trải qua thượng, kia đạo bóng đen nói nàng thực mau liền sẽ đi tìm hấn là có ý tứ gì, còn có vì cái gì nói nàng là bị lựa chọn người.....

"Diệp Lê." "Diệp Lê."

Hợp với bị kêu hai tiếng, Diệp Lê mới h ồi phục tinh th ần lại, từ trên chỗ ng ồi đứng dậy nhìn v ề phía lão sư.

Cũng may Diệp Lê thành tích nhất quán không t ồi, lão sư cũng li ền không nắm nàng đi học làm việc riêng không bỏ, chỉ ôn thanh lập lại một lần nàng lời nói, "Diệp Lê ngươi tới đọc diễn cảm một đoạn này."

Diệp Lê c ần lấy sách giáo khoa, bất quá quét hai mắt li ền biết lão sư chỉ chính là nào một đoạn, nói ra thanh âm giống như ào ạt thanh lưu ưu nhã mà yên lặng quanh quẩn ở phòng học trung,

"Nếu lấy một ngày trung thời gian tới đối ứng bốn mùa, đương nhiên mùa xuân là sáng sớm, mùa hè là giữa trưa, mùa thu là hoàng hôn, mùa đông là đêm tối. Nếu lấy nhạc cụ tới đối ứng bốn mùa, ta tưởng mùa xuân hấn là tiêu hào,..... Mùa đông là sạch sẽ thổ địa thượng một con cô linh cái tâu."

Đinh linh linh tan học tiếng vang lên sau, Diệp Lê lo chính mình thu thập sách giáo khoa, công lên bao li ền một người đi ra trường học, ở người khác trong mắt, nàng luôn là như vậy cô đơn chiếc bóng, khó có thể tiếp cận, lấy Diệp Lê ưu tú cùng xuất sắc diện mạo, vốn nên có rất nhiều người muốn cùng nàng làm bằng hữu, nhưng không phải tất cả mọi người có thể ở nàng lạnh nhạt giống như có thể nhìn thấu hết thảy dưới ánh mắt đ ối trạ.

Rất nhiều người đ ối đ ối nói, Diệp Lê là bởi vì gia đình nguyên nhân mới có thể như vậy lạnh nhạt, nhưng chân chính cùng nàng tiếp xúc quá

người biết, nàng cũng sẽ cười, nhưng lại cười lạnh nhạt, phát ra từ đáy lòng lạnh nhạt, đối trừ bỏ mẫu thân của nàng ở ngoài mọi người coi thường, thật giống như người cùng cá vàng giống nhau, đặc biệt là Diệp Lê gia chưa bao giờ dưỡng cá vàng.

Liên tiếp mấy ngày, Diệp Lê đều không có cùng mẫu thân nhắc tới quá đêm đó sự, một là không nghĩ làm nàng lo lắng, nhị là kia hắc ảnh không còn có tới đi tìm nàng, có lẽ kia sự kiện liền đến đây là dừng lại đi.

Diệp Lê bỗng nhiên dâng lên một loại cảm thấy thẹn cảm, vì chính mình đã điều tâm thái mà cảm thấy cảm thấy thẹn, nàng Diệp Lê lớn như vậy trước nay đều chỉ có nàng coi khinh người khác, loại này vô luận áp đảo chỉ số thông minh còn có năng lực thượng cảm giác về sự ưu việt, ở làm Diệp Lê cảm thấy tịch mịch đồng thời, cũng có thỏa mãn cảm giác an toàn, nhưng vượt qua tự nhiên lực lượng hắc ảnh lại đánh vỡ nàng vì chính mình thành lập lên an toàn thành lũy, làm nàng biết chính mình ở hắc ảnh trước mặt bất kham một kích.

Người ở mất đi cảm giác an toàn thời điểm, thường thường sẽ làm ra một ít vượt qua tình lý sự, khi dễ so với chính mình càng nhỏ yếu người, hoặc là đi không màng tất cả tìm kiếm tâm an toàn ký thác, đây đều là người thường sẽ làm sự tình, mà Diệp Lê vừa lúc không phải người thường, càng là không có cảm giác an toàn, nàng càng là bình tĩnh.

Diệp Lê đi nàng thường đi một gian thư viện, này gian thư viện từ nàng bảy tuổi thời điểm liền thường xuyên tới, mà lần này nàng tìm tất cả đều là cùng ma quỷ, siêu tự nhiên hiện tượng có quan hệ thư, luôn luôn tôn trọng khoa học chủ nghĩa nàng trước nay đều là đối này đó thư khịt mũi coi thường, nhưng hiện tại nàng cảm thấy chính mình cần thiết nhìn xem.

Ở thư viện hao phí hơn phân nửa thời gian Diệp Lê khép lại trong tay thật dày sách, vặn vẹo có chút tê dại cổ, đem thư thả lại chỗ cũ, tính toán

rời đi khi, một đạo thanh âm gọi lại nàng, "Diệp Lê."

Diệp Lê dừng lại bước chân, một cái ăn mặc sơ mi trắng mang kính đen, bộ dạng thanh tú nam sinh bước nhanh đã đi tới, trên mặt mang theo hai phân câu nệ, "Diệp Lê, người cũng tới thư viện a."

Diệp Lê hơi hơi gật đầu một cái, trong đầu đối với trước mặt nam sinh tướng mạo qua một lần, "Tổng sâm."

Tổng sâm hiển nhiên đối Diệp Lê có thể nhớ rõ tên của hắn có chút kinh hỉ, nhưng cũng không thể nào có thể nói, chỉ bài trừ một câu, "Diệp Lê, đã trễ thế này, ta..... Ta đưa người về nhà đi." Hắn nói lời này khi thậm chí cũng không dám ngẩng đầu xem Diệp Lê mặt.

"Không cần."

Tổng sâm sững sốt, lại ngẩng đầu lên khi chỉ nhìn đến Diệp Lê đã đi ra thư viện đại môn.

Diệp Lê không đem vừa rồi phát sinh tiêu nhạc đem để ở trong lòng, thượng xe buýt sau phát hiện không có tòa cũng liền tùy tiện đứng ở dựa môn địa phương. Đang lúc Diệp Lê hồi tưởng khởi ở thư thượng xem qua đồ vật khi, ngoài cửa sổ xe bay vút mà qua một cảnh trung khoác áo choàng hắc ảnh liền đứng ở nơi đó.

Diệp Lê đành tử co rút lại, trong nháy mắt tim đập cũng ngừng lại, bước nhanh hướng xe phía sau đi rồi vài bước lại vọng qua đi khi nơi đó lại phở phở thông thông, bình thường vô kỳ.

Diệp Lê biết, hắn, vẫn luôn đi theo nàng bên người.

Một vòng sau nào đó sáng sớm, ở phòng bếp làm bữa sáng mẫu thân bỗng nhiên đau té xỉu mà, bất tỉnh nhân sự, đưa đến bệnh viện, ở trải qua

hai ngày toàn thân kiểm tra sau, xác nhận ung thư gan thời kì cuối.

Ngoài phòng bệnh, Diệp Lê tiến đi đến thăm lão sư đờng học, xem cũng không thấy cuối cùng rời đi về mặt muốn nói lại thôi Tống sâm, liền trở về phòng bệnh, ngồi ở trước giường bệnh, cầm quả táo chuẩn bị tước da cho mẫu thân ăn.

Diệp Lê mẫu thân nhìn trước mặt ngoan ngoãn nữ nhi, có chút đau lòng, "A Lê, ta tình huống là cái dạng gì ta chính mình rõ ràng, ta duy nhất không yên lòng chính là ngươi....."

Nàng lời nói còn chưa nói xong đã bị Diệp Lê đánh gãy, "Đừng nói đen đui nói, bác sĩ còn không có từ bỏ đâu, ngươi như thế nào liền từ bỏ."

"Nhất định sẽ có biện pháp." Diệp Lê ngữ khí kiên định nói, trong tay quả táo đã xinh đẹp tước xong rồi da, lộ ra no đủ mượt mà phiếm hơi hơi màu vàng nhạt hoàn chỉnh thịt quả, Diệp Lê đem một toàn bộ không có tách ra vỏ táo phóng tới thùng rác, sau đó đem quả táo đưa cho mẫu thân.

Diệp Lê mẫu thân nhìn con người kiên định nữ nhi, trong lòng không khỏi thở dài một hơi, tiếp nhận quả táo.

Diệp Lê mẫu thân kêu Diệp Chỉ Lan, người lớn lên xinh đẹp, Diệp Lê có thể có như vậy một bộ xuất chúng tướng mạo hơn phân nửa là tùy mẫu thân, đến nỗi kia mặt khác hơn một nửa còn lại là tùy kia chưa bao giờ xuất hiện quá phụ thân. Diệp Chỉ Lan mẹ con là Z thị ngoại lai dân cư, đối hàng xóm nói là trượng phu qua đời, cho nên mang theo hài tử chuyển nhà tới rồi nơi này.

Z thị chỉ là ba bốn tuyến tiểu thành thị, quy mô cũng không lớn, tin tức cũng không phải thực lưu thông, đối với Diệp Chỉ Lan tới nói ý nghĩa một loại khác an toàn.

Giống cái gì trước phụ qua đời, nhà mẹ đẻ cũng không ai loại này lời nói dối, Diệp Lê liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu, chỉ là không có để ý mà thôi, nàng chỉ cần biết rằng nữ nhân này thật là nàng thân sinh mẫu thân, hơn nữa vì nàng có thể trả giá hết thảy là đủ rồi.

Ở Diệp Lê đi ra ngoài vì nàng mang cơm thời điểm, Diệp Chỉ Lan gạt ra một cái nhiều năm như vậy tới vẫn luôn nhớ kỹ trong lòng lại chưa từng kích thích quá điện thoại,

Cũng liền ở tích hai tiếng sau điện thoại bị chuyển được, "Ta là Diệp Chấn Thanh, xin hỏi người tìm ai?"

Diệp Chỉ Lan hốt mắt phiếm hồng, khàn khàn thanh âm vang lên, "Đại ca....."

Bất xong cái này điện thoại tựa hồ dùng hết Diệp Chỉ Lan sở hữu sức lực, điện thoại một kết thúc nàng liền lâm vào bệnh tình nguy kịch trạng thái, bác sĩ hộ sĩ không thể không đối nàng tiến hành khẩn cấp cứu giúp, càng ngày càng suy yếu khỏe miệng nàng lại mang theo ý cười, nàng ít nhất có thể yên tâm đi, cha mẹ còn có Đại ca Nhị ca bọn họ tha thứ nàng, cũng sẽ hảo hảo chiếu cố A Lê.

Phòng chăm sóc đặc biệt ICU ngoại, Diệp Lê đang nhìn trong tay bệnh tình nguy kịch thông tri đơn nói ra câu nói kia sau, mãnh liệt nguyện vọng dưới đáy lòng lan tràn khai, vô luận trả giá cái dạng gì đại giới đều có thể, chỉ cần có thể thỏa mãn nàng tâm nguyện.

Giây tiếp theo, hắc ảnh liền xuất hiện ở thật dài hành lang cuối, phía sau là u lam ánh sáng, càng đi càng gần, phảng phất chủ đạo vận mệnh thần, mà không phải đến từ địa ngục ma quỷ.

Âm lãnh thanh âm ở yên tĩnh trung vang lên, "Ta nói rồi người sẽ tìm đến ta."

Lúc này Diệp Lê đã không có bất luận cái gì sợ hãi ý niệm, nàng nhìn thẳng nòng đấm hắc ảnh nói, "Ta nguyện ý giao dịch."

Vừa dứt lời, Diệp Lê liền phát hiện quanh thân biến hóa hoàn cảnh, thân ở địa phương đã không còn là bệnh viện hành lang dài, mà là không bờ bến hắc ám.

Diệp Lê đã mất hạ bệ tâm này đó, nàng chỉ nhìn chăm chú vào trước mắt nói có thể thỏa mãn nàng sở hữu nguyện vọng hắc ảnh, là ma quỷ vẫn là thượng đế, nàng đều không để bụng.

"Người từ nhỏ chú định chính là thuộc về hắc ám bên này,

Ta sẽ cho người vô ngăn tẫn tài phú, trường sinh bất tử thân thể, nhìn trộm nhân tâm, biết trước họa phúc năng lực, chỉ cần người hồi báo ta giống nhau, trung thành."

"Hảo, ta nguyện ý, ta lấy ta trung thành yêu cầu đổi đến Diệp Chỉ Lan khỏe mạnh, còn có..... Quên đi sở hữu về ta ký ức."

"Khế ước thành lập, vĩnh sinh vĩnh thế không được thay đổi."

Chờ đến Diệp gia người suốt đêm đuổi tới Z thị khi, biết được chính là tiểu muội Diệp Chỉ Lan kỳ tích khôi phục khỏe mạnh, cũng mắc phải lựa chọn quên đi chứng, quên đi bọn họ cái kia ở Diệp Chỉ Lan bệnh tình nguy kịch đêm đó ly kỳ mất tích cháu ngoại gái.

Chương 2

Truyền thuyết ở không gian đệ tứ độ có cái gọi là "Bát Hào Đương phô" địa phương, ở nơi đó người có thể cầm đồ vàng bạc châu báu, khế đất, lâu khế, cho dù là người tứ chi, nội tạng, vẫn là vận khí, trí lực, lý trí, vui sướng, hạnh phúc, tình yêu, thậm chí giá trị sang quý linh hồn, lấy thỏa mãn người sở hữu nguyện vọng.

Bát Hào Đương phô, chỉ có điên tiến, không có chuộc ra.

Ở Diệp Lê trả giá nàng trung thành sau, nàng liền trở thành hắc ảnh nô bộc, bị đầu nhập Bát Hào Đương phô bên trong, đời đời kiếp kiếp vì xử lý nhà này hiệu cầm đồ.

Đúng vậy, đời đời kiếp kiếp, vô tận vô xa, cho đến vũ trụ hủy diệt, cho đến nhân loại không hề có tham niệm.

Diệp Lê tỉnh lại sau đã đang ở hiệu cầm đồ trong vòng, mà nàng trên cổ còn nhiều một thứ, màu bạc bát tự vòng cổ, cũng là Bát Hào Đương phô lão bản tượng trưng, Diệp Lê sờ lên vòng cổ, trong tay rõ ràng cảm nhận được này vòng cổ mảnh liệt kim loại khuynh hướng cảm xúc, còn có dây xích thượng từ tiểu nhân phương phiến cấu thành kết cấu, nhất để quả thực là cái sáng long lanh '8' tự phù hào.

Không, có lẽ không phải '8', mà là vô hạn ký hiệu, vô hạn thời gian, năm tháng, người vô hạn dục vọng..

Nhưng vô luận là loại nào, nó đều là xiềng xích, là gông xiềng, đại biểu cho Diệp Lê một cái khác thân phận, hắc ám nô lệ.

Còn không đợi Diệp Lê nghĩ nhiều, liền có ăn mặc áo dài áo khoác ngoài người hầu đón nhận tiến đến, cúi đầu tấm ván gỗ nói: "Lão bản có cái gì phân phó?"

Ở Diệp Lê hỏi hẳn mấy vấn đề sau, thực mau liền phát hiện hẳn không giống người bình thường, cứ việc sẽ đúng sự thật trả lời nàng vấn đề, nhưng tựa như bị an trí tốt trình tự giống nhau, không có linh hồn.

"Người trước tiên lui hạ đi." Được đến nàng muốn biết một chút sự tình sau, Diệp Lê liền làm người hầu tiếp tục làm việc đi.

Theo người hầu nói, hiệu cầm đầ cùng hẳn giống nhau gia phó cùng sở hữu hai mươi người, bởi vì bản thân tồn tại với dị không gian bên trong, hiệu cầm đầ không có thời đại chi phân, mà hiệu cầm đầ đến tột cùng có bao nhiêu đại, chính là sinh hoạt ở chỗ này không biết nhiều ít năm tháng người hầu cũng không biết.

Chính thất bày một trương rất dài bàn dài, trên dài phóng văn phòng tứ bảo, còn có hiện đại bút máy linh tinh, bàn dài mặt sau là một trương cao lưng ghế da đen ghế, da đen ghế mặt sau ước tám thước khoảng cách, là một khác đạo môn. Diệp Lê biết đây là tiếp đãi khách nhân địa phương, bàn dài nghiêng đối địa phương có một mảnh tinh vách tường, mặt trên sẽ hiện ra ra sắp đã đến khách nhân tên.

Diệp Lê không có ở chỗ này nhiều đãi, mà là đi hướng ghế dựa sau kia đạo môn, nhẹ nhàng đẩy ra chính là một đạo thật dài hành lang, phô màu đỏ thêu thượng hoả long văn mà nỉ, một phiến một phiến xa lạ màu đỏ đen đại môn, nơi này mỗi một cánh cửa nàng đều có thể mở ra.

Duyên mà nỉ đi đến hành lang cuối, nhìn đến chính là thuộc về nàng phòng ngủ chính, điển hình phương Tây xa hoa cách điệu, phú quý mà phong phú. Có thể ngủ năm người giường lớn, rộng đại cao ngất toàn thân kính, vân thạch vách tường, bệnh đậu mùa thượng vẽ có mỹ lệ bích thư, một loạt to rộng tủ quần áo triển khai.

Diệp Lê biết chỉ cần nàng tưởng, nơi này phong cách tùy thời có thể biến hóa, vô luận là kiều Tây vẫn là kiều Trung Quốc, là ngắn gọn vẫn là xa hoa, nàng nhìn về phía chính mình đôi tay, có thể rõ ràng cảm nhận được sờ nắm có lực lượng, đây là hắc ảnh cấp cho nàng, thuộc về hắc ám lực lượng, đương hắc ảnh không ở thời điểm, này gian hiệu cần đi tùy ý nàng khống chế.

Nhưng Diệp Lê không nghĩ thay đổi, nàng nằm ở này trương ước chừng có thể ngủ thượng năm sáu cá nhân đều không hiện chen chúc khắc hoa trên giường lớn, nhắm mắt lại, nàng rất mệt, ở chấp hành hắc ảnh mệnh lệnh nhiệm vụ phía trước, nàng tưởng hảo hảo nghỉ ngơi một lần, cuối cùng một lần.

Diệp Lê không biết chính mình ngủ bao lâu, nhưng đương nàng từ nặng nề giấc ngủ trung mở mắt ra tới khi, lại là vô cùng thanh tỉnh, thanh tỉnh đến nàng nhớ rõ phía trước phát sinh sở hữu sự tình, hắc ảnh tìm tới nàng, mẫu thân bệnh tình nguy kịch, nàng dùng trung thành với hắc ảnh trao đổi đến mẫu thân khỏe mạnh, cùng với quên nàng.

Diệp Lê đối nàng quyết định tưởng rất rõ ràng, nàng rốt cuộc vô pháp trở lại mẫu thân bên người, giống cái người bình thường làm bạn nàng sống đến lão, nàng sẽ đột nhiên mà từ nàng sinh mệnh biến mất rớt, một khi đã như vậy, khiến cho nàng quên mất đi, quên mất liền sẽ không bị thương.

Tỉnh lại sau, Diệp Chỉ Lan chẳng những sẽ khôi phục khỏe mạnh, còn sẽ quên chính mình sinh quá một cái nữ nhi, nàng sinh mệnh có quan hệ Diệp Lê sở hữu ký ức đều sẽ bị lau sạch, chậm rãi, nàng sẽ một lần nữa bắt đầu chính mình nhân sinh, bên người người cũng sẽ không cố tình đi nhắc nhở nàng, rốt cuộc bọn họ cùng Diệp Lê mẹ con cũng không có gì quan hệ. Đến nỗi nàng biến mất sẽ cho người khác mang đến cái gì ảnh hưởng, Diệp Lê

căn bản là không để bụng, nàng để ý trước nay cũng chỉ có Diệp Chỉ Lan một người.

Diệp Lê duy nhất tính sai có lẽ chính là Diệp gia đã đến.

Diệp chấn dây thanh đại ni tử đuổi tới bệnh viện khi, nhìn đến chính là vẻ mặt mờ mịt vô thố tiêu muội Diệp Chỉ Lan, năm tháng tựa hồ vẫn chưa ma đi nàng quá nhiều dấu vết, ở biết được tiêu muội bệnh tình chuyển hảo sau, điệp chấn thanh buồng trong lòng tảng đá lớn, cấp xa ở kinh thành lo lắng không thôi cha mẹ đánh báo bình an điện thoại, một bên làm cấp tiêu muội chuyên viện đi kinh thành đại bệnh viện công tác, một bên dò hỏi chính mình chưa từng gặp mặt cháu ngoại gái sự.

Ai ngờ Diệp Chỉ Lan mờ mịt nói: "Nữ nhi, ta không có nữ nhi a."

Một bên bác sĩ đem điệp chấn dây thanh ra phòng bệnh, thành khẩn mà nói cho hẳn: "Thật đáng tiếc, Diệp nữ sĩ tuy rằng bệnh tình kháng phục, nhưng phía trước khả năng thương tới r ã bộ phận não bộ thần kinh, nào đó ký ức thất lạc."

Nghe vậy điệp chấn thanh có chút khiếp sợ, ngay sau đó lại nói: "Ta đây cháu ngoại gái Diệp Lê đâu?"

Bác sĩ sắc mặt cũng có chút không tốt, thờ dài nói: "Diệp Lê tiêu thư từ tối hôm qua liên mất tích, chúng ta đã báo nguy, hy vọng có thể sớm một chút tìm được nàng."

Diệp chấn danh vọng hướng phòng bệnh an tĩnh nằm ở trên giường Diệp Chỉ Lan, nhiều năm qua cứng rắn như thiết tâm địa cũng không cảm nổi lên một tia đau lòng.

Diệp gia người đem Diệp Chỉ Lan mang về kinh thành, lại lần nữa làm mấy lần kiểm tra, xem qua bác sĩ không một không nói là cái kỳ tích, có thể

từ ung thư thời kì cuối trung t ần tại không phải không có, nhưng tuyệt đối là thiếu chi lại thiếu. Mà Diệp gia người đ ồng dạng đi ều động gia tộc nhân mạch, cùng Z thị cảnh sát không ngừng đi ều tra, lại trước sau tìm không thấy Diệp Lê tung tích, Diệp gia lớn như vậy động tĩnh cũng kinh động không ít kinh thành đại gia tộc.

Cứ việc Diệp gia mạo hiểm bị nào đó người phát hiện nguy hiểm đi ều tra, lại không có bất luận cái gì kết quả, mấy tháng qua đi, Diệp gia đối Diệp Lê còn sống hy vọng cũng dần dần mai một, bọn họ không thể không vì Diệp Chỉ Lan suy nghĩ, bởi vì Diệp Chỉ Lan chậm chạp không có khôi phục ký ức dấu hiệu, Diệp gia liền quyết định không nói cho nàng về Diệp Lê sự tình, làm nàng hảo hảo không có bị thương một lần nữa bắt đầu nhân sinh.

Mà đang ở Bát Hào Đương phô Diệp Lê tắc bắt đầu r ồi nàng công tác, hành lang cuối còn có một cái thang lầu, cửa thang lầu treo một trần cách cổ đèn lưu li, cam vàng sắc ánh đèn tựa hồ vẫn luôn không có tắt quá, hiệu cần đ ồ có rất nhiều công tác là có thể sai khiến người hầu, nhưng còn có một ít công tác lại là cần thiết phải làm phô lão bản, cũng chính là Diệp Lê tới làm.

Diệp Lê nhắc tới cây đèn, theo thang lầu xuống phía dưới đi đến, phía dưới có gian rất lớn mật thất, dùng từ lão bản bảo quản cổ điển chìa khóa mở ra đại môn, trung ương là một trương sơn kh ẩu, như thụ phân chi xóa ra đường nhỏ, mà mỗi một cái đường nhỏ đều phóng từng hàng giá gỗ, giá gỗ thượng không phải pha lê rương đó là bình thủy tinh.

Diệp Lê giơ lên đèn, chiếu vào giá gỗ thượng bày mỗi dạng đ ồ vật thượng, có rất nhiều cổ phiếu, lâu khế, vàng bạc châu báu, càng có tay tay chân chân, đủ loại kiểu dáng nội tạng, thận, gan, dạ dày, trái tim, não, đôi mắt..... Diệp Lê cùng chúng nó đi ngang qua nhau, lại liền đôi mắt cũng không nháy mắt một chút.

Lại hướng trong đi, có thể nhìn đến đông đảo tinh mỹ hộp gỗ, cái hộp gỗ điêu hoa văn, Diệp Lê biết nơi đó mặt thịnh chớ so tứ chi cùng nội tạng càng quý trọng đò vật, đặc biệt tư trọng, vô ảnh vô hình đò vật.

Đường nhỏ sâu không lường được, tưởng có xa lắm không liền có xa lắm không, một cái pha lê rương cũng một cái bài đi xuống, vô tận đầu, bài đến một cái có thể tăng thêm lại tăng thêm không gian bên trong. Cái này không gian, có thể cho phép lại nhiều cần đò chi vật, chỉ cần có người nguyện ý đương, liền có càng tân tiên không gian.

Này đó đường nhỏ thượng, có vĩnh viễn chuộc không trở về trần bảo. Đương khách nhân cho rằng có thiên có thể trở về chuộc lại là lúc, lại không biết, một khi phóng thượng này đó đường nhỏ trung giá gỗ thượng, liền không hề có thể lấy về chính mình sử dụng.

Nơi này đã có nhiều như vậy cần đò chi vật, tự nhiên không có khả năng chỉ có quá Diệp Lê này một vị lão bản, ở Diệp Lê phía trước từng có mấy nhậm lão bản, nhưng đầu là bởi vì tự tiện cần hiệu cần đò cần đò chi vật mà thân chịu nghiệp hỏa vẫn diệt.

Hắc ảnh muốn trung thành rất đơn giản, trung thành mà quản lý hiệu cần đò mỗi giống nhau cần đò vật, hẳn có thể cấp cho vô tận thọ mệnh, tài phú, lực lượng, nhưng cấm từ hiệu cần đò lấy đi khách nhân cần đò chi vật tư dùng.

Diệp Lê đem có được chính là đời đời kiếp kiếp bất tử bất diệt sinh mệnh, vì hắc ảnh xử lý Bát Hào Đương phò, nàng nhớ tới hắc ảnh đã từng đã nói với nàng lời nói, "Người có thể ở chúng sinh bên trong chọn lựa một người làm người trợ thủ, làm bạn người trường sinh bất tử."

Diệp Lê cười khẽ một tiếng, làm bạn nàng trường sinh bất tử, không, nàng không cần bất luận kẻ nào tới làm bạn nàng đi này bất tử bất diệt lộ.

Chờ đến Diệp Lê thanh toán xong sở hữu cần đồ vật, dẫn theo cây đèn trở lại mặt trên khi, phát hiện tinh trên vách đã xuất hiện tên.

Chương 3

Bát Hào Dương phô tởn tại với không gian đệ tứ độ, mà Diệp Lê đang ở thế giới chỉ là muôn vàn song song thế giới một cái, lần này tên xuất hiện ở tinh trên vách tên chủ nhân cũng là một thế giới khác người, càng quan trọng là bọn họ không phải chủ động tìm được Bát Hào Dương phô người, mà là bị Bát Hào Dương phô lựa chọn người, bọn họ hoặc có chịu Bát Hào Dương phô ưu ái linh hồn, tiềm chất, hoặc phóng túng dục vọng.

Mà Diệp Lê nhiệm vụ chính là đưa bọn họ dụ dỗ tiến Bát Hào Dương phô, lần này bị lựa chọn người, cũng là Diệp Lê lần đầu tiên nhiệm vụ.

Bát Hào Dương phô lựa chọn người có bốn cái, bọn họ có bất đồng thân thế, tính cách, nhưng vận mệnh đã đưa bọn họ tụ tập ở bên nhau, hiện giờ đã ở triêu đình giang hồ sấm hạ to như vậy thanh danh.

Thiên tử dưới chân kinh thành phồn hoa như cũ, ngư long hỗn tạp, khắp nơi thế lực chiếm cứ, triêu đình lại có Thái tướng, Gia Cát chính ta đám người đối chọi gay gắt, tình thế hỗn loạn. Diệp Lê đi ở kinh thành trên đường phố, nghe người đến người đi ồn ào náo động thanh, nhìn chung quanh một vòng, ánh mắt ở trong góc một nhà đoán mệnh sập thưng ngừng lại.

"Người sập ta muốn." Ôn hòa dễ thân giọng nữ vang lên.

Xuyên hôibố áo dài trang mù thầy bói đang xem đến dừng ở trên bàn một quả vàng óng ánh vàng, đã mở to hai mắt nhìn, vội vàng lạnh lẽ mà thu vàng, tự mình cấp Diệp Lê đẳng vị.

Diệp Lê dứt khoát lưu loát mà ng ồi ở th ầy bói vị trí thượng, lại c ầm lấy trên bàn bút lông, không nhanh không chậm mà ở trên tờ giấy trắng viết xuống một hàng tự, dùng nghiên mực đ ề nặng triển khai ở trước bàn.

Chỉ quẻ người có duyên.

Thiết riu là cái làm người rắn chắc thợ rèn, mặc dù mới vừa dọn đến kinh thành một năm không đến, nhưng đã cùng hàng xóm láng gi ềng hoà mình, thấy ai đ ều vui tươi hơn h ử, mỗi người đ ều biết hẳn có đ ứa con trai ở th ần bắt phủ làm việc, là cái đại nhân vật.

H ắn hôm nay ra tới tường cho h ắn nhi tử mua chút bổ dưỡng đ ồ vật, lại thấy đ ược một cái bãi đ ạoán mệnh sạ ở kia nhắm mắt dưỡng th ần cô nương. Bởi vì một mảnh cha mẹ tâm, lại thấy kia cô nương tuổi trẻ nhẹ nhàng, nghĩ l ần là sinh hoạt gian nan, thiết riu không khỏi có chút m ềm lòng, nhìn nhi ều hai mắt.

Ai ngờ kia cô nương bỗng nhiên mở bừng mắt, đ ối h ắn nói: "Lão tiên sinh, tới tính một quẻ đi."

Diệp Lê nói đ ột ngột, nếu là kinh nghiệm giang h ồ người chắc chắn sinh ra đ ề phòng chi tâm, nhưng thiết riu chỉ là cái bình thường dân chúng, hơn nữa làm người hi ền lành, li ền ở s ửng sốt sau, cười g ật g ật đ ầu, "Hảo a, cô nương, người li ền cho ta tính tính đi."

Đ ăi thiết riu sau khi ng ồi xuống, Diệp Lê nhìn chăm chăm h ắn tướng mạo, nhìn chăm chăm đại khái có nửa tức thời gian mới chậm rì rì nói: "Người 25 tuổi tang thê, mệnh chỉ có một nữ, bất quá ở hi ền gặp lành, nhi ều một phần nhi tử thân duyên, tuy không phải thân sinh lại hơn h ắn thân sinh, lão tiên sinh, ta nói nhưng đ ối?"

"Đúng vậy, đối, đối, người làm sao mà biết được?" Thiết phụ chấn động, Thiết Du Hạ phi hấn thân sinh, mà là năm ấy hấn đi ngang qua sơn gian thu dưỡng một cái bỏ nhi việc, thế gian này trừ bỏ hấn cùng Gia Cát thần hần, lại vô người thứ ba biết được.

Diệp Lê lại tiếp tục nói tiếp: "Người này mệnh nhi ầu tới nhi tử là vị người trung hào kiệt, nhân nghĩa vô song, hơn nữa ti ền đ ờ quang minh, không thể nói không tốt, nhưng chỉ tiếc người này thân sinh nữ nhi.....,

Nửa câu đầu lời nói còn nghe thiết phụ trong lòng vui mừng, nhưng nửa câu sau thẳng đem hấn tâm cấp nhắc lên,

"Cô nương, người nói ta kia nha đầu làm sao vậy?"

Diệp Lê lắc lắc đầu, thở dài nói: "Không tốt, nàng mười chín tuổi mệnh có một kiếp."

Thiết riu nóng vội mà truy vấn nói "Có bao nhiêu nghiêm trọng?"

Diệp Lê trả lời "Thương cập tánh mạng."

Nghe vậy thiết riu đã là hoảng sợ, "Cô nương, nữ nhi của ta kiếp có thể hóa giải sao?"

"Vậy xem người có thể trả giá cái dạng gì đại giới."

Thiết thủ cùng thiết du đông phát hiện bọn họ lão cha gần nhất tâm sự nặng nề, làm cái gì đều không thích hợp, không giống ngày thường như vậy vui tươi hơn hử. Có thiên giữa trưa ăn cơm khi du đông hỏi khi,

Thiết riu lắc lắc đầu nói không có việc gì, nhưng lại nói: "Du đông a, người hai mươi tuổi sinh nhật mau tới r ồi đi."

"Còn kém hai tháng đâu, cha, người như thế nào đột nhiên nhớ tới việc này." Thiết du đông vừa nói, một bên gấp đờ ăn đến thiết rìu trong chén, "Cha, người cũng ăn nhiều một chút, nhìn mấy ngày nay sắc mặt đâu không được tốt."

Thiết rìu dường như không nghe thấy nàng câu nói kế tiếp, nghĩ trong lòng sự trong miệng lầm bầm nói; "Còn kém hai tháng, vậy còn hảo....."

Nhìn lão cha bộ dáng này, thiết thủ không cấm nhú nhú mày.

Nguyên bản nghĩ ngầm đi đầu tra lão cha gần nhất phần lòng sự, nhưng vừa lúc lại gặp phải Kim Quốc đặc phái viên chi tử xong nhan sung bị bắt, Gia Cát chính ta vì trợ giúp phía trước lẫn trốn máu lạnh, lấy cái đầu trên cổ đảm bảo này có thể tìm về xong nhan sung. Thiết thủ đành phải tạm thời đem việc tư buông, chuyên tâm tìm kiếm xong nhan sung.

Nhưng không quá hai ngày, du đông liền có chuyện.

Nàng đi ra ngoài cấp truy mệnh mua điểm tâm, sau đó liền mất tích. Phát hiện việc này, thiết thủ đầu tức giận đến mất cử động mà cấp truy mệnh tới một quyên. Hắn biết rõ du đông thích hắn, còn cố ý làm nàng đi như vậy xa chỗ nào bán điểm tâm lấy này tới cự tuyệt nàng.

Truy mệnh không có đánh trả, sinh sôi ăn hẳn tấu.

Thiết thủ một bên tìm khắp kinh thành, một bên cũng vô pháp ở thiết rìu trước mặt dấu điểm việc này, nhưng thiết rìu biết chuyện này sau, cả người đầu ngờ ngạc mà ngửi ở ghế trên, sắc mặt lo sợ không yên.

Thiết thủ gắt gao cầm hẳn tay, an ủi nói "Cha, người yên tâm, ta sẽ không làm du đông xảy ra chuyện."

"Nàng nói chính là thật sự, nàng nói chính là thật sự....." Thiết rìu lâm bẫm nói, không ngừng mà lặp lại những lời này.

Thiết thủ có chút nghi hoặc, "Cha, người đang nói cái gì, 'nàng' lại là ai a."

Thiết rìu phản c ần hấn tay, sắc mặt vôi vàng nói: "Nàng nói qua du đông sẽ xảy ra chuyện, nàng là thật sự sẽ đoán mệnh, thật là sẽ....."

Thiết thủ nghe rõ 'đoán mệnh' hai chữ, chỉ an ủi nói: "Kia đâu là chút bọn bịp bợm giang hồ, nói hươu nói vượn, người lại không phải chưa thấy qua truy mệnh giả thầy bói....."

"Nhưng nàng nói người muội muội sẽ chết, này một khó sẽ thương cập tánh mạng." Thiết rìu có chút cảm xúc kích động lên, cả người đều hoảng hốt thất thố.

"Sẽ không có việc gì, cha, người tin tưởng ta, ta nhất định sẽ tìm được du đông."

Ở thiết thủ không ngừng an ủi hạ, thiết rìu cuối cùng bình phục cảm xúc, về phòng nghỉ ngơi.

Nghe lão cha dần dần xu vớ nhẹ nhàng hô hấp, thiết thủ cũng nhẹ nhàng thở ra, nhưng không biết vì cái gì, trong lòng đối lão cha nhắc tới thầy bói có chút đẽ ý. Đơn giản ra cửa đến trên đường đi tìm xem, xem có thể hay không tìm được cái kia thầy bói.

Chiều hôm tiệp lâm, bởi vì gần nhất liên tiếp phát sinh sự cố, lại thường có dân cư bắt cướp, phần lớn bá tánh đều sớm thu quán phản gia, trống vắng trên đường phố đảo có vẻ trong một góc theo gió phiêu lãng âm dương phúc có chút quý dị.

Thiết thủ đi hướng đoán mệnh sập trước, bước chân tr ầm ổn hữu lực, vừa mới đến trước bàn, Diệp Lê li ền mở bừng mắt, cấp thiết thủ một loại đường như nàng vẫn luôn là mở to mắt cảm giác, cứ việc không cảm giác được nàng có bất luận cái gì võ công nội lực, nhưng thiết thủ vẫn cảm nhận được thật sâu nguy hiểm cảm, hơn xa với hắn từng gặp được bất luận cái gì một cái cùng hung cực ác phạm nhân.

Người như vậy, tuyệt không sẽ là vô duyên vô cớ tìm tới hắn lão cha.

"Ngày ấy là người cho ta lão cha tính mệnh." Thiết thủ sáng ngời có thần ánh mắt nhìn chăm chăm khuôn Diệp Lê, không có sai quá nàng một tia biểu tình biến hóa.

Diệp Lê mỉm cười trả lời; "Là."

Thiết thủ không có cho thấy thân phận, cũng không có nói hắn lão cha là ai, nhưng Diệp Lê lại trả lời ' là ', này thuyết minh nàng biết hắn, hiểu biết hắn, là tìm tới môn tới.

"Người biết ta muội muội ở nơi nào?" Thiết thủ không có trực tiếp hỏi nàng mục đích là cái gì, so với cái này hắn càng quan tâm du đông an nguy.

Diệp Lê thanh âm ôn hòa nói, "Ta biết."

Thiết thủ nhìn chăm chăm khuôn nàng mặt, nhưng nàng nói xong này ba chữ sau, li ền không có bên dưới.

"Vậy người là không muốn nói."

Diệp Lê chỉ nói, "Sự tình gì đều là có giới."

"Người là nào một bên người? Người tưởng được đến cái gì?" Thiết thủ đối mặt nàng giống như một con khí thế toàn bộ khai hỏa hung mãnh

hắc báo, có lẽ giây tiếp theo hắn liền sẽ lựa chọn đem nàng mang vềThần Hầu Phủ giam giữ.

Diệp Lê thanh âm nhẹ nhàng chậm chạp lại hơi mang thâm ý nói, "Ta bên kia đều không phải, ta vĩnh viễn chỉ đứng ở ta bên này, mà ta muốn đồ vật, thực trân quý, nhưng luôn có người sẽ nguyện ý chi trả."

Thiết thủ cuối cùng không có đem nàng mang vềThần Hầu Phủ, có lẽ là tướng phóng trường tuyến câu cá lớn, lại hoặc là hắn tin tưởng chính mình có thể tìm được du đông.

Hắn xoay người đi nhanh rời đi, giống như hắn tới khi.

Hắn nghe thấy Diệp Lê thanh âm ở gió đêm lạnh run trung vang lên, thanh âm nhẹ nhàng chậm chạp dường như lại tràn ngập thương hại, "Đáng thương thiên hạ cha mẹ tâm....."

"Ta có thể giúp ngươi hóa giải ngươi nữ nhi này một kiếp khó, nhưng ngươi yêu cầu trả giá, là ý thức."

"Một khi không có ý thức, ngươi sẽ giống hoạt tử nhân giống nhau nằm ở trên giường, không động đậy, nghe không thấy, nhìn không thấy, nói không được lời nói."

"Như vậy ta có thể hay không liên lụy bọn họ, ta không nghĩ bọn họ vì ta bôn ba mệt nhọc." Cuối cùng một khắc, hắn tưởng vẫn là hắn nữ nhi.

Diệp Lê trả lời hắn, "Sẽ không, không nước vào mắt, ngươi nữ nhi nhất chỉ có thể sống nửa tháng, bọn họ sẽ không thống khổ lâu lắm."

"Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi."

"Người yên tâm, này một khổ sở sau, người nữ nhi sẽ trôi chảy bình an, vô bệnh vô tai."

Đương thiết thủ lại về đến nhà khi, hắn đã phát hiện không thích hợp, hắn đi rồi bị lại lần nữa thấp sáng đèn d'âu, trên bàn thư từ,

Cùng với mỉm cười ngủ say lão cha.

Thiết du đông ở nàng bị chộp tới buộc lao động quặng mỏ phát hiện mất tích xong nhan sung, vì bảo hộ xong nhan sung, bọn họ kết bạn cùng nhau chạy trốn, ở đi ngang qua một chỗ cỏ dại mọc thành cụm vùng núi, thiết du đông bọn họ phía trước bị giấu ở bụi cỏ trung một cục đá đột nhiên lăn xuống tới rồi địa phương khác, bọn họ thuận lợi mà chạy thoát quặng mỏ thủ vệ truy tung, cuối cùng được cứu trợ.

Nguyên bản thiết du đông sẽ bởi vì kia một cục đá mà ngã thương, vì không liên lụy xong nhan sung, nàng làm hắn đi trước, mà chính mình bị thủ vệ bắt lấy, chịu đủ □□, mặc dù thiết thủ cùng truy mệnh cứu ra nàng, nàng cũng đã trở nên thần chí không rõ, sống không bằng chết. Cuối cùng, thiết riu sẽ không đành lòng nàng tiếp tục thống khổ, ngao có độc chén thuốc cùng nàng cùng nhau ăn vào.

Đây mới là đã định vận mệnh.

Nhưng hiện tại, vận mệnh của nàng đã thay đổi, là nàng phụ thân dùng chính mình vận mệnh làm trao đổi, ngăn trở trận này bi kịch.

Chương 4

"Người đến tốt cùng là ai? Người đối ta lão cha làm cái gì?" Thiết thủ dường như một đầu tức giận sư tử, chất vấn Diệp Lê nói.

Diệp Lê bình tĩnh mà nhìn hắn, "Người vì cái gì muốn sinh khí? Là ở khí người bất lực sao?"

Nàng nghiêng nghiêng đầu, lại tiếp tục nói: "Người muội muội đã bình an về tới gia, này không phải thực hảo sao?"

"Nhưng người đem cha ta biến thành hoạt tử nhân, người làm hắn rất cuộc không tỉnh lại nữa."

Thiết thủ phần nộ đến hướng Diệp Lê huy đi một quyền, thật cũng không phải muốn giết nàng, chỉ là tưởng bắt lấy nàng áp tải về đi thăm vấn mà thôi, lại không thành tưởng chém ra đi nắm tay dường như đã chịu một cỗ kỳ quái lực lượng trở nên vụn vụn, trong nháy mắt thiết thủ đã bị Diệp Lê trở tay ngạnh đề ở đoán mệnh sập thượng.

"Người hỏi ta muốn một đáp án, hảo, ta cho người đáp án." Diệp Lê lãnh đạm nói.

Nàng tay trái lòng bàn tay bỗng nhiên xuất hiện một đoàn màu trắng quang mang, nàng không chút nào ôn nhu mà đem đạo bạch quang này đầu nhập thiết thủ đại não trung,

"Đây là người lão cha sẽ đồng ý càn đồng nguyên nhân."

Không có một vị yêu thương nữ nhi phụ thân sẽ nguyện ý nhìn đến chính mình nữ nhi rơi vào như vậy thật đáng buồn hoàn cảnh, cả đời tận hủy.

Cuối cùng, Diệp Lê nhìn nắm tay khi thì tạp hướng vách tường khi thì tạp hướng chính mình thiết thủ, thanh âm nhàn nhạt nói: "Hắn là vị hảo phụ thân."

"Đầu là ta sai, là ta không có bảo vệ tốt bọn họ." Thiết thủ cực nhỏ mà rơi lệ,

Diệp Lê thương hại mà nhìn phía hắn, "Người đ ông dạng là vị hảo nhi tử, hắn cũng thường thường lấy người vì ngạo."

"Như vậy đi, ta cho người một cái làm tốt nhi tử cơ hội, làm người chuộc lại người lão cha ý thức, nhưng đ ông thời người cũng muốn trả giá càng vì trân quý đại giới, nghĩ kỹ li ền tới Bát Hào Dương phô tìm ta đi."

Diệp Lê lưu lại Bát Hào Dương phô danh thiệp, li ền xoay người rời đi. Thiết thủ nhìn trên bàn màu đen lát cắt, h ồng mắt tr ần mặc không nói.

Nhưng Diệp Lê trong lòng rất rõ ràng, thiết thủ sẽ đến, hắn nhất định sẽ đến.

Thiết thủ một h ồi về đến nhà, thiết du đ ông li ền mau chân đón đi lên, mặt lộ vẻ nôn nóng nói, "Đại ca, tìm được cứu cha phương pháp sao?"

"..... Tìm được r ồi."

Thiết thủ không thích hợp đ ừng nói vô tình cùng truy mệnh bọn họ, chính là đ ơn thu ần du đ ông cũng đã nhìn ra, ở bọn họ truy vấn hạ, thiết thủ không có dấu diếm Diệp Lê cùng Bát Hào Dương phô sự.

Mọi người nghe xong, đ ầu không cấm có chút hoảng hốt, một vật đổi một vật hiệu c ảm đ ồ

"Ca, người là nói..... Cha là vì cứu ta mới biến thành như vậy." Du đ ông nhin không đ ược rơi lệ nói,

Thiết thủ ôm lấy nàng an ủi nói, "Là ta không có bảo vệ tốt người." Hấn không có nói ra du đông thiếu chút nữa gặp được chuyện không may, chỉ là mơ hồ trong đó nguy hiểm.

Du đông liêu mạng mà lúc đầu nói, "Là ta không cẩn thận bị người bắt đi, đầu là ta sai, nên đi cấn đờ người cũng nên là ta, mà không phải ca. Ta cái gì nguyện ý cấn đờ, chỉ cấn làm cha có thể tỉnh lại."

Thiết thủ bắt lấy nàng bả vai bình tĩnh nói, "Bọn họ muốn tìm ta, người đi không được."

"Thiết thủ nói không sai." Đẩy dưới thân xe lăn vô tình cũng đờng dạng bình tĩnh nói, có thể đổi lấy khỏe mạnh, thay đổi vận mệnh hiệu cấn đờ chợt vừa nghe lên tựa hồ dụ hoặc không thôi, nhưng chân chính tĩnh hạ tâm tới ngẫm lại, cái gọi là hiệu cấn đờ, trước nay là lấy càng trân quý đờ vật đi đổi lấy.

Vô tình sơ nghe thiết thủ nói lên khi, cũng nhẹn không được trái tim mãnh liệt nhảy lên, hấn hai chân, trước nay là hấn nhất không muốn đổi mặt. Nếu có thể một lần nữa đứng lên, thật là tốt biết bao a. Nhưng muốn hấn lấy mặt khác đờ vật đổi, vô tình cũng không khỏi do dự lên, hấn cùng thể thúc tình nghĩa, cùng thiết thủ truy mệnh bọn họ cùng bào chi tình, còn có hấn cùng chỉ nghiên..... Bất luận cái gì giống nhau hấn đầu không muốn cấn đi đổi khỏe mạnh hai chân.

Có lẽ thật là mệnh đi, cũng thế, hiện tại cũng thực hảo, vô tình thẫn nghĩ.

Nhưng thiết du đông không tiếp thu được như vậy hiện thực, "Vì cái gì sẽ biến thành như vậy đâu, vì cái gì....." Nàng ôm đầu, cảm xúc nhẹn không được kích động lên.

Nhìn đến như vậy du đông, một bên truy mệnh không cảm có chút đau lòng, tưởng duỗi tay an ủi nàng "Du đông, người đừng như vậy, chúng ta nhất định sẽ nghĩ đến mặt khác biện pháp."

Nhưng hắn không nghĩ tới, hắn tay mới vừa một đụng tới du đông, đã bị nàng đẩy ra, "Người đừng chạm vào ta, người tránh ra." Nàng ánh mắt toát ra một tia oán hận tới.

Truy mệnh tràn đầy khiếp sợ mà nhìn như vậy đối với hắn du đông, "Du đông, người làm sao vậy?"

"Ta không bao giờ muốn gặp đến người." Thiết du đông lạnh lùng nói,

Nếu bị thương tổn chỉ là nàng chính mình, du đông là sẽ không trách truy mệnh, nhưng hiện tại liên lụy chính là nàng cha cùng nàng đại ca, thiết du đông đối truy mệnh có không hề là thích, mà là oán hận, nàng không chỉ có oán truy mệnh, nàng còn oán chính mình, nàng vì cái gì muốn thích truy mệnh, vì hắn đi như vậy xa vùng ngoại ô mua điếm tâm.

Nếu nàng không có như vậy thích truy mệnh thì tốt rồi, như vậy hết thảy đều sẽ không phát sinh.

"Ta đời này đều không nghĩ tái kiến người." Du đông cấp truy mệnh lưu lại chỉ là lạnh nhạt bóng dáng.

Thiết thủ vô tâm an ủi truy mệnh, sợ muội muội luân quần trong lòng liền duỗi tới phòng đi, vô tình cầm truy mệnh tay, lấy kỳ không nói gì an ủi.

Truy mệnh thần sắc có chút hoảng hốt, cúi đầu lầm bầm nói, "Là ta sai rồi sao?"

Chờ đến du đông cảm xúc bình tĩnh trở lại sau, nàng lôi kéo thiết thủ cánh tay cầu xin nói: "Ca, người đáp ứng ta không cần đi nơi đó, ta không cần ca xảy ra chuyện."

Mặc dù lại tưởng cha tỉnh lại, du đông cũng không nghĩ thiết thủ có việc, cha cùng ca ca đối nàng tới nói giống nhau quan trọng.

Thấy du đông một bộ người không đáp ứng ta liền không buông tay bộ dáng, thiết thủ đành phải lần đầu tiên trái lương tâm nói dối, "Ta đáp ứng người."

Chưa bao giờ thấy đại ca vi phạm hứa hẹn quá du đông lúc này mới yên tâm xuống dưới, "Ta đi xem cha thế nào, phòng bếp cháo nấu hảo, ta tận lực cấp cha nhiều uy điểm." Du đông cười xoa xoa nước mắt, đi ra ngoài.

Nhìn muội muội kiên cường tươi cười, thiết thủ trong lòng không khỏi nổi lên một tia đau lòng, là hẳn không có hảo hảo bảo hộ cha cùng muội muội, mới làm cho bọn họ một cái giống như hoạt tử nhân nằm ở trên giường, một cái thương tâm muốn chết còn muốn giả bộ tươi cười tới an ủi hẳn.

Thiết thủ siết chặt trong tay màu đen lát cắt, Bát Hào Dương phô sao?

Đương tinh trên vách xuất hiện thiết thủ tên khi, Diệp Lê không có cảm thấy chút nào ngoài ý muốn, thật đúng là cảm động phụ tử tình nghĩa a, cứ việc không có bất luận cái gì huyết thống quan hệ.

"Người muốn ta mệnh?" Thiết thủ lạnh lùng nói.

Diệp Lê lắc lắc đầu, "Ta không cần người mệnh."

Nghe vậy thiết thủ không cấm có chút nghi hoặc, hẳn trên người còn có cái gì so mệnh càng quan trọng đồ vật sao?

Diệp Lê phảng phất xem thấu hẳn tiếng lòng, mỉm cười nói: "Ta muốn người tinh thần trọng nghĩa."

Thiết thủ nhíu nhíu mày, "Tinh thần trọng nghĩa?" Như thế hư vô mờ mịt đờ vật, thiết thủ cũng không lý giải Diệp Lê muốn nó làm cái gì.

"Mất đi nó, ta sẽ biến thành cái dạng gì?"

Diệp Lê cười cười, "Ta cũng không biết, nhưng người như cũ tứ chi kiện toàn, tình thân tình yêu tình bạn viên mãn."

Thiết thủ trong lòng không biết là cái gì tư vị, nhưng hẳn từ lâu hạ quyết định, "Ta nguyện ý."

"Như vậy thỉnh ký xuống khế ước."

Diệp Lê lấy ra thiết thủ tinh thần trọng nghĩa, đó là thực ấm áp một đoàn quang mang, cũng là thiết thủ trên người nhất đáng quý đờ vật.

Cùng lúc đó, Thiết gia, nằm ở trên giường thiết rìu run run mà mở mắt, vẫn đục trắng bệch trông mắt dần dần trở nên rõ ràng.

Chương 5

Đêm khuya mộng hời khi, thiết thủ từ trong lúc ngủ mơ bừng tỉnh, bên tai hãy còn tiếng vọng Diệp Lê ý cười nhàn nhạt một câu, "Ta cũng không biết, nhưng người như cũ sẽ tứ chi kiện toàn, tình thân tình yêu tình bạn viên mãn."

Cách hẳn đi hiệu cần đờ cần đờ, lão cha tỉnh lại đã qua đi ba ngày, hết thấy tựa hồ lại khôi phục bình tĩnh, mọi người đều còn hảo hảo, bọn họ hỏi qua hẳn cần đờ cái gì, hẳn chưa nói, hẳn cho rằng cái gì đều không có biến, nhưng thẳng đến giờ khắc này, hẳn mới phát giác hẳn mất đi cái gì.

Làm một người bộ khoái ước nguyện ban đầu.

Nguyên với chính nghĩa nhiệt tình, ghét cái ác như kẻ thù, nhân nghĩa vô song, mà này đó đầu đã xa xa cách hẳn mà đi.

Thiết thủ bỗng nhiên cảm thấy thực mờ mịt, không ngừng truy hung, báii nhập thầii hầii phủ, này hết thấy phảng phất đầu mất đi ý nghĩa.

Cách nhật, thiết thủ hướng Gia Cát chính ta trình đơn xin từ chức, Gia Cát chính ta kinh hãi, hỏi nguyên do, thiết thủ lắắ lắ đầu trả lời, "Ta không thể lại đương một người bộ khoái."

Vô tình, truy mệnh, còn có một lần nữa trở lại Thầii Hầii Phủ máu lạnh đầu tăng thêm khuyềii can nhưng thiết thủ thái độ thực kiên quyết, hơn nữa cùng lão cha du đông bọn họ mau chóng thu thập bọcc hành lý, tính toán phản hương. Trên thực tế, thiết lão cha cùng thiết du đông cũng không nghĩ lại lưu tại kinh thành.

Đưa tiễn thiết thủ cái kia buổi tối, tất cả mọi người uống thật sự say, chỉ còn lại có vô tình cùng thiết thủ còn thanh tỉnh, vô tình nhẹ về chén rượu, bỗng nhiên nói: "Người sẽ rời đi Thầii Hầii Phủ cùng Bát Hào Đương pho có quan hệ đi."

Thiết thủ im lặng thật lâu sau sau nói, "Là, ta cần đầii tinh thầii trọng nghĩa, ngay từ đầu ta không rõ ràng lắm đó là cái gì, nhưng mất đi lúc sau ta mới biết được đó là ta làm bộ khoái ước nguyện ban đầu, từ nhỏ đến lớn, ta đầii lập chí tráo tấii thiên hạ người xấu, đưa bọn họ đem ra công lý."

Nói thiết thủ lại uống xong một chén rượu, "Vô tình, người biết mất đi cái kia là cái gì cảm giác sao? Chính là khi ta nhìn đến phạm nhân khi, ta cư nhiên tâm tình thực bình tĩnh, giống như bọn họ cùng trên đường người buôn bán nhỏ không có gì khác nhau, ở được đến phạm nhân manh mối

khi, ta cũng không có bức thiết bắt lấy bọn họ, ngăn cản bọn họ phạm tội ý tưởng, thật là đáng sợ a."

Thiết thủ lẩm bẫm nói xong cuối cùng một câu.

"Ta thật sự làm không được một cái bộ khoái, hiện tại ta, chính là đương bộ khoái cũng chỉ sẽ làm mọi người thất vọng đi."

Không khí bỗng nhiên trở nên trầm thấp áp lực lên, cuối cùng là vô tình đánh vỡ yên lặng, nói: "Người tính toán về quê làm cái gì?"

Thiết thủ cúi đầu hơi suy tư một chút, sau đó ngẩng đầu nói: "Cùng ta lão cha học làm nghề người đi, làm không được một cái hảo bộ khoái, liền làm hảo thợ rèn đi."

"Thuận buồm xuôi gió." Vô tình nhắc tới bầu rượu hướng hấn một kính, ánh mắt chân thành nói.

Thiết thủ lộ ra một cái sang sảng tươi cười, cũng bê lên bầu rượu đáp lễ.

Ánh trăng trút xuống hạ, trong tiêu viện, hai người nâng lên bầu rượu, đối với miệng bình buồng ra uống thả cửa.

Làm huynh đệ, tình nghĩa vô giá.

Nửa tỉnh nửa say bị sớm đỡ đến trên giường truy mệnh, ở trong mộng nói mơ nói: "Du đông, du đông,....."

Vận mệnh có khi chính là như vậy trên người, thiết du đông thích truy mệnh thời điểm, truy mệnh không thích nàng, chờ nàng không muốn tái kiến hấn khi, truy mệnh lại có điểm thích nàng.

Loại này thích lại hỗn loạn một chút cảm động, áy náy, lại có lẽ truy mệnh đang xem đến du đông bình an trở về kia một khắc trong lòng đột nhiên sinh ra vui sướng, cho hắn biết hắn không có mặt ngoài thoát nhìn đối du đông không có bất luận cái gì cảm giác, chỉ là phía trước vẫn luôn quên không được quá khứ người yêu tiêu thấu mà thôi.

Nhưng du đông đời này đâu không thể lại tiếp thu hắn, này ngăn ngừa mấy ngày phát sinh sự tình làm nàng còn có cái này gia đầu cảm thấy mỗi một, bọn họ chỉ nghĩ quá bình tĩnh nhất tử. Cho nên ở truy mệnh hướng nàng thông báo cũng nguyện ý cùng nàng cùng nhau rời đi khi, nàng lạnh nhạt cự tuyệt.

Thiết gia một nhà ba người là ở sáng sớm thời gian rời đi kinh thành, Gia Cát chính ta đưa tiễn bọn họ, cũng cuối cùng không có nói cho thiết thủ thân thế, nếu bạn tốt cô nhi muốn bình tĩnh độ nhật, như vậy hắn cũng không muốn lại làm này đó năm xưa cũ oán quấy rầy hắn về sau sinh hoạt.

Thiếu thiết thủ Thần Hầu Phủ đột nhiên có vẻ có chút trống vắng, có thể là bởi vì ngày thường miệng lưỡi trơn tru truy mệnh gần nhất cũng trở nên trầm mặc, nhưng nhất tử luôn là muốn tiếp tục quá đi xuống, Thái đảng như cũ ở triêu đình thế đại, họa loạn triêu cương, còn có Gia Cát chính ta đám người vẫn luôn vì này phấn đấu lý tưởng trọng khai thần bắt tử.

Ngày này, vô tình mới vừa cùng Gia Cát chính ta thảo luận xong Thái Kinh chi tử Thái dây ở sung quân trên đường bị giết một chuyện, đang muốn phản hãm chính mình phòng khi, lại ở vườn hoa trong viện thấy được một cái tư dung bất phàm hắc y cô nương, nàng hướng vô tình hơi hơi mỉm cười, lại như cũ ngẩng ở hành lang dài lan can thượng, không có đứng dậy.

Vô tình hơi hơi một nhú mày, "Người là người phương nào, như thế nào sẽ xuất hiện ở Thiên Hậu Phủ?"

Thiên Hậu Phủ xuất nhập đều là có người kiểm tra thân phận, cũng sẽ hướng hấn hoặc thúc phụ thông báo, người không liên quan không được tự tiện đi vào.

Còn chưa đãi kia cô nương trả lời hấn, chỉ thấy hai gã Thiên Hậu Phủ tỳ nữ đi qua, hướng vô tình được rỗi hành lễ, lại dường như không phát hiện kia hắc y cô nương lướt qua đi.

"Các người....." Vô tình trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc chi sắc, chỉ nghe kia hắc y cô nương nửa dựa ở cây cột thượng chậm rì rì nói: "Người yên tâm, các nàng nhìn không thấy ta."

Này hắc y cô nương đúng là Diệp Lê, nàng này tới mục đích chính là vô tình.

Vô tình ánh mắt phức tạp mà nhìn nàng một cái, sau đó phất phất tay làm kia hai cái tỳ nữ lui ra.

"Người là Bát Hào Đương phò lão bản?" Tuy là câu nghi vấn nhưng vô tình trong lòng đã là có thể khẳng định đối phương thân phận.

Diệp Lê chớp chớp mắt, cam chịu vô tình nói, "Đều nói Thiên Hậu Phủ vô tình thông minh tuyệt đỉnh, không biết có không đoán được ta tới tìm người mục đích."

Vô tình nhìn chăm chú nàng, mà Diệp Lê như cũ mang theo mỉm cười, dường như phúc hậu và vô hại văn nhược cô nương. Vô tình ánh mắt cuối cùng chậm rãi rơi xuống, dừng ở chính mình hai chân phía trên.

Diệp Lê nhấp môi cười, "Trên đời này đã không có chữa khỏi nó phương pháp, người sao không cùng Bát Hào Dương phô làm bút mua bán?"

Nàng cười đến ôn nhu, không hề có chọc trúng người khác thương chỗ cảm giác, bởi vì Diệp Lê biết, giống vô tình như vậy người thông minh, giống nhau an ủi dụ dỗ là khởi không tới tác dụng, chỉ bằng thoải mái hào phóng mà tới.

Vô tình con người lược thâm mà nhìn nàng một cái, nói: "Ta không có nguyện ý càn đờ đờ vật."

"Như vậy a." Diệp Lê không chút để ý mà nói nhỏ một tiếng, dường như cũng không có đem hẳn trả lời để ở trong lòng, chú ý tới điểm này vô tình không cảm khê nhíu mày.

Lúc này, bỗng nhiên vang lên một đạo mềm nhẹ giọng nữ, "Vô tình, người như thế nào tại đây?"

Là tang chỉ nghiên, vẫn luôn ở vì vô tình trị liệu nữ y sư.

Vô tình vừa rồi vẫn luôn cảnh giác Diệp Lê, thế nhưng không chú ý tới tang chỉ nghiên tới, nhưng hẳn đang xem đến tang chỉ nghiên khi nguyên bản thâm trầm bình tĩnh đôi mắt thoáng chốc hiện lên nhàn nhạt ấm áp không có tránh được Diệp Lê đôi mắt.

Tang chỉ nghiên buông trên vai dẫn theo hòm thuốc, ôn nhu nói: "Chẩn trị canh giờ tới rồi." Phục lại ngẩng đầu nhìn nhìn không trung, đối vô tình ôn nhu cười nói; "Hôm nay thời tiết không tốt, dứt khoát liễn ở chỗ này giúp người chẩn trị đi."

Vô tình ngẩn ra một chút, lại vẫn là gật gật đầu, nhàn nhạt nói: "Hảo."

Thừa dịp tang chỉ nghiên quay người đi lấy ra thuốc mỡ cùng châm bao khi, vô tình ánh mắt sắc bén mà nhìn về phía Diệp Lê, ý bảo nàng rời đi Thần Hâu Phủ.

Nhưng Diệp Lê không có để ý hấn uy hiếp, ngược lại nhìn về phía tang chỉ nghiên, thấy thế vô tình không khỏi trong lòng căng thẳng, nghĩ có phải hay không trước đây hôm nay chân trị, làm chỉ nghiên đi về trước, lại nghe Diệp Lê nhàn nhạt nói: "Nàng trị không được người."

Không chỉ có như thế làm hại hấn thương tâm thương tình.

Vô tình không nói gì, nhưng luôn luôn nhấp nháy môi tuyến không dễ phát hiện nhếch lên độ cung, cùng nhìn tang chỉ nghiên bóng dáng khi trên mặt lạnh nhạt tiêu hết, đã trọn lấy chứng minh, mặc dù không có bất luận cái gì kết quả, hấn cũng nguyện ý làm nàng vì hấn chân trị.

Từng ngày, từng tháng, thậm chí là nhất sinh nhất thế.

Vô tình người này nhìn như lạnh nhạt, vững tâm như thiết, nhưng một khi động tình, lại là khắc cốt minh tâm, chờ đến tang chỉ nghiên phản bội hấn khi, hấn lại có thể hay không nguyện ý càn độn này đoạn làm chính mình thống khổ tuyệt vọng tình yêu tới đổi lấy khỏe mạnh?

Diệp Lê không biết, nàng nghe hiểu được người tiếng lòng, lại xem không hiểu nhân tâm, nhưng nàng thực chờ mong nhìn đến kết quả là cái gì.

"Này bút mua bán còn không có kết thúc, bất luận cái gì thời điểm, chỉ cần người nguyện ý, Bát Hào Dương phô vì người rộng mở đại môn."

Diệp Lê lưu lại này một câu sau liễn tiêu sái mà rời đi Thần Hâu Phủ.

Chương 6

Diệp Lê vô tâm tại đây kinh thành du ngoạn, thế giới này Tống tri ầu, nhìn như ph ần hoa như cũ, nhưng kỳ thật cao ốc đem khuynh, căn cơ sớm đã hư thối bất kham, đây cũng là nàng không có tìm tới giống Gia Cát chính ta, Thái Kinh những người này, bọn họ có tưởng giúp đỡ tri ầu đình, có tưởng thay thế, đáng tiếc vẫn là câu kia phó không dậy nổi tương ứng đại giới, Bát Hào Đương phô tự nhiên cũng không có tìm tới bọn họ tất yếu.

Trên thực tế, nàng sẽ như vậy nhàn nhã không chút để ý, mà không phải ở vô tình cùng tang chỉ nghiên sự trung lại đây một phen, đó là bởi vì trừ bỏ thiết thủ, còn có một người đến qua Bát Hào Đương phô, truy mệnh.

Li ền ở Th ần H ầu Phủ cấp thiết thủ khai đưa tiễn yến buổi tối, hiệu c ần đ ồ tinh trên vách li ền xuất hiện tên của hắn.

Hắn muốn đ ồ vật rất đơn giản, thiết du đông hạnh phúc. Hắn hy vọng thiết du đông có thể gặp gỡ một cái ái nàng quý trọng nàng hảo nam nhân, vì thế hắn c ần đ ồ vui sướng, truy mệnh cũng không có nhiều do dự, hắn là một cái không có gia người, không có vương bạn, cô độc một mình.

Hắn không để bụng hắn trên người bất luận cái gì một thứ, nếu kia có thể cho du đông về sau nhân sinh quá đến hảo một chút, như vậy hắn nguyện ý c ần đ ồ.

Này trong đó, b ối thường nhiều quá mức thích.

Lựa chọn bốn người trung đã thu được hai người c ần đ ồ vật, chỉ bằng vào cái này đã cũng đủ Diệp Lê lấy về đi báo cáo kết quả công tác,

Đến nỗi cái kia Diệp Lê chưa bao giờ đi tìm máu lạnh, Diệp Lê cũng không cảm thấy hắn sẽ trở thành hiệu c ần đ ồ hộ khách, nàng bỏ lỡ hắn yếu ớt nhất thời khắc, hiện giờ máu lạnh đã lại vô nhược điểm, nhưng thật

ra hẳn bên người cái kia tiêu cô nương, có lẽ còn có thể làm thành một bút mua bán.

Diệp Lê tái kiến vô tình khi, không phải ở Thầ n Hầ u Phủ hoa viên, mà là Thái tương ng ầ m đại lao bên trong.

Đã từng bạch y nhẹ nhàng phong độ lổ i lạc vô tình công tử, lúc này cũng thành mình đ ầ y thương tích dưới bặc chi tù.

Một chữ tình, thật đúng là đ ả thương người nào.

Mặc dù không có thiết thủ, Thầ n Hầ u Phủ người vẫn là phát hiện tang chỉ nghiên sơ hở, rốt cuộc bọn họ nhất cử nhất động đ ầ u dường như bị Thái tương nắm giữ thật sự quá vì kỳ quặc, mà đối mặt tang chỉ nghiên cư nhiên là Thái tương mật thám một chuyện, nhất thống khổ không gì hơn vô tình.

Nhưng hẳn lại vẫn là lựa chọn tin tưởng tang chỉ nghiên, bị dụ dỗ đi ra ngoài cùng nàng gặp mặt, kết quả lại là bị giam giữ Thái tương đại lao ép hỏi gia truy ề n binh khí tuyệt thế thầ n binh bí mật.

Bị xi ề ng xích vây khố n vô tình miễn cưỡng nói một tiếng, "Tám..... Hào hiệu c ầ m đ ồ l ầ o bản."

"Người tới nơi này làm cái gì?" Bởi vì vô tình là cái tàn phế, lại bị xích sắt thật mạnh khóa trụ, cho nên trong phòng giam cũng không có người trông coi, vô tình cũng không che giấu mà cùng Diệp Lê nói chuyện.

Diệp Lê dạo bước đi ở vô tình chung quanh, ngữ điệu hơi hơi giơ lên nói "Ta tới nơi này đương nhiên là muốn cùng vô tình công tử làm bút mua bán."

Ở đến gần vô tình bên người khi, nàng dừng bước chân, thiên đầu nhìn về phía vô tình, "Người có bằng lòng hay không lấy bị tang chỉ nghiên thương tổn quá đoạn cảm tình này c âm đ ò, đổi lấy người tự do còn có khỏe mạnh. Tin tưởng ta, này tuyệt đối là bút đáng giá mua bán."

Nghe vậy vô tình lại cúi đầu cười khẽ một tiếng,

"Người đang cười cái gì?" Diệp Lê nghiêng nghiêng đầu, này bút mua bán kỳ thật lại nói tiếp mang cho Bát Hào Dương phô lợi nhuận cũng không nhiều, nếu không có vô tình là hiệu c âm đ ò chọn lựa khách nhân, Diệp Lê cũng sẽ không làm như vậy ' lỗ vốn ' sinh ý.

Vô tình ngạnh chống ngẩng đầu nhìn về phía nàng, màu đen con người thế nhưng lượng kinh người, "Ta đang cười ta chính mình, xá không dưới, lấy cái gì đến lượt ta đầu không muốn."

Diệp Lê không có bởi vì hắn nói mà sinh khí, nàng chỉ là cảm thấy rất kỳ quái, trên đời này cũng có người như vậy, thống khổ cảm tình có cái gì hảo, đáng giá hắn tới rồi loại tình trạng này còn như cũ quý trọng sao?

Bất quá nếu vô tình cự tuyệt, kia Diệp Lê cũng sẽ không cưỡng cầu nữa, Bát Hào Dương phô chưa từng có cưỡng cầu khách nhân.

Diệp Lê than một tiếng, "Nếu người đã quyết định hảo, chúng ta đây liền từ biệt ở đây."

Dương Diệp Lê biến mất ở trong phòng giam sau, tang chỉ nghiên cũng đã trở lại, nàng tới là muốn tiếp tục bức cung vô tình nói ra bí mật, Thái tương đã không kiên nhẫn.

Vô tình nhìn từ bên ngoài đi vào tới một thân hắc y vô cùng lãnh khốc tang chỉ nghiên, bỗng nhiên cười, cười đến thực đơn thuần.

Diệp Lê xem đến vô tình cùng tang chỉ nghiên kết cục, tang chỉ nghiên là yêu hấn không sai, nhưng bọn hấn cuối cùng sẽ không đi đến cùng nhau. Nàng không tin vô tình đoán không được kết cục, nhưng vẫn là nghĩa vô phản cố, dữ dội bu ãn cười, Diệp Lê ở trong lòng cảm thán một câu nói.

Bất quá bởi vì việc này, Diệp Lê thay đổi nàng nguyên lai một cái ý tưởng, không hề dự dõ lãng tiêu đao tiến vào Bát Hào Đương phô c ầm đ ò.

Nàng là ở chú ý máu lạnh khi mới chú ý tới lãng tiêu đao, nàng có thực sạch sẽ linh h ần, từ đ ầu tới đ ầu thực sạch sẽ, nhưng nàng ngày sau lại là cái bi kịch, bị phụ thân đ ể tránh họa gả hướng Lĩnh Nam, máu lạnh cướp tâm nhân, nàng tưởng máu lạnh muốn cùng nàng tư bôn, ở mấy ngày ngọt ngào vui mừng sau lại biết được này đây nàng làm con tin áp chế nàng phụ thân, nàng cuối cùng sẽ cửa nát nhà tan, lẻ loi hiu quạnh, cuối cùng cự tuyệt máu lạnh muốn chiếu cố nàng ý nguyện, xuất gia vì ni.

Diệp Lê nguyên tưởng rằng nàng là oán máu lạnh, oán hấn có thể vì cái gọi là đại nghĩa lừa gạt nàng, hy sinh nàng, này bõn hấn là cái thực hảo dụ dõ nàng tiến vào Bát Hào Đương phô đ ầu kiện, nhưng Diệp Lê hiện tại đã biết rõ, lãng tiêu đao sẽ oán máu lạnh, nhưng như cũ luyện tiếc thương tổn hấn.

Chỉ vì ái quá ngốc.

Mấy ngày sau, một cái ngoài ý liệu người tìm được r ữ Bát Hào Đương phô, tang chỉ nghiên.

Nàng là chưa từng tình nơi đó biết Bát Hào Đương phô, Thái tương nghiêm bức hạ nàng cư nhiên lần đ ầu tiên vi phạm mệnh lệnh mang theo

vô tình chạy thoát, ở kia đoạn rời xa thị phi nhật tử, bọn họ thân mật tương hứa, không có gì giấu nhau.

Hiện giờ, nàng vì vô tình dung nhan tẫn hủy, nhưng nàng tới tìm Bát Hào Đương phò lại không phải vì khôi phục chính mình dung nhan, hảo cùng vô tình một lần nữa ở bên nhau, nàng là tới đổi lấy vô tình khỏe mạnh, cùng với quên nàng.

Diệp Lê không hỏi nàng nguyên do, chỉ là nói cho nàng, "Người yêu cầu trả giá đại giới rất cao."

Mang khăn che mặt tang chỉ nghiêng lắc lắc đầu, "Không quan hệ, chỉ cần ta có, ta đều nguyện ý càm đờ."

Diệp Lê mím môi, "Này hai dạng khác biệt đờ vật yêu cầu người càm đờ người linh hồn."

Tang chỉ nghiêng vui vẻ nói, "Ta nguyện ý." Có gặp được vô tình này một đời đổi nàng mà nói đã vậy là đủ rồi.

Nàng thiếu vô tình liền dùng nàng kiếp sau hoàn lại hảo, nếu có thể trở lại không có gặp được nàng lúc ấy, vô tình hẳn là vẫn là cái kia phong độ nhẹ nhàng, bày mưu lập kế trợ thế giai công tử, hẳn cũng sẽ gặp được một cái thiết tình chân ý so nàng tốt hơn ngàn vạn lần cô nương đi.

Đương Diệp Lê đối nàng thi triển ảo cảnh sau, lấy ra không chỉ có là linh hồn của nàng, còn có bị cùng hỉ, được và mất, ái cùng hận, chỉ là này đó sẽ không theo linh hồn bị thu vào bình thủy tinh hoặc hộp gỗ trung, chúng nó sẽ như vậy tan thành mây khói, lại không tồn tại.

Diệp Lê vung tay lên, liền đem tang chỉ nghiêng thể xác đưa đến một chỗ, nàng nói qua, nàng hy vọng táng ở một cái non xanh nước biếc địa

phương, tốt nhất, tốt nhất là ly nàng cùng vô tình phòng nhỏ không xa địa phương.

Diệp Lê nguyện ý thỏa mãn nàng cái này bé nhỏ không đáng kể nguyện vọng.

Nàng lại nhìn về phía bình thủy tinh ăn mặc kiểu Trung Quốc có linh hồn, kia cũng không có tang chỉ nghiên trong tưởng tượng vẫn đục bất kham, tương phản, nó rất mỹ lệ, ít nhất tại đây cuối cùng một khắc, nó vô cùng mỹ lệ.

Diệp Lê nhắm mắt lại, đi xem vô tình tương lai, hẳn sẽ quên tang chỉ nghiên, nhưng cũng không có như tang chỉ nghiên sở khinh mong mà thích thượng một cái khác nữ tử, hẳn dương thọ cũng không trường, sẽ lấy một cái muôn vàn kính trọng phương thức chết đi, nhưng thẳng đến chết kia một khắc, hẳn đều không còn có đối những người khác động quá tâm.

Diệp Lê cũng không kỳ quái, cũng không có cảm thấy đáng tiếc, thường thường khách nhân cầm đồ đồ vật, cũng không đại biểu hết thầy sẽ hướng bọn họ sở hy vọng như vậy đi phát triển, vận mệnh trên người đó là như vậy.

Diệp Lê rời đi thế giới này khi, bỗng nhiên cảm nhận được pháp tắc một tia dao động, một cái thân hình ở cách đó không xa dần dần hiển hiện ra, bạch y quần dài, giữa cổ treo giá chữ thập vòng cổ, ôn tồn lễ độ thanh niên nam tử.

Hắn khước miệng mỉm cười, biểu tình ôn hòa, cực kỳ giống trong giáo đường thần phụ.

Là người nhà họ Bạch.

Hắc ảnh từng đã nói với nàng, trên thế giới cũng có đối kháng hiệu cậ̀n đ̣ộ̀ thế lực, là cái họ Bạch gia tộc.

Nếu nói Bát Hào Đương phô là hắc ám một mặt, như vậy bọn họ chính là quang minh, vì không làm cho pháp tắc mâu thuẫn, hắc ảnh giống nhau sẽ không dễ dàng ra tay, cho nên người nhà họ Bạch có lẽ sẽ tìm tới nàng, hắc ảnh nói cho nàng, hấn cho nàng lực lượng đủ để cùng người nhà họ Bạch đánh ngang, nhưng thắng qua khả năng tính li ền không lớn.

Không nghĩ tới nhanh như vậy li ền gặp gỡ.

Chẳng sợ trong lòng dâng lên thật sâu kiêng kị cảm, nhưng Diệp Lê ngữ khí như cũ nhẹ nhàng băng quơ nói, "Người nhà họ Bạch."

Bạch y nam tử như cũ mỉm cười, hấn cười có thể so Diệp Lê ở khách nhân trước mặt đối trá tươi cười chân thành nhiều, chẳng sợ trước mặt là hấn muốn ngăn cản địch nhân, "Người là Bát Hào Đương phô tân lão bản."

Diệp Lê châm chọc mà cười một tiếng, "Người nhà họ Bạch tin tức đảo cũng linh thông."

Lão Bạch rũ mắt hơi hơi mỉm cười, Bát Hào Đương phô cùng bạch gia li ền giống như thế giới ám cùng quang hai mặt, một phương có động tĩnh, một bên khác tự nhiên cũng sẽ có cảm ứng, Bát Hào Đương phô đã có rất nhiều năm không có chủ nhân, hấn tới rồi vừa thấy phát hiện mới nhậm chức lão bản là cái tiêu cô nương, bất quá, cũng là cái lợi hại tiêu cô nương,

Hấn thở dài một hơi, nâng lên mắt ôn hòa nói: "Không nghĩ tới, ta chung quy chậm một bước."

Diệp Lê biết người nhà họ Bạch thích cứu rồi, đặc biệt là cứu rồi cùng Bát Hào Đương phô giao dịch khách nhân, "Bát Hào Đương phô cũng

không cưỡng cầu, hết thảy toàn bằng tự nguyện."

Nhưng mỗi vị khách nhân, hiệu cầm đầ đầu sẽ tận lực làm hấn khuynh này sở hữu.

Diệp Lê cũng không tính toán vi phạm này quy tắc, rốt cuộc nàng không phải quy tắc chế định giả, chỉ là chấp hành giả thôi.

"Bát Hào Dương phô lão bản, chúng ta chung sẽ gặp lại."

Cùng với mơ hồ thanh âm, người nhà họ Bạch cũng biến mất ở thế giới này.

Diệp Lê cười khẽ một tiếng, xoay người liền đi rồi.

Chương 7 hiện thực

Đương Diệp Lê một hữ đến Bát Hào Dương phô,

"Người làm thực hảo." Tối tám hành lang dài bỗng nhiên vang lên một cái lạnh băng thanh âm, là hắc ảnh,

Diệp Lê mới vừa dâng lên cái này ý niệm, thân mình đã chủ động mà quỳ một gối, "Gặp qua chủ nhân."

Hắc ảnh tuy rằng nói khích lệ nói, nhưng thanh âm như cũ là âm lãnh làm người sợ hãi, "Nhiệm vụ lần này hoàn thành thực hảo, đặc biệt là cùng người nhà họ Bạch giao phong, người so với ta tưởng tượng còn muốn hảo."

Diệp Lê cúi đầu không nói gì, chỉ nghe hắc ảnh tiếp tục nói: "Ta cũng không bạc đãi hảo hảo vì ta làm việc người, ta và người nói qua, người có thể ở chúng sinh trung chọn lựa một người, làm bạn người trường sinh bất tử."

Diệp Lê lắc lắc đầu, "Ta cũng không cần như vậy một người, ta chính mình liền có thể xử lý tốt hiệu cần đề sự tình."

Hắc ảnh không có bởi vì Diệp Lê cự tuyệt mà tức giận, hoặc là có thể nói hắc cũng không để ý điểm này việc nhỏ, hắc chỉ nói, "Đây là ta cho người một cái quyên lực, dùng không cần người có thể chính mình làm chủ, ta cũng không sẽ thu hồi tới."

Hắc ảnh cũng không có ở Bát Hào Đương phô đãi bao lâu, nói nói mấy câu sau hắc liền biến mất, Diệp Lê cũng không biết hắc đi nơi nào, có lẽ là so Bát Hào Đương phô càng thâm thúy hắc ám, lại có lẽ là một cái vĩnh viễn cũng đến không được vĩnh hằng nơi.

Có lẽ là ở hiệu cần đề nghỉ ngơi lâu lắm, trở về đến thế giới này sau, Diệp Lê ngược lại sinh ra chút đến bên ngoài đi một chút tâm tư, nàng thay cho ở hiệu cần đề thường xuyên xuyên phục cổ váy dài, ở phòng ngủ tủ quần áo tìm một kiện không chớp mắt quần áo, chỉ là lại không chớp mắt, kia đều là hiệu cần đề quần áo, lại xứng với Diệp Lê vốn là xuất sắc tướng mạo, đi ở trên đường cái hiển nhiên thực dẫn nhân chú mục.

Diệp Lê dứt khoát vào một nhà trang phục cửa hàng, xoát tạp mua một kiện áo sơ mi cùng váy, thay sau ít nhất không phải như vậy thấy được, thân ở ở vắng tích quen thuộc trong thành thị, Diệp Lê bỗng nhiên sững sốt, Diệp Chỉ Lan đã không ở thành phố này.

Này hai cái thế giới thời gian tốc độ chảy không kém bao nhiêu, Diệp Chỉ Lan sẽ nhanh như vậy rời đi Z thị nhất định có cô quái, Diệp Lê nhắm mắt lại, thực mau nàng liền thấy được Diệp Chỉ Lan ở địa phương, đó là một khu nhà hoàn cảnh thoải mái thanh u tư nhân bệnh viện, hơn nữa là ở thủ đô, Diệp Chỉ Lan ngã ở bệnh viện trong hoa viên, nàng cười thực ôn nhu, cũng lại vô ưu sài, bên người có hai người trẻ tuổi ở bên nàng nói

chuyện phiếm, một cái ôn nhã như ngọc, một cái tuấn lãng bất phàm, bọn họ kêu nàng, cô cô.

Diệp Lê mở mắt ra, con người xuất hiện nhàn nhạt nghi hoặc, nàng cũng không biết Diệp Chỉ Lan nhà mẹ đẻ người, cũng không nghĩ tới là bọn họ tiếp đi r ồi nàng.

Thủ đô XX tư nhân bệnh viện, Diệp Th ần Dương đẩy cô cô Diệp Chỉ Lan ng ồi xe lăn v ề tới phòng bệnh, nhìn bác sĩ cấp Diệp Chỉ Lan làm hằng ngày kiểm tra, Diệp Chỉ Lan thân thể khôi phục thực hảo, nếu không phải Diệp Th ần Dương gia gia nãi nãi không yên tâm, Diệp Chỉ Lan đã sớm có thể xuất viện, bất quá cũng làm khó bọn họ không như vậy lo lắng, dù sao cũng là ung thư gan thời kì cuối như vậy nghiêm trọng bệnh.

Diệp Th ần Dương ng ồi ở trước giường bệnh lại b ồi cô cô Diệp Chỉ Lan nói nói mấy câu, thời gian cũng không có tiêu ma rớt chảy xuôi ở huyết mạch thiên nhiên thân cận, đặc biệt là Diệp gia đối cái này mất mà tìm lại nữ nhi chính là một loại đối đãi quý hiếm bảo hộ động vật giống nhau thái độ, sợ nàng lại đã chịu cái gì thương tổn, đời trước người sự Diệp Th ần Dương biết đến cũng không nhiều, nhưng hẳn cũng thiệt tình hy vọng cô cô hảo.

Một lát sau, so Diệp Th ần Dương nhỏ hai tuổi đệ đệ Diệp Minh Viễn trong tay dẫn theo một đầu quả táo vào được, trên mặt hẳn dương đại đại tươi cười, "Cô cô, ca, ta ở bệnh viện bên ngoài nhìn đến bán quả táo, hương vị không t ồi, li ền mua điếm trở v ề"

Diệp Th ần Dương cười khẽ một tiếng, hẳn li ền nói tiêu xa li ền đi đi WC như thế nào đi lâu như vậy, nguyên lai là đi bộ đến bệnh viện bên ngoài đi, còn hảo tiêu tử này còn nhớ hẳn cô cô cùng hẳn ca, mua quả táo trở v ề

Diệp Minh Viễn đem quả táo đưa cho một bên hộ công tiểu cô nương, nhân gia liền đi lấy quả táo, hắn lại tìm ghế dọn đến trước giường bệnh ngửi xuống, nhìn nhìn Diệp Chỉ Lan cùng hắn đại ca, "Cô cô, ca, các người vừa mới nói cái gì nói như vậy vui vẻ đâu?"

Diệp Thần Dương cong cong môi, "Nói người khi còn nhỏ đáng dâm, khi để nhà trẻ tiểu bằng hữu sự a."

Diệp Minh Viễn vừa nghe liền không làm, "Ca, ta hách lịch sử người như thế nào đâu nhớ rõ ràng đâu?"

"Ai kêu ta so người lớn hơn hai tuổi....." Hai huynh đệ ngoài miệng đấu hoan, nghe được Diệp Chỉ Lan cười không ngừng, kỳ thật nàng cũng biết hai cái cháu trai là cố ý hống nàng vui vẻ, này phiên hảo ý nàng tự nhiên là nguyện ý chịu.

Quả táo thực mau liền lấy hảo, Diệp Minh Viễn lúc này lại tới đoạt hộ công tiểu cô nương sống, cầm dao gọt hoa quả đối với trong tay đồ rực quả táo liền bắt đầu tước da, nhưng hắn từ nhỏ nuôi chiều từ bé, quả táo đều là trong nhà người hầu lấy hảo thiết hảo đặt ở trước mặt hắn, hắn nơi nào sẽ làm loại này sống, tước thượng da còn không có hai giây, da liền chặt đứt.

Diệp Thần Dương vừa định giễu cợt đệ đệ một câu, lại thoáng nhìn cô cô Diệp Chỉ Lan ngẩn ra một chút, chỉ nhìn quả táo thượng chặt đứt một đoạn da, Diệp Thần Dương có chút lo lắng hỏi, "Cô cô, làm sao vậy?"

Diệp Chỉ Lan phục hồi tinh thần lại, cười cười, "Không có gì, chỉ là cảm giác quái quái, giống như..... Giống như tước xuống dưới vỏ táo hắn là hợp với sẽ không đoạn." Nói nàng cũng có chút cảm thấy ý nghĩ của chính mình có điểm kỳ quái.

Diệp Thần Dương nghĩ tới cái gì, cái kia tức vỏ táo chưa bao giờ sẽ đoán người hẳn là Diệp Lê đi, nhưng hẳn cái gì cũng chưa nói, đồng dạng nghe được lời này Diệp Minh Viễn tâm nhãn lại đại, trực tiếp liền hỏi, "Cô cô, có người cho người tức vỏ táo trước nay đâu sẽ không đoán sao?"

Diệp Thần Dương thật muốn cấp Diệp Thần Dương dẫm lên một chân, cái gì nên đừng không đừng cấp tới, nhưng thật ra Diệp Chỉ Lan thật đúng là nghe vào Diệp Minh Viễn nói, cau mày nghĩ nghĩ, sau đó nói: "Ta trong trí nhớ giống như chưa từng có người như vậy."

Diệp Thần Dương nghe được lời này, không cảm dưới đáy lòng thờ dài, xem ra cô cô vẫn là không có nhớ tới biểu muội tới.

Diệp Minh Viễn tâm rất lớn, lại tiếp tục tức nổi lên quả táo, một hai phút sau liền tức ra cái hình thù kỳ quái quả táo tới, b ả nói vài câu lời ngon tiếng ngọt hống cô cô Diệp Chỉ Lan ăn.

Diệp Thần Dương nghe tiêu xa cùng cô cô tiếng cười nói, tâm tư lại bay tới tiếp cô cô trở về kia đoạn thời gian, ngày ấy phụ thân nhận được đã lâu nhiều năm cô cô điện thoại, kích động cực kỳ, đầu tiên là cấp xa ở nước Mỹ tiêu thúc gọi điện thoại, sau đó liền đính xong xuôi vẫn đi Z thị vé máy bay, hẳn cũng thỉnh giả cùng qua đi, lúc ấy là nghĩ thấy cô cô cuối cùng một mặt, tới rồi lại biết được cô cô bệnh kỳ tích hảo, nhưng cô cô nữ nhi, cũng chính là hẳn biểu muội Diệp Lê lại ở đêm đó mất tích, lại vô âm tín.

Cô cô Diệp Chỉ Lan đột nhiên quên mất sở hữu cùng nàng nữ nhi Diệp Lê có quan hệ sự, cho dù nhìn ảnh chụp cũng nghĩ không ra, còn hỏi bọn họ trên ảnh chụp người là ai, rõ ràng nàng hai mặt mày là có vài phần giống, nhưng cô cô giống như chính là nhìn không ra tới.

Diệp Thần Dương phụ thân điệp chấn thanh vận dụng sở hữu quan hệ, làm Z thị cảnh sát cục đem hết toàn lực tìm kiếm hẳn biểu muội Diệp Lê,

nhưng nàng giống như là nhân gian chưng phát r ồi giống nhau, không có người gặp qua nàng, cũng không còn có người có thể tìm được nàng.

Phụ trách án này cảnh sát kêu Thẩm Việt, Diệp Th ần Dương phụ thân nói cho hắn, Thẩm Việt người này rất có năng lực, đặc biệt am hiểu án kiện, cho nên hắn lấy thứ nhân tình mới làm Thẩm Việt thủ trưởng phái hắn lại đây.

Diệp Th ần Dương có chút quan tâm cái này chưa từng gặp mặt biểu muội, liền hướng diệp chấn thanh đưa ra cùng đi gặp Thẩm Việt, hiểu biết một chút vụ án.

Diệp chấn thanh nghĩ nghĩ cũng đ ồng ý, nếu không phải bên này tiêu muội thân thể không tốt, hắn đã sớm toàn tâm đầu đến tìm kiếm cháu ngoại gái Diệp Lê sự lên r ồi, vì thế cùng cảnh sát cục người đánh thanh tiếp đón khiến cho Diệp Th ần Dương đi.

Đó là Diệp Th ần Dương lần đầu tiên nhìn thấy Thẩm Việt, hắn thoát nhìn là cái dáng vẻ hào sảng không k ềm chế được nam nhân, không giống cái cảnh sát, cũng rất ít ăn mặc cảnh phục, ít nhất Diệp Th ần Dương thấy hắn thời điểm, hắn liền ăn mặc một thân màu xám áo gió, trong miệng còn ngậm một chi yên, nhổ ra yên khí huân đến Diệp Th ần Dương có chút sặc, hắn xuất thân tuy hảo, nhưng đ ồng thời gia giáo cũng thực nghiêm, đặc biệt là hắn mẫu thân tạ lam là trường học Chủ Nhiệm Giáo Dục, nghiêm cấm hắn cùng tiêu xa lây dính này đó thứ không tốt.

Thẩm Việt cười nhạo một tiếng, "Ta hiện tại muốn đi dò hỏi Diệp Lê bên người nhận thức người, người muốn theo tới sao?"

Diệp Th ần Dương gật gật đầu, cũng không nhiều lắm lời nói mà liền đuổi kịp Thẩm Việt ra cảnh sát cục.

Khi bọn hắn đến Diệp Chỉ Lan mẹ con gia thời điểm, lại phát hiện ngoài ý muốn một người, là cái bộ dáng thanh tuấn nam sinh, công cặp sách ở Diệp Chỉ Lan gia dưới lầu đối tới đối lui, thường thường ngẩng đầu xem một cái Diệp Chỉ Lan gia cửa sổ, tựa hồ ở mong đợi cái gì.

Chương 8 hiện thực

Ở Thẩm Việt đưa ra □□ kiện sau, cái kia thanh tuấn nam sinh nói cho bọn họ hắn kêu Tống sâm, là Diệp Lê đồng học.

Thẩm Việt từ áo gió sườn trong túi lấy ra một cái notebook, mở ra hoạt ra một trương ảnh chụp, là Diệp Lê ảnh chụp.

Trên thực tế, đây cũng là Diệp Thần Dương lần đầu tiên nhìn đến Diệp Lê bộ dáng, Diệp Thần Dương cảm giác chính là -- hảo mỹ a, tuy rằng cùng cô cô Diệp Chỉ Lan có vài phần giống, nhưng so nàng càng tinh xảo càng xinh đẹp, cái loại này gặp qua một lần sau liền rất cuộc không thể quên được mỹ.

Thẩm Việt dứt khoát liền từ Tống sâm bắt đầu hỏi tới, Tống sâm trả lời rất có ý tứ,

"Diệp Lê nàng không chỉ có lớn lên thật xinh đẹp, hơn nữa thực thông minh, ta ý tứ là..... Không đơn giản là học tập thành tích thượng, mà là nàng người này liền rất thông minh, so rất nhiều người đều phải thông minh,..... Kỳ thật ta không phải thực lo lắng nàng sẽ xảy ra chuyện, nàng luôn luôn sẽ không làm chính mình chỗ thân với nguy hiểm hoàn cảnh trung."

"Người thích nàng."

Thẩm Việt bỗng nhiên tới như vậy một câu, hơn nữa nói xong liền gắt gao nhìn chăm chăm Tống sâm, không buông tha hắn một tia biểu tình biến

hóa.

Tống sâm mặt đỏ, ấp úng mà như muỗi nhỏ giọng nói "Àn".

Thẩm Việt cười cười, "Vây người nhất định thường xuyên ở chú ý nàng."

Tống sâm mặt càng đỏ hơn, bỗng nhiên hấn có chút vội vàng mà từ cặp sách lấy ra một trương phác họa giấy, Diệp Thần Dương tiếp nhận vừa thấy, là Diệp Lê bức họa, nhưng chỉ là một cái ở xe buýt thượng bóng dáng.

"Ngày đó ta ở thư viện đụng tới Diệp Lê, nàng cùng bình thường tựa hồ có chút không giống nhau."

Thẩm Việt sắc mặt có chút nghiêm túc, "Cái gì không giống nhau?"

Tống sâm lắc đầu, "Ta..... Ta cũng không biết, có lẽ là ta nghĩ sai rồi."

Diệp Thần Dương nhưng thật ra không để ý nhiều Tống sâm nói, nhìn phác họa trên giấy bức họa, hơi hơi mỉm cười nói: "Người họa thực hảo, thật xinh đẹp."

Đầu nói vẽ tranh người dễ dàng trộn lẫn tạp chính mình cảm xúc, Tống sâm hấn là ở họa Diệp Lê thời điểm theo bản năng đem chính mình thích cấp vẽ đi vào, cũng đem Diệp Lê họa thực mỹ.

Tống sâm tiếp nhận phác họa giấy, lại hết sức nghiêm túc nói: "Nàng chân nhân điệu bộ giống, vẫn là ảnh chụp đầu phải mỹ nhiều."

Diệp Thần Dương có chút cứng họng, chẳng lẽ đây là tình nhân trong mắt ra Tây Thi, mà đương hấn có một ngày chân chính nhìn thấy Diệp Lê thời điểm, hấn mới biết được Tống sâm nói chính là thật sự.

Thẩm Việt cùng Diệp Thần Dương lại lục tục hỏi Diệp Lê chủ nhiệm lớp, hàng xóm, đồng học, được đến trả lời phần lớn nhất trí, xinh đẹp hiểu thuận, lại có chút quái gở, thành tích ưu tú hơn nữa thông minh, bởi vì xinh đẹp nữ hài tử luôn có chút chán ghét nam sinh dây dưa, nhưng Diệp Lê lại không có, thật giống như không ai dám thân cận nàng.

Ở hời cảnh sát cục trên đường, Thẩm Việt hút thuốc trừu đến một nửa, bỗng nhiên cười nói: "Người cái này biểu muội rất có ý tứ."

Diệp Thần Dương không cảm nhú mày, hấn biểu muội Diệp Lê hiện tại sinh tử chưa biết, Thẩm Việt còn ở nơi này nói giỡn.

Thẩm Việt tự nhiên thấy được Diệp Thần Dương ẩn có tức giận sắc mặt, lại cười cười, "Ta ở đại học là ở nước ngoài học tập tâm lý học phạm tội, ta quan sát quá Diệp Lê phòng, vật phẩm bài trí, còn có nàng tính cách cùng hằng ngày hành vi, thực phù hợp phản xã hội cao chỉ số thông minh phạm tội tâm lý loại hình phổ biến tiêu chuẩn."

Diệp Thần Dương đương trường liền ngậy ngăn cả người, nhìn đến hấn này góc góc biểu tình, Thẩm Việt lại nở nụ cười, "Hiện tại tìm không thấy một chút manh mối, nói cái gì đầu còn sớm đâu, ta chỉ nghĩ nói, bình thường bọ buôn người hoặc giết người phạm nhưng không nhất định có thể thương tổn được nàng."

Thẩm Việt còn có một câu chưa nói, bị phản giết khả năng tính lớn hơn nữa, nhưng hiển nhiên cũng không phù hợp tình huống hiện tại.

Thẩm Việt tuy rằng nói như vậy, nhưng hợp với hai tháng thẩm thức tìm tòi, liền Diệp Lê một cây tóc cũng chưa tìm được. Trở lại kinh thành sau, Diệp Thần Dương cũng nghe quá phụ thân cùng Thẩm Việt trò chuyện,

Một người, thật sự là có thể như vậy vô duyên vô cớ mà biến mất sao? -

Diệp Lê ý niệm vừa động, cũng đã đang ở kinh thành, đây là Hoa Quốc thủ đô, so Z thị muốn lớn hơn, cũng càng phồn hoa, nhưng ở gặp qua Bát Hào Đương phò Diệp Lê trong mắt đã tính không được cái gì.

Nàng bỗng nhiên muốn đi thấy một chút Diệp Chỉ Lan, Diệp Chỉ Lan quên mất nàng, nhưng nàng không có quên, cho nên nàng còn sẽ tưởng niệm Diệp Chỉ Lan, Diệp Lê là cái cảm tình đậm bạc người, Diệp Chỉ Lan xem như nàng duy nhất cảm tình vương bạn.

Diệp Lê ở đi ngang qua một nhà trang phục cửa hàng khi, thoáng nhìn tủ kính người mẫu mang mũ, bỗng nhiên ngừng lại.

Chờ đến Diệp Lê xuất hiện ở bệnh viện bên ngoài khi, nàng có đỉnh đầu màu đen nhưng mũ, còn mang màu đen kính râm, mặc dù nàng biết Diệp Chỉ Lan liên tính thấy nàng, cũng sẽ không nhớ tới bất luận cái gì ký ức tới, nhưng nàng vẫn là không nghĩ càn mẹ đẻ càn con, Diệp gia đã là nàng tính sai một lần.

Diệp Chỉ Lan hôm nay tâm tình thực hảo, bởi vì bác sĩ nói cho nàng ngày mai liên có thể xuất viện, bệnh viện tuy rằng hoàn cảnh tuyệt đẹp thoải mái, nhưng nàng đã lâu lắm không trở lại nàng trước kia gia, nàng vội vã đi xem có phải hay không còn giống như trước đây, biến lại thay đổi nhiều ít.

Nàng hảo tâm tình cũng không có duy trì bao lâu, một cái nàng đời này đầu không nghĩ thấy người tới tìm nàng, đối với chuyện quá khứ, Diệp Chỉ Lan chưa từng có hối hận quá, nhưng nàng đừng dạng vô pháp tha thứ cái kia ruồng bỏ nàng nam nhân.

Diệp Chỉ Lan làm bác sĩ hộ sĩ cự tuyệt nam nhân kia vấn an, chính mình chậm rãi đẩy xe lăn đi đến bệnh viện trong hoa viên.

Đây là Diệp Lê ở đã xảy ra nhiều chuyện như vậy sau, lần đầu tiên nhìn thấy Diệp Chỉ Lan, Diệp Lê lảng lạng mà nhìn nàng, sau đó nhắm mắt lại, thấy được Diệp Chỉ Lan quá khứ,

Tuổi trẻ thời điểm, nàng thích thượng huynh trưởng bằng hữu, đó là cái giàu có học thức hơn nữa phong độ nhẹ nhàng thanh niên, hơn nữa có gia thất, Diệp Chỉ Lan ngưỡng mộ hẳn cũng chỉ có thể giấu ở trong lòng, nhưng một hồi nghiêm trọng chính trị phong ba đột kích thời điểm, nàng thích người nam nhân này một nhà thân hãm nhà tù, hẳn thể tử cũng phản bội hẳn, vì tự bảo vệ mình cùng hẳn ly hôn, Diệp Chỉ Lan lại trước sau đối hẳn không rời không bỏ, Diệp gia cũng bởi vậy vẫn luôn âm thầm trợ giúp thanh niên này một nhà.

Chờ đến nhất gian nan thời điểm qua đi, thanh niên một nhà khởi phục, thậm chí có được so Diệp gia càng cao địa vị. Hai nhà bắt đầu thương lượng Diệp Chỉ Lan cùng vị kia thanh niên hôn sự, nhưng sự tình đột nhiên sinh ra biến cố, thanh niên vợ trước ôm hai tuổi đại nhi tử trở về yêu cầu hợp lại, thanh niên cha mẹ vì tôn tử, ngành buộc thanh niên cùng Diệp Chỉ Lan chia tay.

Diệp gia dưới sự giận dữ cũng cùng bọn họ chặt đứt quan hệ, nhưng không nghĩ tới Diệp Chỉ Lan mang thai, Diệp gia cha mẹ hy vọng Diệp Chỉ Lan xoá sạch hài tử, một lần nữa bắt đầu, Diệp Chỉ Lan không muốn, cho nên nàng chạy trốn, chạy trốn tới một cái lại một cái thành thị, tránh né sở hữu nhận thức người, mai danh ẩn tích nuôi nấng nữ nhi lớn lên.

Diệp Lê mở mắt ra mắt, trong lòng chỉ nhàn nhạt tưởng, quả nhiên là cái xuân nữ nhân a, vì cái gì phải vì nàng hồi thượng cả đời đâu?

"Tiểu thư, người có chuyện gì sao?" Diệp Chỉ Lan thấy đứng ở màu trắng lan can trước mang kính râm cùng mũ nữ hài giống như vẫn luôn đang xem nàng, không cảm có chút kỳ quái mà vừa hỏi.

Diệp Lê xoay người, đưa lưng về phía nàng, nhàn nhạt nói: "Ta không có việc gì, ta chỉ là đang đợi một người."

Diệp Chỉ Lan nói, "Là nơi này người bệnh sao?"

Diệp Lê đôi mắt hơi rử, "Àn, một cái đã không nhớ rõ người của ta, bất quá, ta tưởng..... Ta đợi không được."

Đã nàng nói xong xoay người tới, không biết khi nào trong tay đã nhai một chi hoa hồng trắng, nàng đi đến Diệp Chỉ Lan bên người, hơi cong lưng, đem hoa hồng trắng nhẹ nhàng đặt ở nàng hai đầu gối thượng, thanh âm nhẹ đến Diệp Chỉ Lan đầu cho rằng chính mình nghe lầm,

"Đây là đưa cho người lễ vật, cảm ơn."

Diệp Chỉ Lan không rõ cái này xa lạ nữ hài nói cảm ơn là có ý tứ gì, nàng cũng vô pháp lại minh bạch, bởi vì cái kia xa lạ nữ hài đã rời đi.

Nghe hộ công nói cô cô đi hoa viên liền lại đây tiếp nàng Diệp Thần Dương, cũng thấy được Diệp Chỉ Lan trong tay hoa hồng trắng.

Nhìn đến Diệp Thần Dương trên mặt nghi hoặc, Diệp Chỉ Lan giải thích nói, "Là cái tuổi trẻ nữ hài đưa ta, nói là tặng cho ta lễ vật."

Diệp Thần Dương vừa nghe đến "Tuổi trẻ nữ hài", cái thứ nhất ý niệm chính là biểu muội Diệp Lê, hẳn trước sau không tin Diệp Lê là đã xảy ra chuyện, nàng hẳn là còn sống.

Lại dò hỏi Diệp Chỉ Lan, lại chỉ phải đến nữ hài kia mang mũ cùng mắt kính, thấy không rõ tướng mạo miêu tả.

Diệp Thần Dương thật sâu nhìn cô cô trong tay hoa hồng trắng liếc mắt một cái, là Diệp Lê sao?

Chương 9

Diệp Lê về tới Bát Hào Đường phố, bởi vì hiệu còi đờ tinh trên vách xuất hiện tên, Lục Tiểu Phụng.

Đây là một cái chỉ có thể xuất hiện ở tiểu thuyết giang hồ thế giới, đao quang kiếm ảnh, hiệp cốt nhu tình, có rất nhiều lãng tử cùng mỹ nhân, mà Lục Tiểu Phụng chính là đương kim trên giang hồ nổi tiếng nhất lãng tử. Mấy thứ này đều là Diệp Lê ở rơi xuống Lục Tiểu Phụng thế giới sau, tùy tay đi đâu động mấy cái qua đường người ký ức biết nói.

Đột nhiên tới rồi một cái cổ đại thế giới này cũng không có làm Diệp Lê có cái gì không khoẻ cảm, ít nhất ở cái này võ hiệp thịnh hành thế giới, nữ tử hành tẩu giang hồ cũng thường có sự, tuy nói Diệp Lê quá phận mỹ lệ hấp dẫn tới không ít ánh mắt, nhưng chỉ cần nàng có tâm, gặp qua nàng người thực mau liền sẽ quên nàng, người bình thường cũng chú ý không đến nàng, giống như là bị cố tình mờ hồ rút ký ức giống nhau.

Tìm được lần này khách nhân Lục Tiểu Phụng đối Diệp Lê tới nói cũng không phải việc khó, hẳn hiện tại liền xuất hiện ở một nhà khách sạn, một người uống rượu, Diệp Lê ở tìm được hẳn sau liền nhắm mắt lại đi xem hẳn quá khứ cùng tương lai, đương nàng lại mở mắt ra khi, trên mặt đã xuất hiện ít có động dung, nàng, chưa bao giờ gặp qua như thế xuôi gió xuôi nước người,

Hắn trong cuộc đời sung sướng vô số, tiệc nuôi rất ít, người như vậy giống như là bị ông trời sở phù hộ người.

Cũng là vì như vậy hắn mới có thể tiến vào Bát Hào Đương phô danh sách, hắn trên người có quá nhiều Bát Hào Đương phô muốn đồ vật, lạc quan, vận khí, thông minh tài trí, còn có giao bằng hữu bản lĩnh.

Chính là xem qua hắn qua đi cùng tương lai Diệp Lê lại là trong lòng trầm xuống, người như vậy sẽ không có xin giúp đỡ với Bát Hào Đương phô thời điểm, hắn nhân sinh mặc kệ là qua đi, hiện tại, vẫn là tương lai, đều sẽ không gặp được vô pháp giải quyết khốn cảnh, mà hắn cũng không có gì dục vọng cùng dã tâm, hắn tuy ham thích với trên giang hồ đủ loại án tử, nhưng đối hư danh phù lợi lại không lắm để ý, Bát Hào Đương phô lại có cái gì đáng giá hắn cần đồ.

Huống chi lấy hắn thông minh, không có khả năng không thể tưởng được Bát Hào Đương phô là địa phương nào, Lục Tiểu Phụng tuy có vượt quá thường nhân lòng hiếu kỳ, nhưng đối loại địa phương này hắn tuyệt đối là kính nhi viễn chi.

Lần này khách nhân thật đúng là khó có thể thu phục a, bất quá tưởng quá nhiều còn không bằng tự mình thử một chút, Diệp Lê càng nguyện ý tin tưởng chính mình cảm thụ.

Diệp Lê xuất hiện ở Lục Tiểu Phụng trước mặt khi, trong tay còn đờn hai đàn rượu ngon, nàng nhẹ nhàng đặt ở Lục Tiểu Phụng trước mặt cái bàn, mỉm cười có lẽ nói, "Không biết ta có thể hay không ngồi xuống?"

Tuy là Lục Tiểu Phụng gặp qua mỹ nhân vô số, cũng không cấm vì Diệp Lê dung mạo ngấn ra, nhưng chỉ là kia một chốc kia, Lục Tiểu Phụng ánh mắt liền khôi phục thanh minh, hắn giật giật cái mũi, nghĩ được cái bình phát thuần hậu hương khí, hắn dám đánh đố này định là hắn chưa bao

giờ uống qua tuyệt thế rượu ngon, rượu trùng vừa lên não thực mau liền áp qua Lục Tiểu Phụng kia căn ở Diệp Lê xuất hiện khi liền bắt đầu căng thẳng tên là nguy hiểm huyền.

Hắn thở dài một hơi, phục lại nở nụ cười, "Mỹ lệ nữ hài tử luôn là làm người cự tuyệt không được nàng thỉnh cầu."

Diệp Lê ngẩng xuống hạ, Lục Tiểu Phụng liền đoạt lấy này hai vò rượu, chụp bay bùn phong rót một mồm to, uống xong bụng sau hắn liền biết quyết định của hắn là đúng, này tuyệt đối là có thể làm tửu quý đã chết cũng cam tâm rượu ngon, mà Lục Tiểu Phụng vừa lúc chính là một cái đại tửu quý.

Uống lên này một ngụm hắn ngược lại lại than nổi lên khí, "Xem ra ta luôn là một khắc không được thanh nhàn, phiến toái cùng mỹ nhân cũng là tương giai tới."

Diệp Lê lắc lắc đầu, "Ta cũng không cưỡng cầu, hết thấy toàn bằng tự nguyện."

Lục Tiểu Phụng sửng sốt, trong lòng ngược lại càng thêm ngưng trọng lên, tựa hồ so với hắn trong tưởng tượng còn muốn phiến toái.

Không đợi hắn mở miệng, Diệp Lê đã đứng dậy tới, "Có câu nói kêu tửu phùng tri kỷ thiên bôi thiểu, lời nói không hợp nhau, nửa câu cũng ngại nhiều, ta tưởng hôm nay là nói không nổi nữa, trước như vậy cáo từ."

Lục Tiểu Phụng không nghĩ tới đối phương liền tìm mục đích của hắn cũng chưa nói liền dứt khoát rời đi, trên mặt biểu tình cũng mang theo vài phần ra tới, Diệp Lê hơi hơi mỉm cười, "Sơ này gặp mặt, đây là ta đưa Lục công tử lễ vật, hy vọng chúng ta có duyên còn sẽ tái kiến."

Diệp Lê đang nói đến "Có duyên" hai chữ khi, đôi mắt thâm một chút.

Thấy Diệp Lê rời đi sau, Lục Tiểu Phụng ánh mắt không cấm dưng ở nàng lưu lại đò vật thượng, đó là một trưng kỳ quái giống như hình vuông lát cắt màu đen đò vật, Lục Tiểu Phụng cũng không sợ mặt trên có độc li ên c ần lên, thế nhưng nhìn không ra là cái gì tài chất, mặt trên còn có khắc mấy chữ, "Thứ tám hào..... Hiệu c ần đ ờ"

Diệp Lê đi ra khách sạn sau, không có trước tiên trở lại hiệu c ần đ ờ, bởi vì nàng phát hiện có người đuổi kịp nàng, Diệp Lê bước chân đi càng ngày càng chậm, th ần sắc cũng càng thêm nhàn nh ả, chính là lại trì độn người cũng phát hiện không thích hợp.

"Người là nơi nào h ồ ly tinh nữ nhân tìm tới Lục Tiểu Phụng." Đầu tiên là thấy đối phương cùng chính mình tình lang vừa nói vừa cười, Lục Tiểu Phụng còn uống lên nàng rượu, đã là ghen ghét dữ dội, hiện tại lại bị đối phương nắm cái mũi trêu đùa, Tiết Băng càng là giận không thể át, trong tay xích h ồng sắc roi đã hung hăng mà trườ hướng đối phương.

Diệp Lê nhẹ nhàng vung tay lên, li ên tan mất đối phương vũ khí, Tiết Băng còn không có phục h ồi tinh th ần lại, Diệp Lê đã như quỷ mị ảo ảnh xuất hiện ở nàng trước mặt, bóp lấy nàng cổ, bất quá nháy mắt công phu, Tiết Băng mặt đã trở nên đỏ bừng, xinh đẹp đôi mắt mở to đại đại, nàng tánh mạng bị người dẫn đo ở trong tay, mà nàng lại vô lực phản kháng.

Giết người đối Diệp Lê tới nói đương nhiên không có gì tâm lý gánh nặng, nàng có thể hờ hững mà thu đi hiệu c ần đ ờ khách nhân trên người đối bọn họ tới nói có thể quyết định sinh tử vận mệnh đò vật, lại có thể đối bọn họ bi thảm cảnh ngộ khoanh tay đứng nhìn, chết cá nhân càng không phải cái gì cùng lắm thì sự.

Nhưng Diệp Lê đột nhiên dừng tay, nàng thấy được nữ nhân này tương lai, cùng Lục Tiểu Phụng chặt chẽ tương quan, nàng sẽ là Lục Tiểu Phụng yêu nữ nhân, mà nàng cũng sẽ nhân Lục Tiểu Phụng chết oan chết uổng,

không biết nàng sinh tử có thể hay không làm Lục Tiêu Phụng động dung, nguyện ý đi vào Bát Hào Đương phò.

Diệp Lê trong lòng nếu đã có cân nhắc, như vậy cái này kêu Tiết Băng nữ nhân liền không nên chết ở chỗ này.

Diệp Lê buông lỏng tay, Tiết Băng liền nặng nề mà té lăn quay trên mặt đất, che lại yết hầu nửa cuộn tròn thân mình run rẩy, Diệp Lê không có lại quản nàng, xoay người rời đi, trừ bỏ Tiết Băng, Lục Tiêu Phụng còn để ý cái gì đâu?

Lục Tiêu Phụng còn để ý hấn bằng hữu, hấn thường thức mỹ nữ, nhưng càng trọng tình nghĩa, bất quá, hấn bằng hữu cũng đều là trên giang hồ không dễ chọc nhân vật, Tây Môn Xuy Tuyết, Tư Không Trích Tinh, Chu Đình, Hoa Mãn Lâu, thành thật hòa thượng, mộc đạo nhân, những người này hoặc thế lực rất lớn, hoặc võ công cao cường, hoặc một tay tuyệt đỉnh tay nghề đủ để cho người người giang hồ đưa bọn họ cung lên.

Nhưng trong đó có một người thực đặc thù, hấn chính là Hoa Mãn Lâu.

Giang Nam có tòa Bách Hoa Lâu, bên trong loại đủ loại hoa tươi, bởi vì Bách Hoa Lâu chủ nhân là cái chân chính ái hoa người, hấn tuy mắt mù, lại có một viên đối đãi thế gian vạn vật chẳng sợ chỉ là một đóa hoa, một gốc cây thảo đều ôn nhu tâm, hoa tươi mãi lâu, chính như kỳ danh, Giang Nam Hoa gia đệ thất tử, Hoa Mãn Lâu.

Sáng sớm gió nhẹ mang theo nhàn nhạt mùi hoa, Hoa Mãn Lâu tâm tình cũng phá lệ hảo, không chỉ là bởi vì mùi hoa, thanh phong, còn có hấn tâm nhận thức một cái bằng hữu, Bạch tiên sinh.

Lão Bạch theo Bát Hào Đương phò hơi thở đi vào thế giới này khi, là có chút không thích ứng, có khác cho người khác trang điểm cùng không

chỗ đặt chân vấn đề làm hấn thoáng cảm thấy bối rối, cũng may hấn gặp Hoa Mãn Lô, cái này đối đãi hết thủy đầu vô cùng khoan dung cùng thiện lương người, thu lưu hấn, làm hấn ở tại Bách Hoa Lô.

Hoa Mãn Lô nghe thấy được Lão Bạch tiếng bước chân, ôn thanh nói, "Bạch tiên sinh nghỉ ngơi tốt không?"

Lão Bạch ôn hòa mà cười cười, "Tự nhiên thực hảo."

Lấy Lão Bạch năng lực, trang điểm cùng chỗ ở vấn đề kỳ thật thực mau là có thể giải quyết, nhưng hấn lựa chọn lưu tại Bách Hoa Lô, bởi vì hấn đối Hoa Mãn Lô người này thực cảm thấy hứng thú, Lão Bạch sống quá năm tháng tuy so ra kém trong nhà trưởng bối, nhưng cũng có mấy trăm năm, hấn vẫn luôn lấy ái cùng thương xót đối đãi thế nhân, nhưng ngẫu nhiên cũng sẽ bởi vì nhân loại xấu xí một mặt mà cảm thấy mệt mỏi, có khi cũng sẽ sinh ra hoang mang.

Nhưng ở Hoa Mãn Lô trên người, hấn cơ hồ có thể nhìn đến nhân loại sở hữu tốt đẹp một mặt, khoan dung cùng rộng lớn rộng rãi, đối mỹ cảm ơn, đối sinh hoạt nhiệt tình yêu thương, người như vậy sẽ là sở hữu người nhà họ Bạch nguyện ý chủ động thân cận.

Lão Bạch đối Hoa Mãn Lô rất có hảo cảm, mà Hoa Mãn Lô đối hấn hảo cảm càng sâu, hấn nhìn không thấy, lại có thể cảm nhận được đối phương trên người thuần tịnh tường hòa hơi thở, cùng ưu nhã cách nói năng uyên bác học thức, trong lòng cũng nhin không được suy đoán, đến tột cùng sẽ là như thế nào gia tộc, có thể dưỡng ra như vậy chân chính cao khiết thương xót thế nhân người đâu?

Đúng vậy, thương xót thế nhân, đối phương sẽ nhân giang hồ xuất hiện huyết tinh một mặt mà thương xót, lại sẽ không ra tay, đương Hoa Mãn Lô hỏi khi, chỉ nghe Lão Bạch nói: "Thế nhân sẽ tùy vận mệnh bồng

bệnh, vận mệnh muốn bọn họ hảo muốn bọn họ hư, chỉ xem bọn họ tạo hóa, không phải ta chớ có thể nhúng tay."

Hoa Mãn Lô không biết Lão Bạch đến từ nơi nào, liề tên cũng chỉ biết một cái dòng họ, cái loại này thương xót thánh khiết thái độ hiển nhiên cũng phi thể tục người nhưng có được.

Lão Bạch trên người thầ bí khắ che mặt càng thêm dày đặc, nhưng Hoa Mãn Lô lại không chút nào để ý, hắ chỉ cầ biết rằng đối phương là ôm ấp thiện ý người là đủ rấ.

Chương 10

Hôm nay Bách Hoa Lô lại tới nữa một vị khách quen, Hoa Mãn Lô riêng là nghe tiếng bước chân liề cầ lòng không đậu mà cười ra tiếng tới, còn cùng bên cạnh Lão Bạch giải thích một tiếng, "Ta một vị bạn tốt tới, hắ là cái rất thú vị người, cũng là cái thực giảng nghĩa khí người, nếu là ầ nĩ người, mong rằng không cầ để ý."

Hoa Mãn Lô vừa dứt lời, Lục Tiểu Phụng đã lên lầ, "Ta khó được tới một lầ, người còn chê ta ầ nĩ?"

Hắ tuy là nói như vậy, nhưng trên mặt lông mày râu run lên run lên, cười mặt mày hớn hở, quả nhiên là cái thú vị người.

Hoa Mãn Lô bất đắc dĩ mà cười lắc lắc đầu, hướng Lão Bạch giới thiệu nói "Đây là ta hảo bằng hữu, Lục Tiểu Phụng."

Lại đối Lục Tiểu Phụng nói, "Đây là Bạch tiên sinh, hắ là ta Bách Hoa Lô khách quý."

Lục Tiểu Phụng tiến vào thời điểm liề nhìn thấy ngầ ở Hoa Mãn Lô bên cạnh bạch y nam tử, nhìn nhiề trong chốc lát không cảm tấm tắc bảo

lạ, hẳn nguyên tưởng rằng Hoa Mãn Lâu nhân vật như vậy, trên đời này ra một cái đã là là khó được, không nghĩ tới hôm nay lại gặp được một cái hơn nữa không nhường một tấc.

Đồng thời nhìn thấy Lão Bạch cùng Hoa Mãn Lâu này hai người, Lục Tiểu Phụng mặc danh nhi ều loại tự biết xấu hổ cảm giác, không đúng, hẳn cảm thấy thẹn cái gì, hẳn không phải ái uống lên chút rượu, nhìn nhi ều vài lần mỹ nhân mà thôi.

Lục Tiểu Phụng ngừng đầu, bắt đầu nói ra hẳn tới tìm Hoa Mãn Lâu mục đích, "Ta gặp một cái kỳ quái cô nương, cùng ta đã thấy bất luận cái gì một nữ nhân đều phải tới bất đồng, mang rượu cũng là trăm năm phân rượu ngon, kia hương vị quả thực là thiên hạ khó tìm....."

"Người dong dài lẳng nhằng nói như vậy một đồng lớn, còn chưa nói ra trọng điểm đâu?" Hoa Mãn Lâu bất đắc dĩ mà lại cười nói.

Lục Tiểu Phụng có chút ngượng ngùng, mở ra tay nói, "Vấn đề chính là mặt cũng thấy, rượu cũng uống, nàng lại trước sau chưa nói nàng ý đồ đến li ền đi rồi, li ền tên cũng chưa lưu lại, li ền cho ta một cái kỳ quái đồ vật."

Nói Lục Tiểu Phụng li ền lấy ra kia trương màu đen lát cắt, đưa cho trước mặt Hoa Mãn Lâu.

Lão Bạch đang xem đến kia đồ vật khi, đồng tử không cảm co rụt lại.

Hoa Mãn Lâu vuốt ve này trương lát cắt đồ vật, mặt trên tự đều là có ngân ấn, mặc dù nhìn không thấy, cũng có thể lấy ra chữ viết tới, "Thứ tám hào..... Hiệu c ầm đồ."

Lục Tiêu Phụng ở một bên nói, "Đúng vậy, không nghe nói qua cái này địa phương, thứ này ta cũng làm hầu tinh nhìn, hẳn lắm tấn thiên hạ trên bảo, lại cũng nói không nên lời đây là thứ gì làm."

Hoa Mãn Lô hơi hơi nhíu mày, lắc lắc đầu, "Ta cũng không có nghe nói qua cái này địa phương, cũng sờ không ra đây là cái gì tài chất làm."

Lão Bạch bỗng nhiên ra tiếng đánh gãy bọn họ nói, "Nhị vị, không biết có không làm ta nhìn xem?"

Cũng không phải cái gì cùng lắm thì đồ vật, Lục Tiêu Phụng liền gật gật đầu, đem đồ vật lại đưa cho Lão Bạch, ai ngờ, kia màu đen lát cắt một đụn tới Lão Bạch tay, giống như bị lửa đốt giống nhau, hóa thành khói nhẹ biến mất, Lục Tiêu Phụng nghẹn họng nhìn trên trời mà nhìn một màn này, trên tay còn tàn lưu mới vừa rồi bỏng cháy cảm.

Lục Tiêu Phụng ngờ ngạc địa đạo, "Hoa Mãn Lô, người nhất định tưởng tượng không đến vừa rồi đã xảy ra chuyện gì."

Hoa Mãn Lô cau mày, "Nghe người khâu khí không phải chuyện tốt."

Lục Tiêu Phụng lau mặt, hẳn đương nhiên sẽ không cảm thấy Hoa Mãn Lô bằng hữu có tâm cho hẳn biến cái ảo thuật, lấy hẳn đôi mắt, có phải hay không ảo thuật cũng xem ra tới, nhưng nếu không phải ảo thuật, kia thật sự là quá không thể tưởng tượng.

Lục Tiêu Phụng tận lực tìm từ nói "Kia đồ vật tựa hồ có điểm tà môn."

Lão Bạch sắc mặt có chút ngưng trọng, ánh mắt nhìn về phía Lục Tiêu Phụng, ngữ khí thoáng trở nên ôn hòa nói "Xem ra người là nàng mục tiêu lần này."

Hoa Mãn Lâu không cấm lo lắng nói, "Mục tiêu? Cái gì mục tiêu?"

"Ở đã xảy ra chuyện vừa rồi sau, ta có phải hay không có thể tin tưởng thật sự có Bát Hào Dương phủ cái này địa phương?"

Lục Tiểu Phụng gắt gao mà nhìn chăm chăm Lão Bạch đôi mắt, chớp cũng không nháy mắt hỏi.

Lão Bạch khuôn mặt như cũ ôn hòa dễ thân, nhưng cũng không có trực tiếp trả lời, thẳng đến Lục Tiểu Phụng nhìn chăm chăm đến đôi mắt đều có chút phát sát khí, hắn mới thở dài, nói, "Nếu người đã thu được cái này, ta đây nói cho người cũng không sao, đúng vậy, Bát Hào Dương phủ đích xác tồn tại."

Cứ việc trong đầu kia căn huyền đang không ngừng mà kêu gào nguy hiểm, nhưng Lục Tiểu Phụng vẫn là nhin không được lòng hiếu kỳ hỏi "Đó là một cái cái dạng gì địa phương?"

Lão Bạch biểu tình thương xót nói, "Nơi đó có thể cảm thấy không chỉ có là vàng bạc châu báu, người hầu gia quyến, còn có người thân thể, nội tạng, tứ chi, vận khí, thời đại cùng với linh hồn."

Nghe vậy, Lục Tiểu Phụng cùng Hoa Mãn Lâu đều không cấm hít hà một hơi, liếc tứ chi, vận khí, thọ mệnh, thậm chí linh hồn đều có thể cảm thấy, kia sẽ là cỡ nào đáng sợ địa phương, mà có thể cảm thấy vật như vậy, nói vậy đoạt được đến càng là phong phú, đối thế nhân dụ hoặc lực càng là không dám tưởng tượng.

Lục Tiểu Phụng tự giấu mà cười một tiếng "Xem ra ta vận khí không tồi, cư nhiên sẽ có tốt như vậy địa phương tìm tới ta."

Tựa như Diệp Lê ngay từ đầu tưởng giống nhau, Lục Tiểu Phụng một khi đã biết đây là địa phương nào, kia tuyệt đối là kính nhi viễn chi, hắn

thỏa mãn hưởng thụ hẳn hiện tại sở dĩ có được hết thảy, mất đi nào giống nhau đều không phải hẳn vui nhìn thấy.

Hoa Mãn Lâu có chút lo lắng mà xoa Lục Tiểu Phụng bả vai, "Bạch tiên sinh, Lục Tiểu Phụng này phiền toái nhưng có cái gì có thể giải quyết?"

Lão Bạch khẽ cười cười, "Hẳn gặp gỡ hẳn là hiệu cậ̀m đ̣ộ̀lão bản, Diệp Lê, ta đã thấy, không phải cái vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn người, Bát Hào Dương phô cũng không cưỡng cậ̀u, toàn bằng tự nguyện, chỉ cậ̀n Lục công tử tâm chí kiên định, hiệu cậ̀m đ̣ộ̀cũng không làm gì được hẳn. Bất quá, đó là sách sử thượng, cùng hiệu cậ̀m đ̣ộ̀đã làm giao dịch người cũng không biết có bao nhiêu, chân chính có thể chống cự hiệu cậ̀m đ̣ộ̀, trước nay cũng chỉ có nhân tâm thôi."

Lục Tiểu Phụng cùng Hoa Mãn Lâu nghe xong những lời này, nhưng thật ra từng không ít khí.

"Dù sao có Bạch tiên sinh những lời này, lại rõ ràng nàng mục đích, ta cũng liệ̀n an tâm ṛũ, sáng nay có rượu sáng nay say, Hoa Mãn Lâu, ta còn có chút việc muốn đi tìm lão bản, liệ̀n không lâu để lại."

Lục Tiểu Phụng luôn luôn xem khai, nhập giang hồ tới nay, cái gì phiền toái gặp qua, liệ̀n này phiền toái cũng chính là đặc thù một chút mà thôi.

Lục Tiểu Phụng đi tiêu sái, Hoa Mãn Lâu cũng tin tưởng hẳn, bọn họ đều là dục vọng không cường, quý trọng chính mình sở dĩ có được người, tự nhiên cũng sẽ không vì cái gọi là dụ hoặc dao động, nhưng tâm tư tỉ mỉ Hoa Mãn Lâu tưởng không khỏi nghi ngờ chút, "Thế nhân nếu đã biết Bát Hào Dương phô ṭên tại, không nói đến có thể hay không tin tưởng....."

Lão Bạch hơi hơi mỉm cười, "Thế nhân có này lựa chọn, mà hậu quả cũng tự do này gánh vác."

Hoa Mãn Lô lại làm sao không biết này ý, đó là hấn bằng hữu khăng khăng muốn vào Bát Hào Đương phô, hấn lại như thế nào có thể can thiệp được, chỉ là hấn dù sao cũng là phạm phu tục tử, có thất tình lục dục, lại có thể nào không vì này đó sở động dung?

Lục Tiêu Phụng rời đi Bách Hoa Lô, dọc theo đường đi suy nghĩ không ít, quyết định im bặt không hề đề cập Bát Hào Đương phô sự, chính là kia Tư Không hầu tinh cũng nửa cái tự đầu không thổ lộ.

Chẳng qua hấn tới rồi lão bản chu đình kia không bao lâu, đã bị một con cọp mẹ cũng tìm tới, Tiết Băng, thần châm sơn trang Tiết lão thái thái cháu gái, cũng là trên giang hồ nổi danh "Lãnh la sát".

Lục Tiêu Phụng đã làm tốt vừa thấy mặt đã bị nàng lại lần nữa quấn lên chuân bị, không nghĩ tới Tiết Băng vừa lên tới đầu tiên là hung hăng néo lỗ tai hấn, giống phát tiết cái gì dường như, Lục Tiêu Phụng đâu phải nhin không được kêu đau, một câu "Cô nãi nãi" mới ra thanh, Tiết Băng liền buông lỏng tay ra bỏ nhào vào hấn trong lòng ngực khóc, "Đại hỗn đản, Lục Tiêu Phụng ngươi cái này đại hỗn đản....."

Lục Tiêu Phụng gặp qua Tiết Băng phát giận, cũng gặp qua nàng ôn nhu tiêu ý bộ dáng, nhưng duy độc chưa thấy qua nàng khóc, vẫn là khóc đến như vậy thâm, liền một bên lão bản nương đâu nhin không được dùng xem cần thú ánh mắt xem hấn.

Lục Tiêu Phụng quả thực có thể thề với trời, hấn thật sự cái gì cũng không đối Tiết Băng đã làm, chỉ là trốn rồi nàng hai lần mà thôi, như thế nào này hung nha đâu liền thành như vậy?

Hơn nửa ngày Tiết Băng mới hoãn lại tới, nói ra ngọn nguồn, còn lộ ra cổ cho hấn xem, như ngọc trên cổ biến thành màu đen xanh tím chỉ ngân rõ ràng có thể thấy được, có thể tưởng tượng ra ngay lúc đó mệnh huyền một

đường. Lục Tiểu Phụng tâm đầu mau huy ền cổ họng, ta cô nãi nãi ai, ta trốn nàng đầu còn không thành, người cư nhiên còn chủ động tìm tới đi.

Lục Tiểu Phụng hống xong rồi Tiết Băng sau, lại khó được nghiêm túc nói: "Người nếu là tái kiến nàng, nhớ rõ đường vòng đi, kia không phải cái người dễ trêu chọc."

Tiết Băng tuy biết hẳn nói chính là tình hình thực tế, nhưng nghe lời này lại nhin không được nổi giận nói, "Người là thấy nàng lớn lên đẹp, mới làm ta đường vòng đi thôi, còn nói như vậy mê sảng tới hống ta."

Lục Tiểu Phụng thật là không biết nên nói như thế nào, nhưng Tiết Băng cũng không nắm cái này để nói tiếp, nàng thật vất vả thấy Lục Tiểu Phụng, cao hứng còn không kịp, tẩn nói đến ai khác làm cái gì.

Diệp Lê vừa xuất hiện ở Bách Hoa Lâu ngoài, liền biết nàng đã tới chậm một bước.

Lại là người nhà họ Bạch, Diệp Lê con người tối s ầm lại, lại không có như vậy rời đi, mà là ở Bách Hoa Lâu ngoài trên đường phố một nhà trà quán ng ồi xuống.

Bách Hoa Lâu, đang cùng Hoa Mãn Lâu uống trà Lão Bạch cũng có đi đầu cảm ứng, hơi hơi mỉm cười, buông xuống chén trà, Hoa Mãn Lâu nghe thấy rất nhỏ tiếng vang, không khỏi vừa hỏi nói: "Làm sao vậy?"

Lão Bạch ngữ khí ôn hòa nói, "Chỉ là có cái nhận thức người tìm tới, nàng đã chờ ở bên ngoài, ta phải đi gặp một lần."

Hắn ngữ khí dù chưa biến, nhưng Hoa Mãn Lâu vẫn là nghe ra chút không ổn tới, chỉ sợ người tới không có ý tốt, Hoa Mãn Lâu ôn thanh nói, "Nhưng cần ta cùng đi tiến đến?" Hắn tuy không biết Lão Bạch thần bí

thân phận, nhưng lại biết Lão Bạch không có võ công, lo lắng hần ăn mệt đi.

Lão Bạch hơi hơi mỉm cười, "Người gốc tại Bách Hoa Lâu liêu có thể, có ta ở đây, nàng cũng vào không được."

Nghe được lời này, Hoa Mãn Lâu đã đoán được một nửa, Lão Bạch nhận thức người này chỉ sợ cũng là Bát Hào Đương phò lão bản, Diệp Lê.

Diệp Lê chính thường thức trong tay chén trà, không chờ bao lâu, Lão Bạch đã ở bàn đối diện vị trí ngồi xuống,

Diệp Lê lạnh lùng nói, "Người động tác nhưng thật ra mau."

Lão Bạch tươi cười như cũ ôn hòa, "Hoa công tử cùng ta người nhà họ Bạch có duyên."

Diệp Lê con người hơi lóe, khóe miệng một câu, "Người nhà họ Bạch giống như cùng ta hiệu càn đờ khách nhân đầu rất có duyên."

Lão Bạch cười mà không nói, nhưng đã biểu lộ thái độ của hắn.

Diệp Lê giận cực phản cười, "Kia hảo, Hoa Mãn Lâu cùng Lục Tiêu Phụng người cũng muốn bảo, dưới bầu trời này có như vậy nhiều người, ta xem người có thể giữ được mấy cái."

Thấy Diệp Lê phất tay áo bỏ đi, Lão Bạch tuy như cũ mang theo ôn hòa mỉm cười, nhưng trong lòng lại bịt kín một tầng vẻ mặt ngưng trọng, hắn đương nhiên sẽ không cho rằng Diệp Lê biểu lộ ra tới tức giận là nàng nội tâm chân thật ý tưởng.

Nhưng xét đến cùng, người nhà họ Bạch cùng Bát Hào Đương phò đấu bất quá là nhân tâm, nhân tâm lựa chọn bên kia, mới là bên kia thắng lợi,

ngĩ vậy, Lão Bạch không cảm hơi hơi mỉm cười.

Chương 11

Kim Cửu Linh là cái quan phủ người trong, vẫn là Lục Phiến Môn trung 300 năm tới đệ nhất cao thủ. Nhưng người nếu ánh mắt đầu tiên nhìn đến hắn, tuyệt không sẽ cho rằng hắn là cái danh bộ, cũng sẽ không đem hắn làm như người giang hồ, bởi vì hắn nhìn càng giống cái cưới ngựa chương đài hoa hoa công tử, vẫn là cái cực kỳ am hiểu giám định và thưởng thức tranh chữ cùng tượng mã trong đó cao thủ.

Hắn luôn là cần một thanh ngàn vàng không đổi quạt xếp, trên người ăn mặc thủ công nhất tinh xảo, chất liệu cao quý nhất, hình thức mới mẻ nhất quần áo, ngồi ở trong thành tối cao đương tử lâu, uống nhất sang quý rượu, ăn mỹ vị nhất đồ ăn, bình luận vô giá đồ cổ tranh chữ.

Hắn đem hắn hư vinh hòa hảo xa che dấu rất khá, thậm chí đã lừa gạt Lục Tiểu Phụng ở bên trong rất nhiều người, bọn họ đều chỉ đem cái này làm như là niên thiếu khinh cuồng, tiên y nô mã, lại không biết ở hắn trong lòng, này đó ngoại tại chi vật so tình nghĩa muốn quan trọng đến nhiều.

Cho nên Diệp Lê sẽ tìm tới hắn, ánh mắt đầu tiên liền xem thấu hắn tham lam, cùng với hắn mặt ngoài ngăn nắp, nhưng nội bộ đã trong túi ngượng ngùng, túng quẫn không thôi, hắn đang suy nghĩ một cái có thể được đến tuyệt bút thiên tài biện pháp, Bát Hào Đương phò thích nhất như vậy có thể chủ động tới cửa khách nhân.

Trời trong nắng ấm, trời sáng khí trong ngày này, Kim Cửu Linh phe thấy quạt xếp, bước chân nhàn nhã mà rảo bước tiến lên kinh thành lớn nhất nhất hào tranh chữ trai quên vân các, hắn bạn tốt Hoàng Sơn cư sĩ thích thác hắn tìm tốt hơn tranh chữ, nghe nói quên vân các tới một đám tân tân bảo tranh chữ, hắn liền tìm tới cửa tới.

Hắn cùng quên vãn các chủ nhân Tống phi bạch tở có giao tình, quê cũ mặt tiêu nhị cũng không có cản hắn, trực tiếp làm hắn vào nội gian, nơi đó đồ vật mới là cấp khách quen người thạo nghề xem, đi vào, liền nhìn đến Tống phi bạch chính thượng thủ cẩn thận giám định và thưởng thức một bộ tranh chữ, mà ngồi ở đái khách hoa cúc lê ghế trên chính là một vị hắc y tở thường cô nương, cúi đầu có một chút không một chút mà khay trong tay chung trà, nghe trà hương, liền có thể biết là năm nay tân ra Bích Loa Xuân.

Kim Cửu Linh không nghĩ tới, Tống lão bản chính tiếp đón tân khách nhân, vẫn là vị chính trực cảnh xuân tươi đẹp tuổi thanh xuân thiếu nữ,

Tống lão bản giám định và thưởng thức đến một nửa, liền phát hiện tiến vào Kim Cửu Linh, vội vàng giữ chặt hắn cánh tay, "Kim lão đệ, người đã đến rồi chính tò mò, mau giúp ta nhìn xem, đây chính là Nhan Lỗ Công nét mực."

Kim Cửu Linh nguyên bản còn tưởng hàn huyền vài câu, nhưng vừa nghe đến là Nhan Lỗ Công nét mực, cũng không khỏi vui mừng quá đỗi, thượng thủ cẩn thận giám định và thưởng thức, hai người đối với họa cân nhắc ban ngày, cuối cùng từ Kim Cửu Linh hạ phán ngữ, "Xác thật là Nhan Lỗ Công nét mực, vật báu vô giá a."

Tống phi bạch gật gật đầu xưng là, Nhan Lỗ Công nét mực lưu đến triêu đại cũng bất quá có thể đếm được trên đầu ngón tay, không nghĩ tới hôm nay có thể được thưởng vừa thấy. Nghĩ vậy hắn không khỏi nhiều vài phần tâm tư, quay đầu nhìn về phía uống trà hắc y cô nương, "Đã xác nhận là bút tích thực, không biết Diệp cô nương nhưng có tính toán gì không a?"

Hắn lời nói nhiều vài phần khẩn thiết, mặc cho ai đều nghe được ra hắn muốn nhận hạ ý tứ, yêu thích tranh chữ người vốn là hận không thể đem trên đời này tuyệt thế tranh chữ tất cả đều thu được chính mình nơi này,

tiền triều càng là có yêu thích tranh người lâm chung khi không tha ly họa mà đi cố giao phó con cháu đem hi thế họa tác ở linh trước hoả táng chôn cùng.

Kim Cửu Linh cũng yêu thích tranh, tuy không thể so Tống phi bạch, nhưng cũng có một phen thấy cái mình thích là thềm chi ý, nê hà trong túi ngượng ngùng, chỉ phải bãi một bộ quân tử giúp người thành đạt biểu tình, phe phẩy cây quạt làm cái tiếp khách.

Chỉ nghe này Diệp cô nương thanh âm thanh lãnh như toái ngọc, "Tống lão bản ý tứ ta minh bạch."

Nàng buông chung trà, ngẩng đầu lên lộ ra dung nhan làm Kim Cửu Linh không cảm tâm thần rung động, đơn này tư dung đã là hấn bình sinh hiếm thấy, càng không nói đến này một thân thanh lãnh thoát tục khí chất, nhìn thấy bực này mỹ nhân, Kim Cửu Linh nhin không được chủ động đứng ra, chấp tay, ôn thanh nói, "Kia không biết cô nương ý nguyện như thế nào?"

"Hảo họa là hảo họa, đáng tiếc ta không hiểu thưởng thức, chi bằng tặng cho có duyên người, ta xem vị này kim công tử liên không tã." Diệp Lê ánh mắt dừng ở Kim Cửu Linh trên người, khoe miệng giơ lên hơi mang thâm ý ý cười.

Nhìn đến nơi này Tống lão bản còn có cái gì không rõ, này Diệp cô nương sợ là có tâm tới tìm Kim Cửu Linh, một khi đã như vậy, hấn cần gì phải cảm thượng một chân, Tống lão bản lòng dạ vốn là rộng rãi, mừng rỡ thành toàn, liên nói, "Kia kim lão đệ người liên cùng Diệp cô nương tế nói, ta còn có khách nhân liên không nhiều lắm quấy rầy."

Nói xong Tống lão bản loát loát nhẹ chân, bước nhanh đi ra nội gian.

Kim Cửu Linh đầu tiên là bị như vậy một cái đại bánh có nhân cấp tạp một chút, nhưng nhiều năm giang hồ kinh nghiệm vẫn là làm hấn tỉnh táo lại, này Diệp cô nương tương tặng mục đích lại là vì sao?

Người thông minh thích tha vòng, Kim Cửu Linh ở trong lòng xoay vài cái vòng, cân nhắc Diệp Lê có thể là phương nào nhân mã phái tới, nhưng cũng không nên a, hấn này Lục Phiến Môn tổng bộ đầu kia cũng là tì ền nhiệm, còn có cái gì làm người nhớ thương, dùng lớn như vậy đại giới mượn sức hấn, chờ Kim Cửu Linh ngừng đầu lại nhìn lên, Diệp Lê lại tiếp tục th ần thái tự nhiên mà uống nàng trà.

"Diệp cô nương, vô công bất thụ lộc, lần này thịnh tình tại hạ thật sự không dám nhận." Kim Cửu Linh trong lòng tuy đã đem này nét mực làm như chính mình sở hữu chi vật, nhưng trên mặt vẫn là làm ra một bộ nghiêm nghị bộ dáng.

Thật đúng là trong ngoài không đ ồng nhất a, Diệp Lê cong cong môi, hơi hơi oai một chút đầu, "Người là nghĩ như thế nào ta không cần biết, nhưng người phải biết rằng, đ ộc cổ tranh chữ vàng bạc tài bảo ta cái gì cần có đầu có, hưởng chi bất tận."

Cái gì cần có đầu có, hưởng chi bất tận,

Nói như vậy, tội liên đới ủng thiên hạ hoàng đế cũng không dám nói, nhưng nàng cố tình lấy như vậy tùy ý mà lại làm người mặc danh tin phục khẩu khí nói ra, Kim Cửu Linh bỗng nhiên cảm giác chỉ có bọn họ hai người trong phòng bỗng nhiên li ền không khí đầu ngưng ở, nàng nửa lười biếng mà ng ồi ở ghế trên, lại cho người ta một loại cao cao tại thượng không thể cự tuyệt cảm giác.

"Diệp cô nương, lời này cũng không phải là tùy tiện có thể nói."

Kim Cửu Linh cười gượng đánh võ làm hắn đều cảm thấy có chút áp lực đông lạnh không khí, rõ ràng là cái hoàn toàn không có võ công người, lại có thể cho hắn áp lực lớn như vậy.

Diệp Lê hơi hơi mỉm cười, đứng dậy đi đến Kim Cửu Linh trước mặt, đưa cho hắn Bát Hào Đương phô danh thiếp, "Ta là một gian hiệu cầ m đầ lão bản, nếu người có bất luận cái gì nhu cầu, tùy thời đều có thể tới nơi này."

Kim Cửu Linh cũng không biết kia trong nháy mắt chính mình là làm sao vậy, cứ nhiên tiếp được đầ vật, chờ hắn lại phục hồi tinh thần lại, Diệp Lê đã rời đi, mà hắn trong tay chính phóng Diệp Lê cho hắn danh thiếp, "Thứ tám hào..... Hiệu cầ m đầ."

Kim Cửu Linh bên tai vang lên Diệp Lê nói qua câu kia ' đầ cầ tranh chữ vàng bạc tài bảo ta cái gì cầ có đầ có, hưởng chi bất tận. ' không cấm có chút si ngốc, không có lại ở lâu, mang theo kia phó Nhan Lỗ Công nét mực rời đi quên vân các.

Đêm khuya tĩnh lặng khi, Kim Cửu Linh vuốt ve kia phó tuyệt thế danh tác, đáy mắt đen tối không rõ, nhưng hắn hạ quyết tâm, cầ lấy đặt lên bàn màu đen lát cắt kia một khắc, Bát Hào Đương phô hầ cầ kiệu liề n xuất hiện.

Chờ đến Kim Cửu Linh lại phục hồi tinh thần lại, hắn đã đang ở Bát Hào Đương phô ngoài cửa, hắn đẩy cửa ra sau, phát hiện Diệp Lê đã ngầ ở chỗ kia chờ hắn hầ lâu, đối hắn hơi hơi mỉm cười,

"Hoan nghênh đi vào Bát Hào Đương phô, có thể thực hiện người sở hữu nguyện vọng địa phương."

Diệp Lê vỗ vỗ tay làm người hầu dâng lên rượu ngon để ăn, thật lâu sau sau Kim Cửu Linh mới bình tĩnh lại, hẳn đảo không thể nào dám động nơi này để vật, quá mức quý dị người phi thường có khả năng vì, bất quá so với không biết đáng sợ tới hẳn càng muốn biết hẳn có thể ở chỗ này được đến cái gì.

Diệp Lê mỉm cười nói, "Người có thể dùng trên người của người bất luận cái gì một thứ, tỷ như nội tạng, tứ chi, ngũ cảm, vận khí, thời đại cùng với linh hồn, cần để người suy nghĩ muốn, mặc kệ là tiền tài, vẫn là tuyệt thế võ công, kéo dài thọ mệnh."

Kim Cửu Linh hô hấp đều trở nên có chút dồn dập lên, nhưng hẳn thực mau suy tư khởi chính mình trên người có cái gì có thể cần để, ngày thường không bị hẳn để ý để vật tại đây một khắc cũng trở nên trân quý lên, hẳn quý trọng hẳn khỏe mạnh, thọ mệnh, tứ chi, vận khí, không hy vọng dùng để trao đổi.

"Ta..... Ta tưởng cần để vị giác." Kim Cửu Linh cân nhắc sau một hồi, cuối cùng nói,

Diệp Lê chớp chớp mắt, "Người vị giác có thể đổi đến hai mươi vạn lượng bạc trắng, hay không quyết định hảo."

"Nhị..... Hai mươi vạn lượng bạc trắng." Kim Cửu Linh biểu tình có chút kinh dị, hẳn không nghĩ tới hồi báo thế nhưng như thế phong phú,

Kim Cửu Linh quyết đoán nói, "Ta quyết định hảo."

Diệp Lê hơi hơi mỉm cười, mặt bàn liền xuất hiện một trương hiệp nghị thư, "Kim công tử, thỉnh ký tên, thêm xong danh chúng ta đây giao dịch liền thành lập."

Kim Cửu Linh tiếp nhận hiệp nghị thư cùng với một bên đã chuẩn bị tốt bút lông, ở "Ủy thác người" một lan thượng viết rằng bay phượng múa ' Kim Cửu Linh ' ba cái chữ to.

Diệp Lê trên mặt hiện lên khởi vừa lòng tươi cười, "Kia hảo, kế ước thành lập."

Nàng vừa dứt lời, Kim Cửu Linh liền lâm vào vô tri vô giác hoàn cảnh trung, ở cái này trong quá trình, Diệp Lê sẽ lấy đi hần vị giác, hần cùng thế gian sở hữu hương vị từ đây cách biệt, mà lại lần nữa tỉnh lại khi, hần đã về tới chính mình trong nhà, hơn nữa hần ở kinh thành lớn nhất thiên trang sẽ nhiều một bút hai mươi vạn lượng bạc trắng phiêu định mức.

Tác giả có lời muốn nói: Cầu bình luận cầu cất chứa

Quốc khánh liên tục đổi mới

Chương 12

Chân chính tâm chí kiên định người hoặc là sẽ không tiếp thu Bát Hào Dương phô dụ dỗ, hoặc là đi qua một lần sau không bao giờ sẽ xuất hiện ở hiệu cần đồ danh sách thượng. Kim Cửu Linh tâm chí không kiên, bản tính tham lam, chính là người nhà họ Bạch tới, cũng kéo không trở về hần.

Diệp Lê ở bên này tính kế Kim Cửu Linh trên người có giá trị đồ vật, mà Lục Tiểu Phụng bên kia kim bằng vương triều án tử cũng tiến triển thực mau. Trong đó Lão Bạch tốt lắm đảm đương một cái không biết võ công văn nhược tiếp khách, chỉ mỉm cười không nói một lời, chính là Lục Tiểu Phụng muốn hỏi hần cái nhìn khi, hần cũng chỉ cười cười không nói lời nào.

Vô nghĩa, hần có thể nghe hiểu nhân tâm, lại có thể nhìn đến người quá khứ tương lai, liền người nào sẽ chết đi, phía sau màn hung phạm lại là ai

hắn cũng có thể biết đến rõ ràng, nhưng là, thiên cơ không thể tiết lộ, hắn nói chính là rối loạn những người này mệnh số, đến lúc đó đối bọn họ chưa chắc là chuyện tốt.

Cũng đúng là lo lắng nhiều tới rồi điểm này, hắn mới càng muốn tiến đến, nếu là làm Bát Hào Đương phò lão bản Diệp Lê tới, sự tình không biết sẽ biến thành bộ dáng gì, trời biết xưa nay Bát Hào Đương phò lão bản có bao nhiêu e sợ cho thiên hạ không loạn.

Hắn cũng sẽ không thật cho rằng Diệp Lê là sợ hãi hắn mà không dám thật sự động thủ, bất quá là bởi vì hai người bọn họ thực lực tương đương, muốn thật động khởi tay tới, chỉ biết làm cho lưỡng bại câu thương, hắn thấy rõ, như phi tất yếu, Diệp Lê sẽ không làm chính mình đi đến này một bước.

Cho nên nói hắn cùng Diệp Lê đầu lần nhau có đi đầu cố kỵ, hắn là lo lắng thương cấp vô tội, mà Diệp Lê lo lắng chính là sẽ thương cấp mình thân, tuy nói mục đích không giống nhau, nhưng cũng may hai phương đều duy trì trên mặt cân bằng.

Lão Bạch tuy rằng nhìn tay trời gà không chặt, nhưng lớn như vậy cái người sống mặc cho ai cũng không có khả năng trốn rỗng bỏ qua đi, Hoắc Thiên Thanh mời Lục Tiểu Phụng đám người đến Châu Quang Bảo Khí Các khi, trình diện các vị khách khứa lai lịch hắn đầu nói đạo lý rõ ràng, nhưng duy độc Lão Bạch thân phận hắn lại hoàn toàn không biết gì cả, không khỏi có chút xấu hổ, liền ra vẻ khiêm tốn vừa hỏi nói, "Không biết các hạ là người phương nào?"

Hoa Mãn Lâu biết Lão Bạch lai lịch thần bí, vừa định giải vây nói là Hoa gia bạn bè, lại nghe Lão Bạch mỉm cười nói, "Tại hạ một giới phương ngoại chi nhân, đến từ phương xa."

Phương ngoại chi nhân, bốn xuất từ 《Trang Tử》 trung một câu "Bỉ tha phương ở ngoài giả cũng. Mọi người nghe vậy có chút hai mắt nhìn nhau, xem này bộ dạng, ôn t ần lễ độ, bạch y tóc đen, không giống như là cái xuất gia tu đạo người a.

Trong lòng tuy nghi hoặc, nhưng luôn luôn bát diện linh lung Hoắc Thiên Thanh là như thế nào cũng không hảo chậm trễ khách nhân, ném chính mình mặt mũi, hơn nữa tìm hiểu thân phận của người này vẫn là phi yến riêng dặn dò hẳn, nói là sợ nhiều chuyện của nàng, tâm tư trăm chuyên dưới li ền lại sang sảng cười nói, "Không biết Bạch tiên sinh tin chính là Phật giáo, vẫn là Đạo giáo a."

Hoa Mãn Lâu hơi hơi nhú mày, này Hoắc Thiên Thanh tựa hồ có chút kỳ quái, tìm hiểu ý vị tựa hồ có chút rõ ràng.

Lão Bạch trên mặt ôn hòa có lễ, lấy ra hẳn giữa cổ treo giá chữ thập vòng cổ, ở trước mặt vẽ cái giá chữ thập, cuối cùng mỉm cười nói: "Ta tin Cơ Đốc."

"Ta biết." Đang ở mọi người kinh ngạc khi, một thanh niên có chút kinh ngạc lại hỗn loạn một chút vui sướng mà cao giọng nói, mọi người theo thanh âm vừa thấy, đúng là Châu Quang Bảo Khí Các chủ nhân Diêm Thiết San thỉnh môn khách, Tô thiếu khanh.

Thấy mọi người ánh mắt đều tập trung tới r ỡ hẳn trên người, dùng tên giả Tô thiếu khanh, thật là tam anh bốn tú chi nhất Tô Thiệu Anh đến giác có chút tự hào, "Ta từng nghe nói, hải ngoại quốc gia có một tên thánh làm cơ sở đốc."

Thế giới này bối cảnh vừa lúc là trong lịch sử Minh tri ều, không ít hải ngoại văn hóa đã tiến vào nội địa, Tô Thiệu Anh cũng là ở một ít hải cảng mảnh đất nghe ngoại quốc thương nhân nói qua.

Hoắc Thiên Thanh trong lòng một san, nhưng trên mặt như cũ sang sảng hào phóng, "Nhưng thật ra ta kiến thức hạn hẹp."

Mọi người đương nhiên sẽ không đem loại này việc nhỏ để ở trong lòng, yến hội lại về tới mới vừa rồi hoà thuận vui vẻ, ăn uống linh đình.

Nhưng thật ra Tô Thiệu Anh lại tiến đến Lão Bạch này một bàn, đối hấn mọi cách tò mò, hỏi không ít vấn đề, nhưng Lão Bạch lại trước sau cười mà không nói, Tô Thiệu Anh cũng không nhân hấn lãnh đãi có bao nhiêu sinh khí, rốt cuộc duỗi tay không đánh gương mặt tươi cười người, mà Lão Bạch nhìn liền liền dài quá trương người tốt mặt, lại là cái thật sự không biết võ công, làm nhân sinh không ra đề phòng chi tâm, cũng khó có thể chán ghét.

Cho nên đương Châu Quang Bảo Khí Các một lời bất hòa liền đánh lên lúc sau, Tô Thiệu Anh cũng che chở 'văn nhược vô tội' Lão Bạch, lại là trời xui đất khiến mà tránh thoát một kiếp.

Lão Bạch ở ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Tô Thiệu Anh khi, liền biết hấn là chết yếu chi tướng, hơn nữa thọ mệnh gần, không nghĩ tới cùng hấn một liên lụy, cư nhiên hóa giải này phiên tử kiếp.

Đi thời điểm, Lão Bạch gỡ xuống đeo giá chữ thập vòng cổ đưa cho Tô Thiệu Anh, cũng mở miệng nói câu đầu tiên lời nói, "Người sau này mệnh số họa phúc khó liệu, cái này có lẽ có thể phù hộ người."

Tô Thiệu Anh tuy khó hiểu, nhưng cũng cảm nhận được Lão Bạch hảo ý, có chút thụ sủng nhược kinh, rốt cuộc vừa rồi hấn nói như vậy nói nhiều, Bạch tiên sinh cũng không hỏi hấn một câu, phân biệt là lúc, còn đem tùy thân chi vật tặng cho hấn, hấn tưởng không sai, Bạch tiên sinh quả nhiên là cái người tốt.

Không nói đến ngọc người có ngọc phúc Tô Thiệu Anh, Lão Bạch trở lại Lục Tiểu Phụng đoàn người bên người chuẩn bị rời đi khi, Lục Tiểu Phụng mắt sắc thoáng nhìn kỳ quái chữ thập sự vật vòng cổ như cũ treo ở Lão Bạch giữa cổ, không cấm buột miệng thốt ra, "Người không phải đem cái này đưa cho Tô Thiệu Anh sao?"

Lão Bạch mỉm cười trả lời hần vấn đề, "Loại này vòng cổ ta còn có rất nhiều."

Lục Tiểu Phụng khoe miệng vừa kéo, loại này "Đồ dạng vòng cổ ta còn có rất nhiều, người muốn tới một cái sao" cảm giác quen thuộc thật là làm hần không biết nên như thế nào phun tào, phía trước như thế nào không biết Bạch tiên sinh vẫn là như vậy hài hước người đâu.

Liền Hoa Mãn Lâu nghe được bọn họ đối thoại, cũng là có chút dở khóc dở cười.

Lão Bạch biểu tình bất biến, mỉm cười vẫn như cũ, trân quý sao, chịu chúc phúc quá Thánh Khí đưa cho cùng hần có duyên Tô Thiệu Anh, tin tưởng thượng đế sẽ không trách tội đi.

Phía sau màn Hoắc Hưu cùng thượng quan phi yến tuy tra không ra Lão Bạch lai lịch, nhưng nghĩ đến một cái sẽ không bất luận cái gì võ công người cũng gây trở ngại không đến bọn họ kế hoạch, cũng liền không có nhiều quản, trên thực tế Lão Bạch cũng đích xác chưa lại nhúng tay, nhưng lấy Lục Tiểu Phụng thông minh, vẫn là tra ra chân tướng.

Khi bọn hần ở tìm được Hoắc Hưu tiểu lâu khi, bên trong cơ quan thật mạnh, đặc biệt là bọn họ tới rồi một gian thạch thất, bên trong bày ra mê hương, giải dược là trên bàn hai chén trà, nhưng bọn hần lại có ba người, hiển nhiên Lão Bạch bị Hoắc Hưu bỏ qua, bị coi là không quan trọng người.

Hoa Mãn Lâu lập tức muốn cùng Lão Bạch cùng uống một chén, tuy rằng không nhất định có thể giải dược hiệu, nhưng cũng là có khả năng nghĩ đến tốt nhất biện pháp. Nhưng Lão Bạch mỉm cười cự tuyệt, tỏ vẻ mê hương đối hấn vô dụng, Lục Tiểu Phụng cùng Hoa Mãn Lâu hai người lúc này mới phát hiện đã ở bọn họ trên người khởi hiệu mê hương cũng không có ứng ở Lão Bạch trên người.

Lục Tiểu Phụng xem Lão Bạch ánh mắt quả thực có thể dùng thần bí khó dò tới hình dung, bất quá hấn tin tưởng bằng hữu, cũng sẽ không hỏi nhiều.

Diệp Lê vẫn luôn ngầm chú ý kim bằng vương triêu án tử, án kiện phát triển trung đã chết như vậy nhiều người, nàng tự nhiên cũng biết, thậm chí bị nàng tìm được rồi một cái nhưng thừa chi cơ, trước bị Hoắc Thiên Thanh háo rớt một nửa nội lực, rồi sau đó chết ở Tây Môn Xuy Tuyết dưới kiếm Độc Cô Nhất Hạc, vô tội nhường nào, đối Tây Môn Xuy Tuyết, hấn đệ tử càng là hận không thể đấm này thối, uống này huyết.

Trong đó trả thù tâm nhất mãnh liệt, chính là Tô Thiệu Anh, một cái tràn ngập cừu hận người trẻ tuổi, thường thường có thể trả giá rất nhiều đồ vật.

Đêm khuya linh đường trước, một thân màu trắng đờ tang Tô Thiệu Anh quỳ gối sư phụ Độc Cô Nhất Hạc bài vị trước, hốc mắt đỏ lên, trong tay gắt gao nắm hấn kiếm, đây là hấn sư phụ ở hấn lần đầu tiên rời đi Nga Mi sơn khi đưa cho hấn, đông đảo đệ tử trung chỉ có hấn có cái này thù vinh, bởi vì Độc Cô Nhất Hạc không chỉ có là hấn sư phụ, vẫn là hấn thân sinh phụ thân, đây là một cái rất ít có người biết đến bí mật.

Cho nên Tây Môn Xuy Tuyết là hấn sát sư kẻ thù, càng là hấn kẻ thù giết cha.

Diệp Lê đối hấn trên người n òng đậm cừu hận chi tâm thực vừa lòng, này bút giao dịch hiển nhiên đối Bát Hào Đương phô rất có lợi, nàng sẽ không cứu trở về Độc Cô Nhất Hạc, bởi vì Độc Cô Nhất Hạc đã là người chết r ồi, Bát Hào Đương phô không phải kéo không trở về nửa cái chân đã bước vào luân h ồi người chết, nhưng cái này đại giới, một cái Tô Thiệu Anh còn phó không dậy nổi.

Bất quá không quan hệ, Diệp Lê cứu không được hấn sư phụ, nhưng nàng có thể giúp Tô Thiệu Anh báo thù, nàng có thể cho hấn tuyệt thế võ công, giết Tây Môn Xuy Tuyết, cũng chính là Lục Tiểu Phụng bằng hữu.

Đến lúc đó, Lục Tiểu Phụng có thể hay không ng ồi chờ chết đâu?

Diệp Lê tưởng thực chu đáo chặt chẽ, nhưng đương tay nàng xoa Tô Thiệu Anh bả vai kia một khắc, bạch quang chợt lóe, Diệp Lê cảm nhận được lực lượng bị áp chế bỗng rất đau đớn, nàng kịp thời thu h ồi tay, phát hiện tay phải thương đã xuất hiện thật sâu một đạo vết thương, bạch quang không ngừng ở miệng vết thương tán loạn.

Lại nhìn về phía Tô Thiệu Anh, đương Diệp Lê lực lượng cùng vòng cổ thánh quang chạm nhau kia một khắc, hấn đã không chịu nổi hôn mê bất tỉnh.

Diệp Lê nhìn đến từ hấn giữa cổ đứt gãy rơi xuống kia quen mắt giá chữ thập vòng cổ, đã đoán được hết thấy,

Lại là người nhà họ Bạch.

Diệp Lê ở trong lòng oán hận nói một tiếng, ý niệm chợt lóe li ền về tới Bát Hào Đương phô, ở hiệu c ần đ ồ lực lượng hạ, Diệp Lê tay phải thương thực mau khôi phục như lúc ban đ ầu, cái loại này bị thánh quang ăn mòn bỏng cháy cảm cũng đã biến mất.

Nàng ng ỡ ở chủ thất hắc lưng dựa ghế, khóe miệng mang theo cười lạnh, kia vòng cổ rõ ràng là chịu quá chúc phúc Thánh Khí, bằng không cũng sẽ không thương đến nàng, người nhà họ Bạch thật là xen vào việc người khác, Lục Tiểu Phụng cùng Hoa Mãn Lâu còn chưa đủ, li ền một cái Tô Thiệu Anh cũng muốn quản.

Diệp Lê trong lòng tức giận cũng không có ảnh hưởng đến nàng tự hỏi, nàng lại nhắm mắt lại, đi xem Lục Tiểu Phụng đoàn người tung tích, giống như án tử đã mau hạ màn.

Diệp Lê bỗng nhiên có một cái càng tốt ý niệm, người nhà họ Bạch muốn cùng nàng đấu, vậy xem ai có thể đấu quá ai.

Chương 13

Lục Tiểu Phụng bên này, tới r ỡ cuối cùng, Hoắc Hưu bị nhốt ở chính hấn chế tạo l ồng sắt, bị cừu hận hấn thượng quan Tuyệt Nhi dùng đ ờn một chút một chút mà bòn rút hấn coi nếu tánh mạng ti ền tài, cũng là thiện ác chung có báo.

Li ền ở Lục Tiểu Phụng lại bị cỗ linh tinh quái thượng quan Tuyệt Nhi trêu cợt một phen, tức giận đến lôi kéo Hoa Mãn Lâu cùng Lão Bạch xuống núi sau, Diệp Lê xuất hiện ở Hoắc Hưu bị nhốt căn nhà nhỏ.

Nàng đột nhiên xuất hiện dọa thượng quan Tuyệt Nhi nhảy dựng, nàng tuy cả gan làm loạn, nhưng cũng là cái xu lợi tị hại tính tình, Diệp Lê hiển nhiên là cái nguy hiểm nhân vật, thượng quan Tuyệt Nhi không dám chạy ra nhà ở, đành phải vội vàng trốn đến góc, tận lực thu nhỏ lại chính mình t ền tại cảm.

Diệp Lê cũng không để ý tới một cái râu ria tiểu nữ hài, nàng ng ỡ xồm xuống ' thân, nhìn bị nhốt ở trong l ồng chạt vật bất kham Hoắc Hưu, nhẹ

nhà cười, "Hoắc lão bản có thể tưởng tượng cùng ta làm bút giao dịch, làm người trọng hoạch tự do giao dịch."

Hoắc Hưu vốn có chút hôi bại sắc mặt lại trở nên rung lên, hấn già nua hai tròng mắt tinh quang lóe lóe, "Người nghĩ muốn cái gì? Ta toàn bộ gia tài?"

Trừ bỏ cái này, Hoắc Hưu đã không thể tưởng được hấn còn có cái gì đáng giá người khác mơ ước, nhưng liền tính Diệp Lê nói là, hấn cũng sẽ nhin đau giao ra đây, rốt cuộc không có tự do, hấn lấy những cái đó nhìn không thấy sờ không được tiền tài lại có ích lợi gì, còn nữa không có Diệp Lê, hấn tiền tài sớm hay muộn cũng sẽ bị thượng quan Tuyệt Nhi dùng đồ ăn ép đến không còn một mảnh, Diệp Lê tốt xấu còn có thể phóng hấn tự do.

Nhưng Diệp Lê cười, "Ta không cần người tiền tài, vàng bạc tài bảo ở trong mắt ta là không đáng giá tiền nhất đồ vật, ta muốn người sau khi chết linh hồn."

Cô rúm lại ở trong góc thượng quan Tuyệt Nhi liền mạng mà che miệng lại, nghe thế gian đáng sợ nhất cũng nhất không thể tưởng tượng giao dịch, nàng ở trong lòng cầu xin cha nuôi mẹ nuôi, còn có kia chỉ giống như thực thông minh Lục Tiểu Khê nhanh lên phát hiện không thích hợp tới cứu nàng, nàng biết một khi Diệp Lê cùng Hoắc Hưu đạt thành giao dịch, Hoắc Hưu được cứu trợ, hấn lại sao có thể sẽ bỏ qua vừa mới khinh nhục quá hấn chính mình, đến lúc đó, nàng đã có thể thật sự cầu cứu không cửa.

Thượng quan Tuyệt Nhi cũng không dám tự tiện ra tiếng, đánh gãy bọn họ giao dịch, đột nhiên xuất hiện nữ nhân này thật sự quá quý dị, thượng quan Tuyệt Nhi không dám đi thử làm như vậy hậu quả.

Hoắc Hưu h ềng con mắt, "Ta nguyện ý." Dù sao kia cũng là sau khi chết sự, hiển nhiên hiện tại tự do càng quan trọng.

Diệp Lê gọi lên quý bí tươi cười, "Như vậy hoan nghênh đi vào Bát Hào Đương phô."

Giây tiếp theo Diệp Lê cùng Hoắc Hưu li ền xuất hiện ở Bát Hào Đương phô, Hoắc Hưu có chút không dám tin tưởng chính mình đi tới một cái khác địa phương, Diệp Lê cười cười, "Người nếu là hiện tại phải rời khỏi Bát Hào Đương phô, li ền có thể một l ần nữa trở lại cái kia l ềng sắt."

Diệp Lê lời nói cảnh cáo Hoắc Hưu sẽ không nghe không hiểu, hắn thực mau thu h ữ chính mình muốn đổi ý tiêu tâm tư, cam tâm tình nguyện mà ở khế ước thượng ký xuống tên của mình.

Đương hắn lại trở lại trong hiện thực khi, l ềng sắt đã bị mở ra, mà Diệp Lê cũng không có đi theo hắn cùng nhau trở về, Hoắc Hưu có chút kích động mà đi ra l ềng sắt, hơn nữa thi triển khinh công bay nhanh rời đi tiêu lâu.

Từ bọn họ bắt đầu giao dịch đến Hoắc Hưu rời đi phòng, thậm chí không vượt qua nửa khắc chung, thượng quan Tuyệt Nhi cũng có chút không dám tin tưởng Hoắc Hưu cư nhiên không muốn nàg mệnh, mặc kệ là nàg phía trước làm nhục quá hắn, vẫn là nàg đã là kim bằng vương tri ều duy nhất hậu nhân chuyện này.

Hoắc Hưu đã không có thời gian để ý tới thượng quan Tuyệt Nhi, Lục Tiêu Phụng tùy thời đều khả năng trở về, hắn đến mau rời khỏi nơi này mới là.

Sơn gian thanh phong, chi đầu điều đ ề, Hoắc Hưu chưa bao giờ có quá như vậy một khắc quý trọng cũng may mắn hắn sở có được tự do, hắn tóm

lại vẫn là may mắn, Hoắc Hưu khước miệng hơi hơi giơ lên một cái độ cung, nhưng ngay sau đó, hấn trên người mấy cái phun huyết mà ra lỗ thủng làm hấn tươi cười vĩnh viễn mà ngưng ở này trong nháy mắt.

Giấu ở núi rừng gian mười mấy ẩn nấp hắc y nhân thu h ồi tinh chế thiết nổ, cũng lấy nhất lưu khinh công nhanh chóng rời đi nơi này, bọn họ giỏi giang lưu loát thủ pháp không giống giang h ồ nhân sĩ, ngược lại giống kinh nghiệm sa trường tinh binh hãn tướng.

Hoắc Hưu thân mình giống như chiết cánh chim chóc, thẳng tắp mà từ giữa không trung té ngã trên mặt đất, máu tươi từ hấn dưới thân lan tràn khai, hấn trên mặt còn treo kia may mắn sung sướng tươi cười, nhưng hấn nội tâm lại tràn ngập không cam lòng, hấn hình như là đang nói, "Ta rõ ràng đã được đến tự do, vì cái gì....."

Diệp Lê xuất hiện ở hấn cách đó không xa, chậm rãi đi hướng hấn, nàng mỹ lệ trên mặt mang theo tàn khốc tươi cười, vì cái gì muốn chính là sau khi chết linh h ồn, đó là bởi vì Hoắc Hưu thọ mệnh đã đi hướng đếm ngược, nhất muện đêm mai liền sẽ chết, Bát Hào Dương phô tuy rằng nhanh hơn hấn tử vong thời gian, nhưng ít ra, làm hấn ở trước khi chết nhiều hưởng thụ một lát tự do, hấn đích xác hấn là may mắn, không phải mỗi người đều có thể mang theo tự do chết đi.

Trên núi lớn như vậy trận trượng, còn chưa đi xa Lục Tiểu Phụng tự nhiên phát hiện không đúng, thực mau đi vòng vèo trở về, nhìn đến chính là Hoắc Hưu thi thể, khước miệng mỉm cười, nhưng trên người tất cả đều là vết thương trí mạng.

Một cái ngoài ý liệu người cũng xuất hiện ở hấn mi mắt trung, Bát Hào Dương phô lão bản, Diệp Lê.

Diệp Lê cười hướng Lục Tiêu Phụng đánh thanh tiếp đón, "Đã lâu không thấy a, Lục công tử."

Lục Tiêu Phụng sắc mặt một ngưng, còn chưa mở miệng, đã bị Lão Bạch ngăn cản, Lão Bạch đi tới Lục Tiêu Phụng đám người trước mặt, lấy đưa bọn họ hộ ở sau người tư thế biểu lộ thái độ.

"Là người nhà họ Bạch a." Diệp Lê đối Lão Bạch thái độ hiển nhiên không có đối Lục Tiêu Phụng thái độ hảo, đó là đương nhiên, một cái là lập trường đối địch người, một cái là tiềm tàng khách nhân, thái độ gì đó, vừa xem hiểu ngay.

Diệp Lê lại nhìn về phía Lục Tiêu Phụng, hơi hơi mỉm cười, "Các người hẳn là từ người nhà họ Bạch nơi đó biết tên của ta cùng Bát Hào Đương phô đi, nhưng ta còn là lại làm một chút tự giới thiệu đi, ta là Diệp Lê, lá rụng diệp, sáng sớm phía trước lê, Bát Hào Đương phô lão bản."

Lục Tiêu Phụng trong lòng tuy khấn trương, nhưng trên mặt chút nào không hiện, sờ sờ chính mình ria mép nói: "Xin hỏi Diệp cô nương, Hoắc Hưu là chết như thế nào?"

Diệp Lê cười cười, nhưng vẫn là trả lời hẩn vấn đề, "Lục công tử không cần lo lắng, không phải ta động tay."

Lục Tiêu Phụng tuy không tín nhiệm nàng, nhưng cũng không cảm thấy Diệp Lê sẽ cố ý lừa hẩn, nếu không phải Diệp Lê động tay, vậy thuyết minh còn có phía sau màn người đang chờ lấy Hoắc Hưu mệnh, mà Hoắc Hưu vẫn luôn che dấu kia bút tài bảo có lẽ cũng đã sớm bị phía sau màn người lấy đi rồi.

Tuy không phải nắng hè chói chang ngày mùa hè, nhưng cũng là ánh mặt trời sáng lạn nhạt tử, nhưng Lục Tiêu Phụng tế tư dưới, sau lưng lại là

rờng rờng m òhôi lạnh.

Lúc này, Lão Bạch phát hiện Hoắc Hưu thi thể không thích hợp, vì thế ng ồi xồm xuống ' thân nhìn một chút Hoắc Hưu thi thể, bỗng nhiên ngừng đ ầu, bộ mặt nghiêm túc mà nhìn v ề phía Diệp Lê, "Người lấy đi r ồi linh h ồn của h ắn."

Chỉ nghe Diệp Lê không sao cả địa đạo, "Đúng vậy, người hiểu Bát Hào Đương phô quy củ, h ắn dùng sau khi chết linh h ồn đ ổi tự do, thực có lời một bút giao dịch."

Lão Bạch biểu tình thương xót, "Nhưng người không có nói cho h ắn h ắn thọ mệnh g ần."

Diệp Lê cười ôn nhu lại đáng yêu, "Kia tự nhiên không ở giao dịch trong vòng."

Lão Bạch ần ần có chút tức giận, "Người đây là ở lừa gạt khách nhân, phá hủy quy củ."

Diệp Lê nguyên bản ôn nhu hòa khí tươi cười nháy mắt hóa thành lạnh lẽo, "Ra tay trước đây người là người, lại nói ta hồng r ồi quy củ, hiệu c ần đ ồ chỉ c ần không vi phạm khách nhân tự nguyện nguyên tắc, như vậy cái gì quy củ đ ều không tính quy củ."

Lão Bạch nhíu nhíu mày, thực đ ều cảm nhận được Diệp Lê trên người xuất hiện quá mơ h ồ thánh □□ tức, cũng li ền minh bạch, "Người tìm tới Tô Thiều Anh."

Diệp Lê ánh mắt lạnh lẽo, "Nhưng người đem vòng cổ cho h ắn, làm h ắn bị thương ta."

Trên mặt nàng tức giận chỉ là chột lóe mà qua, nhưng thực mau nàng lại nở nụ cười, "Lục Tiểu Phụng cùng Hoa Mãn Lâu người muốn bảo, Tô Thiều Anh người lại muốn bảo, nhưng người bảo không được mọi người, chỉ cần nhân tâm có đục vọng, sẽ có người tiến Bát Hào Đương phò."

Nói xong nàng lại đem ánh mắt chuyển hướng nghe bọn họ đối thoại cả người đỏ mặt lạnh, trên mặt còn ngạnh chống Lục Tiểu Phụng, lại lần nữa lộ ra ôn nhu tươi cười, "Lục công tử, Hoắc Hưu cùng hiệu cần đồ giao dịch đối với người chưa chắc không phải chuyện tốt, ít nhất người đã biết còn có tránh ở chỗ tối người, mà bọn họ chỉ sợ cũng sẽ không bỏ qua người, ta Diệp Lê có thể hứa hẹn, Bát Hào Đương phò đại môn vĩnh viễn hướng người mở ra, như vậy hy vọng chúng ta lần sau gặp mặt sẽ so lần này cần vui sướng."

Lục Tiểu Phụng nuốt nuốt nước miếng, nghĩ thầm nếu có thể nói, hẳn thật hy vọng vĩnh viễn sẽ không cùng nàng tái kiến.

Diệp Lê nghe được hẳn tiếng lòng, cũng chỉ là cười cười, nàng sở dĩ ở chỗ này chờ bọn họ, chỉ là vì cấp người nhà họ Bạch một cái cảnh cáo, không cần làm quá phận, cùng với lại lần nữa thử Lục Tiểu Phụng, nếu lời nói đã nói xong, kia nàng cũng không cần thiết ở lâu.

Nàng xoay người chậm rãi đi hướng xuống núi lộ, nàng cảm thấy không cần phải vì trở lại hiệu cần đồ mà đột nhiên biến mất ở bọn họ trước mặt tới kích thích Lục Tiểu Phụng đám người trái tim.

Lão Bạch thở dài một hơi, xoay người lại lại bị Lục Tiểu Phụng tiến đến trước mặt mắt lấp lánh cấp hoảng sợ, "Bạch tiên sinh, cái kia vòng cổ người còn có sao?" Lục Tiểu Phụng gia hỏa này tố chất tâm lý rất tốt, thực mau liền khôi phục lại, còn nhớ thương nổi lên bọn họ nói chuyện trung vòng cổ, hẳn cũng thật không nghĩ tới kia đồ vật lợi hại như vậy.

Hiện tại hẳn xem Lão Bạch ánh mắt không chỉ có thể thần bí khó lường tới nói, quả thực là xem thần nhân a, Bạch tiên sinh sẽ không thật là thần tiên đi, Lục Tiểu Phụng lén lút mà thần nghĩ.

Thấy Lục Tiểu Phụng bộ dáng này, Lão Bạch cùng Hoa Mãn Lâu đã yên lòng, nhưng cũng có chút dở khóc dở cười.

Mà Diệp Lê tại hạ sơn trên đường lại gặp một cái trích rau dại lão thái bà, rõ ràng là cái nhị bát niên hoa thiếu nữ lại cố tình giả dạng làm bảy tám chục tuổi bà bà, cũng thật kỳ quái, nhưng này cùng Diệp Lê lại có cái gì quan hệ, người khác chính là đi tìm chết đi giết người nàng cũng sẽ không quản, Diệp Lê không chút nào để ý tới mà đi xuống xuống núi đường nhỏ.

Đáng tiếc có chút người lại muốn tự tìm tử lộ, Diệp Lê con người lạnh lùng, nháy mắt di động tới rồi kia giả trang bà bà người phía sau, nắm nàng cổ, nàng giấu ở tay áo phi yến châm thậm chí còn không có tới kịp bắn ra.

Kia giả trang thành trích rau dại bà bà người không phải ai, chính là ở Lục Tiểu Phụng đám người trước mặt chết giả thượng quan phi yến, nàng vốn là trộm trở về đi đầu tra tình huống, thậm chí đã lừa gạt phía trước xuống núi Lục Tiểu Phụng đám người, đến nỗi nàng vì cái gì phải đối Diệp Lê ra tay, kia muốn đổ lỗi đến Tiết Băng trên người, Tiết Băng cấp hòng giày tổ chức tử muội đi tin, nói nàng suýt nữa bị Diệp Lê muốn tánh mạng việc này, Công Tôn Đại Nương liền hạ lệnh, phải cho Bát muội Tiết Băng báo thù.

Mà thượng quan phi yến, đúng là hòng giày cứu muội, nàng tuy không biết Diệp Lê chi tiết, nhưng nghĩ lấy nàng khinh công cùng phi yến châm ám toán hẳn là cũng không phải việc khó, lần này kim bằng vương triêu sự nàng không có thể hoàn thành Công Tôn Đại Nương giao phó, nhưng nếu là giết Diệp Lê trở về lấy công chuộc tội cũng hảo.

Nhưng nàng tuyệt không nghĩ tới Tiết Băng rước lấy lại là như vậy một cái sát tinh, Diệp Lê ở đọc xong nàng sở hữu ký ức sau, liên kết thúc nàng tánh mạng, thậm chí không có cho nàng một cái xin tha cơ hội.

Mà bị Bát Hào Đương phô giết chết người, không chỉ có là đã chết, hơn nữa thân thể cùng linh hồn hoàn toàn mà mai một, sẽ không tiến vào luân hồi, cũng sẽ không trở thành Bát Hào Đương phô sở hữu vật, chỉ là đơn thuần hủy diệt.

Chỉ có thể nói thượng quan phi yến vận khí cũng không lớn hảo.

Chương 14

Diệp Lê cũng không tính toán đối Tiết Băng làm cái gì, Tiết Băng là nàng dùng để dụ dỗ Lục Tiêu Phụng tiến vào Bát Hào Đương phô quan trọng một vòng, hiện tại còn không động đây đến, nhưng hồng giày nàng sẽ không bỏ qua, đã có lá gan muốn nàng mệnh, nên gánh vác cái này hậu quả.

Hồng giày là trên giang hồ lệnh người nghe tiếng sợ vỡ mật một tổ chức, mặc kệ là người giang hồ vẫn là bình dân đều đối này hận chi không thôi, nhưng nê hà này thế lực to lớn, tổ chức người trong lại thiện dịch dung khinh công, sở hữu dần dà thành khó có thể nhờ ác nợ.

Diệp Lê chuẩn bị muốn toàn bộ hồng giày tánh mạng, nhưng không nghĩ bạch bạch ra tay, cho nên nàng tìm được rồi một cái hận nhất hồng giày người, mà người này vừa lúc cũng là Lục Tiêu Phụng bằng hữu, xà vương.

Hắn bị hồng giày lão đại Công Tôn Đại Nương làm hại cửa nát nhà tan, chính mình cũng là nửa chết nửa sống, mai danh ẩn tích trên miên giường bệnh mười mấy năm, này Diệp Lê tin tưởng này tra tấn hắn mười mấy

năm đầu không được yên giấc cừu hận có thể vì Bát Hào Dương phôi đổi lấy một bút có lời giao dịch.

Sự thật cùng Diệp Lê tưởng không kém, xà vương tuy ngay từ đầu không tin loại này không thể tưởng tượng giao dịch, nhưng hẳn tin tưởng có thể vô thanh vô tức xuất hiện ở hẳn trong phòng Diệp Lê tuyệt không phải đơn giản nhân vật, không cần phải lừa gạt hẳn, cho nên hẳn gạt đầu đáp ứng rồi.

Một giấc mộng làm hẳn ký xuống dùng linh hồn đổi đến hồng giày hủy diệt kế ước, hẳn đã sống đủ rồi, có thể ở chết phía trước nhìn đến đại thù đến báo, hẳn cũng chết cũng không tiếc, huống chi Diệp Lê còn nguyện ý cho hẳn hai ngày thời gian chuẩn bị hậu sự, xà vương trở lại hiện thực sau, quyết định cho hẳn hảo bằng hữu Lục Tiểu Phụng gửi một phong thư.

Xa ở ngàn dặm ở ngoài Lục Tiểu Phụng ở thu được này phong có thể xưng được với di ngôn tin sau, ra roi thúc ngựa, chạy đã chết tam con ngựa sau rốt cuộc chạy tới kinh thành.

Đương hẳn nhìn đến xà vương thời điểm, hẳn lại nhẹ nhàng thở ra, bởi vì xà vương tuy rằng như cũ là kia phó bệnh ửng ửng bộ dáng, nhưng ít ra còn có thể chống sống thêm thượng mười năm.

"Người tin là có ý tứ gì, nhưng đem ta hoảng sợ." Lục Tiểu Phụng cười ng ỡ xuống, cầm lấy xà vương vì hẳn sớm chuẩn bị tốt rượu ngon giữa đầu một uống.

Xà vương tái nhợt khô quắt trên mặt hiện lên khởi vui mừng mà thỏa mãn tươi cười, "Chính là cái kia ý tứ, ta muốn chết."

Lục Tiểu Phụng sợ tới mức nhảy dựng lên, chỉ nghe xà vương lại nói, "Người biết ta chưa bao giờ nhắc tới quá ta trước kia sự."

Lục Tiêu Phụng bình tĩnh lại, nghiêm túc nói, "Bởi vì ta biết kia khẳng định không phải đáng giá h ồi ức sự."

Xà vương thở dài, "Ta có một cái kẻ thù, nhưng hiện giờ nàng sẽ chết, liên quan nàng đám kia rắn rết tâm địa bọn tử muội, còn có nàng oa, nàng hết thầy đều sẽ huỷ diệt." Nói xong lời cuối cùng, xà vương trên mặt hiện lên nhàn nhạt h ồng nhuận, tựa như h ồi quang phản chiếu người bệnh giống nhau.

"Nhưng làm chuyện gì đều là muốn trả giá đại giới, ta dùng tánh mạng của ta, ta hết thầy đổi tới r ồi kết quả này." Xà vương nhàn nhạt nói, giống như đang nói không thể cãi lại chân lý.

Lục Tiêu Phụng lại là cả kinh, "Bát Hào Dương phô, người đi nơi đó."

Xà vương nhìn về phía hắn, "Người cũng biết nơi đó? Kia thật là cái thần kỳ địa phương, ta nguyên tưởng rằng ta muốn cả đời kéo dài hơi tàn mà sống ở nơi này, giống không thể gặp quang lão thử giống nhau tránh né ta kẻ thù, nhưng hiện tại bất đ ồng, ta có thể đường đường chính chính mà đi ra ngoài, cho ta thể lập trên bia hương."

Lục Tiêu Phụng bỗng nhiên có chút nói không ra lời, xà vương làm sai sao? Không, hắn không có làm sai, hắn chỉ là cho hắn thể cùng chính hắn báo thù mà thôi, mặc dù này trả giá đại giới quá lớn.

Xà vương lại tiếp tục nói, "Hiện cần đ ồ lão bản là cái thiện tâm người, nàng cho ta hai ngày thời gian an bài hậu sự, ta nghĩ tới nghĩ lui phát hiện chỉ có người có thể chân chính phó thác."

Lục Tiêu Phụng khóe mắt có chút ướt át, yết hầu cũng nghẹn ngào, "Người muốn ta làm cái gì, ta đều sẽ giúp người làm được."

Xà vương vỗ vỗ hấn mu bàn tay, "Người biết đến, ta có 3000 cái huynh đệ cùng một bộ còn thấy qua mắt gia sản, các huynh đệ ta đều tận lực vì bọn họ tìm hảo nhà dưới, nhưng này đó gia sản ta hy vọng người có thể giúp ta phân cho những cái đó bị ta kẻ thù hại quá nhân gia, ta nơi này có bọn họ danh sách, có lẽ cũng không đầy đủ hết, nhưng đã là ta biết nói, cửa nát nhà tan thống khổ ta đồng cảm như bản thân mình cũng bị, trước kia ta không dám làm cái gì, nhưng hiện tại những người đó đã chết, ta cũng không sợ."

Lục Tiêu Phụng gắt gao mà cằn hấn khô khốc tay, "Ta nhất định sẽ không phụ người gửi gắm."

"Ta tin tưởng người." Xà vương nhìn Lục Tiêu Phụng, Lục Tiêu Phụng cũng nhìn hấn, giờ khắc này, hai người trong mắt phát lên ánh sáng đặng đầy đối bằng hữu tín nhiệm cùng tình nghĩa.

Liền ở Lục Tiêu Phụng trong ánh mắt, xà vương nhắm lại hấn đôi mắt, lúc này đây hấn thật sự có thể hảo hảo ngủ một giấc, hơn nữa không bao giờ sẽ tỉnh lại.

Lục Tiêu Phụng ở đem xà vương gia tài phân cho danh sách người trên gia khi, cũng biết bọn họ cộng đồng địch nhân là ai, hễ gì giày, hấn duy nhất có thể may mắn chính là những cái đó vô tội chết đi mọi người trên trời có linh thiêng cũng có thể được đến an giấc ngàn thu.

Diệp Lê cũng không có giết chết hễ gì giày mọi người, nàng buông tha cùng Lục Tiêu Phụng có liên hệ Tiết Băng cùng Âu Dương Tình, cùng xà vương giao dịch trung nói hễ gì giày huỷ diệt cùng giết chết Công Tôn Đại Nương, này hai điểm cũng đều làm được, cho nên Diệp Lê cũng không tính vi phạm giao dịch.

Ở h ồng giày hang ỗ, Diệp Lê phát hiện một kiện rất thú vị sự, h ồng giày sở hữu tài năng chưa, xem ra là có người kịp thời đem chúng nó dời đi rớt, Diệp Lê từ chết h ồng giày thành viên trong trí nhớ mơ h ồng nhìn đến bọn họ tài chính chảy về phía, tựa h ồng cùng Hoắc Hưu phía sau màn người là cùng nhóm người.

Bất quá, này cùng nàng có cái gì quan hệ đâu? Diệp Lê hơi hơi nhướng mày, không để ý đến.

H ồng giày huỷ diệt tin tức thực mau ở trong tối truy ền khắp toàn bộ giang hồ, không ít người ở suy đoán đến tột cùng là cái nào thiếu hiệp hành hiệp trọng nghĩa trừ bỏ cái này hại người tổ chức, vẫn là h ồng giày rớt cuộc chọc phải bọn họ không thể trêu vào người, một năm người còn cho rằng là Lục Tiểu Phụng ra tay, quân không thấy phía trước trên giang hồ tiếng tăm lừng lẫy Thanh Y Lâu ở Lục Tiểu Phụng thông minh tài trí tiếp theo đêm chi gian cái gì cũng không lưu lại, đối này Lục Tiểu Phụng chỉ có thể vuốt râu cười khổ.

Mà duy nhất may mắn còn tồn tại không có bị liên lụy Tiết Băng cùng Âu Dương Tình, cũng yên lặng mà thu hồi thù cú mèo h ồng giày, dù sao biết thành viên thân phận chỉ có Công Tôn Đại Nương, h ồng giày hiện tại cũng chưa, các nàng vẫn là chính mình quá chính mình sinh hoạt hảo.

Diệp Lê lúc này đang ngồi ở Bát Hào Đương phô cùng Kim Cửu Linh làm đệ tam bút giao dịch, cần đồ giám định và thưởng thức đồ cổ thi họa cùng tương mã năng lực đổi lấy 30 vạn lượng bạc trắng cũng không có làm Kim Cửu Linh sinh hoạt biến càng tốt, vừa lúc bởi vì không hề hiểu được giám định và thưởng thức cùng tương mã, khiến cho hấn mệt một tuyệt bút tài.

Vô luận là trên giang hồ vẫn là tri ều đình, mọi người đều biết hấn là trong đó cao thủ, cũng có không ít người thác hấn tương xem, trong đó li ền

có hẳn không thể cự tuyệt người, mà vô pháp phân rõ bút tích thực khiến cho hẳn hoa không ít tiền tiêu uổng phí, đờcỗ tranh chữ vốn chính là cực kỳ thiêu tiền đờ vật, 30 vạn lượng cũng liền như vậy ném đá trên sông. Kim Cửu Linh lần này tiến hiệu cần đờ sắc mặt so trước hai lần đều phải hôi bại, hẳn đã không thấy lúc trước khí phách hăng hái, hẳn biết này hết thầy cùng Bát Hào Dương phô phân không khai, nhưng con đường này hẳn đã mất pháp lại quay đờ lại.

"Kim công tử, lần này ta có cái gì có thể giúp đờ người?" Diệp Lê thanh âm thực hòa khí, giống nàng như vậy mỹ nữ hài tử, ôn nhu nói chuyện luôn là thực hấp dẫn người, nhưng Kim Cửu Linh đã không dám lại xem nàng, chính là cái này mỹ lệ mà lệnh người sợ hãi nữ hài lấy đi r ỡ hẳn vị giác, giám định và thưởng thức đờcỗ thi họa cùng tương mã năng lực, lần này, nàng còn sẽ lấy đi hẳn trên người mặt khác thứ gì?

"Ta yêu cầu có thể tới tiền năng lực." Lần này Kim Cửu Linh không tính toán muốn tiền tài, hẳn muốn có thể cuộn không ngừng tới tiền năng lực.

Diệp Lê nhẹ nhàng cười, "Cái này người không phải từng có sao?"

Kim Cửu Linh cả kinh, hẳn minh bạch Diệp Lê nói chính là cái gì, hẳn giám định và thưởng thức đờcỗ thi họa cùng tương mã năng lực, cái này vốn chính là giống nhau tới tiền con đường, hơn nữa đủ đờ cho hẳn quá thượng nhất lưu sinh hoạt,

Kim Cửu Linh cảm xúc có chút kích động, "Nhưng này đó còn chưa đủ, ta muốn càng mau, càng nhiều tiền."

Diệp Lê ánh mắt thành khẩn nói, "Đương nhiên có thể, chỉ là người nguyện ý cần đờ cái gì?"

Kim Cửu Linh không muốn c ầm đ ồ h ả n v ỗ công, trí nhớ, cũng không muốn trở thành một cái người tàn tật, như vậy đ ầ u sẽ khiến cho h ả n hiện tại sở có đ ượ c danh vọng một sớm tang t ấ n, nhưng muốn h ả n c ầm đ ồ h ả n thọ mệnh, h ả n lại trở nên b ứ n x ỉ n lên.

Cuối cùng, Kim Cửu Linh đành phải đ ể m kh ả n c ầ u ánh mắt đ ầ u hướng Diệp Lê, "Diệp cô nương, ta có cái gì sẽ không ảnh hưởng đ ế n ta hiện tại sinh hoạt đ ồ v ậ t có thể c ầ m đ ồ."

Diệp Lê khoe miệng một câu, "Đương nhiên là có, người sau khi chết linh h ầ n."

Nghe vậy Kim Cửu Linh có chút tr ị c tr ực, lấy kiếp sau đ ổi kiếp này thật sự đ ắ n giá sao? Chỉ nghe Diệp Lê lại nói, "Người có thể đ ổi đ ế n một cái có thể nhanh chóng đ ượ c đ ế n tuyệt bút t ầ n tài năng lực."

Kim Cửu Linh đôi mắt cũng tr ờ n lớn chút, "Là cái gì năng lực?"

Diệp Lê một bên ở trong lòng nghĩ h ả n tương lai, một bên nói ra nàng đ ắ n á n, "Người có thể tùy ý thu toàn bộ nhà kho tài bảo, đương người ý niệm vừa đ ộ n g khi, này đó tài bảo lại sẽ biến ra, trở thành người đ ồ v ậ t."

"Người đây là kêu ta đi tr ộ m đ ồ v ậ t, ta chính là t ầ n nhiệm Lục Phiến Môn tổng bộ đ ầ u." Kim Cửu Linh lời tuy nói như vậy, nhưng ánh mắt đã trở nên nóng r ộ c lên, thoạt nhìn h ả n đ ổi năng lực này thực tâm đ ộ n g.

Diệp Lê hơi hơi mỉm cười, "Tới t ầ n mau năng lực luôn là cùng mấy thứ này móc nối."

"Hảo, ta nguyện ý c ầ m đ ồ." Cùng có thể th ầ n không biết quỷ không hay biến đi người khác rất nhi ề u tài bảo năng lực so sánh với, sau khi chết linh h ầ n lại tính cái gì.

Diệp Lê khước miệng hơi hơi giơ lên, nhìn Kim Cửu Linh ký xuống tên, "Kia hảo, khế ước thành lập."

Thêu hoa đạo tặc vẫn là xuất hiện.

Tác giả có lời muốn nói: Cầu cất chứa cầu bình luận moah moah

Chương 15

Ngấn ngùn nửa tháng,

Bình Nam Vương trong phủ mười tám học minh châu, hoa ngọc hiên trân quý, 70 cuốn giá trị liên thành tranh chữ, trấn xa 80 vạn lượng tiêu bạc, trấn đông bảo một đám đồ châu báu, kim sa hà chín vạn hai lá vàng sôi nổi mất trộm, mà này sáu bảy chục kiện đại án lại là từ một người làm hạ, không người nào biết hắn là ai, chỉ biết là cái ăn mặc đồ thẫm áo thêu hoa râu xồm, cũng không có người biết hắn là như thế nào tay không mang đi này đó ketch xù tài bảo.

Lục Tiểu Phụng lại có phiên toái đã tìm tới cửa, tìm hắn vẫn là một cái hắn không thể cự tuyệt hảo bằng hữu, Kim Cửu Linh.

Nhưng Lục Tiểu Phụng đang xem đến hắn hồi lâu không thấy bạn tốt khi, lại kinh hãi, Kim Cửu Linh nguyên bản giống cái phong lưu phóng khoáng quý công tử, nhưng hiện giờ lại khuôn mặt gầy ốm, chỉ có một đôi lợi mục tinh quang còn lượng nhiếp người.

Kim Cửu Linh sư huynh khổ qua đại sư cười khổ một tiếng, "Cái này người biết ta vì cái gì nói hắn đã thay đổi dạng đi, hắn hiện tại trở nên không yêu rượu ngon, không yêu mỹ thực, liền ta tử tử làm một bàn thức ăn chay hắn cũng không động đậy hai chiếc đũa."

Nghe vậy Kim Cửu Linh có chút bất đắc dĩ mà chấp tay chấp tay thi lễ lấy kỳ xin lỗi, "Gần nhất công vụ bận rộn, thật sự là muốn ăn không phân chân, uổng phí sư huynh một phen tâm ý."

Khô qua đại sư vẫy vẫy tay, hấn lại như thế nào thật đem loại sự tình này để ở trong lòng, Lục Tiểu Phụng thế mới biết Kim Cửu Linh thành Bình Nam Vương phủ tân tổng quản, tiên nhiệm chuyện thứ nhất chính là truy tra vương phủ mất trộm án.

Lục Tiểu Phụng muốn đi kinh thành, liền Hoa Mãn Lâu cùng Lão Bạch cũng kéo lên. Nửa đường thượng, Lục Tiểu Phụng lại đi tìm chỉ cạp mẹ, nói là cạp mẹ, nhưng này hai tháng tới nay nàng lại an an phận phận mà ngốc tại trong nhà đi theo tổ mẫu học thêu hoa, bất quá Lục Tiểu Phụng gần nhất, nàng liền đem trên tay thêu hoa khăn cấp ném tới một bên, bỏ vào Lục Tiểu Phụng trên người, sảo nháo cùng hấn cùng đi kinh thành, hoàn toàn đã quên gần nhất phải làm rùa đen rút đầu tính toán.

Lục Tiểu Phụng không lay chuyển được nàng, chỉ phải đem vị này cô nãi nãi mang lên.

Diệp Lê cũng ở kinh thành, nàng gần nhất nhất tử quá thật sự nhân nhã, Kim Cửu Linh là cái thực người thông minh, mà hấn dự vọng sẽ sử này phân thông minh vì hiệu cầ đồ sở lợi dụng. Thêu hoa đạo tặc, đây là cái tương đương không tể chủ ý, hấn thêu mù như vậy nhiều người, chỉ cần Diệp Lê tưởng, nàng là có thể từ những người đó trung bắt được không ít đồ vật, không ai nguyện ý đương người mù.

Bát Hào Đương phô xa hoa phòng ở, Diệp Lê nhìn trên tay khách nhân danh sách thượng tân xuất hiện mười mấy tên, tâm tình tương đương sung sướng, thật là không uổng phí nàng ở Kim Cửu Linh trên người phí nhiều như vậy tâm tư, thông minh cùng tham lam, dự vọng đan chéo ở bên nhau,

cỡ nào thú vị một người a, Bát Hào Dương phô chỉ là cho một cái nho nhỏ cơ hội, hẳn là có thể chế tạo ra nhiều như vậy bị kịch tới,

Này mười mấy tên chủ nhân còn chỉ là có bị Bát Hào Dương phô nhìn tỉ mỉ chất cùng tài năng, mà chân chính bị Kim Cửu Linh thu mua ước chừng có bảy tám chục cá nhân.

Như vậy đoán thời gian, có thể làm được loại tình trạng này, thật đúng là ghê gớm a, đặc biệt là nghĩ đến hẳn còn sẽ giết Lục Tiểu Phụng âu yếm Tiết Băng, Diệp Lê liền nhin không được cười ra tiếng tới.

Diệp Lê ngồi ở kinh thành nhất nổi danh khách điếm, ở lầu hai tìm cái dựa cửa sổ chỗ ngồi, từ nàng cái này thị giác vừa lúc có thể nhìn đến ra vào kinh thành cửa thành dòng người, theo nàng biết, Lục Tiểu Phụng đã ở trên đường, nói vậy người nhà họ Bạch cũng sẽ đi theo tới.

Nghe dưới lầu người giảng hồ châu đầu ghé tai mà thảo luận thù hoa đạo tặc sự tình, Diệp Lê ánh mắt tản mạn, tùy ý xoay chuyển, lại ở thoáng nhìn cửa thành tiến vào một chiếc mặt ngoài không chớp mắt xe ngựa khi ngừng lại, bên trong người có tương đương xuất sắc linh hồn tỉ mỉ chất.

Nhưng đang xem quá người nọ tương lai sau, Diệp Lê đánh mất dụ dỗ hẳn tiến hiệu cảm đờy niệm, rất đơn giản, người nọ muốn quá nhiều, liền tính Bát Hào Dương phô cho nổi, hẳn cũng phó không dậy nổi cái này cảm đờ đại giới.

Hơi một chút tiếc hận qua đi, Diệp Lê liền không hề chú ý trong xe ngựa người nọ.

Bên ngoài không chớp mắt, nhưng nội bộ lại xa hoa mà thoải mái xe ngựa trong xe, Diệp Cô Thành cảm nhận được kia cỗ làm hẳn dâng lên mãnh liệt nguy hiểm cảm tằm mắt biến mất, trong đầu lý trí kìên chế hẳn

muốn rút kiếm dục vọng, nghĩ đến lần này là bí mật đi trước bình nam phủ, không nên nhiều sinh sự đoan, Diệp Cô Thành bí mật truy tìm âm cho hần người hầu, đi tra một chút mới vừa rồi tìm mắt đến từ người nào.

Nhận thấy được có người chính lên lần tìm kiếm chính mình, Diệp Lê trên mặt bất động thanh sắc, đôi mắt hơi lóe, xem ra khổ chủ tìm tới môn, nàng không tưởng nhiều so đo, toại tránh đi người từ địa phương khác đi ra ngoài, đi lên một cái khuôn mặt bình thường không chớp mắt người hầu, khắp nơi xoay chuyển cũng không có đoạt được.

Đã đang ở Bình Nam Vương phủ Diệp Cô Thành được người hầu mang về tới tin tức, cũng chỉ là nhú nhú mày, không có lại nhiều phân phó đi xuống.

Lục Tiêu Phụng thực mau tới rồi kinh thành, còn ngoài ý muốn nhận thức Diệp Cô Thành, tiếp được hần kiếm, cái này, mây trắng thành chủ Diệp Cô Thành cũng thành hần bằng hữu, Lục Tiêu Phụng quả nhiên là cái thực sẽ giao bằng hữu người, Hoa Mãn Lâu cùng Lão Bạch bị hần lưu tại Bình Nam Vương phủ, mà Lục Tiêu Phụng tác mang theo Tiết Băng ở kinh thành nơi nơi chuyển, tìm kiếm manh mối, nhưng mỗi tìm được một chỗ manh mối, manh mối liền chặt đứt.

Thẳng đến Tiết Băng đột nhiên không thấy, hần mới ý thức được chuyện này nghiêm trọng tính, Lục Tiêu Phụng muốn đi tìm hần kinh thành bằng hữu hỗ trợ, nhưng quay người lại liền thấy được đứng lặng ở đầu đường Diệp Lê, nàng hướng hần hơi hơi mỉm cười, môi mỏng nhẹ động.

Lục Tiêu Phụng thấy rõ nàng khẩu hình, nàng chỉ nói một câu nói, "Nàng sẽ chết."

Lục Tiêu Phụng muốn tiến lên hỏi cái rõ ràng, chỉ thấy đôi mắt một hoa Diệp Lê liền biến mất ở dòng người bên trong. Hần chỉ cảm thấy chính

mình tâm cũng trầm tới rồi lòng bàn chân, hấn đương nhiên biết đi nơi nào tìm Diệp Lê, chính là nơi đó không phải hấn có thể đi.

Hấn bỗng nhiên phát giác chính mình đối Tiết Băng cảm tình, xa so với hấn chính mình tưởng tượng trung còn mãnh liệt đến nhiều.

Mà hấn lại hay không cứu được Tiết Băng? Vấn đề này liên chính hấn cũng không biết.

Diệp Lê ngẩng ở Bát Hào Đương phò, nhìn tinh trên vách trước sau không có xuất hiện tên, cong cong môi, là Lục Tiêu Phụng đối chính mình quá mức tự tin, vẫn là Tiết Băng ở trong lòng hấn phân lượng cũng không có như vậy trọng,

Nhưng vô luận cái nào nguyên nhân, kết quả đều chỉ có một, Tiết Băng sẽ chết,

Diệp Lê con người lạnh băng chỉ còn lại có một mảnh hờ hững.

Sẽ chết không chỉ có Tiết Băng, còn có kế hoạch thù hoa đạo tặc Kim Cửu Linh, đương hấn bị nhất kiếm xuyên tim sau ngã vào vũng máu, trên mặt còn mang theo giầy giụa thấn sắc, hấn không nghĩ tới chính mình sẽ thua, bại bởi Lục Tiêu Phụng.

Người thông minh luôn là sẽ không cho rằng chính mình sẽ thua.

Hoảng hốt trung, hấn giống như thấy được cái kia thấn bí mà mỹ lệ hiệu cầnh đầnlão bản, Diệp Lê.

Kim Cửu Linh giật giật hoàn toàn mất máu sắc môi, trong mắt tràn đầynh không cam lòng dục vọng, "Số 8..... Hiệu cầnh đầyn, ta còn muốn....."

Hấn còn muốn cầnh đầyn, hấn còn muốn phiên bản cơ hội.

Diệp Lê cong cong khóe miệng, nói ra nói lại vô cùng tàn khốc, "Đáng tiếc người đã không có thể càn đờ đờ vật, người sau khi chết linh hồn, người hết thấy đầu đem quy về hiệu càn đờ sở hữu."

Tại sao lại như vậy? Kim Cửu Linh muốn mở miệng ra, lớn tiếng đối Diệp Lê nói, Lục Tiểu Phụng bỏ nhào vào hấn bên cạnh, nắm hấn cổ áo ngữ khí vội vàng hỏi, "Tiết Băng đâu? Nàng ở nơi nào?"

Mà Kim Cửu Linh đã đình chỉ hô hấp, hấn thi thể cũng dần dần lạnh băng.

Lục Tiểu Phụng tìm không thấy Tiết Băng, liền nàng thi thể cũng tìm không thấy, có lẽ nàng ở nào đó không muốn người biết dưới nền đất, giống Kim Cửu Linh giống nhau biến thành một khối lạnh băng thi thể.

Diệp Lê, nàng đang muốn đi cùng kia mười mấy người mù làm bút có lời sinh ý, cũng hảo đờ bù nàng những ngày qua sở phí tâm huyết cùng thời gian.

Mấy ngày sau, trên giang hồ bắt đầu dần dần xuất hiện một cái thần y, hơn nữa chuyên trị người mù, ở thêu hoa đạo tặc một án bị thêu mù mười mấy giang hồ hào kiệt, thế nhưng kỳ tích mà hễ phục thị lực, hơn nữa hoàn hảo như tân, thật giống như căn bản không có bị thêu hạt quá giống nhau.

Bị thêu hoa đạo tặc thêu mù không chỉ này mười mấy người, mặt khác người bị hại cũng muốn tìm đến vị này thần y, ai ngờ người này quay lại vô ảnh, không biết tên họ thân phận, liền là nam hay là nữ cũng không biết. Mà đi hỏi hễ phục thị lực những người đó, bọn họ cũng là cười khổ giữ kín như bưng, một chữ không nói, liền có người tuyên bố, nguyện lấy vạn kim tương sính, cũng không thấy vị kia thần y xuất hiện.

Một vị bị dây dưa đến thật vất vả nhả ra bệnh giả thổ lộ, thầ n y chỉ biết cho nàng lựa chọn người bệnh chữa bệnh, hơn nữa đại giới không phải thường nhân có thể phó khởi.

Nghe vậy một người cười nhạt, vạn kim còn thỉnh không tới, kia mười vạn kim tổng được r ồi đi, kia cảm kích bệnh giả thật sâu nhìn người nọ liếc mắt một cái, xem đến người nọ có chút túng nhiên, "Nàng muốn trước nay đều không phải vàng bạc tài bảo."

Lời này truyề n lưu sau khi rời khỏi đây, không khỏi làm người đối vị này thầ n y có chút giữ kín như bưng, không cần vàng bạc tài bảo, không cần khế đất ruộng đất, kia nàng muốn chính là cái gì?

Nhưng lại giữ kín như bưng, cũng có nóng vội tìm thầ y trị bệnh người, trong đó liề n có Giang Nam hào phú Hoa gia, nhà hấn ấu tử chính là Lục Tiểu Phụng chí giao hảo hữu, Hoa Mãn Lâu, hơn nữa vừa vạn là cái người mù.

Hoa gia bấy đ ờng Hoa Mãn Lâu mắt tật vẫn luôn là người nhà tâm bệnh, nhì ều năm qua, bọn họ chưa bao giờ từ bỏ quá tìm y phóng bệnh, đáng tiếc cũng không quả, mà Hoa Mãn Lâu cũng trước sau trấn an bọn họ, nói chính mình không sao, như vậy bấy đ ờng sẽ chỉ làm người nhà càng thêm đau lòng, vì thế Hoa gia tìm tới Lục Tiểu Phụng, thỉnh hấn hỗ trợ tìm vị kia thầ n y, cũng ám chỉ mặc dù là buông tha Hoa gia tất cả gia tài cũng nguyện ý làm bấy đ ờng gặp lại quang minh. Lục Tiểu Phụng vừa nghe liề n biết là Bát Hào Đương phô bút tích, những cái đó bị thêu hoa đao tặc thêu mù người nguyện ý dùng trên người trầ n quý đ ồ vật đổi lấy đôi mắt, như vậy hành vi hấn không thể chỉ trích, nhưng nói tới Hoa Mãn Lâu, hấn lại không cấm có chút chầ n chờ.

Đang lúc hấn không biết như thế nào cùng Hoa gia đại ca nói khi, Hoa Mãn Lâu liề n tiến vào đánh gãy bọn họ nói, "Đại ca, đừng vội như thế."

"Bây đừng?" Hoa gia đại ca đầu tiên là xấu hổ, nhưng nghe thanh bây đừng nói lại là sắc mặt một tíc, "Tiền tài nãi vật ngoài thân, nếu có thể đổi người khỏe mạnh, lại đáng giá bất quá."

Hoa Mãn Lâu không khỏi quýnh lên, "Đại ca, người nọ muốn không đơn giản."

Hoa gia đại ca khoanh tay mà đứng, "Liên tính lại không đơn giản, chỉ cần không vi phạm đạo nghĩa quốc pháp, có thể cho chúng ta liên cấp."

"Ta không đồng ý." Hoa Mãn Lâu ngữ khí kiên quyết nói, "Nếu là các người như vậy trả giá, kia như vậy đổi lấy đôi mắt ta cũng không cần."

Hoa gia đại ca cùng Lục Tiểu Phụng không cấm cứng họng, nói không ra lời, bọn họ quen thuộc bây đừng tính tình, tự nhiên biết hắn cũng không nói láo. Hoa gia đại ca thở dài một hơi, đành phải tạm thời từ bỏ, "Y người đó là."

Chỉ thấy hắn lắc đầu liên hướng ngoài cửa đi, Lục Tiểu Phụng chính cho rằng Hoa gia đại ca liên phải như vậy từ bỏ khi, Hoa gia đại ca trộm cho hắn sử cái ánh mắt, sau đó bước chân bất biến mà đi ra ngoài.

Lục Tiểu Phụng khước miệng vừa kéo, Hoa gia đại ca, người như vậy khi dễ người đệ đệ nhìn không thấy hảo sao?

Theo thang lầu đi đến hiệu cần đồng ầm mật thất, Diệp Lê đem tân trang có vật phẩm bình thủy tinh sắp đặt ở ly cửa gần nhất giá gỗ nhất phía dưới một tầng, đứng dậy khi ánh mắt xẹt qua giá gỗ mặt trên mấy tầng mới bình thủy tinh cùng hộp gỗ, này trong đó có võ học thiên phú, tình yêu, hữu nghị, sau này sở hữu con nối dõi, vận khí, từ từ, chúng nó đều bị dùng để thay đổi một đôi tân đôi mắt.

Hiện giờ cái này giá gỗ đã chứa đầy đồ vật, lại vô chỗ trống địa phương,

Diệp Lê lui ra phía sau hai bước, chỉ thấy vừa mới phóng mã giá gỗ phát ra đường như bánh răng lăn lộn thanh âm, hướng đường nhỏ chỗ sâu trong di động một loạt, mà tới gần cửa địa phương lại xuất hiện tân trống không giá gỗ.

Sau đó không lâu, cũng sẽ có tân cần đồ phẩm đem nó chứa đầy, sau đó xuất hiện tân giá gỗ, hướng trong không gian sâu không lường được, muốn rất xa có xa lắm không, liền Diệp Lê cũng đi không đến cuối.

Chỉ cần có người cần đồ, sẽ có tân không gian xuất hiện, mà như vậy Diệp Lê yêu cầu lặp lại công tác, không có cuối.

Đời đời kiếp kiếp, vô cùng vô tận, đây là một cái cỡ nào đáng sợ từ ngữ.

Diệp Lê nhắm mắt lại, xoay người đi lên thang lầu.

Chương 16

Lục Tiêu Phụng là cái thực đặc biệt người, hắn luôn là có thể thực mau mà từ bi thương hoặc tiếc nuối bóng ma đi ra, mặc dù lúc này đây chết chính là hắn từng yêu nữ nhân, thiết kế hắn chính là hắn hảo bằng hữu.

Hắn đối Bát Hào Dương phô kính nhi viễn chi, nhưng cũng không đại biểu hắn không muốn vì bằng hữu hạnh phúc khỏe mạnh đi vào cần đồ, chính là như vậy một người, phí Diệp Lê như vậy tâm tư, lại vẫn là không có thể đem hắn dụ dỗ tiến hiệu cần đồ.

Diệp Lê có thể ở thế giới này dừng lại thời gian đã không nhiều lắm, nhưng trước mắt kết quả chỉ có thể nói còn không tính lỗ vốn.

Xem ra Lục Tiêu Phụng cùng Bát Hào Đương phô duyên phận cũng không tính thâm, thử chung quy là điếm đến tức ngăn.

Nghĩ như vậy Diệp Lê đột nhiên cảm ứng được tinh trên vách xuất hiện tên tên, một cái nàng sở không nghĩ tới tên, Cung Cửu.

Cung Cửu đầu tiên không phải là là hẩn tên thật, nhưng lại là bị hẩn bản nhân sở thừa nhận tên, hẩn xuất thân cao quý, lại có một cái bi thảm quá vãng, cũng đúng là kia đoạn bi thảm ký ức tạo thành hiện giờ Cung Cửu.

Rất sớm bắt đầu, Cung Cửu đã chú ý tới Bát Hào Đương phô dấu vết để lại, Hoắc Hưu ngoài ý muốn thoát vây, hững giày huỷ diệt, còn có trên giang hồ mười mấy người mù đôi mắt đột nhiên hồi phục thị lực, đúng vậy, Hoắc Hưu cùng hững giày phía sau không rời đi Cung Cửu thiết kế, bao gồm bọn họ sở cướp lấy tiền tài cũng là cuộn cuộn không ngừng mà đưa đến Cung Cửu chỗ.

Cung Cửu tại hạ rất lớn một bàn cờ, đáng tiếc có chút ngoài ý muốn xuất hiện hoặc nhiều hoặc ít mà quấy rầy kế hoạch của hẩn, Lục Tiêu Phụng là một cái, cái gọi là Bát Hào Đương phô cũng là một cái.

Cùng Bát Hào Đương phô đã làm giao dịch người phần lớn giữ kín như bưng, giữ kín như bưng, nhưng trên đời này luôn có chút có thể làm người mở miệng biện pháp, cho nên Cung Cửu từ một cái đi qua Bát Hào Đương phô dân cư xuôi tai tới rồi "Bát Hào Đương phô, Diệp Lê" mấy chữ này.

Một cái có thể cảm thấy người thân thể, nội tạng, tứ chi, vận khí, thời đại cùng với linh hồn, đổi lấy suy nghĩ muốn đồ vật địa phương, nên là cỡ nào kỳ diệu a, Cung Cửu nhắm mắt lại, không phải nói Bát Hào Đương phô chỉ biết cùng nó lựa chọn người giao dịch sao,

Kia hiện tại nghe được sao? Nghe được hẳn muốn tiến Bát Hào Đương pho thanh âm.

Bát Hào Đương pho sẽ không cự tuyệt tìm tới môn sinh ý, đặc biệt là đương tên chủ nhân có Bát Hào Đương pho sở ưu ái linh hồn.

Diệp Lê hơi hơi nâng lên tay, phân phó hòng y tới đi tiếp bọn họ khách nhân.

Đương Cung Cửu mở mắt ra khi, hẳn đã từ hoa lệ phủ đệ tới rồi Bát Hào Đương pho ngoài cửa, hẳn liền bị người gần người cảm giác đều không có, đã bị người đưa tới nơi này, không nên nói là người, có lẽ là quý quái cũng không nhất định.

Cung Cửu đi vào hiệu cầm đồ, nhưng hẳn trên mặt toàn vô tò mò kinh dị chi sắc, có giống như là ở trong nhà đình viện nhàn bước nhẹ nhàng, tươi cười nhạt nhẽo, giống như một cái cử chỉ có độ nhẹ nhàng công tử, đang xem đến ng ồi ở bàn đài sau Diệp Lê khi, trên mặt hẳn tươi cười thâm một chút, "Các người động tác thật mau."

Quả nhiên như hẳn suy nghĩ, có thể cảm nhận được có quan hệ Bát Hào Đương pho hết thủy ý niệm.

Diệp Lê hướng Cung Cửu gật gật đầu, "Bát Hào Đương pho vui vì mỗi vị khách nhân cố gắng sức lực."

"Như vậy, xin hỏi ta có thể giúp được người cái gì?"

Cung Cửu đôi mắt hơi hơi nheo lại tới, "Ta tựa hồ còn không có tưởng hảo, người biết ta nghĩ muốn cái gì sao?"

Diệp Lê mỉm cười, "Ta biết. Mỗi vị tới Bát Hào Đương pho khách nhân, ta đều có thể nhìn đến hẳn quá khứ cùng tương lai, còn có hẳn suy

nghĩ cái gì."

Cung Cửu nửa mị đôi mắt dần dần sắc bén lên, bên trong áp lực vô cùng cuồn cuộn bùng nổ khiến Diệp Lê xem đến rõ ràng, hắn yên lặng nhìn chăm chú thần thái tự nhiên Diệp Lê, ngữ điệu hơi nhẹ, "Vậy người nói ta nghĩ muốn cái gì?"

Diệp Lê: "Người muốn biết mẫu thân người tử vong chân tướng, người muốn trả thù người phụ thân thái bình vương, muốn thắng qua vị kia dạy dỗ quá người Ngô minh, người còn có khống chế thiên hạ dã tâm."

Nghe được nàng lời nói, Cung Cửu bỗng nhiên có chút tức giận đến phát run, hắn hết thấy đều ở người khác trước mặt bị công bố nhìn một cái không sót gì, đầy cõi lòng phẫn nộ muốn phát tiết, mặc kệ là giết trước mắt người, vẫn là thương tổn chính mình, chính là một khi hắn muốn động thủ khi, nơi này tựa hồ có loại lực lượng thần bí áp chế hắn không thể động đây.

Cung Cửu dần dần an tĩnh lại, hắn ánh mắt cũng khôi phục thanh minh, "Những việc này không có Bát Hào Dương phủ ta cũng có thể làm được."

"Nhưng người hiện tại còn không có làm được." Diệp Lê miệng thực khẩn, không chịu lộ ra một tia cùng Cung Cửu tương lai có quan hệ sự.

Diệp Lê giơ lên tay, chỉ hướng ngoài cửa, "Người hiện tại liền có thể lựa chọn là tiếp tục càn đồ, vẫn là rời đi Bát Hào Dương phủ."

Cung Cửu bỗng nhiên cười, "Ta lựa chọn càn đồ."

Diệp Lê nói "Vậy người muốn cái gì?"

Cung Cửu ánh mắt u nhiên, "Ta muốn ta mẫu phi trước khi chết sở hữu ký ức."

Diệp Lê mỉm cười, "Đương nhiên có thể, vậy người quyết định dùng tốt cái gì tới c ần đ ỗ sao?"

Cung Cửu nói, "Vậy dùng ta tình yêu đi." Đây đ ều không phải là Cung Cửu suy nghĩ cặn kẽ quá, chỉ là hấn nghĩ tới mà thôi, hấn cũng không để ý vì thế mất đi cái gì, tình yêu cũng hảo, khác cái gì cũng hảo.

Tình yêu, Cung Cửu đương nhiên là có, hấn ái cùng hấn mẫu thân thanh âm th ần thái có chút tương tự sa mạn, cứ việc không phải thâm ái, nhưng cũng có vài phần tình yêu, tuy rằng đây cũng là có thể vứt bỏ rớt.

Mặt bàn lại l ần nữa xuất hiện khế ước thư, Cung Cửu cũng thực sáng khoái mà viết xuống tên của mình, một chút cũng không vì hấn mất đi một bộ phận cảm tình mà có đi ều gi ỡ gi ụa.

"Như vậy, khế ước thành lập."

Cung Cửu cảm thấy chính mình tựa như làm một giấc mộng, một h ồi rất dài rất dài mộng, ở trong mộng, hấn xem xong r ồi mẫu phi cung tổ tổ cả đời, từ nhỏ bị địch quốc b ồi dưỡng thành gian t ế, cùng hấn phụ vương tương ngộ, thành thái bình Vương phi, cuối cùng bởi vì chân chính yêu hấn phụ vương mà tự sát.

Nhưng Cung Cửu từ trên giường tỉnh lại khi, phát hiện chính mình đã rơi lệ đ ầy mặt, hấn điên cu ồng mà cười ha hả, nguyên lai hấn giờ nhìn đến kia một màn không phải phụ vương giết mẫu phi, mà là mẫu phi cam tâm tình nguyện tự sát.

Nhi ều năm qua cừu hận cùng tỉ mỉ kế hoạch nguyên lai chỉ là công dã tràng, không có bất luận cái gì ý nghĩa.

Diệp Lê phóng hảo trang có Cung Cửu tình yêu bình thủy tinh, trong lòng lại âm th ần thở dài một hơi, xem ra Cung Cửu cùng Bát Hào Đương

phô giao dịch là không có tiếp theo.

Sa mạn gần nhất phát hiện Cung Cửu có chút kỳ quái, nàng tuy thân là Cung Cửu tình nhân, nhưng lại không yêu hắn, thậm chí có chút thương hại hắn, thương hại hắn trở trên với người trước tự ngược, nhưng về phương diện khác, nàng lại vì chính mình biết bí mật này, thậm chí Cung Cửu yêu cầu nàng, ái nàng mà kiêu ngạo, nữ nhân thường thường lấy một người nam nhân ái mà cảm thấy kiêu ngạo.

Chính là Cung Cửu thay đổi, cứ việc thực vi diệu, nhưng lại bị nàng đã nhận ra, Cung Cửu đã không có như vậy yêu cầu nàng, ái nàng. Hắn xem nàng ánh mắt cùng mặt khác thuộc hạ giống nhau, không, vẫn là có điểm khác nhau, hắn đối hắn thuộc hạ sẽ có yêu cầu, nhưng đối nàng không có, nàng tựa như bị nuôi dưỡng chim hoàng yến, vẫn là có thể có thể không cái loại này.

Sa mạn sẽ không lừa mình dối người mà lừa chính mình, nàng xác thật là đối Cung Cửu mất đi lực hấp dẫn, đồng thời nàng cũng biết, dựa vào nàng cùng Cung Cửu mẫu thân chỗ tương tự, Cung Cửu sẽ không đem nàng quăng ra ngoài nhậm người khinh nhục, hắn sẽ đem nàng đặt ở vô danh trên đảo, cho nàng cầm ngọc thực, làm người hầu hạ nàng, như vậy hảo giữ lại trên người nàng những cái đó làm hắn quý trọng địa phương.

Nhưng sa mạn chịu không nổi như vậy sinh hoạt, không bị người coi trọng, chỉ là đương cái mỹ lệ thu tàng phẩm, vẫn là dùng để hoài niệm một người khác thế thân, nàng mỹ mạo, nàng nhân sinh, hắn là bị một cái khác không thua với Cung Cửu xuất sắc nam nhân sở quý trọng.

Cho nên, sa mạn chạy thoát, nhưng nàng không có thể chạy đi đã bị Cung Cửu bắt được, nàng vận khí tựa hồ ở một cái đối nàng không có bất luận cái gì tình yêu Cung Cửu trước mặt khởi không được cái gì tác dụng,

mà sa mạn vô luận cái gì làm về ta đây tựa hồ đều không thể làm Cung Cửu có bất luận cái gì động dung, lãnh ngạo cũng hảo, cầu xin cũng thế.

Hắn thấy được sa mạn muốn rời đi khát cầu, nhưng hắn sẽ không làm một cái giống hắn mẫu thân người lưu tại bên ngoài, vậy làm sa mạn vĩnh viễn mà lưu lại nơi này hảo.

Cung Cửu con người giống như Bắc Hải băng tuyết như vậy rét lạnh thấu xương.

Tác giả có lời muốn nói: Mỗi ngày canh một moah moah

Chương 17

Kế Lục Tiêu Phụng lúc sau, Diệp Lê lại phát hiện một cái thực đặc biệt người, Cung Cửu.

Một cái cùng Bát Hào Đương phô giao dịch sau người, cư nhiên xuất hiện hạnh phúc cảm, ở một cái trước kia chưa bao giờ từng có hạnh phúc cảm nhân thân thượng xuất hiện, cứ việc rất mỏng yếu, nhưng cũng thực rõ ràng.

Cùng Bát Hào Đương phô cảm động quá người đều cho rằng chỉ là một vật đổi một vật, nhưng trên thực tế bọn họ mất đi xa so với bọn hắn được đến muốn nhiều, liền sau khi chết linh hồn cũng sẽ thiên hướng hắc ám, chú định không bị thiên đường sở tiếp thu.

Thiên đường, đó là cái hảo địa phương, vô ưu sầu, vô thống khổ, cũng không dục vọng, chỉ có nếu không tận thỏa mãn. Diệp Lê liền vẫn luôn cảm thấy Diệp Chỉ Lan sẽ lên thiên đường, mà nàng chính mình, không có Bát Hào Đương phô, nàng cũng đến không được thiên đường,

Nàng từ nhỏ chú định là thuộc về hắc ám một bên.

So sánh với dưới, Cung Cửu ở c ầm đ òlúc sau tựa h òđược đến càng nhiều, đã lâu tốt đẹp h ồi ức, mất mà tìm lại thân tình, dần dần biến mất đã tâm, li ền chú định vận mệnh quý đạo cũng bắt đầu phát sinh chệch đi,

Diệp Lê bỗng nhiên cảm thấy có chút buồn cười, Bát Hào Dương phô cư nhiên sẽ cho người mang đến hạnh phúc cảm, một cái cũng không tệ lắm tương lai, lời này nói ra đi, đừng nói người nhà họ Bạch, li ền nàng chính mình cũng không tin.

Nhưng ở Diệp Lê lặng lẽ quan sát Cung Cửu một đoạn thời gian, hẳn trên người đích xác phát sinh vi diệu biến hóa, hơn nữa là hướng tốt một mặt, cái này làm cho Diệp Lê không cảm cảm thán, vận mệnh quả nhiên kỳ diệu, nắm lấy mà không chùng.

Khi thì làm người hư, khi thì làm người hảo, Diệp Lê tưởng có phải hay không hẳn là may mắn linh h ần của chính mình vì hắc ảnh sử dụng, ít nhất không c ần vâng mệnh vận trên cột, bất quá loại này chỉ là thay đổi một người tới không chế cảm giác thật đúng là thực khó chịu a.

Lục Tiêu Phụng không biết Bát Hào Dương phô đã đổi hẳn mất đi hứng thú, hẳn đang ở vì hẳn hai vị bạn tốt, trên đời đứng đầu hai vị kiếm khách chi gian lận võ mà lo lắng không thôi, mà âm mưu tựa h òcũng không muốn buông tha hẳn,

Đêm trăng tròn, tử kim đỉnh, nhất kiếm tây tới, thiên ngoại phi tiên!

Diệp Lê cũng xuất hiện ở kinh thành, bên người nàng còn nhiều một người, Cung Cửu.

Cung Cửu tựa h òđối Bát Hào Dương phô đột nhiên có hứng thú, ở Diệp Lê xuất hiện ở kinh thành sau li ền tìm thượng môn còn th ần thái tự

nhiên mà ng ồi ở nàng bên cạnh, "Diệp lão bản cũng đối trận này so kiếm cảm thấy hứng thú?"

Cung Cửu một chút cũng không che dấu chính mình đối trận này quyết chiến hứng thú, hẳn đương nhiên biết việc này sau lưng âm mưu, thậm chí ở nửa thàng phía trước hẳn còn cầm một tay, nhưng hiện giờ, chỉ còn lại có muốn nhìn đương kim hoàng đế đường huynh chê cười tâm tư.

Diệp Lê: "Ta chỉ đối mua bán cảm thấy hứng thú."

Cung Cửu "Kia kinh thành lớn lớn bé bé sòng bạc đầu vì Tây Môn Xuy Tuyệt cùng Diệp Cô Thành thiết đánh cuộc việc diệp lão bản lại hay không cảm thấy hứng thú đâu?"

Diệp Lê liếc mắt nhìn hẳn, "Người là tưởng từ ta trong miệng biết trận này quyết chiến kết quả."

Cung Cửu tươi cười bất biến, "Nếu là diệp lão bản nguyện ý nói li ền quá tốt."

Diệp Lê thâm nghĩ, nhưng thật ra cái trong ngoài không đ ồng nhất, được một tắc lại muốn tiến một thước gia hỏa.

Đúng lúc này, một cái Diệp Lê cùng Cung Cửu đầu không có nghĩ đến người xuất hiện ở nơi này, Lục Tiểu Phụng.

Trước Diệp Cô Thành bị thương vì trận này chiến cuộc lại bằng thêm không ít biến số, lại có Tô Thiệu Anh cùng hẳn đ ồng môn tới tìm Tây Môn Xuy Tuyệt trả thù, Lục Tiểu Phụng tâm đầu mau mệt suy sụp, cái này lại phải vì trong tay sáu đi ều lựa mang phát s ầu đến ở kinh thành tán loạn khi, thấy được hẳn quyết không nghĩ thấy một người, Bát Hào Đương phô lão bản, Diệp Lê.

Bên người nàng còn có một cái thần thái tự nhiên, phong độ nhẹ nhàng bạch y công tử.

"Lục Tiêu Phụng?" Kia bạch y công tử đẩy mắt mang theo chút bất cần đời ý cười, nói ra trước mặt người này tên.

"Diệp cô nương." Thấy tránh không khỏi Lục Tiêu Phụng đành phải hướng Diệp Lê chấp tay, lại nghe bạch y công tử trên mặt hơi hơi lộ ra chút kinh dị, "Các người nhận thức?"

Lời này đảo làm Lục Tiêu Phụng có chút cân nhắc không ra này bạch y công tử thân phận, nguyên tưởng rằng là Diệp Lê người, không nghĩ tới người này tựa hồ cũng không hiểu biết Diệp Lê, đảo như là cái người thường, Lục Tiêu Phụng lại cẩn thận một mặt tường, lại phát hiện bạch y công tử một thân quý khí bất phàm, đảo cũng không giống cái người thường, lại cố tình cùng Diệp Lê ngồi ở cùng nhau.

Cung Cửu khẽ cười nói, "Còn chưa giới thiệu, tại hạ Cung Cửu, người gọi ta Cửu công tử đó là."

Diệp Lê chưa mở miệng, nàng nhìn ra Cung Cửu đối Lục Tiêu Phụng có điểm hứng thú, cũng không nhúng tay, dư quang liếc đến Lục Tiêu Phụng trên tay dải lụa, Lục Tiêu Phụng vừa thấy liền theo hầu thượng trát đến cái gì dường như sau này nhảy hai bước, đem lụa mang hộ ở trong ngực cùng phòng cướp dường như. Hắn nhưng không nghĩ quyết định hắn hai vị bạn tốt sinh tử quyết chiến bị Diệp Lê nhúng tay, đến lúc đó hắn chỉ sợ muốn lo lắng không chỉ là sẽ mất đi một cái bạn tốt.

Cung Cửu cũng đã nhận ra, không cấm môi ngoéo một cái, "Diệp lão bản muốn sao?"

Diệp Lê hơi hơi nghiêng đầu nhìn về phía hắn, không nói gì, chỉ thấy Cung Cửu nói: "Này lựa mang trên đời này cũng không chỉ hoàng cung có, chính là ta trong phủ cũng vừa vặn có như vậy một con."

Lời này vừa ra, Diệp Lê liền biết hắn ý định tưởng thêm phiên, quả nhiên Lục Tiểu Phụng sắc mặt đại biến, lập tức đoán được sẽ có người lấy lựa mang làm văn, mà cố tình tất cả mọi người cho rằng lựa mang ở hắn trong tay.

Lục Tiểu Phụng cũng bất chấp Cung Cửu cùng Diệp Lê có cái gì quan hệ, lập tức hỏi, "Cửu công tử là biết cái gì?"

Cung Cửu lắc lắc trong tay cây quạt, khẽ cười một tiếng, "Phật rằng không thể nói, không thể nói."

Diệp Lê nhìn Lục Tiểu Phụng ủ rũ cụp đuôi mà rời đi, không cấm cũng cong cong khóe miệng, xem Lục Tiểu Phụng như vậy vận khí tốt người ăn mệt thật sự là một kiện làm người vui sướng sự.

"Đêm trăng tròn, tử kim đỉnh, nhất kiếm tây tới, thiên ngoại phi tiên!" Cung Cửu ngâm than ra ngày gần đây quảng vì thiên hạ lan truyền ước chiến từ, này bốn cao ngạo bất phàm, kinh diễm vô cùng lý do thoái thác từ hắn trong miệng thốt ra càng là nhiều chút không rõ ý vị tới.

Cung Cửu thở dài nói, "Ngay cả ta cũng có chút xem không hiểu ta kia hoàng đế đường huynh tâm tư, cứ nhiên có thể bao dung như thế làm chuyện cả thiên hạ không tán đồng."

Diệp Lê cười cười, "Chờ người làm hoàng đế, có lẽ liền minh bạch."

Nếu nói Cung Cửu trước kia không có cái này mệnh, nhưng hiện tại liền nói không chừng.

Cung Cửu liếc hướng nàng, trong tay vuốt ve ánh trăng bạch chén trà, "A, điệp lão bản, người có biết dưới bầu trời này có thể nhanh nhất đem người tốt biến thành người xấu, đem người xấu biến thành quái vật địa phương là nơi nào sao?"

Không chờ Diệp Lê đáp lại, hắn liền chính mình nói ra đáp án, "Đó chính là hoàng cung."

Nói ra này hai cái từ hắn biểu tình bỗng nhiên trở nên có chút đần độn vô vị, buông xuống trong tay chén trà, nói: "Diệp lão bản, có lẽ người nhất hẳn là tìm khách nhân là ng ồi ở Tử Cấm Thành vị kia."

Nói xong hắn liền không hề xem Diệp Lê, mà là phe phẩy cây quạt đi ra phòng, đương nhiên hắn cùng Diệp Lê nói chuyện sẽ không có người thứ ba biết.

Diệp Lê nhìn hắn rời đi bóng dáng, đôi mắt hơi thâm, nhẹ giọng nói một câu, "Đúng không?"

Treo cao ở không trung phía trên sáng trong chi nguyệt, ở tối nay thế tất phải bị một người huyết ánh h ồng. Mà đương âm mưu bị bóc trần lúc sau, huyết quang cũng bởi vậy bị kín một tầng bóng ma.

Tây Môn Xuy Tuyết cùng Diệp Cô Thành đều là đương thời đứng đầu kiếm khách, này kinh điểm một trận chiến chung đem bị tái nhập giang hồ sử sách bên trong, khi bọn hắn đồng thời đâm ra cuối cùng nhất kiếm khi, Lục Tiểu Phụng đã không đành lòng lại xem, chứng kiến một vị tuyệt đỉnh kiếm khách tử vong, một vị chí giao hảo hữu ly thế trước sau là lệnh người đau lòng.

Nhưng hai thanh kiếm đều đã toàn lực đâm ra!

Này đã là cuối cùng nhất kiếm, đã là quyết thắng phụ nhất kiếm.

Lạnh băng kiếm phong đâm vào Diệp Cô Thành ngực khi, hắn thậm chí có thể cảm giác được mũi kiếm chạm đến hắc tâm.

Diệp Cô Thành tâm cao ngất, nhưng n ề hà thời vận không tốt, hắn là cao cao tại thượng mây trắng thành chủ, cho nên hắn tình nguyện chết ở hắc cả đời đầu tôn trọng đối thủ dưới kiếm, cũng không muốn hèn mọn mà công mưu phản tội danh sống tạm.

Tây Môn Xuy Tuyết tàng nổi lên hắc kiếm, bễ lên Diệp Cô Thành thi thể, kiếm là lãnh, hắc tâm cũng là lãnh.

"Người có thể tưởng tượng cứu hắn?" Một cái yêu điệu mỹ lệ thân ảnh từ chỗ tối chậm rãi đi ra.

Tây Môn Xuy Tuyết ngẩng đầu, lại phát hiện chung quanh sở hữu hết thảy đều phẳng phất yên lặng giống nhau, hoàng cung thủ vệ đều làm ra muốn rút đao tư thế vẫn không nhúc nhích, ngay cả hắc bạn tốt Lục Tiêu Phụng cũng là ngờ ngác mà nhìn phía hắc nơi phương hướng, cái gì cũng nghe không đến.

Chương 18

"Người là ai?" Tây Môn con người trở nên sắc bén lên, nhìn phía Diệp Lê, hắc một bàn tay ôm Diệp Cô Thành thi thể, một cái tay khác đã ấn thượng kiếm.

Mặc dù hắc trong lòng biết đối phương cường đại đã vượt qua hắc tưởng tượng, nhưng rút kiếm đã thành hắc một loại bản năng.

Diệp Lê nói, "Ta là một gian hiệu c ầm đ ồ lão bản, có thể thỏa mãn bất luận kẻ nào nguyện vọng, chỉ c ầm người nguyện ý c ầm đ ồ"

Tây Môn Xuy Tuyết lạnh lùng mà nhìn nàng, "Hắn đã chết."

Diệp Lê khoanh tay ở sau người, cười như không cười nói, "Hắn còn chưa chết, ngươi muốn lại do dự trong chốc lát, hắn liền thật sự muốn chết."

"Hào, ta nguyện ý."

Tây Môn Xuy Tuyệt trả lời so Diệp Lê trong tưởng tượng còn có dứt khoát lưu loát, thậm chí không hỏi Diệp Lê muốn chính là cái gì, bởi vì hắn biết, ở hắn kiếm đâm vào Diệp Cô Thành ngực kia một khắc, hắn đối Diệp Cô Thành tôn trọng đã thắng qua hết thảy, thậm chí là hắn đối kiếm đạo khát cầu chi tâm.

"Tây Môn, không cần."

Đột nhiên tỉnh lại Lục Tiểu Phụng mở miệng ngắt lời nói,

Diệp Lê liếc qua đi, thấy được tới rồi Hoa Mãn Lâu cùng người nhà họ Bạch, cũng liền biết Lục Tiểu Phụng là như thế nào giải trừ năng thời gian yên lặng, còn hảo người nhà họ Bạch còn biết điếm đúng mực, không có giải trừ nơi này mọi người yên lặng, bằng không nháo ra bao lớn hậu quả cũng không phải là Diệp Lê sẽ quản.

Tây Môn Xuy Tuyệt cũng không có để ý tới Lục Tiểu Phụng khuyên can, mà là gắt gao mà nhìn chăm chăm Diệp Lê, "Chỉ cần ta cần đi, ngươi là có thể cứu hắn phải không?"

Diệp Lê hơi hơi một khuôn thân, đối hắn triển lộ tươi cười, "Tự nhiên như ngài mong muốn."

Ngay sau đó, Lục Tiểu Phụng liền nhìn đến ba người hư không tiêu thất ở trong hoàng cung.

Bát Hào Dương phô, Diệp Lê nói: "Ta nguyên bản là muốn người đổi kiếm đạo thành tâm, nhưng hiện tại ta ý tưởng thay đổi."

Tây Môn Xuy Tuyết sắc mặt bất biến nói, "Người nghĩ muốn cái gì?" Hấn biết mặc dù Diệp Lê muốn chính là người trước, hấn đôi mắt cũng sẽ không chớp một chút liền đồng ý.

Diệp Lê hơi hơi mỉm cười, "Ta muốn người tuyệt thế y thuật." Nàng lại nói, "Người yên tâm, này cũng không ý nghĩa nó so người kiếm đạo càng có giá trị, Bát Hào Dương phô đâu có một phen cân nhắc giá trị tiêu chuẩn, y thuật, võ công đối chúng ta tới nói không có gì hai dạng khác biệt. Người chỉ cần lựa chọn trong đó giống nhau cần là được. Hơn nữa....."

Diệp Lê cười cười, "Ta hy vọng ngài có thể chuyển cáo Lục công tử một câu, Bát Hào Dương phô đối hấn không có ác ý."

Tây Môn Xuy Tuyết không có nói tốt, cũng không có nói không tốt, nhưng Diệp Lê biết hấn sẽ làm được, nàng vung tay lên, trên bàn liền xuất hiện tân khế ước giấy, Tây Môn Xuy Tuyết dùng hấn y thuật đổi được cứu trợ Diệp Cô Thành mệnh.

Tím cấm một dịch sau khi kết thúc, Tây Môn Xuy Tuyết cùng Diệp Cô Thành đồng thời biến mất, hoàng cung thống lĩnh Ngụy Tử Vân cũng chỉ cứng quá da đầu hướng đi hoàng đế thỉnh tội, hoàng đế nghe xong lúc sau, cư nhiên cũng không có tức giận, chỉ phân phó rửa sạch trong cung Bình Nam Vương phụ tử tàn đảng dư nghiệt, Ngụy Tử Vân cũng không dám nhìn thẳng thiên nhan, được phân phó sau liền đi xuống.

Hoàng đế đứng ở bên cửa sổ, lẳng lặng mà nhìn bên ngoài thâm trầm bóng đêm, bỗng nhiên nhận thấy được phía sau có người, lập tức xoay người, "Là ai?"

Màn đi ra hắc y nữ tử hơi hơi mỉm cười, "Có người nói ta hẳn là cùng người làm này bút sinh ý."

Bị huyết sắc nhiệm hồng tháng này đêm dưới, đến tột cùng có bao nhiêu người lựa chọn cùng ma quỷ làm giao dịch?

Diệp Cô Thành không có chết, mặc dù là tham dự mưu phản, ý đồ hành thích vua như vậy đi đâu đi đâu nhưng tru chi tội, hẳn chỉ là không bao giờ có thể ra hoàng đế khống chế hạ mây trắng thành một bước, này cùng hẳn sở phạm chi tội so sánh với đã là lớn lao khoan dung, có người đoán đây là bởi vì hoàng đế ngại với hẳn ở trên giang hồ lập với thần đàn tối cao địa vị, lại hoặc là mặt khác không thể nói nguyên do.

Tây Môn Xuy Tuyết cũng hướng Lục Tiểu Phụng thuật lại câu nói kia, biết được bọn họ giao dịch nội dung, Lục Tiểu Phụng cũng không khỏi nhẹ nhàng thở ra, thật là có Bát Hào Đương phô thành ý ở bên trong. Hẳn cũng rõ ràng Tây Môn Xuy Tuyết không phải cái loại này sẽ lại lần nữa tiến vào Bát Hào Đương phô người, như vậy kết quả có lẽ mới là nhất viên mãn.

Diệp Lê dừng lại ở thế giới này thời gian đã tới rồi, bất quá một ý niệm, nàng đã một lần nữa vệtới Bát Hào Đương phô, còn có nguyên lai thế giới.

Diệp Lê rời đi thế giới này trong nháy mắt đồng thời, Lão Bạch cũng biết, hẳn hơi hơi mỉm cười, nhìn về phía cùng hẳn ở Bách Hoa Lâu uống trà Hoa Mãn Lâu, "Ta phải đi."

Hoa Mãn Lâu có chút kinh ngạc, "Người phải đi sao? Như vậy cấp?"

Lão Bạch ôn hòa nói, "Ta phải làm sự tình đã kết thúc, ta cũng nên đi." Hẳn nói thoáng dừng lại đốn, bỗng nhiên lại nói, "Người nhưng nguyện cùng ta cùng nhau đi?"

Hoa Mãn Lôu càng thêm kinh ngạc, "Này....."

Lão Bạch vươn tay, ôn nhu mà mơn trớn Hoa Mãn Lôu đôi mắt, đương hắt lại mở mắt ra khi, hắt đã thấy được ánh sáng, bố trí thanh nhã phòng, còn có hoa tươi, cùng với trước mặt ôn hòa văn nhã bạch y nam tử.

"Bạch tiên sinh, ta..... Ta có thể thấy được." Hoa Mãn Lôu xưa nay lại đăm nhiên tâm thái cũng nhin không được kích động lên,

"Vậy người nguyện ý cùng ta cùng nhau đi, gia nhập đến chúng ta bên trong?" Lão Bạch ánh mắt ôn nhu thành khẩn nói.

Hoa Mãn Lôu thực mau liền bình tĩnh lại, hắt đã biết chính mình h ỡi phục thị lực là Bạch tiên sinh ra tay, "Các người bên trong?" Trên mặt hắt tràn ngập hoang mang cùng khó hiểu.

Lão Bạch lại lần nữa hơi hơi mỉm cười, hắt nhẹ nhàng kéo Hoa Mãn Lôu tay, chung quanh cảnh tượng đã hoàn toàn biến hóa, biến thành lông chim tứ tán giống nhau thu ần trắng sắc, trong thiên địa, dường như chỉ có này một loại nhan sắc, cùng với, này một loại m ềm mại.

Mà Lão Bạch phía sau cư nhiên mở ra một đôi thật lớn màu trắng cánh, quanh thân tản ra ôn nhu v ằng sáng.

Kỳ tích cảnh tượng làm Hoa Mãn Lôu đã nói không ra lời, chỉ nghe Lão Bạch nghiêm túc nói, "Người có thể đem chúng ta làm như th ần sứ giả, mọi người thông thường xưng chúng ta vì thiên sứ."

Thanh âm nhẹ nhàng phiêu tiến vào, "Chúng ta trong thế giới không có bối rối, không có ưu s ầu, sẽ không buồn khổ, cũng sẽ không chịu khát vọng sờ dầy vò, có chỉ là hạnh phúc. Chúng ta cho người khác mang đi hạnh phúc, chuộc đi bọn họ trên người sở hữu tội."

Đương nghe hắn nói khi Hoa Mãn Lâu đã nhin không được động dung, hắn đã cảm nhận được hắn lời nói bao dung cùng thương xót, cùng với kia n ồng đậm hạnh phúc yên vui.

"Chúng ta vĩnh viễn ái người, chúng ta cho người vĩnh hằng hạnh phúc, chúng ta là người thiên đường."

Nhưng Hoa Mãn Lâu vẫn là cự tuyệt, hắn thanh tỉnh mà nghiêm túc nói, "Ta xá không dưới người nhà của ta, bằng hữu của ta, thế giới kia tuy hảo, lại so với không thượng ta hiện tại sở có được hết thảy."

Lão Bạch cũng không có bởi vì hắn cự tuyệt mà sinh khí, có lẽ hắn cũng không hiểu được sinh khí, hắn chỉ là lại lần nữa ôn thanh nói, "Người thật sự nghĩ kỹ rồi sao? Người rất có thiên phú, nhất định có thể trở thành một cái xuất sắc thiên sứ."

Hoa Mãn Lâu lại lần nữa cự tuyệt, hắn còn nói: "Nếu h ồi phục thị lực là thiên sứ mới có thể được đến, như vậy ta nguyện ý một lần nữa trở lại trong bóng tối, ta trong bóng tối còn có yêu ta người nhà, quan trọng bằng hữu."

Lão Bạch ôn nhu mà xoa đầu của hắn, nhẹ giọng nói: "Thiên sứ đưa ra đi đ ồ vật là sẽ không thu h ồi tới, nguyện người mạnh khỏe, Hoa Mãn Lâu."

Nói xong, Hoa Mãn Lâu đã lâm vào hôn mê bên trong, chờ hắn lại lần nữa tỉnh lại, hắn sinh hoạt sẽ trở nên càng thêm tốt đẹp.

Tác giả có lời muốn nói: Mỗi ngày canh một moah moah

Đại gia thích Lão Bạch lên sân khấu sao?

Chương 19 hiện thực

Bát Hào Dương phôi, hắc ảnh đối Diệp Lê nói: "Người lần này tuy rằng không thể thành công, nhưng cũng may mắn khác c ầm đ ồ chi vật không thể làm ta thất vọng."

Diệp Lê cúi đ ầu, nàng trong lòng cũng không có vì nhiệm vụ lần này thất bại mà cảm thấy tự trách hoặc là đối khả năng sẽ đã chịu hắc ảnh trừng phạt sợ hãi, nàng sẽ nghiêm túc vì hắc ảnh xử lý nhà này hiệu c ầm đ ồ, nhưng không đại biểu nàng sẽ để ý hắc ảnh ý tưởng, cũng vì chi dùng hết toàn lực, nàng trả giá chỉ là trung thành, g ần mà thôi.

Nàng cũng không lo lắng hắc ảnh sẽ nhìn thấu nàng tâm tư, chính là xem thấu lại như thế nào, có được dài lâu sinh mệnh hẳn như thế nào để ý loại này việc nhỏ.

Cùng Diệp Lê tưởng giống nhau, hắc ảnh không có trách cứ nàng, có lẽ với hẳn mà nói, trừ bỏ phản bội hẳn, mặt khác đ ầu là chút râu ria sự, cho nên hẳn lại nhi ều lời một câu, "Không c ầm cùng người nhà họ Bạch quá nhi ều dây dưa, hiệu c ầm đ ồ lão bản trung có mấy nhậm chính là bởi vì bị người nhà họ Bạch sử dụng hoặc mà phản bội ta, người chớ có đi lên bọn họ đường xưa."

Diệp Lê nói: "Là."

Nhiệm vụ lần này sau khi kết thúc, hiệu c ầm đ ồ nghênh đón một đoạn thanh nhàn thời gian, Diệp Lê cũng vừa lúc đ ằng ra tay xử lý một ít hiện thế giới di lưu sự tình, mặc kệ là Diệp Chỉ Lan sự, vẫn là Diệp gia sự.

Đương Diệp Lê bắt đ ầu dò thám biết sự tình cụ thể tình huống khi, phát hiện sự tình phát triển so nàng trong tưởng tượng muốn khó giải quyết, Diệp Chỉ Lan quên mất nàng, nhưng Diệp gia như cũ đang tìm kiếm nàng, thậm chí còn có nàng thân sinh phụ thân, mà bọn họ sử dụng thế lực cũng vượt quá thường nhân.

Sự tình tuy rằng phiền toái, nhưng xử lý phương pháp cũng rất đơn giản, đơn giản hai loại, một loại là xử lý lạnh, một thế hệ người thọ mệnh cũng bất quá mấy chục năm, thực mau liền sẽ qua đi, cũng sẽ không có người lại nhớ rõ trên đời này có một cái kêu Diệp Lê người, thậm chí không cần chờ thượng mấy chục năm, có lẽ 5 năm, mười năm, bọn họ liền sẽ không cố sức đi tìm nàng tung tích, rất ít có người có thể đủ kiên trì đi xuống.

Một loại khác phiền toái chút, yêu cầu Diệp Lê xử lý rút đại lượng có quan hệ người chờ ký ức, cùng với văn bản ảnh chụp tư liệu, nhưng này thật là muốn phiền toái chút, nếu không phải tình phi đặc dĩ, Diệp Lê cũng không hy vọng chọn dùng loại này biện pháp.

Diệp Lê nhăn lại mày, cuối cùng quyết định trước đem chuyện này phóng, nàng muốn đi xem Diệp Chỉ Lan, xem nàng quá có được không.

Diệp Chỉ Lan quá thực sự thực hảo, cha mẹ yêu thương, huynh tẩu chiếu cố, còn có hai cái cháu trai thường thường bồi nàng đi ra ngoài du ngoạn, duy nhất có chút bối rối chỉ sợ cũng là Chung Lương.

Chung Lương chính là Diệp Lê ruột phụ thân.

Năm tháng phong sương vẫn chưa giảm đi hẳn, ngược lại lắng đọng lại hạ vài phần thành thực mị lực, hơn nữa hàng năm không chế quyên to, càng nhiều phân sống trong nhung lụa khí độ.

"Nàng còn không muốn thấy ta sao?" Chung Lương khuôn mặt thượng không thấy ngày thường bên trong đối thuộc hạ nghiêm túc, liền quanh năm quyên cao chức trọng hình thành khí tràng cũng phai nhạt rất nhiều, chỉ vì hắn nói chuyện người này là hắn nhiều năm bạn tốt, diệp chấn thanh.

Diệp chấn thanh thở dài một hơi, "Người biết nàng tính tình, không thấy đối mặt người đối nàng đâu hảo."

Không biết này đã là lần thứ mấy bị cự tuyệt, Chung Lương cười khô một tiếng, "Người nói rất đúng, không thấy đối mặt mọi người đâu hảo."

"Ta còn có thể vì nàng làm chút cái gì, người chỉ lo nói cho ta." Chung Lương ngữ khí hơi hơi ảm đạm nói.

Diệp chấn thanh trầm mặc thật lâu sau sau, "Người nếu thật sự có tâm, liền hỗ trợ tìm được Diệp Lê đi."

Thật vất vả tiễn đi Chung Lương, diệp chấn thanh quay người lại liền thấy được ở phía sau cửa đứng đợi nhi tử Diệp Thần Dương, không khỏi nhíu mày nói, "Người trốn ở chỗ này làm cái gì?"

Diệp Thần Dương không có trả lời, ngược lại là mặt khác hỏi một câu, "Ba ba cùng hấn vẫn luôn là bạn tốt sao?"

Diệp chấn thanh lời nói mới rồi vốn dĩ cũng không nhiều ít trách cứ ý tứ, vì thế giải thích nói: "Đúng vậy, đọc sách khi liền nhận thức." Tiểu muội Diệp Chỉ Lan sẽ nhận thức hấn cũng là vì chính mình duyên có a.

Nghĩ vậy, diệp chấn thanh không cấm tháo xuống tơ vàng khung mắt kính, dùng ngón cái cùng ngón trỏ đè đè có chút mỏi mệt khóe mắt.

"Kia, hấn vẫn luôn là như vậy sao?" Diệp Thần Dương có chút miễn cảm địa đạo, tổng mang theo một bộ áy náy bộ dáng tới quấy rầy thái độ thật đúng là làm người khó chịu a.

Diệp chấn thanh có chút bưng bình, "Có lẽ là mấy năm nay vẫn luôn là quyên cao chức trọng đi."

Đối với chuyện quá khứ, Chung Lương trước sau đối Diệp Chỉ Lan lòng mang áy náy, những năm gần đây hẳn cũng không có thiếu quá tìm kiếm nàng, ở biết được Diệp Chỉ Lan sau khi trở về, hẳn là vui sướng, mặc dù hẳn hiện giờ đã có một vị tân thê tử, cũng không có thể làm hẳn vui mừng giảm bớt nửa phần, đối Diệp Chỉ Lan mấy năm nay trải qua, Chung Lương đau lòng lại áy náy, mà chính mình cái kia chưa từng gặp mặt nữ nhi, Chung Lương càng là lập tức tình thương của cha bạo phát.

Hẳn lúc trước là ái Diệp Chỉ Lan, chỉ là không có để quá đối cha mẹ hiếu thuận, nhưng ở cùng vợ trước phục hôn, lại biết được Diệp Chỉ Lan rời nhà trốn đi sau, Chung Lương đối vợ trước rất là lãnh đạm, mà cái kia làm cho hẳn hết thấy bất đắc dĩ nhĩ tử, Chung Nguyên Kiệt, tâm tình của hẳn càng là phức tạp, trước sau ái không đứng dậy, cho nên mặc dù ở phía trước thê nhân bệnh qua đời sau, hẳn đối nhĩ tử thái độ như cũ là hà khắc mà nghiêm khắc.

Chính là như vậy thái độ sẽ chỉ làm con hẳn Chung Nguyên Kiệt cùng hẳn quan hệ càng thêm không tốt, cũng trở nên không yêu học tập, hơn nữa gia gia nãi nãi kiêu căng che chở, trở nên không yêu học tập, càng □□ đang ăn chơi trác táng, rất giống cái nhĩ thế tổ.

Hiện giờ Chung Nguyên Kiệt cũng mau hai mươi tuổi, nhưng ngày thường chính là ăn chơi trác táng, hồ bồng câu hữu lại là một đống lớn, hẳn gia gia nãi nãi cũng biết là cứng chi ầu qua, nhưng trước sau không thể nhẫn tâm tới, dù sao cũng là duy nhất bảo bối tôn tử. Chung Lương nhìn con của hẳn tựa như đờ không thượng tường bần l ầy, không một là chỗ, trong lòng càng thêm không dễ chịu, ngẫm lại lúc trước vì hẳn, cùng người yêu chia tay, ở như vậy tu ần hoàn ác tính hạ, Chung Lương cùng Chung Nguyên Kiệt phụ tử quan hệ càng thêm ác liệt.

Như vậy cho nhau chán ghét tích lũy ở Chung Lương tái hôn khi rốt cuộc bạo phát một lần, Chung Lương tân cưới thê tử kêu Du Vân, là Chung

Lương l'ân nọ công tác khi nhận thức, gia thế không hiện, nhưng ôn nhu xinh đẹp, làm người xử thế lại bát diện linh lung, ở một ít người giạt dây hạ, Chung Lương li'ên quyết định tái hôn.

Chung Lương cũng tự mình đã nói với Chung Nguyên Kiệt hẳn tái hôn sự, mà Chung Nguyên Kiệt phản đối thái độ càng là ra ngoài tưởng tượng, nhưng Chung Lương nói cho hẳn đầu chỉ là vì thông tri hẳn mà thôi, hẳn đã quyết định tốt sự đương nhiên sẽ không lại thay đổi, li'ên Chung Nguyên Kiệt gia gia nãi nãi cũng không có lý do gì phản đối.

Du Vân gả tiến chung gia sau, nàng cùng Chung Nguyên Kiệt quan hệ trước sau ở vào băng điểm, nàng không phải không tưởng giao hảo vị này con riêng, ai đâu biết hẳn là chung lão thái gia cùng chung lão thái thái tâm đầu nhục, nhưng n'ề hà vị này con riêng thái độ thật sự ác liệt, li'ên bên ngoài có tiếng có hảo nhân duyên Du Vân cũng lấy hẳn đầu đầu, vị này quăng ngã không được chạm vào không được tiêu tổ tông nàng cũng chỉ hảo trốn tránh, cũng may nàng thường xuyên cùng trượng phu Chung Lương đi công tác, Chung Lương hiện giở quyền cao chức trọng, công việc bận rộn, nàng cũng bởi vậy rất ít sẽ nhìn thấy vị này con riêng.

Ai biết Chung Nguyên Kiệt đọc sơ trung khi, Du Vân mang thai, sinh cái nữ nhi đặt tên vì chung toàn, Du Vân có chút tiếc nuối đ'ồng thời lại cũng nhẹ nhàng thở ra, ít nhất nàng hài tử uy hiếp không đến Chung Nguyên Kiệt ở nhà địa vị, nhưng không nghĩ tới Chung Nguyên Kiệt đối nàng cùng nàng sinh nữ nhi càng thêm không thích, chính là nhìn đến chung toàn ở phòng khách chơi đùa khi té ngã, cũng là li'ên bảo mẫu đầu không kêu một tiếng làm lơ li'ên lên l'ầu đi.

Chung Nguyên Kiệt không thích Du Vân cùng hẳn cùng cha khác mẹ muội muội chung toàn, liên quan chung gia gia nãi nãi cũng đối với các nàng không mừng, tiểu cháu gái chung toàn mỗi năm cũng không thấy quá

vài lần, còn làm cho Du Vân mỗi lần cùng trượng phu trở về ăn cơm đầu kê khổ liên tục.

Chung Lương biết thế tử bị liên lụy, vì thế luôn luôn đầu đứng ở Du Vân bên này, nhưng ai làm Chung Nguyên Kiệt cái kia thẳng nhãi ranh mỗi lần đầu có hai tòa núi lớn che chở, làm hấn giáo huấn không được.

Thư phòng, cam vàng sắc ánh đèn hạ,

Chung Lương nhìn từ Diệp Chỉ Lan đại ca diệp chấn thanh nơi đó được đến ảnh chụp, hấn nữ nhi Diệp Lê lớn lên thật xinh đẹp, tục truy ền tới tư liệu nói nàng thành tích cũng thực hảo, nàng ở Diệp Chỉ Lan dạy dỗ hạ thực xuất sắc. Mặc dù không có nhìn thấy người, cũng ngăn không được Chung Lương trong lòng nảy mầm tình thương của cha, hấn cùng Diệp Chỉ Lan, ưu tú mà ra sắc nữ nhi.

Ở đột nhiên đã biết nhiều chuyện như vậy sau, Chung Lương có khi nhìn không được muốn là lúc trước hấn kiên trì cùng Diệp Chỉ Lan ở bên nhau thật là tốt biết bao, bọn họ sẽ có một cái thực hạnh phúc gia đình, mà không phải giống hiện tại, làm hấn mỗi mệt bất kham. Có khi, nhân sinh trên đường làm sai một cái quyết định, con đường li ền sẽ quải cái đại đại cong.

Chung Lương không có đem những việc này nói cho người trong nhà, cũng không có nói cho cha mẹ hấn, nếu là trước đây, hấn có lẽ sẽ cảm giận mà c ần mấy thứ này đi cùng cha mẹ khắc khâu, nói cho bọn họ chia rẽ chính mình cùng chỉ lan là một cái cở nào sai lầm quyết định. Chính là nhiều năm như vậy hấn cũng nhìn thấu, những việc này lấy ra tới nói đã lại vô ý nghĩa.

Hấn từng không biết Diệp Chỉ Lan hoài hấn hài tử, hấn thậm chí không dám tưởng Diệp Chỉ Lan có phải hay không đã vĩnh viễn rời đi hấn, nhưng

hết thầy đã không có khả năng trở lại nguyên điếm, hẳn cùng Diệp Chỉ Lan không còn có khả năng, tựa như Diệp gia cùng chung gia rớt cuộc vô pháp giao hảo.

Đem những việc này nói cho phụ mẫu của chính mình, sẽ chỉ làm bọn họ thương tâm tự trách, bọn họ tuổi đã lớn, không chịu nổi như vậy đã kích, cho nên vẫn là không nói hảo, ít nhất ở tìm được hẳn nữ nhi Diệp Lê phía trước đừng nói, chung lên một bên như vậy nói cho chính mình, một bên đem ảnh chụp bỏ vào trong ngăn kéo, để ở thật dày bút ký mỏng phía dưới.

Mà Diệp gia bên này, Chung Lương đi rồi không khí đều có chút không được tốt, Diệp gia hai vị lão nhân mấy năm nay xem Chung Lương đều là giống kẻ thù giống nhau, mặc dù Diệp Chỉ Lan trở về cũng không có thay đổi, nếu không phải Chung Lương cùng chung gia, bọn họ lại như thế nào hòa thân sinh nữ nhi ly tán gần hai mươi năm, mà nhóm cái kia đáng thương ngoại tôn nữ hiện giờ sinh tử không biết.

Diệp Chỉ Lan phụ thân diệp thư hồng cùng mẫu thân tạ thanh dung xuất thân thư hương dòng dõi, cũng đều là thủ đô nổi danh đại học giáo thụ, năm đó bọn họ không phải không yêu Diệp Chỉ Lan trong bụng hài tử, cũng chính là Diệp Lê, chỉ là so với còn chưa sinh ra hài tử, bọn họ càng ái chính mình nữ nhi, lúc ấy, chưa kết hôn đã có thai thật sự không phải cái gì hảo thanh danh, bọn họ cũng sợ Diệp Chỉ Lan sẽ vì hài tử liên lụy chính mình nhân sinh, cho nên mới nhấn tâm hạ quyết định này.

Diệp gia trên dưới đồng loạt làm hạ quyết định này, bọn họ thậm chí muốn gạt Diệp Chỉ Lan đi làm sinh non giải phẫu, ai ngờ Diệp Chỉ Lan tính tình quật, ở bị nàng đại tẩu bạch tĩnh như đưa tới bệnh viện sau phát hiện chuyện này, trộm từ bệnh viện chạy thoát đi ra ngoài, từ đây lại vô âm tín.

Những năm gần đây, Diệp gia người lại là đau lòng lại là áy náy, sớm biết như thế, bọn họ tình nguyện làm Diệp Chỉ Lan sinh hạ đứa nhỏ này, cũng không muốn làm nàng lưu lạc bên ngoài chịu khổ chịu nhục.

Tác giả có lời muốn nói: Hôm nay canh ba moah moah

Chương 20 hiện thực

Vân thạch sần nhà, hoa lệ đèn treo thủy tinh, chú ý tinh xảo gia cụ bàn ghế, trung niên nam tử có chút đứng ng ỗ không yên, không chờ bao lâu, da đen ghế sau môn mở ra, một vị thiên kim sắc thêu thùa phục cổ váy dài, tóc dài xõa trên vai tuổi trẻ nữ hài đi ra, nàng mang màu đen hình thoi tam giác đai buộc trán, tinh xảo tinh mịn l ỗ không lộ ra trắng nõn màu da, diện mạo cực kỳ mỹ lệ mà tinh xảo, đôi mắt sâu thẳm, như là bao hàm quá nhiều đ ồ vật.

Trung niên nam tử có chút sợ hãi lại cung kính mà hô thanh, "Diệp tiểu thư."

Diệp Lê nhấp môi cười, "Không biết ta có cái gì có thể giúp được người, chu lão bản." Tuy rằng đang xem đến hấn ánh mắt đầu tiên khi nàng đã biết r ỗ hấn ý đ ồ đến, nhưng Diệp Lê cũng không đ ể ý hơi chút che dấu một chút, lấy có vẻ nàng thái độ càng có thành ý chút.

Hiệu c ần đ ồ gần nhất đích xác thanh nhàn, chỉ vì tới cửa đ ầu là một ít sinh ý mà thôi.

Chu lão bản, không, hấn là kê Chu Thiệu Hoa, hấn nuốt nuốt nước miếng, "Ta là từ bằng hữu kia nghe nói có Bát Hào Đương phô cái này địa phương, hấn nói nơi này có thể thực hiện bất luận cái gì nguyện vọng."

Hấn là ở bằng hữu uống say sau nghe đ ược, lúc ấy hấn là hoàn toàn không tin, ai ngờ hấn bằng hữu dứt khoát lấy ra Bát Hào Đương phô danh

thiếp đưa cho hắn, còn nói có thể cho hắn thử một lần, chỉ cần cần danh thiếp, ở trong lòng nghĩ Bát Hào Dương phò, liền có thể đi đến nơi đó.

Chu Thiệu Hoa đầu tiên là có chút ngẫu nhiên, sau là do dự không quyết, xem bằng hữu thái độ tựa hồ là thật sự, hơn nữa nghe nói hắn này bằng hữu khoảng thời gian trước thiếu chút nữa phá sản, rỗi lại kỳ tích mà trả hết sở hữu nợ nần, còn khai sáng sự nghiệp tân cao phong, không ít người ngầm nói thầm là đi rỗi cái gì vận, nếu thật giống hắn nói như vậy, loại này thứ tốt hắn lại như thế nào tùy tiện cấp chính mình.

Bằng hữu nhìn ra thái độ của hắn, không cấm cười khổ nói, "Người cho rằng này thật là thứ tốt a, trên đời này không có ăn không trả tiền cơm trưa, thứ này cũng giống nhau, hiệu cần đồ lão bản nói, nếu không nghĩ lưu lại tấm danh thiếp này liền đưa cho người khác, chỉ có như vậy mới có thể đoạn tuyệt cùng hiệu cần đồ chuyên phận, người nếu là thật muốn muốn liền cần đi đi."

Bằng hữu nói hãy còn vang bên tai, nhưng Chu Thiệu Hoa khẽ cắn môi vẫn là tiếp nhận đi, hắn có nhất định phải thực hiện nguyện vọng.

Diệp Lê mỉm cười nói: "Đúng vậy, chỉ cần người phó khởi đại giới."

Chu Thiệu Hoa nghe được nàng câu này khẳng định nói, bỗng nhiên trở nên kích động đi lên, hắn mạnh mẽ vỗ vỗ chính mình ngực, "Người nếu có thể làm nữ nhi của ta khôi phục dung mạo, ta này mệnh người đầu có thể cần đi."

Chu Thiệu Hoa có cái nữ nhi, kêu Chu Dao, năm nay mới mười chín tuổi, đáng tiếc khi còn nhỏ bởi vì sự cố dung mạo tấn hủy, nhiều năm qua, Chu Thiệu Hoa vẫn luôn nỗ lực phấn đấu sự nghiệp, kiếm lời rất nhiều tiền, lại trước sau vô pháp chữa khỏi nữ nhi mặt, hiện tại khoa học kỹ thuật chỉ có thể đánh tan vết sẹo, lại làm không được làm hắn nữ nhi dung mạo

khôi phục như tân. Chu Thiệu Hoa thê tử mất sớm, hấn chỉ còn lại có Chu Dao một người thân, cho nên ái nàng thắng qua hết thủy, hấn nghĩ tới, chẳng sợ hấn hiện tại đã chết, chỉ cần nữ nhi dung mạo khôi phục, lại có chính mình lưu lại di sản, nhất định có thể quá rất khá.

Chu Thiệu Hoa ái nữ chi tâm ở có thể dò thám biết nhân tâm Diệp Lê trước mặt nhìn một cái không sót gì, nàng nói: "Đây là việc nhỏ, không đáng người lập tức một cái mệnh."

Chu Thiệu Hoa sau khi nghe xong, sắc mặt có chút hòa hoãn, có thể nhiều nữ nhi hấn tự nhiên là cao hứng,

Lại nghe Diệp Lê nói: "Như vậy đi, ta có thể cho người nữ nhi càng thêm xuất sắc dung mạo, nhưng ta muốn người vì ta xử lý một nhà công ty, thời hạn ba mươi năm."

"Xử lý công ty?"

Diệp Lê gật gật đầu, "Người yên tâm, không phải cái gì trái pháp luật phạm pháp công ty, chỉ là một gian bình thường giải trí công ty, tài chính người không cần lo lắng, nhưng mặt khác ta cần người lo lý."

Chu Thiệu Hoa không thể nghi ngờ là cái quản lý nhân tài, nếu không phải càng tốn nhiều lòng đang nữ nhi trên người, hấn thành tựu sẽ so hiện tại cao rất nhiều. Vừa vặn Diệp Lê muốn ở hiện thế giới thành lập một cái bình thường thế lực, xí nghiệp, công ty, nhưng không thể từ nàng tự mình chưởng quản, nàng yêu cầu một cái người phát ngôn, duy trì công ty bình thường vận tác.

Diệp Lê nói ở Chu Thiệu Hoa nghe tới là lại ưu việt bất quá đi đầu kiện, so với muốn hấn mệnh, này đã thập phần khoan dung, hấn không khỏi cảm kích nói, "Ta nguyện ý."

Chu Thiệu Hoa thêm xong tự sau là mang theo tươi cười tiến vào ảo cảnh, hẳn đã có thể tưởng tượng nữ nhi dung mạo khôi phục vui sướng, kia cũng là hẳn sinh hoạt lớn nhất động lực.

Diệp gia, mới vừa làm xong tác nghiệp Diệp Minh Viễn một chút lâu liền bỏ nhào vào trên sofa lên, bẻ căn trên bàn chuối lột da ăn, một bên ăn còn một bên khai khởi TV xem, vừa lúc ở bá nhìn đến một cái giải trí tin tức, quốc nội năm đại giải trí đầu số chi nhất Ngân Hoàng bị thu mua,

Diệp Minh Viễn đối với gia công ty sở dĩ có ấn tượng là bởi vì bọn họ lớp học thật nhiều đồng học thích Ngân Hoàng đẩy ra mấy cái tổ hợp, bất quá hẳn cũng chỉ là nhìn lướt qua liền đi đầu tới rồi mặt khác kênh, hẳn sẽ không nghĩ đến này công ty tương lai sẽ cùng vận mệnh của hẳn lâu lâu dài dài dây dưa ở bên nhau.

Ngân Hoàng đổi chủ trong ngành khiến cho rất lớn phong ba, rất nhiều người tưởng không rõ nhà này đang đứng ở phát triển không ngừng công ty vì cái gì sẽ tại như vậy đoạn thời gian lấy trở tay không kịp phương thức bị thu mua, mà đám kia cao tầng nhân sĩ lại là như thế nào mỡ heo che tâm mới có thể từ bỏ như vậy một cây cây rụng tiền, nếu có người thật sự dám hỏi như vậy ra tới nói, bọn họ trả lời nhất định là, "Bởi vì cấp lợi thế thật sự là quá phong phú."

Phong phú đến có thể đổi quốc nội sở hữu giải trí công ty kêu giới, mà làm người á khẩu không trả lời được.

Màu hồng phấn công chúa trong phòng, một cái tuổi ước chừng mười chín tuổi nữ hài đối với gương si ngốc mà nhìn, thậm chí không dám dịch khai liếc mắt một cái, tỉnh lại sau, nàng liền rồi cuộc luyện tiếc có bất luận cái gì một giây nhìn không thấy chính mình hiện tại mộng ảo dung mạo, đúng vậy, như mộng ảo giống nhau, chỉ là làm một giấc mộng, nhưng nàng đã cảm thấy chính mình nhân sinh hoàn toàn thay đổi.

Chu Thiệu Hoa đi đến nàng phía sau, ánh mắt từ ái mà nhìn nàng, "Dao Dao, ta cho người mua rất nhiều xinh đẹp quần áo mới, liền ở dưới lầu, người mau chân đến xem sao?"

Nếu là dĩ vãng hẳn nói lời này, sẽ chỉ làm nữ nhi Chu Dao trở nên càng thêm oán hận chính mình dung mạo, không quan tâm lại quăng ngã lại tạp, nhưng hiện tại, dung mạo điểm tô cho đẹp, tựa hồ cũng dường dạng điểm tô cho đẹp nàng tính tình.

"Thật vậy chẳng? Ba ba người thật tốt quá." Chu Dao thân mật mà ôm lấy phụ thân mình, làm nũng nói.

"Ta chỉ có người như vậy một cái nữ nhi, không đối với người hảo đối ai hảo đâu?" Chu Thiệu Hoa nhẹ nhàng vỗ vỗ Chu Dao bả vai, lại nói: "Ba ba gần nhất thay đổi một phần công tác, có lẽ sẽ rất bận, không có thời gian bồi người, không nên trách ba ba hảo sao?"

Chu Dao tâm đã sớm bỏ nhào vào kia đôi xinh đẹp trên quần áo, căn bản không để ý phụ thân nói, chỉ là có lệ mà 'ân' một tiếng đáp lại.

Z thị, gió thu cuốn lên đường cái thượng số phiến hoàng diệp, đánh mấy cái toàn sau lại chậm rãi bay xuống, Thẩm Việt một tay cầm ở áo gió trong túi, một tay cầm di động dán ở bên lỗ tai nói chuyện,

"Này án tử đầu mấy tháng, còn không có kết quả đâu, không giống người Thẩm đại cảnh sát tác phong a."

Thẩm Việt cười nhạo một tiếng, "Ta lại không phải thần, nào có trăm phần trăm phá án suất?"

"Vậy người chuẩn bị khi nào trở về, vương cục đầu cả ngày nhắc mãi người đâu, hứa thị trường nơi đó người không cần lo lắng, này đầu hoa

bao nhiêu nhân lực tìm cũng không tìm được như thế nào cũng quái không được người." Trong điện thoại thanh âm tiếp tục nói.

Thẩm Việt lắc lắc đầu, "Khó mà nói, ta chính mình nhưng thật ra càng ngày càng có hứng thú."

Điện thoại kia đầu người ' sách ' một tiếng, "Ta xem người là không chịu thua đi, ai không biết người hiểu thắng tâm cường."

Thẩm Việt lại cùng điện thoại kia đầu vô nghĩa vài câu, mới treo điện thoại, đưa điện thoại di động lại thả lại trong túi, ngẩng đầu vừa thấy, đã muốn chạy tới thư viện, Thẩm Việt kéo ra áo gió sườn túi tiền, móc ra một trương phác hoạ giấy, đúng là ngày ấy Tống sâm cho hắn xem.

Hắn nheo lại mắt, nhìn này trương xe buýt thượng bóng dáng bức hoạ, sờ sờ cảm, nhú mày nói, "Tống cảm thấy có chỗ nào không đúng."

Thẩm Việt luôn luôn thực tin tưởng chính mình trực giác, xem hắn quyết định cuối cùng đến xem Diệp Lê đi qua thư viện sẽ biết.

Vào thư viện Thẩm Việt lập tức liền đưa ra □□ kiện cấp sách báo quản lý viên xem, yêu cầu xem Tống sâm gặp được Diệp Lê ngày đó ghi hình. Thư viện vì phòng ngừa thư tịch bị trộm, cho nên rất nhiều địa phương đầu trang bị cameras, ở nhìn kỹ một lần Diệp Lê ở thư viện ghi hình sau, Thẩm Việt liền lập lại đi đến Diệp Lê lúc ấy đi qua địa phương, còn đem nàng gỡ xuống tới lật xem thư đầu nhìn một lần.

Đây là phạm tội tâm lý thường bị dùng đến bắt chước đương sự tâm thái, hành vi, từ giữa tìm được manh mối.

Đầu là chút thực lạ khó hiểu phi tự nhiên hiện tượng thư tịch, Thẩm Việt cái này cũng không có thể đoán ra Diệp Lê lúc ấy đến tới cùng suy nghĩ cái gì, duy nhất còn có điểm tham khảo giá trị chính là, Diệp Lê trước

kia mượn đọc sách báo ký lục trung cũng không có như vậy cùng loại thư tịch, cho nên có thể phỏng đoán Diệp Lê lúc ấy là đột phát kỳ nghĩ đến xem này đó thư, còn sẽ là cái gì khiến cho nàng như vậy hứng thú đâu.

Không suy nghĩ cẩn thận Thẩm Việt dứt khoát liền đem ngày đó Diệp Lê xem qua thư toàn bộ mượn ra tới, tuy rằng hắn không có sách báo mượn đọc chứng, nhưng cũng may hắn còn có □□.

Buổi tối Thẩm Việt thức đêm nhanh chóng xem xong rồi này đó thư, đỉnh dày đặc quầng thâm mắt tự hỏi nửa ngày cũng không có thể nghĩ ra cái nguyên do tới.

Chính là Thẩm Việt lại như thế nào tin tưởng chính mình trực giác, nhưng trực giác cũng vô pháp nói cho hắn Diệp Lê ở nơi nào, cho nên không bao lâu, hắn vẫn là bị đi đầu động trở về kinh thành, này đảo không phải nói hắn như vậy từ bỏ án này, mà là ở Z thị hoa nhiều người như vậy lực tìm khắp mỗi một tấc địa phương cũng chưa tìm được, chỉ có thể thuyết minh Diệp Lê rất có khả năng không ở Z thị, Thẩm Việt trở lại kinh thành sau, như cũ phụ trách án này, này trong đó cũng có diệp chấn thanh cùng Chung Lương vận tác.

Hiệu cần đề tới một người khách nhân, này đã không phải nàng lần đầu tiên đặt chân Bát Hào Đương phò, Diệp Lê cũng không kỳ quái, ở hưởng qua cần đề chỗ tốt sau, rất ít có người có thể để được như vậy dụ hoặc, Diệp Lê ở hộ khách ký lục nhìn thấy quá nàng tên,

Nàng kêu Lý Kỳ.

Tác giả có lời muốn nói: Còn có canh một moah moah

Chương 21

Lý Kỳ thượng một lần đảm đương phô vẫn là mười lăm năm trước, khi đó nàng cần đờ thân tình đổi lấy tuyệt thế võ công, huyết tẩy kẻ thù phái Hoa Sơn trên dưới, hiệu cần đờ từng cho rằng ở trên người nàng có thể có lợi, cho nên truy tung nàng một đoạn thời gian, đáng tiếc nàng lại trước sau không có tới cửa, ngược lại dựa vào võ công cùng thông minh tài trí, thành tựu một phen thế lực, tuổi còn trẻ đã là cái gì cần có đâu có, phong cảnh vô hạn.

Không nghĩ tới khi cách mười lăm năm nàng r ồi lại tìm được r ồi Bát Hào Đương phô.

Lý Kỳ lớn lên thực mỹ, mỹ đến có thể làm người xem nhẹ rớt nàng tuổi, nhưng nàng tựa hồ cũng không thỏa mãn.

Diệp Lê nói một tiếng, "Lý cô nương."

Lý Kỳ nghe tiếng tựa hồ ngừng ra một chút, đã thật lâu không có người như vậy kêu lên nàng, bọn họ có kêu nàng ' thạch nương nương ', có kêu nàng ' nữ ma đầu ', kêu kêu nàng tựa hồ cũng đem chính mình trở thành Thạch Quan Âm, trên đời này nhất ý chí sắt đá nữ nhân.

Nàng lại nhìn phía Diệp Lê, lại phát hiện đã không phải nàng trong trí nhớ người kia, là cái xa lạ mà mỹ lệ nữ hài tử, nàng vốn là ghét nhất xinh đẹp nữ hài tử, nhưng lại như thế nào cũng sinh không dậy nổi ghen ghét tới, xét đến cùng, nàng đối Bát Hào Đương phô còn rất là sợ hãi.

Sợ hãi lại không cách nào chống cự nó dụ hoặc, đây là nhân tính dục vọng.

Lý Kỳ khẽ cắn môi đỏ, làm nữ nhi hờn dỗi trạng, này đặt ở trên người nàng thế nhưng không có một chút không khoẻ tới, ngược lại nhiều phân

kiêu mị nhu mỹ, nói: "Thượng một lần ta tới, là một người khác chiêu đãi ta."

Diệp Lê hơi hơi mỉm cười, "Ta là Diệp Lê, tân nhiệm hiệu cậ̀n đ̣ộ̀lão bản."

Diệp Lê không có nói hiệu cậ̀n đ̣ộ̀lão bản như thế nào thay đổi người, nguyên lai lão bản lại đi nơi nào, Lý Kỳ cũng không có hỏi lại đi xuống, nàng vốn là không phải thật sự để ý này đó.

Diệp Lê hỏi, "Lần này người nghĩ muốn cái gì?"

Lý Kỳ nói, "Ta muốn tuổi trẻ."

"Tuổi trẻ? Đây là cái thứ tốt." Diệp Lê mỉm cười nói,

Lý Kỳ trên mặt nhị̃u chút thị̃n thờ, làm người thấy nhị̃n không được vượt phị̃ng nàng nhị̃n lại mạ̀y đẹp, "Ai nói không phải đị̃u, ta tự nhị̃n sẽ không có người lớn lên so với ta còn mị̃, mấy năm trước ta nghe nói có cái kụ̃u thu linh tị̃ nữ nhị̃n, là Trung Nguyên đị̃ nhất mị̃ nhị̃n, ta riêng đi nhị̃n nhị̃n, hợp với nhị̃n chị̃m chị̃m nàng mặt hai cái canh giờ, ta đị̃i mắt cũng không chớp một chút, mới buị̃ng tâm, nàng cũng không có ta mị̃, chỉ là so với ta tuổi trẻ, trên người nàng tản ra thanh xuân tươi sống hơi thị̃, ta khí bất quá liị̃n dọa nàng, không thành tưởng nàng thật đị̃ng là đem mặt làm hồng, thật là cái ngị̃c nữ nhị̃n, ta mặt nếu là bị thương có thể so muốn ta tánh mạng còn khị̃ sị̃."

Ngũ bị̃i Lý Kỳ còn ha ha mạ̀ nở nụ̃ cười, có thể nói là cười mạ̀ bách mị̃ sinh.

Diệp Lê không có chút nào đị̃ng dung, lị̃ng lị̃ng mạ̀ nghe nàng lời nói, Lý Kỳ nói là thật là giạ̉ nàng cũng không để ý, nàng chỉ để ý Lý Kỳ chịu vì này phân tuổi trẻ trả giá cái dạng gì đị̃i giới.

Nàng lại mỉm cười nói, "Người nguyện ý lấy cái gì c`ần đ`ô?"

Nói lời này đ`ồng thời, nàng cũng biết Lý Kỳ trên người đã không có nhiều ít có thể c`ần đ`ô đ`ô vật, bất quá mười lăm năm, nàng đã thay đổi rất nhiều.

"Thọ mệnh, võ công, vẫn là tri giác ta một chút đ`ầu không nghĩ mất đi, ta cũng không nghĩ mất đi ta hiện tại địa vị, làm lại từ đ`ầu, ta nhớ rõ trước kia lão bản cùng ta nói r`õ, không những có thể c`ần đ`ô chính mình trên người đ`ô vật, còn có ta hậu đại."

Diệp Lê hơi hơi gật đ`ầu, "Thật là như vậy. Nhưng bọn h`ắn không thể vượt qua hai mươi tuổi, một khi qua bọn họ li`ền không h`ề thuộc về người, mà là hoàn chỉnh mà độc lập nhân cách, người cũng không thể c`ần đ`ô bọn họ trên người đ`ô vật."

Lý Kỳ trên mặt nhiều phân ý mừng, "Ta nhớ rõ ta sinh hai cái nhi tử, bọn họ có lẽ còn sống."

Một cái mẫu thân, li`ền chính mình hài tử hay không còn sống trên đời đ`ầu không hiểu được, cũng không có chút nào bi thương, dữ dội tàn nhẫn, nhưng lại có ai có thể chỉ trích cái này c`ần đ`ô thân tình nữ nhân đâu.

Diệp Lê nhắm mắt lại, một lát sau nàng đã mở, mỉm cười đối Lý Kỳ nói: "Bọn họ đích xác còn tại đây trên đời, hơn nữa phù hợp yêu c`ầu."

Lý Kỳ vui vẻ nói, "Ta đây có không c`ần đ`ô bọn họ trên người đ`ô vật?"

Diệp Lê lắc lắc đ`ầu, "Người tuy là bọn họ ruột mẫu thân, nhưng bọn h`ắn lại không hiểu được, chỉ có người tìm được bọn họ hơn nữa làm cho bọn họ thừa nhận người, c`ần đ`ô mới có thể tiến hành."

Lý Kỳ đôi mắt hơi lóe, "Ta hiểu người ý tứ, ta đây liền đi tìm bọn họ, làm cho bọn họ biết ta vị này mẫu thân mới hảo."

Diệp Lê mỉm cười không nói.

Không bao lâu, Lý Kỳ liền lại lần nữa xuất hiện ở Bát Hào Đương phố, nàng trên mặt mang theo vài phần tự đắc nói, "Ta đã tìm được rồi bọn họ, một cái kêu vô hoa, một cái kêu Nam Cung Linh, bọn họ so với ta tưởng tượng còn muốn xuất sắc."

Diệp Lê nhìn chăm chú nàng nói, "Vậy người tưởng dùng tốt cái gì cần đồ sao?"

Lý Kỳ bỗng nhiên thở dài, "Thật muốn cần đồ lên đảo có vài phần thực xin lỗi bọn họ, bất quá....." Nàng chuyện vừa chuyện, nói: "Ta là bọn họ mẫu thân, hoài thai mười tháng, cho bọn họ cốt cùng thịt, hiện giờ coi như làm trả ta này phiên sinh ân đi."

Lời này nếu là bị vô hoa cùng Nam Cung Linh nghe xong, chỉ sợ sẽ thất vọng buồn lòng không thôi đi.

"Ta lấy bọn họ sau này 5 năm vận khí tới cần đồ, tốt không?" Lý Kỳ thanh âm ôn nhu mà động lòng người, nói ra nói lại là tàn nhẫn vô cùng.

Diệp Lê nói, "Có thể cần đồ."

Lý Kỳ vui mừng mà thêm xong rồi cần đồ nàng hai cái nhi tử tương lai 5 năm vận khí hiệp nghị, không để phòng chút nào lâm vào Diệp Lê thì triển ảo cảnh bên trong, nàng tin tưởng Bát Hào Đương phố sẽ cho nàng muốn.

Như nhau năm đó cho nàng tuyệt thế võ công huyết tẩy phái Hoa Sơn.

Lý Kỳ rời đi sau, Diệp Lê dựa vào hắc bối ghế, vung tay lên, một quyển thật dày sổ ghi chép dừng ở tay nàng, đây là hiệu cậ̀n đ̣ồ hộ khách ký lục, Diệp Lê triển khai trang sách, tìm được Lý Kỳ nơi thế giới, kia trang giấy biên giác thượng ậ̉n ậ̉n phiếm bạch quang, ý nghĩa đã có hiệu cậ̀n đ̣ồ muốn đ̣ồ vật xuất hiện, bạch quang vẫn chưa bao trùm chính tờ giấy, thuyết minh thời gian còn sớm, Diệp Lê tùy tay làm cái dấu hiệu, nhắc nhở chính mình lậ̀n sau đi thế giới kia.

Hộ khách ký lục sổ ghi chép mặt trên không biết ghi lại nhi ệ̀u ít giao dịch, cũng như thế nào cũng phiên không đến đ̣ể trang, Diệp Lê ở làm dấu hiệu sau cũng không tâm lại phiên đi xuống, làm sổ ghi chép trở lại nó hẳn là ở địa phương.

Buổi tối thời điểm, Diệp Lê không có ngọc tại hiệu cậ̀n đ̣ồ, nàng đi Diệp gia, Diệp Chỉ Lan hiện tại gia,

Đây là một tòa ba tậ̀ng cao mang hoa viên màu trắng tiêu biệt thự, bên ngoài vây quanh màu đen đại hàng rào, bên trong đình viện tr ậ̀ng đ̣ầy các màu hoa cỏ, ở ban đêm cũng bay nhàn nhạt u hương. Biệt thự Diệp gia người làm thành một bàn dùng cơm chi ệ̀u, vừa nói vừa cười.

Diệp Lê không có làm cho bọn họ nhìn đến chính mình, tương phản, nàng thực hưởng thụ loại này không bị người phát hiện cảm giác, mảnh dài tay từ nâu thẫm cậ̀u thang xoắn ốc tay vịn mặt trên nhẹ nhàng mơn trớn, Diệp Lê bước chân không có phát ra một chút tiếng vang, nàng giống như u linh tự do tại đây đóng trần ngập ậ̉m ậ̉p cùng gia cảm giác biệt thự,

Nghe thấy Diệp Chỉ Lan cùng bọn họ hoan thanh tiểu ngữ, Diệp Lê lại không có đến gậ̀n, nàng chỉ là như vậy nhìn, nhìn cùng người nhà đ̣ãi ở bên nhau cười đến ôn nhu Diệp Chỉ Lan, trong lòng bỗng nhiên dâng lên sung sướng cảm giác, Diệp Chỉ Lan quá vui sướng, nàng cũng sẽ cảm thấy vui sướng.

Nơi này tuy không bằng Bát Hào Dương phô xa hoa bất phàm, nhưng nó là Diệp Chỉ Lan gia, mà Diệp Lê, nàng là thuộc về Bát Hào Dương phô.

Tác giả có lời muốn nói: Canh ba xong cùng với chúc ta sinh nhật vui sướng moah moah

Chương 22

Lâm Thi Âm, một cái như thơ như họa tiêu thư khuê các, trước mười mấy năm không rành thế sự đơn thuần như giấy trắng nhân sinh, thật sự kêu Diệp Lê không rõ vì sao Bát Hào Dương phô sẽ chọn thượng nàng, mà lại nhắm mắt lại đi nhìn thấy nàng tương lai,

Thật đúng là, nửa đời phiêu diêu chọc người liên a.

Tuy là nói như vậy, nhưng Diệp Lê cũng không có bất luận cái gì đồng tình thương hại tâm tình,

Phía trước nghi hoặc cũng cũng không có được đến giải đáp, Lâm Thi Âm trên người có chỗ nào làm Bát Hào Dương phô ưu ái, nàng bị gọi bị kịch nhân sinh một nửa bởi vì một cái Lý Tâm Hoan, mà một nửa kia cũng về nhân nàng nhẫn nhục chịu đựng tính tình đi.

Nàng có gì cầu? Lại có thể trả giá cái gì đâu?

Trong lòng nghĩ, Diệp Lê đã thuận lợi cùng Lâm Thi Âm đáp thượng lời nói, Lâm Thi Âm vốn là dưỡng ở khuê phòng, không nương nàng khó được ra tới mua quần áo cơ hội kết bạn với nàng, về sau liê liên khó tìm cơ hội.

Muốn tiếp cận một cái thiện tâm cô nương luôn là rất đơn giản, càng không cần phải nói cái này cô nương còn sẵn sóc thiện giải nhân ý.

Lúc này, Lâm Thi Âm biểu ca Lý Tầm Hoan đã bắt đầu đối nàng 'lãnh đạm', toàn tâm toàn ý niệm biểu ca cô nương miễn cảm mà nhiều tư, không khỏi tưởng chính mình là nơi nào làm không đối chọi biểu ca không vui, nàng trăm triệu không nghĩ tới nàng người trong lòng đã có đem nàng phó thác người khác ý tưởng.

Diệp Lê làm một cái thực tốt lắng nghe giả, không nhận thức bao lâu, Lâm Thi Âm liền nguyện ý cùng nàng tự thuật chính mình ưu sầu.

Lâm Thi Âm mặt mày hàm sầu, "Ta bên người cũng không có thân cận trưởng bối, ta cũng không biết nên cùng ai nói, Diệp cô nương, người nói ta nên làm cái gì bây giờ hảo?"

Diệp Lê cũng không muốn như vậy trực tiếp nói ra mục đích của chính mình, nàng thậm chí cũng chưa lộng minh bạch hiệu cớ vì sao tìm tới Lâm Thi Âm làm khách hộ, tự nhiên cũng sẽ không nhiều lời nói, nàng cười cười, nhìn chăm chú vào Lâm Thi Âm con người, "Người là cái hảo cô nương, ta đưa người một kiện đồ vật."

Diệp Lê đem Bát Hào Đương phô danh thiệp nhẹ nhàng đặt ở Lâm Thi Âm trong tay, còn không đợi Lâm Thi Âm nghi hoặc mà mở miệng, Diệp Lê dựng thẳng lên ngón trỏ điểm ở trên môi, nhẹ thở dài một tiếng, "Đây là chúng ta chi gian bí mật, người không cần nói cho người biểu ca. Đương người chân chính gặp được khốn cảnh thời điểm, nó sẽ trợ giúp người."

Lâm Thi Âm cặp kia ẩn tình con người hơi hơi trợn to, lại cũng dụ ngoạn gật gật đầu.

Trở lại Lý viên, từ quản gia kia biết được biểu ca còn chưa sau khi trở về, Lâm Thi Âm có chút thất vọng mà trở về chính mình phòng, ngẩng ở gương đồng trước, Lâm Thi Âm lấy ra bị nàng giấu ở khăn thêu đồ vật, là

Diệp Lê cho nàng màu đen lát cắt, tư cặp Diệp Lê lời nói, Lâm Thi Âm trân trọng mà đem đồ vật đặt ở hộp trang điểm tầng dưới chót.

Hoa mai trong rừng, khoác một thân trắng thuần áo choàng Lâm Thi Âm rốt cuộc chờ tới rồi hỡi lâu không về gia Lý Tâm Hoan,

"Biểu ca, ngày gần đây người như thế nào luôn là tránh ta?"

Lý Tâm Hoan im lặng không nói, thấy thế Lâm Thi Âm nguyên bản đây cõi lòng mong đợi con người ánh sáng dần dần ảm đạm, "Là thơ âm làm sai cái gì sao? Vẫn là bên ngoài những cái đó đần đỏi là thật sự?"

Tiểu Lý thám hoa suốt ngày lưu luyến thanh lâu, cùng danh kỹ trò chuyện với nhau thật vui đần đỏi đó là Lâm Thi Âm một giới khuê phòng nữ tử cũng lược có nghe thấy, chỉ là nàng tin tưởng biểu ca không phải người như vậy, này đó đơn giản này đây tin vịt ngoa lời đần thôi.

Nhưng hôm nay biểu ca trăn mặc làm nàng nhin không được đem trong lòng hoảng loạn nói ra tới.

Đáng tiếc Lý Tâm Hoan trả lời đem nàng cũng không an huy ền nhai bên cạnh hung hăng mà đẩy đi xuống.

"Thơ âm, ta, ta chiếu cố không được người, đại ca là cái đáng giá phó thác chung thân người, có hấn ở ta cũng li ền..... Yên tâm."

Lâm Thi Âm thoáng chốc sắc mặt tái nhợt vô cùng, "Biểu ca đang nói cái gì?"

Lý Tâm Hoan đã không dám lại xem mặc dù khoác dày nặng màu trắng áo choàng, cũng như cũ có vẻ thân mình đơn bạc vô cùng biểu muội, hấn sợ chính mình lại nhiều xem một cái, li ền sẽ xá không dưới nàng, hấn tiêu đi ền vắng vẻ xoay người mà đi, chỉ để lại một câu "Ta ý đã quyết."

Lâm Thi Âm quả thực không thể tin được biểu ca tình nguyện lưu luyến thanh lâu, cũng không muốn cưới chính mình, còn muốn chính mình gả cho hần nghĩa huynh Long Khiếu Vân, mười chín năm tình ý nháy mắt hóa thành không, nàng đem chính mình nhốt ở trong phòng, nằm ở thêu trên giường không tiếng động khóc thút thít.

Diệp Lê nghe được nàng tuyệt vọng, thương tâm, ý niệm vừa động đã xuất hiện ở Lâm Thi Âm trong khuê phòng. Nàng ôn nhu mà kéo Lâm Thi Âm tay, Lâm Thi Âm thế nhưng nhất thời đã quên kinh hoàng, đi theo ma đường như theo nàng đứng dậy ng ỡ ở thêu trên giường.

Diệp Lê dùng khăn tay lau đi Lâm Thi Âm đ ầy mặt nước mắt, thanh âm nhẹ nhàng chậm chạp nói "Ta nói r ồi, ta sẽ giúp ngươi."

Lâm Thi Âm hai tròng mắt như một hoàng thu thủy liễm diễm, lại mẫn hàm s ầu bi, "Nhưng biểu ca tâm ý đã quyết, ta lại nên làm cái gì bây giờ?"

Diệp Lê nói, "Ngươi li ền không tưởng phản kháng quyết định của hần, chính mình lựa chọn chính mình nhân sinh."

Lâm Thi Âm nhẹ nhàng lắc lắc đ ầu, "Biểu ca làm việc đ ầu có hần đạo lý, không có sai." Tuy là nói như vậy, nhưng trên mặt như cũ tràn ngập thương tâm.

"Mặc dù hần muốn ngươi gả cho một cái người không yêu nam nhân, hần lại bỏ ngươi mà đi."

Lâm Thi Âm khuôn mặt ảm đạm, lại vô vọng gật gật đ ầu.

Diệp Lê trong lòng thở dài, nguyên lai là như thế này, không phải nàng không hiểu đến như thế nào cự tuyệt Lý T ầm Hoan quyết định, mà là bởi vì nàng yêu hần, nàng vô cùng tin tưởng hần, nàng biết hần vô luận làm cái gì đ ầu là vì nàng hảo.

Trên đời này thế nhưng cũng có như vậy á.

"Cho nên người nguyện ý đáp ứng Lý Tầm Hoan, gả cho người khác."

Lâm Thi Âm tưởng gật đầu, rồi lại tưởng lắc đầu, nàng sao có thể nguyện ý, nàng đời này chỉ nguyện ý gả cho biểu ca một người.

Diệp Lê khẽ thở dài, "Ta đã hiểu."

Lâm Thi Âm bi ai nói, "Ta không có lựa chọn đường sống." Bởi vì nàng ái Lý Tầm Hoan, cho nên trừ bỏ gả cho hắn an bài người, Lâm Thi Âm không thể tưởng được nàng còn có cái gì mặt khác lựa chọn.

Diệp Lê lại lần nữa kéo nàng mảnh dài tay, nhìn chăm chú nàng con người, ngữ khí ôn hòa nói: "Người nói người không có lựa chọn, ta đây liêm cho người một cái lựa chọn."

Chiều hôm tiệm lâm, xuyên thấu qua cửa sổ giấy rơi xuống ánh chiều tà đem ngửi ở trên giường nhân nhi thân mình kéo trường thành một đạo mảnh khảnh bóng dáng,

"Người chừng nào thì làm ra lựa chọn đầu sẽ không vãn, ta ở Bát Hào Dương chờ người."

Đây là Diệp Lê rời đi khi nói cuối cùng một câu.

Lâm Thi Âm trong lòng bất an tiệm sinh, lại không tự giác mà nắm chặt trong tay áo màu đen lát cắt, mặt trên ấn "Thứ tám hào hiệu cầm đờ".

Lý trong vườn gõ rung trời chiêm trống, hỉ khí dương dương loa tấu nhạc thanh, trước mắt đều là tươi đẹp màu đỏ rực, lui tới khách khứa đều đã ngửi vào vị trí, bọn họ đều là Lý Tầm Hoan cùng Long Khiếu Vân bạn bè thân thích.

Trong khuê phòng, áo lục nha hoàn sợ hãi nhìn mặt không có bất luận cái gì vui mừng Lâm Thi Âm liếc mắt một cái, "Biểu tiêu thư, nên thay áo cưới." Lâm Thi Âm sắc mặt quá mức tái nhợt, thân mình cũng quá mức đơn bạc, con người cũng không phục dĩ vãng sáng ngời, nàng hiện tại duy nhất có thể cảm nhận được có lẽ chính là giấu ở trong tay áo màu đen lát cắt lãnh ngạnh,

Nàng nhàn nhạt nói, "Thay đi."

"Tân nương tử tới." Hỉ nương sam một thân áo cưới Lâm Thi Âm hướng mọi người đi tới, Long Khiếu Vân lúc này cũng trở nên có chút chân tay luống cuống, đôi mắt si ngốc mà nhìn âu yếm nữ tử.

Kia một thân như hỏa áo cưới đờng dạng bóng rất ẩn thân ở trong đám người Lý Tầm Hoan đôi mắt, hấn tuấn mỹ con người che dấu không dễ phát hiện đau xót, "Thơ âm." Nàng tên bị hấn nhẹ giọng lầm bầm, có lẽ qua ngày này, hấn rốt cuộc gọi không được nàng một tiếng "Thơ âm".

Chậm rãi về phía trước Lâm Thi Âm nhắm mắt lại mắt, vãng tích sở hữu hồi ức đều trong nháy mắt này xẹt qua, lãnh hương tiêu trúc tình ý miên man, hấn uống rượu làm thơ hào phóng tiêu sái, trên mặt tuyết nắm tay cùng nhau thưởng thức hoa mai tình đầu ý hợp, hấn sáng ngời đôi mắt,

Hấn thanh âm, hấn cười,

Hấn niệm chính mình tên khi trong mắt ôn nhu.....

Chung quy là vô pháp dứt bỏ hạ,

Một giọt thanh lệ từ Lâm Thi Âm gương mặt trượt xuống, dừng ở trong tay khăn nắm chặt màu đen lát cắt thượng.

Ngày ấy, Diệp Lê nói cho nàng, "Người ái người biểu ca, nhưng người biểu ca lại không muốn cưới người, đây mới là người thống khổ nhất địa phương không phải sao? Kia sống ở Lý Tâm Hoan ái người trong mộng như thế nào, ở trong mộng, người sẽ quên trong hiện thực sở hữu lệnh người thống khổ sự, hết thủy sẽ trở lại người vô ưu vô lự từ trước, như người mong muốn, người cùng người biểu ca sẽ càng sát hài hòa, trở thành thân tiên quyến lữ."

"Nhưng người sống ở trong mộng một ngày, liền sẽ thiệt hại người một năm thọ mệnh, đây là người muốn trả giá đại giới, người có bằng lòng hay không."

"Ta nguyện ý." Tha thứ nàng ái như thế hèn mọn, mặc dù là một giấc mộng cũng hảo.

Tiểu Lý thám hoa biểu muội Lâm Thi Âm gả cùng với nghĩa huynh Long Khiếu Vân ngày, ngắt với lễ đường trước, cũng không lại tỉnh lại.

Lý Tâm Hoan cùng Long Khiếu Vân đi thăm danh y, lại không người có thể giải này chứng, càng khiến người kinh dị chính là, trên giường bệnh Lâm Thi Âm, mỗi quá một ngày liền dường như già cả một phân, bất quá một tuần, lại dường như đã già rồi mười năm, dung mạo đối với nữ tử tầm quan trọng mọi người đều biết, bởi vậy Lý Tâm Hoan cùng Long Khiếu Vân càng là lòng nóng như lửa đốt.

Mà Diệp Lê lại một lần xuất hiện ở Lý viên, liền võ công cao như Lý Tâm Hoan cũng không có nhận thấy được nàng tiến vào.

"Người là ai, như thế nào sẽ xuất hiện ở chỗ này?" Lý Tâm Hoan tuần lãng khuôn mặt thượng đã nhiều một chút thanh tra, thần thái cũng tiêu tụy

rất nhiều, nhưng làm tuyệt đỉnh cao thủ ứng có cảnh giác còn tại.

Diệp Lê mỉm cười nói, "Ta tới là cho người đáp án người."

Thông minh như Lý Tâm Hoan, lập tức đã biết Diệp Lê ý đồ đến, "Người biết thơ âm là như thế nào bệnh?"

Diệp Lê lắc đầu, "Nàng không có bệnh, nàng chỉ là sống ở trong mộng."

"Là người làm nàng biến thành như vậy?" Lý Tâm Hoan đã ấn thương trong tay áo phi đao, hắn không rõ thơ âm từ nhỏ dưỡng ở khuê phòng, chưa bao giờ cùng người kết oán, như thế nào có như vậy ác độc người mưu hại với nàng, chẳng lẽ là hắn rước lấy kẻ thù, không gây thương tổn hắn liền cố ý nhằm vào với nhỏ yếu thơ âm.

"Người nếu cùng ta có thù oán, tự quản tìm ta mà đến đó là, hà tất thương cập vô tội."

Diệp Lê nhìn Lý Tâm Hoan, lộ ra một chút kinh dị thần sắc, "Người như thế nào nghĩ như vậy?" Nói còn chưa chờ Lý Tâm Hoan phản ứng lại đây nàng đã đi tới Lâm Thi Âm trước giường bệnh, giơ tay khẽ vuốt quá ngủ say ở trong mộng Lâm Thi Âm tóc mai.

Lý Tâm Hoan như ngân quang phi đao còn chưa phát ra, Diệp Lê đã nói: "Đây là nàng chính mình nguyện ý."

Diệp Lê phục lại quay đầu nhìn về phía hắn, "Là người làm nàng biến thành như vậy."

"Đang" một tiếng, Lý Tâm Hoan lòng bàn tay gian phi đao đã chày xuống rơi xuống đất.

"Nàng muốn sống ở một cái mộng đẹp, bên trong có ái nàng như trước biểu ca, bình tĩnh hạnh phúc sinh hoạt, ta thành toàn nàng." Diệp Lê lại nhìn về phía trên giường Lâm Thi Âm, nàng tái nhợt mỹ lệ trên mặt mang theo ngọt ngào mà ôn nhu ý cười, thuyết minh nàng thực vừa lòng như vậy mộng.

Diệp Lê nhàn nhạt nói, "Chính là chuyện gì đâu là muốn trả giá đại giới, ta cho nàng một cái mộng đẹp, nàng cần đề chính là thọ mệnh, một ngày tức một năm."

"Một ngày tức một năm." Lý Tầm Hoan không thể tin tưởng mà niệm mấy chữ này.

Hiện thực quá mức tàn nhẫn, quá mức lệnh nàng thống khổ, cho nên nàng tình nguyện ngắn ngủi sống ở trong mộng cũng không muốn tỉnh lại đối mặt hết thảy.

Cái này mặc dù Diệp Lê không nói, Lý Tầm Hoan cũng đã hiểu.

Diệp Lê thanh âm ôn hòa nói, "Nàng vốn dĩ có ba mươi năm thọ mệnh, nói cách khác nàng còn có hai mươi ngày, người có thể hảo hảo quý trọng nàng dư lại nhặt tử."

"Không, ta không cần." Lý Tầm Hoan điên rồ dường như nói, hắn tiến lên muốn bắt trụ Diệp Lê, nhưng ngay sau đó Diệp Lê đã biến mất ở trong phòng, giống như nàng chưa bao giờ đã tới.

Nhưng hết thảy đã là phát sinh thay đổi.

Tác giả có lời muốn nói: Ngày hôm qua sinh nhật buổi tối cùng bạn cùng phòng cùng đi xưởng K, tính tiền khi lão bản nghe nói ta sinh nhật tặng một con độc thân uông tâm tắc ('-ωη')

Chương 23

Lý Tâm Hoan đi tới Bát Hào Dương phò, so với lần trước cuối cùng điên cuồng, hắn đã bình tĩnh rất nhiều, "Ta nguyện khuyh tẫn sở hữu, đổi nàng tỉnh lại, không bao giờ phụ nàng."

Diệp Lê than một tiếng, "Ta là cái người làm ăn, tự nhiên sẽ không cự tuyệt tới cửa sinh ý, chẳng qua, không phải sở hữu cần đồ vật đâu có thể chuộc lại, nàng đã chi trả đại giới, yêu cầu không thể chuộc lại."

Lâm Thi Âm không hy vọng có người đánh gãy nàng mộng đẹp, cho dù người kia là nàng yêu nhất biểu ca.

Hiện thực có lẽ so mộng chân thật, nhưng tuyệt đối sẽ không so mộng muốn tới đến tốt đẹp.

Diệp Lê biểu tình trở nên có chút thương xót, lại nói, "Ta biết người rất thống khổ, nếu người nguyện ý cần đồ, ta có thể hủy diệt người thống khổ, như vậy người gặp qua đến hảo rất nhiều."

Lý Tâm Hoan cười khổ liên tục, "Không cần, đây là ta nên được, hắn là dùng tới ta cả đời tới chuộc tội."

Hắn ảm đạm rời đi Bát Hào Dương phò, tư người đem thế, này thống khổ chú đem quán quanh Lý Tâm Hoan nhất sinh nhất thế.

Diệp Lê tuy rằng có chút đáng tiếc thiếu một bút sinh ý, nhưng nàng cũng rõ ràng, mặc dù là nàng cũng không có cách nào vi phạm khách nhân ý nguyện, mặc kệ là Lý Tâm Hoan, vẫn là Lâm Thi Âm.

Huống chi Lâm Thi Âm xa so nàng tưởng tượng yếu quyết tuyệt kiên định.

Sống ở trong mộng nghe tới rất tốt đẹp, nhưng không phải tất cả mọi người có thể hạ như vậy quyết tâm, vẫn là một cái chỉ có ba mươi ngày mộng, dùng ba mươi năm đổi ba mươi ngày, dữ dội buồn cười.

Hiệu càn đã cho rất nhiều người như vậy mộng đẹp, nhưng bọn hắn ở mộng ngay từ đầu liền hối hận, bọn họ hối hận dễ dàng như vậy mà từ bỏ,

Nhưng từ lúc bắt đầu Lâm Thi Âm liền chưa từng hối hận quá, nàng trước sau mang theo ngọt ngào tươi cười, cho nên Lâm Thi Âm ngủ say kia một khắc khởi, Diệp Lê rốt cuộc minh bạch Bát Hào Đương phô sẽ tìm tới nàng nguyên do.

Nàng so rất nhiều người muốn tới đến yếu ớt, nhưng cũng so rất nhiều người muốn tới đến kiên cường cùng nghĩa vô phản cố.

Như vậy linh hồn không thể thu làm Bát Hào Đương phô sở có được, là Diệp Lê thất trách, nhưng nàng cũng không tiếc hận, nàng ở trong lòng thở dài, "Nguyện người làm mộng đẹp."

Vắng vẻ vô ngữ vẫn đông khi, đối tuyết oán hoa muộn. Trần mộng càn sắt quyền sách dấu, ý cửa sổ ẩm tư thiên nhai xa không biết.

Tay ngọc đỡ chi truy chuyện cũ, ly rượu vì quân càn. Thiếu niên tâm sự luôn là si, không tin đông phong ủng ôm tiểu đào chi.

Diệp Lê cũng biết Lý Tâm Hoan sau lại làm cái gì, hắn mang theo ngủ say không tỉnh Lâm Thi Âm rời đi Lý viên, bởi vì đối bọn họ tới nói, Lý viên sớm đã không phải cái kia có thể rời xa giang hồ hỗn loạn, bình tĩnh độ nhật địa phương, Lý Tâm Hoan không nghĩ làm người tìm được bọn họ, liền sẽ không có người tìm được, hắn hiện tại rốt cuộc đã biết thơ âm muốn chính là cái gì.

Đắm chìm ở mộng đẹp Lâm Thi Âm một ngày so một ngày già nua, tóc đen biến đầu bạc, nhưng Lý Tâm Hoan đối nàng tình yêu lại một chút không giảm, hần thời thời khắc khắc đầu làm bạn ở bên người nàng, quý trọng cùng nàng ở bên nhau thời gian, mặc dù thơ âm nhìn không thấy hần tình yêu, nghe không được hần thanh âm.

Lý Tâm Hoan cam tâm tình nguyện thừa nhận này phân thống khổ, nhưng Long Khiếu Vân vô pháp thừa nhận, hần tâm chí vốn là không có Lý Tâm Hoan cường đại, thừa nhận không được Lâm Thi Âm mất đi thống khổ, đặc biệt là thơ âm thống khổ có một nửa là hần tạo thành.

Long Khiếu Vân có lẽ không thể nói là chân chính hiệp nghĩa đại khí người, hần có lẽ gian hoạt thành tánh, có lẽ là câu thả, nhưng có một chút, hần đối Lâm Thi Âm ái tuyệt không so Lý Tâm Hoan thiếu nửa phần, ái đến trong xương cốt, cho nên thống khổ đồng dạng thâm nhập cốt tủy.

Hần tìm được rồi Bát Hào Đương phò, muốn quên mất này phân thống khổ,

Đã trở nên hình tiêu mảnh dẻ Long Khiếu Vân nói, "Ta là cái yếu đuối người, ta thừa nhận không được hại chết thơ âm thống khổ."

Diệp Lê nói, "Vậy người nguyện ý cần đi cái gì?"

Long Khiếu Vân nhắm mắt nói, "Liền cần đi ta tình yêu đi, ta tình yêu đã toàn bộ cho thơ âm, ta cũng không muốn lại để lại cho người khác một hào một li."

"Hào, như vậy kế ước thành lập."

Quên mất mất đi Lâm Thi Âm thống khổ sau, Long Khiếu Vân dường như lại khôi phục đến hần không có tới đến Lý viên phía trước khí phách hăng hái, hần cũng đồng dạng rời đi Lý viên, nơi này là Lâm Thi Âm cùng

Lý Tâm Hoan đã từng gia, qua đi không thuộc về hắn, hiện tại cùng tương lai cũng đồng dạng không thuộc về hắn.

Diệp Lê đã là có thể nhìn thấy này hai người tương lai, Lâm Thi Âm sau khi chết, Lý Tâm Hoan sẽ canh giữ ở nàng mộ trước nhất sinh nhất thế, không hề hỏi đến giang hồ việc, binh khí phổ thông Tiểu Lý Phi Dao từ đây tuyệt tích. Hắn phong hoa chính mậu, cũng đã lịch nhân sinh đại hi đại bi, nhìn thấu thế sự, mới biết cái gì mới là trân quý nhất.

Mà Long Khiếu Vân, hắn sau này nhân sinh không có Lý Tâm Hoan, cũng không có Lâm Thi Âm, hắn sẽ trở thành một phương hào hiệp, thành lập hưng vân trang, bên người hằng nhan tri kỷ vô số, lại chung thân chưa lập gia đình vô tự, như nhau hắn ở càn đờ khi nói qua, hắn tình yêu đã toàn bộ cho Lâm Thi Âm, không bao giờ nguyện ý để lại cho người khác một hào một li.

Diệp Lê vốn nên thực mau rời đi thế giới này, nhưng nàng lại phát hiện một cái tân hộ khách, một cái so trên thế giới này đại bộ phận người đều phải tham lam linh hồn.

Nàng kêu lâm tiên nhi.

Hiện tại nàng quần áo tả tơi, xanh xao vàng vọt, nhưng ngày sau nàng sẽ trở thành một cái như tên sở thuật có được tiên tử chi mạo nữ nhân, đồng thời, nàng còn có một bộ ngoạn độc vô cùng tâm địa.

Nhân sinh gặp gỡ làm Diệp Lê có khi cũng cảm thán không thôi, cũng cho Bát Hào Dương phu rất nhiều nhưng thừa chi cơ.

Lâm tiên nhi nhìn đến Diệp Lê khi, trên mặt là sợ hãi rụt rè, nhưng chân thật tiếng lòng lại là ghen ghét phần hận, nàng ghen ghét với Diệp Lê mỹ lệ, phần hận với nàng ngăn nắp, cái này làm cho Diệp Lê cảm thấy có chút

hiểm lạ, người bình thường ở nhìn thấy nàng đều sẽ cảm thấy nguy hiểm thậm chí là sợ hãi, nhưng lâm tiên nhi, nàng tham lam cùng ghen ghét chi tâm đã vượt qua thường nhân đối với nguy hiểm sự vật kiên kị.

Diệp Lê ng ỡ xồm xuống ' thân, duỗi tay nâng lên lâm tiên nhi cằm, nói ra tràn ngập dụ hoặc lực lời nói, "Ta có thể thực hiện người sở hữu nguyện vọng, chỉ cần người chịu trả giá đại giới."

Lâm tiên nhi co rúm ánh mắt nháy mắt liên thay đổi, trở nên cu ờng nhiệt vô cùng, nàng tựa hồ đã cảm nhận được đây là có thể thay đổi nàng vận mệnh cơ hội, mà nàng cần thiết bắt lấy.

"Ta nguyện ý."

Nhưng chung quanh đã biến hóa hoàn cảnh sau, lâm tiên nhi tham lam mà nhìn chăm chú vào hiệu cần đ ờ mỗi một tác hoa lệ, mỗi một phân tinh xảo, nàng trong mộng tưởng muốn trụ nên là như thế này xinh đẹp xa hoa địa phương.

Diệp Lê ra tiếng lời trở lại nàng lực chú ý, "Người nghĩ muốn cái gì?"

Lâm tiên nhi vươn tay xoa chính mình mặt, con người sáng lên cu ờng nhiệt quang nói: "Ta phải làm thiên hạ đệ nhất mỹ nhân."

Diệp Lê hơi hơi mỉm cười, nhìn lâm tiên nhi nói: "Người v ề sau liên sẽ là, không cần Bát Hào Đương phô cho người."

Nghe vậy lâm tiên nhi cũng không có xuất hiện ửng có hưng phấn, ngược lại trở nên có chút hung ác, "Không, ta hiện tại liên phải trở thành thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, ta muốn xuyên xinh đẹp xiêm y, trụ xinh đẹp tòa nhà lớn, vô số nam nhân cung ta sử dụng."

Diệp Lê nghe được nàng lời nói, không có chút nào sinh khí, ngược lại khóe miệng ý cười càng sâu, "Đương nhiên có thể."

"Bất quá người muốn trả giá một thứ, mười năm sau, người sẽ gặp được một cái thiết tình đối với người người, hấn đối với người si tình không thay đổi, hấn ái không phải người dung mạo, hấn có thể bao dung người sở hữu sai lầm, người có bằng lòng hay không cần đợi người cùng hấn này phân tình duyên đôi lấy hiện tại mỹ mạo."

Diệp Lê cho nàng lựa chọn cơ hội.

Lâm tiên nhi đích xác chần chờ trong chốc lát, lại không phải cùng tình thường nữ tử suy nghĩ như vậy, nàng hỏi: "Hấn sẽ là trên giang hồ nhất có quyên thế người sao?"

Diệp Lê tươi cười ôn hòa, đáp "Sẽ không."

"Kia hấn sẽ là trên giang hồ võ công tối cao người sao?"

Diệp Lê cũng nói, "Sẽ không."

Người kia đích xác địa vị không phải tối cao, võ công cũng không phải lợi hại nhất, cũng không có tuyệt bút tài phú, hấn có chỉ là một trái tim chân thành.

Lâm tiên nhi cười lạnh một tiếng, "Ta đây muốn hấn gì dùng, không thể thỏa mãn ta, lại không để bụng ta mỹ mạo, ta vì cái gì vì hấn lại chờ thượng mười năm? Chờ ta thành thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, nhiều nam nhân nguyện ý hống ta vui vẻ."

Diệp Lê nói, "Vậy người là nguyện ý cần đợi"

Lâm tiên nhi quyết đoán nói, "Đúng vậy, ta nguyện ý."

Diệp Lê khước môi một câu, "Như vậy, khế ước thành lập."

Lâm tiên nhi không biết chữ, cho nên nàng ở hiệp ước trên giấy vẽ áp, sau đó vui vẻ tiếp thu Bát Hào Đương phô cho nàng đồ vật.

Nàng xác sẽ trở thành thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, hơn nữa trước tiên suốt mười năm,

Hơn nữa tuyệt không hối hận nàng sở mất đi, so với bình đàm thấy đủ quá xong cả đời, nàng tình nguyện oanh oanh liệt liệt phù dung sớm nở tối tàn.

Nàng là cái thông minh nữ nhân, lại cũng là cái vận mệnh từ lúc bắt đầu đã bị chú định người.

Chương 24

Diệp Lê hôm nay đi vào chính là hành lang hướng trong bên tay trái đạo thứ hai môn, bên trong không gian so bên ngoài tưởng tượng còn muốn lớn hơn vài lần, lại cao lại rộng mở, lại hoa lệ lại sáng ngời, nơi này chính là Diệp Lê thư viện, một tầng tầng, từng đạo, sẽ không có đi đến cuối thời điểm, bởi vì nó là so trên thế giới này bất luận cái gì một nhà thư viện đều phải tới tầng thư phong phú.

Mà nó sở dĩ xuất hiện, chỉ vì Diệp Lê muốn.

Hiệu cầm đồ trừ bỏ ngầm mật thất ở ngoài địa phương, đều là vì thỏa mãn Diệp Lê yêu cầu hoặc là nhất thời ý tưởng mà xuất hiện. Không có sẽ xuất hiện, đã có sẽ dựa vào nàng ý tưởng mà thay đổi.

Phòng này có lẽ ngay từ đầu cũng không phải thư phòng, nó có thể là cầm phòng, cũng có khả năng là phòng thay đồ. Nhưng Diệp Lê hiện tại là Bát Hào Đương phô lão bản, cho nên nó cũng chỉ có thể là thư viện.

Diệp Lê rất sớm thời điểm liền hy vọng có được một tòa thuộc về chính mình thư viện, hoàn toàn toàn toàn, nó thời gian cùng không gian đều thuộc về nàng, mà hiện tại nàng có, so nàng tưởng tượng muốn trước tiên như vậy một đoạn thời gian.

Nơi này bày ra thư, bao quát thiên văn, khoa học, triết học, lịch sử, văn học, tôn giáo, sinh vật, quản lý, giết thì giờ từ từ nhân loại đã đề cập thậm chí là liền nhân loại đại não đều không nhất định có thể đựng vào lĩnh vực, nó thỏa mãn Diệp Lê yêu cầu tri thức, ở chỗ này, ngay cả tri thức cũng muốn vì nàng uốn gối phục vụ.

Diệp Lê đắm chìm ở tri thức hải dương, không biết qua bao lâu, lật xem nhiều ít quyển thư tịch, nàng quên mất thời gian, cũng chút nào cảm thụ không đến đói khát cùng mệt mỏi. Hiệu ứng đồng người hầu sẽ không quấy rầy nàng, bởi vì nàng đã nói qua, nơi này là cấm địa.

Cuối cùng là khách nhân đã đến đem nàng từ thư trung bừng tỉnh, Diệp Lê khép lại thư, đem nó thả lại tại chỗ, trên mặt khó được xuất hiện một chút hoang mang, nàng đã xem qua hôm nay không có khách nhân, cái này hoang mang ở nàng liếc đến mặt trên đồng hồ treo tường khi đã giải khai, nàng sờ cho rằng 'hôm nay' đã qua đi.

Lần sau tiến vào khi, hay là nên cấp chính mình định cái nhắc nhở đồng hồ báo thức, bằng không chậm trễ khách nhân liền không hảo.

Diệp Lê nghĩ như vậy, bước chân không nhanh không chậm về phía tiếp khách thất đi đến.

Khách nhân là cái tuổi trẻ nữ hài, nàng trên mặt thực tái nhợt, đôi mắt cũng không có sáng rọi, to rộng xanh trắng đan xen bệnh nhân hạ là đơn bạc gầy yếu thân hình, nàng đã từng cũng là cái linh tú đáng yêu nữ hài, nhưng hiện giờ nàng đã chịu đủ tra tấn, tinh thần trở nên hoảng loạn.

Nàng an tĩnh ngồi ở khách nhân ghé trên, buông xuống đầu, thẳng đến da đen ghé sau môn mở ra, Diệp Lê từ bên trong đi ra.

Nàng đôi mắt hơi hơi sáng một chút, môi giật giật, không biết nên nói cái gì đó.

Diệp Lê thân thiện mà đối nàng gật gật đầu,, "Người hảo, phương tiểu thư."

Nàng ngồi xuống sau lại nói: "Ta họ Diệp, là hiệu cậ̀m đ̣ộ̀lão bản, lần đầu gặp mặt, có cái gì có thể giúp được người sao?"

Phương mẫn mím môi, con người nhìn về phía Diệp Lê, "Diệp tiểu thư....."

"Ta là nghe cách vách phòng bệnh một người nói lên Bát Hào Dương phô....." Phương mẫn con người có chút tản mạn, như là không có tiêu điểm giống nhau, nàng thanh âm có chút khô khốc, nói cũng rất chậm, "Bọn họ nói hắn là kẻ điên, phải bị đưa đi bệnh viện tâm thần, nhưng ta cảm thấy hắn không phải, khả năng ta cũng mau điên rồi....."

Diệp Lê ánh mắt lộ ra thương hại, nàng đương nhiên liếc mắt một cái biết phương mẫn có hay không điên, nàng chỉ là thừa nhận rồi quá nhiều thống khổ, lúc này chẳng sợ bất luận cái gì một cọng rơm đầu có thể đem nàng hoàn toàn phá hủy.

Nàng ôn hòa nói; "Người không có điên, người so rất nhiều người đầu phải tới thanh tỉnh, cho nên người có thể tìm được Bát Hào Dương phô."

"Bát Hào Dương phô....." Phương mẫn lẩm bẫm nói, đột nhiên nàng mở to hai mắt, biểu tình cũng trở nên kích động lên, "Hắn nói, Bát Hào Dương phô có thể thỏa mãn sở hữu nguyện vọng, hắn nói qua."

Phương mẫn tựa như một cái găng chết người, thấy được một tia hy vọng hời quang phản chiếu.

Diệp Lê mỉm cười, "Đương nhiên là thật sự, Bát Hào Đương phu có thể thỏa mãn sở hữu nguyện vọng, chỉ cần người chịu trả giá đại giới."

"Ta nguyện ý, ta cái gì đều chịu cần đò, chỉ cần..... Chỉ cần Đình gia người đều được đến ứng có báo ứng." Phương mẫn nói báo thù lời nói, trên mặt lại tràn ngập thống khổ tuyệt vọng, nàng trong lòng tìm không thấy cái gọi là báo thù đũa cảm, nhớ tới đều là thống khổ tuyệt vọng hời ức.

Khi còn nhỏ phụ thân bị đình của đánh thành ngu đại người, hạnh phúc sinh hoạt trong một đêm hóa thành hư ảo, ai ngờ nhiều năm qua đi Đình gia thành xã hội đen, còn không chịu buông tha các nàng, chèn ép nàng đại ca, đình của lại giết nàng sắp kháng phục phụ thân, đình của con thứ hai đình ích của hoàn toàn huỷ hoại nàng nhân sinh, hiện giờ bọn họ Phương gia liên thủ cái công đạo, làm đình của trừng phạt đúng tội đều làm không được.

Diệp Lê xoa tay nàng nói: "Đương nhiên có thể."

Diệp Lê lại nói: "Bất quá, người yêu cầu trả giá đại giới là linh hồn của chính mình, người nghĩ kỹ rồi sao?"

Phương mẫn ngữ khí vội vàng nói, "Ta đương nhiên nguyện ý, kêu ta trả giá cái gì đều có thể."

Nhưng nàng lại có chút ngờ ngẩn, "Bất quá, ta đã chết, đại ca bọn họ có thể hay không thực thương tâm, ta không hy vọng bọn họ quá thương tâm."

Diệp Lê ôn hòa nói, "Bọn họ khẳng định sẽ thương tâm, nhưng bọn hắn được đến sẽ so người tưởng tượng còn muốn nhiều."

"Như vậy đi, người muốn nhìn một chút đã định vận mệnh là cái dạng gì sao?"

Nói xong nàng lại dừng một chút, ánh mắt toát ra một chút thương hại nói: "Người có thể tưởng hảo lại trả lời, nhìn đến tương lai không nhất định là chuyện tốt."

Phương miễn có chút hoảng hốt, "Đã định vận mệnh?" Do dự một chút nàng lại gật gật đầu, "Ta muốn biết chúng ta có thể hay không dựa vào chính mình được đến công đạo, chỉ là công đạo mà thôi."

"Kia..... Hảo."

Diệp Lê vươn tay, dừng ở ly phương miễn cái trán trước ước năm centimet địa phương, một đoàn màu trắng quang mang chui vào phương miễn trong đầu, tiếp theo nàng liền thấy được ' tương lai '.

Nàng nhìn đến tòa án thượng đỉnh của bị phán xử tử hình, đại ca đại tỷ nhị tỷ bọn họ hỉ cực mà khóc tình cảnh, nàng cũng đi theo cao hứng nở nụ cười, nguyên lai Hongkong vẫn là có công đạo, chỉ cần bọn họ chịu nỗ lực.

Nhưng ngay sau đó nàng liền nhìn đến Đinh thị huynh đệ bắt được đại ca đại tỷ nhị tỷ các nàng, sau đó đem bọn họ một đám, ném xuống lầu.

"Không cần --" các ca ca tỷ tỷ bị ném xuống cao lầu kia trong nháy mắt, phương miễn tê tâm liệt phế mà hô lớn.

Diệp Lê thu hồi tay, biểu tình bình tĩnh nói: "Người đã thấy được ' tương lai '."

"Ta không cần, ta không cần bọn họ chết....." Phương miễn đã không còn nữa vừa tới khi biểu tình hoảng hốt, hoảng loạn, nàng lúc này đáy lòng chỉ có một tín niệm, nàng còn không thể điên, nàng không thể lại yếu ớt,

nàng không thể làm nàng ca ca tử tử đi lên tương lai hẳn phải chết con đường.

Diệp Lê biểu tình miễn nhiên nói, "Đương nhiên sẽ không, ta chỉ nghĩ làm người biết, người cần đi là đáng giá, người có thể thay đổi bọn họ vận mệnh."

Phương miễn gắt gao mà bắt được tay nàng, biểu tình vội vàng nói: "Thật sự sẽ không sao, bọn họ sẽ không chết đúng không?"

Diệp Lê dùng thành khẩn ánh mắt nhìn về phía nàng, "Sẽ không, bọn họ gặp qua thực hảo, bởi vì người hy sinh, người trả giá."

"Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi." Phương miễn liên tiếp nói vài biến, vừa khóc vừa cười, hiện tại nàng cao hứng không hề là Đình gia người được đến báo ứng, mà là nàng ca ca tử tử có thể sống sót, bình bình an an.

"Phương tiểu thư, người có thể ký tên." Diệp Lê mỉm cười chỉ hướng mặt bàn xuất hiện màu trắng hiệp nghị thư nói.

"Hảo." Phương miễn xoa xoa trên mặt nước mắt, cần lấy bút máy nhanh chóng ở hiệp nghị thư thượng thêm hảo tên của mình.

Nàng thêm xong sau, Diệp Lê liền nói: "Chúng ta đây có thể bắt đầu rồi."

Phương miễn cũng nói: "Hảo."

Ở biết được có thể thay đổi huynh tử vận mệnh sau, nàng đã trở nên ngoan ngoãn phục tùng. Lần này Diệp Lê tay dừng ở nàng trước mặt, nàng tâm đã không hề hoảng loạn, trên mặt nàng cũng không có tuyệt vọng cùng thống khổ, có chỉ là thỏa mãn cùng vui vẻ.

Diệp Lê lấy đi nàng linh hồn kia một khắc, nàng đã thấy được một cái hoàn toàn bất đồng tương lai, đó là một cái tràn ngập hy vọng quang minh tương lai.

Hongkong công lập bệnh viện, phương triển bác, phương linh cùng phương đình đuổi tới bệnh viện khi, phòng bệnh cửa sổ đã bị mở ra, trống không, mà phương mẫn thi thể liền nằm ở cao cao cửa sổ hạ bệnh viện mặt cỏ thượng.

Ba ngày sau, phương mẫn pháp sự còn chưa làm xong, Đình gia huynh đệ liền liên tiếp tử vong, lão đại đình hiếu của bị thuộc hạ phản bội, sau đó chém chết, lão nhị đình ích của chết ở nữ nhân trên giường, lão tam đình vượng của là cái luật sư, bị xe đâm chết, là phía trước bị hấn hại quá nguyên cáo cố ý trả thù, lão tứ đình lợi của là cái bác sĩ, chuyên vì gia tộc phi pháp sự nghiệp cung ứng không lờ mờ tính ma túy, kết quả nhân cần nuốt ma túy quá nhiều mà chết.

Đình gia bốn huynh đệ sau khi chết, đã từng thanh thế hiển hách Đình thị gia tộc cũng ở sớm tối gian tan biến, mà mất đi nhi tử duy trì đình của ở cuối cùng quyết định trung bị phán xử tử hình.

Phương mẫn mộ trước, phương triển bác, phương linh, phương đình, còn có bọn họ mẹ kế la tuệ linh, cánh tay thượng đều mang hắc sa, phủng hoa tươi đặt ở phương mẫn ảnh chụp trước, bọn họ đều lại cao hứng lại khỗ sở mà nói, "Tiểu mẫn, Đình gia người đầu được đến bọn họ ứng có báo ứng, người nghe được sao? Đình gia người đầu được đến bọn họ ứng có báo ứng, người..... Người trên trời có linh thiêng cũng có thể được đến an ủi."

"Tiểu mẫn, chúng ta đều sẽ hảo hảo, người ở bên kia cùng ba ba ở bên nhau cũng muốn hảo hảo."

Tác giả có lời muốn nói:

Chương 25 hiện thực

Hôm nay là Diệp Lê sinh nhật, cũng là nàng ở Bát Hào Đường phô vượt qua cái thứ nhất chân chính ý nghĩa thượng sinh nhật.

Tính lên Diệp Lê cũng đã 19 tuổi, so chi mới vừa tiến vào hiệu cầm đồ khi, dung mạo nảy nở rất nhiều, càng thêm mỹ lệ, tựa như hắc ảnh hứa hẹn quá, hẳn cấp cho vĩnh bảo thanh xuân mỹ lệ, đó chính là tuyệt đối là mỹ lệ, không nhiều lắm một phân, cũng không ít một phân.

Bữa tối trên bàn tinh xảo thức ăn đã so ngày thường phong phú rất nhiều lần, bọn người hầu ở tất cả đưa lên đồ ăn sau đã lui ra, chỉ có Diệp Lê một cái tại đây trương thật dài hoa lệ mà phong phú trên bàn cơm độc hưởng mỹ vị.

Mặc dù này mặt trên đại bộ phận đồ ăn, Diệp Lê liền chạm vào cũng sẽ không chạm vào một chút, bọn họ cũng không bỏ được cấp này trương trắng tinh khăn trải bàn thượng lại lưu lại dư thừa vị trí.

Bánh sinh nhật cũng là xuất từ trên thế giới này nhất giàu có nổi danh bánh kem sư tay, không cần xếp hàng, không cần dự định, chỉ này một cái.

Diệp Lê ở nuốt xuống một ngậm bông tuyết tôm bóc vỏ sau, trong lòng liền tưởng, nếu là mỗi năm đều như vậy quá, nàng sớm hay muộn sẽ phiên chán đi.

Diệp Chỉ Lan sẽ không nấu ăn, nàng phảng phất trời sinh liền không có cái này mới có thể, trừ bỏ ở Diệp Lê sinh nhật khi nấu thượng một chén bình thường tới cực điểm mì trường thọ ở ngoài, nàng liền trở nên không dùng được. Cho nên Diệp Lê chỉ có thể dưới đáy lòng không hề gợn sóng

mà cảm thán một câu, năm nay sinh nhật ít nhất không cần nàng tự mình động thủ nấu cơm.

Diệp gia thư phòng, diệp chấn thanh đầy đầy trên mũi tơ vàng mắt kính, thở dài một tiếng nói: "Thật sự không có cách nào sao?"

Thẩm Việt gật gật đầu, "Ngài cũng biết, mất tích thời gian gần bốn năm liền sẽ bị phán định tử vong, đây là pháp luật quy định." Mà khoảng cách Diệp Lê mất tích đã gần hơn một năm.

Diệp chấn thanh đỡ cái trán trầm tư hồi lâu, cuối cùng im lặng nói: "Không đến cuối cùng một ngày, chúng ta đều không nghĩ từ bỏ hy vọng."

Thẩm Việt hiểu rõ nói: "Ta hiểu được, ta sẽ tiếp tục truy tra đi xuống."

"Làm ơn người." Diệp chấn thanh thành khẩn nói.

Từ thang lầu xuống dưới rời đi khi, Thẩm Việt trùng hợp liếc đến cửa sổ sát đất ngoài cùng diệp lão tiên sinh vợ chồng cùng nhau chăm sóc hoa cỏ Diệp Chỉ Lan, hần lúc ấy dâng lên một ý niệm chính là, còn man giống a.

Tuy rằng khí chất bất đồng, nhưng nếu là đứng chung một chỗ khẳng định có thể nhận ra được các nàng có huyết thống quan hệ. Lại nói tiếp, hần cũng không nghĩ tới Diệp Lê ruột phụ thân là vị nào a, này đó đại nhân vật năm xưa chuyện cũ ân oán tình thù thật là làm hần nhin không được tấm tắc một tiếng a.

Nhìn Diệp Lê mẫu thân Diệp Chỉ Lan trên mặt xuất hiện tự nhiên tươi cười, Thẩm Việt tâm tình thoáng có chút phức tạp a, vị này dịu dàng như lan nữ tính nếu không phải vừa lúc mất đi ký ức, chỉ sợ sẽ thương tâm không thôi đi, kia chính là nàng có thể vì này vứt bỏ hết thủy nữ nhi a.

Nghĩ như vậy, lại ở đi tới cửa kia một khắc, trong đầu giống như có cái gì bị bắt được.

Là giống a, vừa thấy liền biết là mẹ con, như thế nào sẽ nhận không ra đâu?

Thẩm Việt đứng tử bỗng nhiên co rụt lại, đúng vậy, bọn họ đầu có thể nhận ra tới, kia Diệp Chỉ Lan như thế nào sẽ nhận không ra, gần là mất trí nhớ cũng vô pháp bình thường phân biệt một người tướng mạo sao? Cái dạng gì mất trí nhớ duy độc chỉ nhằm vào Diệp Lê một người, mặc dù nhìn đến nàng dung mạo, cũng sẽ không liên hệ đến cùng chính mình tương tự điểm này.

Là nhận tri bị thay đổi a.....

Thiên tài não mương chính là ở sở hữu không có khả năng dưới, lựa chọn đi tin tưởng nhất không phù hợp lẽ thường sự tình.

Thẩm Việt đứng ở Diệp gia biệt thự cửa, chỉ cảm thấy cả người lạnh băng, nhưng trái tim mãnh liệt mà nhảy lên phảng phất phải phá tan ngục.

Bát Hào Dương phô, Diệp Lê chính chấp bút viết xuống phía trước vài nét bút giao dịch ký lục khi, trong phút chốc, phát lên một trận tim đập nhanh, chấp bút tay không tự chủ được mà run lên, thiếu chút nữa câu phá sở ghi chép giấy.

Diệp Lê ấn xuống tay bút máy, đôi mắt trợn xuống, là ai, biết được không nên biết được sự?

Đầy bụng tâm tư trở lại cục cảnh sát Thẩm Việt, liền bả vai bị người chụp cũng chưa trước tiên phản ứng lại đây.

"Làm sao vậy mất hồn mất vía?" Cục cảnh sát nhân xưng "Mập mạp", hấn bạn tốt chi nhất đào phong run lên trên mặt thịt mỡ nói.

"Không có việc gì." Thảm Việt lập tức liền khôi phục thành nguyên lai lười biếng bình thường bộ dáng, biến sắc mặt tốc độ cực nhanh quả thực kêu đào phong nhin không được lấy làm kỳ.

Đào phong tốt xấu cũng là cái cảnh sát, cho nên thoáng nghi ngờ một giây, tiến đến Thảm Việt trước mặt "Thật không có việc gì? Rất ít xem người sắc mặt khó coi như vậy."

Thảm Việt đẩy ra ở hấn trước mắt phóng đại vài lần mặt, ghét bỏ địa đạo một tiếng: "Đi."

"Vốn đang có chuyện tốt nói cho người, người cư nhiên như vậy ghét bỏ huynh đệ." Đào phong ai oán nói.

Thảm Việt bĩu môi, nhưng cũng biết đào phong không phải không có việc gì tìm việc người, liền nói: "Chuyện gì a?"

Đào phong đem hấn bả vai chuyển qua đi, bĩu môi ý bảo hướng bên kia xem, Thảm Việt đầu tiên là nghi hoặc hoặc, nhưng ở mi mắt trung xuất hiện một đạo quen thuộc mà xinh đẹp thân ảnh khi, cũng thiếu chút nữa có chút nói không ra lời.

"Dương..... Vũ."

Diệp Lê ở nhận thấy được không thích hợp sau, giây tiếp theo đã từ Bát Hào Dương phô biến mất, xuất hiện ở Ngân Hoàng công ty tổng tài trong văn phòng.

Này gian văn phòng bố trí thực đặc biệt, các thả một lớn một nhỏ hai trương bàn làm việc, đờng dạng bố trí lại là bất đờng phong cách, trung

gian cách có một đạo xinh đẹp đậu phụ lá bình phong, trực tiếp chặn cửa tầm mắt.

Ở Ngân Hoàng đã lâu rồi người liền sẽ biết vừa tiến đến trước hết nhìn đến kia trương nhỏ lại kia trương bàn làm việc là tổng tài Chu Thiệu Hoa.

Mà kia trương đại màu bạc bàn làm việc chủ nhân là vị kia chưa từng có ở công ty xuất hiện quá lão bản, Chu Thiệu Hoa chỉ là đại lý tổng tài sự ở trong công ty cũng không phải một bí mật, có người ngầm suy đoán quá Ngân Hoàng chân chính lão bản, cũng chính là vị kia vung tiền như rác mua Ngân Hoàng người, là quốc nội vị nào ẩn hình phú hào.

Chu Thiệu Hoa vội một vòng trở về, mới vừa đi tiến văn phòng liền cảm giác được một cỗ theo sau sống đi lên lạnh lẽo, ở nhìn thấy đậu phụ lá bình phong sau xuất hiện loáng thoáng bóng người, hắn đã trở nên hãi hùng khiếp vía, hắn dừng lại bước chân, ý bảo đi theo hắn phía sau bí thư trước đi ra ngoài.

Mà chính hắn tắc hít sâu một hơi, mới có dũng khí từ xuyên qua bình phong đi qua đi.

"Diệp tiểu thư." Chu Thiệu Hoa buông xuống đầu, tất cung tất kính đối Diệp Lê nói một tiếng.

Diệp Lê xoay người hạ ghế dựa, nhàn nhạt nhìn hắn một cái, nghiêng đầu nói "Người làm không tui."

Chu Thiệu Hoa ở xử lý công ty thượng đích xác không có một tia chậm trễ, cũng đúng là bởi vì như vậy, Ngân Hoàng phát triển so một năm phía trước chỉ có hơn chứ không kém, tuy rằng Diệp Lê cũng không để ý nàng

đầu nhập tiền tài hay không sẽ co lại, nhưng như vậy ít nhất thuyết minh Chu Thiệu Hoa vẫn là có điểm tác dụng.

"Không dám nhận, đầu là ta nên làm." Chu Thiệu Hoa một chút cũng không dám kể công, ngày thường trừ bỏ hấn thân là tổng tài kia phân chia hoa hồng, hấn không dám nhiều lấy công ty một phần một hào, bởi vì làm thuộc hạ cùng Diệp Lê ở chung càng lâu, hấn liền càng rõ ràng mặc dù Diệp Lê cùng hiệu cầi đầi cũng không đầi ý chút tiền ấy, nhưng chỉ có Diệp Lê cấp, hấn mới có thể lấy.

Mấy thứ này đầu là thuộc về hiệu cầi đầi cùng Diệp Lê, là ma quỷ đầi vật, một khi cầi là muốn trả giá đầi giới.

Cùng ma quỷ làm giao dịch kết quả chính là mặt ngoài hấn phong cảnh vô hạn, nhưng nội bộ lại là như đi trên băng mỏng, trong lòng run sợ.

Chu Thiệu Hoa cẩn thận hỏi: "Diệp tiểu thư lần này tới là có chuyện gì muốn phân phó sao?"

Diệp Lê xoay một chút trong tay bút, nàng ở hiệu cầi đầi cảm giác được không ổn khi, theo bản năng đi vào hiện thế giới, điem dừng chân liền tuyên ở đầi đầi cho nàng yên tâm địa phương -- Ngân Hoàng. Nhưng bình tĩnh lại sau, nàng đã biết người kia chạm đầi đầi Bát Hào Đương phầi người là ai, cũng không thể nào bức thiết đi giải quyết chuyện này.

Bất quá nếu tới, cũng vừa lúc nhìn xem nhà này bị nàng mua Ngân Hoàng đi, nói như thế nào cũng là nàng riêng bố trí một chỗ.

Tác giả có lời muốn nói: Diệp Lê: Thực hảo, người thành công khiến cho ta chú ý.

Thâm Việt:.....

Làm Bát Hào Dương phô phẩn, tác giả là tưởng đem Diệp Lê viết thành Hàn nặc cùng a tinh kết hợp thể, nàng có Hàn nặc trí tuệ cùng tự chủ, cũng có a tinh vô tình. Mặt sau trong cốt truyện Diệp Lê sẽ càng ngày càng lạnh huyết vô tam quan, sẽ là một cái nhất thích hợp chấp chưởng Bát Hào Dương phô người, sợ về sau bị người đọc mắng cho nên trước nói hảo. Lại hơi chút kịch thấu hạ, Thẩm Việt kết cục là BE, bất luận cái gì ý đồ đổ đung vào Bát Hào Dương phô tồn tại người đầu sẽ không có kết cục tốt

Chương 26 hiện thực

Biết được Diệp Lê ý tứ, Chu Thiệu Hoa lập tức an bài mấy cái đáng tin cậy người cùng chính mình cùng nhau cùng đi Diệp Lê tuần tra công ty.

Diệp Lê không có làm Chu Thiệu Hoa báo cho chính bọn họ thân phận, Chu Thiệu Hoa lần sẽ không nói nhiều, nhưng đi theo mấy cái bộ môn người phụ trách gần cũng có chính mình suy đoán, có thể làm chu tổng như vậy tất cung tất kính mà giới thiệu công ty bên trong sự vụ tuổi trẻ nữ hài, có thể có mấy cái đầu?

Bọn họ không có suy đoán là công ty phía sau màn lão bản, bởi vì tuổi không có khả năng đối được, trên đời này có thể có được một tuyệt bút có thể đi đầu động tài phú tuổi trẻ nữ hài thật sự quá ít. Có lẽ là lão bản nữ nhi đi, ngày sau khả năng kế thừa nhà này công ty, như vậy cách nói tuy rằng hợp lý, nhưng cẩn thận ngẫm lại, nếu là như thế này, chu tổng dựa vào cái gì đối nàng như thế cung kính mà sợ hãi.

Hỗn đến bọn họ tình trạng này đã học được mang lên hoàn mỹ nhất mặt nạ, đi theo không xa không gần một khoảng cách mặt sau không nhiều lắm lời nói không nhiều lắm xem, cùng Chu Thiệu Hoa giống nhau xưng hô "Diệp tiểu thư".

Ai ngờ Diệp Lê đột nhiên dừng.

Nàng ánh mắt đầu hướng về phía cửa kính phía dưới lầu một đại sảnh, cũng chính là Ngân Hoàng tổng công ty đại sảnh.

Một cái ăn mặc ngăn nắp, tư dung diễm lệ ước hai mươi tuổi nữ hài, cố ý đung ngã hướng nàng nghênh diện đi tới một cái khác nữ hài, còn thừa dịp nữ hài té lăn trên đất lấy giày cao gót thật mạnh dẫm lên kia nữ hài mắt cá chân, một chút liền thấy hồng.

"Người như thế nào có thể như vậy." Kia nữ hài trợ lý một bên vội vàng nâng dậy nữ hài, một bên nhin không được tức giận địa đạo.

Vẫn luôn chịu đựng không kêu đau nữ hài lại kéo lại trợ lý, "Tiểu mộc, đừng nói nữa, là ta không cẩn thận."

Trợ lý tiểu mộc lúc này mới phản ứng lại đây, nàng sắc thanh chính là Ngân Hoàng tổng tài con gái một, đại tiểu thư Chu Dao.

Nhìn đến tiểu trợ lý lập tức cùng bị chọc thủng khí cầu dường như biểu tình cùng nữ hài nén giận bộ dáng, Chu Dao rất là đắc ý cười, "Ai nha, thật là không cẩn thận, cùng không trường mắt dường như."

"A Lâm, tiểu đi lên, chúng ta đi."

"Hảo, Chu tiểu thư." Chu Dao bên người mấy cái trợ lý đại khí cũng không dám ra một tiếng, hộ om lấy Chu Dao liền đi ra ngoài.

Vừa ra công ty đại môn, Chu Dao liền nhin không được cười lạnh, "Cái này ta xem nàng như thế nào diễn hoa đạo phiến tử." Rõ ràng lớn lên cũng không bằng nàng xinh đẹp, liền bởi vì sẽ nhảy cái vũ đã bị đại danh đỉnh đỉnh hoa đạo cũng tuyển thượng, vẫn là cái lộ mặt vai phụ.

Trong lòng vui sướng Chu Dao lại đối trợ lý nói, "Về sau cho ta nhìn chăm chăm khuôn Hứa Nhược Hàm, ta muốn nàng đời này đầu tiên không

được thân."

Chu Dao vĩnh viễn đầu quên không được đem nàng phê đến tột đỉnh làm nàng hận không thể chui vào khe đất hoa đạo đối Hứa Nhược Hàm là như thế nào về mặt ôn hoà, có lẽ là trường kỳ nhân dung mạo đã chịu kỳ thị, hơn nữa Chu Thiệu Hoa một mặt cứng chi ầu, Chu Dao nội tâm cực độ tự ti lại kiêu ngạo, nàng hận nhất chính là đem nàng so đi xuống người.

Hứa Nhược Hàm, cũng chính là bị Chu Dao cố ý đâm thương nữ hài, bị trợ lý tiểu mộc đỡ đến ghế trên cúi đầu nhìn nhìn có chút dữ tợn miệng vết thương,

Trợ lý tiểu mộc chạy nhanh đi cho nàng tìm dược, trước đem miệng vết thương bao hảo lại đi bệnh viện, bằng không bị paparazzi nhìn đến không biết sẽ nói bậy chút cái gì, bọn họ cũng sẽ không để ý tiểu nghệ sĩ bị chèn ép khi dễ việc nhỏ, giống bị bao dưỡng thành tiểu tam bị đánh mới là bọn họ thích viết.

Hứa Nhược Hàm dưới đáy lòng thở dài một hơi, người khác đầu nói nàng vận khí tốt, vào Ngân Hoàng như vậy công ty lớn, làm tân nhân lại bị hoa đạo điện ảnh tuyển thượng, nhưng hiện tại cái gì đầu thất bại, còn bị Chu Dao cấp ghi hận thượng, chỉ sợ về sau nhật tử muốn càng khổ sở. Không thấy vừa rồi trừ bỏ tới công ty không bao lâu tiểu mộc, những người khác đầu không lên tiếng, ai sẽ vì nàng một cái còn nhìn không ra tên tiểu nghệ sĩ đi cùng đại tiểu thư đối thượng đâu.

Chỉ tiếc lúc trước ba mẹ vừa thấy là công ty lớn cũng bất hòa nàng thương lượng liền cho nàng ký xuống mười năm hiệp ước, mười năm a, kia chính là một cái nữ minh tinh nhất thanh xuân quý giá niên hoa.

Hứa Nhược Hàm không có cấp chính mình tự oán tự ngải thời gian, nàng còn phải cho hoa đạo trợ lý gọi điện thoại xin lỗi, hiện tại đầu thương

thành như vậy, khẳng định là chụp không thành điện ảnh, cái này vắng hợp chỉ sợ cũng sẽ cho vị kia đại đạo diễn lưu lại không tốt ấn tượng, nhưng cũng chỉ có thể ngày sau lại tìm cơ hội đền bù đã trở lại.

Diệp Lê ở trên lầu phía trước cửa sổ rất có hứng thú xem xong rồi chỉnh tràng 'trò khôi hài', đây là loại đặc thù pha lê, bên trong người có thể nhìn đến bên ngoài cảnh tượng, nhưng bên ngoài lại nhìn không tới bên trong tới.

Kỳ thật ở ngay từ đầu, người sáng suốt đầu có thể nhìn ra Chu Dao là cố ý đâm thọc điếm, Chu Thiệu Hoa liền tưởng đi xuống quát bảo ngưng lại trụ nữ nhi, lại bị Diệp Lê giơ tay cấp cản lại.

Chu Thiệu Hoa sẽ không được Diệp Lê tâm tư, nhưng hẳn như cũ là thấp thỏm lo âu, hẳn quả thực không dám tưởng tượng Diệp Lê một khi sinh khí hoặc là chán ghét, sẽ như thế nào đối Dao Dao. Những người khác cũng là đồng dạng ý tưởng, chu tổng nữ nhi quăn lấy chu tổng muốn vào giới giải trí, mới đến công ty đương nghệ sĩ sự công ty mọi người đều biết, ngày thường cũng không thiếu nghe được Chu Dao ý thế hiệp người, phi dương ương ngành sự, tầng dưới chót một ít công nhân cũng rất có câu oán hận, nhưng hôm nay bị chân chính 'đại tiểu thư' cấp thấy được sẽ thế nào đâu?

Chờ đến trò khôi hài kết thúc, hẳn phía sau mấy cái bộ hạ cũng nhin không được trộm liếc hướng Diệp Lê sắc mặt, lại nhìn đến Diệp Lê trên mặt lộ ra một tia quỷ dị mỉm cười.

Như vậy biểu tình chỉ làm Chu Thiệu Hoa càng thêm hoảng sợ lên, "Diệp tiểu thư, ta trở về phải hảo hảo nói Dao Dao một đốn, sẽ không làm nàng lần sau tái phạm, không, ta sẽ làm nàng về sau đầu không hề xuất hiện ở công ty."

Giờ khắc này, Chu Thiệu Hoa lấy một cái phụ thân thân phận đối Diệp Lê thái độ có vẻ cực kỳ hèn mọn, "Cho nên..... Thỉnh ngài, cần phải tha thứ Dao Dao, nàng vẫn là cái hài tử....."

Diệp Lê lại đánh gãy hẳn nói, "Không cần, như vậy liề n rất hảo, người không cần làm bất luận cái gì dư thừa động tác."

Chu Thiệu Hoa sắc mặt trở nên trắng bệch, "Diệp tiểu thư ý tứ là....."

Diệp Lê quay đầu tới nhìn về phía hẳn, trên mặt mỉm cười rõ ràng, nói ra nói lại trừ bỏ bọn họ ở ngoài không có bất luận kẻ nào lại có thể nghe thấy, "Người cho rằng ta yêu cầu chính là một cái tốt đẹp cạnh tranh bầu không khí hài hòa giải trí công ty sao? Ta muốn chính là dục vọng cùng đã tâm nảy sinh, muốn bò đến kim tự tháp đỉnh mãnh liệt khát vọng."

"Chu Dao làm thực hảo, ta tưởng nàng còn sẽ làm càng tốt." Diệp Lê biểu tình trở nên có chút vi diệu mà khó lường, nói xong nàng liề n quay đầu tiếp tục nhìn dưới liề n đại sảnh, ánh mắt dừng ở Hứa Nhược Hàm trên người.

Đây là cái thông minh nữ hài, đương một ngày nào đó đã đến khi nàng sẽ biết chính mình nên lựa chọn cái gì.

Chu Thiệu Hoa trong khoảnh khắc trở nên vô cùng cứng đờ, sắc mặt đã không giống người dạng, bò đến kim tự tháp đỉnh thế tất muốn dẫm quá chềng chất thi cốt, Diệp Lê là tưởng lấy Dao Dao đương bia ngắm, kích thích trong công ty người, hảo dụ dỗ bọn họ tiến Bát Hào Đương phô, mà khi bọn hẳn quay đầu lại cái thứ nhất muốn trả thù chỉ sợ cũng là đã từng khinh nhục quá bọn họ Dao Dao, đến lúc đó hẳn tưởng che chở Dao Dao chỉ sợ cũng khó khăn.

Sau giờ ngộ quán cà phê, hoàn cảnh ưu nhã hợp lòng người, đàn violon tấu khởi tiếng nhạc kiêu diễm triền miên.

"Là cát cách Griegg 《 hiễn cho mùa xuân 》 ." Dương Vũ bỗng nhiên nói.

Nói xong đang xem đến Thâm Việt trước mặt động cũng không nhúc nhích quá hắc đến phát khở cà phê, Dương Vũ cúi đầu cười, "Ta đã quên, người trước nay đôi này đó không dám hứng thú."

Thâm Việt có chút trăn mặc, hẳn là nghe không hiểu đây là ai tác phẩm, nhưng hẳn ít nhất nhớ rõ đây là Dương Vũ thích nhất một đầu đàn violon khúc.

Thâm Việt là cái con mồ côi từ trong bụng mẹ, phụ thân hẳn chính là cái cảnh sát, hẳn gia gia cũng là cảnh sát, hẳn lộ sớm tại vừa sinh ra khi đã bị an bài hảo, Thâm Việt cũng không có muốn tâm tư phản kháng, hẳn so bất luận kẻ nào tưởng tượng đầu phải thích cái này chức nghiệp, mà Dương Vũ là những người đó trung nhất hiểu hẳn.

Hắn cùng Dương Vũ kết bạn ở đại học, một cái là cảnh sát đại học cao tài sinh, một cái pháp luật hệ tài mạo song toàn hệ hoa,

Hai người cơ hồ trời sinh một đôi, vô cùng hòa hợp.

Sau đó kết hôn.

Hôn nhân có đôi khi chính là tình yêu phần mộ, rõ ràng hai người bọn họ là trên đời này tâm dán đến gần nhất người, lại không thể không càng đi càng xa.

Tác giả có lời muốn nói: Ngày mai tiếp tục càng, giống nhau mỗi tuần ít nhất canh năm

Chương 27 hiện thực

Thứ tám hào hiệu cậ̀n đ̣ộ̀hôm nay tới một vị khách nhân,

Là vị đường trang giai nhân, tư dung tú lệ, đoan trang điển nhã, nàng nói nàng khuê danh vì Thôi Oanh Oanh.

Thôi Oanh Oanh chuyện xưa rất đơn giản, xuất thân thế tộc, ngẫu nhiên gặp được nhà nghèo trương sinh, từ tài tử giai nhân, tốt đẹp giống như trong thoại bản viết, nhưng kết cục lại không phải hữu tình nhân chung thành quyến chúc, ngược lại là bội tình bạc nghĩa, phụ lòng bạc hạnh.

Nàng mày liễu nhíu lại nói; "Ta nghe nói này gian hiệu cậ̀n đ̣ộ̀có thể thỏa mãn người tâm nguyện."

Diệp Lê nhấp môi cười, "Chỉ cậ̀n người nguyện ý trả giá đại giới."

Thôi Oanh Oanh tú lệ khuôn mặt thượng lưu lộ ra ṇng đ̣m bi oán, "Ta đã không có gì có thể để ý." Nàng tình yêu, nàng thanh danh sớm đã toàn huỷ hoại, gia tộc cũng ậ̉n ậ̉n coi nàng lấy làm hổ thẹn nhục.

Diệp Lê nhìn trước mặt giữa mày ậ̉n ậ̉n có chút giạ̃y giữa nữ tử nói, "Người thật sự đã hạ quyết tâm?"

Nàng tuy rằng ở nàng chuyện xưa là cái kẻ thất bại, nhưng cũng không ý nghĩa nàng không thông tuệ, tương phản, nàng có chính mình tư tưởng, không nước chảy bèo trôi, có gan đấu tranh, nếu không, Bát Hào Đường phô đại môn sẽ không đối nàng mở ra.

Thôi Oanh Oanh khẽ thở dài một tiếng, "Ta tới phía trước có nghĩ tới, rốt cuộc có đáng giá hay không? Ta mẫu thân cố ý đem ta gả cho nàng nhà mẹ đẻ chắt nhi, hảo cùng trước kia đoạn cái sạch sẽ, nhưng ta không muốn, thế gian này nam nhi đều là giống nhau bạc hạnh phong lưu, trương lang là

như vậy, Trịnh lang lại có thể hảo đến nào đi. Mà trương lang, ta từng yêu hấn, hiện tại hận hấn, oán hấn, hoa ti ền nguyệt hạ, th ề non hẹn biển, hấn vì cái gì có thể như thế thông dong thoát thân rời đi, lại lưu ta một cái nhược nữ tử thống khổ bị liên luy."

"Ta muốn hấn thế thế sinh vì nữ nhi thân, nhận hết bạc hạnh khổ." Nữ tử thanh âm kì ầu m ềm, nói ra nói lại như lưỡi dao lạnh thấu xương như tuyết.

Diệp Lê bình tĩnh nói: "Có thể, nhưng người muốn trả giá chính là linh hồn."

"Hảo." Thôi Oanh Oanh lộ ra một mặt nhợt nhạt cười, mang theo một chút thoải mái.

Trương lang a trương lang, người nhưng sẽ oán ta?

Diệp Lê tay rơi xuống nàng trên trán khi, nàng bình tĩnh nhắm mắt lại, nhớ tới thích nhất Trác Văn Quân một đầu tặng câu thơ,

Từ biệt lúc sau, hai mà tương tư, chỉ nói là ba bốn nguyệt, lại ai ngờ năm sáu năm, thất huy ền c ần vô tâm đạn; thư từ không thể truy ền;

Cửu liên hoàn từ giữa tòa đoạn, mười dặm trường đình ta trông mòn con mắt.

Trăm tư tưởng, ngàn bận lòng, tất cả bất đắc dĩ đem lang oán; vạn ngữ ngàn ngôn nói không xong, chán đến chết mười y lan;

Cửu trọng đấng cao xem cô nhạt; tám tháng trung thu trăng tròn người không viên; giữa tháng bảy thấp hương c ần đuốc soi hỏi trời xanh; tháng sáu phục thiên mỗi người điều phiến lòng ta hàn; tháng năm thạch lựu như hỏa, ngẫu nhiên gặp được từng trận mưa lạnh tưới hoa đoạn; tháng tư sơn

trà chưa hoàng, ta dục đối kính tâm ý loạn; chợt vội vàng, ba tháng đào hoa tùy thủy chuyên; phiêu linh linh, hai tháng diêu tuyền nhi đoạn.

Lang a lang, ước gì kiếp sau, người làm nữ tới ta làm nam.

Nàng từng cho rằng chính mình sẽ trở thành Trác Văn Quân như vậy nữ tử, lại đã quên tấu khởi kia khúc phượng cầu hoàng Tư Mã Tương Như đờng dạng là cái bạc hạnh người.

Diệp Lê thu hồi linh hồn của nàng, từ bình thủy tinh chuyên dời đến hộp gỗ, loại này hộp gỗ có thể thực tốt bảo tồn người linh hồn, trăm năm, ngàn năm, thậm chí là vạn năm, lâu đến Diệp Lê cũng sẽ nhin không được hoài nghi chính mình còn có thể không sống đến lúc ấy.

Mặc dù Dương Vũ về nước tạm thời quấy rầy suy nghĩ của hắn, nhưng Thẩm Việt cũng không có buông Diệp Lê sự, hắn cảm thấy chính mình khả năng không thể lại theo lẽ thường đi suy đoán cái này án kiện.

Thẩm Việt không chỉ có tìm ở kinh thành tư nhân bệnh viện cấp Diệp Chỉ Lan đã làm phúc tra bác sĩ, còn lại đi tranh Z thị, lại lần nữa dò hỏi lợi hại ra Diệp Chỉ Lan kháng phục kết quả bệnh viện nhân viên, bọn họ trả lời thế nhưng ngoài dự đoán mọi người nhất trí.

Đây là nhân loại ung thư y học sử thượng cơ hồ không có khả năng phát sinh kỳ tích, cứ việc có lý luận chứng minh thời kỳ cuối ung thư tồn tại kháng phục khả năng tính, nhưng ví dụ thực tế có thể nói là thiếu chi lại thiếu.

Nhưng trên đời này đâu ra nhiều như vậy kỳ tích, Diệp Chỉ Lan bệnh một hảo, Diệp Lê liên mất tích, này chi gian chỉ sợ có không thể tưởng tượng quan hệ.

Thẩm Việt nhắm mắt lại, hít sâu một hơi.

A cực kỳ kinh thành số một số hai đại học, càng là làm không ít học sinh tể phá đầu muốn chui vào đi, nhưng chân chính thân ở tại đây tòa học phủ cũng có buồn bực thất bại người, Tô Minh chính là một cái.

Tô Minh nhân sinh ở người bình thường xem ra có thể nói được thượng là nhân sinh người thắng, bên ngoài không tầm thường, từ nhỏ thành tích ưu dị, lại khảo nhập đứng đầu đại học, tốt nghiệp sau thuận lợi lưu giáo mặc cho, đương một người lão sư, tại gia đình phương diện, cùng luyện ái nhiều năm bạn gái thành hôn, không đến hai năm liền có một cái ngoan ngoan đáng yêu nữ nhi, không thể nói không tốt đẹp.

Người bình thường có lẽ cứ như vậy thỏa mãn, nhưng Tô Minh không có, tương phản hẳn cảm nhận được càng nhiều áp lực còn có, thật lớn chênh lệch.

Học sinh thời đại, hẳn là thiên chi kiêu tử, nhưng một bước nhập xã hội, hẳn lại thành tay mơ lão sư, nguyên bản đối hẳn hòa ái thân thiết đạo sư giáo thụ, cũng trở nên mới lạ lên, Tô Minh rõ ràng, bởi vì chẳng sợ ở đại học như vậy tịnh thổ cũng vẫn tại tranh đoạt tài nguyên tình trạng, hẳn chính là kia đầu bị đột nhiên ném vào một khối xa lạ lãnh địa tiêu thú, lần chịu cảnh giác.

Chờ đến Tô Minh bắt đầu quen thuộc hoàn cảnh, hẳn liền phát hiện chính mình hoàn cảnh đã trở nên càng thêm không xong, hẳn không có bối cảnh, cũng không có bao nhiêu người mạch, tình huống như vậy hạ, bình chức danh tiền thưởng còn có xuất ngoại giao lưu tư cách một cái cũng không luân thượng hẳn.

Đã từng mọi thứ không bằng hấn, cùng hấn đồng thời lưu giáo đồng học dựa vào cưới phó hiệu trưởng chất nữ, hiện tại thế nhưng ly phó giáo sư chỉ có một bước xa. Hấn lại còn phải vì hệ chủ nhiệm viết năm nay New York giao lưu hội luận văn.

Tô Minh không nghĩ tới đi oán thù không có tốt gia thế, hai người bọn họ là đọc sách khi liền nhận thức, hiểu tận gốc rễ, hơn nữa, hấn ái nàng.

Một vị đức cao vọng trọng giáo thụ từng đã nói với hấn, muốn kiên nhẫn, chớ nên nóng nảy, chỉ có chân chính làm ra thành tích tới, mới sẽ không bị người ngăn trở quang mang.

Như vậy đạo lý Tô Minh không phải không hiểu, nhưng hấn trước hai mươi năm quá mức xuôi gió xuôi nước, làm hấn vô pháp tiếp thu như vậy chênh lệch.

Hấn đang tìm cầu thay đổi.

Thời tiết sáng sủa, trời trong nắng ấm, A đại vườn trường, có mang mắt kính học sinh ngồi ở bên hồ ghê dài thượng đọc sách, cũng có gắn bó bên nhau tình lữ đi ở rừng cây tiểu đạo nói nhỏ, ngẫu nhiên mấy chỉ thanh thúy điều đễ thanh ở nhánh cây gian vang lên, có hứng thú tới học sinh còn hảo thảo luận khởi là cái gì chủng loại điều, nó tập tính.

Tô Minh ôn hòa mà trả lời học sinh tan học sau lại tìm hấn hỏi mấy vấn đề, bọn học sinh rời đi sau còn ở lên nói tô lão sư người thật tốt, mặc dù bị các nàng kéo thời gian cũng không tức giận, giảng giải cũng thực kỹ càng tỉ mỉ, có còn nói nếu là tô lão sư là bọn họ trực hệ giáo thụ thì tốt rồi, nói như vậy, giao lưu văn gì đó đều dễ làm.

Tô Minh từ văn phòng c ần hộp cơm sau, li ền ng ồi ở trường học phun nước tuyền phụ cận ghé dài thượng, mấy ngày nay khóa an bài vô cùng, giữa trưa cũng chưa thời gian trở về ăn cơm, thê tử li ền cho hấn chuẩn bị hộp cơm.

Thê tử tay nghề thực hảo, hơn nữa chay mặn phối hợp rất có dinh dưỡng, Tô Minh nhớ rõ đọc sách thời điếm thê tử cũng không sẽ nấu cơm, là hôn sau tài học, vì chiếu cố hấn còn có cái này gia, thê tử từ bỏ công tác chuyên tâm đương nổi lên gia đình bà chủ, còn cho hấn sinh một cái như vậy đáng yêu nữ nhi, mỗi ngày tưởng tượng đến thê tử cùng nữ nhi, Tô Minh li ền quên mất sở hữu phi ền nào.

"Người có một cái thực tốt gia đình." Bỗng nhiên bên người vang lên một cái thanh nhu giọng nữ.

Tô Minh hơi kinh hãi, không biết khi nào, bên cạnh ng ồi một vị ăn mặc toái váy hoa, mang màu trắng viên mũ tuổi trẻ nữ hài.

"Người..... Người nhận thức ta? Người là cái nào hệ học sinh?" Tô Minh thanh âm có chút không vui nói, tuy rằng nơi này cũng không phải hấn tư nhân lãnh địa, nhưng cái này xa lạ nữ hài đột nhiên xuất hiện cùng lời nói làm hấn cảm thấy có chút bị mạo phạm cùng một chút mất tự nhiên.

"Ta không phải nơi này học sinh." Tuổi trẻ nữ hài, cũng chính là Diệp Lê, nói xong câu đó nàng li ền quay đầu nhìn về phía Tô Minh, mỉm cười nói: "Ta là tới tìm người."

"Tìm..... Tìm ta?" Tô Minh thực mau bình tĩnh lại, "Vì cái gì?"

Diệp Lê quay đầu đi, nhìn cách đó không xa hồ nước, con người lược thâm "Bởi vì người yêu c ần chúng ta."

"Nói hươu nói vượn, ta căn bản là không quen biết người." Tô Minh ngữ khí áp lực phần nộ nói, lập tức đứng dậy dục rời đi.

"Nhưng chúng ta nghe được người tổ cầu, khát vọng trở về đến đã từng thiên chi kiêu tử sinh hoạt, cao nhân nhất đẳng cảm giác về sự ưu việt, không phải sao?"

Nguyên tưởng phát tay áo bỏ đi Tô Minh đang nghe đến này một câu khi, liền dừng đã nửa lên thân mình.

"Người..... Người đang nói cái gì?" Tô Minh thanh âm đều là ở phát run. Diệp Lê lại lần nữa quay đầu nhìn về phía hắn, ánh mắt lộ ra một chút thành khẩn, ngữ khí tràn ngập dụ hoặc địa đạo; "Chúng ta sẽ giúp người."

"Cái gọi là phương Tây kinh tế học phân vi mô cùng vĩ mô hai bộ phận, vi mô nói chính là....." Giảng bài giảng đến một nửa, Tô Minh bỗng nhiên ngừng lại, có chút hoảng hốt, không biết phía dưới nên giảng chính là cái gì, nhìn đằng ỏi xuống thất thất bát bát bọn học sinh, Tô Minh bật cười, "Xin lỗi, ta quên mất."

Bị Tô Minh như vậy một gián đoạn, phía dưới bọn học sinh buồn cười, không khí tức khắc sinh động không ít, còn có làm ồn ỹ học sinh ra tiếng nói: "Không có việc gì, tồ lão sư ngài chậm rãi tưởng, chúng ta không nóng nảy."

Tô Minh cười lắc lắc đầu, lại phiến phiến trên bàn khóa kiện, nửa phút sau, hắn lại cầm lấy phấn viết đối với bảng đen viết lên, "Vi mô kinh tế học là chúng ta học kỳ này trọng điểm bộ phận,....."

Ngồi xe tuyến về nhà trên đường, Tô Minh cầm trên xe ngoéo tay, nhìn ngoài cửa sổ xe bay vút quá ngũ quang thập sắc phố cảnh, Tô Minh nhin

không được lại thất th ần, nói thực ra, h ần không phải cảm thấy như vậy mỗi ngày nhất thành bất biến đi học viết luận văn t ể giao thông công cộng sinh hoạt không tốt, chỉ là quá bình đ ạm r ồi, muốn h ần như vậy bình ph ầm t ần thường mà quá đi xuống, quá cái mười năm hai mươi năm, h ần, không cam lòng.

Là đêm, Bát Hào Đương ph ồ lại nghênh đ ón một vị tân khách nhân.

"Người nghe nói không?" Lục nam dùng khuỷu tay th ọc th ọc đ ạng xem thư Diệp Th ần Dương, vẻ mặt bát quái địa đ ạo.

"Chuyện gì a?" Diệp Th ần Dương lật qua một tờ, mặt lộ vẻ nghi hoặc nói.

"Chính là tài chính hệ t ồ lão sư, đ ột nhiên cùng h ần lão bà ly hôn, vẫn là mình không rời nhà, không ít người đ đoán có phải hay không t ồ lão sư xuất quỹ đ ầu." Lục nam nói xong lại rung đ ùi đ ắc ý vẻ mặt th ối đ ời ngày sau nói: "Mất công đ ám kia nữ sinh còn mỗi ngày nói t ồ lão sư là cái hảo nam nhân đ ầu."

Diệp Th ần Dương không đ áp lời, từ h ần nói tiếp.

"Bất quá tình trường thất ý, sự nghiệp đ ắc ý, kia t ồ lão sư cũng không phải đ ược ai coi trọng, luận văn bị lựa chọn phát biểu ở quốc t ể nổi danh kinh t ể báo chí th ượng, nghe nói trường học còn cho h ần an bài xuất ngoại tiến tu cơ hội, ta mới vừa đ ánh đ ỡ, chiếu cái này sức mạnh đi xuống, không ra 5 năm, chuẩn là một cái giáo thụ tên tuổi." Lục nam lời th ềson sát nói.

Diệp Th ần Dương nh ịu nh ịu m ày, thật cũng không phải không tin lục nam nói, lục nam người này tính tình tuy rằng khiêu thoát ái h ồnháo ái bát

quái chút, nhưng là xem này đó bên trong đạo đạo vẫn là rất có nhân lực.

"Không được, ta phải đi học giáo điển đàn khai cái thiệp hảo hảo bái một bái nơi này để nội tình, nếu là tra nam càng là không thể buông tha, đến làm quảng đại phụ nữ nhóm nhận rõ gương mặt thật." Lục nam móc ra di động, về mặt hứng thú dạt dào địa chấn khởi tay tới.

"Người kiêu ễ chế diễm, chớ chọc xảy ra chuyện ai người lão ba tấu." Diệp Thần Dương bĩu môi nói, hắn cũng không mở miệng ngăn cản, lục nam người này người không cho làm hắn li ền càng muốn đi làm.

"Không có việc gì, còn có ta mẹ ngăn đón đâu." Lục nam một ánh mắt cũng chưa để lại cho Diệp Thần Dương, hoàn toàn đầu nhập đến hắn khai bái sự nghiệp bên trong.

Diệp Thần Dương bất đắc dĩ mà lắc lắc đầu, thật không rõ hảo hảo một cái cán bộ cao cấp con cháu, cái gì ăn chơi trác táng phi vì không làm, cố tình thích bát quái, khó trách lục nam mẹ nó như vậy đau đầu, bất quá Diệp Thần Dương cũng không nhiều lắm lo lắng, hắn người này cũng li ền ba phút nhiệt độ.

Tác giả có lời muốn nói: Viết trương sinh cùng Thôi Oanh Oanh luyện ái, sau lại lại đem nàng vứt bỏ chuyện xưa. Lúc đầu trương sinh trú Bồ Châu phổ cứu chùa khi phát sinh nạn binh hoả, xuất lực cứu hộ cùng ngụ trong chùa bà con xa đi Trịnh thị một nhà. Ở Trịnh thị đáp tạ bữa tiệc, trương sinh đối biểu muội oanh oanh vừa gặp đã thương, tỳ nữ Hồng Nương truy ền thư, nhiều lần lặp lại, hai người rất cuộc hoa hảo nguyệt viên. Sau lại trương sinh vào kinh thành dự thi chưa trung, ngưng lại kinh sư, cùng oanh oanh thư tình lui tới, lẫn nhau tặng tín vật lấy biểu thâm tình. Nhưng trương sinh rất cuộc thay lòng đổi dạ, cho rằng oanh oanh là thiên hạ chi "Vưu vật", cho rằng chính mình "Đức không đủ để thắng yêu nghiệt", đành phải bỏ những thứ yêu thích. Đã hơn một năm sau, oanh oanh

khác giả, trương sinh cũng khác cưới. Một lần trương sinh lộ quá oanh oanh gia môn, yêu cầu lấy "Ngoại huynh" gặp nhau, tao oanh oanh cự tuyệt. Lúc ấy mọi người còn khen ngợi trương sinh "Bội tình bạc nghĩa" hành vi là "Giỏi về đên bù" tiêu thuyết hiển nhiên là đứng ở trương sinh lập trường, điếm tô cho đẹp trương sinh, vì hắn bạc hạnh hành vi biện hộ.

Đây là Tây Sương Ký nguyên hình a

Chương 28

Hiệu c ầm đ ồ tinh trên vách lại xuất hiện tân tên, Benjamin · ba khác.

Nhưng hắn hiện tại đã dùng tên giả vì đào đức, vì hắn nhiều năm hãm sâu khổ lao cùng ái thê nữ nhi ly tán thống khổ triển khai hắn báo thù chi lộ, hắn huyết tinh mà tràn ngập cừu hận linh hồn cũng đã chịu hiệu c ầm đ ồ ưu ái.

Diệp Lê thực mau tới đến Benjamin thế giới, hắn nơi này phiến địa phương giống như nó không trung giống nhau âm u thường thường không thấy thiên nhật, cất dấu vô số xấu xí dơ bẩn, đây là cái thực thích hợp ma quỷ sinh hoạt địa phương.

Ở chính mình Đông Phương dung mạo khiến cho những người khác chú ý phía trước, Diệp Lê đã buông ra tinh thần lực nhắm mắt tìm tòi, tìm được rồi đào đức nơi địa phương, đó là một gian cũng không lớn bánh có nhân cửa hàng trên lầu.

Đào đức đang cùng nhạc phù đặc li ền như thế nào đem phía trước bất mãn rời đi kẻ thù thâm phán đặc bình lần thứ hai dẫn tới cửa hiệu cắt tóc tới, hơn nữa giết hắn một chuyện phát sinh tranh chấp.

"Người hắn là chờ một chút, chờ một cái hảo thời cơ."

"Người vì cái gì muốn kêu ta chờ, ta là một khắc cũng chờ không được, ta khát vọng hần máu tươi, muốn gặp đến hần yết hầu bị cắt rớt kia trong nháy mắt thống khổ sợ hãi."

Đào đức chạy lên lầu, nhạc phù đặc theo sát hần, ý đồ thuyết phục hần, đương đào đức đi đến cuối cùng một cái bậc thang khi, bỗng nhiên ngừng lại, hơn nữa giờ tay kêu dừng lại nhạc phù đặc lại nhai.

"Có người ở trong phòng." Đào đức đứng từ lóe u lãnh quang, tái nhợt đến có chút quá phận gầy ốm trên má cao cao xương gò má nhìn có chút lệnh người sợ hãi.

"Người nói cái gì?" Nhạc phù đặc kinh hô một tiếng, vội vàng bưng kín miệng mình. "Có thể hay không là thác so, cái kia tiểu nhị? Bất quá không có ta cho phép hần hần là sẽ không đi lên."

"Mặc kệ là ai, nhìn xem thì tốt rồi." Đào đức trong tay đã lượng ra hần thuần tóc bạc lượng dao cạo, duỗi tay chuyển động một chút trên cửa vắn côn, đẩy ra môn.

"Nga, nàng là cái người bên ngoài." Tinh xảo Đông Phương gương mặt làm nhạc phù đặc kinh hô một tiếng.

"Người là ai?" Đào đức đem nắm dao cạo tay phóng tới phía sau, lại không có thu hồi dao cạo tới.

"Ta là tới tìm người, Benjamin · ba khắc." Diệp Lê hơi hơi khom người làm thi lễ nói.

"Trời ạ, nàng biết thân phận của người." Nhạc phù đặc nhìn về phía Diệp Lê ánh mắt cũng trở nên âm lãnh lên, dao cạo bỗng nhiên chuyển động quang chiếu rơi ở đào đức trên mặt, lạnh băng đến làm người mao cốt tê dại, "Vậy giết nàng."

"Ta là tới cùng Benjamin tiên sinh làm bút giao dịch, tử như nói lộ tây, tử như nói Joanna, tử như nói đặc bình."

Đương Diệp Lê nói đến lộ tây khi, vừa mới vì đào đức phương tiện giết người giữ cửa buộc thượng nhạc phù đặc sắc mặt đại biến, đáng tiếc đào đức đưa lưng về phía nàng, không có phát hiện nàng không thích hợp.

Nhưng Diệp Lê không có sai quá này một đặc thù chi tiết, nguyên lai, là như thế này a, Diệp Lê khước môi hơi hơi gọi lên.

Đào đức thanh âm âm lãnh nói "Người muốn nói gì?"

"Ta có một nhà hiệu cầ m đ ồ, có thể thực hiện bất luận cái gì nguyện vọng, nhưng lấy vật đổi vật, người tình cảm, tứ chi, thọ mệnh, này đó đều có thể đổi, Benjamin tiên sinh, không biết người có bằng lòng hay không cùng ta làm này bút giao dịch, người hẳn là rất muốn giết người kẻ thù đi, chỉ cầ người nguyện ý cầ m đ ồ, như vậy đặc bình tuyệt đối sống không quá đêm nay."

"Không, hẳn chỉ có thể từ ta thân thủ giết chết." Đào đức cự tuyệt Diệp Lê kiến nghị,

Diệp Lê đối này cũng hoàn toàn không kỳ quái, hiện tại đào đức đã không phải vừa mới trốn ngục ra tới cái kia hẳn, hẳn trên người huyết tinh khí làm Diệp Lê nghe thấy đều không cảm nhú mảy, hẳn cơ h ồ đã cụ bị trở thành một cái ác ma tầ m đ ồ, mà người như vậy thường thường không cầ người khác trợ giúp.

"Nếu người thay đổi chủ ý, như vậy người tùy thời có thể tới Bát Hào Đương phô tìm ta."

Diệp Lê nói xong, liền biến mất ở trong phòng. Đào đức hoà thuận vui vẻ phù đặc nhìn nhau liếc mắt một cái, xem ra, bọn họ là gặp chân chính ma

quý.

Màn đêm buông xuống, nhạc phù đặc liền tới tới rồi Bát Hào Dương pho, Diệp Lê biết nàng sẽ đến, chỉ là có điếm không nghĩ tới nàng cư nhiên như thế gấp không chờ nổi mà, muốn che dấu đào đức thể tử lộ tây không có chết chân tướng.

Đào đức là cái xuất sắc thợ cắt tóc, lại bởi vì thâm phán đặc bình nhìn trúng hẳn ái thể lộ tây mỹ mạo mà bịa đặt tội danh đem hẳn cả đời đầu nhập khổ lao bên trong, đào đức lần này sẽ đến chính là vì trả thù đặc bình, nhưng nhạc phù đặc nói cho hẳn lộ tây vì giữ được trong sạch uống thuốc độc, mà hẳn nữ nhi Joanna bị đặc bình giam. Cấm, hiện giờ càng là bị đưa đến bệnh viện tâm thần.

"Ta muốn Benjamin vĩnh viễn không thấy được lộ tây." Nhạc phù đặc ngẩng đầu, tràn ngập quyết tâm nói, "Ta sẽ làm Benjamin biết ta mới là nhất thích hợp người của hẳn."

"Người thật là so với ta còn giống ma quý." Diệp Lê nhìn vị này tâm tính phức tạp đến có thể làm ra thịt người bánh có nhân nữ nhân, nhìn không được khế thờ dài.

Nhạc phù đặc như cũ ngẩng đầu "Kia thì thế nào."

Diệp Lê hơi hơi mỉm cười, "Bất quá ma quý nguyện ý cùng người làm này bút giao dịch."

Ở Luân Đôn ly nhạc phù đặc thái thái bánh có nhân cửa hàng cách đó không xa âm u trong một góc, Diệp Lê tìm được rồi thần chí không rõ quần áo tả tơi giống như khất cái lộ tây, nhưng có người sớm nàng một bước, là người nhà họ Bạch.

Lão Bạch đầu tiên là ôn hòa mà nhìn thoáng qua hôn mê mà ngã vào lạnh băng góc tường lộ tây, sau đó ngược lại nhìn về phía Diệp Lê, mỉm cười nói "Nàng hẳn là lên thiên đường"

Diệp Lê cười lạnh nói, "Kia đào đức hoà thuận vui vẻ phù đặc nên vào địa ngục."

Hai người nhất ngôn nhất ngữ gian, đã quyết định này ba người sau khi chết vận mệnh.

Lão Bạch đem lộ tây linh hồn mang ly nàng thể xác, linh hồn của nàng là như thể trắng tinh mà mỹ lệ, nàng trên mặt mang theo ôn nhu mà an tường tươi cười, như là chưa bao giờ trải qua quá đau xót, theo Lão Bạch chỉ dẫn tiến vào thiên đường.

Diệp Lê lạnh lùng nói "Người hủy diệt nàng ký ức, nàng ái cùng hận, nàng khổ cùng bi." Bằng không ở như thế thanh tỉnh dưới tình huống, nàng là sẽ không nguyện ý bỏ xuống trượng phu của nàng cùng nữ nhi lên thiên đường.

Lão Bạch tươi cười như cũ ôn hòa từ ái "Nàng đã không hề là phạm trần người, này đó ái cùng hận cũng cùng nàng lại vô can hệ."

Diệp Lê châm chọc mỉa mai một câu "Thật là đối trá."

Lộ tây đã có nơi đi, như vậy hoà thuận vui vẻ phù đặc giao dịch cũng coi như đạt thành, đương Diệp Lê lại trở lại hiệu cầm đờ khi, đào đức đã chờ đã lâu.

Diệp Lê hỏi hẳn "Người nghĩ muốn cái gì?"

Đào đức tái nhợt mà cứng đờ khuôn mặt khó được có một tia động dung, "Ta muốn Joanna hạ nửa đời hạnh phúc."

"Antony là cái không t ỏi người trẻ tuổi, không phải sao?" Theo Diệp Lê biết, đào đức đã an bài thích Joanna chính trực thủy thủ Antony đi bệnh viện tâm thần cứu Joanna.

Đào đức xả một chút khóe miệng "Nhưng ta không thể bảo đảm hẳn vĩnh viễn tốt như vậy đi xuống, đối Joanna bất biến tâm, ta đã thấy quá nhiều hủ bại bất kham linh hồn, ta không thể đem Joanna hạnh phúc ký thác ở một cái hư vô mờ mịt người trẻ tuổi trên người."

Diệp Lê có chút kinh ngạc mà nhìn hẳn một cái, "Người tưởng đích xác không t ỏi, như vậy người nguyện ý lấy cái gì tới c ần đ ờ?"

"Ta có cái gì có thể c ần đ ờ."

Diệp Lê nói "Ta muốn người tốt đẹp h ỉ ước."

H ỉ ước, đào đức bỗng nhiên có chút ch ần chờ, hẳn cùng lộ tây đã từng hạnh phúc thời gian, đối nữ nhi tương lai chờ mong, này đó tất cả đ ều là hẳn tốt đẹp h ỉ ước, nhưng lộ tây đã xuống m ồ vì an, hẳn cũng không thấy được nàng nữ nhi, chi bằng dùng này đó đổi lấy Joanna hạnh phúc.

"Có thể."

Chờ đào đức thêm xong hiệp ước sau, Diệp Lê đối hẳn làm một cái thôi miên chúng sinh thủ thế, hẳn li ền lâm vào ảo cảnh bên trong, hẳn thấy được hẳn lộ tây còn có Joanna, hoa tươi bố trí phòng, ấm áp đáng yêu nôi, hẳn âm lãnh khuôn mặt cũng trở nên nhu hòa cùng trong sáng, hẳn lần thứ hai cảm nhận được ấm áp dương quang dừng ở hẳn trên mặt, hạnh phúc, còn có mỉm cười.

Đây là một hũ mộng đẹp, đương mộng đẹp tỉnh lại, hấn sẽ biến thành rõ đầu rõ đuôi ác ma thợ cắt tóc, đem hấn dao cạo hoa hương mỗi người, bao gồm nhạc phù đặc, bao gồm chính hấn. Chương 29 hiện thực

"Tô Minh thật sự là thật quá đáng, một lời giải thích đầu không có liền phải cùng người ly hôn." Dương Vũ nổi giận đùng đùng địa đạo, ngay sau đó lại c ãm ng ã ở trước bàn đối phương tay, "Tiểu nhã, người yên tâm, ta nhất định giúp người, hấn nếu là dám ly ta tuyệt đối sẽ không làm hấn hảo quá."

Ng ã ở nàng trước mặt dung nhan có chút ti ều tụy, mơ h òmang theo nước mắt thanh tú nữ tử, lắ lắ đầu nói: "Dương Vũ, hấn, hấn cái gì cũng chưa muốn, nói phòng ở ti ền tiết kiệm nữ nhi đầu để lại cho ta cùng nữ nhi, v ềsau còn gánh nặng chúng ta phụng dưỡng phí. Ta hỏi hấn có phải hay không bên ngoài có người khác, hấn cái gì cũng không nói, hấn như thế nào có thể nhẫn tâm, chúng ta nhi ều năm như vậy cảm tình, còn có tròn tròn, nàng mới ba tuổi, hấn nhẫn tâm làm nàng như vậy tiểu li ền không có ba ba....."

Nói trác nhã li ền nhin không được khóc lên. Xem đến Dương Vũ thẳng đau lòng, nàng cùng trác nhã là cao trung đ ồng học, cũng nhận thức rất nhi ều năm, vẫn luôn là bạn tốt, không nghĩ tới nàng cư nhiên gặp gỡ loại sự tình này.

Dương Vũ dứt khoát lưu loát nói: "Người yên tâm, ta nhất định cho người đem việc này lộng cái minh bạch."

Trác nhã dừng lại nước mắt, tràn đ ầy cảm kích mà nhìn nàng "Cảm ơn người, Dương Vũ." Dương Vũ làm người nhạy bén, lại là đại luật sư, cho nên trác nhã mới nghĩ đến c ãu nàng hỗ trợ, vô luận kết quả như thế nào, nàng đầu muốn biết chân tướng.

Nhưng trên đời này thường thường khó nhất biết rõ ràng chính là cái gọi là chân tướng.

Tô Minh là yêu hấn thê tử trác nhã không sai, nhưng đó là ở không có mặt khác lựa chọn dưới tình huống, hấn mới có thể đem trác nhã cùng gia đình xem thành là làm quan trọng đ ồ vật.

Mà Diệp Lê, cho hấn một cái mặt khác lựa chọn.

Diệp Lê lại đi nhìn Diệp Chỉ Lan, một đoạn nhật tử không thấy, nàng tựa hồ rộng rãi rất nhiều. Nhưng Diệp Lê không nghĩ tới nàng sẽ ở Diệp Chỉ Lan bên người nhìn đến người nhà họ Bạch.

Diệp Lê cười lạnh một tiếng, khó trách gần nhất sinh ý thiếu rất nhiều người nhà họ Bạch quấy nhiễu, nguyên lai bọn họ lấy tìm được rồi nàng đã từng thân phận.

Xuất hiện người nhà họ Bạch vẫn là Lão Bạch, hấn cư nhiên thành Diệp gia hàng xóm, hơn nữa ở bọn họ xem ra vẫn là một cái phi thường thân thiện ôn hòa ánh mặt trời hàng xóm.

"Người không nên xuất hiện ở chỗ này." Diệp Lê xuất hiện ở Lão Bạch trong phòng, đối hấn lạnh lùng nói. Diệp Lê nghịch lân không nhiều lắm, Diệp Chỉ Lan vừa lúc là một cái, vì thế, nàng không ngại cùng người nhà họ Bạch trực tiếp khai chiến.

Lão Bạch như cũ ôn hòa mỉm cười nói "Ta chỉ xuất hiện ở ta hấn là xuất hiện địa phương."

Diệp Lê nghe ra hấn ý tứ, nhưng mày, "Người muốn cứu rồi ta?" Nàng lời nói đuôi ngữ điệu không cấm hơi hơi giơ lên, mang theo vài phần không thể tin tưởng cùng trào phúng.

Lão Bạch tươi cười giống như sau giờ Ngọ đông dương ấm áp, hơn nữa không chút nào tiếc rẻ, "Chúng ta nguyện ý cứu rỗi mỗi người."

Hắn lại tiếp tục nói, "Hơn nữa người cũng không phải không có thuốc nào cứu được, ít nhất người đối với người mẫu thân còn có ái, đây là người thiện."

Diệp Lê lạnh lùng nói, "Thứ ta không thể lý giải các người ý tưởng."

Lão Bạch biểu tình miễn nhiên nói, "Người bốn hải là có càn quang minh nhân sinh, mà không phải từ đây linh hồn rơi vào hắc ám."

Diệp Lê khẽ cười nói, "Ta cho rằng ta linh hồn trước nay đều là thiên hướng hắc ám."

Lúc này, bỗng nhiên vang lên chuông cửa thanh đánh gãy bọn họ nói chuyện.

Là Diệp Chỉ Lan cháu trai Diệp Thần Dương, Diệp Lê không cấm mà nhú lại, ngược lại nhìn về phía Lão Bạch nói: "Ta tưởng người biết cái gì nên nói cái gì không nên nói."

Lão Bạch ôn hòa mà cười cười, xoay người đi mở cửa.

"Người hảo, Bạch tiên sinh." Diệp Thần Dương lễ phép mà đánh thanh tiếp đón, tiếp theo đưa cho Lão Bạch một cái hộp quà, "Đây là ta bà ngoại làm một ít điểm tâm, nói là cảm tạ Bạch tiên sinh phía trước hỗ trợ."

Diệp Thần Dương gia gia điệp thư ở trong sân dọn hoa khi mệt, lúc ấy trong nhà không có gì người, vẫn là đang ở cách vách sân Lão Bạch qua đi đập bắt tay, hỗ trợ đáp hảo giàn trờng hoa.

"Không cần khách khí." Lão Bạch cười cười, cũng không có cự tuyệt mà tiếp nhận điếm tâm hộp.

Chờ đến tiễn đi Diệp Thần Dương sau, Lão Bạch cần điếm tâm hộp trở lại phòng khách, đã không thấy Diệp Lê thân ảnh, Lão Bạch thấp thấp cười, buông điếm tâm hộp sau lại cần lấy treo ở trên cổ chữ thập vòng cổ, làm cầu nguyện nói; "Nguyện thượng đế phù hộ."

Diệp gia, diệp thư hồng thư phòng lại đang tiến hành một khác phiên đối thoại,

"Ta nói người đầu bao lớn tuổi, còn dọn thượng dọn hạ, cũng không sợ thật mệt ra cái bệnh tới." Diệp Chỉ Lan mẫu thân tạ thanh dung nửa là oán trách nửa là lo lắng địa đạo.

Diệp thư hồng vỗ vỗ nàng mu bàn tay, cười nói: "Hảo hảo hảo, về sau này đó sống ta đầu làm người trẻ tuổi đi làm. Lại nói tiếp người lần này đi ra ngoài thế nào?"

Tạ thanh dung trả lời: "Ta nhìn mấy người kia đầu không tở, mặc kệ là đi đâu kiện vẫn là tính cách đầu tính khó được, có thể cho tiểu lan đi gặp, nhưng ta liền sợ, tiểu lan bên này không muốn."

"Người biết nàng tính tình quật, còn nghĩ làm việc này?"

"Không làm như thế nào thành, đôi ta hiện giờ đầu sáu bảy chục, không biết ngày nào đó liền nhắm mắt, người cũng nói tiểu lan tính tình quật, chúng ta nếu là đi rồi, nàng cũng sẽ không ở chốn thanh nơi này trụ đi xuống, không ở đi phía trước nhìn tiểu lan có cái gia ta như thế nào có thể yên tâm, A Lê kia hài tử còn không biết có hay không tìm được kia một ngày, muốn tiểu lan một người cô đơn quá cả đời ta luyện tiếc." Nói đến này tạ thanh dung nhin không được khổ sở trong lòng.

Diệp thư h ồng đem thê tử ôm vào trong lòng an ủi nói "Sẽ tìm được, nhất định sẽ tìm được."

Diệp Lê cũng không lo lắng người nhà họ Bạch sẽ làm Diệp Chỉ Lan ký ức khôi phục, bởi vì nàng ký ức là từ hắc ảnh thân thủ hủy diệt, chính là hiện giờ bạch gia đương gia người cũng không nhất định có thể làm được đến. Nhưng người nhà họ Bạch xuất hiện vẫn là làm nàng sinh ra một chút bất an, vì thế nàng lại đi nhìn Diệp Chỉ Lan, chỉ có nhìn đến nàng mạnh khỏe, Diệp Lê mới có thể chân chính yên lòng.

Nhưng nàng không nghĩ tới nàng sẽ nghe thế phiên lời nói.

Giờ khắc này, Diệp Lê cũng có chút mê mang, nàng làm này đó thật sự sẽ làm mẫu thân hạnh phúc sao? Là nàng suy xét còn chưa đủ chu đáo sao?

Chiều hôm tiệm lâm, Diệp Lê ng ồi ở công viên ghế dài thượng tr ần tư, bỗng nhiên một đám tan học học sinh cười vui thanh tới gần, ngay sau đó một cái phá lon bị đá tới r ồi nàng bên chân, Diệp Lê ng ẩng đầu, nhìn về phía đuổi theo lon lại đây nam sinh, ước mười hai mười ba tuổi tuổi tác, làn da lược hắc, hiển nhiên là bị phơi, không k ềm chế được ngọn tóc thứ thứ, cười lộ lên lộ ra một hàm răng trắng.

"Thực xin lỗi a." Nam sinh ngược ngừng mà gãi gãi đầu, khom lưng xin lỗi nói.

Xem ra hắn cũng không giống bên ngoài thoát nhìn như vậy cầu thả, ngược lại tâm tư tỉ mỉ.

Diệp Lê lắc đầu, không nói gì.

Nguyên tưởng rằng nam hài sẽ như vậy rời đi, ai ngờ hắn lại nói một câu, "Người có phải hay không không vui a?"

"Nếu không vui nói, có thể thử đi hứa nguyện trì nơi đó hứa nguyện nga." Nam sinh chỉ một chút công viên trung ương hồ nước, cười hì hì nói.

Diệp Lê theo hắn chỉ phương hướng nhìn lại, kia bất quá là cái bình thường hồ nước, thậm chí đầu thật lâu không có rửa sạch qua, nhìn trước mặt nghiêm trang nam sinh, Diệp Lê bỗng nhiên tới hứng thú, nói: "Thật sự hữu dụng sao?"

Nam sinh nặng nề mà gật đầu một cái, "Àn, ta hướng nó hứa nguyện sau, ta ba ba bệnh thì tốt rồi."

Này cùng hứa nguyện trì hắn là không có gì quan hệ đi, mà là nam sinh trong nhà thiếu đủ rồi tiền thuốc men, trong đó còn có một bộ phận là nam sinh ra lực.

Biết được hết thấy Diệp Lê cũng không có nhiều lời, chỉ là cười tiếp nhận rồi hắn hảo ý.

"Thật sự thực linh nghiệm nga, người nhất định phải đi thử một chút." Nam sinh phát tay cùng nàng cáo biệt nói.

Diệp Lê lại lần nữa nhìn phía kia có chút cũ nát hồ nước, thầm nghĩ, hứa nguyện sao, nàng đã hứa quá nguyện,

Hướng ma quỷ hứa nguyện.

Tác giả có lời muốn nói: Chương trước quên thiết trí thời gian, by tìm đường chết ta

Quá độ chương, cho nên có điểm đoản

(cái này nam sinh ở phía sau chuyện xưa sẽ lại lần nữa xuất hiện, hơn nữa cũng là BE)

Chương 30 hiện thực

Diệp Lê gần nhất chuyển hướng chú ý Ngân Hoàng sự vụ, tuy rằng chỉ là hiểu biết sáu tháng cuối năm Ngân Hoàng kế hoạch, vẫn chưa nói thêm cái gì, nhưng vẫn là làm Chu Thiệu Hoa cảm thấy có chút bất an. Bởi vì lần trước Diệp Lê đối lời hắn nói, Chu Thiệu Hoa có tâm dè dặt đi Diệp Lê đối Chu Dao hứng thú, liền dẫn tiến mấy cái sinh ý.

Diệp Lê không phải không biết tâm tư của hắn, nhưng nàng cũng không tính toán cự tuyệt tới cửa mà đến sinh ý.

Tổng cộng có tam bút sinh ý, đều là giới giải trí người, Doãn tuyệt đình, là cái ca sĩ, cũng là Ngân Hoàng lão nhân, hòng quá nhất thời, đáng tiếc tuổi tiệm đại, giọng nói cũng không được tốt, fans dần dần giảm bớt, ngược lại đều hướng những cái đó thanh xuân hoạt bát tân nhân ca sĩ.

Doãn tuyệt đình đối này cũng khờ mà không nói nên lời, nàng đương hòng khi, không thể thiếu một ít vô pháp chối từ rượu cục, mặc dù có tâm che chở giọng nói cũng không thể không uống nhiều mấy chén, hơn nữa thường thường liên tiếp xướng tốt nhất mấy tràng, tiếng nói thoái hóa cũng khó trách.

Nhưng nàng là thiết tình thích ca hát, cho nên Chu Thiệu Hoa âm thầm đem nàng giới thiệu đến Bát Hào Dương phô.

Nàng lựa chọn cần đề sinh dục năng lực đối lấy một bộ hảo giọng hát, đây là bút thực có lời sinh ý, Doãn tuyệt đình bốn sẽ có ba cái con cái, bọn họ trong tương lai đều tiều tụy không tở.

Diệp Lê đã nhìn đến trước mặt vui mừng vô hạn nữ nhân tương lai, nàng sẽ bởi vì sinh không được hài tử mà ba lần hôn nhân đều thảm đạm

xong việc, cuối cùng nàng sẽ lại lần nữa đi vào Bát Hào Đương phô, cầu lấy một cái dưỡng lão tổng chung nhi nữ.

Cái thứ hai kêu dương lâm, miễn cưỡng xem như một đường nam tinh, đáng tiếc thích đánh bạc thành tánh, diễn nghệ nhiều năm kiếm tiền đều bõ ở trên chiếu bạc, nhưng hắn còn không muốn thu tay lại, Bát Hào Đương phô thực hoan nghênh người như vậy, hắn nguyện ý cầm đờ một cái thân đổi 500 vạn.

Diệp Lê tiễn đi hắn khi đã là biết hắn trở về lại trở về lúc sau, trở nên vô tay vô chân vô gan vô dạ dày vô tâm, thậm chí mất đi linh hồn biến dị.

Chung có một ngày, cái này kiện toàn nam nhân, sẽ vì cầm đờ, mà trở nên người không giống người.

Cái thứ ba kêu Lạc thanh sương, là Ngân Hoàng tân đẩy ra tổ hợp một cái thành viên, luận diện mạo luận tài nghệ đều không tính xuất chúng nhất, nhưng nàng dã tâm là mạnh nhất, hiện tại tới gần đơn phi, các thành viên đều đường ai nấy đi, nàng tới Bát Hào Đương phô cầu cái hảo kỳ ngộ, một cái một bước lên trời kỳ ngộ.

Diệp Lê muốn nàng tình yêu, nàng đồng ý, ở không lâu tương lai, nàng sẽ bị một cái quốc tế nổi danh nhiếp ảnh gia nhìn trúng, sở quay chụp ảnh chụp bước lên Harper's Bazaar bìa mặt, trong lúc nhất thời nàng sẽ trở thành giới thời trang sủng nhi, các đại nhãn hiệu đều sẽ hướng nàng vươn cành ôliu.

Nhưng này chỉ là phù dung sớm nở tối tàn, hiệu cầm đờ cho nàng chỉ là kỳ ngộ, có thể hay không đứng vững gót chân kia đến xem nàng bản lĩnh, Diệp Lê chỉ biết, này tuyệt không sẽ là nàng cuối cùng một lần tới tìm Bát Hào Đương phô.

Như vậy sinh ý, có lần đầu tiên liền có lần thứ hai lần thứ ba, thời gian lâu rồi, thông qua Ngân Hoàng đưa tới sinh ý cư nhiên cũng bỏ khuyết xong xuôi pho mỗi tháng khoản, không thể không nói, Diệp Lê phía trước ý tưởng rất có thấy xa.

Vào đêm sau kinh thành lâm vào một mảnh ngũ quang thập sắc, xa hoa truy lạc.

Hơi cuốn màu đen tóc đẹp, một thân màu đen váy ngắn sấn đến □□ bên ngoài da thịt càng thêm trắng nõn, mang giản lược thon dài màu bạc vòng cổ, như vậy Diệp Lê đứng ở bên đường, hiển nhiên thành một đạo cực kỳ xinh đẹp phong cảnh.

"Mỹ nữ, cùng đi uống cái rượu sao?"

Một chiếc cực kỳ huyền khốc màu đỏ lan bác cơ ở Diệp Lê trước mặt ngừng lại, cửa sổ xe điều hạ, bên trong dò ra một cái tóc nâu đầu, trắng nõn làn da, một đôi mê chết người mắt đào hoa, tả nhĩ kim cương khuyên tai đủ để thuyết minh người này là cái giá trị con người không thấp con nhà giàu, đến gần thủ đoạn cũng rất đơn giản, hiển nhiên hẳn là đem Diệp Lê cho rằng là câu kim quy tế hám làm giàu nữ.

Bất quá có như vậy một bộ thiên sứ dung nhan hám làm giàu nữ, là cái nam nhân đầu nguyện ý bị nàng câu, Tiết Nhiên thàn nghĩ.

Diệp Lê làm sao không biết hẳn ý tưởng, nhưng nàng muốn chính là như vậy kết quả.

"Hảo." Diệp Lê lên tiếng liền vòng đến xe ghế phụ mở cửa xe khom lưng ng ồi vào đi.

Tiết Nhiên câu kia "Người đừng ng ồi sau thùng xe kia còn có người" còn chưa nói xuất khẩu, liền nhìn Diệp Lê thông thả ung dung ng ồi ở ghế

phụ chỗ, Tiết Nhiên chớp chớp mắt kia xinh đẹp mắt đào hoa, này mỹ nhân khẳng định không biết mặt sau có người, kia không cần hẳn nói liền trực tiếp ngã vào ghế phụ chỗ, chỉ có thể nói mỹ nhân quá nóng vội.

Tiết Nhiên đương nhiên sẽ không tự phụ có thể vì chính mình mị lực lớn đến loại tình trạng này, hơn phân nửa vẫn là tiền, bất quá, đầu năm nay, nhan giá trị cũng rất quan trọng, tiền thêm nhan giá trị mới có thể câu đến như vậy siêu chất lượng tốt giai nhân.

Diệp Lê nghe hẳn tiếng lòng, không cấm đối hẳn hơi hơi mỉm cười, cười đến Tiết Nhiên tâm thần rung động, nhất giẫm chân ga, tốc độ này, lập tức liền đem nằm ở phía sau xe tòa nơi đó nghỉ ngơi bạn tốt cấp đánh thức.

"Người này đầu khai nhiều ít mã?" Rõ ràng mang theo rời giường khí giọng mũi vang lên, nhưng đơn nghe thanh âm tới lại là phá lệ trong sáng có từ tính.

"Không nhiều lắm, mới một trăm nhị." Tiết Nhiên rất là tự hào địa đạo.

"Ta dựa, này một đường giao cảnh không biết khai người nhiều ít hóa đơn phạt." Nghiêm Chi Hành chán nản nói.

"Nàng là ai?" Nghiêm Chi Hành rốt cuộc chú ý tới ghế đi đầu khiến phụ thượng nhiều ra một người, đang xem đến Diệp Lê dung mạo sau, hẳn cũng minh bạch Tiết Nhiên sao đột nhiên tiêu khởi xe tới, nguyên lai là phát thiển a.

Nghiêm Chi Hành nhíu mày nói: "Người là tính toán mang nàng đi Đường Thái PARTY? Không sợ Đường Thái cho người nhắm mắt?"

Tiết Nhiên lời nói một đở, lại nói tiếp, "Làm sao vậy, ta liền cùng đường tử nói nàng là ta bạn gái hảo, bọn họ ngày thường không cũng như

vậy?"

Đó là bởi vì đầu là biết chi tiết, đầu giống Tiết Nhiên trực tiếp từ ven đường tùy tiện kéo qua tới. Lại xem Diệp Lê, một bộ an an tĩnh tĩnh đã ở ghế phụ vị trí thượng, cũng không chen vào nói, Nghiêm Chi Hành mới lòng dạ bình chút, hiểu được an phận liêm hảo.

Nghiêm Chi Hành không nghĩ ở người xa lạ trước mặt hạ bạn tốt mặt, cũng không nghĩ lại xem Diệp Lê, đơn giản bịt kín chắn lại lần nữa ngã đầu một ngủ. Hắn là không biết hắn này một mơ hồ, Tiết Nhiên liêm lại lần nữa hướng Diệp Lê a dua nói, "Đó là ta phát tiêu, căn bản sẽ không nói, người đừng nóng giận nga."

Diệp Lê không nói chuyện, chỉ là đối hắn lại cười cười, như vậy mấy cười đi xuống, Tiết Nhiên đã sớm cái gì đầu đã quên, mơ mơ màng màng mà liêm nhớ rõ lái xe bay nhanh mà tới rồi mục đích địa.

Vừa xuống xe, Tiết Nhiên liêm ân cần mà vì Diệp Lê kéo ra cửa xe, hắn đảo còn nhớ rõ Diệp Lê là hắn bạn gái, duỗi ra tay, Diệp Lê cũng nhìn như ngoan ngoãn vẫn thượng cánh tay hắn, cùng hắn cùng nhau tiến vào hội trường, rơi xuống Nghiêm Chi Hành một người xú mặt ở phía sau.

"Tiết Nhiên cùng chi hành tới." Bên người bạn gái đối Đường Thái nói,

Đường Thái một thân màu trắng lộ vai nghiêng mang váy ngắn, tiểu lệ trương dương khuôn mặt, trong tay bưng một ly rượu vang đỏ, nghe vậy hướng cửa nhìn lại, lại nghe bạn gái thở nhẹ nói: "Tiết Nhiên còn mang theo bạn gái, phía trước như thế nào không nghe hắn nói khởi."

"Không biết vậy đi hỏi một chút hắn hảo." Đường Thái không chút để ý địa đạo, bưng rượu vang đỏ ly liêm hướng Tiết Nhiên cùng Nghiêm Chi Hành nơi đó đi qua.

Làm bọn họ vòng dẫn đầu nhân vật chi nhất cộng thêm PARTY tổ chức người, Đường Thái này vừa động, những người khác liền cho nàng nhường ra một con đường.

"Ta còn tưởng rằng các người sẽ tới trễ đâu." Đường Thái trêu chọc một câu nói.

Tiết Nhiên như cũ một bộ đùa da lại mặt nói, "Như thế nào sẽ đâu, đường tử."

"Vị này tiểu thư mỹ lệ, người không cho ta giới thiệu giới thiệu?" Đường Thái cố ý chỉ hướng Diệp Lê nói, đang xem đến Diệp Lê khi, nàng làm nữ tính tâm cũng không cấm chân động, Tiết Nhiên mang đến vị này bạn gái thật đẹp lý.

"Nàng..... Nàng là ta bạn gái." Tiết Nhiên lúc này mới nhớ tới hẳn cư nhiên còn không biết mời tới mỹ nữ tên, vẫn là Diệp Lê mỉm cười nói một tiếng: "Ta họ Diệp."

"Nguyên lai là Diệp tiểu thư a." Tuy rằng đối Diệp Lê chỉ nói họ, lại không có nói tên có chút không mau, nhưng nhìn cũng không phải thực thảo người ghét, hơn nữa Tiết Nhiên mặt mũi, Đường Thái cũng không nói thêm cái gì.

Một bên Nghiêm Chi Hành lại khẽ nhíu mày, Tiết Nhiên không biết nàng tên sao?

Tiết Nhiên lòng bàn tay có chút đổ mồ hôi lạnh, Đường Thái người này ở bọn họ trong vòng là có tiếng thẳng thắn tùy tâm sở dục, đương nhiên cùng nàng xuất thân không phải không có quan hệ, làm đường vương tập đoàn chủ tịch phủng ở lòng bàn tay con gái một, ván đã đóng thuyền người thừa kế, nàng tự nhiên có cái này tùy hứng quyên lợi.

Lúc này bỗng nhiên có chút tranh chấp thanh truy ền đến, Đường Thái nhìn đến là ai ở nháo sự khi, không cấm nhú mày, "Cái kia Hỗn Thế Ma Vương lại ở nháo sự."

Đầu là lén bạn tốt, Đường Thái cũng chưa nói cái gì khách khí lời nói, chỉ nói một tiếng: "Ta có việc hãy đi trước nhìn xem." Li ền dẫm lên thon dài mang toàn h ồng nhạt giày cao gót hấp tấp mà đi qua.

Thấy nàng rời đi, Tiết Nhiên quay đầu nhắc nhở Diệp Lê nói, "Đường tử người không xấu, chính là tính tình thẳng điềm, làm người tùy hứng điềm, nhưng thực trọng nghĩa, người đừng đắc tội nàng li ền hảo."

Diệp Lê gật gật đầu, hình như có ý vị địa đạo, "Nàng người là không t ử."

Bằng không cũng sẽ không bị Bát Hào Đương phô nhìn trúng.

Tác giả có lời muốn nói: C ầu cất chứa c ầu bình luận

Có hi vọng ta viết kịch có thể ở văn phía dưới nhấn lại

Chương 31 hiện thực

Đuổi tới nháo sự địa phương, thấy rõ là chuyện như thế nào, Đường Thái trực tiếp mở miệng quát bảo ngưng lại nói, "Chung Nguyên Kiệt, người nháo đủ r ử đi." Nàng không chút nào che dấu trên mặt chán ghét chi tình.

Bị chỉ trích Chung Nguyên Kiệt đầu tiên là lại đạp cùng hấn tranh chấp thanh niên một chân, sau đó mới sửa sửa cổ áo tử, vênh váo tự đắc nói: "Dám chạm vào ta người, lão tử gặp người một lần đánh người một lần, lần này ta cấp Đường Thái mặt mũi, lẩn --"

Trên mặt có chút b ầm tím thanh niên dấu hạ đáy mắt oán độc chi sắc, chậ vật đứng dậy rời đi.

Bên cạnh một ăn mặc h ồng nhạt váy tuổi trẻ nữ hài có chút run b ầm bật, muốn kéo một chút Chung Nguyên Kiệt góc áo, cũng bị ném ra, "Người cũng không phải cái gì hảo hóa, cút cho ta." Chung Nguyên Kiệt con người lệ khí rất nặng nói.

Đường Thái nhin không được đỡ trán, này liếc mắt một cái li ền nhìn ra là chuyện gì, bất quá là cái này leo lên Chung Nguyên Kiệt tiểu người mẫu lòng tham không đủ cùng Hàn gia người lôi lôi kéo kéo, Chung Nguyên Kiệt nơi nào là như vậy hảo và mặt người.

Bất quá đây là nàng PARTY, hiện tại không thể hiểu được mà bị người phá hủy tâm tình, cái này tiểu người mẫu cũng đừng nghĩ hảo quá, Đường Thái bất quá sử cái ánh mắt, bên người li ền có người kêu bảo an đem cái kia phấn váy nữ hài cấp mang đi ra ngoài.

"Chung Nguyên Kiệt, người nếu là lại có tiếp theo, cũng đừng trách ta không khách khí." Đường Thái lược hạ tàn nhẫn lời nói nói, hấn Chung Nguyên Kiệt bối cảnh ngạnh, chẳng lẽ nàng Đường Thái chính là quả h ồng niết?

Chung Nguyên Kiệt bĩ môi, cũng li ền ừ một tiếng xem như đáp ứng r ồi.

Kỳ thật loại này PARTY thượng thị thị phi phi cũng thuộc thường thấy, những người khác cũng thấy nhiều không trách, trừ bỏ một chút muốn nhìn Chung Nguyên Kiệt náo nhiệt, những người khác đều không nhiều để ý tới bên này sự, giống Tiết Nhiên, Nghiêm Chi Hành những người này li ền lại đây nhìn cũng chưa nhìn.

Âm nhạc thanh thực mau bắt đầu vang lên, làm chủ sự người Đường Thái bắt đầu trận đấu vũ, mà nàng bạn nhảy chính là tương đối giao hảo Nghiêm Chi Hành.

Tuấn nam mỹ nữ ở ánh đèn hạ nhẹ nhàng khởi vũ, càng ngày càng nhiều cả trai lẫn gái cũng đi vào sân nhảy, kết bạn khởi vũ.

"Người sẽ khiêu vũ sao?" Tiết Nhiên nghiêng đầu đối Diệp Lê nói.

Nghe vậy, Diệp Lê ánh mắt từ Đường Thái trên người dời đi, đối Tiết Nhiên hơi hơi gật đầu, Tiết Nhiên trong lòng vui vẻ, khom người làm một cái mời tư thế, Diệp Lê không có cự tuyệt, ngược lại đem tay đáp ở hân vờn trên tay, cùng nhau đi vào sân nhảy.

Diệp Lê cùng Tiết Nhiên này một đôi hấp dẫn càng ngày càng nhiều chú ý, trừ bỏ Diệp Lê quá mức xuất sắc diện mạo, còn có chính là hai người tinh vi dáng múa, giống như hoàn mỹ điệu Van, hợp tác khăng khít.

Vũ bộ hoàn toàn là bị mang theo tiết tấu Tiết Nhiên tự đáy lòng tán thưởng nói, "Người nhảy thật tốt. Là học thật lâu sao?"

Một cái ưu nhã xoay tròn sau, Diệp Lê lắc đầu, trả lời: "Không phải thật lâu, mới ba tháng."

"Người nói thật?" Tiết Nhiên không thể tin được địa đạo, bọn họ sở dĩ thành thạo đó là bởi vì từ nhỏ đến lớn không thiếu tham dự loại này giao tế trường hợp, nhưng thật sự sẽ có người luyện tập ba tháng là có thể học được so với hân hảo sao.

Diệp Lê cong môi cười nói, "Ta học đồ vật luôn luôn thực mau."

Tiết Nhiên thực mau đem những lời này trở thành là Diệp Lê ở nói giỡn, hài hước hài hước mỹ nhân hiển nhiên càng có lực hấp dẫn.

"Chung thiếu, người xem kia khiêu vũ nữ có xinh đẹp hay không." Có tâm lý lòng Chung Nguyên Kiệt Ngô trời phù hộ chỉ vào sân nhảy nhẹ nhàng khởi vũ Diệp Lê nói.

Chung Nguyên Kiệt nửa cái thân mình đều rơi vào màu đỏ nhung sofa, tay phải loạng choạng rượu vang đỏ ly, nguyên bản chán đến chết hẳn đang ánh mắt chạm đến sân nhảy trung người nọ khi, đôi mắt cũng híp lại lên, "Đích xác không t ả."

Được Chung Nguyên Kiệt những lời này, có tâm không cần nhiều lời li ền biết nên làm như thế nào, tra tra kia nữ hài chi tiết, cấp chung thiếu giạt dây bắc cầu.

Một khúc dừng múa, Tiết Nhiên bên người li ền nhiều rất nhiều người, hẳn lại xoay người muốn tìm Diệp Lê khi, lại đã không thấy thân ảnh của nàng.

Bên kia, Đường Thái mới vừa cùng mấy cái khuê mật nói xong lời nói, bỗng nhiên cảm thấy có chút say, li ền một mình đi đến trên ban công thổi gió mát hảo tình một chút rượu.

"Đường tiểu thư."

Đường Thái quay đầu vừa thấy, là Tiết Nhiên mang đến bạn gái, hình như là họ Diệp. Lại nói tiếp, kinh thành vòng không lớn, nổi danh họ Diệp cũng cũng chỉ có một nhà, bất quá nhà bọn họ này đại không có nữ hài, cũng rất ít hỗn như vậy ngoạn nhạc vòng.

"Người vũ nhảy thực hảo." Tiết Nhiên cùng Diệp Lê kia một đôi, Đường Thái cũng thấy được, đích xác không t ả, đối với có tài hoa người Đường Thái vẫn là thực thưởng thức.

"Kia Đường tiểu thư người có biết, ta kỳ thật nhất am hiểu không phải khiêu vũ, mà là xem tướng." Diệp Lê ý vị không rõ mà cười nói.

"Xem tướng?" Đường Thái cái này có chút sờ không được đầu óc, như thế nào đột nhiên xả tới rồi nơi này.

Diệp Lê nhìn nàng lại tiếp tục nói: "Không ngại ta cấp Đường tiểu thư xem một chút."

Quả thực hồn háo, Đường Thái trong lòng tuy là như vậy tưởng, nhưng lại không biết vì sao nói không nên lời cự tuyệt nói tới, có lẽ là bởi vì trước mặt nữ hài lớn lên quá mỹ, mọi người đối nhan giá trị người tốt, phần lớn sẽ càng khoan dung một ít.

Đường Thái cũng là cái tính tình sang sảng, liền nửa nói giỡn nói: "Vậy người liền cho ta xem đi."

Diệp Lê vươn nhỏ dài trắng nõn ngón tay, khẽ chạm Đường Thái mặt, Đường Thái không cấm ngừng lại rồi hô hấp, không biết vì sao, nàng trong lòng chỉ nghĩ đến, tay nàng chỉ thật xinh đẹp, bảo dưỡng đến so nàng còn hảo.

Diệp Lê đầu ngón tay xẹt qua nàng hình dáng, cuối cùng thu trở về nói: "Đường tiểu thư mệnh cách một nửa hảo một nửa hư."

"Hảo như thế nào hảo? Hư lại như thế nào hư?" Đường Thái bỗng nhiên có chút vội vàng lên.

Diệp Lê nhìn chăm chú nàng con người, nhàn nhạt nói: "Đường tiểu thư mẹ đẻ mất sớm, nhưng cũng may phụ thân yêu thương, trước nửa đời vinh hoa phú quý, nhưng tuổi già....."

Nàng bỗng nhiên cười, "Sau đó không lâu, Đường tiêu thư sẽ tao gặp được trong cuộc đời lớn nhất suy sụp, người người yêu thương sẽ ly người mà đi, người sở có được hết thầy bị người cướp đi. Có lẽ từ đây chưa gượng dậy nổi."

"Người ở nói bậy bạ gì đó?" Đường Thái dường như từ trong mộng bỗng nhiên bừng tỉnh, giận mắng Diệp Lê nói, thanh âm đại đến li ền bên trong người cũng nghe thấy một chút.

Diệp Lê đối nàng sinh khí lại là không khí cũng không giận, bỗng nhiên dán đến Đường Thái bên tai nhẹ giọng nói: "Nếu là ta nói trúng rồi, người tùy thời có thể tới tìm ta, nhớ kỹ, ta ở Bát Hào Đương chờ người."

Nói xong li ền xoay người rời đi ban công, lưu lại Đường Thái một người dựa vào lan can, trên lưng m òhôi lạnh rờn rờn.

Có tiết tấu cảm âm nhạc ở chung quanh vang lên, Tiết Nhiên tìm được Nghiêm Chi Hành, hỏi; "Người thấy nàng sao?"

"Người là nói người mang đến nữ hài kia?" Nghiêm Chi Hành nhú nhú mày, hỏi ngược lại "Nàng không phải vẫn luôn ở bên cạnh người sao?"

Tiết Nhiên khắp nơi nhìn xung quanh một chút, có chút nôn nóng nói; "Vừa rồi còn ở, nhảy xong vũ đã không thấy tăm hơi bóng người."

"Người lại tìm xem, tiêu tâm đừng nháo sai l ầm tới." Nghiêm Chi Hành cố ý nhắc nhở một câu nói, ở hấn xem ra Tiết Nhiên chính là cái ngọc, không chừng bị người bán còn tự cấp nhân số ti ền. Tiết Nhiên cũng không biết nghe không nghe đi vào, li ền mắt sắc mà thấy từ ban công tiến vào Đường Thái, "Đường tỷ."

"Làm sao vậy?" Đường Thái sắc mặt có chút khó coi, nhưng vẫn là trở về một câu.

Tiết Nhiên nói: "Đường tử, người thấy cùng ta cùng nhau tới nữ hài không, chính là cái kia họ Diệp nữ hài." Chính hắn còn không biết Diệp Lê gọi là gì đâu, chỉ là hàm hồ nói.

party thượng bố trí ánh đèn tựa hồ quá mức sáng ngời điễm, Đường Thái bỗng nhiên cảm thấy có chút chói mắt, nhin không được giờ tay chấn một chút.

"Nàng a....." Đường Thái nghe thấy người này sắc mặt trở nên càng trắng, chỉ là miễn cưỡng nhàn nhạt trả lời: "Ta vừa rồi còn ở ban công thấy nàng, cũng không biết nàng hiện tại đi đâu."

"Là như thế này a, ta đây lại tìm xem đi." Tiết Nhiên có chút uể oải nói.

"Ân." Đường Thái cũng không biết suy nghĩ cái gì, có chút thất hồn lạc phách, làm một bên Nghiêm Chi Hành có chút kỳ quái.

Chương 32

Đã trở lại hiệu cầm đầ Diệp Lê, lật xem trong tay danh sách, trên giấy rậm rạp tên, mà Đường Thái vừa lúc liền ở này liệt.

Diệp Lê buông danh sách, trầm tư trong chốc lát, ở trong lòng đã kế hoạch hảo đi lại liền nữa tiếp xúc Đường Thái thời cơ, liền quyết định ở nàng phụ thân Đường Khải Hoa nằm viện là lúc.

Hiệu cầm đầ đột nhiên tới một vị khách nhân, một vị liền Diệp Lê cũng vô pháp cảm giác khách nhân, là vị tuổi trẻ diện mạo tú mỹ nữ hài, kêu bố gia văn.

Nàng là lần đầu tiên tới Bát Hào Đường phố, nhưng lại đối diện cảnh tượng kỳ lạ.

Nàng thật là cái người thường, nhưng chân chính không bình thường làm Diệp Lê cũng vô pháp cảm giác chính là nàng trong tay cầm đồ vật -- ước thì, tượng trưng sáng tạo giả cùng nhân loại ước pháp tam chương thần thánh đồ vật.

"Người là như thế nào được đến thứ này?" Liền Diệp Lê cũng không dám muốn hỏi, thứ này trời sinh làm nàng cảm thấy kính sợ, cùng linh hồn là quang minh vẫn là hắc ám cũng không quan hệ.

Bố gia vẫn nhợt nhạt cười, nói: "Ta là ở Hongkong một nhà đồ cổ trong tiệm nhìn đến, chủ tiệm nói nó cùng ta có duyên, liền đem nó đưa cho ta."

Nàng lại tiếp tục nói "Hắn còn nói cho ta, nó rất quan trọng, có lẽ có thể giúp ta đạt thành trong lòng mong muốn."

Diệp Lê thật sâu mà nhìn nàng một cái, ngữ khí khó được mang lên vài phần trịnh trọng nói "Người nghĩ muốn cái gì, có cái này người đưa ra cái gì nguyện vọng..... Chúng ta đều có thể giúp người thực hiện."

Vô luận là trường sinh bất lão, vẫn là quyền lực tài phú vô ngăn tẫn.

Nhưng bố gia vẫn đưa ra, gần là "Ta muốn ta mù mù chu cũng phi không có chết đi."

Diệp Lê bỗng nhiên cảm thấy có chút hoang đường, thần linh tặng cho nhân loại tài phú cư nhiên là dùng để thỏa mãn như vậy bé nhỏ không đáng kể nguyện vọng, nhưng Diệp Lê sẽ không cự tuyệt loại này bầu trời rớt bánh có nhân sự, Bát Hào Đường phố càng sẽ không.

Nàng chỉ hòa thanh hòa khí hỏi: "Người là muốn cho nàng sống lại."

Bố gia vẫn dừng một chút, tựa hồ có chút thương cảm, nói: "Không, ta hy vọng nàng chưa bao giờ chết đi."

"Ta hy vọng nàng có được một đoạn mới tình nhân sinh, một đoạn không có gặp gỡ daddy của ta bố quốc đống, cũng không có gặp gỡ giết người phạm nhân sinh, có thể sống được sống thọ và chết tại nhà, hạnh phúc mỹ mãn nhân sinh."

Bố gia vẫn chuyện xưa cũng không phức tạp, phụ thân bố quốc đống là Hongkong chính phủ bộ môn pháp y, mà mẫu thân chu cũng phi là đại luật sư, nhưng mà ở bố gia vẫn còn tuổi nhỏ khi, bởi vì phụ thân bất mãn với mẫu thân vì thừa kiện không từ thủ đoạn, sau lại di tình với đờng sự chung học tâm, cuối cùng lựa chọn cùng chu cũng phi ly hôn, rồi sau đó không lâu, chu cũng phi bởi vì quá khứ nào đó án kiện pháp luật ví dụ thực tế phân tích một chuyện tao ngộ tội phạm giết người, thời thanh xuân mất sớm.

Bố gia vẫn phụ thân tắc sau đó không lâu cùng chung học khúc mắc hôn, vài năm sau sinh đứa con trai, hai vợ chồng đối bố gia vẫn yêu thương cũng không thiếu, nhưng nàng thơ ấu vẫn cứ có chứa không ít tiếc nuối, đặc biệt là ở đệ đệ lớn lên cùng gia gia qua đời sau, bố gia vẫn càng thêm cảm thấy cô đơn, tưởng niệm trong trí nhớ mẫu thân, tốt nghiệp đại học sau nàng lựa chọn dọn đi ra ngoài trụ.

Nàng lớn lên vẫn tĩnh đi êm mỹ, nhưng vẫn không có tìm bạn trai, có khi ngẫu nhiên chính mình đi dạo phố, kia cái ước thà chính là nàng ở nào đó không chớp mắt tiêu điểm phát hiện.

Diệp Lê thật sâu mà nhìn nàng một cái, "Nhưng người có biết thay đổi hết thầy, người cũng sẽ biến mất, nếu bọn họ không có ở bên nhau, liên ý nghĩa người đem không còn nữa tồn tại, chưa bao giờ xuất hiện quá, người hết thầy, linh hồn, ký ức đều sẽ bị mặt diệt ở cái này trong không gian."

"Cho nên, người thật sự quyết định hảo sao?" Diệp Lê lại lần nữa hỏi.

Bố gia vẫn hơi hơi mỉm cười, "Ta nghĩ kỹ rồi, đây là ta quan trọng nhất tâm nguyện."

Diệp Lê cuối cùng nói "Hảo, như vậy..... Bát Hào Dương phở vui vì người thực hiện."

"Thỉnh khép lại đôi mắt của người."

Theo Diệp Lê nói, bố gia vẫn nhắm mắt lại, nàng cảm nhận được một loại vô tận đầu ngã đổ. Bố gia vẫn nhìn không tới chính là, Diệp Lê vươn tay phải dừng ở nàng đỉnh đầu, bắt đầu, thời gian hồi tưởng.

Cũng từ nàng thế giới lan tràn mở ra, không ngừng mà lùi lại, lùi lại, như quang giống nhau tốc độ, mười năm, hai mươi năm, 25 năm trước.

Ở một mảnh cỏ xanh trên mặt đất, tuổi trẻ tú mỹ chu cũng phi cực tuyệt bạn tốt mời đi nghe mỗi vị bố học trưởng diễn thuyết, ở lúc sau một năm, nàng cùng hắn không ngừng mà bỏ qua, chưa bao giờ phùng mặt, tốt nghiệp sau, nàng sẽ cùng một vị thiện giải nhân ý ôn nhu săn sóc bác sĩ kết bạn, yêu nhau, sau đó đi vào hôn lễ điện phủ.

Bên kia, bố quốc đồng thật lâu không có gặp được chân chính ý nghĩa thượng một nửa kia, cũng không lấy lão ba áp lực, cuối cùng ở đi vào ba mươi là nhận thức chung học tâm, vô luận là giá trị quan vẫn là tình cảm thượng đều vô cùng hợp khế bạn lứa.

Bố gia vẫn đồng dạng thấy được phụ thân cùng mẫu thân từng người hạnh phúc hình ảnh, đây cũng là nàng sở hy vọng, vô luận như thế nào đều muốn đạt thành tâm nguyện.

Linh hồn của nàng đờng thời cũng tại đây một khắc biến mất, bởi vì vận mệnh đã hoàn toàn đi hướng bất đờng, bố gia vẫn linh hồn đã đã không có chỗ dung thân, biến mất chính là cuối cùng kết cục.

Vận mệnh chú định, từng người cùng ái nhân gắn bó bên nhau chu cũng phi cùng bố quốc đồng tựa hồ đờu cảm nhận đờc một trận mạc danh nhạt nhẽo ưu thương, bọn họ sẽ không biết đây là đờn từ cái kia từ lúc bắt đờu liề không có sinh ra hài tử.

Diệp Lê nắm kia cái ước thầ, thật lâu không có phục hồi tinh thần lại, cứ việc nó chỉ là thuộc về bố gia vẫn thế giới kia ước thầ, nhưng nó đờng dạng là không giống bình thường, người nhà họ Bạch như thế nào sẽ đời nó đờa về hiệu cầ đờ mà thờ ơ.

Còn không đời Diệp Lê nghĩ lại, một trận mãnh liệt vô pháp miêu tả cảm giác buồ xuống, nàng biết, là hắc ảnh tới.

Diệp Lê quỳ một gối, thuận theo nói: "Gặ qua chủ nhân."

Nguyên bản ở nàng trong tay ước thầ cũng bay đờn hắc ảnh nơi đờ, chỉ cầ hần ở Bát Hào Đờng phồ, hần chính là chân chính chủ nhân.

Hắc ảnh nói "Người thật sự hần là đờp ứng này bút giao dịch."

"Nhưng người không thể thời gian dài tiếp xúc nó, bởi vì nó sẽ ăn mòn người linh hồn, sử người rời bỏ ta phương hướng."

Diệp Lê lúc này mới minh bạch vì sao hắc ảnh sẽ nhanh như vậy xuất hiện hiệu cầ đờ, hoàn toàn không phù hợp hần dĩ vãng thói quen.

"Người làm thực hảo, tuy rằng ta luôn luôn ghi tội không ghi công, nhưng lấy biểu hiện của người, ta có thể tha thứ người đi thăm người trên đời thân nhân sự tình, với ta mà nói này đờ bất quá là việc nhỏ, nhưng ta

hy vọng người nhớ kỹ, không cần sinh ra một tia muốn phản bội tâm tư, trên đời này không có ta không biết sự tình."

Diệp Lê nhàn nhạt trả lời, vừa không nịnh nọt cũng không sợ hãi, "Ta hiểu được, chủ nhân."

Hắc ảnh thực mau liền rời đi, Diệp Lê đứng dậy tới, đáy mắt thần sắc đen tối không rõ.

Qua mấy ngày, Diệp Lê kết thúc ba tháng giao tế võ chương trình học, đối này, nàng nước Pháp võ đạo lão sư cũng chỉ có thể thở dài, đáng tiếc không thể tái kiến vị kia mê người lại có thiên phú Trung Quốc nữ hài.

Cái này ý niệm chợt lóe mà qua sau, hắn đã hoàn toàn quên mất cùng Diệp Lê có quan hệ sở hữu ký ức, mà hắn tài khoản tác nghiệp một bút phong phú thù lao, trừ bỏ võ đạo giáo trình, còn có một đoạn này ký ức phỉ dục.

Tác giả có lời muốn nói: Có người đọc nhấn lại nói phân không rõ Diệp Lê lực lượng cùng Bát Hào Đương phô lực lượng có thể nói Diệp Lê bản thân liền có lực lượng là hắc ảnh sở cấp cho, biết trước họa phúc, thăm dò nhân tâm, không gian thuận di cùng với cùng người nhà họ Bạch PK từ từ Bát Hào Đương phô lực lượng càng nhiều có thể nói là một loại thêm vào, này chương liền viết Diệp Lê bản thân lực lượng cường đại nhất một mặt, đủ để lệnh thời gian hồi tưởng

Chương 33 hiện thực

Đường Thái ở nhận được bí thư đánh tới phụ thân đột phát bệnh tim nằm viện điện thoại sau, nôn nóng trầm trọng bên trong lại mang theo một phân không thể tưởng tượng, vị kia Diệp tiểu thư nói không phải là thật sự đi.

Mở ra chạy như bay xe thể thao, Đường Thái thực mau chạy tới bệnh viện, nhưng nàng không nghĩ tới đương nàng đẩy ra phòng bệnh khi, nhìn đến sẽ là như thế này một bức cảnh tượng. Ăn nói nhỏ nhẹ chiểu cố nàng phụ thân ước chừng 40 tuổi lại không giảm phong tư phụ nhân, còn có làm bạn ở một bên cao gầy người trẻ tuổi, hần cư nhiên thân mật mà kêu trên giường bệnh người, "Ba ba", phụ thân Đường Khải Hoa thế nhưng cũng cười ứng.

Cỡ nào buồn cười một nhà ba người hoà thuận vui vẻ cảnh tượng.

Đường Thái lại chỉ cảm thấy nàng thế giới từ đây sụp đổ.

"Đường tiên sinh yêu cầu hiện tại công bố di chúc, này hạ trừ chủ trách ở ngoài sở hữu bất động sản chờ bất động sản quy về trường nữ Đường Thái sở hữu, mà Đường tiên sinh ở đường vương tập đoàn sở kiềm giữ 76% cổ phần tắc truyền cho trưởng tử đường diệp,..... Đại gia hần là không có gì dị nghị đi."

Luật sư niệm xong di chúc sau, mọi người ánh mắt đều tựa hồ đều hướng về phía lớn nhất ích lợi bị hao tổn giả -- Đường Thái, từ đường vương tập đoàn cao cao tại thượng đại tiểu thư biến thành ăn nhờ ở đậu không thể không xem cùng cha khác mẹ đệ đệ còn có phụ thân tình phụ sắc mặt sống qua.

Không thể không nói, Đường Khải Hoa đem hần tình phụ cùng tư sinh tử tàng đủ thâm, thẳng đến thân thể sáng lên đèn đỏ mới đưa bọn họ lộ ra ngoài ở mọi người trước mặt, bao gồm hần xưa nay yêu thương hòn ngọc quý trên tay.

Nhưng như vậy thật lớn chênh lệch tựa hồ cũng không có đủ kích đến Đường Thái, nàng như cũ một bộ kiêu ngạo thông dong bộ dáng, "Nói xong, ta có thể đi rồi đi."

Luật sư gật gật đầu, đáy mắt không thêm che dấu một tia đồng tình, "Có thể, Đường tiểu thư."

"Tỷ tỷ, chờ một chút." Đường diệp bỗng nhiên tiến lên đây, "Ta còn có chút sự tình tương cùng tỷ tỷ nói."

"Ta và người không có gì hảo thuyết." Đường Thái không chút nào che dấu đáy mắt chán ghét cùng với coi khinh.

"Là chuyện rất trọng yếu đâu." Đường diệp đột nhiên tới gần Đường Thái bên tai, hạ giọng tràn đầy ác ý địa đạo, "Lại nói tiếp, ta rất sớm liền muốn gặp đến tỷ tỷ người, đặc biệt là chỉ so ta lớn một tuổi tỷ tỷ a."

Đường Thái sắc mặt thoáng chốc trở nên tái nhợt vô cùng, chỉ kém một tuổi, khi đó mẫu thân còn ở, mãi cho đến nàng mười tuổi thời điểm, mẫu thân mới nhân bệnh qua đời, chín năm a, phụ thân cư nhiên giấu đến mẫu thân giấu đến như vậy hảo.

Đường Thái hít sâu một hơi, cũng không thêm nhìn tới đường diệp xoay người liền đi, cũng không để ý tới phía sau kia đối mẫu tử đắc ý dào dạt tiếng cười.

Đường gia nhiều một cái kế thừa đại bộ phận tài sản tư sinh tử thực mau truyền khắp kinh thành thượng lưu vòng, trừ bỏ số ít đồng tình Đường Thái tao ngộ người, những người khác đều đang chờ xem nàng chê cười, dĩ vãng nổi liền không dứt thiệp hiện tại lập tức biến mất vô tung vô ảnh, đã bị nói rõ chỉ có thể kế thừa ở bọn họ trong mắt thiếu đến đáng thương tài sản Đường Thái đã nửa tự do nửa xích ở vòng ở ngoài.

VIP ngoài phòng bệnh, Đường Thái xuyên thấu qua cửa kính nhìn trên giường bệnh tĩnh dưỡng rõ ràng có thể nhìn ra này già nua tới phụ thân, tâm tình rất là phức tạp, đây là yêu thương nàng gần 24 năm ba ba a, hẳn tư

sinh tử cư nhiên chỉ so chính mình nhỏ một tuổi, vãng tích sủng nịch rốt cuộc là thật hay là giả?

"Là Đường tiểu thư sao?"

Ôn nhuận bình thân giọng nam vang lên, Đường Thái quay đầu nhìn lại, là một vị tuổi trẻ diện mạo bất phàm bác sĩ, nếu Diệp Lê ở chỗ này, nàng nhất định có thể nhận ra được, là người nhà họ Bạch.

"Có chuyện gì sao?" Đường Thái thanh âm hơi mang mỗi một nói.

Lão Bạch ôn nhu cười nói "Đường tiểu thư là cái hiệu thuận nữ nhi a."

Đường Thái ngữ mang trào phúng nói "Phải không? Chính là hiện tại liền ta cũng không biết hẳn có phải hay không cái hảo phụ thân r ồi."

Lão Bạch lại là cười, ôn hòa nói: "Cha mẹ cùng hài tử chi gian nhất yêu cầu chính là câu thông, Đường tiểu thư vì sao không tự mình cùng Đường tiên sinh tâm sự đầu, rốt cuộc nhiều năm như vậy cảm tình."

Hắn nói ngữ mang thâm ý.

Câu thông sao? Không, kia phân di chúc đã thuyết minh hết thảy, "Hẳn tỉnh ta lại qua đây đi." Đường Thái lưu lại này một câu liền vội vàng rời đi. Đường Thái thất ý mà đi ở trên đường, bất tri bất giác thế nhưng đi tới một nhà tên là "Dawn" quán bar, đơn giản liền liền đi vào ở quầy bar ngồi xuống, hàng hiệu bao bao cũng bị tùy tay ném vào trên bàn.

Quán bar trang trí rất có cách điệu, cũng thập phần tinh xảo, nhưng trống rỗng thế nhưng cũng không có gì người, Đường Thái nghĩ nghĩ, không cấm không nhịn được mà bật cười, cũng đúng, này ban ngày ban mặt cũng không có gì người tới uống rượu.

Đường Thái thuận miệng nói một tiếng, "Lão bản, ta muốn hai ly mã đĩnh ni."

Mà làm Đường Thái khiếp sợ chính là, ngay sau đó xuất hiện đi đầu tửu sư, cư nhiên là cái kia ở PARTY thượng đoán trước nàng bất hạnh Diệp Lê.

Diệp Lê ôn hòa có lẽ nói, "Thật cao hứng lại gặp được người, Đường tiểu thư."

Đường Thái ngữ khí hơi mang kinh ngạc, "Người, người ở chỗ này công tác?"

Diệp Lê như cũ mang theo hoàn mỹ mỉm cười, "Ta là nơi này mới tới đi đầu tửu sư." Đờng dạng cũng là nơi này lão bản.

"Kia, vậy người liễn cho ta đi đầu mã đĩnh ni đi." Đường Thái không hỏi Diệp Lê đêm đó vì cái gì sẽ nói ra nói vậy, nàng hiện tại tâm tư loạn thực, cái gì cũng không muốn suy nghĩ.

Diệp Lê không có cự tuyệt, cũng không có nhiều lời, chỉ nói "Hảo."

Trong không khí tràn ngập như có như không âm nhạc, lại như là có người ở nhẹ giọng nói nhỏ, bố trí thành sao trời chủ đề trần nhà rũ xuống mấy cái cam vàng sắc hoặc u lam đèn treo. Thành thạo lưu sướng liên tiếp động tác hạ, một ly thuần hậu mã đĩnh ni liễn làm tốt, Diệp Lê đề lại chén rượu lòng bàn chân, nhẹ nhàng hoạt đến Đường Thái trước mặt.

Một chén rượu xuống bụng, Đường Thái rốt cuộc mở ra một chút máy hát, "Người có phải hay không đã sớm biết sẽ có chuyện như vậy phát sinh?"

Diệp Lê khẽ cười nói, "Ta không phải thần, đương nhiên sẽ không biết."

Đường Thái trên mặt tràn đầy nghi hoặc, "Vậy người như thế nào có thể đoán trước đến ta bất hạnh, còn nói tùy thời có thể đi tìm người, ở..... Ở Bát Hào Đương phủ?"

Diệp Lê nhìn chăm chú nàng con người, ngữ khí hơi mang thâm ý nói "Vậy người vì cái gì không có tới tìm ta? Người có thể tới tìm ta."

Mặc dù có người nhà họ Bạch hủy diệt trên người nàng hiệu cầm đồ ấn ký, nhưng chỉ cần Đường Thái nổi lên ý niệm, Diệp Lê liền sẽ cảm ứng. Nhưng nàng cái gì không có cảm ứng được, chỉ có thể nói Đường Thái trong lòng phần nộ cùng hận ý còn không có đạt tới cao điểm.

Diệp Lê không có trông cậy vào Đường Thái cho nàng một cái trả lời, nàng cầm sạch sẽ màu trắng khăn giấy ưu nhã mà xoa chén rượu, từ từ nói: "Một đời người, giống như là ở trên chiếu bạc, lớn nhất tiền vốn chính là trên người của người tất cả đồ vật."

"Người hiện tại tuy rằng chính chỗ hoàn cảnh xấu, nhưng người còn không tính thua hoàn toàn, người còn có hũ bốn cơ hội, chỉ cần người nguyện ý bỏ được trên người của người đồ vật." Diệp Lê hơi mang thâm ý mà nhìn nàng một cái.

Nói xong cuối cùng một chữ, Diệp Lê liền bắt đầu đi đầu đệ nhị ly mã đình ni.

"Tiền vốn?" Đường Thái lâm bẫm nói, thanh âm nhỏ đến khó phát hiện, quay người đi Diệp Lê khước miệng gọi lên một mặt ý cười.

Lúc này, Đường Thái di động bỗng nhiên vang lên, là Nghiêm Chi Hành. "Đường Thái, người có khỏe không?"

"Ta hiện tại ở quán bar." Đường Thái thanh âm có chút khô khốc, đỡ cái trán nửa dựa vào trên quầy bar.

"Người nói địa chỉ ta cùng Tiết Nhiên này liền qua đi tìm người." Nghiêm Chi Hành lời nói không thêm che dấu lo lắng làm Đường Thái thoáng cảm thấy ấm lòng.

Chờ Diệp Lê đệ nhị ly mã định ni đi đều hảo khi, Nghiêm Chi Hành cùng Tiết Nhiên đã thở hòng hộc mà chạy tới quán bar, nhìn đến Diệp Lê khi, hai người đều có chút kinh ngạc, đặc biệt là Tiết Nhiên, "Người cái gì tại đây? Ngày đó người như thế nào không thấy?"

Diệp Lê cách quầy bar đối hẩn mỉm cười nói, "Ta là nơi này đi đều tử sư, các người yếu điểm cái gì?"

Nghiêm Chi Hành đánh gãy Tiết Nhiên tiếp tục vấn đề, nói thẳng: "Ta muốn một ly cậ̀n rượu, hẩn liệ̀n không cậ̀n, còn muốn lái xe đâu."

Diệp Lê nhấp môi cười nói, "Hảo."

Nghiêm Chi Hành ng ẩ ở Đường Thái bên người, khinh thanh tế ngữ mà an ủi lên, đáy mắt tình ý không khỏi toát ra tới một ít.

"Hẩn thích Đường Thái." Diệp Lê bỗng nhiên đối vấn luôn ở truy vấn nàng đêm đó đi đâu Tiết Nhiên nói, ngữ khí lại là khẳng định.

Tiết Nhiên quay đầu lại xem xét liếc mắt một cái, sau lại đề thấp thanh âm nói: "Đúng vậy, bất quá là tương tự đơn phương, đường tử vẫn luôn không phát hiện, lần này đường tử trong nhà ra lớn như vậy sự, nói không chừng chi hành sẽ cùng nàng thông báo."

Diệp Lê đôi mắt hơi lóe, nhẹ giọng nói: "Phải không?" Kia nàng cũng không thể làm Nghiêm Chi Hành thành công, bằng không có tinh thần cây

trụ Đường Thái như thế nào sẽ tuyệt vọng đến nguyên ý tiến vào Bát Hào Dương phủ cầ đầ.

Tiết Nhiên không có nhận thấy được nàng không thích hợp, chỉ tiếp tục đùa da lại mặt nói: "Nguyên lai người vẫn là đi đầu tử sư a, người mỹ đi đầu rượu cũng mỹ."

"Đa tạ khích lệ." Diệp Lê cười không mề không ngại mà trở về một câu.

Tiết Nhiên bỗng nhiên nhớ tới một sự kiện, vội vàng đối Diệp Lê nói: "Ngày đó sau lại Chung Nguyên Kiệt cùng ta hỏi thăm chuyện của người, người nhưng đừng cùng hấn nhắc lên quan hệ, hấn người nọ hấn không tiếc, ở trong vòng luôn luôn ác danh truyề xa."

"Đúng không? Cái này người liề không cầ phải xen vào." Diệp Lê mề nhú lại, ngữ khí hơi lạnh nhạt nói,

Tiết Nhiên như cũ cười hì hì nói, "Kỳ thật tốt nhất biện pháp chính là làm ta bạn gái, hấn người nọ còn không có không xong đến đoạt người sở ái, cái này đề nghị người muốn hay không suy xét suy xét a? Ta thực không tầ."

Ánh đèn hạ, Tiết Nhiên như hồ phách con người giống đưng đầ một mảnh tinh quang, giơ lên khoe miệng thoát nhìn không kề chế được cực kỳ.

"Xin lỗi, ta tạm thời còn không có quyết định này."

Tác giả có lời muốn nói: Chúc mừng bốn văn cất chứa phá 1000, thêm càng một chương

Lại lầ nữa thuyết minh nữ chủ vô CP vô tình yêu tiết mục

Chương 34 hiện thực

Diệp Thần Dương gần nhất có chút đau đầu, trong ban tưởng tổ chức một cái quan hệ hữu nghị hoạt động, tính toán tìm cái đại hình quán bar, đến nỗi nơi nào có thích hợp quán bar, nhiệm vụ này cũng tự nhiên mà vậy dừng ở thân là lớp trưởng Diệp Thần Dương trên vai.

Làm người trưởng thành rồi, Diệp Thần Dương đương nhiên không có khả năng đi tìm cha mẹ hỗ trợ, chỉ có thể chính mình một nhà một nhà đi liên hệ, nhưng tìm không ít đầu không có hợp tâm ý.

Ở cùng hàng xóm Bạch tiên sinh nói chuyện phiếm khi, nghe nói hẳn buồn rầu, Bạch tiên sinh bỗng nhiên đề nghị nói: "Có lẽ ta có thể đề cử một cái quán bar."

"Dawn' quán bar, đây là Bạch tiên sinh nói qua sao?" Diệp Thần Dương cầm Lão Bạch viết có địa chỉ tờ giấy, ngẩng đầu nhìn thoáng qua ở dưới ánh mặt trời có vẻ hơi hơi ảm đạm kim sắc chiêu bài.

Dawn, sáng sớm sao?

Quán bar lí chính ở đi đầu rượu Diệp Lê bỗng nhiên cảm ứng được Diệp Thần Dương liền ở ngoài cửa, nàng nhú nhú mày, lấy nàng bốn ý là không nghĩ xuất hiện ở Diệp gia người trước mặt, vì thế đối Đường Thái Tiết Nhiên bọn họ nói, "Xin lỗi, ta còn có chút việc, A Cát, người tới tiếp đón một chút khách nhân."

Vừa dứt lời, từ phòng trong liền ra tới một cái nhiễm một chút tóc vàng nhân viên tạp vụ màu trắng trang phục mang màu đỏ nở con bướm thanh niên, hẳn đối Diệp Lê gật gật đầu, liền tự nhiên mà tiếp nhận nàng trong tay bình rượu cùng đồ đựng.

Thấy Diệp Lê cũng không quay đầu lại mà rời đi quầy bar, hướng trong gian đi, Tiết Nhiên ba người đầu có chút kỳ quái, vị này kêu A Cát đi đầu tửu sư lại không có nhiều lời.

Lúc này, có người gõ gõ cửa kính, "Xin hỏi có thể tiến vào sao?"

Tuy rằng chỉ thấy quá vài lần, nhưng Đường Thái đám người vẫn là nhận ra tới, hình như là tân lên chức điệp bộ trưởng đại nhi tử Diệp Thần Dương.

Diệp Thần Dương đang xem đến bọn họ khi cũng có chút kinh ngạc, nhưng bất quá là hỗn cái mặt thực, lẫn nhau chi gian vẫn là thực xa lạ, cho nên ở hơi chút chào hỏi sau, hần liền hướng quầy bar đi đầu tửu sư A Cát nói ra ý đồ đến, "Ta tưởng cho thuê cái này quán bar tổ chức hoạt động, có thể chứ?"

Hắn vừa rồi nhìn một chút cái này quán bar, bên ngoài thoạt nhìn cũng không thu hút, nhưng bên trong lại ngoài dự đoán mọi người rộng mở, trang hoàng bài trí gì đó đều thực không tồi, có thể nói là đến nay mới thôi xem qua nhất vừa lòng một nhà.

A Cát ngăn người, sau đó nói: "Ta không phải lão bản, không làm chủ được, nhưng người có thể trước lưu lại điện thoại, chờ ta hỏi qua lão bản ý tứ lại cho người hồi phục, hảo sao?"

Diệp Thần Dương gật gật đầu, sau đó để lại số di động liền rời đi quán bar.

Chờ đến mọi người rời đi sau, Diệp Lê đi ra, A Cát cung cung kính kính mà nói chuyện này.

Diệp Lê nhàn nhạt nói: "Đáp ứng hắn, cho hắn một cái ưu đãi giới."

A Cát trả lời: "Tốt, lão bản."

Bệnh viện, Lão Bạch cấp Đường Khải Hoa làm thông thường kiểm tra sau, bỗng nhiên nhĩ ầu lời một câu, "Buổi sáng thời điểm, Đường tiểu thư đến quá nơi này."

Đường Khải Hoa nghe được nữ nhĩ tới xem qua hấn, không cảm một mặc, lại nghe Lão Bạch nói: "Cha mẹ hài tử chi gian trước sau là máu mủ tình thâm, vốn là không nên có như vậy nhĩ ầu ngăn cách."

Đường Khải Hoa thở dài một hơi, trong lúc nhất thời trước mặt vị này ôn hòa thân thiện bạch bác sĩ tựa hồ làm hấn nhĩ ầu nói hết dự vọng,

"Lúc trước A Thái mẫu thân là thiên kim đại tiểu thư, lại không có ghét bỏ ta là cái tiểu tử nghèo li ền gả thấp cho ta, hôn sau đôi ta cùng nhau cẩn trọng xử lý tập đoàn sự, tập đoàn phát triển đến so trước kia còn hảo, ta cũng vẫn luôn hy vọng A Thái mẫu thân có thể cho ta sinh đứa con trai, đáng tiếc nàng phúc mỏng, đến chết cũng không có cho ta sinh hạ nhĩ tử, đường diệu sự là ta thực xin lỗi nàng, ta cũng không có muốn cho đường diệu sớm như vậy li ền xuất hiện ở Đường Thái trước mặt, nguyên bản là tính toán chờ A Thái gả ch ồng sinh con sau lại đem đường diệu cùng tô c ần sự nói cho nàng, chỉ là lần này một bệnh, ta đột nhiên cảm thấy ta thời gian đã không nhĩ ầu lắm, cũng là thời điểm làm đường diệu ra tới kế thừa sự nghiệp của ta."

"Ba, người cùng một ngoại nhân nói nhĩ ầu như vậy làm cái gì?" Đột nhiên vào cửa đường diệu có chút không mau mà đánh gãy Đường Khải Hoa cùng Lão Bạch đối thoại.

Đường Khải Hoa tựa hồ phục hồi tinh thần lại, cười nói: "Bạch bác sĩ người khá tốt."

Dẫn theo nấu tốt bồ canh đi vào tới đường diệu mẫu thân tô c ần đi đến mép giường, buồng canh, giống như ủy khuất nói: "Ta biết là ta chọc Đường Thái không cao hứng, ta li ền không nên lúc trước lén lút sinh hạ diệu nhi, lại càng không nên lúc này xuất hiện cùng nàng tranh gia sản."

Lời nói một nửa ám chỉ Đường Thái thác bạch bác sĩ cấp Đường Khải Hoa tổ khô, một nửa nói cho Đường Khải Hoa Đường Thái đối di chúc an bài rất bất mãn sự.

"Người không c ần phải nói này đó, diệu nhi là ta chỉ định người thừa kế, này đã là ván đã đóng thuy ền sự, nàng không cao hứng tùy thời có thể tới tìm ta." Đường Khải Hoa tuy rằng biểu hiện ra đối tô c ần nói những lời này không kiên nhẫn, nhưng cũng nói rõ phải vì đường diệu ủy khuất Đường Thái thái độ.

Thấy thế tô c ần cùng đường diệu trong lòng đều là vui vẻ, Lão Bạch lại là th ần thờ dài khâu khí,

Đường diệu khâu khí không phải tốt lắm đối Lão Bạch nói, "Bạch bác sĩ, ta tưởng kiểm tra nên làm xong r ồi, người nên đi ra ngoài đi, chúng ta người trong nhà có chút lời muốn nói."

Lão Bạch cũng không tức giận, ôn hòa cười, "Đương nhiên có thể."

Sau lại Đường Thái cùng Đường Khải Hoa đối thoại tự nhiên là tan rã trong không vui, Đường Khải Hoa lãnh đạm thái độ càng là làm Đường Thái thương tâm lại phần hận, nguyên lai mấy năm nay yêu thương đều là giả sao? Cái gọi là đối mẫu thân nhất vãng tình thâm cũng chỉ là biểu hiện cấp người ngoài xem, không, nàng tuyệt không sẽ làm thuộc v ề phụ thân cùng mẫu thân hai người sự nghiệp bị tình phụ cùng tư sinh tử sở nhúng chàm, Đường Thái trong mắt xẹt qua một tia ngoan tuyệt.

Bên ngoài hạ mưa to tầm tã,

'Dawn' quán bar, A Cát đang ở sát cái bàn, bỗng nhiên có người đẩy ra môn, thất tha thất thểu mà đi đến, A Cát nhìn kỹ, là ngày đó lão bản tự mình chiêu đãi khách nhân, Đường tiểu thư.

Đường Thái không có mang dù, nửa cái thân mình cũng đều bị nước mưa xối, sợi tóc gian còn nước chảy, A Cát vội vàng từ trong ngăn tủ cầm sạch sẽ khăn lông đưa cho Đường Thái, nàng tiếp nhận sau lưng tung mà xoa xoa mặt, sau đó vội vàng về phía A Cát hỏi, "Nàng ở nơi nào? Chính là ngày đó cho chúng ta đi ăn rượu Diệp tiểu thư."

"Người là nói....." A Cát mặt sau 'lão bản' hai chữ còn không có xuất khẩu, liền nghe thấy phòng trong truyền đến một đạo lời tiếng giọng nữ, "Là Đường tiểu thư sao?"

Đây là Diệp Lê thanh âm.

"Là ta, người đã nói, ta có thể tới tìm người, nhưng trừ bỏ nơi này, ta không biết đi đâu tìm người." Đường Thái có chút không biết làm sao, liền lời nói cũng nói được không phải thực thanh.

Phòng trong Diệp Lê tựa hồ là thở dài, nghe vào Đường Thái cùng A Cát trong tai nhin không được trong lòng trầm trọng một phen, "Người vào đi, Đường tiểu thư."

Nghe được lời này, Đường Thái cùng bị cái gì hấp dẫn ở đường như, đi hướng phòng trong đẩy cửa ra, sau đó đóng cửa lại.

Lại không nghe thấy bên trong truyền ra cái gì thanh âm sau, A Cát tiếp tục cúi đầu công tác, dường như Đường Thái chưa bao giờ đã tới nơi này.

Qua vài phút, quán bar nơi nào đó bỗng nhiên vang lên một đạo tiếng Anh ca tiếng chuông, A Cát theo thanh âm nhìn lại, là Đường Thái tiến vào khi dừng ở cửa chỗ màu đỏ túi xách, bên trong di động ở động tĩnh.

Nhưng A Cát đã không có quá khứ tiếp khởi điện thoại, cũng không có đi gõ phòng trong môn, chỉ là dừng một chút, liền tiếp tục xoa cái bàn.

"Ta có cái gì có thể giúp được người?"

"Ta muốn đoạt lại sở hữu thuộc về ta hết thảy, còn có tuyệt không làm cho bọn họ hảo quá." Cái này 'bọn họ' trung hay không bao gồm Đường Khải Hoa, liền Đường Thái chính mình cũng không biết.

"Ta có thể cho người so đường vương tập đoàn còn muốn phong phú tài sản nghiệp, bọn họ để ý ở người trong mắt sẽ trở nên vô cùng nhỏ bé."

"Không, ta không cần đồ vật tình nguyện chính mình hủy diệt cũng sẽ không để cho người khác nhúng chàm." Đường Thái ngoài ý muốn ngoan tuyệt nói.

"Bát Hào Dương phôi sẽ hết thảy lấy khách nhân ý nguyện là chủ, nhưng người muốn trả giá đại giới là sau khi chết linh hồn."

"Hảo." Đường Thái biết nàng lời kia vừa thốt ra, liền lại vô hỷ hoàn nơi.

Diệp Lê nhẹ giọng nói, "Người sau khi chết người linh hồn đương quy thuộc hiệu cần đồ sở hữu, mà người còn lại nhân sinh hiệu cần đồ sẽ vì người tận tâm an bài."

Theo Diệp Lê nói ra nói, Đường Thái liền đã lâm vào ảo cảnh.

Nghiêm Chi Hành đánh Đường Thái điện thoại như thế nào cũng đánh không thông, có chút lo lắng, đầu tiên là chạy bệnh viện, bị tô cầ mẩu tử ghê tởm một h ồi cũng không có thể tìm được Đường Thái, lại đi Đường Thái thói quen đi địa phương tìm, cuối cùng nghĩ tới 'Dawn' quán bar, Đường Thái không phải là đi nơi đó uống rượu đi.

Đương hấn đẩy ra quán bar đại môn khi, ánh mắt lập tức dừng ở cửa chỗ trên mặt đất màu đỏ túi xách, là Đường Thái, liề n mặt trên quả sức cũng là nàng thích.

"Đường Thái hiện tại ở nơi nào?" Nghiêm Chi Hành bắt được quán bar duy nhất một cái người sống, nôn nóng hoảng loạn hỏi.

A Cát lắc lắc đầu, "Ta không biết." Hấn đích xác cái gì cũng không biết.

Nhưng Nghiêm Chi Hành như thế nào sẽ tin tưởng, không đợi hấn tiếp tục hỏi đi xuống, qu ầy bar mặt sau môn liề n mở ra, Đường Thái từ bên trong đi ra, giống như tinh xảo rồi gõ hai mắt lỗ trống mà vô thầ n.

"Đường Thái, ngươi không sao chứ." Nghiêm Chi Hành bắt lấy cánh tay của nàng, lo lắng hỏi.

"Ta không có việc gì, chúng ta đi thôi."

Chương 35 hiện thực

Đường vương tập đoàn quyề n kế thừa sự lại xuất hiện kinh thiên đại nghịch chuyển, Đường Khải Hoa trưởng nữ Đường Thái đột nhiên lấy ra vong mẫu vương tịnh sở kiề n giữ tập đoàn nguyên thủy cổ phầ n cùng với cùng Đường Khải Hoa ký kết hôn tiề n hiệp nghị thư, Đường Khải Hoa trong tay 72% cổ phầ n nháy mắt thành phế giấ y, mà Đường Thái thuận lý thành chương trở thành đường vương tập đoàn lớn nhất cổ đông hơn nữa hoạch mặt khác đổng sự toàn thể đ ồng ý mặc cho chủ tịch chức.

"Trước chủ tịch bệnh trung xuống đài, đại biểu thư thành lớn nhất cô đồng."

Đường Khải Hoa nhìn viết như vậy tiêu đề báo chí, sắc mặt tức giận đến đỏ lên. "Tại sao lại như vậy? Trương bí thư, trương bí thư."

Hắn kêu tâm phúc thủ hạ tên, chờ tới lại là chính mình đại nữ nhi, Đường Thái.

"Người, người đến tột cùng làm cái gì? Kia phân hiệp nghị rõ ràng đã sớm bị mẫu thân người thiêu." Đường Khải Hoa viên mục giận trừng mắt Đường Thái, giống như không phải đang xem chính mình vãng tích yêu thương nữ nhi, mà là một cái kẻ thù.

Đường Thái nhìn hắn ngữ khí hung ác nói. "Ta nói rồi, ta đò vật, trừ phi ta không cần, nếu không ai cũng đừng nghĩ chạm vào."

Đường Khải Hoa trong cơn giận dữ, nói "Đó là ta tâm huyết, ta tưởng cho ai liên cho ai, không cần hỏi đến người ý kiến."

Đường Thái cười lạnh liên tục, "Người đò vật? Vậy người như thế nào không nói cho ta mẫu thân lâm chung trước cùng người ước định thuộc về nàng tập đoàn một nửa cổ phần toàn bộ để lại cho ta."

"Người, người, người....." Đường Khải Hoa có chút á khẩu không trả lời được.

Đường Thái bỗng nhiên không có tức giận hứng thú, nàng chỉ nhìn trên giường bệnh có vẻ có chút khó coi phụ thân, nói: "Ta đã đem tập đoàn tên lại đổi trở lại Vương thị tập đoàn, qua không bao lâu, ta sẽ đem người này hơn hai mươi năm ở Vương thị tập đoàn lưu lại sở hữu dấu vết một chút một chút mà lau sạch, ta thề không bao giờ sẽ có người nhớ rõ người."

Đường Khải Hoa phẫn nộ đến không lời nào có thể diễn tả được, "Người, người cái này bất hiếu nữ, ta lưu lại đường diệu quả nhiên là chính xác, bằng không sẽ không biết người như vậy nhẫn tâm."

"Đường diệu?" Đường Thái hừ lạnh một tiếng, sau đó ác ý cười nói "Người biết vì cái gì ra lớn như vậy sự, hẳn cùng mẹ nó còn không có tới tìm người sao?"

"Người," Đường Khải Hoa nghĩ tới cái gì, có chút không thể tin tưởng mà nhìn về phía Đường Thái, "Người đem bọn họ làm sao vậy?"

Đường Thái không nhanh không chậm mà tìm cái ghế dựa ng ã xuống, sau đó đối Đường Khải Hoa nói: "Ta không ngốc, sẽ không lưu lại bọn họ kéo dài hơi tàn, làm cho bọn họ có phản kích ta cơ hội, ta cho bọn họ này đối lòng tham mẫu tử nên được kết cục, người sẽ không còn được gặp lại bọn họ."

Đường Thái gất gao mà nhìn chăm chăm Đường Khải Hoa sở hữu biểu tình, nhìn trên mặt hẳn xuất hiện bi thương, phẫn nộ, oán hận, sau đó cười ha ha lên.

"Người quả thực là cái ma quỷ." Đường Khải Hoa giận dữ hét, sau đó một cái khó thở công tâm mà ngã xuống phía sau trên giường.

Đường Thái đầu tiên là tiếng cười ngừng lại, sau đó đứng dậy đi đến trước giường bệnh, nhìn đang không ngừng suyễn tắt Đường Khải Hoa, thanh âm bỗng nhiên biến mềm nói: "Này hết thấy đầu là người bức ta a, vì cái gì người phải cho ta bện một cái hai mươi năm mộng đẹp lúc sau lại thân thủ đánh nát nó."

Nàng nói xong lời cuối cùng, thanh âm đầu mang lên khóc âm.

"Một tuổi, một tuổi a, đường diệu cư nhiên cùng ta chỉ kém một tuổi, người ngay từ đầu liền chuẩn bị tốt làm hẳn thay thế ta, trở thành người thừa kế, kia này hai mươi năm có phải hay không chính là một cái nói dối, người làm ta lấy làm tự hào hết thấy đầu biến thành chề cười, thiên đại chề cười, người như thế nào có thể..... Như thế nào có thể như vậy nhẫn tâm."

Đường Thái cắn chặt môi, không cho nước mắt rơi xuống.

Đường Khải Hoa trên cổ gân xanh bạo khởi, sắc mặt đỏ lên, hiển nhiên tình huống thực không xong, hẳn giãy giụa mà nhìn phía giường bệnh bên cạnh màu đỏ vang linh.

"Người muốn gọi bác sĩ tới? Hảo, chỉ cần người cho ta một lời giải thích, nói cho ta mấy năm nay người đối ta ái rất cuộc là thật là giả, ta liền giúp người ấn đi xuống." Đường Thái vươn ra ngón tay chỉ hướng màu đỏ cái nút, trong mắt cư nhiên toát ra một tia cầu xin mà nhìn nàng phụ thân.

"Người nói a, người nói a."

Đường Khải Hoa giãy giụa, môi tựa hồ ở phát ra tiếng, "Không..... Hiếu nữ..... Lăn....."

Đường Thái vươn tay trong phút chốc vô lực mà rơi xuống, rũ tới rồi váy biên giác, cùng thời khắc đó, điện tâm đồ cũng biến thành một cái cực kỳ chói mắt thẳng tắp.

Đường Khải Hoa tử vong.

Đường Thái ngốc ngốc nhìn chăm chú vào trên giường bệnh đã thành thi thể phụ thân, sau một lúc lâu mới hồi phục tinh thần lại, trên mặt hiện lên bi thương, còn có hoảng loạn, nàng, nàng cư nhiên hại chết nàng thân sinh phụ thân.

Tại sao lại như vậy, Đường Thái lâm bẫm hỏi chính mình, th ần sắc có chút g ần như điên cu ờng, bỗng nhiên hai vai bị người c ầm, là Diệp Lê,

Nàng cúi đầu tới g ần Đường Thái bên tai, "Không c ần sợ, người sẽ không có việc gì, Bát Hào Đương phô hứa hẹn quá người, sẽ vì người đem hết thầy an bài thoả đáng, như vậy hết thầy đầu sẽ thuận thuận lợi lợi, như người mong muốn."

Đường Thái bả vai đã ở phát run, "Nhưng ta giết h ắn, ta thân thủ giết ta ba."

Diệp Lê thanh âm lạnh băng nói, "Muốn tô c ầm cùng đường diệp tánh mạng thời điểm người cũng chưa sợ, hiện tại vì cái gì muốn sợ, không bao giờ sẽ có người thương tổn người, người h ắn là cao hứng mới đúng,"

Nàng thanh âm nhẹ lâm bẫm như nói nhỏ, lại như thế làm Đường Thái cảm thấy tuyệt vọng.

Nàng chưa bao giờ như vậy rõ ràng mà cảm nhận được, sống ở trong địa ngục.

Quan tô là hiệu c ầm đ ồ tân khách nhân, h ắn là cái mảnh khảnh soái khí người trẻ tuổi, khoe miệng vẫn luôn hơi hơi nhếch lên, nhìn qua có một bộ phản nghịch tính cách.

H ắn là cái thực dễ dàng tiếp thu tân tri ều sự vật người, cho nên không kinh ngạc lâu lắm liền tiếp nhận r ồi Bát Hào Đương phô hết thầy.

Th ắng đến Diệp Lê đã đến, "Xin hỏi ta có cái gì có thể giúp được người." Nàng mỉm cười nói.

Quan tỏ đôi mắt nhìn chăm chăm nàng, nháy mắt chưa chớp "Ta muốn cần đòta thân tình, có thể cần đò bao nhiêu tiền?"

Diệp Lê trả lời, "Một ngàn vạn." Tư thỏ vống vắn đương cộng hưởng cùng ở tuyến duyệt đọc

"Cảng nguyên?" Quan tỏ nhướn mày nói.

Diệp Lê lắc lắc đầu, mỉm cười nói "Không, là đôla."

Quan tỏ nghe được lời này không cấm lảng, sau đó dựa đến phía sau ghế trên, châm chọc cười nói: "Không nghĩ tới thứ này còn giá trị nhiều như vậy tiền."

Hắn không chút nào lưu luyến mà đòng ý này bút giao dịch.

Diệp Lê ở lấy đi hắn thân tình khi, thấy được hắn ký ức, từ nhỏ gặp phụ thân bạo lực, hắn là cực độ căm hận phụ thân hắn, thậm chí hận thượng phụ thân hắn luôn là ăn mặc kia thân cảnh phục.

Diệp Lê nguyên tưởng rằng kia sẽ là hắn cuối cùng một lần đảm đương phô, bởi vì hắn chỉ số thông minh cùng EQ đòu rất cao, hắn là rõ ràng Bát Hào Đương phô là cái địa phương nào.

Nhưng ở sau đó không lâu hắn lại tới nữa, hơn nữa sắc mặt có vẻ phá lệ khó coi, cứ việc hắn sở thực thi kế hoạch đã mau tới rồi cuối cùng thời điểm.

"Lần này ta có cái gì có thể giúp được người?" Diệp Lê hỏi hắn,

Quan tỏ sắc mặt có chút âm đức, "Ta muốn hắn đò này trừ bỏ ta cái này bất hiểu tử, không còn có mặt khác hài tử."

"Vậy người nguyện ý cần đò cái gì?"

"Ta muốn c ần đ ờ một cái thận."

"Hảo, có thể." Dựa theo ký lục thượng tương lai, quan tở phụ thân đích xác sẽ không lại có cái thứ hai hài tử. Hấn chỉ biết có quan hệ tở một cái cừu hận hấn, không tiếc hết thảy cũng muốn trả thù con hấn, hơn nữa cuối cùng chết ở hấn trong tay nhi tử.

Nguyên lai trên đời này cha mẹ con cái chi gian, có không chỉ có ái, còn có hận.

Chương 36

Cứ việc Đường Thái linh h ần đã thuận lợi ' v ề hiệu c ần đ ờ sở hữu ', nhưng Diệp Lê vẫn là đối người nhà họ Bạch nhúng tay rất bất mãn, đặc biệt là bọn họ vì ngăn cản này bút giao dịch chỉ dẫn Diệp Chỉ Lan cháu trai Diệp Th ần Dương đi vào quán bar.

Cho nên ở giải quyết Đường Thái xong việc, Diệp Lê li ền tìm tới r ồi người nhà họ Bạch. Phía trước v ề người nhà họ Bạch tiếp cận Diệp gia sự còn không có tính số, hiện tại lại tới nữa Diệp Th ần Dương sự, nàng Diệp Lê không hé răng coi như nàng là cái nhân từ nương tay, chớ có quên, hiện tại Diệp Lê sớm đã là địa ngục trung ma quỷ.

Diệp Lê tìm được Lão Bạch khi, hấn đang ở trung tâm thành phố một nhà trong cô nhi viện ở cùng đầu tóc hoa râm gương mặt hi ền từ viện trưởng nói chuyện với nhau. Đang nói lời nói kết thúc, viện trưởng rời đi sau, hấn ánh mắt li ền đ ầu hướng v ề phía trong viện một chỗ, Diệp Lê thân ảnh từ hư vô trung hiển hiện ra.

Diệp Lê th ần tình lạnh lùng nói "Là ta coi thường các ngươi."

"Chúng ta cũng làm không đủ, bằng không Đường tiêu thư không đến mức rơi xuống như thế hoàn cảnh." Lão Bạch biểu tình thương xót, thở dài

nói, "Người muốn cũng quá mức lòng tham, nàng oán hận xa xa không đến gần để một cái linh hồn nông nổi."

"Ba đi đều mạng người, cả đời bất tận tài phú đương nhiên đáng giá một cái linh hồn mua bán." Diệp Lê ngạo nghễ nói, không có một tia đồng tình thương hại.

Lão Bạch tiếp tục thành khẩn nói, "Nhưng kia không phải nàng muốn."

Diệp Lê hỏi ngược lại "Liền nàng chính mình cũng không biết nghĩ muốn cái gì, người lại như thế nào quyết định cái gì là thích hợp nàng."

Lão Bạch động dung nói "Bởi vì nàng hiện tại rất thống khổ." Tựa như sống ở địa ngục thống khổ, Đường Thái vốn không nên tiếp thu như thế hà khắc vận mệnh.

Diệp Lê lấy không thèm quan tâm miệng lưỡi nói, "Mỗi người đều yêu cầu vì chính mình hành vi trả giá đại giới, thống khổ vui sướng cũng hào, đều là nàng lúc trước cầu."

"Vậy người có biết, thống khổ không ngừng nàng một cái, Bát Hào Dương phô tạo thành bi kịch càng là nhiều đếm không xuể, người không cũng giống nhau?" Lão Bạch lại nói, "Không ai linh hồn là trời sinh thuộc về hắc ám, hưởng chi chấp chưởng Bát Hào Dương phô cũng không phải người ý nguyện sở sử."

"Ta? Ta đau không đau khổ liền ta chính mình đều không để bụng, cùng các người có cái gì quan hệ?" Diệp Lê cười lạnh liên tục, nàng khi nào yêu cầu người khác thương hại cùng đồng tình, đặc biệt vẫn là người nhà họ Bạch.

"Người không để bụng chính người cảm thụ, kia nàng đau, người chẳng lẽ liền không để bụng nàng?"

Lão Bạch nhìn phía trong cô nhi viện phòng cửa phòng, lúc này mấy cái hài tử mặt mang ngây thơ hồn nhiên tươi cười nháy nhót mà chạy ra tới, mặt sau còn đi theo một cái ăn mặc màu vàng váy áo nữ nhân, nàng nhìn về phía bọn nhỏ ánh mắt là như vậy thân thiết yêu quý.

Nàng chính là Diệp Lê mẫu thân, Diệp Chỉ Lan.

Diệp Lê nhìn đến nàng khi, chình lảng một chút, sau đó ngược lại nhìn về phía Lão Bạch, "Người là cố ý dẫn ta tới nơi này."

"Là, bởi vì chúng ta muốn cho người trông thấy nàng." Lão Bạch nói xong lại nhìn về phía chính chiếu cố hài tử Diệp Chỉ Lan, "Nàng là tới nơi này làm nghĩa công, nơi này người đều nhìn ra được tới nàng thực thích hài tử, cũng sẽ là một cái hảo mẫu thân."

Lão Bạch lại nhìn về phía Diệp Lê, mắt lộ ra thành khẩn nói "Người cùng ta sẽ không nhìn không tới nàng tương lai, nàng sinh hoạt hậu đãi giàu có, thọ mệnh so cha mẹ nàng còn có muốn trường rất nhiều, nhưng nàng suốt cuộc đời sẽ không lại có nhi nữ, cũng chạm vào không thượng có thể nắm tay đi xong cả đời người. Cứ việc còn có thân nhân làm bạn, nhưng có chút chỗ trống địa phương, là những người khác sở bỏ khuyết không được."

"Nàng yêu cầu người, mà chúng ta nguyện ý trợ giúp người."

Lão Bạch hướng Diệp Lê vươn tay, hai người bên người cảnh trí hoàn toàn biến hóa, bốn phía đều uốn lượn thành hình cung, thiên cùng địa tương liên tiếp, hơn nữa dần dần tiêu đậm, trở về nó nhất nguyên thủy nhan sắc, thuần nhiên tuyết trắng.

Bọn họ đã đặt mình trong với một cái to như vậy thủy tinh cầu trung.

Diệp Lê nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói, "Là cái gì làm người cảm thấy ta sẽ tiếp thu quang minh?"

Nghe được lời này, Lão Bạch trong lòng ần ần có chút dự cảm bất hảo, quả nhiên, đương Diệp Lê lại mở to mắt khi, đã là hoàn toàn một mảnh đen nhánh chi sắc, cái này hắc sáng chế tạo trong gương thế giới duy nhất màu đen.

"Là cái gì cho các người cảm thấy ta cũng đủ khoan dung?" Diệp Lê Diệp Lê hơi hơi chuyển động một chút cổ, lại tiếp tục hỏi, từ nàng dưới chân bắt đầu tảng lớn màu đen nhanh chóng lan tràn mở ra, không có bất luận cái gì tiếng động lại giống như ác ma ăn mòn cái này thu ần trắng thế giới.

Đương hắc ám cực nhanh mà tiếp xúc đến Lão Bạch khi, hắc cũng nhìn không được lui ra phía sau hai bước, giờ tay đứng lên cái chắn ngăn cản hắc ám đi tới, nhưng hắc ám tuy rằng không thể đi tới, lại có thể lui về phía sau, bất quá nửa phút thời gian, Diệp Lê phía sau nửa cái thế giới đã bị xâm nhiễm thành dày đặc hắc ám, hai người dừng chân với một đen một trắng trung, rồi lại vô cùng thích hợp.

Diệp Lê ngực ' trước màu ngân bạch 8 tự vòng cổ hơi hơi lập lòe, nàng tay phải thực mau tụ tập một đoàn ở màu đen trung cũng có vẻ vô cùng lóa mắt quang mang, "Lại là cái gì cho các người cảm thấy ta sẽ chịu đựng các người tiếp xúc mẫu thân của ta?"

Diệp Lê cười một chút, mang theo cơ hồ đều phải tràn ra tới ác ý. Cơ hồ là cùng thời gian, Diệp Lê nâng lên quang mang nặng nề mà nhắm phía Lão Bạch, con người sắc bén, Diệp Chỉ Lan là nàng nghịch lân, ai đều không thể chạm vào.

Lão Bạch ở không thể không tiếp được một chưởng này khi, hai chưởng đánh nhau, thủy tinh cầu thế giới theo tiếng mà toái.

Diệp Lê lại về tới thế giới hiện thực, nhưng nàng cùng người nhà họ Bạch chi gian còn không có kết thúc.

Hai người còn tính lẫn nhau có ăn ý mà nhanh chóng thay đổi nơi sân, tới rồi một mảnh hoang vắng không người đất trống thượng, cách đó không xa còn có một đồng thi công trung đại lâu, nhưng bởi vì nào đó nguyên nhân lại không có công nhân, lại xa một chút liền không có mặt khác kiến trúc, vừa lúc thích hợp Diệp Lê cùng Lão Bạch đối chiến.

Diệp Lê công kích không chút nào ướm át bản thủ, Lão Bạch ở không thể lưu thủ dưới tình huống cũng không cấm kinh hãi, Diệp Lê mới tiếp quản Bát Hào Đương phò không đến hai năm, thế nhưng đã trưởng thành tới rồi như thế nông nổi.

Hắc ám cùng quang minh lực lượng chạm vào nhau chi gian, hai người từng người đều bị cơ hồ ngang nhau thương, đồng thời chấn đến một bên. Tiết ra lực lượng đem thi công đại lâu phá vỡ đều toàn bộ chấn vỡ, thật lớn tiếng vang cùng bụi đất phi dương gian, Diệp Lê cùng Lão Bạch từ trên mặt đất lên, trong lòng biết đã vô pháp lại đánh tiếp, bằng không chịu trọng thương liền một cái nhân loại bình thường đều không bằng.

Diệp Lê mắt lạnh nhìn về phía Lão Bạch, nói "Nếu người nhà họ Bạch lại chạm vào ta điểm máu chốt, như vậy lần sau tuyệt không sẽ là như thế này đơn giản kết thúc."

Lão Bạch cười khở một tiếng, "Ta đã biết." Sau đó trước một bước biến mất.

Thấy người nhà họ Bạch rời đi, Diệp Lê mới thi triển ý niệm, trở lại hiệu cậ̀n đ̣ồ chữa thương.

Diệp Lê không biết chính là, nàng rời đi sau không bao lâu, Lão Bạch lại ṿề tới chỗ cũ, nâng lên tay đối với bị hủy hư địa phương nhẹ đọc chú ngữ, hết thấy lại khôi phục nguyên dạng. Thi triển xong lực lượng, Lão Bạch không cấm lại phun ra một búng máu, dừng ở trên vạt áo.

Lão Bạch trong lòng biết Diệp Lê sẽ không để ý này giống như bị quý dị lực lượng hủy hoại cảnh tượng sẽ bị người phát hiện, nhưng hắn tổng muốn che dấu này hết thấy, che dấu người thường bốn không nên biết đến sự. Làm xong này hết thấy, Lão Bạch trong lòng cũng không có cao hứng cỡ nào, hắn chỉ thở dài, xem ra bọn họ chung quy vô pháp đem Diệp Lê là kéo ṿề đến quang minh.

Trở lại hiệu cậ̀n đ̣ồ Diệp Lê trực tiếp dừng ở trên giường, bị thương chảy ra máu tươi nhiễm ḥồng dưới thân kim sắc hắc thêu hoa lệ giường, lần này Diệp Lê đích xác bị trọng thương, chỉ sợ đ̣ầu không có cũng đủ lực lượng tiến vào các thế giới khác.

Diệp Lê ng̣ũ ở trên giường nhắm mắt tu dưỡng thân thể, từ ban ngày đến đêm tối, đương nàng lại lần nữa mở mắt ra khi, sắc mặt đã hảo rất nhiều, hiệu cậ̀n đ̣ồ cùng vòng cổ lực lượng tạm thời giảm bớt nàng lần này chịu thương, nhưng nàng vẫn cứ yêu cậ̀u một đoạn thời gian đ̄i ở hiệu cậ̀n đ̣ồ, cái này làm cho nàng không thể không thay đổi rất nhiều phía trước quyết định tốt kế hoạch. Nàng liếc đến dưới thân bị vết máu làm ḍơ đ̣em chắn, trong lòng phịên muộn vung tay lên lịên đổi thành một giường mới tinh sạch sẽ.

Dương Vũ vì trách nhiệm sự đi đầu tra thật lâu, nhưng thẳng đến Tô Minh phó mỹ tiến tu, nàng cũng không có tra ra cái gì hữu dụng sự tình tới, Tô Minh ở quốc nội sinh hoạt thực quy luật, đại học, gia, tam điểm một đường, mặc dù ở ly hôn sau cũng giống nhau, cũng không có cùng người nào tiếp xúc rất nhiều.

Cứ việc thực bất đắc dĩ, nhưng Dương Vũ chuyên nghiệp tu dưỡng vẫn là đến ra Tô Minh không có xuất quỹ cái này kết luận, nhưng lại là cái gì thúc đẩy hẳn hướng trách nhiệm đưa ra ly hôn đâu? Dương Vũ nghĩ trăm lần cũng không ra, vì thế ở một lần cùng Thẩm Việt dùng cơm khi nói việc này, Thẩm Việt cũng nhận thức trách nhiệm, cho nên Dương Vũ cũng cảm thấy không có hảo dấu điểm.

Thẩm Việt mày kiếm nhíu lại "Người là nói, Tô Minh cùng trách nhiệm ly hôn, sau đó sự nghiệp của hẳn xuất hiện rất lớn đột phá?",

Dương Vũ quấy cà phê cái muỗng một đống, nhìn về phía Thẩm Việt nói, "Này hai việc hẳn là không có gì liên hệ, ta tra qua, Tô Minh sẽ được đến phó mỹ bởi dưỡng tư cách là A đại lão hiệu trưởng tự mình phê, vị kia lão hiệu trưởng xã hội địa vị danh vọng đều rất cao, ta tưởng hẳn là rất ít có người có thể mời đăng vị kia lão hiệu trưởng hỗ trợ, càng miễn bàn Tô Minh cùng hẳn không có bất luận cái gì giao tế."

Cơ hồ không có khả năng sự tình sao? Diệp Chỉ Lan bệnh có thể ở như vậy đoạn thời gian kháng phục giống như cũng là như thế này khả năng tính mỏng manh cơ hồ bằng không sự tình a, Thẩm Việt nghĩ như vậy, theo bản năng một ngụm uống lên vừa rồi căn bản không có phóng phương đường nùng cà phê.

Thẩm Việt nguyên bản lớn lên còn không tính kém mặt tức khắc trở nên cùng cà phê giống nhau khô, thấy thế Dương Vũ nhin không được nở nụ

cười, "Người vẫn là bộ dáng cũ." Một chuyên chú đến mỗi sự kiện thương mặt khác liền cái gì đều đã quên.

Thẩm Việt không nghe tiến Dương Vũ nói, hắn chỉ nghĩ khởi, Diệp Lê mất tích cùng Diệp Chỉ Lan kháng phục cơ hồ phát sinh ở cùng thời gian, nếu này hai việc cùng Tô Minh sự giống nhau tồn tại nào đó tất nhiên liên hệ, đó có phải hay không có thể giải thích nói, có lẽ trợ giúp Tô Minh hơn nữa làm cho hắn ly hôn người, cùng làm Diệp Lê mất tích người, là cùng cái.

"Dương Vũ, ta muốn gặp Tô Minh." Thẩm Việt đột nhiên đối Dương Vũ nói, nếu hắn suy đoán có như vậy 0.1% chính xác, như vậy Tô Minh chính là một cái thực tốt đột phá khâu.

"?" Dương Vũ sửng sốt một chút, không biết Thẩm Việt dụng ý, nhưng nhất hiểu biết Thẩm Việt người không gì hơn nàng, cho nên Dương Vũ cũng không có hỏi nhiều, trực tiếp từ túi xách lấy ra một cái bản ghi nhớ, phiến phiến sau đó ngừng đầu đối Thẩm Việt nói: "Tô Minh là chiêu nay hai điểm đi nước Mỹ phi cơ."

Nghe vậy, Thẩm Việt lập tức cúi đầu nhìn một chút đồng hồ, 13 điểm 10.

Hắn nắm lên áo khoác liền đi ra ngoài, chỉ để lại một câu, "Ta đi tìm Tô Minh."

Dương Vũ chớp chớp mắt, Thẩm Việt khi nào đối người khác cảm tình vẫn đề như vậy chú ý, còn tính toán đi đi đâu giải sao?

Tác giả có lời muốn nói: Đa tạ các vị duy trì moah moah

Chương 37

Thẩm Việt đuổi tới sân bay khi, đã là một chút 50 phân, lại biết được Tô Minh kia ban phi cơ trước tiên bay lên. Phục vụ đài công tác người hướng dẫn giải thích nói hẳn bởi vì thượng một cái chuyến bay thuận gió trước tiên tới, mà an kiểm khi sở hữu hành khách cũng toàn bộ thượng phi cơ, sở hữu lần này chuyến bay trước tiên 10 phút cất cánh.

Như vậy thấp tỷ lệ sự tình cư nhiên cũng sẽ bị hẳn đụng vào, Thẩm Việt trong lòng nghi hoặc càng thêm khó hiểu, nhưng hẳn cũng là cái quyết đoán, lập tức ngược lại hướng nhân viên công tác yêu cầu đình nhanh nhất tới New York vé máy bay, kết quả trải qua tuần tra gần nhất ba ngày đi New York hành trình đầu đây.

"Hiện tại mới tháng tư, người cùng ta nói toàn đây." Thẩm Việt tràn đây nghi ngờ, tháng tư như vậy mùa ế hàng, lại không phải cuối tuần tiết ngày nghỉ, cư nhiên cũng sẽ không phiếu.

"Thật sự xin lỗi, hành trình toàn mãn loại tình huống này chúng ta cũng không có cách nào." Nhân viên công tác trong lòng cũng rất kỳ quái, rõ ràng buổi sáng còn có rất nhiều phiếu, như thế nào nhanh như vậy đã bị đình xong rồi, nhưng đối mặt khách nhân cũng vô pháp đem trong lòng nghi hoặc nói ra, chỉ có thể lễ phép mà luôn mãi xin lỗi.

Thẩm Việt nhíu nhíu mày, không có yêu cầu nhìn nhìn lại ba ngày sau phiếu, chỉ là trong lòng ẩn ẩn có một cái suy đoán, tựa hồ có người ở ngăn cản hẳn tìm kiếm trong đó bí mật.

Diệp Thần Dương tâm tình gần nhất cũng không tệ lắm, thuận lợi mà tìm được rồi một cái thích hợp toàn ban tụ hội nơi sân, hơn nữa giá cũng hoàn toàn ở bọn họ này đó học sinh có thể thừa nhận phạm vi. Tuy rằng to như vậy quán bar cư nhiên chỉ có một kêu A Cát đi đầu tử sư, nhưng A Cát

cũng nói cho hắn, lão bản cho phép bọn họ sử dụng giữa sân sở hữu rượu phẩm cùng đồ đựng chính mình đi đâu rượu, hắn lưu lại chỉ là xem một chút quán bar mà thôi.

Có chút đồng học riêng đi đâu ra hương vị thiên kỳ bách quái đồ uống, làm đại gia sôi nổi nếm thử, còn có người mượn này chơi nổi lên chân tâm thoải đại mạo hiểm, trường hợp náo nhiệt vô cùng, giống Diệp Thần Dương như vậy tổ chức hoạt động học sinh liên không có uống rượu, ngược lại phải chú ý duy trì trật tự không nháo xảy ra chuyện tởm.

Tụ hội chạy đến một nửa thời điểm, Diệp Thần Dương lại luân một lần ban, cơ hồ cũng liên không có hắn chuyện gì, bỗng nhiên A Cát đi đến hắn bên người, nói khẽ với hắn nói: "Lão bản muốn gặp người."

Là ' muốn ', mà không phải ' tưởng ', cái này làm cho Diệp Thần Dương nhin không được nhiều phân phỏng đoán, nhưng phía trước thuê quán bar sự làm hắn đối quán bar lão bản còn tính có hảo cảm, cho nên cũng không có tính toán cự tuyệt.

Nhưng A Cát phía trước không phải cùng bọn họ nói, lão bản hôm nay không ở sao?

"Ở nơi nào?" Diệp Thần Dương tò mò hỏi.

A Cát nhẹ nhàng nâng ngón tay một chút quỳ bar mặt sau phòng trong, động tác làm được rất nhỏ, trừ bỏ Diệp Thần Dương không ai có thể thấy.

"Ta cùng bọn họ nói ta tránh ra một chút." Diệp Thần Dương nói xong đang muốn rời đi, không nghĩ tới lại bị A Cát kéo lại, hắn gắt gao mà nắm lấy hắn tay phải thủ đoạn, ngoài ý muốn cố chấp nói: "Lão bản hiện tại liên phải gặp người."

"Hào, ta đã biết." Diệp Thần Dương con người hơi lóe, tay trái đã tối trung duỗi đến trong túi, nhanh chóng cấp lục nam đã phát đi đầu tin nhắn, năm phút đồng hồ sau nếu là tìm không thấy hẳn liền gọi điện thoại cho hẳn ba. Diệp Thần Dương không chút nào đại ý mà đi phỏng đoán tệ nhất kết quả, lấy hẳn ngày thường xuyên rèn luyện thân thể, tưởng từ A Cát trong tay tránh thoát ra tới không phải việc khó, nhưng hẳn càng lo lắng đối phương còn có khác thủ đoạn, thậm chí sẽ xúc phạm tới mặt khác vô tội người.

Diệp Thần Dương lúc này nhìn không được có chút ảo não, chính mình không có càng cảnh giác điểm tra một chút cái này quán bar đấy, thậm chí còn bởi vì đáp ứng sáng khoái cùng cấp ra ưu đãi giới mà thả lỏng đại ý. Không thể không nói, A Cát cấp Diệp Thần Dương thượng một khóa, nhưng Diệp Thần Dương sẽ không nghĩ đến A Cát căn bản không có thủ đoạn khác, hẳn lão bản cũng sẽ không cho phép A Cát dùng cái gì màu xám thủ đoạn đem hẳn mời đến.

A Cát mở ra phòng trong môn, lại không có đi vào, chỉ là ý bảo Diệp Thần Dương đi vào, Diệp Thần Dương cảnh giác tâm nhắc tới đỉnh điểm, lại không có một tia biểu lộ ở trên mặt, có thể thấy được hẳn từ nhỏ đã chịu tốt đẹp giáo dưỡng.

Bên trong một mảnh đen nhánh thậm chí không thấy năm ngón tay, Diệp Thần Dương mới vừa đi đi vào, phía sau môn liền lập tức bị khép lại, hẳn trong lòng một cái lộ bộ, mặt khác nhìn không được lo lắng năm phút đồng hồ sau lục nam còn có thể hay không tìm được hẳn.

Bỗng nhiên chung quanh sáng lên mấy cây ngọn nến, Diệp Thần Dương xem qua đi lược đếm một chút, là 8 căn, nhưng mặc dù sáng lên tám căn màu trắng ngọn nến, nhưng vẫn cứ có hay không bị chiếu đến địa phương, cái này làm cho Diệp Thần Dương không cấm suy nghĩ nơi này đến tột cùng có bao nhiêu đại, bao sâu.

Bỗng nhiên có cái thân ảnh chậm rãi đi ra, Diệp Thần Dương bị này đột nhiên xuất hiện thân ảnh sợ tới mức có chút đột nhiên không kịp phòng ngừa, sắc mặt cũng đổi đổi, càng quan trọng là hắn nghe không thấy đối phương tiếng bước chân.

Diệp Thần Dương thanh âm có chút do dự, "Người..... Người là 'Dawn' quán bar lão bản sao?"

"Ta là." Một đạo thanh lãnh giọng nữ vang lên, đồng thời ở ánh nến hạ hiển lộ ra tới còn có nàng tinh xảo cũng làm Diệp Thần Dương vô cùng quen thuộc khuôn mặt.

Nàng từ trong bóng tối đi ra, ở vào ánh nến bóng ma.

"Diệp..... Diệp Lê." Diệp Thần Dương đứng tử co rụt lại, hắn vô luận như thế nào cũng không nghĩ tới lại ở chỗ này nhìn thấy Diệp Lê, nàng cư nhiên vẫn là quán bar lão bản, mặc dù hắn vẫn luôn cho rằng Diệp Lê còn sống.

Hắn đột nhiên nhớ tới cái gì, vội vàng từ trong túi lấy ra di động, muốn gọi điện thoại cấp phụ thân, còn không có ấn đi xuống, liền nghe được Diệp Lê thanh âm bình tĩnh địa đạo; "Nếu ta là người, ta tuyệt không sẽ nghĩ đem nhìn thấy chuyện của ta nói cho bọn họ."

"Người nói cái gì? Người mấy ngày nay đâu đi đâu, vì cái gì sẽ đột nhiên mất tích, còn có vì cái gì chúng ta như thế nào tìm cũng tìm không thấy người?" Diệp Thần Dương không chút nào che dấu hắn lo lắng, liên tiếp vấn đề vút ra tới.

Diệp Lê con người lẳng lẳng nhìn chăm chú hắn, "Các người không nên tìm ta, bởi vì ta với thế gian này đã là một cái người chết." Một cái không nên tồn tại người.

"Người..... Người nói cái gì?" Diệp Thần Dương khiếp sợ đến có chút nói không ra lời.

Diệp Lê lại nói "Người không cần đi lý giải này trong đó ý tứ, người phải biết rằng chính là ta thấy mục đích của người."

"Người muốn ta làm cái gì?" Diệp Thần Dương cực nhanh mà tiêu hóa Diệp Lê nói với hắn nói, tiếp tục nói.

Ngược sáng hạ, Diệp Lê sắc mặt có chút đen tối không rõ, vô pháp thấy rõ. "Ta muốn người giúp ta truy tìm cái lời nói, nói cho Thẩm Việt, không cần đi tìm kiếm không phải hắn năng lực có thể đạt được sự tình, nếu không làm hại chỉ có thể là chính hắn."

"Đây là có ý tứ gì?" Diệp Thần Dương lời nói mới ra khẩu, liền thấy Diệp Lê đột nhiên che miệng khụ lên, tựa hồ thực nghiêm trọng, "Người làm sao vậy, là sinh bệnh sao?"

Diệp Lê không thêm để ý mà hủy diệt khóe miệng vết máu, xem ra vẫn là không thể rời đi Bát Hào Dương phô lâu lắm. Nàng tiếp tục nhìn về phía Diệp Thần Dương, "Lời này đừng dạng cũng là nói cho người, nếu là Thẩm Việt không nghe khuyên bảo, người tốt nhất không cần lại cùng hắn tiếp xúc đi xuống."

Không chờ Diệp Thần Dương hỏi lại chút cái gì, Diệp Lê lại nhàn nhạt nói, "Năm phút đừng hồ mai tới rồi, người đi đi. Còn có, cách này cái họ Bạch xa một chút."

Năm phút đừng hồ, Diệp Thần Dương thực mau liên tưởng đến chính mình cấp lực nam phát tin nhắn, nhưng là Diệp Lê như thế nào sẽ biết, còn chưa chờ Diệp Thần Dương hỏi ra càng nhiều vấn đề, mắt một hoa, thân mình đã bị đẩy ra bị mở ra ngoài cửa, môn lại một lần mà khép lại.

Sự tình phát sinh tốc độ mau đến hình như là một giấc mộng, nhưng Diệp Thần Dương thanh tỉnh mà biết chính mình nhìn thấy Diệp Lê chuyện này không phải giả, còn có nàng lời nói. Họ Bạch, Diệp Lê nói chính là Bạch tiên sinh sao?

Bỗng nhiên Diệp Thần Dương trên vai ăn một chưởng, "Người tại đây a, kêu ta một hồi hảo tìm." Là lục nam. Trên mặt hắn tuy có vài phần vui đùa, nhưng trong mắt lại có một tia nghiêm túc, dần dần bằng phẳng xuống dưới hô tức, hiển nhiên là thấy được Diệp Thần Dương tin tức sau liền ở quán bar tìm hắn.

Mặc dù tìm được rồi, nhưng lục nam đối vừa rồi tin tức vẫn là có chút để ý, liền truy vấn nói "Còn có người cho ta phát tin nhắn là có ý tứ gì a, xảy ra chuyện gì sao?"

Diệp Thần Dương lắc lắc đầu, "Không có gì sự." Liền chính hắn cũng không biết đã xảy ra chuyện gì. Quá nhiều lung cái ở sương mù bên trong nổi bản khoản, làm Diệp Thần Dương không biết nên như thế nào tìm kiếm đi xuống.

Có lẽ lục nam vấn đề sau, Diệp Thần Dương lại tìm được A Cát muốn biết càng nhiều về Diệp Lê sự, đáng tiếc A Cát miệng thực khẫn, Diệp Thần Dương cái gì cũng không hỏi ra tới.

Tự hội sau khi kết thúc, Diệp Thần Dương ra quán bar, tiễn đi đường học sau, ở lạnh lùng gió đêm trung hít sâu một hơi, lấy ra di động bắt thông một chiếc điện thoại, "Là..... Thâm cảnh sát sao?"

Ban đêm 11 giờ bên đường KFC trong tiệm, ăn mặc áo gió nam nhân cùng thanh tuấn nam sinh dựa vào bên cửa sổ mặt đối mặt mà ngồi.

"Ta..... Ta thấy đến Diệp Lê, liền ở hơn một giờ trước." Diệp Thần Dương theo bản năng mà nắm chặt trong tay nước trái cây giấy ly, bên trong chất lỏng hơi hơi lung lay nhoáng lên.

Nghe được Diệp Thần Dương nói, Thẩm Việt gần là nhướng mày, cũng không có bao lớn kinh ngạc, "Ta đã biết." Quả nhiên cùng hần suy đoán giống nhau, Diệp Lê mất tích cũng không như vậy đơn thuần.

"Người đã sớm biết? Người vì cái gì không có nói cho chúng ta biết?" Cứ việc thực lỗi thời, nhưng Diệp Thần Dương vẫn là nhin không được hỏi.

Thẩm Việt lắc lắc đầu, "Ta cũng là gần nhất mới có cái này suy đoán, hơn nữa ta không có chứng cứ."

"Người hần là không phải ngoài ý muốn nhìn thấy nàng đi." Thẩm Việt con người sắc bén mà nhìn Diệp Thần Dương, phảng phất ở hần dưới ánh mắt hết thấy đầu không chỗ nào che giấu.

Diệp Thần Dương lấy lại bình tĩnh, đối hần nói: "Diệp Lê làm ta chuyển cáo người, không cần đi tìm kiếm không phải người năng lực có thể đạt được sự tình, nếu không làm hại chỉ có thể là chính người."

"Đúng không." Thẩm Việt cười khẽ một tiếng, tưởng từ trong túi lấy hộp thuốc ra tới, nhưng nhớ tới phương diện này không chuẩn hút thuốc, sờ sờ túi tiền lại buông xuống. Diệp Thần Dương thấy hần hần không chút để ý, nhíu nhíu mày, lại chung quy không có mở miệng, rốt cuộc đêm nay sự cho hần đánh sâu vào cũng rất lớn.

Hai người trầm mặc mà ngồi trong chốc lát, cuối cùng Thẩm Việt nói, "Người đi về trước đi, có việc lại nói cho ta, đương nhiên ta nếu là tra được cái gì, cũng sẽ cùng người nói một tiếng."

Diệp Thần Dương gật gật đầu, hai người đứng dậy đi ra KFC, Thẩm Việt nhìn Diệp Thần Dương ngăn cản một chiếc xe taxi lên xe đi rồi, liền móc ra hộp thuốc diêm điều thuốc, phun ra một đạo vòng khói, là cảnh cáo sao?

Thẩm Việt trầm tư sau một lúc lâu, yên cũng hút đến không sai biệt lắm, ném xuống đất, còn sót lại hoả tinh bị gót giày nhất giẫm tức diệt, rời đi nơi này.

Tác giả có lời muốn nói: Nhập V sau nỗ lực mỗi chương 3000 tự trở lên

Chương 38

Diệp Lê bởi vì bị thương không thể không lưu tại hiệu cầnn đầntinh dưỡng, nhưng như cũ có sinh ý tới cửa. Khách nhân kêu Ngô này thành, là một vị chính phủ quan lớn, này từ hấn nhất quán vênh mặt hất hàm sai khiến cùng sống trong nhung lụa khí thế liền có thể nhìn ra.

Nhưng đối với hấn sở cầnn, hấn vẫn là khó được địa biểu hiện ra ăn nói khép nép, "Ta hy vọng một người chết."

Diệp Lê hỏi "Ai?"

Thấy Diệp Lê không có cự tuyệt, ngược lại hỏi đối tượng là ai, Ngô này thành không khỏi vui vẻ, "Diệp chấn thanh."

Diệp Lê lông mày nhỏ đến khó phát hiện địa chấn một chút.

Ngô này thành tiếp tục nói tiếp, "Hấn cùng ta luôn luôn chính kiến không hợp, hơn nữa là ta cạnh tranh hạ nhậmm □□ lớn nhất đối thủ, ta hy vọng hấn có thể ở một tuầnn chết, đương nhiên muốn bị chết càng tự nhiên càng tốt, liền dùng ngoài ý muốn sự cố hảo."

Diệp Lê hơi hơi gật đầu nói, "Đương nhiên có thể."

"Ta đây yêu cầu cần được cái gì?" Có thể được thấy đối thủ chết mừng như điên áp qua sơ tới khi cần thận, Ngô này thành hỏi.

Diệp Lê mỉm cười nói, "Này bút sinh ý thực phiên toái, cho nên muốn cũng rất cao. Ta muốn người một đôi chân cộng thêm một con mắt."

Nghe được Diệp Lê yêu cầu, Ngô này thành giống như bị bát một chậu nước lạnh, sắc mặt trở nên khó coi lên, "Lão bản, liề ền không thể đổi khác?"

Diệp Lê nhẹ nhàng lắc đầu, "Chỉ có số cái này càng cao, không có càng thấp."

Ngô này thành tức khắc khó xử đi lên, hấn vừa không nguyện từ bỏ cái này cơ hội tốt, r ồi lại luyện tiếc c ần đ ồ.

Diệp Lê dường như không có việc gì mà lại nói, "Không bằng, Ngô tiên sinh, người đổi cái yêu cầu đi, tỷ như không cần hấn mệnh, làm hấn ném quan, làm hấn phát sinh chuyện khác."

"Lão bản người nói có đạo lý, tuy rằng nếu không hấn mệnh, nhưng làm hấn xuống ngựa cũng không t ồi." Ngô này thành trong mắt lóe ác độc quang mang, tựa h ồ nghĩ tới cái gì không t ồi chủ ý, hấn cuối cùng hạ quyết định nói, "Ta muốn hấn g ần nhất phụ trách kia hạng công trình xảy ra chuyện."

Kia chính là trung ương phê xuống dưới công trình, một khi hoàn thành, điệp chấn thanh ở trung ương nơi đó ấn tượng li ền sẽ cao hơn một cái bậc thang, nhưng nếu là xảy ra chuyện, điệp chấn thanh chuẩn là ăn không hết gói đem đi.

Diệp Lê hơi hơi gật đầu "Cái này có thể."

"Ta đây yêu cầu cần để cái gì?" So với thượng một lần Ngô này thành có vẻ thật cần thận nhiều.

Diệp Lê nhấp môi cười nói "Cái này không cần người cần để nhiều quan trọng để vật."

Nghe được lời này, Ngô này thành tâm buồn xuống rất nhiều, không phải quá trọng yếu để vật, chỉ nghe Diệp Lê tiếp tục nói "Ta muốn người cần để người biết bơi, thậm chí sẽ đối thủy sản rất sợ sợ."

Ngô này thành bưng tỉnh đại ngộ, hấn tuổi trẻ khi chính là một cái bơi lội kiện tướng, mặc dù hiện tại quan cư địa vị cao, bơi lội lặn xuống nước này đó yêu thích cũng không có thay đổi, không ít người còn mượn này lấy lòng hấn. Tuy rằng hấn thực thích bơi lội, nhưng cùng quyên lực so sánh với này thật sự tính không được cái gì, cho nên hấn vui vẻ nói, "Ta nguyện ý cần để."

"Ngô tiên sinh, người phải nhớ kỹ, Bát Hào Dương phô một khi cần để, vô pháp chuộc ra." Diệp Lê lược có thâm ý nói một câu.

"Ta sẽ nhớ rõ, lão bản, người thật là quá khẳng khái." Ngô này thành đắm chìm ở vui sướng bên trong, đối Diệp Lê nịnh hót nói.

Diệp Lê cũng trả lời, "Bát Hào Dương phô vui vì mỗi vị khách nhân tận tâm tận lực."

Ngô này thành lâm vào ảo cảnh sau, Diệp Lê liền lấy đi rồi hấn biết bơi cùng với đối thủy thích ứng, từ đây sau hấn sẽ trở nên chán ghét thủy, đặt mình trong với trong nước hiểu ý kinh run sợ. Làm xong sau Diệp Lê vung tay lên khiến cho Ngô này thành vệt tới trong hiện thực, tiếp theo cười lạnh một tiếng.

Hai ngày sau, điệp chấn thanh điệp bộ trưởng phụ trách hạng nhất trọng đại công trình xuất hiện sự cố, tuy rằng không có xuất hiện người nào viên thương vong, nhưng cũng không kỳ hạn kéo dài lần này công trình kỳ hạn công trình, điệp chấn thanh vì thế sút đầu mẻ trán, phía trên đối này cũng rất có phê bình kín đáo, theo người có tâm đôn đai, điệp chấn thanh chỉ sợ tham dự không được hạ nhiệm thị. Ủy thư ký tranh cử.

Trừ bỏ một ít nhân vi chi âm thầm mừng thầm ở ngoài, cũng có nhân vi điệp chấn thanh lo lắng, Chung Lương liền tìm cái thời gian cùng điệp chấn thanh gặp mặt, kỳ thật chỉ là hắn ở ngay lúc này còn nguyện ý cùng điệp chấn thanh tiếp xúc cũng đã biểu lộ thái độ của hắn.

"Chấn thanh, lần này sự tình muốn hay không ta ra tay." Chung Lương hỏi, lấy hắn giờ này ngày này địa vị, làm điệp chấn thanh từ lần này sự cố trung an toàn thoát thân đích xác không khó.

Diệp chấn thanh lắc lắc đầu, "Đa tạ hảo ý của người, không cần."

Chung Lương cho rằng hắn còn ở để ý Diệp Chỉ Lan sự, liền nói "Chấn thanh, không nói chỉ lan sự, chỉ bằng chúng ta nhiều năm như vậy tới tình nghĩa, ta đâu sẽ tận lực giúp người."

Diệp chấn thanh vẫn là lời nói dịu dàng cự tuyệt nói, "Chung Lương, ta là thật sự không cần, ta từ quan tới nay, thanh thanh bạch bạch, cẩn trọng, vẫn luôn là không then với tâm, liền tính hôm nay thật sự từ nhiệm ta cũng không có hảo tiếc nuôi."

Diệp chấn thanh người này vốn là không phải quyên lực dục vọng trọng người, nếu hắn là, sớm nương Chung Lương đối bọn họ áy náy thanh vân thẳng thượng, mà không phải ở Chung Lương quyên cao chức trọng sau, ngược lại giảm bớt lui tới, gần là duy trì quân tử chi giao.

Hắn cự tuyệt thực kiên quyết, Chung Lương cũng không có cách nào, chỉ nghĩ thật tới rồi khẩn cấp thời điểm như thế nào cũng muốn đem bạn tốt vớt ra tới.

Không chỉ có Chung Lương ở vì điệp chấn thanh âm thần lo lắng, Diệp gia mọi người cũng vì hắn quan tâm, tạ thanh dung thấy nhi tử mỗi ngày vì xử lý những việc này, vội đến độ gây một vòng, vì thế mỗi ngày nấu bồ dưỡng canh cho hắn uống. Diệp Thần Dương tuy rằng lo lắng phụ thân, nhưng lại bất lực, giúp không được gì, ra tới đi một chút khi lại bất tri bất giác đi tới 'Dawn' quán bar.

Bởi vì biết Diệp Lê là 'Dawn' quán bar lão bản, Diệp Thần Dương ngày thường cũng không có thiếu tới, nhưng mỗi lần đều chỉ có A Cát cùng mặt khác mấy cái đi đầu tử sư.

Nhưng mà lần này hắn đi vào thời điểm, vừa lúc gặp gỡ Diệp Lê ở quầy bar đi đầu rượu. "Nếu tới, liền ngã hạ đi." Diệp Lê như cũ chậm rì rì địa đạo.

Diệp Lê xem cũng không thấy cửa, lại biết hắn tới, thật là kỳ quái, Diệp Thần Dương không khỏi nghĩ như vậy đến. Nhưng vẫn là nghe lời nói ngã ở Diệp Lê trước mặt.

Quán bar thực an tĩnh, cũng không có gì người, Diệp Lê chuyên chú mà ở kia đi đầu rượu, A Cát ở bên cạnh trợ thủ.

Ánh đèn dường như cấp Diệp Lê cả người đều nấn thượng một tầng kim sắc, càng thêm đột hiện nàng dung mạo tinh xảo cùng không tầm thường khí chất, nàng con người sâu thẳm, giống trang không tiến bất luận cái gì ánh sáng, cũng không có gì có thể bị nàng đẽ vào mắt.

Diệp Lê động tác hoàn mỹ căn bản không giống một cái tay mới, Diệp Thần Dương bỗng nhiên rất muốn biết mấy năm nay Diệp Lê đến tột cùng đâu đã trải qua chút cái gì.

"Hào, ném thử đi." Diệp Lê đem điếu tốt rượu đặt ở trước mặt hắn, mỉm cười nói,

Đây là một ly cam vàng sắc rượu Cocktail, Diệp Thần Dương không có nhiều chần chờ, liền cầm lấy chén rượu uống một ngụm, ngọt cảm giác nháy mắt ở đầu lưỡi khuếch tán khai, tiếp theo là lưỡi mặt cảm giác được hơi hơi toan, hoạt nhập yết hầu lúc sau, minh xác cảm giác say phát ra, não bộ, lồng ngực cùng dạ dày lập tức cảm giác được một cỗ nhiệt lượng. Uống đệ nhị khẩu khi, cảm nhận được Brandy nồng đậm cây mộc hương cùng thuần hậu vị, cùng với khéo nói rượu nhàn nhạt cam vị.

"Người không cần lo lắng lần này sự." Diệp Lê cầm lấy A Cát đưa qua màu trắng khăn lông ướt, xoa xoa tay, ý có điếu chỉ nói.

Nghe vậy Diệp Thần Dương lập tức đoán được Diệp Lê nói chính là phụ thân hắn lần này sự, "Ý của người là?"

Diệp Lê đem khăn lông lại cho A Cát, sau đó nhìn về phía Diệp Thần Dương, "Này đó phong ba chỉ là tạm thời, thực mau liền sẽ qua đi, phụ thân người sẽ không có việc gì." Nàng biểu tình nhàn nhạt, miệng lưỡi lại mang theo đương nhiên địa đạo.

Diệp Lê hiển nhiên không có hướng Diệp Thần Dương giải thích tính toán, xoay người lại trở về phòng trong, quầy bar sau lại chỉ còn lại có A Cát một cái điếu tửu sư, giống như lần này điếu rượu chỉ là nàng nhất thời hứng thú sở khởi.

Diệp Lê đi r ồi, Diệp Th ần Dương cũng đã không có lại lưu lại tính toán, ở uống xong r ồi Diệp Lê cho hắn đi ầu rượu Cocktail sau, Diệp Th ần Dương li ền rời đi 'Dawn' quán bar. Hơn nữa không h ề lý do mà, hắn tin tưởng Diệp Lê theo như lời, phụ thân sẽ không có việc gì.

Tình thế kế tiếp phát triển, chính là diệp chấn thanh nhì ều một đoạn nhàn rỗi ở nhà thời gian, cái này trừng phạt lực độ không nhẹ cũng không tính trọng, còn nhìn cái gì thời điểm lại bị đ ề bạt, đối này diệp chấn thanh tâm thái cũng thực hảo, hắn vội nhì ều năm như vậy, hiện giờ b ồi b ồi người nhà cũng không t ối.

Cho rằng đánh rớt đối thủ Ngô này thành g ần nhất cũng là xuân phong đặc ý, li ền con của hắn Ngô trời phù hộ cũng giảm bớt ở Chung Nguyên Kiệt bên người nịnh bợ, đang lúc Ngô này thành xuân phong đặc ý thời điểm, ở một l ần cùng mặt khác mấy cái lãnh đạo đi hương khu thị sát trên đường, phát sinh sự cố, li ền người mang xe đ ầu rơi vào giữa sông.

Mà hai chiếc xe, ng ồi xe bảy người, cư nhiên chỉ có Ngô này thành đã chết, sau kiểm nghiệm thi thể, phát hiện hắn nguyên nhân chết không phải chìm vong, mà là kinh sợ quá độ mà chết, một cái nhì ều năm bởi lợi kiện tướng, cư nhiên sẽ bởi vì sợ thủy mà chết, không khỏi làm người than thở, thật là thiện thủy giả chìm a.

Còn chưa dám người nhóm vì hắn chết thương cảm than thở bao lâu, theo Ngô này thành vừa chết, hắn sau lưng rất nhì ều dư bản không trong sạch việc một cỗ não đ ầu bị phiến ra tới, li ền cái sau khi chết thanh danh cũng chưa lưu lại, Ngô gia người gấp đến độ như cái l ầu thượng con kiến, nơi nơi tìm người tìm quan hệ, Ngô trời phù hộ còn chạy tới c ầu Chung Nguyên Kiệt, lại chỉ phải một cái 'l ần ' tụt. Cuối cùng Ngô gia tài sản toàn bộ bị sung công, Ngô gia người một nhà sáng sớm li ền rời đi kinh thành, nơi này đã không có bọn họ chỗ dung thân.

Sau đó không lâu, điệp chấn thanh quan phục nguyên chức, bởi vì Ngô này thành bị phơi ra nhận hối lộ việc cùng kia kiện công trình cũng có quan hệ, không biết là có tâm vẫn là vô tâm, phía trên cũng đem lớn nhất trách nhiệm tính ở đã chết Ngô này thành trên người. Bất quá liề tính như vậy, điệp chấn thanh cũng có giám sát bất lực trách nhiệm, cho nên muốn ở cái này thời điểm lại tiến thêm một bước là khả năng không lớn.

Tác động trên quan trường vô số tâm tư thị. Ủy thư ký chức cuối cùng rơi xuống một cái tâm đi lên ai cũng không nghĩ tới địa phương viên chức thượng, vừa không là đã từng đại đứng đầu điệp chấn thanh, cũng không phải cái sau vượt cái trước Ngô này thành.

Chuyện này Diệp Lê đương nhiên biết, thậm chí nàng ở trong đó làm rất lớn đẩy tay, điệp chấn thanh thoát nhìn ích lợi bị hao tổn, chỉ có thể tính bình an không có việc gì, nhưng đây cũng là Diệp Lê cố ý vì này, bởi vì ở một năm lúc sau, thủ đô sẽ phát sinh một chuyện lớn, trong đó thị. Ủy thư ký đứng mũi chịu sào, có thể nói tránh cũng không thể tránh, vô luận ng ấ ở cái này vị trí người trên nhi ều có năng lực, ở đối thượng kia sự kiện, đầu chỉ có thể tự nhận xui xẻo.

Vì chuyện này mưu hoa, liề trong lúc hiệu c ầm đ ồ vài nét bút giao dịch bởi vì người nhà họ Bạch nhúng tay mà bị hủy bỏ nàng cũng không có để ý nhi ều. Diệp Lê hy vọng Diệp Chỉ Lan bình an, kia Diệp gia nhất định phải bình an, làm Diệp gia lớn nhất bảo. Hộ. Dù điệp chấn thanh cũng đến hảo hảo.

"Người làm một bút cũng không có lời sinh ý." Bát Hào Đương ph ồ bỗng nhiên vang lên như vậy một đạo thanh âm, là hắc ảnh thanh âm.

Tựa như hắc từng nói, trên đời này không có hắc không biết sự.

Diệp Lê quỳ một gối, thanh âm bình đạm nói: "Kia chỉ là một cái tên thường hiệu quả và lợi ích linh hồn, không đáng hiệu cảm ở hần trên người tôn nhiều tâm tư."

"Người nói không sai, nhưng ta càng để ý chính là người đối Diệp gia thái độ." Hắc ảnh bỗng nhiên tới rồi nàng trước mặt, Diệp Lê có thể cảm nhận được từ hần trên người phát ra rõ ràng âm lãnh hơi thở, "Ta không hy vọng người có khác tâm tư."

"Người phải nhớ kỹ, Bát Hào Đương phò chỉ có điễn tiến, không có chuộc ra, cho nên một khi Diệp gia người bước vào hiệu cảm ở, người ở dạng không thể nhân từ nương tay."

"Ta đã biết, ta sẽ tuân thủ hiệu cảm ở quy tắc." Diệp Lê cúi đầu nói.

"Người trung thành ta cũng xem ở trong mắt, ta cũng không bạc đãi đối ta trung tâm người." Vừa dứt lời, hắc ảnh liền vươn tay dừng ở Diệp Lê đỉnh đầu, thi triển lực lượng, Diệp Lê ở cảm nhận được một trận cả người bén nhọn đau đớn sau, sở hữu bị người nhà họ Bạch thương dấu vết toàn bộ bị trừ đi rồi.

"Tiếp theo nhiệm vụ thực mau liền sẽ tới, ta yêu cầu người tận tâm tận lực vì ta xử lý thứ tám hào hiệu cảm ở"

Chương 39

Tân nhiệm vụ ở Diệp Lê thương tốt ngày hôm sau liền tới rồi, lần này tên cũng không chỉ một cái, phân biệt là hư trúc, Kiều Phong.

Diệp Lê ở thế giới này tân lạc điểm là một sơn thôn nhỏ, tuy rằng đã biết khách nhân thân phận lai lịch, nhưng nàng còn cần trước tìm được một cái dễ dàng hỏi thăm tin tức địa phương, tuyệt không phải như vậy mới mấy chục khẩu người thôn nhỏ, hỏi trước hỏi phụ cận nhất phần hoa thành

trấn đi, chỉ cần xác định hảo địa phương, Diệp Lê là có thể không gian thuận di đến nơi đó.

Ai ngờ không đợi Diệp Lê vào thôn tử hỏi một câu, liền có một cái vải thô áo tang tóc tán loạn, giống như điên cuồng phụ nhân vọt ra, mặt sau đuổi theo một người nam nhân ôm lấy nàng, một bên ôm còn một bên niệm nàng tên, kia phụ nhân nhào vào hắn trong lòng ngực, khóc lóc thảm thiết nói, "Ta hài tử, mau đem ta hài tử trả lại cho ta."

Mấy cái thở hồng hộc tới rồi người trong thôn, thấy như vậy đều nhìn không được thở dài, "Thật là làm bậy, ông trời như thế nào không thu cái kia ác nữ nhân."

Trong thôn càng ngày càng nhiều người tụ tập ở nơi này.

Diệp Lê cái này đột nhiên xuất hiện ở thôn khẩu quần áo tinh xảo cô nương thực mau khiến cho bọn họ chú ý, trong đám người một cái thượng tuổi trung niên nhân đi ra, còn tính hòa khí hỏi: "Cô nương, là có chuyện gì sao?"

Diệp Lê ôn hòa cười, "Ta chỉ là muốn hỏi cái lộ."

Trung niên nhân trong lòng ám thở dài nhẹ nhõm một hơi, trước mặt cô nương này xem quần áo trang điểm liền không phải cái người thường, nếu là đắc tội xui xẻo sẽ chỉ là bọn họ này đó thôn nhỏ dân. Hắn thực mau liền cấp Diệp Lê chỉ một cái nhanh nhất đến phụ cận thành trấn lộ.

Kia ngay từ đầu lao tới phụ nhân còn tại kia khóc kêu 'ta hài tử', làm người nghe xong liền nhìn không được động dung, Diệp Lê cũng đúng lúc biểu lộ một chút đồng tình, hỏi kia phụ nhân vì sao như thế thương tâm.

Trung niên nhân thở dài trả lời: "Cô nương không biết, dưới bầu trời này có cái chuyên đoạt người khác hài tử ác nữ nhân, đùa bỡn sau còn đem hài tử cấp giết, không nghĩ tới nàng sáng nay liền đoạt ngọc trụ gia còn chưa trăng tròn hài tử, hài tử bị đoạt sau hài tử nương liền biến thành như vậy."

Diệp Lê đương nhiên biết, nàng còn biết cái kia ngoan độc nữ nhân kêu Diệp Nhị Nương, là trên giang hồ tứ đại ác nhân chi nhất.

Trung niên nhân cũng không nhiều lời đi xuống, loại chuyện này quán ai trên người đều khổ sở, Diệp Lê để lại cho hắn một quả nén bạc làm hỏi đường phí sau liền rời đi, nhưng không có dựa theo trung niên nhân nói đường đi, ngược lại là hướng trong núi đi đến, bởi vì nàng biết, Diệp Nhị Nương đoạt hài tử liền giấu ở trong núi.

Diệp Lê tìm được Diệp Nhị Nương khi, nàng ôm trẻ mới sinh giống như là chính mình thân sinh hài tử ở kia nhẹ hống, cho nàng tả hữu ba đạo vết máu khuôn mặt thêm phân nhu tình, nhưng Diệp Lê biết nàng chỉ là tạm thời lâm vào ảo tưởng bên trong, tỉnh lại sau nàng sẽ phát hiện này không phải nàng hài tử, sau đó sẽ ở tức giận dưới giết hại tên này vô tội trẻ mới sinh.

Diệp Lê không làm hắn tưởng, vung tay lên, Diệp Nhị Nương liền phát hiện trong lòng ngực trẻ mới sinh không thấy, ký ức dâng lên thật giống như về tới lúc trước nàng hài tử bị người đoạt lúc đi, "Ta hài tử, ta hài tử đi đâu."

Diệp Nhị Nương thực mau thấy được đứng ở cửa động ôm kia trẻ mới sinh Diệp Lê, "Người đem hài tử trả lại cho ta." Diệp Nhị Nương điên cuồng về phía Diệp Lê huy chưởng, lại bị nàng khinh khinh xảo xảo mà tránh thoát, nhìn bị nàng chưởng phong đánh nát nham thạch, có thể thấy

được một chưởng này nếu là rơi xuống người thường trên người, một cái mệnh cũng liền không có.

"Này lại không phải người hài tử, ta vì cái gì muốn trả lại người." Diệp Lê trêu đùa trong lòng ngực chính ngũ say trẻ mới sinh, biểu tình nhân nhặt địa đạo.

Diệp Nhị Nương nghe được lời này, bỗng nhiên liền ngừng lại, thần trí hỗn loạn mà lâm bẫm nói "Đúng vậy, hấn không phải ta hài tử, ta đây hài tử đi đâu, ta hài tử đi đâu a."

"Hấn còn sống ở trên đời này, năm nay vừa vặn 24 tuổi." Diệp Lê nhìn về phía nàng, bình tĩnh nói.

Nghe vậy Diệp Nhị Nương trên mặt lại là bi lại là hỉ, nhiều năm như vậy tới nàng sợ nhất không phải tìm không thấy hài tử, mà là sợ nàng hài tử sớm tại bị đoạt kia một ngày đã không ở thế gian này, 24 tuổi, thật là 24 tuổi, nàng hài tử nếu còn sống năm nay vừa lúc 24 tuổi.

"Người..... Người nói chính là thật sự sao?" Diệp Nhị Nương rưng rưng ai thiết hỏi.

Diệp Lê lặng lẽ mà nhìn nàng, không nói gì, chỉ thấy Diệp Nhị Nương bùm một tiếng quỳ xuống, bò hướng Diệp Lê, "Người nhất định còn biết hấn ở đâu, ta cầu người nói cho ta, ta cầu xin người."

"Ta có thể nói cho người, nhưng ta muốn người một thứ."

"Người nói, chỉ cần ta có, ta đầu cho người, chỉ cần người nói cho ta ta hài tử ở đâu?" Diệp Nhị Nương nói xong liền không ngừng hướng Diệp Lê nặng nề mà dập đầu, cục đá làm mặt đất đầu bị nhiễm đến vết máu loang lổ.

"Ta muốn người đầu lưỡi."

Dùng đầu lưỡi hoá thân sinh hài tử nơi, Diệp Nhị Nương đương nhiên nguyện ý, có thể làm nàng nhìn thấy chính mình hài tử, chính là ngay sau đó đã chết nàng cũng cảm thấy mỹ mãn.

Cần đờ xong này bút giao dịch sau, Diệp Nhị Nương liền gấp không chờ nổi mà tiến đến Thiếu Lâm Tự, con trai của nàng liền ở Thiếu Lâm Tự làm hòa thượng, pháp hiệu hư trúc.

Diệp Lê không có vợ vã theo sau, đến nỗi kia trẻ mới sinh, sớm tại trở lại Bát Hào Đương phò phía trước nàng đã đem hấn tặng trở về, chờ đến kia phụ nhân về đến nhà khi liền sẽ nhìn đến nàng hài tử như cũ hảo hảo mà nằm ở trong nôi.

Diệp Nhị Nương không ăn không uống, không ngủ không nghỉ mà đuổi tới Thiếu Lâm Tự sau, tưởng đi vào lại bị hòa thượng cấp cản lại, nàng là trên giang hồ nổi danh ác nhân, hỏi nàng tới làm cái gì, Diệp Nhị Nương lại miệng không thể nói, thủ vệ hòa thượng càng thêm hoài nghi nàng tới đây mục đích, tự nhiên muốn hỏi trước quá phương trượng trưởng lão đám người mới có thể phóng nàng đi vào, vừa ý nhanh như đốt Diệp Nhị Nương như thế nào chờ đến, trực tiếp một chưởng huy qua đi, đả thương thủ vệ hòa thượng.

Diệp Nhị Nương tâm tâm niệm niệm chính mình nhi tử, cùng điên rồ dường như không sợ chết mà một đường đánh đi vào, vẫn luôn đánh tới đạt ma đường, Diệp Nhị Nương võ công ở trên giang hồ tuy coi như là nhất lưu, nhưng cũng đánh không lại Giới Luật Đường đông đảo đệ tử, cuối cùng ở côn trượng hạ ' thân bị trọng thương ngã trên mặt đất.

Lúc này, Thiếu Lâm phương trượng huy ền từ cũng ra tới, hấn nhìn về phía ghé vào dưới bậc ' trên người vết máu loang lổ Diệp Nhị Nương, mắt

lộ ra thương xót, "Si nhân a, người tới đây làm cái gì?" Hắn cho rằng Diệp Nhị Nương là tới tìm hắn, nhiều năm như vậy, có lẽ là nên chấm dứt này đoạn trăn duyên.

Diệp Nhị Nương giãy giụa ngẩng đầu, nhìn đến như nhau trong trí nhớ gây guộc sơ đăm lại ôn hòa bộ dáng, thoáng chốc nước mắt mờ hột ần mắt, gương khẩu lại không thể ngôn, cảm trọng áp nàng hòa thượng thực mau liền phát hiện điểm này, ng ửi xồm xuống ' thân thăm này miệng lưỡi, hướng phương trọng đám người trả lời: "Nàng đầu lưỡi bị người rút."

Lời này vừa nói ra, mọi người đầu kinh, xếp hạng tứ đại ác nhân chi nhị Diệp Nhị Nương, đầu lưỡi cư nhiên bị người rút, mà nàng r ồi lại tới Thiếu Lâm Tự.

Diệp Nhị Nương miệng không thể nói, chỉ miễn cưỡng giãy giụa dính huyết ở đá phiến thượng viết xuống một hàng xiêu xiêu vẹo vẹo tự, ' hư trúc nãi ngô nhi '.

Chúng tăng trung đột nhiên có một người ra tiếng, "Nói bậy, hư trúc sao có thể là con của người," kia tăng nhân đúng là Thiếu Lâm Tự đệ tam mười lăm đại đệ tử tuệ luân, cũng là hư trúc sư phụ. Hắn lại vội vàng hướng huy ền từ đám người hành lễ nói: "Phương trọng, chớ có dễ tin này ác nhân."

Tuệ luân tuy võ học thấp kém, nhưng cảm giới cực nghiêm, có thể nào chịu đựng thân truy ền đệ tử cư nhiên sẽ cùng tứ đại ác nhân chi nhất Diệp Nhị Nương nhắc lên quan hệ.

Huy ền từ ở biết được chính mình thân tử liền ở Thiếu Lâm Tự thời điểm sớm đã tâm thần chấn động không thôi, lại nhìn phía Diệp Nhị Nương, thấy nàng trong mắt bi thiết đã biết việc này là thật, nhắm mắt than thở một tiếng, "Trước đem nàng áp đi xuống đi."

Phượng trọng đã lên tiếng, mọi người cũng không hề nhĩ ầu lời, theo lời đem Diệp Nhị Nương áp đi xuống.

Sau lại phượng trọng lại tự mình đi thấy Diệp Nhị Nương, nàng lấy giấy bút đại khẩu, viết xuống nàng thân sinh nhi tử trên người có 27 cái giới sọc, trải qua nghiệm chứng, hư trúc thật là nàng 24 năm trước bị vô danh người cướp đi thân sinh nhi tử.

Việc này vừa ra, ở chùa nội đều khiến cho sóng to gió lớn, về xử trí như thế nào Diệp Nhị Nương cùng với đối đãi hư trúc việc thượng, cũng chia làm hai phái, một phương người cho rằng hư trúc nãi Diệp Nhị Nương chi tử, việc này truy ền ra có tổn hại Thiếu Lâm danh dự, hẳn là đem này trực xuất chùa ngoại. Mà một bên khác người lại nói hư trúc từ nhỏ khéo Thiếu Lâm, bản tính thu ần lương, Diệp Nhị Nương tội nghiệt như thế nào cũng không nên họa cập hẳn trên người.

Huy ền từ ở vào ghế trên, nghe phía dưới tăng lữ cãi nhải, không nói một lời. Cuối cùng mọi người chỉ định ra đối Diệp Nhị Nương xử trí, từ với phục ma động ba mươi năm, không được thấy ánh mặt trời.

Bên này, hư trúc ở biết được chính mình thân sinh mẫu thân tìm tới, vẫn là ở trên giang hồ ác danh rõ ràng Diệp Nhị Nương, nhất thời khó có thể tiếp thu, tự thỉnh từ với bên trong thiện phòng không nước vào mẽ, hẳn sư phụ tuệ luân cũng đáp ứng rồi.

Hư trúc trong lòng cũng thực mâu thuẫn, một phương diện vì chính mình còn có cha mẹ thân nhân trên đời mà vui mừng, nhưng về phương diện khác hẳn tính tình thu ần thiện, không tiếp thu được mẫu thân đây người tội nghiệt, đặc biệt là ở mẫu thân sắp đã chịu chùa nội trừng phạt, mà hẳn lại vô lực cứu mẹ.

"Phật Tổ, thỉnh người nói cho hư trúc, nên làm như thế nào mới hảo?"
Hư trúc đối với thiện phòng ngoại minh nguyệt, ở trong lòng mặc niệm nói.

"Phật Tổ không giúp được người, nhưng ta có thể giúp người." Trong phòng bỗng nhiên vang lên một thanh âm khác.

Hư trúc nhìn đến đột nhiên xuất hiện ở trong thiện phòng nữ tử đầu tiên là hoảng sợ, sau lại hỏi, "Người..... Người là ai?".

Diệp Lê từ trong bóng đêm đi ra, nói "Ta là có thể giúp người mẫu thân chuộc tội người?"

"Người cũng biết nàng làm cái dạng gì ác sự?" Diệp Lê con người mỉm cười mà nhìn hắn.

Hư trúc cúi đầu, mắt lộ ra không đành lòng, chấp tay trước ngực nói một tiếng Phật hiệu, mới nói "Ta nghe sư phụ nói qua, nàng ở tứ đại ác nhân trung xếp thứ hai, là bởi vì nàng giết rất nhiều vô tội trẻ mới sinh."

Diệp Lê nhìn hắn nói "Đúng vậy, nàng bởi vì chính mình hài tử bị người bắt đi, vì thế liền cướp đi người khác hài tử, đùa bỡn sau liền giết."

Nghe vậy hư trúc kinh hô một tiếng, chỉ là nghe một chút đã là cực kỳ bi thảm, như thế nào có thể lại nghĩ lại đi xuống. Hắn nhìn phía Diệp Lê, ánh mắt đơn thuần khẩn thiết, "Nữ thí chủ nguyện ý nói cho ta như thế nào thay ta mẫu thân chuộc tội."

Diệp Lê nhìn hắn một cái, nói: "Người có thể tưởng tượng hảo, người sở yêu cầu trả giá đại giới cũng không thấp."

"Chỉ cần là tiêu tăng có thể làm được, tiêu tăng tuyệt không hai lời."

Diệp Lê đột nhiên hỏi nói, "Người không có đã làm ác sự, vì sao phải thế bọn họ gánh vác hậu quả?" Diệp Lê nói không phải 'nàng', mà là 'bọn họ', đơn thuần ngây thơ hư trúc tự nhiên không biết, nhưng lại như cũ gật đầu,

"Ta nghe chùa ngoại người ta nói quá một câu, cha mẹ nợ, con cái thường, ta tuy đã xuất gia, nhưng lại chưa từng báo đáp quá sinh ân, ta nguyện ý trả giá hết thầy, hoàn lại ta nương tội lỗi"

"Hảo đi, ta có thể giúp người mẫu thân chuộc tội, nhưng ta muốn người linh hồn."

"Tiêu tăng nguyện ý."

Chương 40

Hư trúc đi gặp Diệp Nhị Nương cuối cùng một mặt, cho nàng mang theo chính mình thân thủ làm đồ ăn, còn giao phó nàng ở phục ma động hảo hảo chiếu cố chính mình, Diệp Nhị Nương nhìn thấy nhi tử, hỉ cực mà khóc, nàng không có đầu lưỡi, nói không được lời nói, chỉ lo xem nhi tử, đôi mắt, cái mũi, miệng, lại là một khắc cũng không muốn dời đi.

"Nương, vô luận ai đã làm sai chuyện, đều là muốn chuộc tội, người hảo hảo đãi ở chỗ này, nghiêm túc sám hối, một ngày nào đó Phật Tổ sẽ khoan thứ người," hư trúc phá lệ nghiêm túc mà đối Diệp Nhị Nương như vậy nói.

Diệp Nhị Nương nghe lời gật gật đầu.

Hư trúc ở đi ra cửa lao trước cuối cùng nhìn Diệp Nhị Nương liếc mắt một cái, nương, ta sẽ vì người chuộc tội.

Ngày hôm sau, liễn có người phát hiện hư trúc ở trong thiên phòng nhập tịch.

Huyền từ hạ lệnh không cho người đem chuyện này nói cho Diệp Nhị Nương, nhưng không bao lâu, Thiếu Lâm Tự cửa bị người trước mắt một hàng tự, ám chỉ hư trúc nãi huyền từ cùng Diệp Nhị Nương chi tử, tăng chúng giận dữ, lại bị huyền từ ngăn lại, huyền từ bình tĩnh mà đi Giới Luật Đường, thừa nhận chuyện này, cũng nguyện ý bị phạt một trăm giới côn, cũng bởi vậy bỏ mình.

Bị nhốt ở ngục trong động Diệp Nhị Nương cái gì cũng không biết, nàng chính chờ đợi ba mươi năm sớm một chút qua đi, nàng liễn có thể cùng con trai của nàng ở bên nhau.

Ba mươi năm, nàng chờ đến khởi, nàng cũng nguyện ý chờ.

Huyền từ có nguyện ý hay không thấy nàng, nàng đã không để bụng, nhưng nàng còn có nhi tử, nàng mười tháng hoài thai sinh hạ nhi tử, mong 24 năm nhi tử.

Hư trúc linh hồn thực thuần túy, mặc dù đối với Bát Hào Đường pho tới nói cũng là một cái khó được linh hồn, hấn chưa bao giờ đã làm sai sự, lại cam tâm vì phụ mẫu phạm phải tội nghiệt gánh vác hậu quả.

Diệp Lê đáp ứng hấn giúp Diệp Nhị Nương chuộc tội, nàng cũng đích xác làm được, nàng tìm được rỗi bị Diệp Nhị Nương cướp đi hài tử mỗi một hộ nhà, nếu là đến nay không có con nối dõi, Diệp Lê liễn cho bọn hấn một cái dưỡng lão tổng chung hài tử, dưới trướng có nhi có nữ, nàng liễn dùng vàng bạc tiền đồ bồi dưỡng, làm cho bọn họ được đến an ủi.

Thiếu Lâm Tự huyền từ viên tịch, khác lập phương trượng một chuyện thực mau truyền khắp giang hồ, nhân Thiếu Lâm chưa đem trong đó

nguyên do cho hấp thụ ánh sáng, cho nên sôi nổi đầu tỏ về ai điều chi tình.

Bát Hào Dương phô cái thứ hai lựa chọn người là Kiêu Phong, làm thiên hạ đệ nhất bang bang chủ, hấn hành tung cũng không khó tìm, Diệp Lê xa xa mà nhìn liếc mắt một cái, thật là đương thời không ra đại hào kiệt.

Đáng tiếc mệnh đờnhiều chông gai.

Ở sau đó không lâu bị vạch trần dị tộc thân phận, thậm chí bị khấu thương thí thân thí sư tội danh, từ đây lang bạc kỳ hồ.

Loại người này trọng nghĩa nhiều quá mức tư tâm, đoạn không có khả năng vì chính mình mà tiến vào Bát Hào Dương phô, có thể làm hấn tiến vào trừ phi là vì người khác an nguy tánh mạng, ở sau đó không lâu hấn nhất vô dụng thời điểm, hấn sẽ gặp được một cái thiện giải nhân ý thông minh lanh lợi cô nương, hơn nữa thích thương nàng, kia cô nương cuối cùng bị hấn ngộ sát cũng thành hấn ngày sau nhất đau lòng một chỗ.

Một mạng đổi một mạng, nếu là Kiêu Phong đảo cũng là có thể làm này bút giao dịch.

Vì thế Diệp Lê một đường theo hấn, từ Cô Tô đến vô tích, Kiêu Phong cùng Đoàn Dự mới gặp liền tại nơi đây từng hạc lâu, hai người vừa thấy cố, càng là kết nghĩa kim lan. Nếu là hư trúc không có tiến vào Bát Hào Dương phô, ngày sau hấn cũng sẽ cùng bọn họ kết làm tình thâm ý trọng khác họ huynh đệ.

Này một đường đi tới, Diệp Lê phần lớn là chính mình du sơn ngoạn thủy, ngày thường hiệu cầndờsinh ý vội, khó được có cơ hội như vậy, Diệp Lê cũng không phải một cái sẽ không hưởng thụ người, nàng chỉ là so tầm thường người nhiều phân khắc chế mà thôi, đến nỗi Kiêu Phong, hấn

nhân sinh cũng đủ lên xuống phập phồng, cũng đủ bi kịch tính, không cần nàng nhúng tay.

A Chu là cái hảo cô nương, hơn nữa là cái thích hợp Kiều Phong hảo cô nương.

Nếu thời cơ sắp thành thực, Diệp Lê cũng không có lại che dấu chính mình tung tích. A Chu cũng thực thận trọng phát hiện Diệp Lê quan sát, "Cô nương vì sao vẫn luôn đi theo chúng ta."

Tới cư nhiên chỉ là A Chu một người, Diệp Lê khước miệng gọi lên nhợt nhạt ý cười "Ta chỉ là đối Kiều Phong rất có hứng thú mà thôi." Như vậy dẫn người hiểu lầm nói, nhưng A Chu lại một chút không có từ Diệp Lê trong mắt nhìn đến gương mặt chi sắc, ngược lại là hứng thú sở khởi.

Diệp Lê cũng không tưởng nhiều đậu nàng, vì thế nói: "Ta có một gian hiệu cần đồ, chuyên làm người thực hiện tâm nguyện, nhưng tiền đề là yêu cầu trả giá đại giới."

A Chu tâm tư nhanh nhẹn, con người linh động mà xoay chuyển, thực mau liền nghĩ tới nguyên do, "Cho nên người nhìn trúng Kiều đại ca."

Diệp Lê hơi hơi gật đầu, cũng không có che dấu chính mình ý tứ.

A Chu hít sâu một hơi, nhìn về phía Diệp Lê, "Ta đây có thể hay không thay thế Kiều đại ca trả giá đại giới, hoàn thành hẳn tâm nguyện."

Diệp Lê hơi hơi nhướng mày, nói "Nếu từ người tới, như vậy đại giới sẽ rất cao."

A Chu lắc đầu, cắn cắn môi "Ta không ngại, nếu có thể làm Kiều đại ca vui vẻ, ta có thể vứt bỏ bất cứ thứ gì."

"Vậy người nói ra người tâm nguyện đi."

A Chu suy tư một chút, cuối cùng nói: "Ta muốn biết chân tướng, đến tột cùng là ai ở hãm hại kìêu đại ca, lại là vì cái gì muốn hãm hại hắn." Tuy rằng này đó có lẽ có thể từ bạch thế kính hoặc Mã phu nhân nơi đó biết được, nhưng A Chu lại không dám khẳng định bọn họ sẽ nguyện ý nói ra.

"Người là cái thông minh cô nương." Một bút sinh ý liền thay đổi chính mình hẳn phải chết vận mệnh, như vậy sinh ý Diệp Lê còn chỉ ở Cung Cửu trên người nhìn đến quá. Nhưng Diệp Lê cũng không tính toán cự tuyệt, Bát Hào Đương phò chưa bao giờ sẽ cự tuyệt chủ động tới cửa sinh ý, hơn nữa nàng thực thích cái này lớn mật cẩn thận lại thông minh cô nương.

A Chu không hiểu nàng ý tứ trong lời nói, nhưng nàng suy đoán chính mình đưa ra tâm nguyện là đúng.

"Ta muốn người vị giác." Diệp Lê cũng không có tác muốn quá nhiều, chỉ là để ra cái tâm thường giới.

"Hảo, ta nguyện ý." A Chu vui vẻ đáp ứng.

Diệp Lê cho nàng chân tướng, mà biết chân tướng A Chu ở khiếp sợ qua đi, tú mỹ khuôn mặt thượng tràn đầy nôn nóng, "Ta muốn nhanh lên đi nói cho kìêu đại ca." Bằng không chết người chỉ biết càng nhiều, mặc dù mặt sau chân tướng đại bạch, kìêu đại ca thanh danh cũng huỷ hoại.

Diệp Lê không có cản nàng, là, nàng cùng Kìêu Phong sẽ biết hết thảy, nhưng thì tính sao, Kìêu Phong này bút sinh ý vẫn cứ không có kết thúc, sớm một ngày biết chân tướng cũng không đại biểu sẽ thay đổi hẳn kết cục. Kìêu Phong kết cục có thể nói sớm tại Nhạn Môn Quan chi biến sau cũng đã chú định, nuôi nấng hắn lớn lên lại như cũ ôm có không phải tộc ta tất

có dị tâm trường bối sư phụ, một lòng báo thù nương hấn danh nghĩa bốn phía giết chóc thân sinh phụ thân, này đó đều là hấn bi kịch ngọn ngu ần.

Cuối cùng vì Tống Liêu hoà bình mà tự sát với Nhạn Môn Quan, đây là li ền hấn âu yếm A Chu cũng vô pháp thay đổi.

Đây cũng là Diệp Lê không có để ý cùng A Chu làm kia bút thay đổi nàng tử vong vận mệnh giao dịch nguyên nhân, thay đổi thì lại thế nào, tro mắt nhìn ái nhân chết đi mới là chân chính thống khổ.

A Chu cũng không nghĩ tới, ở chân tướng đại bạch sau, nàng cùng ki ều đại ca vẫn cứ vô pháp ngăn cản ki ều đại ca phụ thân đi báo thù, ki ều đại ca lưỡng nan tình cảnh vẫn cứ không có được đến bất luận cái gì thay đổi, nàng bất đắc dĩ lại tìm tới Diệp Lê.

A Chu lẩm bẫm nói, "Ki ều đại ca rất thống khổ, ta không biết nên như thế nào giúp hấn?"

"Người không cần giúp hấn, người cũng không giúp được hấn." Diệp Lê lời nói vô cùng lạnh nhạt.

A Chu mở to hai mắt, "Người là có ý tứ gì?"

Diệp Lê nói, "Ta cũng không ngại nói cho người, người ki ều đại ca thọ mệnh không nhiều lắm, một năm mà thôi."

A Chu không dám tin tưởng địa đạo "Tại sao lại như vậy, ki ều đại ca võ công như vậy hảo, ai có thể giết hấn?" Diệp Lê biểu tình miễn nhiên mà nhìn về phía nàng, "Hấn là chết ở chính mình trong tay, hấn muốn chết ai cũng cản không được, người cũng giống nhau."

"Bất quá, người kiêu đại ca là vị cái thế hào kiệt, hấn chết cũng là bi tráng, chịu vạn người kính ngưỡng."

A Chu vẫn cứ không tiếp thu được Diệp Lê nói cho nàng, lỗ chĩa rơi lệ nói "Ta tình nguyện cùng hấn làm đối bình phàm phu thê, vô cùng đơn giản vô danh không họ."

"Không, khẳng định có biện pháp, nơi này không phải có thể cấn đề sao? Ta đây muốn kiêu đại ca sẽ không chết, ta muốn hấn cả đời hạnh phúc."

Diệp Lê nhìn nàng một cái, nói "Thay đổi Kiêu Phong vận mệnh, Bát Hào Đương phò đương nhiên có thể, nhưng cái này đại giới vượt quá tưởng tượng của người, cũng không phải là một cái nhỏ nhỏ vị giác đơn giản như vậy."

Nàng vô tâm cùng A Chu làm này bút mua bán.

A Chu gắt gao nhìn chăm chăm nàng, không chút nào lùi bước địa đạo "Người không có cự tuyệt ta, liền nói ý nghĩa còn có thừa mà, người nói ta yêu cầu trả giá cái gì?"

"Người linh hồn, sau khi chết linh hồn, người tương lai đời đời kiếp kiếp đều sẽ lưu tại hiệu cấn đề, không có bất luận cái gì cảm tình, không có bất luận cái gì tri giác, thời hạn còn lại là vĩnh viễn. Cái này người nguyện ý sao?" Diệp Lê con người nhìn chăm chú nàng, tựa hồ muốn xem đến nàng đáy lòng.

A Chu ở khoảnh khắc khiếp sợ qua đi, triển lộ miệng cười không chút do dự nói "Ta nguyện ý."

Diệp Lê khẽ nhú mày nói. "Này đáng giá sao? Dùng người đời đời kiếp kiếp gần là đổi hấn một đời hạnh phúc."

"Đương nhiên đáng giá, lại giá trị bất quá." A Chu rưng rưng cười nói, đương kì ầu đại ca hứa hẹn muốn chiêu cố nàng cả đời thời điểm, nàng liền biết nàng lại không tiếc nuôi.

"Kia hảo, thỉnh ký xuống khế ước đi."

A Chu ở bị đưa ly Bát Hào Đương phôi nghe được cuối cùng một câu, chính là Diệp Lê nhẹ nhàng nhàn nhạt "Người thọ mệnh đi đến cuối kia một khắc, Bát Hào Đương phôi người sẽ đến tiếp người đi."

Ki ầu Phong sau lại ở A Chu thuyết phục hạ, quyết định rời đi giang hồ, không hề để ý tới bất luận cái gì sự tình, muốn báo thù là phụ thân hấn sự, Cái Bang muốn lập tân bang chủ cũng là chính bọn họ sự, hấn hiện tại duy nhất muốn hứa hẹn cũng chỉ có A Chu.

Bọn họ đi yển vân mười sáu châu, bởi vì A Chu nhớ rõ Diệp Lê đã nói với nàng không cần lưu tại Đại Tống, cũng không cần đi Liêu mà, đi qua mai danh ẩn tích bình đạm sinh hoạt, nơi đó có rất nhiều giống Ki ầu Phong như vậy vừa không bị Tống người tiếp thu, lại không muốn dung nhập Đại Liêu người, bọn họ chỉ vì chính mình mà sống.

Mà mặt khác hết thảy sự tình hiện cần đều sẽ vì bọn họ giải quyết tốt.

Thực mau giang hồ sẽ quên đi vị này Cái Bang tiền nhiệm bang chủ, lên lên xuống xuống lại có mặt khác đại sự phát sinh, giang hồ phân loạn vĩnh không ngừng nghỉ.

Ki ầu Phong cùng A Chu quá bình tĩnh chấp thả sinh hoạt, nhìn tác thượng mây trắng cùng dê bò, A Chu rúc vào nàng kì ầu đại ca trong lòng ngực, mặt mày khoe miệng đều mang theo hạnh phúc, nàng duỗi tay sờ lên

Kiêu Phong cao cao thẳng thắn mũi, Kiêu Phong phản cấn nàng bàn tay mềm, hai người nhìn nhau cười.

Mặc dù nàng cùng kiêu đại ca chỉ có cả đời này lại như thế nào, cả đời này cũng đủ hạnh phúc.

Ta đối với người tới nói là cả đời, nhưng người với ta mà nói lại là vĩnh viễn.

Chương 41 hiện thực

Phụ thân diệp chấn thanh bình an không có việc gì sau, Diệp Thần Dương trước tiên liền đi 'Dawn' quán bar tìm Diệp Lê, nhưng lại vẫn là không có thấy nàng, Diệp Thần Dương tìm có thể là duy nhất biết Diệp Lê ở đâu người -- A Cát.

A Cát lễ phép mà đối Diệp Thần Dương trả lời, "Lão bản không ở."

Diệp Thần Dương lại truy vấn nói "Nàng đi đâu?"

A Cát lắc đầu, không có nhiều lời.

Diệp Thần Dương ấn hạ trong lòng thất vọng, tiếp tục hỏi "Kia nàng có nói nàng khi nào trở về sao?"

A Cát cũng là lắc đầu, Diệp Thần Dương cũng không có hỏi lại đi xuống, đang muốn xoay người rời đi khi, lại gặp được một người, ngày đó ở quán bar cũng đã gặp mặt Tiết Nhiên, hắn trang điểm đến một thân soái khí, ưu nhã đến giống cái tiểu vương tử, trong tay còn cấn một đại phủng hoa hồng, đi lên liền hỏi A Cát, "Diệp tiểu thư ở sao?"

A Cát đầu tiên là ngẩng đầu nhìn Diệp Thần Dương liếc mắt một cái, lại nhìn về phía Tiết Nhiên, lễ phép mà trả lời: "Diệp tiểu thư không ở."

"Lại không ở a, nàng không phải các người này đi đâu tửu sư sao? Như thế nào mỗi ngày không đi làm?" Tiết Nhiên đem trong nháy mắt mất tác dụng hoa hồng tùy tay đặt ở trên quầy bar, khoe miệng hơi phiết có vẻ có chút không vui.

A Cát nhìn hắn một cái, không trả lời, liền cúi đầu tiếp tục đi đầu rượu. Đi đâu tửu sư nói là lão bản nói, hắn tự nhiên không thể phản bác, nhưng quán bar là lão bản, khi nào ra tới đi đâu rượu cũng là tùy nàng tâm ý, hắn chỉ là một cái làm công mà thôi.

"Người tìm nàng?" Nghe phía trước nói còn có A Cát xem hắn kia liếc mắt một cái, Diệp Thần Dương cũng có thể đoán được Tiết Nhiên nói Diệp tiểu thư chính là Diệp Lê, hắn hơi hơi nhú một chút mi, Diệp Lê khi nào cùng Tiết Nhiên nhắc lên quan hệ.

Nghe được Diệp Thần Dương nói, Tiết Nhiên cũng có chút khó chịu, "Người nhận thức nàng? Người cùng nàng cái gì quan hệ?" Hiển nhiên là rất để ý Diệp Thần Dương cùng Diệp Lê quan hệ.

"Ta cùng nàng....." Diệp Thần Dương cúi đầu suy tư một chút tìm từ, Diệp Lê tình huống có chút phức tạp, làm hắn cũng không biết nên nói như thế nào, Diệp Lê thái độ thực rõ ràng không hy vọng để cho người khác biết, Diệp Thần Dương cũng không hy vọng cho nàng tạo thành bối rối.

Hắn có chút chần chờ bộ dáng dừng ở Tiết Nhiên trong mắt, chính là quan hệ phi thiên, "Người cũng muốn đuổi theo nàng?"

Diệp Thần Dương bị hắn như vậy vừa hỏi trực tiếp liền ngốc, Tiết Nhiên đang nói cái gì a, "Ta cùng nàng không phải như thế quan hệ?" Diệp Thần Dương nhú mày nói, hắn cũng không hy vọng bị như vậy hiểu lầm.

"Vậy người chính là không thích nàng lâu." Tiết Nhiên con người sáng lên, hiển nhiên đối Diệp Thần Dương lời nói mới rõ thật cao hứng.

Diệp Thần Dương cảm giác cùng Tiết Nhiên có chút vô pháp giao lưu, hẳn cái gì cũng không biết, Diệp Thần Dương cảm thấy có chút tâm mệt, quay đầu lại cùng A Cát nói một câu, "Nếu là nàng đã trở lại giúp ta cùng nàng nói một câu cảm ơn."

Diệp Thần Dương có loại dự cảm, mặc dù Diệp Lê đã trở lại, hẳn cũng không nhất định có thể nhìn thấy nàng.

Tựa hồ chỉ có nàng muốn gặp hẳn khi hẳn mới có thể nhìn thấy nàng. Diệp Thần Dương nghĩ như vậy cũng không quay đầu lại mà đi hướng quán bar đại môn.

"Diệp Thần Dương, ta nói cho người, nàng sẽ là ta tương lai bạn gái." Chắc chắn thanh âm ở Diệp Thần Dương phía sau vang lên, hẳn khoe miệng hơi trều, bước chân chưa dừng tiếp tục đi ra ngoài.

Diệp Thần Dương đi đến cửa nhà khi, vừa lúc thấy đồng dạng là về nhà Bạch tiên sinh, hẳn thoát nhìn so phía trước sắc mặt muốn tái nhợt một ít, Diệp Thần Dương bỗng nhiên nhớ tới, Diệp Lê nói "Cách này cái họ Bạch xa một chút."

Chẳng lẽ Bạch tiên sinh cùng Diệp Lê nhận thức? Thậm chí Bạch tiên sinh hẳn cũng không toàn bộ là hẳn thoát nhìn như vậy, ít nhất che dấu một bộ phận chân thật, mà Bạch tiên sinh đột nhiên dọn đến nhà bọn họ cách vách lại hay không là cố ý vì này? Luận tín nhiệm, Diệp Thần Dương tự nhiên càng nguyện ý tin tưởng Diệp Lê nói.

Diệp Thần Dương vừa định xong này đó, vừa nhấc mắt liếc nhìn đâm vào Lão Bạch ấm áp ấm áp con người, thuần túy sạch sẽ không có một tia tạp

chất, hấn bỗng nhiên mặc danh dăng lên một loại tội ác cảm, hấn cư nhiên ở bằng đại ác ý đi phỏng đoán một cái cũng không có chứng cứ cho thấy đã làm sai sự người.

"Người gặp qua Diệp Lê đi."

Ôn hòa trầm thấp thanh âm vang lên, trực tiếp xé rách Diệp Thần Dương ẩn sâu dưới đáy lòng lớn nhất bí mật, từ gặp qua Diệp Lê ngày đầu tiên khởi, trừ bỏ Thẩm Việt hấn không có cùng bất luận cái gì nói qua, hấn gặp được mất tích hai năm Diệp Lê, cái này làm cho hấn ở đối mặt cha mẹ, gia gia nãi nãi, đặc biệt là cô cô khi, nội tâm không có lúc nào là không tràn ngập mâu thuẫn.

Hấn có nghĩ tới, chuyện lớn như vậy không phải hiện tại hấn một người là có thể gánh nổi, phụ thân mẫu thân bọn họ mới biết được như thế nào chính xác xử lý chuyện này, nhưng Diệp Lê làm hấn đừng nói, tự nhiên có nàng lý do, liền làm phụ thân đầu sứt đầu mẻ trán sự tình ở Diệp Lê trong miệng lại là nhẹ nhàng băng quơ, Diệp Thần Dương càng thêm không dám đem gặp qua Diệp Lê sự tình báo cho cha mẹ, hấn lo lắng sẽ tạo thành càng nghiêm trọng hậu quả.

"Người lo lắng là chính xác," Bạch tiên sinh phảng phất xem thấu hấn tiếng lòng, Diệp Thần Dương ngẩng đầu có chút kinh ngạc mà nhìn hấn, chỉ nghe hấn lại nói, "Người thật sự không nên đem Diệp Lê còn sống sự tình nói cho bọn họ."

"Vì cái gì?" Diệp Thần Dương bỗng nhiên có chút phẫn nộ, vì cái gì mỗi người nói chuyện đều như vậy mơ hồ, liền cái giải thích đều không có, chỉ để lại đôi câu vài lời, bọn họ nhưng sẽ biết nhà bọn họ vì Diệp Lê sự tình có bao nhiêu khổ sở, Diệp Lê là bọn họ thân nhân, huyết mạch tương liên thân nhân, diệp chấn thanh coi trọng người nhà, Diệp Thần

Dương cũng là đ ồng dạng, vì bảo hộ người nhà bọn họ có thể trả giá hết thảy.

Lão Bạch mặt lộ vẻ thương xót, lại không thể không nói cho hẳn, "Nàng đã không về được, Diệp Lê vĩnh viễn không có khả năng lại trở lại nàng mẫu thân bên người."

Diệp Th ần Dương bị Lão Bạch nói khiếp sợ đến có chút nói không ra lời, Diệp Lê giống như cũng nói qua, làm cho bọn họ không cần lại tìm nàng. Nhưng vì cái gì sẽ biến thành như vậy?

Chỉ nghe Lão Bạch lại nói, "Hơn nữa Diệp Lê nàng hiện tại rất nguy hiểm, nàng không thích hợp cùng các người có quá nhiều tiếp xúc."

Diệp Th ần Dương có chút cảnh giác mà nhìn hẳn một cái, "Nhưng Diệp Lê làm chúng ta ly người xa một chút."

Lão Bạch nhẹ nhàng lắc đầu, "Ta sẽ không thương tổn của các người, nhưng Diệp Lê..... Mặc dù này đầu không phải là nàng mong muốn, nàng có khi cũng không làm chủ được." Bị hắc ám không chế tư vị tuyệt không sẽ dễ chịu.

Răng rắc một tiếng, Lão Bạch đã mở cửa vào nhà, mà Diệp Th ần Dương còn đứng ở cửa, trong đầu một mảnh hỗn loạn, hẳn cũng không biết hẳn đứng bao lâu, bỗng nhiên có người mạnh mẽ chụp một chút phía sau lưng, "Ca, người như thế nào ở cửa đứng, quên mang chìa khóa a?"

Là đại học cuối tuần trở về đệ đệ Diệp Minh Viễn. Đây một tiếng làm Diệp Th ần Dương phục hồi tinh thần lại, "Àn."

Diệp Th ần Dương làm bộ dường như không có việc gì bộ dáng bắt tay trong lòng nguyên bản nắm chìa khóa thu vào quần trong túi, "Người mở cửa đi."

Cơm chiều khi, Diệp Minh Viễn còn lấy Diệp Thần Dương quên mang chìa khóa ở cửa ngõ trạm nửa ngày sự nói giỡn, bạch tĩnh như gõ một chút tiểu nhi tử đầu làm hắn không cần lại cười đi xuống, sau lại đối Diệp Thần Dương oán trách nói, "Trong nhà đầu có người, người ấn chuông cửa không phải được rồi."

"Ca nhất định là sợ các người chê cười hắn." Diệp Minh Viễn cười hề hề nói, còn đối với hắn ca làm cái mặt quỷ.

"Sẽ chê cười hắn liên người một cái đi." Bạch tĩnh như trêu chọc nói, lại cấp lão công diệp chấn thanh thịnh một chén củ sen canh, kỳ thật nghe nói việc này hắn phu thê trong lòng cũng có chút buồn cười, khó được thấy đại nhi tử phát sinh như vậy quần sự, thần dương từ nhỏ liên tính tình ổn trọng, cũng đối phía dưới đệ đệ biểu đệ yêu quý có thêm, làm việc cũng có trật tự, từ trước đến nay làm cho bọn họ yên tâm, tương phản tiểu nhi tử tính tình chọn thoát không thành dạng, thường làm cho bọn họ đau đầu. Nhưng ngẫu nhiên mà thấy Diệp Thần Dương có chút tiểu hài tử dạng, làm phụ mẫu cũng càng cao hứng.

Diệp Thần Dương đương nhiên hiểu cha mẹ tâm tư, cũng chỉ hảo bõ bị trêu chọc.

Diệp Minh Viễn thực mau lại nói lên một khác sự kiện, "Ta cùng mấy cái đồng học tổ một cái dàn nhạc, kêu tinh quang dàn nhạc, các người cảm thấy thế nào?"

"Người như thế nào đột nhiên chơi khởi âm nhạc?" Bạch tĩnh như đảo không phải lo lắng hắn chậm trễ học tập, rốt cuộc đầu là vào đại học người, cũng có thể buông ra chút, chỉ là minh xa khi còn nhỏ, nàng cũng không phải không nghĩ tới làm hắn học điểm âm nhạc, áp một áp hắn kia nhiều động chứng, kết quả một cái cũng chưa thượng thành.

"Chúng ta kia chơi cũng không phải là dương cầm đàn violon Sax, chính là bình thường hiện đại người dàn nhạc." Diệp Minh Viễn nói mặt mày hớn hở, xem đến mọi người thắng nhạc.

"Vậy người là tay trống, đàn ghi-ta tay vẫn là Bass a?" Diệp Thiên Dương rất có hứng thú hỏi.

Diệp Minh Viễn đôi mắt càng sáng, "Ta chính là chủ xưởng, bọn họ nói ta thanh âm rất có từ tính." Tuy rằng hắn là vì theo đuổi dàn nhạc một cái muội tử mới đi ứng tuyển chủ xưởng, nhưng cuối cùng có thể tuyển thượng thuyết minh hắn vẫn là rất có thiên phú.

"Tiêu xa có yêu thích rất không t ã, nhưng phải nhớ đến kiên trì đi xuống, không thể bỏ dở nửa chừng." Lớn nhất gia trưởng diệp thư h ãng mở miệng, Diệp Minh Viễn cũng chỉ có thể ngoan ngoãn gật đầu.

"Ta nếu là có diễn xuất, ca, ba mẹ, gia gia nãi nãi, còn có cô cô, các người nhưng đều muốn tới xem nga." Diệp Minh Viễn con người tinh lượng mà gặp may nói, giống như ngày mai hắn liền phải lên đài diễn xuất.

Mọi người đều là cười cười đáp ứng r ã, một mảnh hoà thuận vui vẻ.

Cơm chiều sau, Diệp Minh Viễn liền lại trở về trường học, bởi vì hắn cùng hắn dàn nhạc ước hảo cùng nhau luyện tập nhạc cụ, bọn họ mượn một cái chuyên môn phòng học nhạc, cuối tuần cùng bình thường tan học sau đều là không, đặc biệt là giống cuối tuần loại này thời điểm, trường học người không nhiều lắm, chính là làm ra lại lớn tiếng âm cũng sẽ không có người khiêu nại.

Dàn nhạc đội trưởng là một cái sinh viên năm 3, so Diệp Minh Viễn bọn họ mấy cái đều cao hai cấp, hắn cũng là dàn nhạc đàn ghi-ta tay, chờ mọi

người đầu mỗi người vào vị trí của mình sau, hấn khảy một chút đàn ghi-ta huy ền, điệu bộ ý bảo đại gia chuẩn bị sẵn sàng.

Diệp Minh Viễn thích ứng thực mau, tựa như đội trưởng nói qua hấn có một bộ trời sinh ca hát tiếng nói giống nhau, đương âm nhạc vang lên khi, Diệp Minh Viễn nhìn về phía hấn bên người mặt khác một vị chủ xưởng, một cái khuôn mặt trắng nõn, tươi cười đi ền mỹ nữ sinh Tống Trăn Trăn, khóe miệng hơi câu, xưởng nổi lên bọn họ chuẩn bị muốn biểu diễn mười ba cảm dàn nhạc --DO N.

Satellites tain us

Vệ tinh cực hạn chúng ta

Traffic lights trol us

Giao thông đèn quản chế chúng ta

Rockets shoot us up into the stars

Hỏa tiễn đem chúng ta đưa lên tinh c ầu

Rockets shoot us up into the stars

Hỏa tiễn đem chúng ta đưa lên tinh c ầu

Letters keep us posted

Thư tín làm chúng ta tin tức linh thông

Numbers calculated

Con số bị tính toán / sinh mệnh hữu hạn

Nothing picks us up when we are down

Khi chúng ta ngã xuống không ai đỡ chúng ta một phen

Nothing picks us up when we are down

Khi chúng ta tâm tình hạ xuống không chiếm được bất luận kẻ nào
quan tâm

plement the atmosphere

Tầng khí quyển yêu cầu tu bổ

Fill the ground with all our tears

Đại địa yêu cầu dùng nước mắt rửa sạch

Dry them up to make it clear

Lau khô nước mắt hết thủy sẽ càng trong sáng

Do n

Ấm áp trong sáng đàn ghi-ta cùng với tinh tế nhu hòa dương cầm thanh,
lên xuống phập phồng giai điệu hơn nữa chủ xướng thanh triệt cùng nhu
mỹ giao điệp tiếng nói, tiếng vọng ở phòng học nhạc, mang theo ngây ngô
cảm tình, ngoài ý muốn sạch sẽ mà xúc động nhân tâm.

Bọn họ cũng đừng dạng chờ mong, có thể làm càng nhiều người nghe
được bọn họ tiếng ca, giống như bọn họ cấp cái này dàn nhạc lấy tên
giống nhau, chung có một ngày sẽ tinh quang lộng lẩy.

Tác giả có lời muốn nói: (này chương trung Lão Bạch lời nói tuy rằng
không xuôi tai, nhưng lại là thật sự.)

Người nhà họ Bạch sẽ không thương tổn nhân loại nhưng thân là Bát Hào Dương phô lão bản Diệp Lê lại không giống nhau

Chương 42 hiện thực

Thẩm Việt đương nhiên không có bởi vì Diệp Lê cảnh cáo mà từ bỏ tìm kiếm chân tướng, thậm chí còn đầu nhập vào lớn hơn nữa tinh lực. Ở rất nhiều xong việc, hắc đại khái đã có thể đoán ra một ít dấu vết để lại, lấy Diệp Lê cùng Tô Minh sự tình tới xem, sau lưng người có thể thỏa mãn bọn họ tâm nguyện. Thẩm Việt ở nước ngoài cũng biết quá cùng loại tôn giáo tổ chức, siêu việt tử vong, linh hồn hiển tế, nhưng được đến cũng có trả giá.

Cho nên Diệp Lê sẽ mất tích, Tô Minh sẽ ly hôn, nhưng bọn hắn đều được đến chính mình muốn.

Nhưng có thể trị hảo ung thư thời kì cuối, lặng yên không một tiếng động mang đi Diệp Lê, làm thủ đô đứng đầu đại học đức cao vọng trọng lão hiệu trưởng làm quyết định, Thẩm Việt tưởng, cái này tổ chức lực lượng cũng quá khủng bố đi, có lẽ đã thâm thấu vào các lĩnh vực.

"Nếu hàm, cái kia 《 nguyệt lả lướt 》 thử kính người liền không cần đi."

"Là có cái gì nguyên nhân sao?"

"Nữ nhất hào cùng nữ số 2 đã đi đầu động nội bộ, người đi cũng là bạch đi." Điện thoại kia đầu thanh âm đã có chút không kiên nhẫn.

"Còn có thể tranh thủ nhân vật khác sao? Ta đều có thể." Hứa Nhược Hàm ngữ khí chân thành tha thiết địa đạo, hy vọng có thể làm đối phương

tin tưởng nàng.

"..... Có cái gì khác tin tức ta đến lúc đó sẽ lại thông tri người, ta còn có việc vội trước treo."

Hứa Nhược Hàm còn có chuyện chưa kịp nói, người đại diện cũng đã cắt đứt điện thoại. Mất mát cùng bất đắc dĩ tràn ngập ở Hứa Nhược Hàm trong lòng, như vậy sự đã không phải lần đầu tiên đã xảy ra, từ nàng đắc tội Chu Dao lúc sau, liên rớt cuộc không nhận được quá phiến ước, công ty đầu tiên đãi nàng là bị tuyệt tàng, nàng chính mình cũng rõ ràng đây là thật sự, bằng không người đại diện cũng sẽ không đối nàng như vậy lãnh đạm, cũng không chủ động cho nàng liên hệ đạo diễn chế tác.

Nàng ngửa đầu nặng nề mà ngã xuống công ty đơn người ký túc xá trên giường, trong lòng đối Chu Dao không phải không có oán khí, nhưng oán có ích lợi gì, nàng liên một cái xuất đầu cơ hội đầu không có, nếu, nếu nàng có Chu Dao như vậy tốt bối cảnh tài nguyên, công ty cũng không dám chèn ép nàng..... Hứa Nhược Hàm không dám nghĩ tiếp đi xuống, nàng nhin không được tự giễu một tiếng, thật là mơ mộng hảo huyền a.

Bỗng nhiên di động tiếng chuông vang lên, là cha mẹ điện thoại.

Bọn họ muốn hỏi vì cái gì tháng này gửi trở về sinh hoạt phí ít như vậy, Hứa Nhược Hàm kiên nhẫn mà ở trong điện thoại theo chân bọn họ giải thích nói, chính mình đã hai ba tháng đầu không có nhận được công, công ty phát tiền lương cũng chỉ miễn cưỡng đủ nàng sống qua mà thôi, thật sự vô pháp gửi trở về nhiều ít.

Nhưng cha mẹ nàng lại không tiếp thu được như vậy giải thích, ở bọn họ xem ra, nữ nhi lớn lên xinh đẹp, đa tài đa nghệ, lại là tiến công ty lớn đương minh tinh, kia khẳng định là muốn nhiều phong cảnh có bao nhiêu phong cảnh, bọn họ cũng là như vậy hòa thân bằng bạn tốt hàng xóm láng

giêng nói, hiện tại muốn bọn họ thừa nhận nữ nhi chỉ là ở công ty chạy chạy chân đánh tạp công quả thực là mất mặt, vì thế ở trong điện thoại giận mắng nữ nhi không biết cố gắng từ từ.

Hứa Nhược Hàm trăn mặc nghe xong điện thoại, điện thoại vẫn luôn đánh tới 7 điểm, Hứa Nhược Hàm mẩu thân đau lòng khởi điện thoại phí tới mới kết thúc, Hứa Nhược Hàm còn nghe được điện thoại kia đầu vang lên đê đê nói muốn ăn kem ly, phụ thân sủng nịch mà đáp ứng dẫn hắn đi ra ngoài mua, luôn luôn bủn xỉn mẩu thân cũng không nói chuyện, cùng đối nàng thái độ quả thực là hai dạng khác biệt.

Buông điện thoại sau, Hứa Nhược Hàm rửa mặt, xoa xoa hộ da sương sau liền mang bao đi xuống lầu, ở dưới lầu phụ cận tiểu quán thượng ăn chén mễ tuyến, rau xanh thêm một cái trứng gà, ăn xong sau Hứa Nhược Hàm không có trực tiếp hồi ký túc xá, mà là đi vòng đi công ty, công ty ly ký túc xá cũng không xa, năm phút đồng hồ liền đi tới.

Giống nhau thời gian này đoạn công ty người cũng không nhiều, Hứa Nhược Hàm vào thang máy trực tiếp thượng bảy lầu, quen cửa quen nẻo mà tìm được đã đã tới rất nhiều lần phòng luyện tập đẩy cửa đi vào, buông bao mở ra VCD, đối với chính mặt gương toàn thân bắt đầu mỗi một ngày tự mình biểu diễn. Cứ việc vẫn luôn không có nhận được phiếu ước, nhưng Hứa Nhược Hàm như cũ không có buông đối biểu diễn học tập, mỗi ngày lúc này một người học nhập diễn, vai chính, vai phụ, vai ác, hoặc là mặt khác các loại nhân vật, hoặc giận hoặc hỉ, hoặc si hoặc bi, ở nhiều loại cảm xúc biểu diễn trung không ngừng thay đổi.

Thẳng đến diễn đại khái hơn hai giờ, Hứa Nhược Hàm từ biểu diễn trung thoát ly ra tới, lại đột nhiên từ trong gương liếc tới cửa có người, nàng hoảng sợ, xoay người nhìn lại, nhìn thanh đối phương dung mạo, lại bị kinh diễm ở.

Hơi hơi hướng sườn cong cuốn tóc đen, trắng nõn tinh xảo thanh lãnh dung nhan, còn có kia một thân làm người nhin không được đi tìm kiếm thân bí khí chất, thật đẹp, Hứa Nhược Hàm thậm chí không thể tưởng được một cái khác thích hợp từ tới hình dung đối phương.

Công ty khi nào ký xuống như vậy một vị nghệ sĩ, vẫn là chuẩn bị trước dịch lại tìm hảo thời cơ đẩy ra, Hứa Nhược Hàm không chút nghi ngờ vị này ' tân nhân ' một khi xuất đạo, sẽ nhanh chóng nhảy h ồng, cái này là cái xem mặt thời đại, chỉ bằng như vậy một khuôn mặt, li ền cũng đủ hấp dẫn một số lớn nhan phấn, đến nỗi cái gọi là bình hoa nội hàm, đó là phải đợi người xem đối nàng mỹ thị giác một nhọc chuyện sau đó.

"Người ở biểu diễn thượng rất có thiên phú."

Diệp Lê bỗng nhiên ra tiếng làm Hứa Nhược Hàm lúc này mới phục hồi tinh thần lại, nàng mới phát hiện chính mình đã nhìn chăm chăm nữ hài nhìn thật lâu, hiển nhiên thực không lễ phép. Hứa Nhược Hàm có chút xấu hổ mà cười, gật gật đầu nói: "Cảm ơn, ta là Hứa Nhược Hàm, người là công ty mới tới nghệ sĩ sao?"

Diệp Lê thật sâu nhìn nàng một cái, "Hứa Nhược Hàm?" Sau lại trả lời nàng vấn đề, "Ta không phải nghệ sĩ, bất quá ta là nơi này người."

Hứa Nhược Hàm bỗng nhiên có chút kinh ngạc, trong công ty người nàng đầu gặp qua, mà giống Diệp Lê như vậy dung mạo xuất chúng nàng nhất định sẽ không quên.

Diệp Lê tựa h ồ nhìn ra nàng nghi hoặc, hơi hơi mỉm cười nói, "Người theo ta tới." Theo sau Diệp Lê li ền xoay người biến mất ở cửa ch ỗ.

Hứa Nhược Hàm trên mặt hiện lên một tia do dự, nhưng vẫn là thực mau cùng đi lên, cái kia không rõ thân phận nữ hài đi được thực mau, Hứa

Nhược Hàm cho dù nhanh hơn tốc độ, cũng chỉ có thể đuổi kịp nàng chợt lóe mà qua góc áo.

Hứa Nhược Hàm ở đi theo đối phương bước chân đồng thời, cũng phát giác đêm nay công ty so ngày thường muốn an tĩnh đến nhiều, này một đường đi tới cư nhiên cũng không gặp phải người nào.

Diệp Lê ở một cánh cửa trước dừng lại khi, Hứa Nhược Hàm có chút thở hồng hộc, vỗ vỗ ngực ngăn đầu xem lúc này mới phát hiện nàng cư nhiên đi theo tới công ty tối cao tầng lầu, mà Diệp Lê đi đến trước cửa lại là tổng tài văn phòng.

Không đợi Hứa Nhược Hàm mở miệng, Diệp Lê liền đối nàng nói, "Người cùng ta tiến vào." Đây đã là mệnh lệnh ngữ khí, không cho phép nàng có đầu cự tuyệt.

Hứa Nhược Hàm nhìn đến nàng đẩy cửa ra đi vào, tổng tài văn phòng thế nhưng cũng không khóa.

Hứa Nhược Hàm không tự giác mà cũng đi theo nàng phía sau đi vào đi, vượt qua bình phong, nhìn nàng lập tức đi hướng tổng tài làm công ghế chỗ ngồi xuống, Hứa Nhược Hàm trong lòng một mảnh sóng to gió lớn, cái này tuổi trẻ nữ hài cư nhiên chính là công ty phía sau màn lão bản.

Diệp Lê ngồi ở da thật mềm ghế, gương mặt nhìn về phía nàng, con ngươi trầm tĩnh, xem đến Hứa Nhược Hàm lòng bàn tay đầu hơi hơi có chút sinh hãn sau mới nói "Người là cái rất có biểu diễn thiên phú nữ hài, ta cũng biết người bị Chu Dao chèn ép sự."

Hứa Nhược Hàm tâm đã nhắc tới cổ họng, nàng cảm giác thay đổi cả đời kỳ ngộ có lẽ đã đến.

Nhưng Diệp Lê sắc mặt nháy mắt đã trở nên lạnh nhạt, không còn nữa mới vừa rồi xem nàng biểu diễn khi ôn hòa mỉm cười, "Nhưng ta cũng không tính toán thay đổi Chu Thiệu Hoa làm quyết định, ta cũng không để bụng ta công ty hay không sẽ thiếu một cái tương lai đại minh tinh."

Hứa Nhược Hàm tức khắc tâm như trụ trong động băng, Diệp Lê nói làm nàng thanh tỉnh mà ý thức được nàng cái gọi là tài hoa thiên phú ở Diệp Lê trong mắt không đáng một đồng, cũng không thể khiến cho nàng chút nào coi trọng.

Diệp Lê bỗng nhiên lại nói, "Ta hôm nay có thể nhìn thấy người, thuyết minh chúng ta có duyên phận, ta là cái thực để ý duyên phận người, có lẽ ta có thể cho người một cái cơ hội."

Hứa Nhược Hàm nhanh chóng làm chính mình bình tĩnh lại, "Ta yêu cầu làm chút cái gì?"

Diệp Lê cười khẽ một tiếng, "Ta có thể cho Ngân Hoàng tài nguyên trọng điểm hướng người nghiêng, cũng sẽ không có người còn dám chèn ép người, người tinh lộ có thể một mảnh lộng lẫy, nhưng chuyện gì đầu là có giới."

Nàng ở Hứa Nhược Hàm trước mặt buông một trương Bát Hào Đương phô danh thiếp, "Người là cái thông minh nữ hài, hẳn là biết khi nào vứt bỏ một ít đồ vật đổi lấy muốn được đến đồ vật."

Hứa Nhược Hàm duỗi tay cầm lấy danh thiếp, niệm ra mặt trên chữ viết, "Thứ tám hào hiệu cầm đồ."

Người muốn được đến cái gì, phải trả giá tương ứng đại giới, Hứa Nhược Hàm trong lòng bỗng nhiên vang lên những lời này, nàng con người từ sáng ngời ôn nhu trở nên sâu thẳm mà bình tĩnh, "Ta..... Ta nguyện ý."

Chung quanh hoàn cảnh nhanh chóng biến hóa bộ dáng, nhưng Hứa Nhược Hàm tựa hồ không hề phát giác, nàng chỉ lo nhìn chăm chú vào Diệp Lê ôn hòa tươi cười.

"Người muốn bắt cái gì cần đi?"

"Ta cần đi..... Ta thân tình." Thực xin lỗi, ba mẹ, các người coi như là giúp giúp ta, các người không phải cũng rất muốn xem ta lên làm đại minh tinh sao? Cho nên thỉnh thoảng ta cần đi thân tình, ta về sau sẽ bồi thường của các người, Hứa Nhược Hàm ở trong lòng nghĩ đến.

Diệp Lê mỉm cười nói, "Có thể." Đây là bút đáng giá giao dịch.

Một vòng sau, từ Ngân Hoàng tự mình đầu chụp cũng từ nổi danh tiểu thuyết cải biên điện ảnh 《trọng tước》 tuyên định nữ chính, Hứa Nhược Hàm, nàng đã làm người sét đánh không kịp bưng tai chi thế tốc độ nhảy hòng, cũng được đến công ty trọng điểm bồi dưỡng, thay đổi người đại diện còn có xa hoa chung cư, cũng xứng hộ tống xe cùng trợ lý, duy nhất không có đổi chính là từ Hứa Nhược Hàm tự mình giữ lại trợ lý tiêu mịch.

Hiện tại toàn công ty đều đã biết là Ngân Hoàng phía sau màn Đại lão bản tự mình mở miệng nói muốn phỏng Hứa Nhược Hàm, chính là Chu Thiệu Hoa cũng không dám vi phạm.

Chu Dao ở phụ thân Chu Thiệu Hoa nơi đó kháng nghị cùng bất mãn cũng bị đè ép xuống dưới, thậm chí bị an bài nhiều bên ngoài hoạt động chụp quảng cáo cùng phiến ước, rất ít tái xuất hiện ở công ty, nhưng Chu Dao chưa chắc sẽ lý giải phụ thân khổ tâm.

Kỳ thật Hứa Nhược Hàm sớm đã không có muốn trả thù Chu Dao ý tứ, đương nhiên nếu Chu Dao ngại nàng lộ, nàng đừng dạng sẽ không nhân từ nương tay, Hứa Nhược Hàm nhìn về phía đối nàng tràn đầy lấy lòng

phụ thân mẫu thân, trên mặt nàng cũng là mang cười, nhưng nhìn kỹ đi ý cười lại như thế nào cũng đến không được đê, gần chỉ là có lệ mà thôi.

Đã không có thân tình ràng buộc lúc sau, Hứa Nhược Hàm đối cha mẹ thái độ cũng dứt khoát rất nhiều, nếu an an phận phận nàng không ngại hảo hảo cung cấp nuôi dưỡng bọn họ, nhưng nếu là lòng tham không đáy tưởng dẫn đo nàng, nàng cũng sẽ không nhiều nghe lời, dù sao đã không có cảm tình, tưởng ứng phó bọn họ có rất nhiều biện pháp, tử như bọn họ đau lòng tiêu nhi tử.

Có như vậy trong nháy mắt, Hứa Nhược Hàm cảm thấy đầu mau không quen biết chính mình, có lẽ cần đi một phần cảm tình lúc sau, liền không thể xem như một cái hoàn chỉnh người đi.

Nhưng ở trong nháy mắt sau, Hứa Nhược Hàm lại mang lên hoàn mỹ mà tự tin tươi cười, con đường này không chấp nhận được nàng hối hận.

Tác giả có lời muốn nói: Hứa Nhược Hàm cũng sẽ là hậu kỳ một cái nhân vật trọng yếu

Chương 43 hiện thực

Đồng ngọc kiều có như vậy một khắc hận cực kỳ phụ thân đồng chiêu, cũng oán cực kỳ người trong lòng dư tĩnh. Liền ở nàng chạy ra Dương phủ, tìm được dư tĩnh muốn cùng hắn cùng nhau xa chạy cao bay lại bị cự tuyệt cái kia đêm mưa.

Dư tĩnh muốn giúp đỡ triều chính, diệt trừ gian thần, phụ thân đồng chiêu tướng vị cực nhân thần, quyên khuyh triều dã.

Cho nên nàng ái cũng chờ đợi như vậy nhiều năm người yêu ném xuống nàng, nàng tôn kính kính yêu phụ thân một lòng hy vọng nàng trở lại Dương phủ tiếp tục làm làm hắn có thể thăng chức rất nhanh Dương phu

nhân, nàng đồng ngọc kiều vì cái gì muốn trở thành bọn họ đã tâm cùng chí hướng vật hi sinh.

Dư tĩnh đối nàng buông tay, nói làm nàng đi qua bình tĩnh an ổn nhất tử, nhưng này thiên hạ to lớn, nàng lẻ loi một mình, có thể đi chỗ nào, sống ở trên đời này chỉ là sống không bằng chết. Đồng ngọc kiều té ngã ở tràn đây nước mưa lầy lội nơi, dù giấy cũng rơi xuống một bên, nàng một mình khóc thút thít.

Một tá dù lam sam nữ tử đi đến bên người nàng, ôn thanh nói "Yêu cầu ta hỗ trợ sao?"

Đồng ngọc kiều ngẩng đầu nhìn về phía nàng, trên mặt dòng nước uốn lượn chảy xuống, hỗn nước mưa còn có nước mắt, thanh âm vô cùng thể lương địa đạo "Người có thể giúp ta sao?"

"Ta đương nhiên có thể, chỉ cần người nguyện ý, chúng ta sẽ tận tâm tận lực trợ giúp người." Diệp Lê lộ ra một cái ôn nhu đến mức tận cùng tươi cười.

Mà nàng phụ thân đồng chiêu người liên ở không xa ẩn nấp địa phương chờ, dựa theo đồng chiêu phân phó chờ đồng ngọc kiều tuyệt vọng từ bỏ rời đi ý tưởng sau, lại đem nàng đưa đến Dương phủ. Nhưng nháy mắt công phu, tiểu thư đã không thấy tăm hơi.

Là Bát Hào Dương phò bắt được cái này tốt nhất thời cơ, đem nàng dụ dỗ tiến vào.

Diệp Lê thanh âm trở nên vô cùng ôn hòa, trấn an cả người ướt đầm chật vật bất kham đồng ngọc kiều, thật giống như nàng vốn dĩ chính là một cái ôn hòa cũng đáng giá tín nhiệm người, "Xin hỏi chúng ta có cái gì có thể giúp được người?"

Đồng ngọc xảo đôn bạc thân mình run bần bật, "Ta tưởng trả thù bọn họ."

"Người muốn cho thương tổn quá người người chết."

Đồng ngọc kiêu mặt lộ vẻ cười thảm nói "Không, ta không cho bọn họ chết, vì cái gọi là quyên lực, đem ta trở thành công cụ, trở thành vật hi sinh, cô phụ ta lừa gạt ta, chết quá tiện nghi bọn họ, bọn họ không phải đâu muốn làm tạo vương giả, ta đây liêm phải bọn họ ở ly thành công chỉ có một bước xa khi, đã chịu đẽ vương phản phệ, kết cục thể lương."

Nàng vốn là một cái ôn nhu thiện lương nữ hài, nhưng ở bị mười mấy năm khổ sở cùng lừa gạt sau, liêm cuối cùng một chút có thể được đến hạnh phúc cơ hội cũng bị bóp tắt, đồng ngọc kiêu đã thay đổi, nàng ác độc cùng cừu hận hóa thành trả thù đồng chiêu cùng dư bác văn lưỡi dao sắc bén.

Diệp Lê nói "Có thể, nhưng chúng ta muốn người linh hồn."

"Hảo."

Oán hận là cái gì, từ ái mà sinh, phản phệ mình thân cùng với mặt khác hết thấy.

Diệp Lê lại nhìn đến Đường Thái thời điểm, nàng chính ôm hai chân gối ở to như vậy văn phòng cửa sổ sát đất trước, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt lỗ trống mà nhìn ngoài cửa sổ sắc sỡ cảnh đêm, ngốc ngốc, lạnh nhạt mà bất lực, hoàn toàn không hề là Diệp Lê mới gặp nàng khi, như nắng gắt như hoa hồng bắt mắt sáng lạn bộ dáng kia.

Ở nàng phía sau bàn làm việc thượng đã chõng chất cao cao điệp khởi kế hoạch thư phương án, còn có một cái đã sớm tắt máy hắc bình di động, nàng cũng không để ý cũng không hỏi.

Trong văn phòng không có khai đi đầu hòa, tháng tư ban đêm vẫn là hơi hơi có chút lạnh lẽo, mặc dù dưới thân phôi liền một tầng mềm mại thảm, Đường Thái vẫn cứ cảm nhận được rét lạnh một chút thấm đến trong xương cốt, giống như là phụ thân Đường Khải Hoa thi thể độ ẩm giống nhau.

Diệp Lê ngồi ở bàn làm việc sau da thật ghế dựa thượng, tùy tay cầm một phần hiệp ước thư phiên phiên, không chút để ý mà đối Đường Thái nói, "Người hà tất muốn như vậy tự mình chà đạp, tài phú, mỹ mạo, thậm chí đối với người tình thâm ý trọng nam nhân, mỗi người đàn bà đều tha thiết ước mơ hết thấy người đầu có, người hẳn là quá vui vẻ một chút mới đúng."

Đường Thái âm đạm không ánh sáng con người bỗng nhiên giật giật, thanh âm có chút khô khốc nói, "Nhưng ta chỉ cảm thấy rất thống khổ, ta muốn không phải này đó."

"Người hối hận?" Diệp Lê buông trong tay hiệp ước thư, đứng dậy nhìn về phía nàng, con người sâu thẳm "Nhưng người lúc trước hướng Bát Hào Dương phôi yêu cầu chính là này đó, hiệu quả không có thiếu cho người một chút ít."

"Đúng vậy, đây đều là ta chính mình cầu, chẳng trách người khác." Đường Thái mặt lộ vẻ cười thảm nói, "Chính là ta mỗi đêm đều ở làm ác mộng, ta cảm giác ta đầy tay huyết tinh, còn có ta thân sinh phụ thân huyết, ta đều có thể ngửi được kia mặt trên mùi máu tươi, quá thống khổ."

"Người có thể hay không làm ta quên mất này đó thống khổ, không hề làm ác mộng." Đường Thái đem mặt chôn nhập đầu gối, thống khổ mà nỉ non nói.

Diệp Lê không biết khi nào đã đi tới nàng bên cạnh, ng ỡ x ồm xuống ' thân duỗi tay khơi mào Đường Thái một sợi tóc đẹp, thanh âm nhẹ nhàng chậm chạp nói "Ta đương nhiên có thể, nhưng là ta vì cái gì muốn làm như vậy, người sau khi chết linh hồn tự nhiên quy về hiệu c ần đ ồ sở hữu, người hết thảy cũng là thuộc về hiệu c ần đ ồ, người đã không có gì đ ồ vật có thể c ần đ ồ. Đương nhiên, nếu có người nguyện ý vì người c ần đ ồ, đảo cũng là có thể."

Đường Thái ng ẩng đ ầu, nhìn cửa sổ trung chiếu ra tới tái nhợt gương mặt, "Ta đã đang ở địa ngục bên trong, hà tất lại đem người khác cũng kéo xuống tới."

"Đúng không?" Diệp Lê th ần tình lạnh lùng mà đứng lên, "Ta đây nói cho người, người không để ý tới tập đoàn sự vụ cũng không quan hệ, hiệu c ần đ ồ sẽ không làm người tài phú có bất luận cái gì giảm bớt, cũng sẽ không trước tiên thu người linh hồn, nhất định sẽ tới người thọ mệnh cuối cùng một khắc. Đây là chúng ta sở nhận lời người, một phân không ít, một phân không nhi ều lắm."

Đường Thái nhìn về phía cửa kính sát đất cửa sổ, bên trong chiếu ra Diệp Lê đứng ở nàng phía sau, mở ra một đôi giống như ác ma màu đen cánh chim, Diệp Lê lộ ra hoàn mỹ mỉm cười nhìn về phía pha lê trung nàng, mà Đường Thái chính mình giống như rơi vào địa ngục linh hồn, vô biên sa đọa, không hề sức phản kháng.

Chung Nguyên Kiệt đi phụ thân Chung Lương thư phòng tìm phía trước bị hấn tịch thu chìa khóa xe khi, vô tình phiến tới rồi một trương mười bảy tám tuổi nữ hài ảnh chụp, trong lòng có chút sinh nghi, theo bản năng cùng chìa khóa xe cùng nhau thu vào quần trong túi.

Chờ hấn buổi tối đưa xe khi trở về, vừa vào cửa nhìn đến chính là phụ thân âm trầm mà ngồi ở trên sofa, mà hấn mẹ kế cũng ở bên cạnh an tĩnh mà ngồi, Chung Nguyên Kiệt vội vàng sau này nhìn, đang xem đến gia gia nãi nãi cũng ở phía sau trong lòng không khỏi nhẹ nhàng thở ra, ngoan ngoãn mà hô thanh gia gia nãi nãi, lại lãnh đạm mà kêu một tiếng ba, một ánh mắt cũng không để lại cho Du Vân.

"Gia gia, nãi nãi, ta về trước phòng." Chung Nguyên Kiệt nói xong liền phải chạy lên lầu.

Bỗng nhiên Chung Lương lạnh lùng thốt, "Người đứng lại đó cho ta."

Chung Nguyên Kiệt dừng lại bước chân, đỡ thang lầu lan can xoay người lại, lạnh lạnh địa đạo, "Chuyện gì a?"

Chung Lương ánh mắt lãnh lệ mà nhìn về phía hấn, "Ta hỏi người, người hôm nay là như thế nào đi ra ngoài?"

"Lái xe bãi." Chung Nguyên Kiệt tức giận nói.

Chung Lương áp lực giận dữ nói, "Từ đâu ra xe?"

"Ta xe, gia gia cho ta mua quà sinh nhật a, dư lại người cũng đừng hỏi, chính là từ người thư phòng tìm được chìa khóa xe." Chung Nguyên Kiệt ngạnh cổ, một bộ lộn chết không sợ nước sôi bộ dáng.

' bang ' một tiếng, Chung Nguyên Kiệt tả mặt lập tức liền sưng đỏ lên.

"Người chính là cái hồn trưởng." Chung Lương đem trên bàn thu được một xấp giao thông vi phạm quy định đơn c ần lấy ném vào Chung Nguyên Kiệt trên người, "Đại buổi tối uống lên như vậy nhiều rượu đi đưa xe, người chê ta vị trí này ng ồi quá nhẹ nhàng sao?"

"Giáo dục hài tử phải hảo hảo nói chuyện, làm gì đánh người a." Chung nãi nãi thấy tôn tử bị đánh lập tức liền đau lòng, vội vàng tiến lên che chở, đối nhi tử quát lớn nói.

Chung Lương mày kiếm giận hoành, nói "Mẹ, ta hôm nay phải hảo hảo giáo huấn cái này tiểu tử thú, cho hắn biết cái trời cao đất rộng, bằng không hắn vĩnh viễn đều là cái chỉ biết cho ta gây hoạ hồn trưởng."

"Hồn trưởng? Ta là cái hồn trưởng, người cũng không phải cái cái gì làm tốt lắm." Chung Nguyên Kiệt cười lạnh một tiếng, móc ra trong túi kia bức ảnh ngã trên mặt đất, cười nhạt nói: "Này còn không biết người ở đâu dưỡng tiểu tình nhân đâu, còn đem ảnh chụp cất giấu." Nói còn cấp bên kia ng ồi Du Vân một cái châm chọc ánh mắt.

"Người..... Người cái này súc sinh, nàng là người muội muội." Chung Lương đã cho hắn má phải tới một cái tát, trực tiếp đem hắn đánh ra t ơ máu tới.

Chung Nguyên Kiệt mục nội nó bị nhi tử vừa mới câu nói kia cấp kinh sợ, cũng đã quên bảo vệ tôn tử. "Nhi tử, người nói cái gì?" Chung gia gia nãi nãi ánh mắt đều khẩn trương mà nhìn về phía Chung Lương, truy vấn nói.

Sớm tại nói ra kia lời nói đ ường h ồ lương đã đỏ mắt, không biết là bị Chung Nguyên Kiệt cấp khí, vẫn là vì cái kia sinh tử không biết nữ nhi mà thương tâm, hắn suy sụp mà ng ồi ở trên sô pha, đôi tay đỡ đầu, trong giọng

nói tràn ngập bi thương cùng bất đắc dĩ, "Nàng là chỉ lan hài tử, sớm tại chúng ta chia tay thời điểm chỉ lan cũng đã mang thai."

"Kia, kia năm đó nàng rời nhà trốn đi thời điểm không phải....." Chung gia nãi nãi quả thực không dám nghĩ lại đi xuống, một nữ nhân một mình mang theo hài tử ở bên ngoài sinh hoạt đi xuống nên cỡ nào gian nan.

Chung Nguyên Kiệt bụm mặt, trong lòng tràn ngập mờ mịt, vừa rồi phụ thân nói gì đó, hấn muội muội? Vẫn là Diệp Chỉ Lan cho hấn phụ thân sinh hài tử, Chung Nguyên Kiệt không phải không biết phụ thân hấn mẫu thân năm đó những cái đó sự, chỉ sợ trong nhà này không biết cũng cũng chỉ có Du Vân cùng nàng nữ nhi chung toàn.

Đúng là bởi vì biết, hấn mới càng thêm đối phụ thân tràn ngập oán hận, bất lực người là hấn Chung Lương, dựa vào cái gì đem bất mãn cùng phần nô phát tiết ở hấn trên người. Hấn Chung Nguyên Kiệt có cái gì sai, bị trở thành mẹ đẻ lấy tới bức bách phụ thân phục hôn công cụ, không chiếm được một tia cha mẹ ái, chẳng lẽ hấn lại không thể bi sao?

Cứ việc oán hận, nhưng Chung Nguyên Kiệt như thế nào cũng vô pháp oán hận Diệp Chỉ Lan, còn có đột nhiên biết được cái kia muội muội, bởi vì cái này cộng đồng phụ thân, nàng cùng nàng mẫu thân đã chịu thương tổn mới là lớn nhất đi.

"Đứa bé kia đâu, nàng gọi là gì, nàng hiện tại ở Diệp gia sao?" Vẫn là chung gia gia gia trước hết bình tĩnh lại, hỏi.

Nhắc tới cái này, Chung Lương liền có chút nói không ra lời, "Nàng..... Nàng kêu Diệp Lê, hơn nữa đã mất tích thật lâu, liền ở hai năm trước Diệp gia tiếp chỉ lan trở về trước một đêm, ta cùng chấn thanh tìm thật lâu đều không có manh mối."

Chung gia nãi nãi không thể tin được địa đạo, "Tại sao lại như vậy? Chẳng lẽ thật là chúng ta năm đó tạo nghiệt sao?" Hai vị lão nhân đầu có chút đau lòng nhắm mắt, vô pháp tiếp thu nhiều như vậy sự tình,

Mà từ đầu tới cuối đầu bị vắng vẻ Du Vân, đầu tiên là vô pháp tiếp thu trạng phu còn có một cái như vậy đại nữ nhi cùng tình nhân cũ, sau là lần đầu tiên cảm thấy chính mình ở cái này gia là cái trần trụi người ngoài.

Chung Nguyên Kiệt ánh mắt cuối cùng dừng ở trên mặt đất kia bức ảnh thượng, mày hơi hơi nhăn lại, tản mạn đồng tử dần dần tụ tập lên.

Hắn nhất định ở nơi nào gặp qua nàng.

Tác giả có lời muốn nói:

Mặt sau này mấy chương đầu rất quan trọng nga đại gia chờ mong đã lâu biến chuyên sắp đã đến cùng với nào đó nhân vật muốn offline

Chương 44 hiện thực

Sau lại Chung Nguyên Kiệt càng thêm khẳng định chính mình ở nơi nào gặp qua Diệp Lê, tuy rằng ký ức bỗng nhiên trở nên rất mơ hồ, nhưng hắn khẳng định hắn nhìn thấy nhất định là nàng. Chung Nguyên Kiệt bất thông điện thoại cấp chính mình hồ bằng cầu hữu chi nhất, phương trạch, đi lên liên hỏi "Người còn nhớ rõ chúng ta nhìn thấy quá một cái thật xinh đẹp nữ hài tử sao?"

Vừa nghe lời này, phương trạch liên cười, "Chung thiếu, chúng ta ngày nào đó không hiếm thấy quá xinh đẹp nữ hài tử a, có rất nhiều leo lên tới tuổi trẻ nữ hài."

Chung Nguyên Kiệt nhíu mày, ngữ khí hơi lạnh nhạt nói: "Không phải cái loại này nữ hài, là thật xinh đẹp, thật dài thẳng phát, không đúng, hắn là

hơi tóc quăn....."

"Không, ta nói chung thiếu, đến tột cùng là thẳng trả về là tóc quăn a?"
Phương Trạch có chút buồn cười địa đạo.

"Ta cũng nhớ không rõ." Chung Nguyên Kiệt càng thêm nóng nảy lên, trên ảnh chụp là nhu thuận trường thẳng phát, nhưng hấn mơ hồ trong trí nhớ hình như là hơi cuốn tóc đen.

Chung Nguyên Kiệt gãi gãi tóc, nói "Dù sao ta muốn này một tháng, không, là hai tháng ta đã thấy sở hữu nữ hài ảnh chụp."

Phương Trạch ở điện thoại bên kia cười khờ nói, "Chung thiếu, này công trình lượng cũng quá lớn đi."

"Người xem làm đi, càng nhanh càng tốt." Chung Nguyên Kiệt nói xong liền không kiên nhẫn mà treo điện thoại.

Cứ việc Chung Nguyên Kiệt tin tưởng chính mình nhất định ở nơi nào gặp qua hấn muội muội Diệp Lê, nhưng hấn cũng không tính toán hiện tại liền nói cho phụ thân bọn họ, Chung Nguyên Kiệt nắm chặt di động, con người hơi thâm.

Nghiêm Chi Hành đột nhiên tìm được Tiết Nhiên, đi lên liền hỏi "Người biết cái kia họ Diệp đi đâu tử sư ở đâu sao?"

"Người như thế nào đột nhiên hỏi chuyện của nàng?" Tiết Nhiên đây mặt nghi hoặc nói, hấn nhớ rõ Nghiêm Chi Hành giống như vẫn luôn đối Diệp Lê cảm quan nhàn nhạt, thậm chí làm hấn cẩn thận một chút.

Nghiêm Chi Hành sắc mặt không hảo địa đạo, "Đường Thái sẽ biến thành như vậy cùng nàng khẳng định có quan hệ."

Nói đến Đường Thái, từ nàng phụ thân qua đời sau, Nghiêm Chi Hành cùng Tiết Nhiên liên rất khó tái kiến nàng.

"Người này nói cái gì cùng cái gì a, các nàng quảng tám sao cũng không tới người, trừ bỏ gặp qua hai lần mặt, Đường Thái cùng nàng có cái gì quan hệ?" Tiết Nhiên càng thêm sờ không được đầu óc.

"Người đừng động như vậy nhiều, ta hiện tại liên phải nhìn thấy nàng."

"Người tìm ta cũng vô dụng, ta đầu đi nàng quán bar đi tìm nàng vài lần, nhưng nàng nhiều lần đầu không ở."

Tuy rằng Tiết Nhiên nói như vậy, nhưng Nghiêm Chi Hành kiên trì muốn cùng hắn đi quán bar tìm Diệp Lê.

Hai người sóng vai đi vào 'Dawn' quán bar, "Ta cùng người nói, nàng thật sự không....." Tiết Nhiên cuối cùng một cái 'ở' tự chưa nói xuất khẩu, liên thấy Diệp Lê ở quầy bar nơi đó cho người ta đi đầu rượu.

Diệp Lê mới vừa tiễn đi một đôi tình lữ, liên thấy được bọn họ, nàng phảng phất sớm đã đoán trước đến bọn họ sẽ đến giống nhau, khẽ cười cười.

"Người rốt cuộc đối Đường Thái làm cái gì" Nghiêm Chi Hành đây người sát khí mà đi lên trước, đối Diệp Lê chất vấn nói, hắn vốn là một cái ôn văn nho nhã người, rất ít sẽ lộ ra như vậy hung ác bộ dáng, nhưng lại ôn nhu người, đương nghịch lân bị đụng vào khi, đầu sẽ trở nên hung hãn.

"Chi hành, người hung nàng làm gì?" Tiết Nhiên đầu tiên là bị Nghiêm Chi Hành bộ dáng này hoảng sợ, sau vội vàng kéo Nghiêm Chi Hành cánh

tay, rất là bất mãn địa đạo.

"Không có việc gì." Diệp Lê khước miệng lộ ra nhọt nhạt tươi cười, thoát nhìn cùng mới vừa r ồi mỉm cười tựa hồ không có bất luận cái gì bất đ ồng. Nàng bỗng nhiên lại nhìn phía Tiết Nhiên, "Người còn hảo đi."

Nhìn đến theo đuổi nữ hài khó được đối chính mình phóng thích hảo ý, Tiết Nhiên không cảm vui vẻ, "Ta đương nhiên còn hảo..... Ngạch....." Hấn bỗng nhiên bưng kín bụng, xấu hổ mà đối bọn họ nói "Ta bụng có điểm đau, đi trước tranh WC."

Diệp Lê ý bảo A Cát dẫn hấn đi, Tiết Nhiên đi phía trước còn nhớ rõ cùng Nghiêm Chi Hành nói một tiếng "Người nhưng đừng khi dễ nàng, chờ ta trở lại lại nói."

Tiết Nhiên vừa đi, giống như Diệp Lê cùng Nghiêm Chi Hành chi gian cũng buông ra rất nhiều, "Xem ra người đã gặp qua nàng." Nàng loạng choạng pha lê trong ly bọt biển, thanh âm nhẹ đậm địa đạo.

Nghiêm Chi Hành đương nhiên gặp qua Đường Thái, đúng là bởi vì nhìn đến hiện tại nàng, hấn mới có thể càng đau lòng, đơn bạc đến giống như giấy trắng, bị không biết tên ác mộng tra tấn đến không ngủ không nghỉ, thậm chí không muốn thấy hấn, Đường Thái đã từng như vậy kiêu ngạo một người, như thế nào sẽ biến thành như bây giờ.

"Người muốn biết?" Diệp Lê chớp chớp mắt, lộ ra không rõ ý vị tươi cười, "Vậy uống lên này chén rượu đi."

Diệp Lê đem mới vừa đi đầu tốt kim hoàng sắc rượu Cocktail hoạt đến Nghiêm Chi Hành trước mặt.

Nghiêm Chi Hành nhíu nhíu mày, nhìn về phía chén rượu, gần như đến trong suốt kim hoàng sắc chất lỏng, nhan sắc dần dần mờ hồ, hấn trong

mắt hiện lên một tia mê vờng, hắn thấy được một khuôn mặt, một trương thuộc về Đường Thái lúm đ ờng ti ền, nàng ở đối hắn cười, nàng trong mắt cũng trang hắn.

Hắn ánh mắt trở nên lập loè không chừng, do dự trong chốc lát sau, hắn cuối cùng vẫn là cần lấy kia ly uống rượu đi xuống.

Bỗng nhiên một đoạn ký ức từ hắn trong đầu thoáng hiện, hơn nữa càng thêm rõ ràng,

"Người muốn gọi bác sĩ tới? Hảo, chỉ cần người cho ta một lời giải thích, nói cho ta mấy năm nay người đối ta ái rất cuộc là thật là giả, ta liền giúp người ẩn đi xuống."

"Người nói a, người nói a."

Hình ảnh bỗng nhiên lại chuyển hướng một cái khác địa phương, "Ta muốn đoạt lại sở hữu thuộc về ta hết thảy, còn có tuyệt không làm cho bọn họ hảo quá."

"Không, ta không cần đồ vật tình nguyện chính mình hủy diệt cũng sẽ không để cho người khác nhúng chàm."

Nghiêm Chi Hành rất cuộc minh bạch vì cái gì Đường Thái sẽ như vậy thống khổ, còn có trước mặt Diệp Lê đến tột cùng là người nào.

Chờ Tiết Nhiên từ toilet ra tới thời điểm, Nghiêm Chi Hành đã không còn nữa, hắn hướng ở chà lau chén rượu Diệp Lê hỏi, "Chi hành đâu, hắn đi đâu?"

Diệp Lê khẽ cười nói, "Hắn a, được đến hắn muốn đáp án liền đi trở về"

Màn đêm buông xuống, Bát Hào Dương phôi lại tới nữa tân khách nhân, Nghiêm Chi Hành.

Hắn bi thương nói "Người muốn như thế nào mới có thể buông tha nàng?"

Diệp Lê lại là thờ ơ, "Linh hồn của nàng đã thiên hướng chúng ta, đây là vận mệnh của nàng."

Nghiêm Chi Hành thanh âm trở nên mềm hoá "Ta đây tới thay thế vận mệnh của nàng, chỉ cần các người buông tha nàng."

Quá nhiều bất lực, dư lại chỉ có cần xin.

Diệp Lê lạnh lùng cự tuyệt, "Không được, người linh hồn cũng không so nàng trân quý, trao đổi các người vận mệnh này với chúng ta không có gì lợi nhuận đáng nói."

"Bất quá," Diệp Lê chuyện vừa chuyện, nói "Người tuy rằng không thể thay đổi nàng sau khi chết linh hồn thuộc sở hữu, nhưng người có thể cần đem một thứ làm nàng quên mất này đó thống khổ ác mộng."

Nghiêm Chi Hành hỏi "Người muốn cái gì?"

"Thọ mệnh." Diệp Lê mỉm cười nói, "Người thọ linh là 67 tuổi, nói cách khác người còn có 44 năm thọ mệnh, người nếu là nguyện ý cần đem một nửa thọ mệnh, ta có thể thay đổi Đường Thái lệnh nàng thống khổ ký ức, nàng gặp qua đến số hiện tại hảo rất nhiều."

Nghiêm Chi Hành lặng im, cuối cùng nói "Hảo, ta nguyện ý, ta hy vọng nàng vui sướng."

Diệp Lê câu môi cười, "Người yên tâm, nàng sẽ."

Thẩm Việt giờ từ Diệp Lê mất tích mấy năm nay phát sinh cùng Tô Minh cùng loại sự kiện, tỷ như trong một đêm nợ nần trả hết, nguyên bản mau quá khí ca sĩ lại lần nữa đổ lên, sẽ bôi lội người cố tình chết đuối đã chết, nếu chỉ là Thẩm Việt một người, hẳn đương nhiên tra không đến nhiều như vậy, nhưng còn có Dương Vũ, nàng tuyệt không sẽ cự tuyệt Thẩm Việt thỉnh cầu, bài trừ những cái đó có căn cứ theo sự kiện, còn lại dư lại đâu có chút không thể tưởng tượng.

Trong đó Thẩm Việt liên chú ý tới rồi gần nhất nháo đến chính hóa đường vương tập đoàn quyên kế thừa sự kiện, nguyên bản thân ở hoàn cảnh xấu cơ hồ bị mọi người từ bỏ chủ tịch trưởng nữ Đường Thái bỗng nhiên được đến mẹ đẻ di lưu cổ phần chuyển nhượng thư cùng với sở hữu đồng sự duy trì, mà nàng lớn nhất đối thủ cạnh tranh phụ thân tư sinh tử cùng với tài sản nhận định người thừa kế đường diệp cùng hẳn mẫu thân tô cần đều ở tai nạn xe cộ trung bỏ mình, Đường Thái phụ thân cũng vừa lúc ở bệnh viện bệnh chết, sở hữu có thể uy hiếp đến nàng người đầu chết sạch.

Xong việc lại vị này Đường tiểu thư lại không có nhiều thể hiện ra nàng ở quản lý kinh thương thượng tài năng, ngược lại đem sự vụ ném ở một bên vì thân nhân qua đời mà thương tâm không thôi.

Những việc này đều là từ Dương Vũ kia biết được, đường vương tập đoàn luật sư đoàn cùng với Đường tiên sinh ngự dụng luật sư đều cùng nàng nhận thức, bọn họ liên đã từng lộ ra quá một chút, những cái đó vẫn kiện xuất hiện đến làm cho bọn họ thực ngoài ý muốn, nhưng lại đều phi thường chân thật thả hợp pháp.

Thẩm Việt lại đi tra xét một chút đường diệp cùng tô cần tai nạn xe cộ sự cố hồ sơ, vô luận thấy thế nào đều là một hồi phi thường tự nhiên

ngoài ý muốn sự cố, thật giống như, trời cao đầu ở chiều cố Đường Thái, vì nàng diệt trừ rớt sở hữu địch nhân.

Nhưng càng hoàn mỹ càng làm người cảm thấy không khoẻ cảm, còn có một chút làm Thẩm Việt mặc danh bất an chính là, hấn tra xét nhiều như vậy, nhưng lại đầu là thực thuận lợi mà ở tra đi xuống, phía trước giống Tô Minh như vậy cố tình quấy nhiễu chuyện của hấn cố một chút cũng không có phát sinh, lấy Diệp Lê thông qua Diệp Thần Dương hướng hấn truy vấn nói, đã nói lên phía sau màn người không có khả năng không biết hấn ở tra đi xuống, nhưng hiện giờ lại thờ ơ, tựa hồ đã biết, hấn tra đi xuống kết quả chú định sẽ thất bại.

Thẩm Việt ngẩng ở lộ thiên cả phê tòa thượng, ở bản nháp trên giấy không ngừng suy đoán, ý đồ tìm ra trong đó sơ hở, nhưng cuối cùng không thu hoạch được gì, hấn cũng không có nhứt chí, buông bút, quyết định buổi chiều đi tìm một chút vị kia Đường tiểu thư, Tô Minh ở nước Mỹ hấn đi không được, không đại biểu hấn tìm không được những người khác, từng bước từng bước tìm đi xuống, tổng hội có sơ hở.

"Ta có thể ngẩng xuống sao?" Bỗng nhiên một đạo ôn hòa giọng nam ở Thẩm Việt trên đỉnh đầu không vang lên.

Thẩm Việt vừa nhấc mắt, liền nhìn đến một vị khí chất ôn hòa nho nhã màu trắng đường trang tuổi trẻ nam tử đứng ở trước mặt hấn, Thẩm Việt nhìn chung quanh chung quanh một vòng, nơi nơi đầu có rãnh tòa, nhưng vị này bạch y nam tử tựa hồ liền nhận định nơi này, như cũ ôn hòa mà cười.

Thẩm Việt giương lên tay, nói "Mời ngẩng."

"Đa tạ." Lão Bạch mỉm cười ở hấn đối diện vị trí ngẩng xuống.

Thẩm Việt nhíu nhíu mày, "Người là tới tìm ta."

"Diệp Lê."

Lão Bạch chỉ nói ra một cái tên, Thẩm Việt nguyên bản tản mạn lười biếng biểu tình lập tức biến mất, đứng dậy ánh mắt sắc bén mà nhìn hắn, hiện tại 'Diệp Lê' hai chữ đã không phải một cái đơn thuần mất tích nhân sĩ, nòng sau lưng thế lực làm Thẩm Việt cũng không cảm vì này khiếp sợ. Vô hình lại vô ảnh, Thẩm Việt liếc nó biên biên giác giác cũng chưa đụng chạm đến, nhưng không nghĩ tới sẽ có cùng nó có quan hệ người chủ động tới tìm hắn.

"Người không nên lại tiếp tục tra đi xuống." Lão Bạch ánh mắt nghiêm túc mà đối hắn nói.

Thẩm Việt nghi ngờ nói "Người là bọn họ người?"

Lão Bạch lắc lắc đầu, thành khẩn nói "Ta không phải, có thể nói, ta là tướng giúp người người."

Thẩm Việt cười khẽ một tiếng, sau lại thân mình về phía trước khuynh nhìn chăm chăm Lão Bạch nói, "Nếu người thật sự tướng giúp ta, liền đem chân tướng nói cho ta, hoặc là giúp ta tra ra chân tướng."

Lão Bạch nhin không được lại khuyên nhủ, "Chúng ta chỉ có thể bảo hộ người đến này, người lại tra đi xuống, đã không phải chúng ta có thể làm."

Hắn này một câu lộ ra tin tức quá nhiều, làm Thẩm Việt có chút đột nhiên không kịp phòng ngừa, hắn nói 'bảo hộ', ý tứ chẳng lẽ là nói sau lưng người sở dĩ còn không có đối hắn xuống tay, là bởi vì bọn họ làm, đó chính là nói ở nào đó ý nghĩa thượng, bọn họ cùng Thẩm Việt muốn tra ra thế lực là đối địch.

Thẩm Việt sắc mặt hơi hoãn, nói: "Nếu thật là các người nói như vậy, ta đây thực cảm tạ các người, nhưng ta sẽ không từ bỏ tra đi xuống, một người có hay không tội, tính mạng của hắn hắn là từ tư pháp tới bình phán, mà không phải bị người lấy cái gọi là đại giới đi cướp lấy."

Hắn nói chính là đường diệu cùng tô cậ̀n sự, Thẩm Việt cũng không tán thành bất luận cái gì lấy tự mình bình phán đi vận dụng tư hình xử quyết người khác tánh mạng hành vi, mà như vậy tổ chức thế lực hắn cũng nhất định sẽ truy tra rốt cuộc.

Pháp luật, không thể giảm đạ̣p. Hắn ánh mắt là như vậy kiên định mà sáng ngời, toàn vô ngày thường lười nhác tùy tính bộ dáng, Lão Bạch cuối cùng thở dài: "Người là cái hảo cảnh sát."

"Cảm ơn, ta còn có việc, đi trước một bước." Thẩm Việt sửa sửa cổ áo, đứng dậy lưu loát rời đi.

Lão Bạch ôn hòa con người lẳng lẳng nhìn chăm chú hắn đi nhanh rời đi thân ảnh, phảng phất đã thấy được hắn ngày sau kết cục, trong lòng miễn nhiên.

Có chút đ̣ồ vật, là mặc kệ bọn họ bạch gia, vẫn là Bát Hào Đương phọ, đ̣ều không thể thay đổi đ̣ồ vật, đó chính là vận mệnh. Bọn họ có lẽ có thể thay đổi nó biên biên giác giác, hoặc là dẫn đường một ít mạng người vận hướng đi, nhưng Thẩm Việt vận mệnh từ giờ khắc này khởi đã thoát ly bọn họ có khả năng trợ giúp phạm vi, linh hồn của hắn không có thiên hướng hắc ám, nhưng lại là bọn họ bất lực.

Tác giả có lời muốn nói: (Thẩm Việt kết cục đếm ngược.

Thẩm Việt là cái chính nghĩa miễn nhiên hảo cảnh sát, ở hắn xem ra Bát Hào Đương phọ rất nhiều hành vi là tội ác tày trời, giống phim truyệ̀n hình

cao phong bởi vì oán hận mà làm Triệu lương ngâm đời đời kiếp kiếp đã chịu nguy hiểm rửa sự là hẳn tuyệt không có thể tiếp thu, ác nhân đã chịu trả thù có lẽ đại khoái nhân tâm, nhưng là nếu là vô tội người đâu, kia chẳng phải là quá thật đáng buồn điếm)

Chương 45 hiện thực

Chung Lương cha mẹ ở biết Diệp Lê xong việc, cũng không có nói cho Chung Lương một tiếng liền tới rồi Diệp gia muốn gặp Diệp Chỉ Lan, một là vì năm đó sự xin lỗi, nhị là vì biết càng nhiều về bọn họ cái kia chưa bao giờ phùng mặt cháu gái chung lê sự.

Đúng vậy, bọn họ trong lòng đã sớm đem cái kia cháu gái nhận tổ quy tông sửa họ vì chung, tự nhiên cũng đã kêu chung lê.

Chung Lương không phải không nói cho bọn họ Diệp Chỉ Lan mất trí nhớ một chuyện, nhưng bọn hắn nghĩ Diệp Chỉ Lan tổng sẽ không toàn đã quên chính mình nữ nhi, trên đời này sao lại có mẫu thân nhận không ra nữ nhi tới? Dữ dội hoang đường.

Chung Lương cha mẹ đột nhiên xuất hiện ở cửa nhà, làm Diệp gia người hoảng sợ, bạch tĩnh như vôi vàng đi lên đem tiểu cô lưu tại trên lầu trước dừng xuống dưới, mà diệp thư hồng cùng tạ thanh dung còn lại là lạnh mặt thỉnh bọn họ trở về.

Nhưng hai vị lão nhân gia chính là ở cửa chờ cũng muốn thấy Diệp Chỉ Lan một mặt, tức giận đến xưa nay tính cách dịu dàng tạ thanh dung cũng nhin không được giận mắng lên, nhà bọn họ là thiếu chung gia cái gì sao? Hại bọn họ nữ nhi hai mươi năm còn chưa đủ, liền nàng tuổi già cũng muốn phá hư, bác sĩ sớm đã chẩn đoán chính xác chỉ lan sẽ không lại nhớ đến A Lê tới, nhưng chung gia người còn muốn tới quấy rầy, muốn bọn họ nữ nhi thương tâm cả đời sao?

Chung gia hai vị lão nhân gia cũng là phạm vào quật, mặc cho bọn hắn nói nhiều lời thiếu liêm xử ở Diệp gia cửa không chịu đi rỗi.

Mà ở Diệp gia trên nóc nhà tắc tiến hành một khác phiên đối thoại, trong đó liêm có bọn họ trong miệng tranh chấp Diệp Lê, chỉ là trừ bỏ cách đó không xa Lão Bạch, không người có thể thấy thân ảnh của nàng.

Sớm tại chung gia lão gia tử lão thái thái xuất hiện ở Diệp gia cửa khi, Diệp Lê liêm nhin không được tức giận mọc lan tràn mà phát tay trống rỗng sinh một đạo quang nhận hướng bọn họ đánh qua đi, lại bị đột nhiên xuất hiện Lão Bạch ngăn cản xuống dưới.

Hắn vẫn luôn ở chú ý Diệp gia sự.

Diệp Lê hung tợn mà nhìn về phía hắn, con người áp lực ám trăn lửa giận, "Việc này cùng người không quan hệ."

Lão Bạch ôn thanh thành khẩn nói, "Bọn họ dù sao cũng là người thân nhân, hà tất hạ như vậy trọng tay." Kia một đạo quang nếu là đánh vào chung gia hai vị lão nhân gia trên người, chỉ sợ nửa cái mạng cũng không có.

Diệp Lê cười lạnh một tiếng, "Này lại như thế nào, ta để ý chỉ có ta mẫu thân một người, ta tuyệt không cho phép bất luận kẻ nào phá hư nàng sinh hoạt."

Lão Bạch lại mất lộ ra thương xót, nói "Người này lại là hà tất, người sớm đã phi này trăn thế người trong, Diệp Chỉ Lan nhân sinh cùng người cũng lại vô can hệ, người nhúng tay lại có ích lợi gì."

Diệp Lê bị Lão Bạch câu kia ' Diệp Chỉ Lan nhân sinh cùng người cũng lại vô can hệ ' sở chọc giận, nâng lên tay phải liêm phải cùng Lão Bạch lại

đánh một h ấ, lại nghe Lão Bạch nói: "Người chẳng lẽ muốn ở chỗ này động thủ sao?"

Diệp Lê bình tĩnh lại, sinh sôi buông xuống tay, Lão Bạch ôn hòa cười, "Người đã đã mất ý lại thoát ly hắc ám, vậy hẳn là cách xa nàng một chút, như vậy đối nàng càng tốt."

"Càng tốt?"

Diệp Lê cười lạnh liên tục, sau đó nhìn Lão Bạch bình tĩnh nói "Ta chỉ biết ta làm còn chưa đủ."

Nói vừa xong, Diệp Lê lại lần nữa hướng chung gia lão gia tử lão thái thái vung tay lên, hai người li ền ngất đi, làm cho phía dưới một mảnh hoảng loạn, Lão Bạch tâm căng thẳng nhưng thực mau lại hạ xuống, chỉ là làm kia hai vị lão nhân gia tạm thời hôn mê, cũng không lo ngại. Lại nhìn về phía Diệp Lê khi, nàng đã biến mất ở tại chỗ.

Lão Bạch tế tư Diệp Lê nói cuối cùng một câu, đáy lòng tiem sinh bất an.

Diệp Lê tâm địa ở đối mặt những người khác khi luôn là sẽ thực cứng, nhưng đối thượng Diệp Chỉ Lan khi lại sẽ trở nên thực mềm, mềm không thể tưởng tượng. Hai năm thời gian còn có phát sinh sở hữu sự đều đã chứng minh, nàng vì Diệp Chỉ Lan làm còn chưa đủ, xa xa không đủ.

Là nàng quá mức tự cao thông minh, cho rằng nàng vì Diệp Chỉ Lan làm cũng đủ làm nàng quá đến giống như trong tưởng tượng như vậy hảo.

Người nhà họ Bạch chính là t ần lại nhi ều tâm tư, nhưng duy nhất bất biến chính là, bọn họ sẽ không nói dối, Diệp Lê có thể nhìn đến Diệp Chỉ

Lan tương lai, nàng sinh hoạt hậu đãi giàu có, thọ mệnh so cha mẹ nàng còn có muốn trường rất nhiều, nhưng nàng suốt cuộc đời sẽ không lại có nhi nữ, cũng chạm vào không thượng có thể nắm tay đi xong cả đời người.

Vận mệnh sớm đã quy hoạch hảo.

Nhậm Diệp Lê lại thông minh, lại có thủ đoạn, nhưng đối mặt Diệp Chỉ Lan vận mệnh, nàng lại như cũ bất lực.

Cho nên đương nàng ý niệm vừa động trở lại Bát Hào Đương phôi sau, làm chuyện thứ nhất chính là cầu kiến hắc ảnh.

Nàng cũng không có chờ bao lâu, hắc ảnh hơi thở đã lung che lại chính gian hiệu cầ n đầ. "Đây là người lần đầu tiên chủ động cầu kiến ta, ta hy vọng nó sẽ là rất quan trọng sự." Hắc ảnh thanh âm như cũ lạnh băng.

"Vớ i ta mà nói, nó vô cùng quan trọng." Diệp Lê kiên định nói.

Hắc ảnh sớm đã đoán trước tới r ấ "Là cùng Diệp Chỉ Lan có quan hệ."

Diệp Lê dời mắt nói "Đúng vậy, nàng quá đến không có ta hy vọng như vậy hảo."

Hắc ảnh cười lạnh nói, "Nàng được đến khỏe mạnh, nàng sẽ sống đến thân thể hoàn toàn suy bại kia một ngày, không có thống khổ chết đi, này chẳng lẽ còn không đủ sao?"

"Không đủ, xa xa không đủ." Diệp Lê trong giọng nói toát ra một cỗ hung ác tới.

Hắc ảnh thanh âm trở nên có chút quý dị, "Ta nguyên tưởng rằng làm ta tự mình chọn lựa người, người là bất đ ề ng, không nghĩ tới người cũng sẽ lòng tham, người cũng sẽ có dục vọng."

Diệp Lê quay đầu đi chỗ khác, hít sâu một hơi, bình tĩnh nói, "Này không phải lòng tham, đây là lý trí, lý trí nói cho ta, nàng sẽ không hạnh phúc, nàng còn có vài thập niên thọ mệnh, này đối với nhân loại tới nói còn rất dài, nếu ta còn ở, ta sẽ làm bạn nàng vượt qua này vài thập niên, làm nàng vui sướng, nhưng nếu ta đã làm không được, ta đây liền phải một người khác, thậm chí càng nhiều người làm bạn nàng."

Hắc ảnh cười khẽ một tiếng, cười đến thực âm lãnh nói, "Cho nên, người muốn cái gì?"

Diệp Lê con người kiên định, nói năng có khí phách nói: "Ta muốn nàng hạnh phúc, ta muốn nàng sau này nhân sinh vô cùng trôi chảy, nàng muốn đầu sẽ xuất hiện, nàng không nghĩ muốn sẽ cách nàng xa xa."

Hắc ảnh trong thanh âm mang theo một chút trào phúng: "Vậy người lấy cái gì đổi, người phải biết rằng người trường sinh bất lão thân thể, người tài phú, người năng lực này đó đầu là ta cấp, người có thể cho ta đã không có nhiều ít."

Diệp Lê ánh mắt không chút nào thoái nhượng mà nhìn hắn, "Ta dùng ta thân tình làm đổi, ta tin tưởng nó cũng đủ đổi đến Diệp Chỉ Lan một đời hạnh phúc."

Hắc ảnh nhìn chăm chú vào nàng nói, "Người nếu đã quyết định hảo, ta cũng nguyện ý thành toàn người."

Tiếng nói vừa dứt, hắc ảnh liền nháy mắt di động đến Diệp Lê trước mặt, hắn vươn tay trái, đặt ở Diệp Lê trên đỉnh đầu không, hắn muốn lấy đi Diệp Lê thân tình,

Diệp Lê nhắm mắt lại, nàng là hiệu quả đầu lâu bản, tự nhiên không cần cái gì mê hoặc chúng sinh ảo cảnh cái quá trong cơ thể một thứ bị người

lấy đi thống khổ, tương phản, nàng muốn thanh tỉnh cảm thụ này phân thống khổ, như vậy nàng mới có thể nhớ rõ chính mình từng có được quá phần cảm tình này.

Đương thân tình từ trong thân thể bị tróc đi ra ngoài kia một khắc, Diệp Lê nhớ tới rất nhiều hình ảnh, thậm chí là một ít nàng cho rằng sớm đã quên đi hình ảnh,

Mất đi một phần tình cảm là cái dạng gì thể hội, người bình thường có lẽ muốn thật lâu lúc sau mới có thể phát hiện, nhưng Diệp Lê là hiệu cần đồ lão bản, nàng cũng cảm thụ càng thêm rõ ràng, đó chính là trở nên hào hữ không hào hữ không, trong lòng thiếu hụt một khối địa phương, rốt cuộc đi đến bất mãn.

Diệp Lê rơi lệ đầy mắt, nhưng càng bi ai chính là, nàng lại không biết chính mình vì cái gì sẽ khóc, vì cái gì nước mắt ngăn không được mà đi xuống lạc, trong lòng dâng lên thật lớn bi thương, lan tràn đến toàn bộ thân thể, thật giống như thân thể các khí quan, thậm chí linh hồn đều ở khóc thảm suy nghĩ phải bắt được thân tình một góc đem nó lưu lại.

Đương Diệp Lê lại lần nữa tỉnh lại khi, nàng đã biết chính mình trở nên tàn khuyết, không hề hoàn chỉnh, nhưng cũng là một cái lại vô nhược điểm người.

Tự ngày đó sau, Lão Bạch vẫn luôn lo lắng sẽ có chuyện gì phát sinh, nhưng mà ở tại Diệp gia cách vách, hắn lại phát hiện rất nhiều thoát ly 'hắn biết hiểu' sự, đầu tiên là chung gia người không còn có đã tới Diệp gia, này có lẽ là diệp chấn thanh cùng Chung Lương hiệp thương. Tiếp theo là diệp thư hòng con thứ diệp sở hà trở về, hắn còn mang theo một cái bằng hữu, kêu cố hàn sanh, một cái cùng hắn cùng chung chí hướng lãng tử.

Nhưng mà lãng tử lại ở ngẫu nhiên một lần gặp mặt trung, đối Diệp Chỉ Lan vừa gặp đã thương, từ đây rơi vào bể tình, tựa như ở trên trời phiêu lưu rồi phong muốn yên ổn xuống dưới.

Hai tháng bảm riết không tha theo đuổi, đã động Diệp Chỉ Lan cùng mặt khác sở hữu Diệp gia người.

Bọn họ cuối cùng quyết định kết hôn.

Lão Bạch từng xem qua Diệp Chỉ Lan vận mệnh tuyến, nàng thân duyên tuyến tàn khuyết không được đầy đủ, tình yêu tuyến đã đứt, nhưng đương hấn lại một lần nữa đi nhìn lên, Diệp Chỉ Lan vận mệnh đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, nàng sẽ có ái trượng phu của nàng, thậm chí còn sẽ có tân nhi nữ.

Là Diệp Lê làm cái gì? Mới có thể thay đổi Diệp Chỉ Lan vận mệnh, làm nó trở nên xuôi gió xuôi nước.

Lão Bạch đi 'Dawn' quán bar tìm Diệp Lê khi, Diệp Thần Dương cũng ở, hấn là tới nói cho Diệp Lê về cô tin vui, hấn cảm thấy chuyện này cần thiết làm nàng biết. Mà Lão Bạch đã phát hiện Diệp Lê nhìn về phía Diệp Thần Dương ánh mắt đã không hề có độ ấm, nàng duy nhất rõ ràng tồn tại tình cảm cũng không còn nữa tồn tại, nàng đã hoàn toàn cùng hắc ám hóa thành nhất thể, vô pháp lại chia lìa.

"Bạch tiên sinh?" Diệp Thần Dương nhìn đến Lão Bạch đã đến, biểu tình kinh ngạc mà xoay người lại mặt hướng Lão Bạch, lại nhanh chóng nhìn Diệp Lê liếc mắt một cái, hiển nhiên hấn không nghĩ tới sẽ nhìn đến Diệp Lê cùng Bạch tiên sinh gặp mặt.

Diệp Lê không nói gì, ng ồi ở qu ầy bar bên cạnh Diệp Thần Dương cảm giác có điểm xấu hổ, li ền nói "Bạch tiên sinh, người như thế nào sẽ đến?"

"Ta nguyên bản là muốn hỏi người một sự kiện, bất quá, ta tưởng ta đã biết đáp án." Lão Bạch ánh mắt phức tạp mà nhìn Diệp Lê, trong lòng cũng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Diệp Lê lại đối hấn lộ ra mỉm cười, tươi cười mỹ đến giống như cấp toàn thân lung che lại một tầng nhu hòa mà chân thành quang mang, mạc danh hấp dẫn người khác đi hướng nàng.

Đối mặt như vậy tươi cười, Lão Bạch lại trong lòng hiện lên một trận bi ai, nàng đã thành một vị nhất đũ tư cách Bát Hào Dương phô lão bản.

Lão Bạch sau lại tìm được Diệp Thần Dương, báo cho hấn, "Không cần lại tiếp cận Diệp Lê, nàng đã không phải nguyên lai cái kia nàng."

Diệp Thần Dương hoang mang khó hiểu, nhưng Lão Bạch không có lại tiếp tục nói tiếp.

Lạnh băng hắc ám Bát Hào Dương phô, hắc ảnh nói: "Nhớ kỹ, bất luận cái gì dám can đảm đụng vào Bát Hào Dương phô t ần tại người đ ầu không thể có kết cục tốt."

"Thâm Việt sự, ta biết nên làm như thế nào, ta sẽ xử lý tốt." Diệp Lê con người một mảnh lạnh băng.

Tác giả có lời muốn nói: Diệp Lê bị đả kích tới r ồi, nàng kỳ thật cũng là một cái tự phụ người, nàng tự phụ chính mình cho mẫu thân hết thủy đ ầu đũ r ồi, cũng đũ Diệp Chỉ Lan quá đến giống như Diệp Lê trong tưởng tượng như vậy hảo, nhưng nàng bị hai năm thời gian phát sinh đũ loại sự tình cấp v ả mặt.

Đây là nàng lột xác, cùng cái thứ hai bước ngoặt.

(Diệp Lê từ đây lại vô nhược điểm, mà là một vị đũ tư cách Bát Hào Đương phô lão bản.)

Nơi này có chút thiên hướng quan niệm về số mệnh, Diệp Lê tương lai đã thoát ly vận mệnh không chế, mà là từ hắc ảnh không chế, nhưng Diệp Chỉ Lan không có, nàng còn tại vận mệnh an bài hạ, thoát khỏi nhân ung thư qua đời vận mệnh sau, nàng lại bị an bài tân vận mệnh, không thể nói hảo cũng chưa nói tới hư, Diệp Lê là bất mãn, nàng vì Diệp Chỉ Lan cam tâm trở thành hắc ám nô bộc, lại không thể làm nàng cả đời không sống không gió, hạnh phúc vui sướng, cho nên nàng lại lần nữa cần đòi yêu cầu hắc ảnh nhúng tay Diệp Chỉ Lan vận mệnh.

Vì cái gì ở Diệp Lê lần đầu tiên cần đòi khi nàng không có trực tiếp yêu cầu Diệp Chỉ Lan hạnh phúc, ta giải thích là lúc ấy Diệp Lê còn không hiểu biết vận mệnh, không có nhận thức đến vận mệnh tàn khốc, mà ở nàng trở thành Bát Hào Đương phô lão bản sau, nàng cũng tiếp xúc tới rồi này đó bản chất cùng chân thật.

Có đôi khi không biết ngược lại so biết càng hạnh phúc.

Đại gia cũng không cần cảm thấy vai chính quá yếu ớt, ngấm lại nàng hiện tại cũng liền 20 tuổi, chương quản Bát Hào Đương phô cũng mới ba năm, nếu lúc này liền không người nhưng địch, kia tô đến ta đều có điểm chịu không nổi.

Ở duy nhất nhược điểm cũng đã biến mất lúc sau, nữ chủ cũng chân chính trở nên cường đại.

Giải thích đến có điểm nhiều, không thích nói coi như trở thành phế thải lời nói đi không cần xem

Chương 46 hiện thực

Một quần áo cũng không đơn giản trung niên nam nhân đi vào Bát Hào Dương phu cầu xin,

"Lão bản, ta cầu người giúp ta, ta nhi tử nhất định không thể ng ồi tù, người muốn cái gì ta đều nguyện ý cấp."

Hắn có một cái ở thượng cao trung nhi tử, đáng tiếc phẩm hạnh bất lương, ở đây dựa cùng lớp một cái xinh đẹp nữ đồng học khi lọt vào cự tuyệt, bá đạo tùy hứng hắn ở then quá thành giận dưới thất thủ giết chết nữ hài, hiện giờ chứng cứ vô cùng xác thực, đã bị cảnh sát bắt được, lấy khuyết điểm trí người tử vong tội khởi tố.

Nam nhân thân gia không nhỏ, nhưng vô pháp thu mua sở hữu chứng nhân, càng không có biện pháp thay đổi nhi tử ng ồi tù nhất định vận mệnh. Cho nên hắn tìm được r ồi Bát Hào Dương phu.

Diệp Lê nói cho hắn, "Bát Hào Dương phu có thể giúp người, nhưng chúng ta muốn người nhân từ."

"Hảo hảo hảo, ta đều cho người, chỉ cần ta nhi tử không có việc gì." Đã cấp trắng đầu nam nhân nơi nào sẽ để ý nhi ều như vậy, chính là giờ phút này muốn hắn mệnh, hắn cũng là nguyện ý cấp.

Cái này phú hào chi tử cầu ái không thành phản giết người án tử ở kinh thành khiến cho không nhỏ oanh động, thêm chi hai cái đầu là trẻ vị thành niên, càng là quảng chịu chú ý. Kia thụ hại nữ hài cha mẹ sở thỉnh luật sư chính là Dương Vũ, nàng cũng không phải vì danh khí mà tiếp án này, trên thực tế, thụ hại nữ hài cha mẹ gia cảnh giống nhau, căn bản là phó không dậy nổi Dương Vũ luật sư phí, nhưng Dương Vũ bị bọn họ ái nữ chi tình cùng kiên trì muốn cáo đi xuống quyết tâm sở cảm động, quyết định giúp bọn hắn đánh cái này kiện tụng.

Kiện tụng có thể tiến hành đến như vậy thuận lợi cùng nàng nỗ lực là phân không khai, nhưng bỗng nhiên trong một đêm sự tình đã xảy ra kinh người nghịch chuyển, cơ hồ sở hữu chứng nhân thay đổi lời chứng, mà nàng sưu tập tới chứng cứ lại mặc danh trở nên vô pháp thành lập, lý cuối cùng thẩm phán còn có hai ngày, nhưng mà thế cục hoàn toàn thay đổi, lại chiếu như vậy đi xuống, cái kia nam hài sẽ nhân chứng cứ không đủ mà bị vô tội phóng thích.

Dương Vũ rời đi thụ hại nữ hài gia, nhớ tới mới vừa rồi nhìn đến hai vợ chồng thất vọng thống khổ khuôn mặt, trong lòng kiên định, nhất định phải cấp cái kia kêu Thiến Thiến nữ hài lấy lại công đạo.

Mà bên này, Tô Minh rất cuộc v ề nước, được đến tin tức Thẩm Việt lập tức đi gặp hắn, muốn biết lúc trước hắn cùng trắc nhã ly hôn nội tình.

Bắt đầu Tô Minh cũng không tưởng mở miệng, lại nghe Thẩm Việt nói: "Người nếu là không nói, ta liền nói cho trắc nhã người không có xuất quỹ, cũng không có không yêu nàng, chỉ là vì một thứ gì đó không thể không từ bỏ cái này gia."

"Người đừng nói." Tô Minh tình thế cấp bách nói, nhưng lời vừa ra khỏi miệng liền nhìn đến Thẩm Việt hiểu rõ thần sắc, bất đắc dĩ mà thở dài nói: "Ta nói cho người, nhưng người đáp ứng ta không cần nói cho tiểu nhã chân tướng."

Hắn tình nguyện làm trắc nhã cho rằng chính mình là bởi vì tình biến mà cùng nàng ly hôn, mà không phải biết chính mình vì trở nên nổi bật từ bỏ nàng cùng nữ nhi, như vậy ít nhất sẽ có vẻ hắn không phải như vậy đê tiện.

Thẩm Việt yên lặng nhìn hắn, nói "Người nói đi."

"Đó là....."

"Dương Vũ, mau tiếp a....." Thâm Việt có chút nôn nóng hoảng loạn mà không ngừng bấm đánh một chiếc điện thoại, Tô Minh nói cho hắn đã hoàn toàn vượt quá hắn tưởng tượng, kia cư nhiên là một gian hiệu cầnn đồ, có thể cầnn đồ không chỉ có là vàng bạc châu báu, còn có người thân thể, nội tạng, tứ chi, vận khí, thời đại cùng với linh hồn.

Thâm Việt lập tức nghĩ đến Dương Vũ gần nhất tiếp án tử, hắn ngay từ đầu có ngăn trở quá, chính là Dương Vũ kiên trì, hắn cũng liềnn không có nhiều lời, nhưng nếu biết sẽ là cái dạng này chân tướng, hắn tuyệt không sẽ làm Dương Vũ đi chạm vào.

Tiến vào Bát Hào Đương phố người đầu sớm đã là đầu nhập ma quỷ ôm ấp người.

Điện thoại rốt cuộc bị chuyển được.

"Thâm Việt, ta tra được một ít đồ vật." Trong điện thoại, Dương Vũ thanh âm mang theo vài phần ngưng trọng cùng không thể tin tưởng. Nàng chính mắt nhìn thấy chính mình tìm được chụp được giết người chứng cứ bằng ghi hình tự cháy lên, còn có nàng tầnn tại di động cùng laptop đồ vật trong nháy mắt tự động cất bỏ, giống như là có cỗ thần bí lực lượng ở thao tác hết thảy.

Thâm Việt ngữ khí vội vàng địa đạo, "Dương Vũ, người nghe ta nói, không cầnn lại tra đi xuống, hiện tại liềnn trở về"

Dương Vũ nhú nhú mày, "Người nói cái gì....."

Nàng lời nói còn chưa nói xong, một đạo thật lớn chói mắt đèn flash chiếu sáng nàng toàn thân, Dương Vũ nhin không được nâng lên tay che khuất đôi mắt.

Thẩm Việt chỉ nghe thấy điện thoại kia đoan vang lên kịch liệt xe tiếng đánh, dự cảm bất hảo cùng mãnh liệt sợ hãi cảm tập thượng toàn thân.

Dương Vũ đậy người máu tươi mà ngã vào ven đường, đã là chết ngất qua đi, rơi xuống ở vũng máu di động vang lên Thẩm Việt thanh âm, "Dương Vũ, Dương Vũ,....."

Nhân chứng cứ không đủ cộng thêm nguyên cáo luật sư vắng hợp, phú hào chi tử với đàn bị vô tội phóng thích. Phóng thích cùng ngày, với đàn đi ra toà án đại môn khi, từ trong đám người lao ra một người, đúng là thụ hại nữ hài phụ thân, hắn nắm dao nhỏ bổ nhào vào với đàn trên người, liền thọc số dao, cũng điên cuồng nói "Ta muốn người cấp Thiến Thiến đền mạng."

Với đàn nhân mất máu quá nhiều mà chết, này phụ với kang tường bị tra ra bị nghi ngờ có liên quan mưu sát nguyên cáo luật sư Dương Vũ, nhưng nhân tang tử tinh thần thất thường mà bị huỷ bỏ khởi tố, giam. Cấm ở ngoại ô thành phố thành sơn bệnh viện tâm thần, ở tại hắn cách vách phòng người bệnh chính là thụ hại nữ hài Thiến Thiến phụ thân.

"Nếu 12 điểm phía trước còn tỉnh không tới, người bệnh rất có khả năng sẽ trở thành người thực vật."

"Hảo..... Ta đã biết."

Thẩm Việt vì làm tai nạn xe cộ trọng thương thành người thực vật Dương Vũ tỉnh lại lựa chọn tiến vào Bát Hào Đường phủ căn đờ

Bát Hào Dương phở muốn hấn làm sự tình rất đơn giản, với hấn mà nói lại đơn giản bất quá, đó chính là hủy diệt sở hữu hấn truy tra Diệp Lê có quan hệ manh mối, cũng vĩnh không đụng vào.

Thẩm Việt đầu tiên là đem trong nhà máy tính cùng lưu lại tương quan tư liệu ảnh chụp một cỗ não tiêu hủy,

Sau trở lại cục cảnh sát đem sở hữu có thể tìm kiếm cùng Diệp Lê có quan hệ tư liệu dấu vết bao gồm từ Z thị triệu hồi tới tương quan sinh ra bằng cấp DNA hồ sơ, toàn bộ hoàn toàn cắt bỏ, văn bản tư liệu hấn liề một phen lửa đốt đến sạch sẽ.

Vì sự này hết thấy thoát nhìn cùng Diệp Lê không hề quan hệ, bao gồm Diệp Lê hồ sơ ở bên trong, hấn phóng hỏa thiêu chính gian phòng hồ sơ. Lửa đốt lên thời điểm, hấn còn không có ra tới, là phát hiện ánh lửa cảnh sát chạy tới giữ cửa tạp xông vào, mạnh mẽ đem hấn lôi ra tới, cái kia cảnh sát xong việc nói, hấn nhìn đến Thẩm Việt biểu tình ngoài dự đoán bình tĩnh, còn nướng hỏa điểm điều thuốc.

Bởi vì hủy hoại cục cảnh sát rất nhiều quan trọng tư liệu, hấn bị mất chức, còn bị câu lưu mấy tháng, không có người minh bạch hấn vì cái gì muốn làm như vậy, là đã chịu người nào uy hiếp, vẫn là mặt khác nguyên nhân.

Hấn người lãnh đạo trực tiếp vương cục ở gặp qua hấn sau, chỉ nói một câu nói, "Hấn đã không có biện pháp lại đương một cái cảnh sát."

Dương Vũ đồng sự cùng các bằng hữu đầu không thể lý giải, trừ bỏ Dương Vũ tai nạn xe cộ trọng thương tiến viện ngày đầu tiên Thẩm Việt tới xem qua nàng, ở ngoài Thẩm Việt liề rốt cuộc không có tới quá, giống như vẫn luôn rất bận, làm Dương Vũ bằng hữu không cấm cấm giận nói,

đầu khi nào còn vội vàng công tác, khó trách Dương Vũ sẽ cùng hấn ly hôn.

Dương Vũ tỉnh lại sau, nghe nói chuyện thứ nhất chính là Thẩm Việt bỏ tù. Mà nàng tác thỉnh cầu mau chóng xuất viện, làm Thẩm Việt đại lý luật sư.

Đối mặt đã từng các đồng sự thẩm vấn, hấn cái gì cũng chưa nói, Diệp Thần Dương xin đi nhìn hấn, cách cửa kính, hấn cười, mang theo suy sút màu xanh lá hồ tra, "Ta nói là nàng làm ta làm, người tin sao?"

Diệp Thần Dương thần sắc biến hóa rất nhiều, nhưng cuối cùng vẫn là ánh mắt nghiêm túc mà nhìn hấn, "Ta tin."

Bởi vì Thẩm Việt sự, Diệp Thần Dương đi 'Dawn' quán bar tìm Diệp Lê, hấn bỗng nhiên rất muốn hỏi cái rõ ràng.

Diệp Lê không có tránh hấn, chỉ nói "Người muốn hỏi cái gì? Là diệp chấn thanh phụ trách công trình sai lầm sự, vẫn là Thẩm Việt bỏ tù sự?"

Diệp Thần Dương trong lòng bỗng nhiên có chút trầm trọng nói "Ta hỏi người li hôn có thể nói cho ta sao?"

"Có thể." Diệp Lê hơi hơi mỉm cười, "Ta có thể làm người hoang mang, đồng dạng ta cũng có thể lựa chọn nói cho người chân tướng." Hết thấy chỉ ở chỗ nàng có nguyện ý hay không, nếu Diệp Thần Dương muốn biết, như vậy nàng cũng vui thành toàn hấn.

Diệp Thần Dương ở biết được sở hữu sự tình sau, đắm chìm ở thật lớn khiếp sợ trung hoãn không thần tới, thân mình cứng đờ, biết chân tướng cũng không có trong tưởng tượng như vậy hảo, thậm chí còn lòng mang cái này chân tướng làm hấn cảm thấy trầm trọng cùng tội ác cảm. Hấn nhìn về phía Diệp Lê, cái này so ảnh chụp vẫn là bức họa đều phải mỹ lệ giáo hảo

nữ hài, hắn đột nhiên cảm thấy nàng có chút đáng sợ, hắn muốn rời đi nơi này, rời đi cái này làm hắn cảm thấy có chút hít thở không thông địa phương.

Hắn đứng dậy gặp thời chờ có chút lão đảo, hợp với lui ra phía sau hai ba bước, bắt được một bên cái bàn biên ghế dựa mới đứng vững.

Diệp Lê vẫn lẳng lặng mà nhìn hắn, ôn nhu an tĩnh lại lộ ra một cỗ lạnh lẽo.

Trần mặc sau một lúc lâu, Diệp Thần Dương giương mắt nhìn về phía hắn, nói: "Vì cái gì tìm ta?"

Vì cái gì tìm chính là hắn cấp Thẩm cảnh sát truyề lời? Lại vì cái gì đem chân tướng ở trước mặt hắn vạch trần khai? Rõ ràng còn có càng nhiều, càng tốt lựa chọn.

Diệp Lê nhợt nhạt cười, ôn thanh nói "Người không cần tự coi nhẹ mình, tương lai người một chút thừa phụ nghiệp, hơn nữa người đại lộ sẽ càng đi càng thuận, một ngày nào đó người sẽ đi đến so phụ thân người càng cao xa hơn địa phương."

Diệp Thần Dương nghe tiếng đờ quang minh tiên đoán, trong lòng lại cảm thụ không đến một tia sung sướng, cho nên đây là nàng lựa chọn hắn lý do sao?

Thẩm Việt ra tù sau, khai một nhà tư nhân trình thám văn phòng, cùng Dương Vũ quan hệ cũng dần dần biến hảo, bằng hữu hoặc trước kia các đồng sự thường xuyên nhìn đến hai người bọn họ ở bên nhau, liên tục ghẹo nói cái gì thời điểm phục hôn, Thẩm Việt lại cúi đầu cười cười cái gì cũng chưa nói.

Hắn trong lòng biết, hắn đời này cùng Dương Vũ đều không thể, tựa như Dương Vũ không biết hắn từng vì nàng mất đi cái gì giống nhau, hắn cũng không có lại ôm mất đi vài thứ kia thống khổ cùng tra tấn cùng Dương Vũ một lần nữa bắt đầu, từ thả kia đem hỏa bắt đầu, hắn đã đặt mình trong địa ngục bên trong, rốt cuộc vô pháp tự kềm chế.

Thẩm Việt từ nhỏ liền muốn làm một cái cảnh sát, đây là hắn cái thứ nhất nguyện vọng, cùng Dương Vũ ở bên nhau là cái thứ hai.

--

Diệp chấn thanh sợ tiểu muội sẽ thấy cảnh thương tình hoặc hoài nghi khởi cái gì, cho nên trong nhà liền một trương Diệp Lê ảnh chụp cũng không có lưu lại, sở hữu tư liệu hồ sơ cùng từ Z thị Diệp Chỉ Lan trong nhà mang về tới đồ vật không phải ở cảnh sát cục chính là giao cho cho Thẩm Việt. Thẩm Việt như vậy một thiêu, cái gì cũng chưa, có thể nói thế giới này lưu lại duy nhất cùng Diệp Lê có quan hệ đồ vật cũng chỉ có Chung Lương thư phòng kia bức ảnh.

Bát Hào Dương phô, Diệp Lê trong tay cầm đúng là kia sắp xếp trước hắn là tiếp tục đặt ở Chung Lương giá sách ảnh chụp, nàng đối với hiệu cầm đồ trên nhà hoa lệ đèn treo rơi xuống quang ảnh, nghiêng đầu nhìn trong chốc lát, sau đó ảnh chụp đã bị ngọn lửa một chút cắn nuốt rớt, cuối cùng cái gì đều không có dư lại.

Tác giả có lời muốn nói: (Thẩm Việt rốt cuộc offline, ta không bỏ được làm hắn chết, kết quả lựa chọn làm hắn sống không bằng chết, hắn là một cái cảnh sát, lại muốn tri pháp phạm pháp, Bát Hào Dương phô đã đem hắn tự tôn cùng tín niệm phá hủy đến không còn một mảnh, hắn cả đời đều sẽ cũng như vậy vết như, không có khả năng lại đứng lên. -- cầu đừng chụp ta.

Ta còn muốn giải thích một chút, Thâm Việt bị kích không phải Diệp Lê chủ động thiết kế, Dương Vũ là tự nguyện tiếp được cái kia án tử, càng nhiều quy về là vận mệnh an bài, Diệp Lê chỉ là phụ trách lấy đi phú hào với kháng tường nhân từ, làm cho hẳn đối Dương Vũ hạ sát thủ, cho nên vận mệnh muốn Thâm Việt bị kích, người nhà họ Bạch cũng không giúp được, Thâm Việt chỉ là nhất không nên đi thử đờ đụng vào Bát Hào Đương phô, thậm chí còn mang theo một tia phản kháng, này không cần Diệp Lê cùng hiệu cần đờ ra tay, vận mệnh cũng sẽ đem hẳn bóp chết ở nảy sinh trung.

Hiện tại đại gia đã không cần lo lắng Diệp Lê thân phận bị người đi điều tra ra, sở hữu manh mối chứng cứ toàn bộ biến mất

Ngọc bạch ngọc biểu ca Diệp Thần Dương diệp bị nghiêm trọng đả kích tới r ồi, xinh đẹp nữ hài sẽ gạt người cũng sẽ hại người, cái gọi là tốt đẹp biểu muội cũng có thể mỉm cười dễ dàng hủy diệt một người nhân sinh.

Nữ chủ có chuyện nói: Ta muốn dùng nhất hoà bình phương thức giải quyết sở hữu sự tình, nhưng các người lại một hai phải bức ta dùng kịch liệt nhất thủ đoạn)

Chương 47

Tác giả có lời muốn nói: Phía trước mấy chương quá mức BE một chút, cho nên đổi cái bản đ ờn nhẹ nhàng một chút đi

Mưa nhỏ tí tách tí tách, trên đường hảo chút tiểu thương đ ều thu sạp sớm chút về nhà, quá vắng đ ều là mang theo h ồng du đầu lạp hoặc chống dù giấy người, hẻm nhỏ queo vào chỗ ng ồi xôm một cái đ ầy người dơ bẩn khất cái, không người có thể đoán được h ắn sẽ là trước đó không lâu bị phái Thanh Thành diệt môn phúc uy tiêu cực đại thiếu gia, Lâm Bình chi.

Đúng là h ắn này một phen cải trang giả dạng, nhấn nhục phụ trọng, mới vừa r ồi tránh khỏi này một đường phái Thanh Thành tai mắt. Lâm Bình chi buổi sáng mới thảo một chén món ăn lạnh, đến này sẽ đã là lại lãnh lại đ ối, nghĩ đến chính mình lưu lạc như thế, báo thù không cửa, Lâm Bình chi nguyên bản sáng ngời con người không khỏi lại ảm đ ạm r ồi đi xuống.

Vũ càng rơi xuống càng lớn, Lâm Bình chi quần áo hơn phân nửa đã bị làm ướt đi, nhưng h ắn chỉ phải tận lực hướng mái hiên sau rút rút.

Bỗng nhiên, một bóng ma phúc hạ, cũng không thấy nước mưa. Lâm Bình chi gương mặt vừa thấy, là vị đánh dù giấy thanh y nữ tử, nữ tử thực

sự quá mức mỹ lệ, làm Lâm Bình chi không cảm thấy sốt. Nhưng thực mau niệm cấp tự thân tình cảnh, cúi đầu, thay đổi tiếng nói nói: "Đa tạ cô nương che mưa."

Diệp Lê hơi hơi mỉm cười, "Ta là tới tìm người, Lâm Bình chi."

Lâm Bình chi khiếp sợ mà ngẩng đầu, nhưng vẫn làm bộ thấp thỏm lo âu nói "Cô nương sợ là nhận sai người đi."

Diệp Lê nhìn hẩn một cái, tươi cười bất biến nói: "Ta muốn tìm chính là phúc uy tiêu cục một trăm mấy chục khẩu bị tàn sát, hiện tại muốn báo thù rửa hận Lâm gia thiếu gia, Lâm Bình chi, người muốn nói ta nhận sai người sao?"

Lâm Bình chi siết chặt cất giấu phá bố y sam hạ nắm tay, cuối cùng ngẩng đầu con người kiên định mà nhìn về phía nàng, "Người không phải phái Thanh Thành người."

Diệp Lê ôn nhu cười nói, "Là, ta là tới giúp người người."

"Ta có một gian hiệu cần đồ, có thể thỏa mãn bất luận cái gì nguyện vọng, chỉ cần người trả giá một thứ."

"Người không phải rất muốn báo thù sao?" Diệp Lê lời nói tràn ngập dụ hoặc lực.

Lâm Bình chi nhớ tới phụ thân từng báo cho quá hẩn, chớ có ham bất luận cái gì tiện nghi, nếu không người chỉ biết mất đi càng nhiều, nhưng Lâm Bình chi báo thù sốt ruột áp qua đối phụ thân dạy bảo kiên trì, chỉ cần không vi phạm đạo nghĩa, đối phương nghĩ muốn cái gì liền cứ việc cần đi hảo, Lâm Bình chi ở trong lòng như vậy đối chính mình nói.

Sau đó gỡ khí kiên định mà nhìn về phía Diệp Lê, nói "Ta nguyện ý."

Vừa dứt lời, nguyên bản chung quanh đá xanh tiêu đạo liền đổi thành một gian hoa lệ tinh xảo phòng ở, Diệp Lê đổi hẳn hơi hơi mỉm cười, "Hoan nghênh đi vào Bát Hào Đương phò."

Lâm Bình chi ngờ ngác mà ngồi ở chuẩn bị tốt ghế trên, chỉ thấy Diệp Lê một võ tay, liền có một hàng tóc tung lên rượu ngon món ngon, Diệp Lê nhìn về phía hắn, "Lâm công tử không ngại trước dùng cơm."

Lâm Bình chi tuy trong bụng đói khát, nhưng vẫn là trước uyển chuyển từ chối, nói: "Người vẫn là trước nói cho ta như thế nào báo thù đi?"

Ở trong lòng hắn, vì phụ mẫu còn có phúc uy tiêu cục trên dưới một trăm mấy chục khẩu báo thù rửa hận sự mới là quan trọng nhất sự.

Diệp Lê nhấp môi cười, "Lâm công tử quả nhiên là cái hiểu tử, báo thù rất đơn giản, địa vị, tài phú, tuyệt thế võ công, thông minh tài trí, bất luận cái gì giống nhau đều có thể giúp người báo thù, người muốn loại nào, hoặc là toàn bộ đều phải"

Lâm Bình chi không cần nghĩ ngợi nói "Ta tuyển tuyệt thế võ công."

Hắn lựa chọn ở Diệp Lê dự kiến bên trong, nàng gật gật đầu tỏ vẻ có thể, lại nói: "Nhưng chúng ta muốn người tình yêu."

Lâm Bình chi có chút nghi hoặc "Tình yêu?"

Diệp Lê vì hắn giải đáp, nói: "Cần đòi tình yêu lúc sau, người không bao giờ sẽ đối bất luận kẻ nào động tâm, cũng sẽ không biết ái một người là cái gì tư vị, người khác đối với người ái người cũng cảm thụ không đến, cũng vô pháp đáp lại."

Lâm Bình chi cũng không có nhiều do dự, "Liền cần đòi cái này đi." Vì báo thù hắn có thể từ bỏ tình yêu, ở trải qua đại kiếp nạn đại nạn lúc sau,

hắn cũng không hề là cái kia vô ưu vô lự sẽ đối tượng lai người trong lòng ôm có chờ mong nhà giàu công tử, hắn cuộc đời này mong muốn chính là vì người nhà báo thù sau đó trọng chấn phúc uy tiêu cực.

Diệp Lê nói "Hảo, chúng ta cho người sẽ là tuyệt thế võ công, trên đời này có thể thắng được người sẽ không vượt qua năm người, cũng đủ người ứng phó kẻ thù."

"Đa tạ lão bản." Lâm Bình chi nhất chấp tay, lòng mang cảm kích nói.

Diệp Lê cười khẽ một tiếng, "Người không cần nhiều cảm kích ta, có lẽ có một ngày người sẽ vì hôm nay quyết định mà hối hận này cũng nói không chừng."

Lâm Bình chi không nói gì, nhưng hắn trong lòng biết, hắn hiện tại sẽ không hối hận, Diệp Lê vươn tay ở trước mặt hắn giương lên, đánh cái mê hoặc chóng sinh thoi miên tư thế, Lâm Bình lâu lâu vào ảo cảnh, Diệp Lê lấy đi rồi hắn tình yêu, hắn còn niên thiếu, chưa từng hưởng qua tình yêu, cho nên đây là một đoàn sạch sẽ quang mang.

Đãi hắn một lần nữa ở cái kia hẻm nhỏ tỉnh lại sau, hắn sẽ có được tuyệt đỉnh cao thủ tiêu chuẩn, chỉ cần hắn không ngu, báo thù sẽ không quá khó.

Như vậy sinh ý đã không phải lần đầu tiên làm, Lý Kỳ chính là đã từng như vậy một người khách nhân.

Hắc Mộc Nhai hạ tân khai một nhà son phấn cửa hàng, bán đầu là tốt nhất phẩm, không ít giáo trung nữ đệ tử đều xuống núi đi mua quá, một ngày, Đông Phương Bất Bại bị ngẫu nhiên chứng kiến một người thị nữ trên mặt trang dung kinh diễm trong nháy mắt, ngay sau đó, hắn liền đem tên kia thị nữ trao vào phòng tới, hỏi trên mặt nàng son phấn sự.

Đông Phương Bất Bại lúc này tuy ra vẻ nữ tướng, sống mái mạc biện, nhưng kia thị nữ vẫn là nhận ra là giáo chủ, sợ tới mức run bần bật, một năm một mười toàn nói, còn nói cho hắn kia son phấn cửa hàng lão bản còn am hiểu cho người ta họa trang, nàng này mặt chính là cấp lão bản tự mình họa thượng.

"Đúng không?" Đông Phương Bất Bại thông thả ung dung địa đạo một tiếng, phất tay làm kia thị nữ lui xuống, kia thị nữ không biết chính mình tránh được một kiếp, Đông Phương Bất Bại trao nàng tiến vào cang nhi ầu là xuất phát từ ghen ghét chi tâm, hắn từ luyện Quỳnh Hoa Bảo Điển lúc sau, liền trở nên bất nam bất nữ, một lòng muốn làm cái nữ nhi gia, cho nên nhất không thể gặp khác nữ tử vũ mị kì ầu diễm bộ dáng, nếu không có kia thị nữ nói ra son phấn cửa hàng lão bản am hiểu cho người ta họa trang, cũng không có khả năng nhẹ nhàng như vậy bị buông tha.

Đêm khuya tĩnh lặng khi, Hắc Mộc Nhai hạ son phấn trong tiệm vẫn điềm đèn d ầu, Diệp Lê ng ấ ở trước bàn chính cấp một cái màu trắng vẻ mặt họa thượng mỹ nhân trang, bỗng nhiên, cửa gỗ bị gõ vang lên, Diệp Lê buông bút, bước chân không nhanh không chậm mà đi mở cửa.

Ngoài cửa đứng một cái h ồng sam nam tử, cầm bóng loáng, trên mặt thế nhưng làm son phấn, trên người kia kiện quần áo kiêu dáng nam không nam, nữ không nữ, nhan sắc chi yêu, liền mặc ở doanh doanh trên người, cũng có vẻ quá kì ầu diễm, quá chói mắt chút.

Hắn thanh âm lại tiêm lại tễ, nói được đà thanh đà khí, hiển nhiên là nữ tử âm điệu, nhưng thanh âm lại rõ ràng là nam nhân, đúng là siết chặt yết hầu học xướng hoa đán giống nhau. "Ta nghe nói người thực am hiểu cho người ta họa trang, ta muốn cho người cho ta họa thượng một họa."

Diệp Lê ôn nói "Hảo." Li ền đem Nhật Nguyệt Thần Giáo giáo chủ Đông Phương Bất Bại cấp đón tiến vào.

Đông Phương Bất Bại hiển nhiên đối nàng không có cự tuyệt mà cảm thấy vừa lòng, ở nàng dưới sự chỉ dẫn ng ồi ở căn phòng này nội duy nhất một đạo lưu li kính trước, tùy ý nàng đùa nghịch trên mặt trang dung, không nói một cái nhỏ nhỏ son phấn cửa hàng dùng như thế nào được với giá trị thiên kim lưu li kính, chính là Diệp Lê ở bồi trung vô tình cộ đến hẳn giữa cỗ hẳn cũng chỉ là thân mình hơi hơi cứng còng một chút, mặt khác có thể nói là ngoan ngoãn phục tùng.

Đãi Diệp Lê cho hẳn họa xong sau, xuất hiện lưu li trong gương đã là một vị thiên ki ầu bá mị tuyệt đại giai nhân, Đông Phương Bất Bại nhẹ nhàng sờ lên mặt, trong lúc nhất thời đầu đã quên áp tế tiếng nói, lẩm bẫm nói "Này thật là ta sao?"

Diệp Lê mỉm cười nói "Đây là một trương nữ nhân mặt."

Đông Phương Bất Bại đột nhiên ngừng đầu nhìn về phía nàng, nàng khuôn mặt ở tối tăm ánh đèn hạ có chút mơ hồ không rõ, chỉ có cặp kia sâu thăm con ngươi, phảng phất nhìn thấu hết thảy.

Nàng bỗng nhiên lại cúi xuống ' thân, tới gần Đông Phương Bất Bại, tay khẽ vuốt thượng hẳn mặt, đối với lưu li kính, thanh âm nhẹ nhàng chậm chạp nói: "Ta có thể làm người có được một trương nữ nhân mặt, đồng dạng có thể làm người có được một nữ nhân thân thể, hoàn hoàn chĩnh chĩnh không thua với Nhậm Doanh Doanh thanh xuân vũ mị thân thể."

"Người..... Người nói cái gì?" Đông Phương Bất Bại con ngươi đã kinh lại nghi nói, muốn lên thân mình lại bị áp chế đến không thể động đậy, có như vậy bản lĩnh nữ nhân tuyệt không phải người bình thường.

Diệp Lê mỉm cười nói "Ta cũng không nói láo, chỉ cần người nguyện ý trả giá một thứ."

"Thế nào? Nguyên ý sao?"

"Ta..... Ta nguyên ý." Đông Phương Bất Bại chống cự không được như vậy dụ hoặc.

Đương chính mình tới rồi Bát Hào Đương phô sau, Đông Phương Bất Bại đã có thể tin tưởng đối phương có như vậy năng lực thực hiện hẳn tâm nguyện, như thế quý thần khó lường.

Đông Phương Bất Bại hỏi. "Ta muốn trả giá chính là cái gì?"

Diệp Lê nói "Là thiên phú, người võ học thiên phú, cần đợi nó sau người võ công sẽ không lại có tiến bộ, nhiều lắm duy trì ở người hiện tại cái này trình độ."

"Nếu như vậy, vậy cần đợi đi." Đông Phương Bất Bại với võ học thượng nhưng thật ra tiêu sái, tu luyện Quỷ Hoa Bảo Điện sau, hẳn đã đến võ học đỉnh chõ, tái vô sở cầ, chính là hiện tại cái này cảnh giới, hẳn cũng tự tin trên đời này không người có thể thắng được hẳn.

Đương nhiên này đối Bát Hào Đương phô tới nói cũng là bút hảo sinh ý, Đông Phương Bất Bại võ học thiên phú có thể nói là trên thế giới này xuất sắc nhất mấy người chi nhất, hưởng chi hẳn vẫn là hiệu cần đợi lựa chọn hộ khách.

Diệp Lê nói "Vậy người nghĩ kỹ rồi, dùng võ học thiên phú đổi một khối nữ nhân thân thể."

Lúc này, Đông Phương Bất Bại bỗng nhiên lại chần chờ xuống dưới, "Người có thể cho ta biến thành nữ nhân, đó có phải hay không....."

"Cũng có thể làm ta biến trở về nam nhân?" Hẳn hẹp dài mắt phượng hơi hơi chớp động.

Diệp Lê trong lòng thoáng lấp bắp kinh hãi, nhưng vẫn là gạt đầu nói, "Tự nhiên có thể."

Đông Phương Bất Bại thẫn thẫn sắc đôi đôi, tựa hồ có chút do dự không chừng lại hỏi, "Kia cần đồ vật?"

Diệp Lê nói, "Vẫn như cũ bất biến."

Đông Phương Bất Bại không nói gì, Diệp Lê xem tới được hấn nội tâm ở do dự không chừng ở giây giụa, là nam nhân vẫn là nữ nhân, Đông Phương Bất Bại sẽ tưởng biến thành nữ nhân càng nhiều là bị Quỷ Hoa Bảo Điển ảnh hưởng, mà hấn cũng phóng túng như vậy dục vọng trần luân, nhưng Bát Hào Đương phô xuất hiện cho hấn gõ vang lên một cái tỉnh chung, đã có cơ hội, kia vì cái gì không hề một lần nữa biến trở về đi, mà hấn sớm đã không giống lúc trước theo đuổi quyên lực dục vọng, võ công với hấn mà nói cũng đã không hề tác dụng.

Đông Phương Bất Bại nói, "Ta còn tưởng lại suy xét suy xét," ngay sau đó hấn lại có chút lo lắng Diệp Lê hoài nghi hấn cần đồ quyết tâm, nói "Ta đâu không phải là nghĩ ra người phản người."

"Không sao, loại người này sinh đại sự đích xác hấn là hảo hảo suy xét." Diệp Lê ôn thanh nói.

Diệp Lê đợi hấn hồi lâu, mới nghe hấn làm ra quyết định, "Ta muốn biến trở về nam nhân, hoàn hoàn chính chính nam nhân."

Diệp Lê mỉm cười nói, "Có thể."

Chương 48

Phúc uy tiêu cực duy nhất cô nhi, Lâm Bình chi đem phái Thanh Thành một môn tàn sát việc ở trên giang hồ truy đến ào ào huyền náo, mọi

người đầu nói Lâm Bình chi là luyện biết trừ tà kiếm pháp, mới có thể tiến tốc nhanh như vậy, liền phái Thanh Thành chương môn Dư Thương Hải cũng ở hấn thủ hạ đi bất quá 30 chiêu.

Cứ việc việc này khơi dậy càng nhiều người trong võ lâm đối Tịch Tà Kiếm Phổ mơ ước chi tâm, đáng tiếc Lâm Bình chi hiện giờ võ công đã không phải bọn họ có thể nê hà được, chính là Thanh Thành tàn lưu đệ tử cũng không dám sinh có báo thù chi niệm.

Vì thế Lâm Bình chi cũng đã bị đánh thành ma đạo chi lưu, liền không người đi thêm trâu chọc.

Lâm Bình chi trải qua bị Ngũ Nhạc kiếm phái nhân phái Thanh Thành bị giết chi cố vầy công chuyện của hấn sau, đối cái gọi là chính đạo nhân sĩ cũng có càng khắc sâu nhận thức, lúc trước bọn họ phúc uy tiêu cục mãi môn bị giết khi không người chịu đứng ra nói câu công đạo lời nói, chờ đến phái Thanh Thành bị hấn tru diệt sau ngược lại đứng ra đối hấn khoa tay múa chân, đều là chút giả nhân giả nghĩa tiểu nhân hạng người.

Hấn cũng không hề so đo bị coi như chính đạo vẫn là ma đạo, thật đánh thật lực lượng mới là thật sự. Báo thù sau hấn liền đoạt lại Lâm gia gia tài trọng khai phúc uy tiêu cục, có hấn tọa trấn tâm phúc uy tiêu cục, không người dám phạm, dần dần cũng thành nam bắc thông ăn Đại Tiêu Cục.

Mơ ước Tịch Tà Kiếm Phổ còn có một người, phái Hoa Sơn chương môn Nhạc Bất Quần, phái Hoa Sơn bốn thực lực vì Ngũ nhạc đứng đầu, đáng tiếc lúc trước bên trong cánh cửa kiếm khí nhị tông nội chiến, tử thương thảm trọng, rất nhiều võ học tinh tú cũng đánh rơi hầu như không còn, phái Hoa Sơn địa vị cũng rơi xuống nhất mạt, Nhạc Bất Quần tự tiếp quản phái Hoa Sơn chương môn tới nay, vẫn luôn lấy chấn hưng Hoa Sơn vì theo đuổi, vì thế hấn có thể không từ thủ đoạn.

Sớm tại diệt môn là lúc hấn cũng đã phái người đến Phúc Kiến giám thị Lâm gia, vì chính là được đến Tịch Tà Kiếm Phổ, không thành tưởng kia kiếm phổ cư nhiên bị Lâm gia tiêu tử ' luyện thành ', còn giết Dư Thương Hải. Dư Thương Hải võ công không thể so hấn thấp, cư nhiên nhẹ nhàng bị Lâm Bình chi đánh bại, Nhạc Bất Quần cũng trong lòng không để có thể từ Lâm Bình tay đoạt tới kiếm phổ.

Nhạc Bất Quần nghĩ việc này chỉ sợ còn phải từ từ mưu tính, nghe nói Lâm Bình chi đến nay chưa lập gia đình, mà chính mình nữ nhi linh san vừa lúc cùng hấn tuổi tác xấp xỉ, thích hợp vô cùng.

Hấn một bên đi dạo bước chân một bên suy tư, nhất thời chưa phát hiện thư phòng cửa sổ bỗng nhiên bị mở ra, chờ hấn lại xoay người khi lại phát hiện chính mình ghé trên ng ǎ một người tuổi trẻ nữ tử.

"Người là người phương nào?" Nhạc Bất Quần tay mắt lanh lẹ đã nhớ xuống kiếm, chỉ hướng kia thanh y nữ tử.

Diệp Lê mỉm cười nói, "Người như vậy hoảng loạn làm cái gì, sợ ta đã biết người bí mật?"

"Người đang nói cái gì?" Nhạc Bất Quần tuy trong lòng hoảng loạn, không biết mới vừa r ǎ l ầ n b ầ n l ầ u b ầ u đã bị nàng nghe xong nhiều ít, nhưng trên mặt lại một chút không hiện.

Diệp Lê cũng bất hòa hấn lại vòng vo, "Người không phải muốn biết Lâm Bình chi võ công sao?"

Nhạc Bất Quần nắm chuôi kiếm tay căng thẳng, lại nghe Diệp Lê nói "Ta đây nói cho người, hấn luyện không phải Tịch Tà Kiếm Phổ, hấn võ công là ta cấp."

Nàng lại nhìn về phía Nhạc Bất Quần, nhẹ nhàng cười, "Người muốn sao?"

Nhạc Bất Quần đối võ công cùng chấn hưng phái Hoa Sơn khát cầu chi tâm sớm đã siêu việt hết thảy, hẳn đương nhiên sẽ không cự tuyệt Diệp Lê.

"Ta muốn người sau khi chết linh hồn."

"Hảo."

Một cái ngục quân tử hẳn nếu có thể đương nhất thời người tốt, kia hẳn là có thể cả đời lập tức đi.

Đông Phương Bất Bại biến trở về nam nhân sau, cũng không có thay đổi phía trước sinh hoạt, hẳn đã không có thu hồi giáo quyên lực, cũng như cũ đối Dương Liên Đình cực kỳ tín nhiệm, một lần nữa biến trở về nam nhân cũng không có làm hẳn mất đi đối Dương Liên Đình tình yêu. Mà Dương Liên Đình, trừ bỏ quyên lực hẳn căn bản là không để bụng Đông Phương Bất Bại, cũng liền không hề có phát hiện Đông Phương Bất Bại biến trở về nam nhân, ngược lại đối Đông Phương Bất Bại không hề làm hẳn ngủ lại, cũng không hề họa những cái đó ghé tởm phẫn trạng xuyên nữ nhân quần áo mà cảm thấy một chút nhẹ nhàng.

Nhưng Dương Liên Đình ngày lành không bao lâu, nhiệm giáo chủ Nhậm Ngã Hành ở nữ nhi Nhậm Doanh Doanh dưới sự trợ giúp từ Tây Hồ ngấm nhà tù tằm tối trốn thoát, càng là sát thương Hắc Mộc Nhai, giáo chúng sớm đối Đông Phương Bất Bại mặc kệ Dương Liên Đình chuyên quyên việc bất mãn, thấy trước giáo chủ trở về cũng sôi nổi dựa vào.

Dương Liên Đình thấy thế không hảo chạy trốn tới Đông Phương Bất Bại phòng, Đông Phương Bất Bại tuy nhân cần đề một chuyện, võ công

thoáng lui bước, nhưng đối phó khởi Nhậm Ngã Hành này vài người cũng như cũ là thành thạo, nhưng thông minh Nhậm Doanh Doanh kịp thời bắt Dương Liên Đình, tra tấn hắn lấy nhiều loạn Đông Phương Bất Bại tâm thần.

Cuối cùng Dương Liên Đình thân chết, mà Đông Phương Bất Bại không có đi theo chịu chết mà là liều mạng trọng thương bảo hạ Dương Liên Đình thi thể trốn hạ Hắc Mộc Nhai.

Một tìm được an toàn địa phương, hắn liền tìm Bát Hào Dương phu, hắn biết lấy Bát Hào Dương phu năng lực nhất định có thể cứu sống liên đệ.

Hiệu cầ đề đích xác có thể cho đã chết Dương Liên Đình sống lại, nhưng Diệp Lê nói cho hắn, "Ta muốn người linh hồn."

Linh hồn? Đông Phương Bất Bại không nghĩ tới muốn trả giá đại giới lại là lớn như vậy, "Liền không thể muốn khác, ta một thân võ công, ta đôi mắt, tứ chi, thọ mệnh, này đó đều có thể." Hắn vội vàng nói, lời nói đều là chân tình thực lòng.

Diệp Lê lắc đầu, "Không được, hắn đã chết, muốn hắn sống lại đây là người cầ trả giá đại giới." Ngay sau đó Diệp Lê lại nhắc nhở hắn nói "Khế ước một khi thành lập, người đầu sẽ bị lưu tại hiệu cầ đề, không có bất luận cái gì cảm tình, không có bất luận cái gì tri giác, thời hạn còn lại là vĩnh viễn."

Muốn Đông Phương Bất Bại chịu người khổng chế vĩnh sinh vĩnh thế, vô tri vô giác, hắn thật sự không tiếp thu được, hắn chần chờ,

Đông Phương Bất Bại không phải không muốn lấy chính mình mệnh đổi Dương Liên Đình, chỉ là nếu muốn bắt kiếp sau đổi hắn không khỏi có

chút do dự, có thể cùng Dương Liên Đình làm một đời phu thê hần đảo cũng cảm thấy mỹ mãn.

Diệp Lê rõ ràng hần do dự, cũng biết hần hạ không được quyết tâm, liền thở dài một hơi, nói "Người đã vô tình cấn đờ, kia liền rời đi đi."

Đông Phương Bất Bại còn muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng vẫn là không có mở miệng, chỉ sợ hần cũng minh bạch chính mình tâm ý, hần đối Dương Liên Đình ái còn không có sâu đến có thể vì này cấn đờ linh hần.

Diệp Lê nhẹ nhàng vung tay lên, liền làm hần vệtới trong hiện thực.

Đông Phương Bất Bại vệtới tạm thời ẩn thân huyết động trung, bên trong còn sắp đặt Dương Liên Đình xác chết, hần ngỡ ngác mà nhìn Dương Liên Đình xác chết. Đột nhiên lại là khóc lớn lại là cười to, trạng nếu điên khùng. Sau một hồi, chờ hần tỉnh táo lại, hần liền bình tĩnh mà vùi lấp Dương Liên Đình, chính mình tắc thay một thân hôi sam, có vẻ có chút dáng vẻ hào sảng, nhưng mặt mày gian lại đậm nhiên rất nhiều.

Hần hướng tới Hắc Mộc Nhai hướng bắc phương hướng đi, vút lại trước kia, quên mất tình yêu danh lợi, theo chính mình tâm ý khắp nơi đi một chút nhìn xem.

Nhiều năm sau, Lệnh Hồ Xung huề thể Nhạc Linh San ở tái ngoại ngẫu nhiên gặp được một du khách, trò chuyện với nhau thật vui, ly biệt sau thật lâu không thể quên.

Diệp Lê trở lại hiện thực sau, vừa lúc đuổi kịp Tiết Nhiên tới tìm nàng, mời nàng cùng đi tham gia Đường Thái hôn lễ, đương nhiên đây là hần tưởng ước Diệp Lê lấy cớ mà thôi, rõ ràng hần nhìn thấy Diệp Lê số lần

một bàn tay đầu số đến tới, cố tình đến nay còn không muốn từ bỏ, cùng không dám nam tường không quay đầu lại dường như.

Bất quá, Đường Thái hôn lễ, Diệp Lê đôi mắt hơi lóe, nàng bỗng nhiên có chút hứng thú.

Trải qua Nghiêm Chi Hành c ần đ ờ sau, Đường Thái trở về tới r ấ bình thường sinh hoạt, thậm chí hiện giờ đã muốn đi vào hôn nhân điện phủ. Nhưng, tâm lang lại không phải Nghiêm Chi Hành.

Này li ền như là người vì nàng trả giá nhiều như vậy, nhưng nàng vô tri vô giác, li ền cuối cùng ái người cũng không phải người.

"Này đáng giá sao?" Diệp Lê đi đến ánh mắt vẫn luôn ôn nhu nhìn chăm chú vào trên đài Nghiêm Chi Hành bên người, nhẹ giọng cười nói.

Nghiêm Chi Hành quay đầu nhìn đến nàng, không cấm nhíu nhíu mày, lại nhìn đến ở bên kia cùng bằng hữu chào hỏi Tiết Nhiên, li ền biết là ai mang nàng tới, Tiết Nhiên gia hỏa này sớm muộn gì sẽ bị chính hấn hại chết.

Nghiêm Chi Hành trầm giọng nói, "Bát Hào Dương phô lão bản cũng phải hỏi có đáng giá hay không sao?"

Diệp Lê nhấp môi mỉm cười, "Chỉ là có điếm tò mò mà thôi"

Nghiêm Chi Hành tiếp tục nhìn trên đài một bộ trắng tinh áo cưới chính ngọt ngào tiếp thu một nam nhân khác cho nàng mang lên nhẫn Đường Thái, "Nàng hạnh phúc là đủ r ấ."

"Đúng không?" Diệp Lê cười khẽ, cũng không biết là đ ồng tình vẫn là trào phúng, lại có lẽ cái gì ý vị cũng không có.

Chung Nguyên Kiệt cũng tới Đường Thái hôn lễ, hơn nữa ở trong đám người liếc mắt một cái liền liền nhận ra Diệp Lê. Ngày đó hắn làm bạn tốt phương trạch cho hắn tìm khắp tất cả tham gia hoạt động trong yến hội xuất hiện quá vừa độ tuổi nữ hài, nhưng không có một cái là Diệp Lê, phương trạch cũng nói giỡn nói có phải hay không hắn nhận sai, nhưng Chung Nguyên Kiệt trực giác nói cho hắn, hắn tuyệt đối ở nơi nào gặp qua Diệp Lê.

Không nghĩ tới, ở lại một cái hội trường thượng, hắn rốt cuộc tìm được rồi nàng, hắn muội muội Diệp Lê. Chung Nguyên Kiệt cong cong khoe miệng, thắng người vẫn là hắn, hắn ba Chung Lương phí như vậy đại công phu người muốn tìm này không phải bị hắn đụng phải.

Diệp Lê cũng phảng phất lòng có cảm ứng mà triều Chung Nguyên Kiệt nơi địa phương nhìn qua đi, Chung Nguyên Kiệt đầu tiên là sửng sốt, sau lộ ra cái đại đại tươi cười, nhưng Diệp Lê chỉ đạm mạc mà nhìn hắn một cái, hướng đám người ngoại đi đến.

Chung Nguyên Kiệt vội vàng đẩy ra đám người, đuổi theo qua đi, vẫn luôn đuổi tới buồng vệ sinh đường đi, lại không thấy bóng người.

Chung Nguyên Kiệt mặt tối sầm, nhắm mắt lại liền đẩy ra WC nữ môn, "Có sắc lang a ~" trên mặt ăn vài cái cũng không hảo đánh trả Chung Nguyên Kiệt, phân biệt gõ sở hữu cách gian, ở dọa chạy hai nữ sinh sau, cuối cùng không thu hoạch được gì, Chung Nguyên Kiệt nhíu nhíu mày, người như thế nào đột nhiên không thấy.

Lúc này, Chung Nguyên Kiệt phía sau môn bỗng nhiên 'loảng xoảng' một chút đóng lại. Hắn tiến lên lôi kéo then cửa tay, lại như thế nào cũng vẫn không khai, liền ở Chung Nguyên Kiệt hoài nghi là ai ở trên đùa hắn khi, rõ ràng chỉ còn lại có hắn một người nữ buồng vệ sinh xuất hiện người thứ hai thanh âm.

"Người vì cái gì tìm ta?"

Diệp Lê con người đen nhánh mà nhìn chăm chăm hẳn phía sau lưng, Chung Nguyên Kiệt bay nhanh mà xoay người nhìn đến nàng khi hoảng sợ nhìn không được dựa tới r ỡ trên cửa, "Người..... Vừa r ỡ nơi này còn không có người." Chung Nguyên Kiệt có chút da đầu tê dại, nuốt nuốt nước miếng nói.

"Trả lời ta vấn đề"

Diệp Lê lạnh lùng mà nhìn hẳn, nhưng tốt xấu bởi vì nói chuyện nhiều phân nhân khí, Chung Nguyên Kiệt trong lòng cũng dần dần dâng lên rồi cuộc nhìn thấy Diệp Lê vui sướng, cũng cảm thấy chính mình vừa r ỡ có điểm mất mặt, khóe miệng kéo kéo, đứng dậy nói "Ta chính là muốn nhìn một chút hẳn áy náy bộ dáng."

Cái này ' hẳn ' chỉ chính là ai, rõ ràng.

"Ta khuyên người tốt nhất không cần đem chuyện của ta nói ra." Diệp Lê khóe môi hơi nhấp, sinh ra một tia lạnh lẽo.

Nhưng Chung Nguyên Kiệt người này ai nếu không làm hẳn làm mỗ sự, hẳn thiên là muốn đi làm, "Dựa vào cái gì, nói nữa, chẳng lẽ người li ền không hận hẳn? Người nếu là nguyện ý cùng ta cùng nhau, tuyệt đối có thể làm hẳn không hảo quá....."

Diệp Lê con người trầm tĩnh nói, "Người đại có thể thử xem."

"Nói ra lại làm sao vậy....." Người vốn dĩ chính là ta thân sinh muội muội.

Chung Nguyên Kiệt phát hiện không thích hợp, không cấm vuốt miệng mình, một khi đề cập Diệp Lê sự, hẳn li ền cái gì thanh âm đều phát không

ra, miệng cũng không nghe sai sử, giống như là bị người mạnh mẽ khống chế giống nhau. Hấn không tin tà lại tưởng nói, hợp với thử vài lần đầu nói không nên lời. Chung Nguyên Kiệt đột nhiên ngừng đầu nhìn về phía Diệp Lê, "Người đối ta làm cái gì?"

Kết quả nháy mắt công phu, Diệp Lê liền xuất hiện ở trước mặt hấn, cũng bóp lấy hấn yết hầu, cứ việc không có gì hít thở không thông khó chịu cảm giác, nhưng lại là bị chặt chẽ kiềm chế trụ. Diệp Lê nhìn hấn đôi mắt, con người sâu thẳm, thanh âm nhàn nhạt nói "Nói không ra lời rất khó chịu đi, ta còn nói cho người, người không chỉ có nói không nên lời cùng ta có bất luận cái gì quan hệ sự tình, người cũng viết không được, cũng vô pháp ám chỉ cho người khác."

"Ta nghĩ tới muốn hay không lau sạch trí nhớ của người, nhưng cẩn thận ngẫm lại, ta vì cái gì muốn làm như vậy, giữ lại ký ức cũng không so quên mất muốn tới đến hảo." Diệp Lê cuối cùng đối hấn lộ ra một cái mỉm cười, sau đó mạnh mẽ đem Chung Nguyên Kiệt hung hăng ngã ở bồn rửa tay bên.

Chung Nguyên Kiệt phía sau lưng thật mạnh đánh vào cứng rắn bồn rửa tay bên rìa, một trận đau đớn qua đi lại mở mắt ra khi, Diệp Lê đã không thấy.

Tác giả có lời muốn nói: (đây là trong lòng ta kết cục, cảm thấy làm giáo chủ cùng dương xé chi bằng làm hấn nhận thức đến chính mình không có như vậy ái dương. Ái đối phương ái đến có thể trả giá linh hồn trả giá đời đời kiếp kiếp, thỉnh tham khảo phía trước A chu, kia phân cảm tình đại gia sẽ không nghi ngờ đi.

Đây là Nghiêm Chi Hành cùng Đường Thái kết cục, đại gia sẽ không đã quên hai người kia đi. Một câu, hiện thực không phải đễ dàng thoai, công chúa sẽ không bởi vì vương tử anh hùng cứu mỹ nhân mà gả cho hắn, mà là lựa chọn một cái khác vương tử. Cho nên cũng là BE, cấp Nghiêm Chi Hành điếm cây nển)

Chương 49 hiện thực

Chung Nguyên Kiệt đỡ eo từ WC nữ ra tới khi, bị đi ngang qua người nhìn vài mắt, nguyên lai chung thiếu thích cái này giọng a, Chung Nguyên Kiệt tức giận đến h ỏi trừng mắt nhìn qua đi, nếu không phải trên người đau hẳn liền trực tiếp một quyền tấu đi qua.

Nếu Diệp Lê người đã đi r ồi, yến hội hẳn cũng liền không nhiều đãi, trực tiếp lái xe liền về nhà.

Không khỏi bị những người khác hỏi trên người thương, Chung Nguyên Kiệt cơm chiều cũng không xuống dưới ăn, là kêu người hầu đưa lên đi, khó được về nhà Chung Lương không quen nhìn mà trách cứ một câu, "Thật là dưỡng ra tới kì ều tính nết."

Chỉ là bị mắng người chính thành thoi thành thoi mà nằm ở trong phòng trên giường lớn, bắt đầu h ỏi tưởng hôm nay phát sinh sự, đến tột cùng là hắn đang nằm mơ, vẫn là này hết thủy đ ều là thật sự.

Chung Nguyên Kiệt tả cố hữu nhìn thoáng qua, thấy trong phòng không ai, sau đó thanh thanh giọng nói, "Diệp....." Lê tự còn không có xuất khẩu, yết hầu tựa như bị người nắm giống nhau, như thế nào phát không ra thanh âm tới.

Xem ra, tất cả đ ều là thật sự.

Chung Nguyên Kiệt nhìn chằm chằm tr ần nhà, hấn không chút nghi ngờ nếu chính mình lại đuồi theo chuyện này đi xuống, tiếp theo, Diệp Lê sẽ..... Giết hấn.

Bởi vì trên người thương sự, Chung Nguyên Kiệt khó được ở nhà đ ăi mấy ngày, bất quá cùng Chung Lương vẫn là bộ dáng cũ, hai xem tướng sinh ghét. Hôm nay, Chung Lương bỗng nhiên nổi giận ðùng ðùng mà từ thư phòng ra tới, đi xuống lầu, chấ t vẫn ng ồi ở trên sofa xem TV Chung Nguyên Kiệt nói, "Người nói, ảnh chụp có phải hay không lại là người lấ y."

"Cái gì ảnh chụp a?" Chung Nguyên Kiệt b ữ môi nói.

Chung Lương thái dương thượng gân xanh bạo khởi, theo hàm răng phùng bài trừ tới dườ ng như "Chính là người muội muội Diệp Lê kia bức ảnh."

"Kia trương?" Chung Nguyên Kiệt kh ẽ nhú mày, "Không phải lại cho người sao? Như thế nào không thấy?"

Chung Lương trừng mắt mắt lạnh l ẽo nói, "Trừ bỏ người, ai sẽ tới ta thư phòng tùy tiện phiê n đ ồ vật."

"Ta nói, người không c ần tùy tiện oan uông người, người thư phòng lại không phải chỉ có ta mới có thể đi vào." Chung Nguyên Kiệt nói còn tà liếc mắt một cái vừa mới nghe thấy khắc kh ầu thanh từ trong phòng ra tới Du Vân, trong lòng cười lạnh một tiếng, không gọi cầu mới cần người đ ầu.

Du Vân nhi ều tâm tư l ả lướt người a, thấy thế nào không ra Chung Nguyên Kiệt như vậy rõ ràng chỉ trích, nhưng cũng không c ần cùng hấn trí khí, chỉ ôn thanh nói "Ta như thế nào sẽ ðộng ðối với người ba như vậy quan trọng ảnh chụp đ ầu."

Chung Lương trong lòng cũng là tín nhiệm Du Vân, Du Vân người này từ trước đến nay là nhất thoả đáng chu đáo.

Chung Nguyên Kiệt châm chọc mà cười một tiếng "Nếu là không thể gặp lão công cùng ngày xưa người yêu sinh hạ hài tử đâu?" Lời kia vừa thốt ra, Du Vân liền trắng mặt, nàng là nói như thế nào cũng không đúng.

Chung Lương tự nhiên không có khả năng nhìn Chung Nguyên Kiệt như vậy chèn ép chính mình thế tử, vội vàng trách mắng "Như thế nào cùng người du a di nói chuyện đâu, nàng là người trưởng bối."

"Trưởng bối? Ta nhưng cho tới bây giờ không như vậy nghĩ tới." Chung Nguyên Kiệt không phục quản giáo địa đạo, cũng không nghe Chung Lương mắng, gia gia nãi nãi đều đi ra ngoài, hiện tại nhưng không ai che chở hắn, trực tiếp cầm lấy chìa khóa xe, rời đi gia.

Chung Lương cũng không có khả năng rơi xuống mặt mũi đi ngăn đón hắn, chỉ phải ở phòng khách tức giận mắng vài thanh, Du Vân ở một bên cũng không nói lời nào, tương phản nàng quen thuộc Chung Lương tính tình, hắn không thích Chung Nguyên Kiệt là thật sự, nhưng cũng không đại biểu hắn sẽ không tin tưởng Chung Nguyên Kiệt nói, huống chi kia nói tới rồi tâm khảm.

Du Vân chẳng lẽ thật sự không ghen ghét sao? Đáp án là phủ định, Diệp Chỉ Lan mẹ con sự chung gia liền Chung Nguyên Kiệt một cái hài tử đều biết, nhưng nàng lại là bị chẳng hay biết gì, xong việc Chung Lương cũng không có nghĩ tới cho nàng cái này thế tử một cái thích hợp giải thích, tựa hồ đem nàng cùng hắn quá khứ, hắn cảm tình cắt mở tới.

Đối với hắn vẫn luôn yêu thương chung toàn, gần nhất thái độ cũng có chút kỳ quái, thường thường nhìn tiểu nữ nhi sẽ xuất thân, Du Vân biết hắn là suy nghĩ cùng âu yếm nữ nhân sinh hài tử, hắn chân chính ái hài tử,

đại nữ nhi Diệp Lê. Du Vân nhin không được cười khở, nàng hẳn là may mắn Diệp Chỉ Lan hiện tại kết hôn sao? Còn cùng nàng trượng phu đi nước ngoài, nói vậy đời này, hai người bọn họ đều sẽ không gặp lại.

Chung Nguyên Kiệt mở ra hần xe thể thao, trong tay nắm tay lái, lang thang không có mục tiêu mà khai ở trên đường, tốc độ xe lại khai đến cực nhanh, bên tai thổi qua tiếng gió rất lớn, nhưng Chung Nguyên Kiệt một chút cũng không có đem xe đnh dăng lên tới ý tưởng. Trên đường lại gặp phải mấy cái đ ồng dạng mở ra siêu xe tưởng so đấu một chút người trẻ tuổi, nhưng Chung Nguyên Kiệt tâm tình không phải thực hảo, cũng không tâm cùng bọn họ chơi đi xuống, nhất giẫm chân ga rớt cuộc, đưa bọn họ ném tới r ồi mặt sau.

Ngực kịch liệt mà phập ph ồng, yết hầu cũng có chút khô khốc, Chung Nguyên Kiệt giờ phút này lại đột nhiên nghĩ đến một sự kiện, ảnh chụp, không phải là bị Diệp Lê c ầm đi đi. Một cỗ lạnh lẽo thoán đ ể bụng đ ầu.

G ần là kia trong nháy mắt thất thần, Chung Nguyên Kiệt xe li ền thẳng tấp mà đánh vào khúc cong vậy côn thượng, phát ra thật lớn tiếng vang, động cơ cái mạo hiểm yên, gay mũi mũi xăng, bên trong người cũng ngất đi.

Chung người nhà đuổi tới bệnh viện khi, Chung Nguyên Kiệt mới vừa bị đưa vào phòng giải phẫu, Chung Lương lúc này biểu hiện đến so bất luận cái gì thời điểm đ ều phải giống Chung Nguyên Kiệt phụ thân, hần bình tĩnh hỏi, "Bác sĩ, ta nhi tử hiện tại thế nào?"

Bác sĩ chỉ trở về một câu, "Tình huống không phải thực hảo, các người tốt nhất chuẩn bị tâm lý thật tốt." Nói xong li ền đi theo mặt khác nhân viên y tế vào phòng giải phẫu.

Chung gia lão thái thái nghe vậy, trực tiếp thân mình xụi lơ về phía sau đổ đi, bị Chung Lương cùng với Chung Lương phụ thân đỡ lấy, "Đây là muốn chúng ta chung gia vô hậu sao? Chung lê không thấy, nguyên kiệt lại xảy ra chuyện....."

Chung Lương cùng chung lão gia tử vội vàng trấn an nàng cảm xúc, cũng kêu bác sĩ hộ sĩ tới, chung lão thái thái rất cuộc lớn như vậy tuổi, không chịu nổi đả kích.

Du Vân tuy rằng cũng vì Chung Nguyên Kiệt lo lắng, nhưng nghe lời này liền có chút không phải vị, vô hậu? Tiểu toàn chẳng lẽ liền không phải Chung Lương hài tử, bọn họ thân cháu gái sao? Vẫn là bọn họ trong mắt cũng chỉ có Chung Nguyên Kiệt cùng Diệp Lê.

Nàng giờ khắc này trong lòng dâng lên bí ẩn mà xấu xí ý niệm, nếu là Chung Nguyên Kiệt đã chết nên thật tốt, như vậy chung gia hài tử cũng chỉ có chung toàn một cái.

Theo dài dòng chờ đợi, Du Vân ý tưởng không chỉ có không có biến mất, ngược lại giống mạn đặng điên cuồng mà sinh trưởng lên.

Phòng giải phẫu môn rất cuộc khai, chung người nhà vội vàng đi lên hỏi tình huống thế nào, chủ trị bác sĩ nói cho bọn họ giải phẫu còn tính thành công, nhưng người bệnh còn chưa tạm thời thoát ly sinh mệnh nguy hiểm, liền xem hôm nay buổi tối.

Chung Lương tự nhiên là muốn thủ tại chỗ này, duy nhất nhi tử xảy ra chuyện, hấn như thế nào cũng không có khả năng mặc kệ, còn khuyên hai vị lão nhân gia trở về, chờ có tin tức tốt lập tức gọi điện thoại trở về.

Lấy Chung Lương địa vị, bệnh viện còn riêng an bài một gian phòng nghỉ làm hấn cùng Du Vân ở nơi đó chờ. Du Vân lấy cớ đi tranh buồng vệ

sinh, Chung Lương không có để ý. Trong phòng vệ sinh, Du Vân đứng ở trước gương, trải qua giấy giũa vẫn là từ trong bao lấy ra một trương màu đen danh thiếp, mặt trên viết ' thứ tám hào hiệu c ầm đ ò'.

Đó là từng có người tưởng lấy lòng nàng vị này quan lớn phu nhân khi đưa cho nàng, nói có thể thực hiện nguyện vọng, chỉ cần trả giá một chút đại giới, lúc ấy Du Vân tự cao gia đình mỹ mãn, sống trong nhung lụa, cũng không có để ý, nhưng hiện tại, Du Vân ánh mắt kiên định mà nắm chặt Bát Hào Đương phô danh thiếp.

Bát Hào Đương phô, Diệp Lê đang ngồi ở trước bàn lật xem hộ khách ký lục khi, lòng có cảm ứng, nâng lên mắt thấy hướng Bát Hào Đương phô tinh vách tường, xuất hiện tên, ' Du Vân '.

Gần là mấy giây lúc sau, một 30 tuổi tả hữu ăn mặc khéo léo ưu nhã nữ nhân liền xuất hiện ở Bát Hào Đương phô, mà nàng đang xem đến án thư sau ngồi ở hắc lưng dựa ghế Diệp Lê sau, trên mặt lại xuất hiện vẻ khiếp sợ, thất thanh kêu sợ hãi một tiếng liền biến mất.

Nàng là v ếtới trong hiện thực, chỉ cần kế ước không có ký xuống, khách nhân tùy thời đều có thể tự do rời đi hiệu c ầm đ ò, hiệu c ầm đ ò lực lượng cũng vô pháp ngăn trở.

Diệp Lê thấy chủ động tìm tới hiệu c ầm đ ò khách nhân kinh hách đến chạy trốn chết khi, không cấm nhú nhú mày, đứng dậy nhắm mắt lại, bắt đầu đi tìm tòi vị khách nhân này tin tức.

Nguyên lai, nàng là Chung Lương đương nhiệm thê tử, Chung Nguyên Kiệt mẹ kế.

Lại mở mắt ra sau, Diệp Lê đã không hề đem việc này để ở trong lòng, đi r ồi liền đi r ồi, hiệu c ầm đ ò khách nhân cũng không thiếu Du Vân này

một cái.

Trở lại trong hiện thực Du Vân dọa ra một thân m ò hôi lạnh, trong truy ền thuyết Bát Hào Dương ph ô lão bản cư nhiên chính là mất tích Diệp Lê. Nàng nâng lên thủ đoạn lại nhìn một chút đ òng h ò, còn hảo mới qua đi năm phút đ òng h ò, nàng hơi chút sửa sang lại một chút trang dung, lại khôi phục thành phía trước thong dong ưu nhã bộ dáng, chỉ là mặt so vừa nãy tái nhợt rất nhi ều.

Đêm đó, Chung Nguyên Kiệt thoát ly sinh mệnh nguy hiểm, cũng thực mau chuyên tới bình thường phòng bệnh.

Ba tháng đ ể, kinh thành đột phát một loại kiêu mới lưu cảm dịch bệnh, nhất đ ể cảm nhiễm đám người vì 15 tuổi dưới thanh thiếu niên, hơn nữa nhanh chóng lan tràn mở ra, cũng khiến cho đại diện tích khủng hoảng cùng lời đ ền, chính phủ phương diện trừ bỏ khẩn cấp triển khai trừ dịch hành động ở ngoài, theo sau không lâu, thủ đô thị. Ủy thư ký chờ nhi ều người nhân chưa kịp khi coi trọng tình hình bệnh dịch cũng giấu báo thủ đô thị tương quan tình hình bệnh dịch mà sôi nổi xuống ngựa.

Diệp chấn thanh gần nhất cũng vội đến chân không chạm đất, khó được ở trong nhà ăn cơm thời điểm, đại nhi tử Diệp Th ần Dương đột nhiên hỏi nổi lên tình hình bệnh dịch cùng quan lớn mất chức sự, diệp chấn thanh không có giấu h ắn, đem việc này phân tích cho h ắn nghe, ở h ắn xem ra, th ần dương mấy năm nay trưởng thành không ít, tư duy tâm tính cũng đủ đ ể cùng h ắn đàm luận những việc này, có khi nói một ít lời nói cũng làm h ắn nhin không được trước mắt sáng ngời.

"Kia ý tứ chính là nói cái kia vị trí vốn dĩ li ền không hảo làm." Diệp Th ần Dương bỗng nhiên nói.

Diệp chấn thanh thở dài một hơi, nói "Ai nói không phải đâu, cũng coi như thời vận không tốt, mới vừa ti ền nhiệm một năm li ền đụng phải loại việc lớn này, không vài người có thể gánh đến xuống dưới."

Diệp Th ần Dương không nói chuyện, cúi đầu lột mấy khẩu cơm.

Diệp Chỉ Lan cùng cố hàn sanh kết hôn sau li ền cùng hấn đi nước ngoài, bắt đầu r ồi chu du các nước sinh hoạt, cố hàn sanh ở rất nhiều quốc gia đều có sản nghiệp của chính mình, Diệp gia cũng rất vui lòng Diệp Chỉ Lan có thể cùng hấn cùng nhau ở bên ngoài nhiều nhìn xem, quên mất trước kia không vui, quá tâm sinh hoạt.

Kinh thành nổi danh vân gia, g ần nhất là tình cảnh bi thảm, chỉ vì bọn họ tiểu thiếu gia cảm nhiễm thượng mới nhất dịch chứng, Vân gia nhân trực tiếp làm kỳ hạ bệnh viện bác sĩ trú lưu tại vân gia, không dám có một chút ít thả lỏng, nhưng trước mắt li ền chuyên gia đều không có nghiên cứu chế tạo ra tới giải quyết phương án, lại là như vậy tiểu nhân hài tử, chỉ sợ rất khó chịu đụng đi.

Vân gia hạ nhân đều ở ng ầm nghị luận, nếu là tiểu thiếu gia không có, chỉ sợ thái thái nhật tử cũng không dễ chịu lắm, này thượng lưu trong vòng ai không biết Vân tiên sinh là có tiếng hoa tâm, ở bên ngoài cũng không biết dưỡng mấy cái tiểu nhân. Vân thái thái ở sinh cái thứ hai hài tử, vân gia tiểu thư Vân Hi khi li ền hồng r ồi thân mình, bác sĩ chẩn bệnh nói không thể sinh, tiểu thiếu gia không có, nhà này sản như thế nào cũng sẽ không rơi xuống Vân Hi tiểu thư một cái phải gả đi ra ngoài nữ nhi trên người, thái thái li ền thật không dễ chịu lắm.

Vân gia thái thái vẫn thu làm sao không phải như vậy tưởng, nàng đã vì chính mình hài tử bị bệnh đau tra tấn mà khổ sở, lại lo lắng chính mình

tương lai. Cuối cùng vẫn là ngoan hạ tâm, từ trong bao lấy ra một trương màu đen danh thiếp, Bát Hào Dương phô.

"Diệp tiểu thư." Vân thái thái vừa thấy đến hắc bối ghế sau môn đi vào tới Diệp Lê liền khấn trương mà từ ghế trên đứng lên, chỉ thấy nàng một thân kim sắc hắc thêu phục cổ váy dài, phối hợp ngân bạch vòng tròn đai buộc trán, mỹ đến làm người hít thở không thông.

"Vân thái thái, ngài mời ngài." Diệp Lê giơ tay nói, chính mình tắc ngài ở hắc bối ghế trên. "Cho nên, ngài là suy xét rõ ràng sao?"

"Dùng người nữ nhi Vân Hi nào đổi người nữ tử vân diệu bệnh tình khang phục." Diệp Lê xinh đẹp cười nói.

"Đúng vậy." vân thái thái ngoan hạ tâm tràng đạo, này đã không phải nàng lần đầu tiên đi vào hiệu cầ đ ồ, chỉ là lúc ấy nàng làm không được quyết đoán, muốn nàng thông minh đáng yêu nữ nhi thành ngọc tử kêu nàng như thế nào bỏ được, nhưng hiện tại li ền tốt nhất bác sĩ đều hạ bệnh tình nguy kịch thông tri, nàng cầ thiết muốn vứt bỏ một cái.

"Vân thái thái làm đổi mới là, cùng với nữ tử qua đời sau, người cùng người nữ nhi mất đi dựa vào, mất đi địa vị, xem người sắc mặt sinh hoạt, còn không bằng vinh hoa phú quý một đời, có người như vậy áy náy, người nữ nhi cũng có thể quá đến thoải mái." Diệp Lê thông thả ung dung nói, như là không có thấy vân thái thái mặt mày gian thống khổ giãy giụa.

"Giao dịch một khi thành lập, rốt cuộc vô pháp thay đổi."

Vân thái thái vẫn thu từ hiện thực tỉnh lại sau, li ền có hạ nhân kinh hoảng thất thố mà tới báo, "Thái thái không hảo, tiểu tiểu thư từ thang lầu thượng quăng ngã đi xuống."

Vân thái thái biết, đây là hiệu cậ̀n đ̣ồ lấy đi ṛồi nạ̀ng nữ nhi nạ̃o, lấy một cái nhất hợp lẽ thường phượng thức mang đi, không cho người hoài nghi, cũng sẽ không hoài nghi là nạ̀ng cái này làm mẫu thân tự mình cậ̀n đ̣ồ. Nạ̀ng nghiêng ngả lão đảo mà đi vào nữ nhi phòng, ôm chặt lấy còn ở hôn mê tiểu nữ hài, nước mắt ngăn không đượ̣c mà chảy xuống.

"Thực xin lỗi, thực xin lỗi, thực xin lỗi....." Ta không phải một cái hảo mục mục.

Mà đ̣ồng thời ở kinh thành một khác gia bệnh viện, bởi vì hài tử đ̣ồng dạng cảm nhiễm dịch chứng mà thử máu phát hiện hài tử đ̣ối chân tướng hai nhà nhân tâm tư phức tạp mà giằng co.

Chương 50

Nhiệm vụ lần này hiệu cậ̀n đ̣ồ cũng không có cấp ra minh xác hộ khách tên, tựa hồ phạm vi thực quảng, chủ yếu tập trung ở một gian tên là thần thoại tư nhân quý tộc cao trung.

Muốn dụ dỗ hộ khách tiến vào hiệu cậ̀n đ̣ồ thế tất muốn trước tiếp cận bọn họ, nhưng Diệp Lê cũng không tính toán lấy học sinh thân phận tiến vào thần thoại cao trung. Nếu là sinh viên nạ̀ng đảo còn không ngại, nhưng cao trung sinh nói, nạ̀ng học thức sớm đã xa xa siêu việt cao trung trình độ, giả thành cao trung sinh thật là quá mức bó tay bó chân chút, cho nên Diệp Lê lựa chọn giáo y này một thân phận.

Hải ngoại lưu học trở về, xuất thân tốt đẹp Hàn tịch Hoa kiều y khoa sinh.

Phải nói không hổ là đứng đầu quý tộc cao trung sao, chỉ là Diệp Lê một cái mới tới giáo y, trường học cho nạ̀ng xứng một gian tương đương rộng mở văn phòng, mở ra cửa sổ có thể trực tiếp nhìn đến trong trường học sân

thể đục cùng mặt khác xa hoa kiến trúc, cửa sổ thượng còn phóng một chậu màu xanh lục hướng dương thực vật, bàn làm việc, cà phê cơ, giá sách, y dược quây, chuyên môn cấp người bệnh chuẩn bị sạch sẽ to rộng giường bệnh đầy đủ mọi thứ, cũng xưng được với là nghiêm cẩn.

Diệp Lê cũng không tính toán làm ra cái gì thay đổi, dù sao nàng cũng sẽ không đả lâu lắm.

Nguyên bản nàng còn tưởng rằng phải dùng tinh thần lực đã lừa gạt bọn họ, nhưng qua mấy ngày nàng liền phát hiện kỳ thật cũng không dùng được nàng cái này giáo y làm chuyện gì, ở chỗ này liền đọc đều là nhà có tiền hài tử, nếu là thực sự có cái cảm mạo cảm mạo linh tinh bệnh cũng sẽ không tìm giáo y, mà là về nhà làm gia đình bác sĩ xem hoặc là đi trong nhà danh nghĩa đại bệnh viện chẩn trị.

Chân chính có thể tới Diệp Lê nơi này xem bệnh học sinh, chỉ có một loại khả năng, bị thương lại không muốn bị người trong nhà biết.

Thần thoại là cái rất có ý tứ địa phương, nơi này có một loại gọi là 'hồng tờ giấy' truyền thống, lập với thần thoại cao trung kim tự tháp đỉnh bốn cái gia cảnh ưu việt nhất học sinh khổng chế trường học hết thầy tài nguyên, nếu ai chọc giận bọn họ, liền sẽ bị dán lên hồng tờ giấy, bị toàn giáo người cô lập bài xích cũng khinh nhục.

Đủ loại phương thức, chỉ cần bọn họ có thể tưởng đến.

Này đàn còn không thể xưng là là 'đại nhân' hài tử lại là ngoài ý muốn tàn khốc a, Diệp Lê nội tâm không hề gợn sóng địa đạo.

Ngay từ đầu, bị khi dễ học sinh đến nàng này tới, nàng cũng chỉ là cho hẳn chỉ chỉ y dược quây, mặt khác cái gì cũng chưa nói, cái gì cũng không

có làm, nhìn bọn họ trằm mặc mà dùng thuốc đỏ bôi thương chỗ cùng tím thanh khoe miệng.

Dần dần mà, bị dán hờng tờ giấy học sinh thói quen tính đi vào diệp bác sĩ nơi này, ở bọn họ xem ra, diệp bác sĩ trằm mặc càng như là đối bọn họ còn sót lại không nhiều lắm lòng tự trọng tôn trọng, cũng là ở an tĩnh lắng nghe bọn họ thống khổ.

Mà cuối cùng có học sinh bắt đầu lấy hết can đảm hỏi, "Diệp bác sĩ, ta nên làm cái gì bây giờ mới hảo? Ta ba mẹ bọn họ khẳng định sẽ không đồng ý ta thôi học, thần thoại ở Hàn Quốc địa vị như vậy cao....."

Bọn họ cũng không phải một hai phải một đáp án, rốt cuộc ở bọn họ trong mắt, Diệp Lê cũng chỉ là một cái bình thường không có bao lớn bối cảnh năng lượng giáo y mà thôi, lời này kỳ thật là đang hỏi chính mình, dùng cũng là cuối cùng dững khì.

Cũng không cần lo lắng chính mình câu oán hận sẽ bị để lộ ra đi, ai làm Diệp Lê chính là vị thiện lương an tĩnh lại ôn hòa, sẽ chiếu cố đến người khác lòng tự trọng thầy thuốc tốt a.

Diệp Lê chưa chắc không biết bọn họ tiếng lòng, thậm chí còn nằng bởi vậy nghĩ tới một cái phi thường tốt chủ ý. Nàng xoay người nhìn phía bàn làm việc trước có chút đứng ngẩng không yên thanh tú nam sinh, mỉm cười nói: "Kỳ thật ta có một cái biện pháp có thể giúp người thoát ly hiện tại khốn cảnh, chỉ là yêu cầu trả giá một chút nhỏ đại giới."

"Các người nghe nói không, tô mân vũ nhà hấn công ty ở nước Mỹ đưa ra thị trường, bọn họ cả nhà đều di dân đi nước Mỹ, cho nên hấn hôm nay cũng chưa tới trường học."

Một người khác oán giận nói "Ta còn tưởng rằng hẳn bởi vì h òng tờ giấy sự bị bức lui học đâu, gia hỏa này cũng quá gặp may mắn đi."

"Ai nói không phải đâu." Một nam sinh sắc mặt pha mang ghen ghét địa đạo, thần thoại ở Hàn Quốc là đứng đ ầu cao trung, nhưng nếu là bởi vì trong nhà công ty đưa ra thị trường mà đi nước Mỹ đọc sách, còn tránh được h òng tờ giấy, thật đúng là gặp may mắn đâu.

"Không biết tiếp theo h òng tờ giấy là ai, vậy có trò hay nhìn." Mấy người đ ầu mang theo ác ý tươi cười, bởi vì bạo lực không phải buông xuống ở trên người mình, cho nên không chỗ nào cố kỵ.

Tô mân vũ rời đi thần thoại sự cũng không có khiến cho F4 bao lớn chú ý, bởi vì h òng tờ giấy mà rời đi nguyên nhân đủ loại, chỉ cần bọn họ ở cái này trường học địa vị vẫn cứ không có dao động là đủ r ồi.

Không đến nửa tháng, một cái đ ền đ ời li ền ở thần thoại bên trong lạng lẽ lan tràn mở ra, truy ền thuyết có một gian hiệu c ần đ ồ, có thể thực hiện người tâm nguyện, chỉ cần trả giá một ít bé nhỏ không đáng kể đại giới. Tuy rằng mọi người đ ầu ngoài miệng nói không cần thực hiện cái gì nguyện vọng, nhưng trong lòng đã sớm giống như lửa đốt cực nóng đi lên.

Diệp Lê một tay nắm một ly cà phê, đứng ở bên cửa sổ ngắm phong cảnh, bỗng nhiên môn bị gõ vang lên, "Mời vào." Diệp Lê xoay người đem cà phê đặt lên bàn, chính mình còn lại là ng ồi xuống.

Tiến vào chính là hai cái ăn mặc thần thoại cao trung giáo phục nữ sinh, một cái tú mỹ khả nhân, một cái tinh thần phấn chấn b ồng bột, thả rõ ràng là trong đó một người lôi kéo mặt khác một người lại đây.

"Mẫn trí, loại chuyện này sao có thể đâu? Nói ra sẽ bị diệp bác sĩ chê cười." Kêu Kim Ti Thảo nữ hài hạ giọng đối mặt khác nữ hài nói.

"Ti thảo, người li ên b ấ ta một l ần sao, làm ơn." Ngô Mẫn Trí lôi kéo Kim Ti Thảo làm nũng nói.

Không lay chuyển được ở trong trường học duy nhất hảo bằng hữu c ầu xin, Kim Ti Thảo đành phải đáp ứng r ấ. Hai người thực mau li ên thương lượng hảo, cùng nhau cấp Diệp Lê đánh thanh tiếp đón, "Diệp bác sĩ hảo."

"Các người tìm ta có chuyện gì sao?" Diệp Lê cũng ngụy trang ra trưởng bối thái độ ôn thanh nói.

"Ta..... Chúng ta muốn hỏi một chút Bát Hào Dương phô sự." Cái kia kêu Ngô Mẫn Trí nữ hài tử dẫn đầu lớn mật hỏi ra tới, ngay sau đó nàng lại tựa h ồ lo lắng Diệp Lê hoài nghi nàng ý đ ồ, cãi cọ nói "Đương nhiên, chúng ta không phải muốn làm cái gì chuyện xấu, là Kim Ti Thảo bị F4 dán h ồng tờ giấy, ta chỉ là tưởng giúp giúp nàng."

"Mẫn trí, nguyên lai người đ ầu là vì suy nghĩ." Kim Ti Thảo hiển nhiên cũng không nghĩ tới bạn tốt là ở vì chính mình sự mà lo lắng, tức khắc cảm động không thôi.

Ngô Mẫn Trí lộ ra chân thành tươi cười nói "Ti thảo, chúng ta là bạn tốt sao."

Diệp Lê rất có hứng thú mà nhìn này đối bạn tốt, chờ các nàng cảm động xong mới thông thả ung dung địa đạo, "Ta đích xác biết Bát Hào Dương phô sự." Biên nói dư quang biên chú ý Ngô Mẫn Trí sắc mặt, quả nhiên, khóe miệng hơi hơi cong một chút, mặc dù không nghe nàng tiếng lòng, Diệp Lê cũng có thể đoán được ra chỉ sợ nàng sớm đã tra ra Bát Hào Dương phô nghe đ ền là từ Diệp Lê nơi này đ ầu tiên truy ền lưu ra tới đi.

"Các người hữu nghị cũng thực làm ta cảm động, cho nên ta thực nguyện ý đưa các người một kiện lễ vật." Diệp Lê đưa cho các nàng hai

trương màu đen danh thiếp, một người một trương.

Ngô Mẫn Trí cùng Kim Ti Thảo sắc mặt mờ mịt, chỉ nghe Diệp Lê giải thích nói "Đây là đi hướng Bát Hào Dương phô danh thiếp, cần cái này chỉ cần trong lòng nghĩ Bát Hào Dương phô, sẽ có người tới đón các người."

"Bất quá, nhớ kỹ, một vật đổi một vật, thực hiện tâm nguyện đồng thời cũng muốn trả giá nhất định đại giới." Nàng nhưng không nghĩ tiếp đãi không có cần đồ ý nguyện khách nhân.

Ngô Mẫn Trí cùng Kim Ti Thảo ở đối Diệp Lê nói tạ sau liền rời đi phòng y tế. Chờ đi đến hành lang chỗ, Ngô Mẫn Trí liền đối Kim Ti Thảo nói, "Ti thảo, chúng ta đi thử thử đi, làm hiệu cần đồ triệt rớt người hồng tờ giấy."

Kim Ti Thảo nhấp nhấp miệng, nhìn trong tay nắm màu đen danh thiếp, cuối cùng nói "Mẫn trí, ta tưởng vẫn là tính."

Ngô Mẫn Trí tràn đầy khó hiểu nói, "Vì cái gì a, ti thảo, người không hiểu chúng ta trường học cái này truyền thống, đến mặt sau bọn họ chỉ biết càng làm càng quá đáng, người ngày đầu tiên tới cũng thấy được cái kia bị dán hồng tờ giấy nam sinh bị khi dễ đến có bao nhiêu thảm, nếu không phải hẳn tìm được rồi Bát Hào Dương phô, có lẽ hẳn thật sự sẽ chết cũng nói không chừng." Càng nói đến mặt sau, Ngô Mẫn Trí cũng mang ra vài phần thiệt tình.

Kim Ti Thảo vẫn là lắc lắc đầu, nghiêm túc nói "Chính là diệp bác sĩ cũng nói, một vật đổi một vật, vạn nhất ta phó không dậy nổi làm sao bây giờ, nhà ta thực nghèo, không có gì có thể cần đồ, hơn nữa ta cùng cụ tuân biểu cái kia đại hỗn đản chính miệng nói qua, ta nhất định sẽ bằng chính mình bản lĩnh chịu đựng đi, hiện tại nếu là mượn người khác trợ

giúp, kia chẳng phải là lật lọng sao? Ta mới không phải người như vậy đâu"

Nói Kim Ti Thảo còn cấp chính mình nắm tay làm cái cố lên thủ thế.

"Vậy được rồi, người cố lên nga." Ngô Mẫn Trí nói chính mình cũng thu hồi tấm danh thiếp kia, có lẽ sự tình còn không có không xong đến như vậy nông nổi.

Hoàng hôn hạ, hai cái cao trung sinh nữ hài lôi kéo tay rời đi giáo bệnh viện đại lâu một màn rơi vào đứng ở bên cửa sổ Diệp Lê trong mắt, đồng thời nàng nhìn đến còn có cùng hiện tại hoàn toàn tương phản tương lai.

Nàng bỗng nhiên câu môi cười, thật đúng là thú vị vận mệnh a.

F4 chuyên dụng phòng nghỉ, Tống vũ bản ngồi ở trên sofa khảm di động, bỗng nhiên đổi mặt khác ba người nhắc tới, "Các người nghe nói mới nhất trường học đến đây sao?"

Một khác trương to rộng trên sofa đang ngủ cụ tuấn biểu một phen xốc lên mộng ở trên mặt áo khoác, "Người là nói chính là Kim Ti Thảo cái kia nha đầu thú?"

"Không phải nàng." Tống vũ bản trừu trừu khước miệng, cụ tuấn biểu đây là thật cùng cái kia thảo căn nữ hài so hăng hái, nói cái gì đầu cùng Kim Ti Thảo có quan hệ. "Là một cái việc có thể thực hiện tâm nguyện Bát Hào Dương pho nghe đến." Hấn sắc mặt thoáng có chút đứng đắn.

Vừa nghe không phải Kim Ti Thảo, cụ tuấn biểu nháy mắt không kính, đầu lại đảo hồi gối đầu thượng, thuận miệng nói "Này vừa nghe chính là đầu là truyền thuyết, ai tin a."

Tống vũ bân lại lần nữa khước miệng run rẩy, tin người thật đúng là rất nhiều, còn có trong trường học đi theo hần tiêu đệ lấy chuyện này cùng hần nói đi, có thể nói, cái này nghe đồn ở trong trường học là càng nháo càng lớn, chỉ là không ai dám đem nó bắt được bên ngoài đi lên dứt lời.

"Làm sao vậy, là ra cái gì nhiều loạn sao?" Doãn Trí Hậu xem đã hiểu Tống vũ bân thần sắc, buông trong tay thư, hỏi.

Khó được có một người chịu nghiêm túc nghe hần nói, Tống vũ bân liền nói tình huống, "Ta đảo không phải thực tin tưởng cái này nghe đồn, chỉ là sắp tới một đoạn thời gian bởi vì đủ loại lý do rời đi thần thoại học sinh so thường lui tới muốn nhiều, hơn nữa trong trường học cũng đã xảy ra một ít quỷ dị tình huống."

Doãn Trí Hậu nghiêm túc lên vẫn là rất có tin phục lực, "Tìm cái thời gian hảo hảo tra tra đi."

Đến nỗi cụ tuần biểu, hần còn nghĩ như thế nào chinh Kim Ti Thảo, giáo cái kia không biết trời cao đất dày nha đầu đối hần chịu thua mới được.

Chương 51

Diệp Lê tiến đi không ngừng một cái thần thoại học sinh, có cầu khảo thí có thể bắt được toàn A, có hi vọng chính mình chán ghét đến không được người xấu mặt, mà hiệu cầm đầ từ bọn họ trên người cầm đi một ít ở bọn họ xem ra bé nhỏ không đáng kể cũng không để ý đầ vật.

So Diệp Lê tưởng tượng muốn dễ dàng nhiều, còn đầ chỉ là hài tử a, so ứng phó những cái đó đã biết không đoạn cân nhắc mỗi sự kiện giá hàng giá trị đại nhân muốn nhẹ nhàng đến nhiều.

"Thịch thịch thịch." Có tiết tấu tiếng đập cửa vang lên, thanh âm này không nhanh không chậm, biểu hiện ra ngoài người thực tốt giáo dưỡng, hoặc là lòng tự tin.

Một thân bạch □□ sinh áo dài Diệp Lê, đứng ở bức màn bên xoay người, thanh âm ôn hòa địa đạo một tiếng "Mời vào." Sau đó liền trở lại bàn làm việc bên cạnh, nhẹ nhàng kéo ra ghế dựa ngồi xuống.

Tiến vào chính là hai cái dung mạo đầu không tầm thường nam sinh, dáng người thon dài, ngực ' trước ngực F4 huy chương hiện ra ra bọn họ không giống người thường tới, chẳng qua một cái mang theo tà tà không kềm chế được ý cười, trong mắt có đối Diệp Lê kinh diễm, một cái khác sắc an tĩnh đến giống như họa trung đi ra mỹ thiếu niên, ánh mắt vẫn chưa toàn bộ lưu tại Diệp Lê trên người.

"Không nghĩ tới giáo bệnh viện tới một cái như vậy xinh đẹp mỹ nhân a." Tống vũ bên trên đùa, nói ra ca ngợi chi ngữ đảo không được đầy đủ là lời nói dối.

Diệp Lê như cũ ôn hòa mỉm cười nói, "Các người có chuyện gì sao?"

Tống vũ bên trên này tới là vì chính sự, đùa giỡn mỹ nữ về sau còn có rất nhiều cơ hội, hẳn chính chính thần sắc nói "Ta muốn hỏi một chút Bát Hào Đương phủ đầu đãi, hình như là từ diệp bác sĩ người nơi này trước hết truy vấn ra tới đi."

Hắn nếu tới tìm Diệp Lê, đã nói lên hẳn đối chuyện này có mười phần nắm chắc.

Diệp Lê cũng gật gật đầu, rồi lại nói "Ta là cùng chút học sinh nói qua chuyện này, bất quá, ta cũng là nghe người khác nói lên cái này đầu đãi."

"Là cái dạng này a." Tống vũ bản kéo dài quá ngữ điệu thờ dài, cũng không biết hẳn tin không có.

Từ vừa vào cửa liền không có ra quá thanh Doãn Trí Hậu đột nhiên mở miệng, "Kia diệp bác sĩ tin tưởng cái này nghe đồn sao?"

Diệp Lê hơi hơi mỉm cười, "Ta tin a." Sau đó lại hỏi ngược lại "Các người không cảm thấy như vậy thực hảo sao? Trọ người hoàn thành tâm nguyện hiệu cần đồ, chỉ cần trả giá người không thêm để ý đồ vật."

Nàng thanh âm mang lên một chút mê hoặc.

Phòng y tế bỗng nhiên giống như tràn ngập say lòng người mà ninh thần nước hoa, làm người nhin không được sa vào trong đó.

"Không được." Doãn Trí Hậu bỗng nhiên ra tiếng nói, cũng bưng tỉnh bên cạnh có chút thất thần Tống vũ bản, "Chúng ta còn có việc, đi trước, diệp bác sĩ."

Diệp Lê con người ôn hòa mà nhìn bọn họ, mỉm cười không nói, Doãn Trí Hậu lôi kéo Tống vũ bản nhanh chóng rời đi phòng y tế.

"Cái kia diệp bác sĩ có điểm không thích hợp." Thẳng đến rời đi giáo bệnh viện phạm vi, Doãn Trí Hậu mới ra tiếng nói.

"Ân, là thực không đúng, lớn lên cũng quá xinh đẹp đi, không đi đương minh tinh ở chỗ này đương cái nho nhỏ giáo y thật là đáng tiếc." Tống vũ bản một bên tiếc hận một bên lắc đầu nói.

Nghe vậy Doãn Trí Hậu dừng bước chân nhìn về phía hắn, trong mắt hiện lên kinh dị chi sắc "Người quên chuyện vừa rồi?"

"Quên cái gì?" Tống vũ bản vẻ mặt hoang mang địa đạo.

Cụ tuấn biểu cùng Kim Ti Thảo ở trải qua một chút sự tình sau, quan hệ có chút biến hóa, cụ tuấn biểu không chỉ có huỷ bỏ đối Kim Ti Thảo hờn tờ giấy, còn chuyên môn tìm thời gian quấn lấy nàng, một màn này xem ở Ngô Mẫn Trí trong mắt thực hụt hẫng, bị lừa gạt cùng sở ái bị cướp lấy phần nộ thổi quét toàn thân. Nàng tìm được Kim Ti Thảo, ánh mắt oán độc mà nhìn nàng, "Người không phải nói không đi tìm Bát Hào Đương phô sao?"

Kim Ti Thảo nhất thời bị nàng thái độ làm cho không phục hồi tinh thần lại, "Mẫn trí, người đang nói cái gì a?"

Ngô Mẫn Trí đột nhiên nở nụ cười, "Nguyên lai người mới là chân chính kẻ lừa đảo." Nàng xem thường người bên cạnh, cho rằng chỉ có chính mình ở nguy trang, không nghĩ tới vẫn luôn tùy tiện rộng rãi sáng lạn Kim Ti Thảo mới là nhất sẽ nguy trang người.

Kim Ti Thảo rốt cuộc nghe hiểu nàng ý tứ, lập tức giữ nàng lại tay, vội vàng giải thích nói "Mẫn trí, người nghe ta nói, ta thật sự không có đi Bát Hào Đương phô, ta cùng cụ tuấn biểu là bởi vì chuyện khác mới....."

"Đừng biên." Ngô Mẫn Trí hung hăng ném ra tay nàng, cười lạnh nói "Nếu người không phải đi tìm Bát Hào Đương phô hỗ trợ, cụ tuấn biểu hẳn một cái đường đường thần thoại tập đoàn Thái Tử gia sẽ cùng người cái này một nghèo hai trắng sở trường đặc biệt giúp đỡ sinh giao hảo, còn như vậy thân mật mà ở bên nhau nói chuyện."

"Kim Ti Thảo, đây là người trước bất nhân, liền chớ có trách ta bất nghĩa." Ngô Mẫn Trí lạnh nhạt mà xoay người rời đi.

Là đêm, nàng liêu thông qua kia trương Diệp Lê đưa cho nàng danh thiếp đi tới Bát Hào Đường phố.

"Diệp bác sĩ." Ngô Mẫn Trí nhìn đến người ở trước bàn người là Diệp Lê, hiển nhiên có chút kinh ngạc.

Diệp Lê mỉm cười nói, "Cùng với so đo những việc này, chỉ bằng trước nói ra nguyện vọng của người."

Ngô Mẫn Trí gật gật đầu, lấy hết can đảm nói, "Ta hy vọng cụ tuấn biểu thích thượng ta." Từ nhà trẻ thời kỳ bắt đầu, nàng liêu vẫn luôn ở vì cái này mục tiêu mà nỗ lực, không ngừng chinh dụng, chỉ là hy vọng có thể thay đổi chính mình ở trong lòng hắc sứ bát quái hình tượng, có thể làm hắc nhi ầu xem chính mình liếc mắt một cái. Nhưng chính mình trả giá như vậy nhi ầu đồ vật, lại dễ như trở bàn tay bị Kim Ti Thảo được đến, nàng không thể lại như vậy tiếp tục đi xuống.

"Cái này hiệu cần đồ làm không được." Diệp Lê lắc đầu, đang xem đến Ngô Mẫn Trí con người ảm đạm đi xuống khi, lại nói: "Nhưng chúng ta có thể giúp người khác."

"Khác? Là cái gì?" Ngô Mẫn Trí có chút nghi hoặc, nhưng không thể tránh né mảnh đất một tia chờ mong.

Diệp Lê khước miệng cong cong, "Tài phú, mỹ mạo, địa vị, nam nhân ái đến không ngoài chính là này đó, đương người có được trong đó giống nhau hoặc là toàn bộ, cụ tuấn biểu còn sẽ không yêu người sao?"

Ngô Mẫn Trí tưởng phản bác, lại không chỗ có thể phản bác, Diệp Lê nói đích xác rất có đạo lý.

"Thế nào, người lựa chọn là cái gì?" Diệp Lê nhìn chăm chú nàng con người nói.

"Ta, ta tuyên mỹ mạo." Ngô Mẫn Trí hạ quyết tâm, nàng vẫn cứ cố chấp mà rối rắm với cụ tuấn biểu từng đối nàng nói kia một câu ' sửu bát quái '.

Diệp Lê nhìn về phía nàng, nói "Có thể, khi chúng ta muốn người hai mươi tuổi đến 30 tuổi chi gian vận khí."

"Vận khí?" Ngô Mẫn Trí có chút không thể tin được, Bát Hào Dương phô tác muốn lại là vật như vậy. Mười năm vận khí, nói dài cũng không dài lắm, bảo ngắn cũng không ngắn lắm, nhưng cùng cụ tuấn biểu có thể yêu nàng so sánh với, này cũng coi như không được cái gì.

"Hào, ta nguyện ý." Ngô Mẫn Trí ngoan hạ tâm nói.

"Người yên tâm, Bát Hào Dương phô tự nhiên như người mong muốn."

Ngô Mẫn Trí cuối cùng liếc mắt một cái xem đến chính là Diệp Lê khoe miệng thần bí mỉm cười, tâm nhin không được run rẩy một chút, phải không? Thật sự có thể như nàng mong muốn sao?

Thần thoại một học kỳ một lần du học lữ hành muốn bắt đầu rồi, lần này bị định thành trên biển du thuyền yến hội. Hoa lệ thủy tinh dưới đèn, ăn mặc các màu tinh xảo hoặc anh đĩnh lễ phục cả trai lẫn gái, thoát nhìn vô cùng đẹp mắt.

Doãn Trí Hậu một mình một người cầm chén rượu đứng ở trong một góc, biểu tình u buồn, "Làm sao vậy, còn đang suy nghĩ nàng a." Tống vũ bản đi đến gần bên người, ra tiếng nói.

Cái này ' nàng ' nói chính là ai hai người trong lòng đều rõ ràng, Doãn Trí Hậu mỗi tình đều, miễn thủy hiên.

Doãn Trí Hậu không nói chuyện, cùng Tống vũ bên chạm chạm chén rượu, nhẹ nhấp một ngụm rượu, sau đó nhìn phía trong sân, lại ngoài ý muốn xem đến một bóng hình, giáo y điệp bác sĩ. Diệp Lê mỉm cười xa xa hướng hẳn nhất cử ly.

Doãn Trí Hậu nhú nhú mày, hướng Tống vũ bên hỏi, "Diệp bác sĩ như thế nào tới?"

"Ta đem nàng tên thêm tiến danh sách, như vậy yến hội, thiếu giống điệp bác sĩ như vậy mỹ nhân rất đáng tiếc a." Tống vũ bên không hề phát hiện trong đó nguy hiểm địa đạo, còn nhin không được nổi lên một chút toan thủy, "Nàng đối với người kính rượu cũng chưa đối ta kính rượu, rõ ràng đôi ta đứng chung một chỗ." Chẳng lẽ là Doãn Trí Hậu loại này nam sinh đặc biệt hấp dẫn năm thượng một chút mỹ lệ nữ tính.

Doãn Trí Hậu cũng không biết nên nói như thế nào, chỉ nhắc nhở hẳn một câu, "Ta cảm thấy nàng có chút vấn đề, người vẫn là tốt nhất....."

Hắn lời nói còn chưa nói xong, trong sân kia đầu vang lên một trận kinh hô đánh gãy hẳn thanh âm, là Ngô Mẫn Trí. Rõ ràng vẫn là như vậy đôi mắt cái mũi miệng, nhưng lại tổ hợp ở bên nhau hết sức đẹp, trên người càng là mang theo một loại mỹ người khí chất. Nàng vừa ra tràng, nổi bật liền phủ qua cơ hồ toàn trường nữ hài, khiến cho các nàng ghen ghét.

Mà nàng nhất tưởng kinh diễm cụ tuấn biểu, cũng đích xác xem ngây người, nhưng gần chỉ là như vậy vài giây, liền rất mau quơ quơ đầu, quay đầu nhìn về phía bên người Kim Ti Thảo, quả nhiên vẫn là nhà hẳn ti thảo đẹp nhất. Mà Kim Ti Thảo nhìn trong sân diễm quang bắn ra bốn phía Ngô Mẫn Trí, nhin không được nắm chặt trong tay nước trái cây ly, cụ tuấn biểu cho rằng nàng là bị đả kích tự tin, ngược lại không ngừng an ủi nàng.

Nhìn như vậy kiên nhẫn chờ đợi đôi đôi Kim Ti Thảo cụ tuấn biểu, Ngô Mẫn Trí nội tâm ghen ghét oán độc như dây đàng cấp tốc sinh trưởng, muốn qua đi đi đến cụ tuấn biểu làm hấn hảo hảo xem xem chính mình, lại bị một đám người cấp vây quanh,

"Ngô Mẫn Trí, người đây là ở đâu gia bệnh viện chính a." "Ngô Mẫn Trí, có thể ước người cùng nhau nhảy cái vũ sao?" Nam nữ hỗn hợp thanh âm sảo nhiễu đến Ngô Mẫn Trí không được, trơ mắt mà nhìn cụ tuấn biểu lôi kéo Kim Ti Thảo rời đi.

"Không nghĩ tới vẫn luôn đi theo Kim Ti Thảo bên người cái này nữ hài còn rất xinh đẹp sao." Tổng vũ bản nhìn trong sân mọi người vây quanh Ngô Mẫn Trí, ngoài miệng trừu đùa. Doãn Trí Hậu sắc mặt lại có chút khó coi, không biết vì sao, Ngô Mẫn Trí mỹ lệ làm hấn cảm thấy một loại mạc danh quý dị.

Hấn ánh mắt tìm được điệp bác sĩ nơi chỗ, chỉ thấy nàng mỉm cười nhìn về phía Ngô Mẫn Trí, phảng phất đang xem hướng chính mình vừa lòng, tác phẩm.

"Vì cái gì cụ tuấn biểu không có để ý ta, rõ ràng ta đã trở nên như vậy xinh đẹp." Thật vất vả từ dây dưa chính mình đừng học thoát thân ra tới, trở lại đơn người xa hoa trong phòng, Ngô Mẫn Trí phẫn nộ mà đập phá trên bàn tất cả đồ vật, xinh đẹp tinh xảo gương mặt cũng bởi vì nàng oán độc cảm xúc mà vận vẹo lên. Cũng may cách âm tương đương tốt vách tường, đem này kịch liệt ồn ào thanh âm cực hạn ở cái này trong phòng.

"Đừng nóng giận sao, sinh khí đã có thể không xinh đẹp nga." Diệp Lê ng ẩ ở vàng nhạt trên sô pha, hai chân giao điệp, thản nhiên nói.

Ngô Mẫn Trí ngược lại nhìn về phía nàng, bất mãn nói, "Không phải nói sẽ làm cụ tuấn biểu yêu ta sao?"

Diệp Lê trong lòng cười nhạo một tiếng, thật là cái ngốc cô nương, trên mặt lại ôn hòa nói "Hiện tại không phải thực hảo sao? Người vừa ra tràng liễn cơ hồ hấp dẫn ánh mắt mọi người. Bọn họ đều ái người hiện tại mỹ mạo."

"Nhưng cụ tuấn biểu không có, hắc trong mắt chỉ có cái kia Kim Ti Thảo." Mặc dù là đã biết Kim Ti Thảo không có lừa chính mình, nhưng mãnh liệt ghen ghét đã hướng hôn nàng đầu óc, huống chi còn có Bát Hào Dương phô ở một bên lửa cháy đồ thêm dầu.

Diệp Lê mỉm cười nói, "Kia chỉ có thể thuyết minh người còn chưa đủ mỹ, hoặc là người mặt khác đi đâu kiện còn chưa đủ."

Nàng từ trên sô pha đứng dậy tới, đi đến Ngô Mẫn Trí trước mặt, ôn nhu mà vì nàng khảy một chút có chút tán loạn tóc đẹp, nhẹ giọng nói "Hắn hôm nay có thể nhiều xem người liếc mắt một cái, ngày mai là có thể trong mắt tất cả đều là người, liễn xem người trả giá có đủ hay không."

Lộng xong sau, Diệp Lê lại nhìn chăm chú nàng con người, thanh âm tràn ngập mê hoặc "Nghĩ kỹ rồi, liễn tới Bát Hào Dương phô tìm ta đi, người biết phương pháp." Nói xong nàng liễn đi ra Ngô Mẫn Trí phòng.

Chương 52

Kim Ti Thảo ở trong yến hội nhìn đến Ngô Mẫn Trí thời điểm, nàng liễn biết mẫn trí nàng thật sự đi tìm Bát Hào Dương phô, mà Bát Hào Dương phô cư nhiên cũng là chân thật tồn tại.

Nàng trong lòng không cảm tràn ngập sợ hãi, liễn tính ngày thường lại như thế nào có dũng khí, ở đối mặt như vậy quý dị phi tự nhiên lực lượng khi, nàng vẫn là nhịn không được sợ hãi lên. Cụ tuấn biểu nhìn ra nàng đấy

mắt sợ hãi, hỏi nàng là chuyện gì khi, Kim Ti Thảo lại cắn chặt miệng cái gì cũng không nói, nàng sợ nói ra sẽ hại đến mẫn trí.

Cuối cùng đối nhập giáo tới nay duy nhất bạn tốt lo lắng áp qua trong lòng sợ hãi, Kim Ti Thảo vẫn là lựa chọn đi tìm Ngô Mẫn Trí.

Đương nhìn đến gõ cửa người là Kim Ti Thảo khi, Ngô Mẫn Trí đậy mắt đã là oán độc, cũng là không kiên nhẫn, nàng không hề có mời Kim Ti Thảo vào phòng ý tứ, chỉ ôm cánh tay đứng ở trước cửa cười khẩy nói "Người là hướng ta khoe ra sao?"

Mặc dù nàng trở nên như vậy xinh đẹp, cụ tuấn biểu trong mắt xem vẫn là nàng Kim Ti Thảo.

"Không phải, mẫn trí người nghe ta nói." Kim Ti Thảo nỗ lực hướng nàng giải thích, cũng khuyên nhủ "Đừng đi Bát Hào Đương phò như vậy địa phương, ta tổng cảm thấy kia không phải cái hảo địa phương, mẫn trí, người có phải hay không cần đi tìm cái gì a?"

"Chuyện của ta không cần người quản." Ngô Mẫn Trí chụp bay Kim Ti Thảo đuổi hướng nàng dục muốn hòa hảo tay, thậm chí trên mặt nhều một tia bị chọc thủng tức giận. Nhân loại chính là như vậy, đem vì chính mình dục vọng đi làm sự coi là bí ẩn, bởi vì kia sẽ có vẻ bọn họ không phải như vậy quang minh chính đại, chỉ là mượn dùng lối tắt mới được đến như vậy tốt kết quả.

"Người biết ta vì hôm nay có bao nhiêu nỗ lực sao? Ta vì làm cụ tuấn biểu nhều xem ta liếc mắt một cái, không ngừng mà ở chính dung, thật vất vả có thể giúp ta địa phương, người cứ nhiên kêu ta từ bỏ."

Kim Ti Thảo đầu tiên là bị nàng tự bạch mà chấn kinh rồi một cái chớp mắt, nhưng vẫn cứ tràn đầy lo lắng, "Mẫn trí, dưới bầu trời này không có

ăn không trả tiền cơm trưa, vạn nhất cái kia hiệu cầ m đầ chỉ là ở lừa người đâu?"

Ngô Mẫn Trí đã không nghĩ lại nghe nàng nói tiếp, dục muốn xoay người trở về phòng đóng cửa lại, lại bị Kim Ti Thảo gắt gao giữ chặt, một bộ không nghe nàng lời nói liền không bỏ qua dạng, Ngô Mẫn Trí dưới sự tức giận trực tiếp đem Kim Ti Thảo đẩy đến trên mặt đất.

'phanh' một tiếng, nghe cũng cảm thấy xương cốt đau, Ngô Mẫn Trí cũng không nghĩ tới đối Kim Ti Thảo hạ nặng tay, đáy mắt hiện lên một tia không đành lòng, muốn khom lưng duỗi tay đỡ nàng lên, lại bị đột nhiên xuất hiện Doãn Trí Hậu đẩy ra, "Người phải đối Kim Ti Thảo làm cái gì?"

Hắn này đẩy cũng không có nặng nhẹ, Ngô Mẫn Trí trực tiếp phía sau lưng đánh vào khung cửa thượng. Doãn Trí Hậu bẽ lên bị thương Kim Ti Thảo, sắc mặt có chút không hảo mà nhìn về phía Ngô Mẫn Trí.

Lúc này, chính khắp nơi tìm Kim Ti Thảo cụ tuấn biểu cũng phát hiện bọn họ, đầu tiên là từ Doãn Trí Hậu trong lòng ngực mạnh mẽ đem Kim Ti Thảo ôm lại đây, sau lại vẻ mặt chán ghét mà nhìn Ngô Mẫn Trí, "Người không phải ti thảo hảo bằng hữu sao? Nguyên lai người là như thế này ác độc nữ nhân."

"Tuấn biểu, không phải người tưởng tượng như vậy." Ngô Mẫn Trí vừa thấy đến cụ tuấn biểu, lập tức mề m hoá thái độ, nhu nhược đáng thương nói.

Cụ tuấn biểu không lưu tình chút nào nói, "Người kêu ai đâu, tuấn biểu cũng là người kêu sao? Về sau người cũng không cần tái xuất hiện ở thân thoại."

Hắn nói dừng ở Ngô Mẫn Trí trong tai giống như sét đánh giữa trời quang, rồi đi thần thoại, cụ tuấn biểu chán ghét biểu tình phảng phất cùng nàng trong trí nhớ hắn xưng nàng là 'sửu bát quái' trùng hợp ở cùng nhau, Ngô Mẫn Trí cảm nhận được một trận lệnh người hít thở không thông choáng váng.

Kim Ti Thảo thật vất vả từ đầu choáng váng trung tỉnh táo lại liền nghe thế câu nói, vội vàng giãy giụa nói "Cụ tuấn biểu, không cần như vậy cùng mẫn trí nói chuyện, nàng....." Nàng lời nói còn không có nói xong đã bị cụ tuấn biểu hung hăng đánh gãy.

"Người này nha đầu ngốc, nhân gia chỉ là ở lợi dụng người mà thôi. Không nói, ta trước mang người đi xem bác sĩ." Nói xong cũng không màng Kim Ti Thảo giãy giụa liền ôm nàng bước nhanh đi rồi, Doãn Trí Hậu chậm hai bước nhưng cũng vẫn là theo sau.

Ngô Mẫn Trí cúi đầu, cũng không biết là suy nghĩ cái gì, xinh đẹp màu nâu sợt tóc che khuất nàng đôi mắt, nàng lộ ra một tia cười khổ, "Kim Ti Thảo, người cái gì đầu có a. Nhưng ta cái gì đầu không có a" giọng nói của nàng trung mang theo làm người không dễ phát hiện tuyệt vọng.

Diệp Lê phòng cửa phòng mở khởi một trận dòn dập tiếng đập cửa, Diệp Lê một mở cửa, liền nhìn đến cấp hoang mang rối loạn ôm Kim Ti Thảo tiến vào cụ tuấn biểu. Lần này tụ hội cũng không có mang bác sĩ, duy nhất nhân viên y tế cũng chỉ có Diệp Lê vị này giáo y.

Diệp Lê hơi chút cấp Kim Ti Thảo kiểm tra rồi một chút, ôn thanh cười nói "Chỉ là có chút rất nhỏ đâm thương, sát sát được, nghỉ ngơi hai ngày liền không có việc gì."

Kim Ti Thảo nhìn thấy cho nàng kiểm tra thương chỗ chính là ngày đó cho nàng cùng mẫn trí hiệu cần đỡ đỡ danh thiệp thiệp bác sĩ, không khỏi thân

mình hơi hơi cứng đờ, đương Diệp Lê đùng chạm nàng thân thể thời điểm, nàng trong lòng dâng lên sợ hãi rùng mình cảm, nàng ở sợ hãi cái này diệp bác sĩ.

Nàng không thích hợp cũng không có bị sợ ý cụ tuấn biểu phát hiện, hẳn khó được dụ ngoạn xuống dưới, nghiêm túc nghe Diệp Lê nói sát được trong lúc âm thực kiêng kỵ cùng mặt khác những việc cần chú ý. Chân chính phát hiện Kim Ti Thảo sợ hãi ngược lại là mặt sau theo kịp Doãn Trí Hậu, hẳn cũng không nghĩ tới cụ tuấn biểu trực tiếp tới tìm vị này diệp bác sĩ, nhưng ngẫm lại cũng không kỳ quái, rốt cuộc diệp bác sĩ là thần thoại lương cao mời giáo y.

Ở cụ tuấn biểu bởi vì quá mức để ý Kim Ti Thảo thương thế, đưa ra muốn cho Kim Ti Thảo lưu tại diệp bác sĩ nơi này nghỉ ngơi khi, còn chưa chờ Kim Ti Thảo lấy hết can đảm cự tuyệt, Doãn Trí Hậu liền đánh gãy hẳn đề nghị, "Làm Kim Ti Thảo ở chính mình phòng nghỉ ngơi hẳn là càng tốt điểm đi, thực sự có sự lại làm diệp bác sĩ lại đây đi."

"Nói vậy diệp bác sĩ sẽ không cự tuyệt đi." Doãn Trí Hậu câu này là nhìn Diệp Lê nói, mang theo phân chắc chắn.

Diệp Lê ôn hòa mà cười cười, nói "Đương nhiên có thể."

Nếu hai người đều nói tốt, Kim Ti Thảo lại lộ ra một bộ duy trì cái này kiến nghị bộ dáng, cụ tuấn biểu cũng liền không có nói thêm nữa, ngoạn ngoạn mà ôm Kim Ti Thảo hồi nàng phòng, tuy rằng Kim Ti Thảo đã mãnh liệt phản đối nói chính mình có thể đi đường.

Bởi vì cụ tuấn biểu sau lại vô luận ăn cơm vẫn là sát được đều canh giữ ở Kim Ti Thảo bên người, Doãn Trí Hậu cũng liền không có tìm được thích hợp cơ hội cùng Kim Ti Thảo nói nói diệp giáo y sự. Chỉ có thể dựa vào chính mình trực giác trước sau ngẫm chú ý Diệp Lê. Mới vừa rồi còn

ở boong tàu thượng nhìn đến nàng cùng mấy cái học sinh đang nói chuyện, nháy mắt công phu như thế nào đột nhiên đã không thấy tăm hơi, Doãn Trí Hậu đứng ở tại chỗ mặt lộ vẻ nghi hoặc.

"Doãn đừng học, có chuyện gì sao?"

Doãn Trí Hậu trong lòng lộn bộn một chút xoay người sang chỗ khác, chỉ thấy Diệp Lê đôi tay đặt ở sau lưng, dựa màu trắng thân thùy nhìn chăm chú hẳn, khoe miệng lộ ra nhợt nhạt tươi cười, nàng tựa hồ vẫn luôn là cái dạng này mỉm cười.

Doãn Trí Hậu cảm thấy nàng khả năng đã biết chính mình tại hoài nghi nàng, chính mình vốn dĩ liền không phải cái loại này giỏi về che dấu người, bị phát hiện cũng thực bình thường, một khi đã như vậy Doãn Trí Hậu liền gọn gàng dứt khoát hỏi, "Kim Ti Thảo vì cái gì sẽ sợ hãi người?"

Hắn dùng tới 'sợ hãi' cái này từ lấy biểu hiện ra hắn ẩn ẩn địch ý. Diệp Lê nghe xong lại là ôn nhu mà cười cười, nói "Nàng chỉ là có chút lo lắng nàng bằng hữu mà thôi."

"Ngô Mẫn Trí?" Doãn Trí Hậu nhớ tới cái này nữ sinh tới, nàng đột nhiên biến xinh đẹp đích xác có chút quý dị, làm người nhìn không được đi hoài nghi, Bát Hào Dương phớt liễn tại hay không thực sự có chuyện lạ.

"Người chẳng lẽ liền không nghĩ đi Bát Hào Dương phớt sao? Thực hiện tâm nguyện, quên mất thống khổ."

Diệp Lê thế nhưng ở hẳn không hề phát hiện khi đi tới hẳn trước mặt, thân mình hơi hơi trước khuynh đến gần rồi hẳn bên tai, nhẹ giọng nói, "Ta thấy người nội tâm thiếu một góc, muốn ta giúp người hồi ức hồi ức sao?"

Doãn Trí Hậu tuấn tú khuôn mặt tức khắc mất đi huyết sắc, trở nên trắng bệch, phảng phất nhớ lại đêm mưa trung kia trăng làm hấn mất đi song thân tai nạn xe cộ, một mình một người cuộn tròn ở phiến đảo xe hậu tòi, tần nhìn một mảnh đen nhánh, hỗn tạp ẩm ướt bùn đất vị cùng mùi máu tươi ác mộng.

"Ai nha, so với ta tưởng tượng muốn yếu ớt." Diệp Lê cười khẽ một tiếng, bước không vội không chậm bước chân rời đi boong tàu.

Vào đêm sau, Ngô Mẫn Trí lại đi tới hiệu cầi đầi, nhưng lần này nàng không phải muốn cho cụ tuấn biểu yêu nàng, nàng muốn hấn đầi này đầi không chiếm đầi hạnh phúc.

Ngô Mẫn Trí cười thẳi nói, "Ta cơ hầi mọi người sinh đầi ở vì đầi đầi hấn ái ở trả giá ở nỗ lực, nhưng hấn căn bản là sẽ không yêu ta, nhưng ta làm không đầi trợ mắt nhìn bọn họ một mình hạnh phúc, ta phải không đầi, người khác cũng mơ tưởng đầi."

"Ta muốn hấn không chiếm đầi hạnh phúc, vĩnh viễn cũng vô pháp cùng người yêu ở bên nhau, mặc kệ người kia có phải hay không Kim Ti Thỏ."

Vì thế nàng cam nguyện trả giá linh hầi của nàng.

Diệp Lê không lưu tình chút nào mà thu đầi Ngô Mẫn Trí linh hầi, cứ việc nàng trong lòng biết Ngô Mẫn Trí bị kịch là nàng một tay tạo thành, nàng bắi không đầi đầi đầi này bước, nhưng Diệp Lê cho nàng chế tạo một cái mỹ lệ ảo tưởng, lại đánh vỡ nó làm Ngô Mẫn Trí vì yêu mà sinh hận, nội tâm mặt trái tình cảm không ngừng phát sinh, cuối cùng rơi vào vực sâu.

Chờ ngày mai trở lại trên bờ sau, Ngô Mẫn Trí sẽ ở nhà đột phát bệnh tim mà đi, cứ việc nàng từ trước chưa từng có bệnh tim ký lục, nhưng đây là ẩn tính vẫn luôn không người phát hiện, cha mẹ nàng có lẽ sẽ vì nàng bị thương một đoạn thời gian, nhưng làm bị cụ tuần bà con khâu trục xuất trường học người, nàng tin người chết ở thần thoại lại sẽ không nhắc lên bất luận cái gì gợn sóng.

Cụ tuần biểu vì không cho Kim Ti Thảo thương tâm, cho nên đối nàng che giấu Ngô Mẫn Trí tin người chết, mà Doãn Trí Hậu tuy rằng cảm thấy Ngô Mẫn Trí chết rất kỳ quái, nhưng cũng bất lực, chỉ là rốt cuộc tìm được cơ hội cùng Kim Ti Thảo đơn độc nói chuyện, hỏi diệp giáo y sự.

Kim Ti Thảo ở chần chờ trong chốc lát sau, vẫn là quyết định đem sự tình nói cho cho nàng tin nhiệm cũng ngưỡng mộ Doãn học trưởng, còn lấy ra Diệp Lê ngày đó đưa cho nàng màu đen danh thiếp, "Ở du thuyền thượng, ta có nghĩ tới đem thứ này vứt bỏ, nhưng như thế nào cũng ném không xong, mặc dù nhìn nó rớt vào biển rộng, ngày hôm sau tỉnh lại thời điểm nó lại xuất hiện ở ta gối đầu biên." Nàng thanh âm không cấm mang lên một phen hoảng sợ.

Doãn Trí Hậu hơi chút suy tư một chút, liền đối với Kim Ti Thảo ôn thanh nói: "Ta thế người bảo quản nó đi, có lẽ liền sẽ không lại đây đưa người."

Nghe vậy Kim Ti Thảo trong lòng cảm thấy nhưng lại nhịn không được lo lắng nói, "Chính là Doãn học trưởng làm sao bây giờ?"

"Ta sẽ không có việc gì, tin tưởng ta đi." Doãn Trí Hậu đối Kim Ti Thảo lộ ra một cái ôn nhu ấm áp tươi cười, cũng cấp cho nàng tin tưởng. Kỳ thật Doãn Trí Hậu bản thân cũng không có bao lớn tin tưởng, nhưng so với Kim Ti Thảo như vậy sợ hãi nữ hài tử, hần hần là đứng ra, ném thứ đi bảo hộ

đối phương mới đúng, mà không phải giống như dĩ vãng an tĩnh mà tránh ở thế giới của chính mình.

Kim Ti Thảo nặng nề mà gạt đầu một cái, "Ân, ta tin tưởng Doãn học trưởng."

Du học lý hành qua đi, một vị đã từng thần thoại nhân vật phong vân, Doãn Trí Hậu mỗi tình đầu, miễn thủy hiên đã trở lại.

Tác giả có lời muốn nói: Kỳ thật ta vẫn không hắc bất luận cái gì nhân vật muốn nhìn ngược tra ngược nào tàn tiêu thiên sứ nhóm khả năng phải thất vọng.

Chương 53 hiện thực

F4 còn hợp lực vì miễn thủy hiên tổ chức một cái hoan nghênh party, người sáng suốt đầu có thể nhìn ra được tới vai chính là miễn thủy hiên cùng Doãn Trí Hậu hai người, bọn họ có tâm làm này đối tình lý hòa hảo trở lại, nhưng miễn thủy hiên tựa hồ không phải như vậy tưởng.

Đông dạng bị mời tham gia cái này ở thần thoại tổ chức party Diệp Lê, nghe giữa sân trung tâm vài người tiếng lòng, khoe môi ngoéo một cái.

Ngô Miễn Trí tin người chết làm trong thần thoại nhắc lên không lâu Bát Hào Đương phô truyền thuyết thoáng ngừng nghỉ một chút, không phải không có người hoài nghi Ngô Miễn Trí là đi hiệu cầm đầm mới trở nên như vậy xinh đẹp, kia nàng chết chưa chắc cùng hiệu cầm đầm không có quan hệ, nhưng người bản thân liền có một loại tự đại tâm lý, người khác có lẽ không có được đến tốt kết quả, chính mình lại không nhất định, chỉ cầm cẩn thận một chút, không phải đi cầm đầm quá trọng yếu đầm vật, kia hẳn là không có quan hệ đi.

Tham dự cùng kiều bào tại đây một đám ngậm muối vàng xuất thân hài tử trên người thể hiện đến vô cùng nhuần nhuyễn, có đôi khi có được càng nhiều, muốn càng nhiều.

So sánh với tới, miễn thủy hiên cũng là cái dạng này người, chỉ là nàng che dấu đến càng tốt, thẳng đến ở sinh nhật trong yến hội nàng công khai tuyên bố từ bỏ ở Hàn Quốc xí nghiệp cấp tài sản quyên kế thừa, trở lại Paris trở thành trợ giúp người nghèo, vì nhược thế tộc đàn tranh thủ ích lợi quốc tế luật sư.

Diệp Lê không có đi miễn gia sinh nhật yến hội, làm gì là ở thân thoải nhậm chức giáo y, cùng yến hội vai chính lại không có gì giao tế, tùy tiện xuất hiện ở nơi đó chỉ biết có vẻ lỗi thời. Nhưng không cần đi, nàng cũng biết đã xảy ra chuyện gì.

Theo đuổi tự do cùng lý tưởng, đây là chuyện tốt, chỉ là có thể làm được hay không liên không nhất định.

Doãn Trí Hậu bị miễn thủy hiên quyết định thương thấu tâm, nhưng lại ở Kim Ti Thảo cổ vũ hạ, quyết định cùng miễn thủy hiên cùng đi Paris duy trì nàng. Nhưng miễn thủy hiên ở Paris sự nghiệp nhiều lần bị nhục, là miễn gia âm thầm cản trở, bọn họ tay địch xác đuổi không đến nước Pháp, nhưng cũng không đại biểu bọn họ không có tương ứng nhân mạch, ở không tiếc hết thầy mà nơi nơi thiếu hạ nhân tình hạ, bọn họ thề muốn bức hũ chính mình người thừa kế.

Doãn Trí Hậu muốn dùng thủy nham tập đoàn thế lực trợ giúp miễn thủy hiên, nhưng lại bị nàng cự tuyệt, tỏ vẻ không cần, cũng kiên định mà tự tin địa đạo "Ta sẽ nghĩ đến biện pháp."

Mà miễn thủy hiên nghĩ đến biện pháp chính là quyết định cùng một cái giao hảo cũng theo đuổi nàng nước Pháp bác sĩ kết hôn, nàng phải dùng

nhất quyết tuyệt phương thức cùng gia tộc tuyên bố nàng sẽ không trở về

"Đây là người nghĩ đến biện pháp?" Luôn luôn ôn tồn lễ độ Doãn Trí Hậu xuất li phần nộ, hẳn không thể chịu đựng được âu yếm thùy hiên tử ở cùng chính mình liên hệ tâm ý sau lại lựa chọn gả cho người khác, vẫn là vì cái gọi là lý tưởng cùng tự do đi hy sinh chính mình hôn nhân.

Mẫn thùy hiên ngữ khí kiên định nói, "Đây là biện pháp tốt nhất." Nàng không có tưởng cùng Doãn Trí Hậu nhiều giải thích, cũng không có tính toán đối hẳn xin lỗi, dù sao nàng đã làm tốt thừa nhận hết thảy hậu quả chuân bị tâm lý.

"Nếu người tưởng thoát khỏi mẫn gia khống chế, vì cái gì không lựa chọn ta? Bọn họ không dám khó xử thủy nham tập đoàn người thừa kế, ta cũng sẽ không can thiệp sự nghiệp của người, người có thể tùy tâm sở dục mà đi làm chuyện người muốn làm, làm người mẫu cũng hảo, làm công ích luật sư cũng có thể, ta đâu sẽ duy trì người." Doãn Trí Hậu còn tại ý đờ vì cứu lại chính mình tình yêu làm nỗ lực.

"Người không được." Mẫn thùy hiên quả quyết cự tuyệt nói, "Ta gả cho người, chỉ biết trở thành thủy nham tập đoàn phụ thuộc, người khác nhìn thấy ta, ánh mắt đầu tiên nghĩ đến không phải ta công ích sự nghiệp, mà là người Doãn Trí Hậu thê tử."

"Cho nên, đây là người cự tuyệt ta lý do sao? Đây là người dễ dàng đem ta bài trừ ở người nhân sinh nguyên nhân sao?" Doãn Trí Hậu lão đảo mà lui ra phía sau hai bước, hẳn nhìn như cũ mỹ lệ ưu nhã, cao ngạo mà tự tin thùy hiên tử, hẳn cũng không biết nàng nguyên lai là một cái như vậy lý tính người. Nhưng cảm tính đối thượng lý tính khi, là người trước thua a.

Doãn Trí Hậu hỏi cuối cùng một câu "Vì tự do cùng lý tưởng, người cái gì đâu có thể vứt bỏ sao? Bao gồm ta."

"Là." Mẫn thùy hiên không chút do dự địa đạo.

Nàng không có đi xem lúc này Doãn Trí Hậu cười đến so với khóc còn khó coi hơn bộ dáng, nàng biết hẳn thực đau lòng, rất khổ sở, nhưng là nàng sẽ không có một tia do dự, vì con đường này nàng cái gì đều có thể từ bỏ, thân nhân, gia tộc, còn có Doãn Trí Hậu.

"Hảo, ta sẽ không ngăn trở ngươi, ta hy vọng ngươi có thể được đến nơi muốn." Doãn Trí Hậu cẩn thận lấy áo khoác liền chặt vật mà rời đi phòng.

Doãn Trí Hậu ra khách sạn, ở Paris trên đường cái lang thang không có mục tiêu mà du đãng, lại ngoài ý muốn thấy một người, Diệp Lê.

"Doãn đừng học." Diệp Lê mỉm cười cùng hắn chào hỏi, giống như bọn họ lúc này không phải ở ban đêm Paris trên đường cái, mà là thần thoại cao trung vườn trường.

"Người quả nhiên không phải người thường." Doãn Trí Hậu sắc mặt ngưng trọng mà nhìn nàng nói.

Diệp Lê đối hắn hơi hơi khom lưng, trên mặt như cũ mang theo hoàn mỹ tươi cười, "Ta là thần thoại mời giáo y, cũng là Bát Hào Đương phô lão bản, thật cao hứng nhìn thấy ngươi, Doãn Trí Hậu."

Bát Hào Đương phô dụ dỗ khách nhân thời cơ tốt nhất, chính là ở bọn họ yếu ớt nhất thời khắc, bị phản bội, bị thương tổn, bị vứt bỏ, này đó là mặt trái cảm xúc phát sinh tốt nhất chất dinh dưỡng. "Người chẳng lẽ liền không có muốn thực hiện tâm nguyện sao?"

Ám trầm bóng đêm, nghe tiếng ánh đèn, đi qua người xa lạ, tựa hồ này hết thấy đều hóa thành Diệp Lê thanh âm bối cảnh. Doãn Trí Hậu môi mỏng giật giật, "Ta..... Ta muốn giúp nàng."

Diệp Lê đôi mắt hơi lóe, nhưng thực mau thu lên hóa thành tươi cười, "Như vậy, hoan nghênh đi vào Bát Hào Đương phôi."

"Ta hy vọng nàng có thể được đến nàng muốn, vô luận là tự do vẫn là lý tưởng."

"Đương nhiên có thể, nhưng chúng ta muốn người tình yêu."

"..... Hào."

Ngày kế sau, mẫn thụy hiên liền biết được Doãn Trí Hậu rời đi Paris, nàng trong lòng hơi hơi co rút đau đớn một chút, nhưng gần là như vậy trong nháy mắt, nàng liền lại khôi phục tự tin cùng dũng cảm tiến tới kiên định.

Tình yêu tựa hồ chưa bao giờ là nàng sinh mệnh quan trọng bộ phận.

Không bao lâu, mẫn gia liền đình chỉ đối mẫn thụy hiên sự nghiệp quấy nhiễu, nghe nói bọn họ đã tuyển hảo một cái tân người thừa kế, mẫn thụy hiên nhẹ nhàng thở ra đồng thời, vị hôn phu bác sĩ cũng hướng nàng đưa ra chia tay, hẳn là cái có phong độ nam nhân, không phải nhìn không ra tới mẫn thụy hiên đối hẳn không có tình yêu, phía trước vẫn luôn bẫy ở bên người nàng người trẻ tuổi cùng nàng chi gian cảm tình mới là thật sự.

Mẫn thụy hiên thực tiêu sái đến kết thúc này đoạn quan hệ, phi tất yếu nói, nàng một người có lẽ muốn càng tự tại chút, không cần đã chịu gia đình trói buộc.

Bất được Doãn Trí Hậu tình yêu đồng thời, cũng chứng thực Diệp Lê suy đoán, nàng đã cảm nhận được có thể rời đi thế giới này thời cơ, lần này giao dịch đến cầm đồ vật tương đương phong phú, Diệp Lê cũng không ý lại đãi đi xuống, trực tiếp lựa chọn rời đi thế giới này.

Theo diệp giáo y từ chức, Bát Hào Dương phô cũng trở thành thân thoải một cái vô pháp chứng thực nghe đ ờn.

Nghe đ ờn nói:

Bát Hào Dương phô, chỉ có diễn tiến, không có chuộc ra

Bát Hào Dương phô, chưa bao giờ sẽ làm khách nhân thất vọng

Như vậy người muốn được đến cái gì, trả giá tương ứng đại giới.

Khế ước thượng ký xuống tên của người.

Giao dịch đạt thành.

Diệp Lê trở lại nguyên lai thế giới sau, thời gian cũng chỉ đi qua nửa tháng, nàng đ ải ở hiệu c ần đ ờn t ĩnh hưởng thụ mấy ngày, cơm trưa khi nàng trước mặt luôn là bày tràn đ ầy một bàn trường đ ài, mặt trên có kiểu Tây bò bít tết, salad, lạp xưởng, bánh mì, cũng có kiểu Trung Quốc các hệ thức ăn mỹ vị, không c ần Diệp Lê mở miệng, hiệu c ần đ ờn người h ầu cũng sẽ chuẩn bị tốt, đ ều là mới mẻ nhất hơn nữa cu ờn cuộn không ngừng.

Như vậy sinh hoạt, xa hoa, thoải mái, an nhàn, lại cấp không được Diệp Lê bất luận cái gì cảm giác, nàng cũng không có bởi vậy đa dụng một ngum, vẫn cứ là t ần thường lượng cơm ăn, xoa xoa khóe miệng khiến cho người h ầu triệt hạ đi.

Phần lớn thời gian nàng như cũ ở chính mình phân chia thư viện đọc sách, có khi hai ba tiếng đ ờng h ờn xem xong r ồi một quyển, có khi một quyển lại có thể coi trọn cả ngày.

Nhưng thanh nhàn nhật tử luôn là quá không được lâu lắm, tinh trên vách liền xuất hiện tân tân, mà tên này Diệp Lê cũng từng gặp qua.

Hạ Vũ, cái kia nói cho nàng hứa nguyện trì tươi cười sáng lạn nam hài.

Diệp Lê nhắm mắt lại đi tìm tòi có quan hệ vị khách nhân này tin tức, hẳn hiện tại tình cảnh tựa hồ cũng không lớn hảo, ở dịch bệnh bùng nổ trong lúc, bởi vì ứng trường học huyết kiểm mà bị tra ra không phải cha mẹ thân sinh hài tử, mà hẳn cư nhiên là cùng trong ban ưu tú nhất học sinh Trình Đông từ vừa sinh ra liền trời xui đất khiến mà trao đổi thân phận.

Trình Đông, chỉ cần là Hạ Vũ trường học người liền sẽ không không biết tên này, bộ dạng xuất chúng, sẽ kéo đàn violon, sẽ thư pháp còn sẽ vẽ tranh, phụ thân lại là đại phú hào, còn cấp trường học quyên quá một đồng lâu, sơ trung nhập học tới nay Trình Đông lại ở hai lần cuối kỳ khảo liên tục toàn thị đệ nhất danh, thượng quá báo chí, không chỉ có như thế, Trình Đông cũng không kiêu ngạo, đái nhân hiền lành, nho nhã lễ độ, có thể nói Trình Đông là Trình gia kiêu ngạo, cũng là trường học kiêu ngạo, Hạ Vũ nhất thường nghe bọn hắn chủ nhiệm lớp nói một sự kiện chính là ' các người cũng không cùng Trình Đông học một chút '.

Hạ Vũ cho rằng hẳn cùng Trình Đông vĩnh viễn cũng chỉ sẽ là hai đi đầu sẽ không tương giao đường thẳng song song, nhưng tại đây một ngày, hẳn cảm giác hẳn nhân sinh đều bị điên đảo.

Đương nhìn đến vội vã đuổi tới bệnh viện ăn mặc khéo léo một chút cũng không đơn giản Trình Đông cha mẹ khi, không, không đúng, hẳn là cha mẹ hẳn mới đúng, Hạ Vũ chỉ dâng lên một cái mơ hồ khái niệm, nguyên lai Trình Đông nhân sinh hẳn là chính mình a.

Không mang theo có bất luận cái gì ác ý cùng mặt trái cảm xúc, chỉ là vô cùng đơn giản cảm thán mà thôi.

Hạ Vũ cảm nhận được không khí dị thường nghiêm túc, dưỡng phụ mẫu, còn có ' thân sinh ' cha mẹ bọn họ trên mặt không có vẻ tươi cười, đặc biệt là hấn thân sinh mẫu thân, vị kia sơ thi đỗ búi tóc tinh xảo quý phụ nhân, chỉ nhìn hấn một cái, liền quay đầu lại đi ôm chặt lấy Trình Đông, tựa hồ sợ bị người đoạt đi giống nhau.

Hấn nhìn không thấy Trình Đông mặt, bởi vì hấn mặt bị gắt gao chôn ở Trình gia mộ mộ trong lòng ngực, kia một khắc, Hạ Vũ cũng hảo tưởng có người đem chính mình ôm lấy, hấn cái gì cũng không nghĩ thấy, hấn có chút sợ hãi, giống như là sẽ phát sinh không tốt sự tình giống nhau.

Kế tiếp mấy cái giờ, Hạ Vũ chỉ mơ mơ hồ hồ nghe thấy hai đối cha mẹ ở tranh chấp cái gì, nhưng giống như nội dung chỉ có ' Trình Đông ', mà không có hấn.

Phản quang bọn họ thân ảnh giống như trở nên vắn vẹo, đầu ngón tay hơi hơi nóng lên, chưa bao giờ từng có choáng váng đánh úp lại, Hạ Vũ ở choáng váng trung cảm thấy rất mệt, vì cái gì sẽ như vậy mệt, hơn nữa trái tim ù ù rung động, giống muốn tạc nứt ra giống nhau, hấn mất đi trọng tâm về phía sau đảo đi.

"Hạ Vũ." Kinh ngạc lại có chút lo lắng thanh âm vang lên, Hạ Vũ nhớ rõ đây là Trình Đông thanh âm, bọn họ trường học nữ sinh nói Trình Đông thanh âm tựa như thanh tuy nhiên giống nhau, rất êm tai.

"Bác sĩ, hài tử thế nào?"

"Hấn là cảm nhiễm gần nhất kiểu mới dịch chứng, tuy rằng này bệnh không có lây bệnh tính, nhưng ta còn là kiến nghị các người mang cùng hấn tiếp xúc quá bạn cùng lứa tuổi cũng kiểm tra một chút, loại này bệnh lớn nhất chịu chúng chính là thanh thiếu niên đám người."

Đang nói, Trình Đông liền té xỉu.

"Ta từng từng, bác sĩ người mau cho hắn kiểm tra, từng từng hắn không thể có việc a." Trình gia mù mù hoa dung thất sắc mà vội vàng bế lên Trình Đông nói, hoàn toàn đã quên nàng còn có một cái hài tử đã bị chẩn đoán chính xác. Có lẽ là trời cao thật sự ở cùng nàng nói giống, Trình Đông đích xác bị kiểm nghiệm ra nên dịch chứng, chỉ là bệnh trạng còn không rõ ràng.

Trình gia ba ba nhanh chóng quyết định cấp hai đứa nhỏ đều an bài nằm viện thủ tục, đều là tốt nhất phòng bệnh, mặc kệ là máu mủ tình thâm vẫn là nhiều năm tình cảm, cái nào hài tử hắn đều không thể trơ mắt mà nhìn bọn họ đi tìm chết.

Tác giả có lời muốn nói: Đây sẽ là một cái bi thương cần đề cập chuyện xưa

Chương 54 hiện thực

Hạ Vũ tỉnh lại sau, liền vẫn luôn ở tại thoải mái rộng mở phòng bệnh một người, này ở dịch bệnh tàn sát bừa bãi trong lúc đã là rất khó được, nhưng hắn lại trước sau không có nhìn đến cha mẹ, vô luận là dưỡng phụ mẫu vẫn là thân sinh cha mẹ.

Hắn nằm ở trên giường bệnh mơ mơ màng màng mà còn nghe được chiếu cố hộ sĩ nói, "Như thế nào sẽ có như vậy nhấn tâm cha mẹ a, ném ở chỗ này cũng không tới xem một cái....."

Có lẽ là hắn mong đợi rốt cuộc bị ông trời nghe thấy được đi, rốt cuộc, có một người tới xem hắn.

Diệp Lê một thân thuần trắng sắc trang phục, trong tay cần một đại thúc hoa tươi, trên mặt mang theo ôn nhu hiền lành tươi cười, "Người có khỏe không."

Dựa vào trên giường bệnh Hạ Vũ có chút kinh ngạc "Người..... Người là ngày đó....."

Diệp Lê mỉm cười nói, "Xem ra người còn nhớ rõ a." Vừa nói một bên lo chính mình tìm cái trống không bình thủy tinh đem hoa tươi cất vào đi.

Hạ Vũ hơi hơi có chút quẫn ý, khi cách lâu như vậy có thể làm hắn còn nhớ kỹ vẫn là bởi vì Diệp Lê kia trương cực hảo xem mặt.

"Người là chuyên môn tới xem ta sao?" Hạ Vũ không cấm tò mò hỏi, gần là bèo nước gặp nhau lại cách lâu như vậy người xa lạ sẽ làm loại tình trạng này sao?

Diệp Lê nhợt nhạt cười, nói "Ta có cái bằng hữu ở chỗ này nằm viện, phía trước tới xem hắn thời điểm vừa lúc nhìn đến người, cũng liền nghĩ đến nhìn xem."

"Cảm ơn." Hạ Vũ cúi đầu, ngập ngừng nói.

"Không cần khách khí nga." Diệp Lê ôn nhu mà xoa xoa hắn trên đầu đầu tóc, bị như vậy một sờ Hạ Vũ mặt lập tức liền đỏ, đối phương chính là đẹp đại tỷ tỷ a.

Diệp Lê phảng phất có trời sinh có thể làm nói chuyện phi thường vui sướng tài năng. Cùng nàng nói chuyện, thậm chí sẽ làm Hạ Vũ cảm thấy chính mình cũng trở nên biết ăn nói lên.

Trải qua Diệp Lê cố ý mà dẫn đường cùng Hạ Vũ nói chuyện phiếm sau, Hạ Vũ cũng đối nàng càng ngày càng thân cận, xưng hô cũng biến thành 'Diệp tỷ tỷ', Diệp Lê còn cùng hắn ước định hảo ngày mai lại đến xem hắn.

Diệp Lê đi đến bệnh viện thang lầu khi, lại gặp một người, Lão Bạch.

Lão Bạch một thân áo blouse trắng, mang theo tờ vàng khung mắt kính, dung mạo thanh tuấn, một thân ôn nhuận hiên lành đáng tin cậy lại làm người vô cùng tin phục khí chất, Diệp Lê có thể bắt chước ra loại khí chất này tới, nhưng như thế nào cũng không có người nhà họ Bạch hảo, này có lẽ là bọn họ thắm vào ở trong xương cốt đờ vật.

Hắn đem trong tay ca bệnh đơn cho bên cạnh hộ sĩ, cũng nói vài câu sau, hộ sĩ liền bước nhanh rời đi.

"Đã lâu không thấy, Diệp Lê."

Lão Bạch ôn hòa cười, giống như Diệp Lê thật sự chính là hắn lão bằng hữu giống nhau.

Diệp Lê đôi mắt híp lại, thong thả ung dung nói, "Người đây là đương bác sĩ lên làm nhiệm, còn lại thay đổi một nhà bệnh viện." Nàng còn có nửa câu chưa nói ra tới, thật là âm hồn không tan. Lão Bạch cười mà không nói, Diệp Lê cũng không có gì 'ôn chuyện' tâm tư, trực tiếp từ Lão Bạch bên người đi qua.

Lão Bạch cũng không có cản nạng, nơi này cũng không phải bọn họ chiến trường. Hắn quay đầu lại nhìn về phía Diệp Lê rời đi phương hướng, im lặng không nói.

Hạ Vũ hôm nay cảm giác khá hơn nhiều một chút, đã có thể rời giường đi một chút. Loại này dịch chứng cũng không có lây bệnh tính, mà là đột phát tính, sinh ra chủ yếu bệnh trạng là suy yếu, tứ chi vô lực, miễn dịch lực rơi chậm lại, bệnh phát khi khí quan nghiêm trọng tổn hại, xuất hiện kịch liệt ho ra máu hiện tượng.

Bệnh viện có TV, hơn nữa vẫn luôn ở báo đạo mỗi ngày loại này bệnh tử vong nhân số, cứ việc chính phủ triệu tập y học nhân viên đã ở giải

quyết loại này bệnh thượng lấy được tiến bộ rất lớn, nhưng còn chưa tìm được trị tận gốc biện pháp, gần là khai phá ra trì hoãn sinh mệnh được tề mà thôi, Hạ Vũ có thể chống được hiện tại cũng là ở dựa vào loại này được tề

Hạ Vũ muốn đi xem Trình Đông thế nào, hẳn lúc trước từ hộ sĩ nơi đó biết được Trình Đông cũng mắc phải loại này bệnh, ở hẳn biết nói hoạn loại này dịch chứng bạn cùng lứa tuổi trung cũng chỉ có Trình Đông, lướt qua một ít mặt khác nhân tố, hẳn vẫn là rất có đồng bệnh tương liên cảm giác. Nhưng đi đến Trình Đông phòng bệnh trước cửa, hẳn liền cảm thấy, chính mình thật đúng là buồn cười a.

Trình gia cha mẹ còn có Hạ gia cha mẹ đều vây quanh ở Trình Đông trước giường bệnh, như cũ ở hạ giọng không biết ở tranh chấp thứ gì, thậm chí đều không có phát hiện Hạ Vũ đã đến. Hạ Vũ kia một khắc liền suy nghĩ, như thế nào sẽ giống nhau đâu, hẳn cùng Trình Đông trước nay liền không có giống nhau quá, liền tính mắc phải tương đồng bệnh, liền tính đều có khả năng sẽ chết, nhưng hai nhà cha mẹ sẽ vì Trình Đông chết mà khóc lóc thảm thiết, lại sẽ không bỏ được cho hẳn lưu một giọt nước mắt. Đương nhiên, nếu là chân tướng không có cho hấp thụ ánh sáng phía trước, hẳn dưỡng phụ mẫu vẫn là sẽ đau lòng hẳn.

Vì cái gì bọn họ đổi chân tướng sẽ bị phơi ra tới đâu? Nếu mọi người vẫn luôn không biết, ít nhất hẳn còn có dưỡng phụ mẫu, chịu thiệt tình đem hẳn đương nhi tử yêu thương, sẽ ở ngày thường ăn cơm thời điểm, đem ăn ngon dinh dưỡng đều để lại cho hẳn.

Thật đúng là buồn cười a, tất cả mọi người ở bảo hộ Trình Đông, đang đau lòng hẳn, sợ hẳn bởi vì chuyện này khổ sở, còn đều lời thề son sắt mà nói sẽ không ném xuống hẳn. Hạ Vũ hẳn cũng muốn như vậy a, bị người luyện tiếc cảm giác.

Trước hết phát hiện Hạ Vũ ở cửa cư nhiên là Trình Đông, hắn nghe nhị hai nhà cha mẹ tranh chấp, cứ việc đầu là vì hắn, nhưng trong lòng như cũ thực huyệt huyệt, hắn đột nhiên có chút đáng thương Hạ Vũ.

Đối, đáng thương, không biết như thế nào, có loại này ý tưởng. Đang muốn quay đầu đi tránh đi cha mẹ mặt khi, Trình Đông liền thấy được Hạ Vũ, hắn ăn mặc lam đi đầu bệnh nhân phục, bởi vì sinh bệnh khuôn mặt tái nhợt, thân mình lại đơn bạc, đứng ở cửa mạc danh làm người cảm thấy đau lòng.

"Hạ Vũ." Đây một tiếng đem hai nhà người đầu từ nói chuyện trung bình tĩnh, nhưng Trình gia mù mù lại không có đi xem nàng thân sinh nhi tử, mà là nhìn như không thấy mà cấp Trình Đông dịch dịch góc chần, cái này làm cho Trình Đông cảm thấy cả người cứng đờ.

Hạ gia ba ba cũng không có xem qua đi, giống như đứng ở cửa căn bản không phải hắn ở chung mười lăm năm nhi tử, Hạ gia mù mù nhưng thật ra muốn đi xem, lại bị trượng phu trừng mắt nhìn liếc mắt một cái, kia ánh mắt hình như là đang nói, kia lại không phải chúng ta thân nhi tử, nhìn cái gì, nàng ngập ngừng vài cái sau vẫn là cúi đầu.

Duy nhất thật sự quay đầu đi vẫn là Trình gia ba ba, hắn kỳ thật không phải không muốn làm thân sinh hài tử trở về, nhưng hắn càng không bỏ xuống được ưu tú người thừa kế. Hắn lộ ra một cái từ ái tươi cười nói, "Hạ Vũ, ngươi còn bệnh, như thế nào liền ra tới?"

Hắn tươi cười kỳ thật có chút giả, bởi vì tại đây hài tử trước mặt cười không nổi, hắn mới chỉ có mười lăm tuổi, cũng không biết lời nói mới rồi nghe xong nhiều ít, non nớt ngây ngô khuôn mặt làm cho bọn họ này đó người trưởng thành cảm thấy chính mình có chút xấu xí.

Trình gia cùng Hạ gia ý tưởng kỳ thật rất đơn giản, một cái là tân tấn phú hào, còn chưa chân chính tiến vào thượng lưu vòng, nhưng có một cái xuất sắc người thừa kế liền không giống nhau, cũng có thể làm hẳn không cần lo lắng phía sau gia nghiệp. Hạ gia, Trình Đông là bọn họ thân sinh nhi tử, hẳn thông tuệ cũng là có thể thay đổi Hạ gia ba ba vận mệnh cơ hội, xuất thân nghèo khổ không đại biểu bọn họ không có hướng lên trên bờ khát vọng. Nếu chỉ có một hài tử, Hạ Vũ, bọn họ cũng sẽ quý trọng yêu thương hẳn, chính là, hiện tại có hai cái, một cái ưu tú đến người sáng suốt đều có thể nhìn ra được tới, một cái khác bình thường đơn giản, bọn họ chỉ là tưởng tuyển tốt nhất cái kia mà thôi.

Ai nói cha mẹ ái liền không có trộn lẫn tạp chút mặt khác đờ vật, tằm thường trong nhà lại hai đứa nhỏ đều không nhất định làm được đến không nghiêng không lệch, hướng chi vẫn là bọn họ loại này đặc thù tình huống đâu.

Hạ Vũ không có chọc phá bọn họ buồn cười tự cho là đúng nói dối, chỉ là kéo kéo khóe miệng, "Ta chỉ là đến xem Trình Đông, ta hiện tại liền hồi phòng bệnh."

Trình gia ba ba rốt cuộc còn không phải ý chí sắt đá người, kêu hộ sĩ đưa Hạ Vũ hồi phòng bệnh.

Hạ Vũ đãi ở phòng bệnh, chỉ là ngờ ngác mà nhìn cửa sổ xuất thần, liền Diệp Lê tới cũng không nói một lời, Diệp Lê tựa hồ cũng nhìn ra tâm tình của hẳn không tốt lắm, chỉ là mỉm cười nói, "Muốn đi ra ngoài đi một chút sao? Bên ngoài rất nhiều hoa khai."

Một câu "Bên ngoài rất nhiều hoa khai" giống như đầu đến tâm hồ một viên hòn đá nhỏ, dạng khai một vòng lại một vòng gợn sóng. Hạ Vũ mím môi, "Hảo."

Đầu tháng tư, đích xác rất nhiều hoa đầu khai, muôn hồng nghìn tía, mùi hoa hương thơm, làm người vui vẻ thoải mái. Hạ Vũ cùng Diệp Lê ngồi ở tiêu hồ biên ghế dài thượng, Hạ Vũ bỗng nhiên nói "Diệp tỷ tỷ, người nói ta sẽ chết sao?"

Diệp Lê ôn nhu mà nghiêng đầu nói, "Vì cái gì hỏi như vậy? Người ở sợ hãi sao?"

Hạ Vũ nhìn chăm chăm mũi chân, đặt ở hai chân thượng tay không tự giác siết chặt, "Người nói ta đã chết, bọn họ sẽ khổ sở sao?"

"Sẽ không." Diệp Lê cấp ra một cái cùng đại chúng đầu không giống nhau đáp án, Hạ Vũ cũng nhìn không được nhìn về phía nàng, chỉ thấy nàng lộ ra nhợt nhạt tươi cười, "Người trong lòng không phải cũng là nghĩ như vậy sao? Không cần đi vì người khác tìm lấy cớ, nghe một chút chính mình tiếng lòng." Diệp Lê hướng dẫn từng bước nói.

Nghe một chút chính mình tiếng lòng sao? Hạ Vũ đôi mắt có chút mê mang, Diệp Lê cũng không vội, không có nói thêm gì nữa.

Tiếp được mấy ngày, Diệp Lê đầu có trừu thời gian tới bữa Hạ Vũ, cũng hướng hẩn giáo huấn chính mình tư tưởng, trên thực tế, trừ ra vì này bút giao dịch, Diệp Lê cũng cảm thấy đây là cái rất thú vị quá trình, làm một người khác đi tiếp thu chính mình tư tưởng, liền linh hồn cũng dần dần thiên hướng nàng.

Này trong đó Diệp Lê đối Lão Bạch phòng thủ thật sự khẫn, hơn nữa trong khoảng thời gian này là Hạ Vũ yếu ớt nhất, cũng là hẩn phòng bị tâm mạnh nhất thời điểm, Lão Bạch chỉ sợ cũng là vô dụng công.

Một ngày, Diệp Lê đi cấp Hạ Vũ mua hẩn muốn ăn hoành thánh mặt, khi trở về cư nhiên lại gặp phải một cái người quen, Chung Nguyên Kiệt.

Bất quá lại là trên đầu quần lấy thật dày băng vải, trên đùi bó thạch cao còn chổng một bộ đơn quải Chung Nguyên Kiệt. Hắn vừa thấy đến Diệp Lê, liền bật thốt lên lên tiếng, "Diệp....." Sau đó lại liền nữa trúng chiêu, mặt sau trực tiếp bị tiêu âm.

Hắn dứt khoát cũng không xưng hô Diệp Lê tên, "Người như thế nào tại đây a?"

Hắn liền đó tai nạn xe cộ lúc sau, tuy rằng không có sinh mệnh trở ngại, nhưng trên người nhiều chỗ gãy xương, đặc biệt là chân trái, bác sĩ nói ít nhất muốn trụ cái ba tháng, nửa năm hoặc một năm mới có thể hoàn toàn kháng phục. Chung Lương quyền cao chức trọng, công vụ bận rộn, tự nhiên không có khả năng thường trú bệnh viện, chung gia hai vị lão nhân gia tuổi lại đại, chính là Chung Nguyên Kiệt cũng không có khả năng làm cho bọn họ hai ngày chạy, đến nỗi Du Vân, Chung Nguyên Kiệt thấy đầu không nghĩ thấy nàng.

Không thể không nói, tự Chung Nguyên Kiệt lúc này đây xảy ra chuyện sau, ở chung gia địa vị càng là bay lên không ít, liền Chung Lương đối thái độ của hắn đều khoan dung không ít, dù sao cũng là chính mình duy nhất nhi tử, đời này tổng không có khả năng mặc kệ hắn, chỉ cần không gặp phải đại sự liền hảo.

Cho nên trừ bỏ lương cao mời mấy cái hộ công, Chung Nguyên Kiệt ở bệnh viện đãi nhật tử đều mau nhàn ra đàm vị tới.

Diệp Lê cũng không nghĩ tới hắn ở bệnh viện, bất quá cũng không muốn nói cái gì, trực tiếp liền làm lơ mà đi qua đi.

Nhưng lúc này, bỗng nhiên một tiếng "Diệp tử tử.", Là Hạ Vũ, hắn thấy Diệp Lê đi đến tựa hồ có điểm lâu, liền ra tới, cũng vừa lúc đi vừa đi,

không nghĩ tới nhìn đến Diệp Lê giống như ở cùng một cái thoạt nhìn ' thân tàn chí kiên ' tuổi trẻ nam tử nói chuyện.

Hạ Vũ lộ ra một cái sáng lạn tươi cười, đi qua đi đối Diệp Lê nói "Diệp tử tử, đây là người nằm viện bằng hữu đi."

Diệp Lê ngẩn ra một chút, nhưng thực mau liền tự nhiên mà vẫn thượng Chung Nguyên Kiệt chống đơn quải cánh tay, ôn nhu cười nói "Đúng vậy."

Chung Nguyên Kiệt chỉ cảm thấy da đầu tê dại, bị Diệp Lê một leo lên cánh tay, như điện giật, hơn nữa là mười vạn Vôn, trong lòng mấy dục tưởng ném ra, nhưng vẫn là nhịn xuống, hắn cảm thấy chính mình nếu là dám ném ra nói, Diệp Lê tuyệt đối sẽ giết hắn.

Thấy Diệp Lê thừa nhận, Hạ Vũ cũng có lễ phép mà cùng Chung Nguyên Kiệt nói "Người hảo, ta kêu Hạ Vũ."

Chung Nguyên Kiệt có chút cứng đờ địa đạo "Ta kêu Chung Nguyên Kiệt, người kêu ta chung..... Chung ca ca liền hảo."

Chương 55 hiện thực

Ứng phó rồi Hạ Vũ sau, Diệp Lê liền đem Chung Nguyên Kiệt ném ở một bên, nàng cảm thấy thời cơ chỉ sợ cũng muốn thành thực.

Lão Bạch làm sự nàng không phải không biết, nếu nàng lựa chọn từ Hạ Vũ bên này trực tiếp vào tay, mà Lão Bạch làm chính là đi đầu giải trình hạ hai nhà mâu thuẫn, làm cho bọn họ lựa chọn đối hài tử đối mọi người đều tốt kết quả, cộng đồng nuôi nấng hai đứa nhỏ.

Hắn ý tưởng không có sai, cũng là nhất thích hợp phương pháp, nhưng hắn quên mất một sự kiện, đó chính là chênh lệch, hai nhà bản phú chi gian thật lớn chênh lệch. Giống như là Trình gia mù mù cùng Hạ gia mù mù

đồng thời chuẩn bị cơm trưa, một cái là làm trong nhà đầu bếp tỉ mỉ nấu nướng dinh dưỡng cơm, một cái là dùng lão thỏ gà ngao bổ canh cùng mì sợi, hai vị mẫu thân thịnh tình cùng với không chịu thoái nhượng dưới, Trình Đông chỉ có thể nội tâm cười khổ toàn bộ ăn.

Tối rồi buổi chiều, bởi vì dạ dày không khoẻ nháo khởi bụng tối, hai vị mục mục lo lắng rất nhiều lại nhìn không được chỉ trích này đối phương tối, Trình gia mục mục ghét bỏ Hạ gia lấy tối thức ăn giá rẻ không sạch sẽ, Hạ gia mục mục tức giận đến phát run khi lại cãi cọ nói Trình gia dinh dưỡng cơm nước luộc trọng vốn dĩ liền không thích hợp sinh bệnh hài tử ăn. Một bên bác sĩ nghe thẳng vô ngữ, nhiều như vậy đồ vật, một cái đại nhân ăn xong đi đầu sẽ căng, hưởng chi là cái sinh bệnh thiếu niên.

Hai nhà bởi vì chênh lệch mang đến ma sát không ngừng, trừ phi phát sinh có thể làm cho bọn họ đoàn kết một lòng đại sự, bằng không sẽ chỉ là mặt cùng tâm không hợp.

Chỉ có thể nói hiện tại liền xem là Lão Bạch trước xúc tiến hai nhà giải hòa tốc độ mau, vẫn là Diệp Lê trước thành công dụ dỗ Hạ Vũ tiến vào Bát Hào Đương phò.

Bên này Chung Nguyên Kiệt đảo ngoài ý muốn cùng Hạ Vũ nói thượng lời nói, hẳn vốn dĩ liền nhàn trướng đau, cũng liền tìm người tâm sự thiên tống cổ thời gian, nói nói, sẽ biết Hạ Vũ trên người sự. Chung Nguyên Kiệt thâm cảm thấy đứa nhỏ này khổ bức, này cầu huyết quán đến so với hẳn gia còn đại đâu. Vì thế vỗ bộ ngực nói, hai nhà ba mẹ không cần Hạ Vũ, không có việc gì, chờ Hạ Vũ vừa ra viện liền cùng hẳn hỗn, ăn ngon hảo ngoạn có rất nhiều.

Chung Nguyên Kiệt mới vừa làm đảm bảo, vừa quay đầu lại liền thấy Diệp Lê mỉm cười xem hẳn, kia tươi cười mạc danh có chút thắm người.

Hạ Vũ cũng không thật đem Chung Nguyên Kiệt nói thật sự, đầu năm nay, liên thân sinh cha mẹ cùng dưỡng phụ mẫu đầu không cần chính mình, hưởng chi là cái gì quan hệ đầu không có người đầu.

"Hạ Vũ, ta mang người đi ra ngoài đi một chút đi." Diệp Lê ôn nhu cười nói, Hạ Vũ cũng gật đầu ứng, Chung Nguyên Kiệt cũng tưởng đuổi kịp khi, Diệp Lê lại cười nói "Người cũng đừng đi theo đi, sớm một chút hồi phòng bệnh nghỉ ngơi đi."

Tiếp theo lại hạ giọng nói "Người nếu thật sự tưởng giúp ta, liên cho ta cuốn lấy vị kia bạch bác sĩ."

Diệp Lê trong miệng 'bạch bác sĩ', Chung Nguyên Kiệt là biết đến, nhà này bệnh viện nổi danh diện mạo hảo ôn nhu lại hiền lành chủ trị bác sĩ, cũng cho hắn đã làm kiểm tra. Chung Nguyên Kiệt không nghe hiểu Diệp Lê ý tứ trong lời nói, nhưng ở Diệp Lê cùng Hạ Vũ rời đi sau, chính hắn lại nghĩ nghĩ, quyết định nghe Diệp Lê nói, đi tìm vị kia bạch bác sĩ.

Diệp Lê mang theo Hạ Vũ đi đến bệnh viện hoa viên, có thể là tới gần chạng vạng, ở chỗ này tản bộ người cũng không nhiều, Hạ Vũ cũng không có gì đặc biệt tưởng đạo địa phương, chỉ là đi theo Diệp Lê không hề mục đích địa khắp nơi đi một chút, ở đi đến một chỗ lùm cây chỗ khi, Diệp Lê cùng Hạ Vũ bỗng nhiên nghe được nói chuyện thanh, hơn nữa là làm Hạ Vũ sẽ không quên thanh âm.

"Vạn hùng, hài tử sự tình còn không có xử lý tốt sao? Ta thật là một ngày cũng không nghĩ tái kiến kia đối nghèo vợ chồng."

"Nhưng Trình Đông là bọn họ thân sinh cốt nhục, này quan hệ như thế nào cũng đoạn không được, ta cảm thấy bạch bác sĩ đề nghị liên rất hảo, hai nhà cùng nhau nuôi nấng hai đứa nhỏ."

"Không có khả năng." Nữ nhân thanh âm trở nên sắc nhọn lên, "Ta cùng bọn họ một ngày cũng chung sống không được, người cư nhiên muốn ta cùng bọn họ hoà thuận vui vẻ hiệp hiệp ở chung cả đời. Từng từng là ta nhi tử, ai cũng đoạt không được."

Trung niên nam nhân tưởng lại nói chút cái gì, lại bị thê tử đánh gãy, "Ta biết người muốn nói gì, còn không phải là Hạ Vũ sao? Ta nói cho người trình vạn hùng, ta trước nay không đem hắn đương quá là ta nhi tử, một ngày cũng không có. Hắn vừa sinh ra không phải ta nhi tử, đã nói lên chúng ta không có duyên phận, từng từng mới hắn là chúng ta nhi tử, ưu tú bị mọi người khen ngợi nhi tử."

Sắc trời ám, hơn nữa nói thực chuyên tâm, làm trình vạn hùng cùng hắn thê tử cũng không có phát hiện cách cao cao lùm cây ngoại Diệp Lê cùng Hạ Vũ thanh âm, thẳng đến hai phu thê không nói hợp lại, rời đi, Hạ Vũ mới cảm giác chính mình đã lạnh băng thân thể ở d ãn d ãn h ấ ôn.

Chung Nguyên Kiệt xoay hai ba lâu rốt cuộc tìm được r ấ bạch bác sĩ, vội vàng hưng phấn mà đánh thanh tiếp đón, "Bạch bác sĩ."

Lão Bạch nghe thấy thanh âm quay đầu lại, ôn hòa nói "Chung tiên sinh, có chuyện gì sao?"

Chung Nguyên Kiệt nhớ rõ Diệp Lê nói, thuận miệng xả cái dối "Ta a, ta cảm thấy ta chân đột nhiên trở nên rất đau." Nhân tiện làm ra rất đau biểu tình, khom lưng bưng kín hắn chân. Lão Bạch sắc mặt bỗng nhiên trở nên có chút ngưng trọng, ánh mắt sạch sẽ đến giống như xem thấu Chung Nguyên Kiệt nói dối, ở như vậy dưới ánh mắt, Chung Nguyên Kiệt lòng có điểm hư, nhưng nhớ tới Diệp Lê giao đãi, hắn vẫn là tiếp tục trang đi xuống.

Lão Bạch nói "Ta cho người tìm cái bác sĩ tới."

Chung Nguyên Kiệt lúc này cũng bất chấp che lại làm bộ rất đau đầy, trực tiếp một tay ôm lấy hấn cánh tay, cầu xin nói: "Bạch bác sĩ người trước giúp ta nhìn xem đi."

Lão Bạch ngữ khí ngoài ý muốn kiên quyết, "Xin lỗi, chung tiên sinh, ta còn có việc."

Nghe được lời này, Chung Nguyên Kiệt dứt khoát hai tay đều ôm lấy bạch bác sĩ, "Bạch bác sĩ, người trước giúp ta nhìn xem đi."

Hạ Vũ thanh âm suy yếu vô lực lại lộ ra tuyệt vọng, "Là ta không tốt, nguyên lai thân tình cũng là có thể lấy mấy thứ này tới cân nhắc giá trị, không đủ ưu tú liền không đáng các người ái, liền không xứng làm các người nhi tử."

Lấy Hạ Vũ nguyên bản thuần thiện rộng rãi tính tình, là nói không nên lời những lời này, nhưng ở này đó thiên Diệp Lê tư tưởng giáo huấn hạ, hấn đã dần dần trở nên cố chấp mà âm u, Diệp Lê có thể nhìn đến, Hạ Vũ linh hồn ở bị nhiễm hắc, một chút, một chút.

Diệp Lê nhàn nhạt nói, "Thế giới này vốn chính là xấu xí, những thứ tốt đẹp cũng sẽ trở nên xấu xí."

"Ta đây nên làm cái gì bây giờ?"

Lấy cái này xấu xí thế giới làm sao bây giờ? Lấy xấu xí cha mẹ làm sao bây giờ?

Diệp Lê dán ở hấn bên tai nhẹ giọng nói "Đoạt lại thuộc về người đồ vật, người hấn là có được nhân sinh."

Hạ Vũ lâm bẫm nói "Thuộc về ta đờ vật, ta hẳn là có được nhân sinh."

Ở một lần lại một lần lặp lại hạ, hẳn mê mang tuyệt vọng ánh mắt dần dần trở nên kiên định, "Để cho ta tới trợ giúp người đi." Diệp Lê cuối cùng mỉm cười nói.

Hạ Vũ con người kiên định gật gật đầu. "Hảo."

Bên này, Chung Nguyên Kiệt vẫn cứ quẩn lấy bạch bác sĩ không bỏ, chọc đến chung quanh bác sĩ hộ sĩ xem bọn họ ánh mắt đều không thích hợp, người càng ngày càng nhiều, khiến cho Lão Bạch càng thêm không hảo thoát thân.

Trong phút chốc, Lão Bạch tựa hồ cảm ứng được cái gì, ánh mắt một tức, phất tay gian, chung quanh đều yên lặng xuống dưới, trên tường treo đồng hồ cũng đình chỉ chuyển động. Hẳn trực tiếp thuận di đến Diệp Lê cùng Hạ Vũ nguyên bản đại địa phương, đáng tiếc đã không thấy bóng người, chỉ có vài tia tàn lưu hắc ám khí tức.

Lão Bạch mày ngưng trọng lên, hẳn đột nhiên đoán không được Diệp Lê bước tiếp theo sẽ làm chút cái gì, là cướp đi Hạ Vũ trên người đáng quý phẩm chất tới trả thù cha mẹ hẳn vẫn là mặt khác.

Hẳn lại lần nữa về tới mới vừa rồi yên lặng địa phương, thở dài một hơi, lại ở trên hư không trung nhẹ nhàng một chút, hết thả lại động lên, Chung Nguyên Kiệt vẫn là quẩn lấy bạch bác sĩ không bỏ, người chung quanh như cũ đi lại, giống như vừa rồi cái gì cũng không phát sinh, dừng lại kim đồng hồ lại bắt đầu đi lại lên.

Bát Hào Dương phô, Diệp Lê con người nhìn chăm chú Hạ Vũ, nhẹ giọng nói "Nói cho ta, người nghĩ muốn cái gì?"

Hạ Vũ yết hầu rung động một chút, cuối cùng kiên định nói "Nếu bọn họ không muốn đem thuộc về cuộc đời của ta trả lại cho ta, ta đây liền chính mình đoạt lại."

"Hào, ta minh bạch người ý tứ, hơn nữa ta có một cái thực tốt phương pháp làm người cùng Trình Đông trở về đến nguyên bản quỹ đạo đi lên." Diệp Lê mỉm cười nói.

"Biện pháp gì?" Hạ Vũ con người tràn đầy tin cậy,

Diệp Lê nhìn hấn ngăm đen đôi mắt, môi mỏng khẽ mở nói, "Trao đổi các người linh hồn."

"Trao đổi..... Linh hồn." Hạ Vũ hơi hơi mở to hai mắt, hấn không nghĩ tới lại là như thế không thể tưởng tượng.

Diệp Lê như cũ mỉm cười nói "Đúng vậy, trao đổi các người linh hồn, người chính là Trình Đông, Trình Đông chính là người, người chẳng lẽ liền không nghĩ trở thành Trình Đông sao?"

Diệp Lê nói đối Hạ Vũ tới nói tràn ngập dụ hoặc lực, hấn sao có thể không nghĩ trở thành Trình Đông, Trình Đông sở dĩ đã chịu hai nhà cha mẹ coi trọng cùng yêu thương, kia đều là hấn muốn.

"Nói nữa, Trình Đông hiện tại có được hết thảy vốn dĩ chính là của người, lấy thân không biết quý không hay phương thức đổi trở về không phải càng tốt sao?" Diệp Lê bình thản ung dung nói.

Đúng vậy, Trình Đông hiện tại có được hết thảy vốn dĩ chính là hấn, Hạ Vũ ở trong lòng mặc niệm những lời này, tựa hồ như vậy liền sẽ nhiều

phần tin tưởng cùng kiên định.

"Bất quá, Trình Đông sẽ thế nào?" Hạ Vũ có chút do dự, rốt cuộc liên lụy đến một người khác.

Diệp Lê nói cho hắn "Hắn tỉnh lại sau sẽ biến thành người, nhưng người yên tâm, hắn nói không nên lời linh hồn trao đổi chân tướng, cũng sẽ không có người tin tưởng hắn."

"Như vậy có thể hay không không tốt lắm." Nghĩ đến Trình Đông sẽ rơi vào như vậy hoàn cảnh, Hạ Vũ bỗng nhiên có chút mềm lòng, nhìn về phía Diệp Lê hỏi.

Diệp Lê nhìn hắn đôi mắt, phảng phất muốn xem tiến hắn đáy lòng, thanh âm mềm nhẹ nói "Người phải biết rằng, người không vì mình, trời tru đất diệt, hắn không bi thảm, kia bi thảm người cũng chỉ là người."

Nàng lại dựa đến lưng ghế thượng, chậm rì rì địa đạo "Người không cần cảm thấy thực xin lỗi, ngẫm lại kia hai đối cha mẹ, này không phải cũng là trả thù bọn họ tốt nhất biện pháp sao?"

Hạ Vũ nghĩ đến ở bệnh viện trong hoa viên nghe được đối thoại, mạch máu máu tựa hồ đột nhiên hướng lên trên hướng, cái gì kêu Trình Đông mới hắn là bọn họ hài tử? Hắn Hạ Vũ nên sống được hèn mọn mà đề tiện.

Diệp Lê phảng phất xem thấu hắn tiếng lòng, mỉm cười nói "Trên đời này chưa từng có ứng không nên, có chỉ là người có nguyện ý hay không,"

Này một câu trực tiếp đâm vào Hạ Vũ trong lòng, Hạ Vũ cuối cùng nói "Ta nguyện ý, ta nguyện ý cùng Trình Đông..... Trao đổi linh hồn."

"Hảo, Bát Hào Đương phò nguyện ý trợ giúp người." Diệp Lê ôn nhu cười, tiếp tục nói "Người chỉ cần trả giá một chút đại giới."

Hạ Vũ hỏi "Là cái gì?"

"Người đã từng giúp quá ta, ta hiện tại cũng tưởng giúp người, cho nên người chỉ cần trả giá người tươi cười thì tốt rồi."

"Chỉ cần cái này?" Cái này đại giới đích xác không cao, cái này làm cho Hạ Vũ có điểm không dám tưởng tượng, đồng thời đối Diệp Lê tràn ngập cảm kích.

Diệp Lê gật gù đầu, "Là, chỉ cần cần tươi cười, người liền có thể thay đổi vận mệnh của người."

"Hảo, ta nguyện ý, ta nguyện ý trả giá tươi cười."

Bệnh viện, Lão Bạch đối bất lấy hấn không bỏ Chung Nguyên Kiệt vẫn cứ không có nhiều ít trách móc nặng nề, người bình thường đụng tới loại sự tình này nhưng không có gì sắc mặt tốt, nhưng Lão Bạch trên mặt như cũ ôn hòa như một, cũng làm Chung Nguyên Kiệt cảm thấy có chút chột dạ.

Lão Bạch con người sạch sẽ hiền lành mà nhìn chăm chú vào Chung Nguyên Kiệt, "Người không cần lại kéo ta, Diệp Lê muốn làm sự đã làm xong."

Hắn biết chính mình là cố ý quấy lấy hấn, Chung Nguyên Kiệt kinh hãi nói, chỉ nghe Lão Bạch tựa hồ thở dài, "Có lẽ người sẽ hối hận."

Những lời này không biết là đối Hạ Vũ nói, vẫn là đối Chung Nguyên Kiệt nói.

Chung Nguyên Kiệt mới vừa phục hồi tinh thần lại, liền phát hiện bạch bác sĩ đã đi xa, đành phải hậm hực mà hồi phòng bệnh, nghĩ ngày mai đi hỏi Diệp Lê rốt cuộc sao lại thế này.

Chương 56 hiện thực

Đương hộ sĩ kéo ra bức màn, sáng sớm dương quang lọt vào phòng bệnh, Hạ Vũ chậm rãi mở bừng mắt, "Buổi sáng tốt lành a, Trình Đông." Cùng hần chào hỏi cũng không phải thường lui tới quen thuộc vị kia.

Hạ Vũ chỉ là hơi hơi gật đầu, không nói gì, từ trên giường lên đi hướng buồng vệ sinh, hộ sĩ cũng cho rằng hần là muốn đi thượng WC.

Trong phòng vệ sinh, Hạ Vũ đứng ở bồn rửa tay trước, nhìn trong gương 'chính mình', trắng nõn thuộc về Trình Đông mặt, còn có song chỉ lấy quá bút, kéo qua đàn violon tay.

Hần, hiện tại là Trình Đông.

Bất đồng với Hạ Vũ mờ mịt cùng sớm đã biết được chắc chắn, Trình Đông tỉnh lại sau ở trong gương nhìn đến chính mình mặt khi là thất thố, lại ưu tú hần cũng chỉ là cái mới mười lăm tuổi đại hài tử, một giấc ngủ dậy liền thay đổi cái thân thể, người bình thường vô pháp tiếp thu.

Liền ở hần không biết nên như thế nào hảo khi, Chung Nguyên Kiệt chống đơn queo vào tới. Lão Bạch nói làm hần có chút bất an, hần cũng không phải thực dám đi hỏi Diệp Lê, huống chi Diệp Lê không nhất định sẽ nói cho hần, vì thế liền tới đây tìm Hạ Vũ, Hạ Vũ hần là biết chút sự tình.

Chung Nguyên Kiệt minh gõ ám đánh hỏi một ít, nhưng cái này 'Hạ Vũ' liền chính mình tình huống đầu không có làm rõ ràng, càng không cần phải nói cùng Chung Nguyên Kiệt nói chuyện, cho nên vẫn luôn bảo trì trầm mặc, chỉ là ngẫu nhiên ân nga vài tiếng.

Chung Nguyên Kiệt cũng không để bụng, hấn vốn dĩ cũng không tưởng ở Hạ Vũ nơi này hỏi ra nhiều ít tới, hơn nữa hấn vốn là bởi vì Hạ Vũ tao ngộ đối hấn ôm có hảo cảm, cho rằng hấn lại thương tâm, cho nên vỗ vỗ bờ vai của hấn an ủi hấn vài câu sau, cũng liền không có lại quấy rầy đi xuống.

Một khác gian phòng bệnh, Hạ Vũ từ trong phòng vệ sinh ra tới, liền nhìn đến tiến vào Trình gia cha mẹ cùng Hạ gia cha mẹ, bọn họ trên tay đều là trái cây bổ canh, Hạ gia mẹ mẹ vẫn là Trình gia mẹ mẹ đều vội vàng lôi kéo hấn lên giường, trong miệng còn ngăn không được mà nói "Người đứa nhỏ này nên nghỉ ngơi nhiều mới là, tiểu tâm cảm lạnh."

Đặc biệt là nhìn đến dưỡng mẫu quen thuộc từ ái ánh mắt, Hạ Vũ khoe mắt hơi hơi ướt át, lại bị Trình gia mẹ mẹ một câu "Tùng tùng a, ta cho người mang theo người yêu nhất ăn phúc nguyên lâu điểm tâm còn có cháo, người mới vừa rời giường hấn là cái gì đều không có ăn đi....."

Trình gia mẹ mẹ lắc nhai mà nói, Hạ Vũ tâm lại là chợt lạnh lại lạnh, đúng vậy, hấn hiện tại là Trình Đông a, cho nên mới sẽ như vậy ôn thanh lời nói nhỏ nhẹ đối hấn nói chuyện. Đến nỗi, Hạ Vũ, kia chỉ là cái không ai muốn kẻ đáng thương mà thôi.

Chung Nguyên Kiệt đi r ồi lúc sau, Trình Đông nghĩ nghĩ, quyết định đi chính mình phòng bệnh nhìn xem, nếu hấn biến thành Hạ Vũ, kia, Trình Đông trong thân thể ở lại là ai? Trình Đông không phải không thể tưởng được, chỉ là không muốn nghĩ lại đi xuống.

Đương hấn đi đến chính mình phòng bệnh trước cửa khi, đối thượng mọi người vây quanh cẩn thận che chở trung trên giường bệnh cái kia quen thuộc thiếu niên hấn lạnh nhạt đôi mắt khi, hấn cũng đã minh bạch hết thảy.

Hắn có chút 'ngốc lảng' mà đứng ở tại chỗ, chú ý tới hẳn Trình gia ba ba nhú nhú mày, nhưng ngay sau đó lại nghĩ tới giống như hồi lâu không có đi xem qua chính mình cái này thân sinh nhi tử, không khỏi thanh âm lại mền chút, "Hạ Vũ a, ta buổi chiều liền đi xem người, người còn sinh bệnh, đừng nơi nơi chạy, đối thân thể không tốt."

"Người..... Người kêu ta cái gì." Trình Đông ngờ ngẩn mà nhìn ngày hôm qua phụ thân, vì cái gì nhận không ra hẳn tới đâu?

Trình gia ba ba kiên nhẫn mà khuyên nhủ, "Hạ Vũ, người nghe lời, ngoan a, ta đây liền kêu hộ sĩ đưa người trở về"

Trình Đông dường như không nghe được hẳn nói, si ngốc dường như nói "Đúng vậy, ta là Hạ Vũ a, ta hiện tại là Hạ Vũ a. Người nên gọi ta Hạ Vũ."

Lúc này hộ sĩ đã chạy tới, Trình gia ba ba đối hộ sĩ liền không có đối nhi tử như vậy kiên nhẫn, lấy ra thượng vị giả uy thế quát "Các người như thế nào chiếu cố người bệnh, làm hẳn một người đi lại, nếu là quãng ngã chạm vào làm sao bây giờ."

Hộ sĩ liên tục xin lỗi, cũng lôi kéo Trình Đông đi rồi, đi thời điểm, Trình Đông lại nhìn trên giường quen thuộc thiếu niên liếc mắt một cái, đột nhiên nói một tiếng "Ta đem người đồ vật còn cho người."

Còn có, thực xin lỗi.

Trình Đông không có muốn vạch trần chân tướng ý tưởng, có thể nói hẳn không có tư cách đi oán Hạ Vũ, từ đầu tới đuôi hẳn đều thiếu Hạ Vũ một câu "Thực xin lỗi".

Thực xin lỗi 'đoạt' đi rồi người nhân sinh.

Trong phòng các đại nhân nghe thế câu nói, đều có chút ngạc nhiên, mà chỉ có hai cái mười lăm tuổi hài tử mới lý giải câu nói kia ý tứ.

Trình Đông tưởng nói chính là, nếu mười lăm năm trước ta 'đoạt' đi rồi người nhân sinh, kia hiện tại ta đem cuộc đời của ta cho người, từ đây ta Trình Đông, người Hạ Vũ, không ai nợ ai, không hề liên quan.

Hạ Vũ bỗng nhiên rất muốn rơi lệ, rất muốn rất muốn, nhưng đương hấn nhìn đến bên người Trình gia cha mẹ cùng Hạ gia cha mẹ sau, hấn lại cảm thấy chính mình liền rơi lệ quyên lợi cũng đã không có, hấn không thể làm cho bọn họ hoài nghi chính mình, hấn chỉ có thể tiếp tục đem 'Trình Đông' sắm vai đi xuống, sắm vai cả đời.

Trình Đông không phải không thương tâm, dù sao cũng là như vậy nhiều năm cảm tình dưỡng phụ mẫu, nhưng đem chính mình nhân sinh còn cấp Hạ Vũ sau, hấn lại nhiều phân thoải mái, Hạ Vũ thống khổ thời điểm, hấn cũng ở dày vò, hấn vô pháp như vậy yên tâm thoải mái mà tiếp thu bất luận cái gì một đôi cha mẹ sủng ái.

Có lẽ là thượng đế ở bọn họ sinh ra thời điểm cùng bọn họ khai cái vui đùa, mà hiện tại, lại đem cái này vui đùa cấp đạo trở về chính xác quỹ đạo.

Vô luận tiền đồ sẽ có bao nhiêu không biết hoặc trắc trở, Trình Đông đều tin tưởng chính mình sẽ nỗ lực đi xuống đi. Thiếu niên trên mặt lộ ra sáng lạn mà nhẹ nhàng tươi cười.

Trình Đông đi qua sau màu trắng góc tường chỗ đi ra một người, Lão Bạch, hấn con người ôn hòa mà nhìn chăm chú vào thiếu niên thân ảnh, thờ dãi một hơi, đây là cái hảo hài tử.

Mà Diệp Lê từ nơi không xa cũng chậm rãi đã đi tới, nàng vẫn luôn đều đang xem che chở Hạ Vũ.

Lão Bạch ánh mắt ngược lại nhìn về phía nàng, không còn nữa mới vừa rỗi xem Trình Đông ôn hòa, ngược lại có chút nghiêm nghị, hấn cho rằng Diệp Lê chỉ là sẽ cho Hạ Vũ trả thù thương tổn người khác công cụ, nhưng không nghĩ tới nàng cư nhiên đem bàn tay tới rỗi Trình Đông, này chỉ có thể thuyết minh, "Người muốn càng nhiều?"

Diệp Lê mỉm cười nói "Không phải ta muốn càng nhiều, mà là hiệu cầm đầ muốn càng nhiều."

Lão Bạch than thở một tiếng, "Bọn họ nhân sinh đã cũng đủ bi thảm, người hà tất lại muốn lại nhúng tay?"

Diệp Lê con người mang theo nhân nhậ ý cười nhìn về phía hấn "Người sẽ ngăn cản sao?"

"Không, ta sẽ không." Lão Bạch nhắm lại con người,

"Nếu như vậy, chi bằng nhắm mắt làm ngơ, cũng rơi vào thanh nhàn." Diệp Lê cười khẽ nghênh ngang mà đi.

"Người cảm thấy thế nào?"

Ban đêm, Hạ Vũ nằm ở trên giường mộng lung gian thấy bức màn kia có một người, bỗng nhiên bừng tỉnh, lại phát hiện người nọ là Diệp Lê, nàng ôn nhu cười đối hấn nói ra câu nói kia.

Hạ Vũ lại nhìn về phía cách đó không xa trên sofa ngủ Hạ gia ba ba, lại nghe Diệp Lê nói "Người yên tâm, hấn tỉnh không tới."

Nghe vậy Hạ Vũ không khỏi nhẹ nhàng thở ra, hấn lại nhìn về phía Diệp Lê, trả lời nàng vừa rỗi vấn đầ "..... Còn hảo."

"Gần là còn hảo?" Diệp Lê nhướn mày, chỉ nghe Hạ Vũ rầu rĩ nói "Trình Đông hẳn nói đem ta đồ vật trả lại cho ta."

"Người cảm thấy áy náy?" Diệp Lê trong giọng nói mang theo phân chác chác, rồi lại mỉm cười nói "Người vì cái gì muốn cảm thấy thực xin lỗi hẳn, này vốn dĩ chính là của người, không phải hẳn còn cho người, là chính người đoạt lại."

Hạ Vũ im lặng không nói.

Diệp Lê khước môi hơi cong, cũng không nói thêm gì, chỉ nói một câu "Hảo hảo hưởng thụ kế tiếp nhật tử đi." Liền biến mất.

Mà trên sofa Hạ gia ba ba chỉ trở mình liền lại ngủ đi qua, Hạ Vũ một lần nữa nằm hõ trên giường, đem chăn hướng lên trên kéo, thậm chí che đầy đầu, đến bây giờ, hẳn cũng không biết chính mình làm chính là đối vẫn là sai.

Thời gian từng ngày qua đi, Hạ Vũ bị động tiếp thu hai nhà cha mẹ sủng ái, hẳn lời nói trở nên có chút thiếu, hai nhà cha mẹ cũng không hoài nghi cái gì, chỉ cho rằng hài tử sinh bệnh không thoát mái.

Trong TV vẫn luôn ở bá trị dịch tiến triển, Hạ Vũ trong lòng có chút ân ẩn lo lắng, nguyên lai hẳn bệnh thật sự sẽ người chết, nhưng Trình gia ba ba an ủi hẳn nói, hẳn bệnh ở chuyên biến tốt đẹp trung. Ở không có nghiên cứu chế tạo ra chuyên môn ứng đối loại này dịch chứng được vật trước, có thể tồn tại xuống dưới đều là dựa vào miễn dịch lực chịu đựng đi, mà Hạ Vũ tựa hồ liền ở này đó người may mắn trung.

Một ngày giữa trưa, Hạ Vũ đang ở ăn Hạ gia mù mù cho hẳn làm dinh dưỡng cơm khi, có bác sĩ bước nhanh đi đến, cùng Trình gia ba ba thì thầm

vài câu, Trình gia ba ba chỉ nói một câu "Hạ Vũ bệnh đã phát." Liền vội vã mà cùng bác sĩ rời đi.

Hạ Vũ thấy chính uy chính mình uống cháo Hạ gia mù mù tay run lên, thiếu chút nữa đem cháo rơi tại Hạ Vũ bệnh nhân phục thượng, chọc đến Trình gia mù mù vội vàng nhúu mày, đoạt quá chén cùng cái muỗng chính mình cấp Hạ Vũ ôn nhu uy lên. Hạ gia mù mù thoái nhượng đến một bên, lôi kéo Hạ gia ba ba tay áo, hình như là đang nói muốn đi xem Hạ Vũ, lại bị Hạ gia ba ba hạ giọng tức giận mắng một tiếng, Hạ gia mù mù vốn chính là cái yếu đuối phụ nhân, không dám phản kháng trượng phu quyết định.

Hạ Vũ trong lòng lại luống cuống lên, Trình Đông có thể hay không chết, có thể hay không giống TV thượng người bệnh giống nhau không ngừng đến ho ra máu, liền gan mảnh nhỏ cũng phun ra.

Hạ Vũ tưởng, mặc kệ thế nào, hấn buổi chiều nhất định phải đi nhìn xem Trình Đông, bằng không hấn sẽ hối hận cả đời.

Nhưng hấn đợi không được buổi chiều, Trình Đông cũng đợi không được buổi chiều. 'Hạ Vũ' buổi chiều một chút bệnh gấp quá tính tử vong. Hạ Vũ nghe thấy cái này tin tức thời điểm, trực tiếp liền hôn mê bất tỉnh.

Mơ mơ màng màng gian hấn nghe được bọn họ đối thoại, "Tùng tùng thật sự sẽ không có việc gì đi?"

"Sẽ không, bác sĩ nói hấn chỉ là lập tức đã chịu kích thích, hơn nữa hấn bệnh tình đích xác ở chuyển biến tốt đẹp trung, thực mau là có thể xuất viện."

"Vậy là tốt rồi."

"Tùng tùng xuất viện sau khiến cho hấn cùng chúng ta về nhà đi."

"Cái gì cùng các người về nhà, hẳn là ta Trình gia hài tử, tự nhiên là hồi nhà của chúng ta biệt thự....."

Thanh âm thập phần ồn ào, nhưng không có một chữ là nhắc tới chết 'Hạ Vũ', tựa hồ bọn họ cũng ở kiên dè, nguyên lai Hạ Vũ là bọn họ muốn kiên dè thậm chí quên đi.

Hạ Vũ tỉnh lại hôn, hôn lại tỉnh. Ở tỉnh tế ma ma đau đớn trung, một trận lại một trận choáng váng, trong chốc lát linh hồn phảng phất muốn bay tới bầu trời, trong chốc lát lại cảm thấy vô cùng trất cùng trầm trọng tức. Chân chính tỉnh lại thời điểm, đã là đêm khuya, Hạ Vũ xốc lên chăn, từ trên giường lên, không có kinh động canh giữ ở một bên ngủ gật Hạ gia ba ba, đẩy cửa ra đi ra ngoài.

Hắn im ắng mà đi tới đã từng thuộc về phòng bệnh, nhưng hiện tại bên trong đã trở nên trống không, giường đệm sạch sẽ chỉnh tề đến giống như không có người trụ quá đường như, ai sẽ nghĩ đến nó hôm nay vừa mới tiến đi một người. Đầu giường phóng bình thủy tinh tử hoa tươi đã khô héo đến không thành bộ dáng.

Hạ Vũ đứng ở cửa, nhìn không có một bóng người phòng bệnh, hắn suy nghĩ Trình Đông chết thời điểm sẽ là bộ dáng gì, khụ đến đây người máu tươi, màu lam bệnh nhân phục bị huyết nhiễm hồng, dần dần biến thành màu tím đen. Hắn mặt khẳng định thực tái nhợt, đôi mắt có lẽ sẽ mở thật to, có lẽ ở cuối cùng một khắc, hắn trong mắt sẽ tràn ngập đối hắn oán hận cùng không cam lòng, sau đó hô hấp đình chỉ, tim đập đình chỉ, mệnh thượng vài bố trắng.

Đến cuối cùng, nguyên lai sẽ nhớ rõ 'Hạ Vũ', cũng chỉ có 'Trình Đông' mà thôi, vô luận vận mệnh có hay không trao đổi, đều là như thế này.

Hạ Vũ nhẹ giọng nói, "Ta sẽ chết sao?"

Xuất hiện ở hần bên người Diệp Lê trên mặt mỉm cười tựa hồ cùng bình thường cũng không khác nhau, "Người sẽ không."

Hạ Vũ bỗng nhiên nhìn về phía nàng, sắc mặt của hần dị thường tái nhợt, "Chúng ta linh hồn trao đổi, cho nên kỳ thật hần là chết người là ta sao?"

Diệp Lê mỉm cười không nói, nhưng nàng trăn mặc tựa hồ đã thuyết minh hết thảy, Hạ Vũ tâm một chút đi xuống trăn, không đá trăn dọa.

Chết giống nhau yên lặng sau, Hạ Vũ gian nan địa đạo "Ta muốn cấn đờ."

"Kia Bát Hào Dương phô hoan nghênh người." Diệp Lê mỉm cười nhìn về phía cái này từ thuần trắng dần dần nhiễm hắc nhưng ở cuối cùng lại lần nữa trở nên thuần khiết linh hồn, Bát Hào Dương phô sở tha thiết ước mơ linh hồn.

Hạ gia ba ba tỉnh lại sau liền phát hiện 'Trình Đông' không thấy, tìm lão bà cùng Trình gia cha mẹ cùng nhau tìm, cuối cùng ở bệnh viện trên sân thượng tìm được rồi 'Trình Đông'. Hần đứng ở sân thượng bên cạnh thượng, thậm chí là ở lan can ở ngoài. Hạ Vũ một cúi đầu liền nhìn xuống đến bệnh viện toàn cảnh, còn có thể nhìn đến nơi xa tháp cao.

Phong nhẹ nhàng thổi tới Hạ Vũ trên mặt, hần cảm thấy thực thoải mái, bởi vì phong là sạch sẽ, phong là tự do.

Hai nhà cha mẹ nhìn thấy một màn này cơ hồ đều phải bị dọa phá gan, "Tùng tùng, người ở nơi đó làm cái gì, nơi đó nguy hiểm người mau xuống dưới." Trình gia mẹ mẹ khàn cả giọng nói, nàng cơ hồ dùng sở hữu dũng khí mới không có té xỉu.

Trình gia ba ba cùng Hạ gia ba ba sợ kích thích đến 'Trình Đông', chỉ có thể tận lực dùng trâm ôn thanh âm khuyên hẳn mau xuống dưới, cũng không đoạn ở dịch bước chân tiếp cận hẳn, mà nhân viên y tế cũng kịp thời gọi điện thoại báo nguy,

Hạ Vũ lạnh nhạt mà quay đầu lại nhìn bọn họ liếc mắt một cái, nói "Ta không phải Trình Đông, ta là Hạ Vũ."

Sau đó thẳng tắp mà rơi xuống.

Tác giả có lời muốn nói: Chương sau có Hạ Vũ cùng Trình Đông tiêu phiến ngoại cùng với đối cái này cậ̀n đ̣ồ chuyện xưa rất nhiều địa phương một ít giải thích

Chương 57 hiện thực

Kỳ thật Hạ Vũ cùng Trình Đông ở kia một ngày phía trước đầu không phải là hoàn toàn không hề tương giao đường thẳng song song, bọn họ gặp qua một lần mặt. Tuy rằng Hạ Vũ cảm thấy Trình Đông khả năng không nhớ rõ, đó là cái hè nóng bức khó nhịn buổi chiều, Trình Đông cưỡi xe đạp từ cầu vượt mặt trên trải qua, nói thực ra hẳn kỳ đến không phải thực hảo, như là sơ học bộ dáng, Hạ Vũ lúc ấy liền ở cầu vượt bên cạnh chi cái tiêu sắp bán nước khoáng, cũng hảo tránh điễm sinh hoạt phí.

Bỗng nhiên Trình Đông kia khối nhìn qua liễn rất cao cấp xe đạp ra vấn đề, hẳn một người đứng ở nơi đó vô đầu, tựa hồ không có gặp được quá như vậy sự, Hạ Vũ vẫn luôn đầu chú ý bên kia, nguyên tưởng rằng Trình Đông thực mau sẽ gọi điện thoại cho hẳn người nhà, làm cho bọn họ lái xe tới đón hẳn, rốt cuộc nơi này ly người giàu có khu còn rất xa, nhưng Trình Đông tự hỏi vài phút, cư nhiên chuẩn bị đẩy xe đạp đi.

Hạ Vũ bĩu môi, vẫn là qua đi giúp vội, đương nhiên vì để ngừa Trình Đông hoài nghi hẳn là trộm xe, hẳn còn nói chính mình cùng Trình Đông là một cái trường học, lúc ấy bọn họ còn không phải cùng cái ban.

"Người kêu Hạ Vũ, ta kêu Trình Đông." Trình Đông oai một chút đầu, bỗng nhiên cười.

"Người xem, tên của chúng ta, một cái là mùa đông, một cái là mùa hè, còn rất có duyên phận."

Hạ Vũ mân mê vừa xuống xe xích, nghe thấy những lời này, ngẩng đầu nhìn hẳn một cái, cười đến thật đúng là thảo người ghét.

"Xe sửa được rồi." Hạ Vũ vỗ vỗ tay thượng hôi, lại trở về chính mình sạp, nhìn Trình Đông một lần nữa cười lên xe lại rời đi, hẳn bên tai còn tiếng vọng Trình Đông nói câu nói kia,

' một cái là mùa đông, một cái là mùa hè, còn rất có duyên phận. '

Lời nói là nói như vậy, nhưng Hạ Vũ trong lòng rõ ràng, Trình Đông mùa đông là ở tại xa hoa biệt thự thời ấm áp đi đầu hòa mùa đông, mà hẳn mùa hè, là muốn đỉnh nắng hè chói chang mặt trời chói chang đi cho người ta dầm xe ba bánh lấy kiếm lấy nhỏ bé học phí mùa hè.

Là bất đồng, hai người vận mệnh từ lúc bắt đầu chính là bất đồng.

Sau lại bọn họ phân tới rồi một cái ban, nhưng Hạ Vũ tưởng Trình Đông khẳng định không nhớ lại hẳn tới.

Diệp Lê đem thịnh có Hạ Vũ linh hồn hộp gỗ đặt ở giá gỗ phía trên, hẳn cầmlinh hồn lấy bả thường Trình Đông kiếp sau, này cũng ở Diệp Lê

kế hoạch bên trong.

Hạ Vũ đã từng hỏi nàng, kỳ thật bồn hản là chết người là hản sao? Diệp Lê cho hản một cái khẳng định ảo giác, nhưng chân tướng là, sẽ chết ở trận này bệnh chỉ có Trình Đông. Linh hồn là có thể trao đổi, nhưng tử vong không thể. Luân hồi có định số, một đời tiếp một đời, nếu trung gian chậm như vậy một phân một giây, đều sẽ làm cho kiếp sau thay đổi, đương nhiên này đối Bát Hào Đương phôi tới nói cũng không phải cái gì đại sự, nhưng Diệp Lê cái gì cũng không có làm.

Rốt cuộc, Trình Đông đã chết mới càng tốt không phải sao? Hạ Vũ mới có thể bởi vì đối hản ấy nảy lựa chọn cần đờ linh hồn bồi thường hản kiếp sau.

Diệp Lê đem hản dẫn hướng hắc ám, lại cho hản lưu lại một đỉnh điểm thiện lương.

Đây cũng là Diệp Lê cùng Lão Bạch ở bệnh viện hành lang khi đối thoại chân chính hàm nghĩa, Diệp Lê hỏi lại hản hay không sẽ ngăn cản, Lão Bạch trả lời sẽ không, cũng không phải chỉ ngăn cản Diệp Lê hành vi, mà là ngăn cản Trình Đông tử vong.

Bởi vì hản sẽ không nhúng tay nhân loại bản thân sinh tử định số, đây cũng là hản sẽ nói hai đứa nhỏ nhân sinh đã trọn đủ bi thảm, đang xem đến Trình Đông tân sinh tươi cười khi thở dài.

Trình Đông, hản không có ngày mai.

Mà Hạ Vũ, từ đầu đến cuối, hiệu cần đờ muốn chính là linh hồn của hản,

Có lẽ Diệp Lê hành vi tởn tại lừa gạt, cũng đủ ác liệt, nhưng kia thì thế nào, ở Bát Hào Đương phôi, tươi cười là giả, thành khẩn là giả, thương hại

cũng là giả, hết thấy đâu chỉ là lừa gạt cùng dụ dỗ thủ đoạn.

Sự tình lấy bác sĩ phán định 'Trình Đông' bởi vì kích thích quá độ tinh thần thác loạn làm cho tự sát, hai nhà cha mẹ trong một ngày đầu già nua không ít, bọn họ một cái nhi tử đầu không có.

Bệnh viện màu trắng kiến trúc hạ, Diệp Lê cùng Lão Bạch lại một lần gặp mặt, nàng mỉm cười không thể bắt bẻ, "Xem ra người lại muốn đổi công tác."

Không biết tiếp theo gặp mặt người nhà họ Bạch lại sẽ lấy cái gì thân phận từ giữa cản trở.

Lão Bạch thở dài nói, "Người thật sự rất lợi hại, tính hết nhân tâm." Không có một tia kém lậu.

Diệp Lê mỉm cười, "Người sai rồi, nhân tâm phức tạp trước nay là khó có thể tưởng tượng, ta chỉ là so người nhiều đương mười mấy năm nhân loại, càng hiểu biết bọn họ mà thôi."

Chung Nguyên Kiệt ở nơi xa thấy Diệp Lê cùng bạch bác sĩ gặp mặt một màn, tuy rằng nghe không được đối thoại, nhưng mặc danh bọn họ chỉ gian t ần tại một loại quỹ dị không khí, nhìn như gương mặt tươi cười tương đối, lại ngoài ý muốn có chút gương cung bạt kiếm. Sau lại hắn nhìn đến Diệp Lê cùng bạch bác sĩ không có liêu vài câu, tựa hồ là tan rã trong không vui, bạch bác sĩ tránh ra, Diệp Lê đứng ở tại chỗ, nhìn bạch bác sĩ rời đi bóng dáng, trên mặt mang theo phảng phất người thắng mỉm cười.

Hắn có chút hoảng hốt mà bước nhanh đi qua, Diệp Lê nhìn về phía hắn, biểu tình nhàn nhạt, một câu tiếp đón cũng không có đánh.

Chung Nguyên Kiệt lấy hết can đảm nói, "Người..... Người vì cái gì không có tới xem Hạ Vũ?" Dù sao cũng là ở chung mấy ngày người, Chung Nguyên Kiệt đối Hạ Vũ chết cũng không khỏi có chút thương tâm, mà Diệp Lê một cái so với hắn còn thân cận Hạ Vũ người, vì cái gì ở Hạ Vũ trước khi chết hai ngày đầu không có xuất hiện quá, Hạ Vũ sau khi chết càng không có xuất hiện.

"Hạ Vũ..... Hắn như vậy thích người cái này Diệp tử tử."

Diệp Lê tươi cười không còn nữa phía trước ở Hạ Vũ trước mặt ôn nhu, mà là vô cùng lạnh nhạt, "Bởi vì ta đã làm xong ta phải làm sự."

"Người làm cái gì?" Chung Nguyên Kiệt không có phát hiện chính mình thanh âm cũng đang run rẩy.

Diệp Lê quay đầu nhìn về phía nơi xa không trung, có chút xám xịt, "Ta dẫn hắn đi hắn nên đi địa phương."

"Địa phương nào?" Chung Nguyên Kiệt trong lòng đã có không tốt đoán trước, nhưng lại vẫn là hỏi đi xuống.

Diệp Lê thanh âm thanh thanh đậm đậm, giống như thổi qua cùng phong, "Nơi đó cùng thiên đường giống nhau không có thống khổ, không có phiền não, chỉ có vô tận ngủ say, vô tận tự do."

Lúc này Chung Nguyên Kiệt bên tai bỗng nhiên vang lên bạch bác sĩ nói câu nói kia, "Có lẽ người sẽ hối hận."

Diệp Lê đem Hạ Vũ mang đi nơi đó, kia hắn dạng cũng là đờng lữa, cứ việc có lẽ thêm một cái hắn, thiếu một cái hắn, kết quả sẽ không thay đổi, nhưng hắn đích xác làm một kiện sai sự.

Hạ Vũ bị kịch, hắn cũng có phân.

Diệp Lê không có để ý thất hồn lạc phách Chung Nguyên Kiệt, một mình rời đi. Chung Nguyên Kiệt là trải qua chuyện này trở nên thành thực, vẫn là như vậy lưng đeo áy náy cả đời, cùng nàng có cái gì quan hệ.

Không bao lâu, hiệu cậ̀n đ̣ồ li ệ̀n tới r ậ́i một vị khách nhân, hấn kêu Hàn thanh, là nghiên cứu l ậ̀n này dịch bệnh chủ yếu trung tâm nhân viên, bởi vì thủ đ̣ồ một đám quan viên dấu diếm tình hình bệnh dịch sự, mặt trên đã chịu rất lớn áp lực, Hàn thanh này đ̣ồ y học nhân viên cũng không ngoại lệ.

Mấy tháng qua, vẫn luôn không có lấy đ̣ược mậ́u cḥốt tính tiến triển, Hàn thanh cái này tiêu ṭổ cũng là nhân tâm có chút hoảng loạn, li ệ̀n ở ngày nọ hấn ở phòng thí nghiệm uống cà phê khi, lại phát hiện khăn giấy bí mật mang theo một trương màu đen danh thiếp, mặt trên viết ' thứ tám hào hiệu cậ̀n đ̣ồ'.

Chỉ cậ̀n người nguyện ý cậ̀n đ̣ồ, chúng ta li ệ̀n có thể thỏa mãn người sở hữu nguyện vọng.

Ôm ngựa chết trở thành ngựa sống y ý tưởng, Hàn thanh ở trong lòng mặc niệm thứ tám hào hiệu cậ̀n đ̣ồ tên, ngay sau đó hấn li ệ̀n xuất hiện ở một gian hoa lệ phòng ở.

Diệp Lê từ phía sau cửa đi ra, ng ậ̃i ở án thư sau ghế trên, ôn hòa hỏi "Xin hỏi chúng ta có cái gì có thể giúp đ̣ược người?"

Hàn thanh ki ệ̀m chế trong lòng kích động, tr ậ̀n giọng hỏi "Các người nơi này là không phải có thể thỏa mãn nguyện vọng?"

Diệp Lê mỉm cười nói, "Đương nhiên, chỉ cậ̀n người chịu trả giá đại giới."

"Kia, ta đây muốn hai ngày trong vòng li ền nghiên cứu ra có thể trị tận gốc lần này RG hình dịch bệnh được vật tới."

"Có thể, khi chúng ta muốn người về sau sở hữu nghiên cứu thành quả."

Hàn thanh do dự một chút, nhưng hẳn vẫn là gian nan gật gật đầu, lần này dịch bệnh mang đến ảnh hưởng thật sự là quá lớn, cơ h ồ mỗi một phút đ ồng h ồ đ ầu có người ở tử vong, mà bọn họ này đó ở phòng thí nghiệm nghiên cứu y học nhân viên cơ h ồ là mọi người hy vọng, hẳn không thể từ bỏ lần này cơ hội.

"Hảo, ta nguyện ý."

Diệp Lê mỉm cười nói, "Kia thỉnh ký xuống hiệp ước thư đi, chúng ta sẽ thực hiện nguyện vọng của người."

Hắn vốn dĩ li ền sẽ ở một vòng sau thành công nghiên cứu ra được vật, trước tiên một vòng, sẽ không thay đổi cái gì.

Hai ngày sau, nghiên cứu RG hình dịch bệnh y học tiêu tổ phòng thí nghiệm truy ền ra hoan hô nhảy nhót thanh âm.

Diệp Lê khó được một lần lại xuất hiện ở Ngân Hoàng tổng tài văn phòng, lại nói tiếp nàng cái này phía sau màn lão bản đương cũng không xứng chức, mua Ngân Hoàng đã bốn năm, nhưng nàng xuất hiện ở trong công ty số lần một bàn tay đ ầu có thể số lại đây, bất quá ai lại dám chỉ trích đâu?

"Mấy năm nay quá còn hảo?"

Bị Diệp Lê như vậy ôn thanh dò hỏi không phải người khác, đúng là đã từng c ần đ ồ thân tình đổi lấy tình đ ồ Hứa Nhược Hàm, mới một năm rưỡi thời gian, nàng li ền thành giới giải trí bốn tiêu hoa đán, nổi bật thẳng bức một đường nữ tinh, hiệu c ần đ ồ cùng Ngân Hoàng đích xác cho nàng không ít trợ giúp, nhưng nàng bản thân bản lĩnh cũng không tiêu, có kỹ thuật diễn lại sẽ làm người.

Nếu nói hai năm trước Hứa Nhược Hàm còn chỉ là cái lớn lên đẹp khí chất tốt nhà bên nữ hài, kia hiện tại nàng đã có tự tin cùng rụt rè độc cụ khí tràng, bất quá thành tựu lại cao, Hứa Nhược Hàm cũng không dám ở nàng trước mặt tự cao tự đại, vội vàng ngữ khí chân thành tha thiết địa đạo, "Ít nhi ều lão bản cho trợ giúp."

Diệp Lê mỉm cười, "Người thực hảo, ta lúc trước không có nhìn l ần."

So với Hứa Nhược Hàm ở Diệp Lê trước mặt coi trọng, Chu Thiệu Hoa xem như bị Diệp Lê cấp vẳng về tới r ồi một bên, chẳng qua một tiếng cũng không dám cỡ họng.

Không lâu trước đây, Chu Dao cùng nàng ở giới giải trí nhận thức một vòng h ồ bằng câu hữu ở tư nhân PARTY thượng hấp độc bị cảnh sát đương trường bắt lấy, lúc sau bị nhớ kỹ bốn phía đưa tin, bởi vì Chu Dao thân phận, ngoại giới đối Ngân Hoàng nghệ sĩ giữ mình trong sạch hình tượng sinh ra hoài nghi, càng có cảnh sát yêu c ầu đối Chu Dao ở Ngân Hoàng thân cận người hiệp trợ đi ầu tra, hoài nghi không chỉ có hấp độc, còn tàng độc kiêm buôn lậu ma túy.

Chu Thiệu Hoa còn tính đ ầu óc thanh tỉnh bình tĩnh, không có ở nữ nhi một bị trảo đi vào, li ền đi thỉnh c ầu Diệp Lê hỗ trợ, nhưng Diệp Lê vẫn là đối Chu Dao bại hoại công ty hình tượng rất bất mãn, nàng tuy rằng không có đối Ngân Hoàng đ ầu nhập quá nhi ều tinh lực, nhưng không đại biểu nàng sẽ nguyện ý làm sự tình thoát ly nàng khống chế.

Ở Chu Thiệu Hoa xử lý tốt sở hữu sự tình sau, nàng tuy rằng một câu cũng chưa nói, nhưng nàng xem Chu Thiệu Hoa giống như người chết giống nhau ánh mắt đã biểu lộ thái độ.

Diệp Lê hỏi "Gần nhất Ngân Hoàng có cái gì hoạt động sao?"

Hứa Nhược Hàm suy tư một chút tìm từ, nói "Có một cái ca xướng tuyển tú đại hình hoạt động, tính toán vì Ngân Hoàng bổ sung một ít nhân tài, đồng dạng cũng hảo dời đi một chút công chúng gần nhất đối công ty lực chú ý."

Diệp Lê nhướng mày, "Hiện tại liên ở làm sao?"

"Ân, đã tiến vào đợt thứ hai, hiệu quả cũng không tệ lắm." Hứa Nhược Hàm có chừng mực, không hỏi Diệp Lê muốn hay không đi xem, nàng chỉ cần trả lời Diệp Lê đưa ra vấn đề liên hảo, mà nàng nhất bị Diệp Lê coi trọng một chút chính là thủ bốn phần.

Điểm này thượng, Chu Thiệu Hoa còn kém chút.

"Ta muốn đi xem, nếu hàm, người một người là đủ rồi."

"Tốt, Diệp tiểu thư." Diệp Lê nói không phải dò hỏi, mà là mệnh lệnh, Hứa Nhược Hàm tự nhiên sẽ không cự tuyệt.

Cứ việc một đường tới, Hứa Nhược Hàm vị này hoa đán nổi tiếng đưa tới không ít chú ý, nhưng bọn hắn tựa hồ vẫn chưa chú ý tới Diệp Lê tồn tại, Hứa Nhược Hàm không dám nghĩ lại, chỉ là thông dong mà dẫn dắt Diệp Lê đi tới studio. Ngân Hoàng tài đại khí thô đây là thật sự, một cái studio đều có thể trang hạ trăm tới hào người cũng không chê chen chúc, Diệp Lê tìm một cái tẩn nhìn còn tính không tẩn vị trí nhìn lên, Hứa Nhược Hàm tự nhiên cũng bở ở một bên, không dám rời đi.

Có tràng công tiều muội đưa tới hai ly cà phê, này vốn là Hứa Nhược Hàm trợ lý làm công tác, bất quá nàng hiện tại là một người, bên người còn có Diệp Lê vị này chủ, cũng không dám thác đại nhận lấy, cảm thụ một chút độ ấm, liền đưa cho Diệp Lê, hỏi "Diệp tiều thư, ngài muốn uống một ly sao?"

Diệp Lê vẫy vẫy tay, tiếp tục nhìn về phía giữa sân, tới tham gia tuyển tú đầu là chút ôm một đêm thành danh ý tưởng người trẻ tuổi, tài hoa là có, nhưng phần lớn là giống nhau, không có nhiều ít có thể làm giám khảo cảm giác mới mẻ.

"Cho mời tiếp theo tổ, 49 hào tinh quang dàn nhạc mang đến Do N."

Màu lam mang sương mù ánh đèn đánh lên, hai thúc vầng sáng dừng ở giữa sân đứng trước một nam một nữ, nam sinh môi hồng răng trắng, tuấn lãng bất phàm, nữ hài thanh lệ động lòng người. Phía sau còn có mặt khác quần áo thời thượng tuổi trẻ dàn nhạc thành viên.

Từ tính mà mê ly âm nhạc tiếng vang lên, "Satellites tain us, Traffic lights trol us....."

Giám khảo nhóm đầu châu đầu ghé tai vài câu, từ bọn họ trên mặt biểu tình có thể nhìn ra được đối này tổ cảm quan cũng không tệ lắm.

Diệp Lê hơi hơi chọn một chút mi, Diệp Minh Viễn cư nhiên chạy tới tham gia tuyển tú.

Nhìn đến Diệp Lê ánh mắt dừng ở cái kia chủ xưởng tuổi trẻ nam sinh trên người, Hứa Nhược Hàm có chút khẩn trương hỏi "Làm sao vậy, Diệp tiều thư, cái kia người trẻ tuổi có cái gì vấn đề sao?"

"Hắn a? Thật lại nói tiếp, ta hẳn là kêu một tiếng biểu đệ đi." Diệp Lê khóe môi hơi câu nói.

Hứa Nhược Hàm trong lòng chấn động, nàng không nghĩ tới Bát Hào Đương phô lão bản cũng sẽ có thân nhân, bất quá xem Diệp tiểu thư này biểu tình, vì cái gì có điếm kỳ quái đâu?

"Kia..... Là lưu lại vẫn là đào thải?" Hứa Nhược Hàm thật cẩn thận hỏi, nếu là Diệp Minh Viễn bị lưu tại Ngân Hoàng, hẳn là có thể được đến thực tốt tài nguyên chiếu cố đi, nhưng suy xét đến Ngân Hoàng bản thân là vì cái gì mà tồn tại, Hứa Nhược Hàm không cấm lại chần chờ lên.

Diệp Lê con người cười như không cười, đã không nói chuyện, cũng không thấy nàng, liền hướng ra ngoài đi đến.

Hứa Nhược Hàm mày đẹp nhíu lại mà nhìn về phía trong sân ngây ngô sạch sẽ người trẻ tuổi, trong lòng cũng sờ không rõ Diệp Lê đối vị này biểu lộ là cái gì thái độ, liền quyết định tĩnh xem này biến, cái gì cũng không làm, Diệp Minh Viễn có thể hay không lưu lại liền xem chính hắc mệnh.

Hai ngày sau, Diệp Minh Viễn cùng hắc đống đội nhận được Ngân Hoàng tuyên tú thăng cấp thông tri.

Tác giả có lời muốn nói: Thực thì một chương, đến nỗi Hạ Vũ cùng Trình Đông không có Bát Hào Đương phô cùng người nhà họ Bạch nhúng tay hạ vận mệnh, đại gia có thể tự do tưởng tượng,

Chương 58

Một ngày, Diệp Lê nhìn đến hiệu cạm dõ hộ khách ký lục trung ẩn ẩn nổi lên bạch quang, nhớ tới vị kia đã từng đảm đương phô giao dịch quá khách nhân, Lý Kỳ. Cơ hồ là cùng thời gian, hiệu cạm dõ tinh trên vách xuất hiện tân tên,

Vô hoa.

Sở Lưu Hương, Cơ Băng Nhận, Hồ Thiết Hoa đoàn người ở sa mạc lại đói lại khát, mãnh liệt thái dương chiếu người đôi mắt đều không mở ra được, đột nhiên nghe thấy được xa xa truyền đến tiếng chuông, vang dội mà thanh thúy.

"Các người nghe thấy thanh âm không?" Hồ Thiết Hoa cái thứ nhất không chịu nổi mà mở bừng mắt nói.

Sở Lưu Hương cười khở một tiếng, "Nghe thấy được." Còn không phải giống nhau lục lạc thanh, là tử mĩ chế tạo quý báu kim linh phát ra thanh âm, xem ra không phải người thường. Sở Lưu Hương biểu tình, Cơ Băng Nhận ngẫm hiểu, nhưng vô luận tới là người phương nào, trước giải bọn họ lúc này khốn cảnh tốt nhất.

Kim tiếng chuông càng ngày càng gần, bọn họ cũng nhìn thấy người tới, một cái cười ở lạc đà thượng tuổi trẻ cô nương, kia phát ra thanh kim linh chính hệ ở lạc đà hầu bao thượng. Vang dội thanh thúy mà lóa mắt, lạc đà ở bọn họ trước mặt dừng bước chân.

Một cái mỹ lệ mà độc thân nữ tử nhàn nhã mà thoải mái mà ở hoang vắng đại sa mạc, sẽ chỉ làm người cảm thấy quý dị mà thần bí. "Không nghĩ tới bên này thật là có người?" Diệp Lê cười khẽ một tiếng, lớn như vậy sa mạc nếu không có buộc lại kim linh thật đúng là tìm không ra người.

Nàng lại nhìn liếc mắt một cái thoát nhìn chặt vật bất kham mấy người, khóe môi hơi câu nói "Các người thiếu thủy?" Tuy là nghi vấn lại mang theo phân chắc chắn.

Sở Lưu Hương cùng Hồ Thiết Hoa cùng gà con mổ thóc gật gật đầu, xem Cơ Băng Nhận trực giác đến mất mặt.

Diệp Lê lại là mỉm cười nói, "Các người phải biết rằng, ta cũng không không ràng buộc cho người khác đ ồ vật, bởi vì ta đ ồ vật đ ều là có giới."

"Người muốn cái gì?" Cơ Băng Nhận bình tĩnh mở miệng nói, quan hệ bọn họ ba người tánh mạng, chỉ cần không xúc phạm điểm máu chốt hần đ ều sẽ đáp ứng.

Diệp Lê nhướng mày, ánh mắt dừng ở hần trên người, "Từ người một người chi trả sao?"

Cơ Băng Nhận cười lạnh một tiếng, "Bọn họ một cái đại thiện nhân, một cái tay ăn chơi, trong túi một cái tử đ ều không có, ta tuy bất tài, nhưng bạc triệu gia tài vẫn là cần lấy ra tay."

Sở đại thiện nhân, h ồ tay ăn chơi hai người tức khắc tao đ ỏ mặt, trong túi ôm không được tiền đây là thật sự.

"Kia hảo, ta liền phải người bạc triệu gia tài." Diệp Lê biểu tình trở nên hết sức lãnh khốc.

Nghe vậy Hồ Thiết Hoa lập tức kinh hãi mà reo lên, "Lão cơ, đừng nói ngược lời nói." Sở Lưu Hương nhìn về phía Diệp Lê ánh mắt cũng thấu thượng một chút lạnh lẽo, nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của thật phi nhân nghĩa cử chỉ.

Không nghĩ tới Cơ Băng Nhận thế nhưng không cần nghĩ ngợi địa đạo, "Hảo."

"Lão cơ, người điên rồi người." Hồ Thiết Hoa vẻ mặt không thể tin tưởng mà nhìn hần. Bọn họ cũng đ ều biết, kia chính là Cơ Băng Nhận chịu đựng đại mạc vô tình gió cát, mười năm gian khổ mới dốc sức làm xuống dưới hàng tỉ gia tài.

Chỉ thấy Cơ Băng Nhạn khuôn mặt bình tĩnh nói: "Bạc triệu gia tài đổi chúng ta ba cái tánh mạng, lại đáng giá bất quá, hơn nữa lần này cùng các người ra tới, ta đã sớm làm tốt không thể quay về chuân bị tâm lý."

Sở Lưu Hương đôi mắt một sấp, không biết nói cái gì hảo,

Cảm động huynh đệ tình nghĩa bầu không khí lại nháy mắt bị cướp ở lạc đà thượng Diệp Lê cấp đánh vỡ, giọng nói của nàng nhàn nhạt nói, "Xem ra, ta làm một bút không như vậy có lời sinh ý."

"Người....." Hồ Thiết Hoa cảm giận mà nhìn nàng, tức giận đến đâu nói không ra lời, hảo đi, hẳn vốn dĩ liền không tốt với cùng nữ nhân cãi nhau.

Cơ Băng Nhạn bình tĩnh giống như mất đi không ngừng bạc triệu gia tài người không phải hẳn dường như, nhìn về phía Diệp Lê nghiêm túc nói: "Người nếu không tin chúng ta có thể lập hạ chứng từ, mặc dù chuyển này ta không thể quay về, người cũng có thể cầm chứng từ đi Lan Châu tiếp thu ta toàn bộ gia sản."

Vô gian không thương, coi như đến Cơ Băng Nhạn như vậy Lan Châu nhà giàu số một nông nổi, thành tin mới là căn bản nhất.

Diệp Lê bỗng nhiên cười, "Nếu người nguyện ý....."

Nàng lời nói còn chưa nói xong, Cơ Băng Nhạn liền phát hiện chính mình đi tới một cái khác địa phương, hẳn bên người cũng không có Sở Lưu Hương cùng Hồ Thiết Hoa, cũng không có cực nóng thái dương cùng tàn khốc sa mạc, mà là nơi chốn quý dị, bố trí xa hoa phòng ở, chỉ nhìn đến Diệp Lê ngồi ở đối diện một trương kỳ quái màu đen ghế trên.

Diệp Lê giơ tay chỉ hướng trên bàn giấy trắng, "Thêm xong này phân hiệp nghị, giao dịch liền có thể đạt tới thành."

Cơ Băng Nhận tuy rằng đã cảnh giác tới rồi cực điểm, nhưng nếu đã đáp ứng rồi sự hẳn nhiên sẽ không đổi ý, huống chi bên ngoài còn có hẳn bằng hữu.

Tuy rằng địa phương quý dị, người quý dị, cái gì đều quý dị, nhưng Cơ Băng Nhận vẫn là dựa vào vất vả chày ra nước bản năng nghiêm túc xem xong rồi trên tờ giấy trắng hiệp ước mỗi một chữ, nhìn đến cùng hẳn nói giống nhau như đúc mới yên tâm mà đề bút viết xuống tên của mình.

Một thêm xong tự, Cơ Băng Nhận chỉ cảm thấy trước mắt trời đất quay cuồng, trong chớp mắt lại về tới nguyên lai địa phương, Hồ Thiết Hoa đáp thượng bờ vai của hắn, lo lắng hỏi, "Lão cơ, người làm sao vậy? Nói như thế nào lời nói liền thất thản."

Nhìn Sở Lưu Hương cùng Hồ Thiết Hoa quen thuộc khuôn mặt, Cơ Băng Nhận chỉ cảm thấy chính mình vừa rồi giống như làm một giấc mộng, lại bỗng nhiên nhìn phía Diệp Lê phương hướng, chỉ thấy nàng mỉm cười nói: "Chúng ta giao dịch đã hoàn thành."

Cơ Băng Nhận trên mặt tuy như cũ bình tĩnh, nhưng nội tâm lại như sóng triền quay cuồng, nữ tử này đến tột cùng là người vẫn là quý quái? Sở Lưu Hương nhìn Cơ Băng Nhận, tuấn mi nhíu lại, phát giác một chút không thích hợp.

Nàng lấy ra một cái da trâu túi nước, ném cho bọn họ, "Đương các người đã không cần nó thời điểm, nó cũng liền không có tác dụng."

Ngữ bải nàng liền giá lạc đà chiết hướng một bên khác hướng bước vào, có cái cỗ nhân ở nơi đó chờ đã lâu.

Chờ Diệp Lê không phải người khác, đúng là hiệu c ầm đ ồ đã từng khách nhân, Lý Kỳ, cũng chính là hiện tại Thạch Quan Âm.

Nàng người mặc bạch y, trên mặt cũng che lụa mỏng, đối Diệp Lê doanh doanh hành lễ, "Không biết khách quý đường xa mà đến, thiệp thân thất lễ."

Có Lý Kỳ ở, Diệp Lê tự nhiên thay đổi thay đi bộ công cụ, một đường tương đương thoải mái mà tới rồi Lý Kỳ dùng tên giả vì Thạch Quan Âm thạch lâm động phủ. Thạch Quan Âm nếu là chiêu đãi khởi khách nhân tới, kia cũng thật chính là vô cùng chu đáo thoả đáng, thậm chí không giả cho người khác tay, nàng cũng chưa từng đã nói với nàng nhi tử hoặc đ ồ đệ về Diệp Lê thân phận, chỉ nói Diệp Lê là vị khách quý, thiết không thể chậm trễ khinh thường.

Nếu là Diệp Lê có nửa điểm không vui, kia bọn họ cũng không cần tới gặp nàng, lời này không chỉ có là đối Khúc Vô Dung cùng trưởng tôn h ồng nói, cũng là đối nàng thân sinh nhi tử vô hoa nói, đủ thấy nàng đối vị này khách quý coi trọng. Người khác chính là có lại nhiều ý khác, cũng chỉ có thể trước ấn đi xuống, nếu không gây trở ngại Lý Kỳ sự, nàng cũng sẽ không làm cho bọn họ được chết một cách thống khoái.

H ồng lẳng m ềm la trên châu trướng, mùi hoa mờ mịt hương thơm,

Thạch Quan Âm riêng mở tiệc chiêu đãi Diệp Lê, rượu ngon món ngon, nhiều đếm không xuể, ca vũ sanh tiêu, làm người không cảm đã quên thân ở chính là hiểm ác hoang vắng đại sa mạc, mà là ph ần hoa thái bình Giang Nam nơi.

"Lão bản, thiệp thân kính người một ly." Thạch Quan Âm nhỏ dài tế tay giờ một ly bạc chế chén rượu, kiêu thanh m ềm giọng nói.

Diệp Lê nhàn nhạt nói, "Ở hiệu c ần đ ờ thời điểm, người kêu ta lão bản, nếu hiện giờ ta ở người này làm khách, không ngại nhập gia tùy tục, xưng ta một tiếng Diệp cô nương là được."

Thạch Quan Âm tự nhiên sẽ không có cái gì phản đối ý tứ, "Kia hảo, Diệp cô nương."

Trừ bỏ rượu ngon món ngon, Thạch Quan Âm gọi tới mấy cái mỹ mạo tuấn thiếu nam sủng, làm cho bọn họ h ầu hạ Diệp Lê, cái này làm cho bên người đi theo đệ tử rất là giật mình, xưa nay thạch xem tuy coi những cái đó nam tử vì ngoạn vật, nhưng nếu bọn họ nhìn nhiều người khác liếc mắt một cái, Thạch Quan Âm liền sẽ đảo bọn họ đôi mắt, hôm nay cư nhiên hào phóng mà làm cho bọn họ đi h ầu hạ vị này Diệp cô nương.

Thạch Quan Âm một tiếng phân phó, những cái đó mỹ mạo thiếu nam sủng tự nhiên không dám không từ, ngoạn ngoạn khả nhân mà đi đến Diệp Lê bên người, rót rượu gấp đ ờ ăn, tiêu tâm h ầu hạ.

Diệp Lê tuy vẫn chưa chối từ, nhưng đặt mình trong với kì ều điểm sắc đẹp trung lại là không dao động, liền ánh mắt cũng chưa ở bọn họ trên người dừng lại nửa phần.

"Chính là bọn họ h ầu hạ đến không đủ chu đáo?" Thạch Quan Âm thanh âm như cũ thanh nhã động lòng người, mang theo vô cùng mỉa mai, nhưng dừng ở những cái đó bị phân phó đi h ầu hạ Diệp Lê nam sủng trong tai, lại là sợ tới mức bọn họ kinh h ờn táng đảm, vội vàng đ ờng thời quỳ rạp xuống đất.

Diệp Lê đậm đậm cười, "Không sao, ta cũng không tốt sắc đẹp."

Thạch Quan Âm tươi sáng mà cười, "Cũng đúng, Diệp cô nương như vậy kỳ nhân, chắc là nhìn quen h ờng nhan xương khô." Nói, ngữ khí không

khỏi mang theo phân cảm thán, ai có thể tưởng tượng trên đời cứ nhiên có Bát Hào Đương phô như vậy địa phương.

Diệp Lê mỉm cười không nói.

Rượu quá ba tuần, Thạch Quan Âm mới bỗng nhiên đề nói "Không biết Diệp cô nương lần này lại đây chính là có cái gì chuyện quan trọng?"

Diệp Lê khước môi hơi cười, nhìn về phía nàng nói "Người biết đến, ta là một cái người làm ăn, lần này đến từ nhiên là vì sinh ý mua bán."

"Ngày gần đây ta ở sa mạc có đại sự ở chuẩn bị trung, không biết nhưng sẽ đối cô nương có đi đâu gây trở ngại?" Thạch Quan Âm rất có sở cố kỵ nói.

Diệp Lê ngữ khí ôn hòa nói, "Người không cần để ý ta, chỉ lo làm chính người sự liên hảo."

"Kia đó là không thể tốt hơn." Thạch Quan Âm trong lòng ám nhẹ nhàng thở ra, nếu là này Bát Hào Đương phô lão bản muốn cùng nàng đối đầu làm buôn bán, kia nàng đã có thể không để làm sự.

Diệp Lê ở Thạch Quan Âm nơi này cũng gặp được lần này Bát Hào Đương phô lựa chọn khách nhân, vô hoa. Ở gần đây quan sát hẳn mấy ngày sau, Diệp Lê trong lòng đã có kế hoạch.

Một ngày, trưởng tôn hòng hướng chính ra về Quy Tư Vương phi Thạch Quan Âm bẩm báo, Diệp cô nương không thấy. Thạch Quan Âm vẫy vẫy tay nói "Không có việc gì, tùy nàng đi thôi." Lấy nàng thông minh tự nhiên đoán được Diệp Lê có phải làm sự, hoặc là sinh ý mua bán.

Trưởng tôn hòng lại nhịn không được nói "Nhưng thạch lâm động phủ bắt tay như vậy nghiêm mật, Diệp cô nương nàng lại là....." Nàng lời nói lo

lắng là có người nói cho Diệp Lê rời đi lộ tuyến.

Thạch Quan Âm lại là khế cười nói "Trên đời này, chỉ sợ không có gì địa phương là nàng đi không được, đi không được." Nói xong lại khinh phiêu phiêu mà liếc nàng liếc mắt một cái, "Người chỉ cần biết Diệp cô nương ở thời điểm, tận tâm hầu hạ nàng đó là, bên không phải các người có thể quản."

Trưởng tôn hờn nghe vậy thoáng chốc trắng mặt, kỳ thật nàng lời này là vì vô hoa hỏi, vô hoa có tâm tìm kiếm Diệp Lê thân phận, nàng liền trắng lá gan ở Thạch Quan Âm trước mặt hỏi nhiều một câu, nguyên tưởng rằng dựa vào Thạch Quan Âm đối nàng sủng ái, sẽ nói cho nàng chút cái gì, ai ngờ Thạch Quan Âm thế nhưng như thế kiên dè.

Chương 59

Cơ Băng Nhận từ lâu trại ngoại đi ra, đại mặc ban đêm lạnh lẽo, lại vô có có chứa một loại tức sát bi thương, đây là mền ấm Giang Nam, phần hoa đô thành sở không có. Lại nói tiếp, hấn ở Lan Châu bên này đã định cư gần mười năm, mà này mười năm để cho hấn tự hào sự, không phải tụ tập bạc triệu gia tài, thành Lan Châu chờ mà nhà giàu số một, mà là kết giao thạch đà như vậy một cái bằng hữu.

Hấn nhìn phía canh giữ ở lâu trại ngoại chỗ tối một góc thạch đà, Cơ Băng Nhận nghĩ tới làm hấn tiến lâu trại nghỉ ngơi, nhưng thạch đà không muốn, hấn không thích cùng người ở chung, cũng không thích ấm áp thoải mái địa phương. Mà mặc dù là ở rét lạnh đến muốn đem xương cốt đông lạnh hư buổi tối, hấn cũng như cũ có thể ngủ được.

Bởi vì một người nếu bị người dùng roi vọt vàng, không ngừng không nghỉ mà đi lên một năm, chỉ cần một nhắm mắt lại, liền phải ai roi, như vậy

hắn v ềsau dù cho đ ể chân tr ần đi ở trên n ền tuyết, cũng làm theo có thể
ngủ đ ược.

Không chỉ có như thế, hắn hạt, hắn điếc, hắn ách, hắn dung mạo, tất cả
đ ều là cùng cá nhân hủy. Cơ Băng Nhận có hỏi qua hắn kẻ thù, thậm chí
muốn vì hắn báo thù, hắn chỉ nhắc tới một l ần, thạch đà li ền giống như
nhớ tới ác ma, mắt không ch ế lại điên cu ồng.

Cơ Băng Nhận không muốn làm hắn lại nhớ đ ến bi thảm quá khứ, cho
nên tự l ần đó sau không bao giờ đ ề. Nhưng hắn thiệt tình đem thạch đà coi
là bằng hữu, lại có thể nào ở trong lòng đem việc này buông.

"Người là cái thiệt tình vì bằng hữu người, bọn họ đích xác hẳn là vì có
người bằng hữu như vậy mà tự hào."

Diệp Lê từ bóng ma chỗ đi ra, khoe miệng mang theo quỷ bí mỉm cười.

Cơ Băng Nhận nhìn đ ến lặng yên không một tiếng đ ộng xuất hiện Diệp
Lê cũng không có nhi ều kinh ngạc, ngược lại hỏi "Người đ ến tột cùng là
người nào?"

Ngày đó Diệp Lê đi r ồi, bọn họ thực mau li ền phát hiện túi nước thủy
cư nhiên dùng chi bất tận, H ồ Thiết Hoa cao hứng đ ến cơ h ồ muốn nhảy
dựng lên, nói cái này nhưng không c ần lo lắng, như thế nào đảo cũng đảo
không xong túi nước, có thể nói là sa mạc trung lấy chi bất tận mỏ vàng,
nhưng Cơ Băng Nhận lại không có cao hứng cỡ nào, hắn nhớ rõ Diệp Lê
nói qua, khi bọn hắn đã không c ần nó thời điếm, nó cũng li ền không có tác
dụng.

Quả nhiên, chờ đ ến bọn họ tìm đ ược ốc đảo khi, túi nước li ền tự đ ộng
biến không, hoàn toàn đã là một cái lại bình thường bất quá túi nước.

Loại này thần bí khó lường thủ đoạn, đủ để thuyết minh cái kia tuổi trẻ cô nương tuyệt phi người thường, Sở Lưu Hương là như thế này cho rằng, Cơ Băng Nhạn không có đem hắc quỷ dị trải qua nói cho bọn họ, ở không phán đoán là hảo vẫn là hư phía trước, nói ra chỉ biết đề thêm phiên não.

Không nghĩ tới, vị này thần bí nữ tử lại xuất hiện, hơn nữa tựa hồ là tới tìm hắc.

Diệp Lê mang theo ôn hòa mỉm cười, trả lời hắc vấn đề, "Người là cái người làm ăn, ta cũng là, chẳng qua người mua bán chính là lương thực vải vóc sơn phấn, mà ta mua bán, là người thân thể, nội tạng, tứ chi, vận khí, thời đại cùng với linh hồn."

Cơ Băng Nhạn đứng tử mất tự nhiên rút một chút, hô hấp cũng hơi hơi một đốn, nhưng thực mau bình tĩnh xuống dưới, cũng minh bạch phía trước túi nước nguyên do, hắc cần đề hàng tỉ gia tài, đổi lấy cứu bọn họ tánh mạng túi nước, nguyên lai lại là như vậy. Hắc mắt hàm thâm ý nhìn về phía Diệp Lê, "Người nếu là người làm ăn, kia nhất định là trên đời này lợi hại nhất người làm ăn."

Diệp Lê nhấp môi cười nói "Đa tạ khen ngợi."

Cơ Băng Nhạn lại là lại nói, "Ta đây còn tưởng lại cùng người làm bút sinh ý."

"Cái gì sinh ý?" Diệp Lê không có đi thám thính hắc tiếng lòng, nàng cũng rất tò mò Cơ Băng Nhạn nghĩ muốn cái gì, ở Thạch Quan Âm chỗ ở khi, nàng đột nhiên cảm ứng được Cơ Băng Nhạn có muốn cần đề ý nguyện khi không phải không kinh ngạc, nhưng cũng không ngại đi lên một chuyến.

"Ta muốn người chữa khỏi hấn trên người sở hữu bệnh, làm hấn biến trở về nguyên lai bình thường bộ dáng." Cơ Băng Nhận duỗi tay chỉ hướng cuộn tròn ở kia một góc giống như cục đá thạch đà, ngữ khí kiên định nói.

Diệp Lê hơi hơi nhướng mày, cũng nhìn thạch đà liếc mắt một cái, nửa tức sau nàng thong thả ung dung nói "Có thể."

"Nhưng người yêu cầu trả giá một thứ." Diệp Lê mỉm cười nói.

Cơ Băng Nhận như cũ vững vàng bình tĩnh nói, "Người muốn cái gì?" Cùng Diệp Lê đã làm một lần sinh ý sau, hấn liền biết sự tình gì đâu là có đại giới, mà Diệp Lê đưa ra cái này hấn cũng hoàn toàn không kỳ quái.

Diệp Lê con người nhìn chăm chú vào hấn, "Ta muốn người kinh thương thiên phú." Nói xong nàng lại nói, "Ta cũng không ngại nói cho người, không có kinh thương thiên phú, về sau người vô luận làm cái gì sinh ý đâu chỉ biết táng gia bại sản, thất bại thảm hại."

Cơ Băng Nhận cơ hồ không cần nghĩ ngợi địa đạo "Có thể." Dường như không nghe thấy cái này hậu quả giống nhau.

"Nếu người nguyện ý," Diệp Lê khước miệng tươi cười càng thâm, "Kia Bát Hào Đương phô tự nhiên như ngài mong muốn."

Thạch đà cảm thấy chính mình làm một cái rất dài rất dài mộng, lâu hấn cho rằng chính mình rốt cuộc tỉnh không tới, mà đương hấn tỉnh lại khi, hấn đã nằm ở lầu trại mềm nỉ thượng, mà hấn lão bản Cơ Băng Nhận chính mỉm cười nhìn hấn, thấy hấn thanh tỉnh không cảm than thở,

"Ta không nghĩ tới ngày xưa ' Hoa Sơn bảy kiếm ' đứng đầu, hiệp nghĩa chi danh truyền khắp tám châu, thiên hạ người trong võ lâm đều kính ngưỡng ' nhân nghĩa kiếm khách ' Hoàng Phủ cao, cư nhiên tới rồi ta môn hạ đương cái tiêu tôi tớ."

"Ta....." Một cái ' ta ' tự vừa ra khỏi miệng, thạch đà, không, phải nói là Hoàng Phủ thẳng chức phát hiện chính mình vừa không hạt, cũng không điếc, cũng không ách, Cơ Băng Nhận cười cho hắn đệ một mặt gương đồng, chiếu ra hắn thanh tuấn bất phàm dung mạo, có thể bị Thạch Quan Âm coi trọng tự nhiên không phải dung mạo bình thường nam tử, tương phản, Hoàng Phủ cao vẫn là một cái cực kỳ xuất chúng mỹ nam tử.

"Sư huynh." Bi thương lại kinh hãi một tiếng đem Hoàng Phủ cao lực chú ý dẫn tới lầu trại cửa, là Sở Lưu Hương đám người ở Quy Tư Vương trong yến hội nhìn thấy dịch dung môn khách vương hướng, kỳ thật hắn tên thật vì liễu dừng phi, nữ Hoàng Phủ cao tiêu sư đệ, cũng đúng là bởi vì hắn, mấy người mới biết được kháng phục thạch đà chân chính thân phận, cùng với Thạch Quan Âm tra tấn với hắn nội tình.

Thất lạc hai mươi năm sư huynh đệ gặp nhau, trong đó thống khổ người khác thấy cũng là vô cùng than thở.

Nhưng lệnh chúng nhân không nghĩ tới chính là, Hoàng Phủ cao kháng phục chuyện thứ nhất, lại là muốn hướng đi Thạch Quan Âm trả thù, hắn tốt không chỉ là trên người thương, còn có một thân tinh diệu võ công.

Nghe được Hoàng Phủ cao quyết định, cái thứ nhất không đáp ứng chính là tiêu sư đệ liễu dừng phi, Thạch Quan Âm võ công chi tinh diệu, lúc trước liêu Hoa Sơn bảy kiếm hợp lực cũng bị nàng nhẹ nhàng đánh bại, cuối cùng cơ hồ đồ diệt môn. Liễu dừng phi không phải không nghĩ vì sư môn báo thù, nhưng hắn không hy vọng thật vất vả tìm được sư huynh đi chịu chết.

Hoàng Phủ cao con người kiên nghị, nói "Ta cùng Thạch Quan Âm chi gian chung phải có cái chấm dứt." Hắn ngôn cập tại đây, mọi người đã biết vô pháp lại khuyên can. Chỉ thấy Hoàng Phủ cao lại đối tiêu sư đệ nói "Sư huynh muốn làm ơn người một sự kiện."

"Sư huynh mời nói." Liễu dừng phi chiu đưng nước mắt nói.

Hoàng Phủ xem trọng hướng từ hấn nói ra quyết định sau li ền không rên một tiếng Cơ Băng Nhận, con người tràn đ ầy cảm kích nói, "Cơ lão bản có ân với ta, ta biết ta có thể khang phục như thường, tất là cơ lão bản ra lực, ta lần này sợ là có đi mà không có về, cơ lão bản ân tình ta là trả không được, tiểu sư đệ, ta thỉnh người thay ta hoàn lại này ân."

"Hảo, hảo hảo, sư huynh ân nhân chính là ta ân nhân, ta tất sẽ hảo hảo bảo hộ cơ lão bản." Nói xong liễu dừng phi li ền hướng Cơ Băng Nhận thật mạnh một quỳ, tỏ vẻ ghi khắc này ân.

Chỉ thấy Cơ Băng Nhận cười lạnh nói "Người nói ta với người có đại ân, như thế nào không nói người với ta cũng có cứu mạng chi tình, không có người, ta Cơ Băng Nhận đã sớm chết ở đại sa mạc, đâu ra hôm nay, người muốn đi báo thù li ền đi thôi, ta chúc người..... Thuận bu ồm xuôi gió."

Hoàng Phủ cao đối hấn thật mạnh li ền ôm quy ền, "Đa tạ." C ầm lấy liễu dừng phi bảo t ần nhi ều năm hấn nguyên lai bội kiếm, rời đi l ều trại.

Sở Lưu Hương nhìn trên mặt đường như một tia bi thương toàn vô Cơ Băng Nhận, không cảm thở dài "Người này lại là hà tất."

Hoàng Phủ cao đã chết, cái này kết cục ở hấn quyết định đi tìm Thạch Quan Âm báo thù kia một khắc, cũng đã chú định.

Thạch Quan Âm không chỉ có giết chết Hoàng Phủ cao, hơn nữa đem hấn nghi ền xương thành tro, tro cốt bị nàng môn nhân th ần không biết quý không hay đưa đến Sở Lưu Hương nơi này, buông sau các nàng li ền đi r ồi, nếu là bọn họ bi thống dưới lấy các nàng cho hả giận đã có thể không hảo.

Nhưng trên thực tế, Sở Lưu Hương đám người phát hiện tro cốt khi, cũng không phải không có một bóng người, hủ tro cốt tử đặt ở trên một cục đá lớn, mà bên cạnh còn ng ỡ cái dung mạo xuất chúng tuổi trẻ cô nương. Sở Lưu Hương vừa thấy li ền kinh ngạc phát hiện nàng chính là ngày đó cùng Cơ Băng Nhận giao dịch cho bọn hấn túi nước cô nương.

Hủ tro cốt trên có khắc hạ Hoa Sơn tội nhân Hoàng Phủ cao một hàng tự, liễu đừng phi kích động dưới dục đối Diệp Lê ra tay, lại bị Cơ Băng Nhận cản lại, hấn bình tĩnh nói "Nàng không phải Thạch Quan Âm người."

Cơ Băng Nhận tuy rằng không biết Diệp Lê thân phận, nhưng lấy nàng Bát Hào Đương phô là có thể đoán được nàng tuyệt không phải Thạch Quan Âm người, bằng không, Thạch Quan Âm đã sớm nhất thống thiên hạ, càng thêm vô sở kị đạ.

Liễu đừng phi tuy rằng kích động nhưng vẫn là thực nghe Cơ Băng Nhận vị này ân nhân nói, h ồng mắt thu h ỡ Hoàng Phủ cao tro cốt. Diệp Lê cũng chính như Cơ Băng Nhận theo như lời như vậy, không có cản hấn, nàng chỉ là khoe miệng hơi cong, đối Cơ Băng Nhận nói "Người hối hận sao? Nếu người không có làm ta chữa khỏi hấn hạt cam điếc, khôi phục hấn võ công. Hấn tuy rằng sẽ sống được gian nan, nhưng chưa chắc sẽ chết."

Mọi người đều kinh, không nghĩ tới kỳ tích chữa khỏi Hoàng Phủ cao cư nhiên là vị này tuổi trẻ cô nương.

Cơ Băng Nhận nhìn nàng đôi mắt, "Ta không hối hận, ta chỉ biết hấn tâm nguyện đã xong." Chết đi chính là Hoàng Phủ cao, không phải thạch đà. Hấn vì hấn cao hứng, tự đáy lòng.

Nói xong, hấn li ền xoay người đi hướng l ầu trại, một giọt nước mắt rơi ở hấn đi qua trên bờ cát nháy mắt bốc hơi lên thành không khí, giống như

chưa bao giờ xuất hiện quá.

Này đoạn phái Hoa Sơn cùng Thạch Quan Âm ân ân oán oán kỳ thật cũng không phức tạp, năm đó phái Hoa Sơn diệt Hoàng Sơn thế gia -- Lý Kỳ gia môn, mà làm duy nhất cô nhi Lý Kỳ ở có tuyệt thế võ công sau, cũng trở về tìm Hoa Sơn bầy kiếm thậm chí toàn bộ phái Hoa Sơn báo thù, Hoàng Phủ cao là nàng duy nhất lưu lại người sống, nàng lưu lại tra tấn hắn, đem hắn biến thành thạch đà, sống được sống không bằng chết.

Nghĩ kỹ hết thấy sau, Sở Lưu Hương không khỏi thở dài "Oan oan tương báo khi nào dứt."

Lại nghe ng ỡ ở trên tảng đá thần bí cô nương cười khẽ một tiếng "Hương soái có biết báo thù ý nghĩa cái gì." Nàng lại tiếp tục nhìn Sở Lưu Hương đôi mắt, lạnh lùng nói "Là huyết, là hận."

Đúng là như vậy huyết tinh cùng cừu hận, làm cho bọn họ cam tâm tình nguyện tiến vào Bát Hào Đương phô.

Sở Lưu Hương trong lòng vô cớ cảm thấy bi ai, này hai chữ đã nói hết hết thấy, lúc trước Lý Kỳ vì gia tộc mấy trăm khẩu người báo thù, mà nay ngày Hoàng Phủ tung vì thế phái Hoa Sơn trên dưới báo thù mà chịu chết.

Chương 60

Diệp Lê lại trở lại ở Thạch Quan Âm nơi này chỗ ở khi, Thạch Quan Âm lại ng ỡ ở trên giường chờ đã lâu.

Nàng nghiêng người ng ỡ ở giường bên cạnh, ánh nến chiếu vào nàng trên mặt, đoan đến là quốc sắc thiên hương, tuyệt đại vô song. Diệp Lê vừa đi tiến vào, liền nghe được nàng nhu nhược động lòng người thanh âm,

"Trên đời này, có thể làm một cái lại hạt vừa cầm vừa điếc, dung nhan bị hủy, võ công mất hết phết nhân một lần nữa biến trở về cử thế vô song kiếm khách. Ta tưởng, trừ bỏ Diệp cô nương, hẳn là không có những người khác đi."

Diệp Lê hơi hơi mỉm cười, dường như nghe không ra nàng lời nói thứ giống nhau, "Bởi vì ta biết, hẳn chẳng sợ lại biến trở về Hoàng Phủ cao, cũng giết không được người."

Nàng lại lẳng lẳng nhìn chăm chú Lý Kỳ con người, này song tinh quang đều không kịp này sáng người cùng ôn nhu con người, nhẹ giọng nói "Người biết đến, trên đời này cơ hồ không người có thể giết được người, một cái Hoàng Phủ cao lại tính cái gì."

Lý Kỳ ngờ ngẩn, bỗng nhiên nói một câu kỳ quái nói, "Bát Hào Đương pho lão bản đầu là như vậy vô tình, lại hiểu mê hoặc nhân tâm sao?"

Thế nhân đều đều đả nàng Thạch Quan Âm mỹ đến làm người vô pháp cự tuyệt nàng yêu cầu, nhưng lại sao cập được với Bát Hào Đương pho lão bản nhất ngôn nhất ngữ làm nhân tâm động, so anh túc dụ hoặc càng sâu.

Diệp Lê hơi hơi sửng sốt, nhưng thực mau lại nở nụ cười, "Người nói rất đúng."

Lý Kỳ bỗng nhiên trong lòng nổi lên chua xót chi ý, nàng rất ít có như vậy thời điểm, nàng nhiều nhất chỉ biết chịu đựng chính mình ở say rượu thời điểm biểu lộ một chút chân ý.

Lúc trước nàng bơ vơ không nơi nương tựa, thân phụ huyết hải thâm thù, phái Hoa Sơn thế đại, nàng thậm chí vô pháp ở Trung Nguyên dừng chân, chỉ có thể xa rời quê hương trốn hướng Đông Doanh, ủy thân một cái

nàng không yêu nam nhân tìm kiếm phù hộ. Cũng là lúc ấy nàng rút cuộc tìm được r ồi Hoàng Sơn thế gia mấy trăm năm trước lưu lại bí ẩn nghe đồn, Bát Hào Đương phô.

Khi đó hiệu c ần đ òlão bản là vị 30 tuổi xuất đ ầu nam tử, phong tư sở sở, dáng vẻ bất phàm, đ ầu có một thân độc đ ạo khí chất, h ắn không vì nàng mỹ mạo sở đ ộng, cũng không vì nàng bi thảm cảnh ngộ mà thương hại, h ắn cao cao tại thượng, nhìn xuống nàng đau khổ thống khổ.

Lại dùng đ ồng dạng mê hoặc mà vô tình ánh mắt nhìn nàng, nói "Ta muốn ngươi thân tình."

Không dung nàng cự tuyệt, h ắn là thi ân giả, mà nàng, là muốn nhắm mắt lại đ ầu hướng vực sâu người, h ắn không lưu tình chút nào mà cướp đi nàng cảm tình, không lưu lại một chút ít.

Hiện tại hiệu c ần đ òlão bản Diệp Lê cũng giống nhau, Lý Kỳ không có chất vấn nàng quyền lợi, Diệp Lê muốn làm cái gì, nàng cũng nhúng tay không được, cũng phản kháng không được, nàng có thể đ ối Diệp Lê làm cái gì, cái gì cũng làm không được, nàng Lý Kỳ trước nay cũng chỉ có thể bị đ ộng tiếp thu vận mệnh.

"Ta tưởng, ngươi yêu c ần trở lại phòng của ngươi, hảo hảo ngủ một giấc, chờ ngươi lại tỉnh lại, này đó bi thương quá vãng đ ầu sẽ không ở có, ngươi vẫn là sa mạc trung lệnh người nghe tiếng sợ vỡ mật Thạch Quan Âm." Diệp Lê biểu tình đ ạm mạc địa đạo.

"Đúng vậy, ngươi nói rất đ úng, ta là nên hảo hảo trở v ề ngủ một giấc." Lý Kỳ cười khổ nói, có lẽ là hôm nay Hoa Sơn bảy kiếm trung cuối cùng một người chết ở tay nàng, nàng cừu hận cũng chung kết, nàng mới có thể giống hôn đ ầu dường như, miên man suy nghĩ.

Thạch Quan Âm rời đi sau, Diệp Lê ngồi ở cái bàn bên cạnh, cấp chính mình rót ly trà, bỗng nhiên nở nụ cười.

Ngần tìm kiếm nàng thân phận đã lâu vô hoa rốt cuộc chủ động tới tìm Diệp Lê, ở biệt Hoàng Phủ cao kỳ tích trong một đêm kháng phục thậm chí tới tìm hắc mẫu thân báo thù, lại nghe được Diệp Lê cố ý làm hắc nghe được nói, người bình thường nghe xong nhĩ ầu lăm cảm thấy kỳ quái, nhưng vô hoa là cái người thông minh, hơn nữa tuyệt đỉnh thông minh.

"Người cho mẫu thân cái gì? Mà mẫu thân lại trả giá cái gì?"

Hai vấn đề cũng đã đủ để giải thích hết thảy, vô hoa ánh mắt sáng quắc mà nhìn Diệp Lê.

Diệp Lê cũng nói cho hắc đáp án "Ta cho nàng tuyệt thế võ công, thanh xuân bất lão dung nhan, mà nàng, trả giá chính là thân tình, còn có người cùng người đệ đệ 5 năm vận khí."

Tuy là vô hoa tâm cảnh lại hảo, nghe được lời này cũng không khỏi hô hấp cứng lại. "Thân tình? Thứ này cũng có thể đổi sao?"

Diệp Lê mỉm cười nói "Đương nhiên có thể, ta khai chính là một nhà hiệu càn đồ, muốn chính là mọi người tình cảm, vận khí, thọ mệnh cùng với, linh hồn." Nàng thanh âm khinh phiêu phiêu dừng ở vô hoa tâm lại vô cùng trầm trọng.

"Kia, cái gì đều có thể ở người nơi này được đến sao?"

Diệp Lê khước miệng mang theo mê hoặc tươi cười, "Đúng vậy, chỉ cần người muốn, chúng ta đều có thể cho người."

Vô hoa thực mau liễn bình tĩnh xuống dưới, chỉ là hấn con người đã trở nên vô cùng lạnh nhạt, "Ta có thể cần đến chút cái gì? Thọ mệnh?"

Hấn cái thứ nhất hỏi chính là cái này, Diệp Lê mỉm cười không nói, nhưng hấn thật là cái người thông minh, thực mau liễn từ Diệp Lê phản ứng trung minh bạch, "Ta sống không được đã bao lâu, phải không?"

Tuy là lại thông minh tuyệt đỉnh, lại phong tư trác tuyệt người, đang nghe đến chính mình không sống được bao lâu sự thật này khi, tâm tình đầu sẽ không có thật tốt.

Diệp Lê như cũ mỉm cười, lại đã mở miệng, "Đúng vậy, nhưng người nếu là nguyện ý cần đến người thông minh tài trí, ngũ cảm tứ chi, chưa chắc không thể đổi lấy nhiều vài thập niên thọ mệnh."

Nghe vậy, vô hoa cười lạnh nói, "Muốn ta vụng về vô năng, hoặc giống một phế nhân sống thượng vài thập niên, ta tình nguyện hiện tại liễn chết."

Diệp Lê hơi hơi nhướn mày, "Kia đổi một loại, sau khi chết linh hồn như thế nào? Ta bảo người có thể xuôi gió xuôi nước, vinh hoa phú quý, cao cao tại thượng mà tại đây trên đời quá xong mảy chục tái."

Vô hoa trầm mặc sau một lúc lâu, tự giễu mà cười một tiếng, "So với kiếp này, ta càng hy vọng kiếp sau có thể viên mãn một chút, không cần như vậy lo lắng cố sức."

Hấn lo lắng cố sức, ở Thiếu Lâm học nghệ nhiều năm, lại bại bởi một cái nơi chốn không bằng hấn vô tướng. Hấn lo lắng cố sức bày ra như vậy đại một cái cục, lại nhân một cái Sở Lưu Hương thua hết cả bàn cờ, muốn đệ đệ Nam Cung Linh tánh mạng, còn rơi vào cái giả chết mà chạy, vô hoa là oán, oán này ông trời không công bằng, hấn đến cuối cùng cũng không rõ chính mình là thua ở nơi nào, lực căn không tịnh? Vẫn là tâm cao ngất?

Người như vậy, vừa không nguyện ý sống, cũng không muốn chết, làm người cảm thấy buồn cười lại thật đáng buồn.

Muốn quá nhiều, rồi lại có quá nhiều không bỏ xuống được.

Diệp Lê nguyên tưởng rằng vô hoa này bút giao dịch là làm không nổi nữa, nhưng một ngày sau hắn lại tìm tới môn tới, hơn nữa tới là Bát Hào Đương phò. Hắn lấy ra một cái hộp, Diệp Lê dò thám biết đến bên trong là thứ gì khi, sắc mặt cũng nghiêm túc lên, hỏi "Người nghĩ muốn cái gì."

Là chân chính Phật bảo xá lợi. Diệp Lê lúc này đã minh bạch, nguyên lai Bát Hào Đương phò lựa chọn hắn chính là vì được đến thứ này. Vô hoa là ngày xưa Thiếu Lâm cao đồ, ở thiên phong đại sư sau khi chết hắn muốn lấy đi Phật môn chí bảo cũng không phải kiện việc khó, vô hoa vốn tưởng rằng có thể làm một cái đường lui trước lưu trữ, nhưng hắn lại nhớ tới này Phật môn chí bảo có lẽ có thể ở Bát Hào Đương phò cần đồ.

Hắn đoán được đích xác không tở, này xá lợi vốn chính là Phật môn đắc đạo cao tăng viên tịch sau lưu lại, lại bị mấy trăm năm hương khói, có tín ngưỡng chi lực, hiệu cần đồ đối loại đồ vật này chí tất đắc.

Phật bảo xá lợi, ở đời lấy thọ mệnh cùng vì Lý Kỳ chuộc lại thân tình trung vô hoa lựa chọn người sau.

"Nàng cần đồ thân tình phải không? Ta đây liền thế nàng chuộc lại tới, rồi cuộc cũng là mẫu thân của ta không phải sao?" Nói lời này vô mặt mèø thượng không thấy bất luận cái gì ôn nhu thuần thiện, chỉ thấy tràn đầy ác ý.

Diệp Lê nhìn chăm chú hắn thật lâu sau sau, nói "Có thể."

Hiệu cần đồ được đến kia cái xá lợi tử, cũng sẽ ấn vô hoa tâm nguyện ở nào đó thời điểm đem thân tình còn cấp Lý Kỳ.

Sở Lưu Hương đoàn người bị Lý Kỳ trảo trở về thạch lâm động phủ, nàng không có khả năng buông tha phá hư nghiệp lớn người, Sở Lưu Hương võ công tuy hảo, nhưng lại thắng không nổi Lý Kỳ, tựa như Diệp Lê nói, trên đời này cơ hồ không ai có thể giết được nàng.

Mà nàng duy nhất xưng được với là nhược điểm dung mạo, cũng ở Bát Hào Đương phô cho hạ thanh xuân bất lão.

Cuối cùng liên Sở Lưu Hương cũng là ôm hận phải chết chi tâm cùng nàng đối thời gian chiến tranh, vô hoa xuất hiện, hấn đối hấn mẫu thân hơi hơi mỉm cười, cười đến giống như hấn vẫn là tăng nhân khi xuất trần cao khiết.

Lý Kỳ đột nhiên cảm nhận được nàng mất đi cảm tình lại đã trở lại.

Liên ở thân tình trở về Lý Kỳ trên người kia một khắc đồng thời, một thanh vô thanh vô tức dao nhỏ đã cắm vào nàng ngực, mà cầm chuôi đao kia quả nhiên người lại là vô hoa, lúc này hấn trên mặt mang theo giống như Tu La ác quỷ tươi cười, "Mẫu thân, phần lễ vật này người còn vừa lòng?"

Lý Kỳ mặt trở nên vặn vẹo lên, hỗn loạn không thể tin tưởng, hối hận, bi thương, nàng tựa hồ đã đau nói không ra lời, bị thân sinh nhi tử sở thí đau đớn trên đời này lại có mấy người có thể thừa nhận.

Sở Lưu Hương đồng dạng không thể tin tưởng, hấn không nghĩ tới vô hội hoa làm ra như vậy sự tới, cũng không nghĩ tới quát tháo sa mạc nhiều năm nữ ma đầu Thạch Quan Âm cuối cùng lại là kết cục này. Thạch Quan Âm không có đối vô hoa xuống tay, thậm chí không hề phản kháng, Sở Lưu Hương không cấm tưởng, đây là không phải ý nghĩa Thạch Quan Âm đối vô hoa đưa con trai này còn có vài phần cảm tình.

Giết hại thân mẫu, này vốn là thiên lí bất dung, nhưng mà vô hoa sớm đã điên rồ, hấn mặt ngoài thanh tỉnh bình tĩnh, nhưng kỳ thật đã là điên cuồng, ở biết được chính mình không sống được bao lâu sau, vô hoa suy nghĩ rất nhiều phương pháp, hấn vốn là không phải như vậy tình nguyện đi tìm chết, bằng không thiên nhất thần thủy án sau hấn sớm đã 'tự sát' với Sở Lưu Hương trước mặt.

Nhưng hấn không muốn chết, người khác lại sẽ không kêu hấn sống được thống khoái.

Hấn liên tính thay đổi vài thập niên thọ mệnh lại như thế nào, hấn không có khả năng thoát được hấn mẫu thân Thạch Quan Âm ma chưởng, cả đời đều sẽ ở nàng khống chế cùng trong kế hoạch. Nếu là trước đây hấn có lẽ còn sẽ đổi mẫu thân còn có vài phần ảo tưởng, nhưng hiện tại, một cái đã càn độn thân tình nữ nhân, như thế nào sẽ đổi con trai của nàng có nửa phần thương tiếc.

Vô hoa vì chính mình vận mệnh mà buồn cười, vô luận là khi nào, vận mệnh của hấn đều tránh thoát không ra một cái kêu Thạch Quan Âm tên. Nếu hấn muốn chết, cũng sẽ không gọi người khác hảo quá.

Thạch Quan Âm vừa chết, vô hoa liên tục với Sở Lưu Hương kiếm trung, Sở Lưu Hương cũng phản ứng không kịp, vô hoa, cư nhiên liên như vậy đã chết, một cái tình nguyện chết giả cũng muốn thoát thân người cư nhiên cuối cùng vẫn là lựa chọn tự sát, thậm chí chết ở hấn dưới kiếm.

Sở Lưu Hương tay chung quy là nhiễm huyết tinh. Hấn tưởng, hấn vĩnh viễn cũng không có khả năng quên vô hoa.

Trận này đại kịch hạ màn đến quá làm người đột nhiên không kịp phòng ngừa, cũng làm Sở Lưu Hương cảm thấy kinh hồn táng đảm, hấn tổng cảm

thấy chính chuyện sau lưng tựa hồ cất dấu một bóng ma, lách không ra, như dò trong xương bóng ma.

Tác giả có lời muốn nói: Cá nhân cảm thấy Lý cô nương nhược điểm, một cái là dung mạo, một cái là qua đi.

Chương 61

Bị hình dung thành bóng ma Diệp Lê đang ở cùng hẳn hai cái bằng hữu, Khúc Vô Dung cùng Trung Nguyên Nhất Điểm Hông làm buôn bán, hơn nữa là tách ra cùng bọn họ nói chuyện với nhau, hai người bọn họ nếu là ở bên nhau, chỉ sợ đầu sẽ không nguyện ý đối phương vì chính mình cần đỡ.

Khúc Vô Dung muốn một chút hông bị ngộ thương chém rớt cánh tay hảo lên, nàng tin tưởng Diệp Lê nếu có thể làm lại hạt vừa cầm vừa điếc thạch đà kháng phục, tự nhiên cũng có thể tiếp hảo cụt tay, Diệp Lê đích xác có thể làm được, bất quá nàng muốn Khúc Vô Dung một nửa thọ mệnh.

Khúc Vô Dung đáp ứng rồi, dứt khoát mà lưu loát.

Mà một chút hông muốn Khúc Vô Dung mặt khôi phục như lúc ban đầu, hẳn biết, Khúc Vô Dung tuy rằng kiêu ngạo nhưng nàng không phải không thêm để ý chính mình dung nhan, hẳn không hy vọng nàng có nửa điểm không vui, đặc biệt là ở hẳn muốn chiếu cố nàng cả đời lúc sau.

Mà đại giới Diệp Lê muốn đặng dạng là một nửa thọ mệnh.

Bọn họ đầu sẽ chỉ còn lại có một nửa thọ mệnh, sẽ không quá dài, bất quá, đối bọn họ mà nói, mặc dù chỉ có thể sống thêm một ngày, nhưng lại có được lẫn nhau, bọn họ cũng chết cũng không tiếc.

Nhìn đến Thạch Quan Âm cùng vô hoa đầu đã chết vè sau, giấu ở chỗ tối người nào đó cũng nhẹ nhàng thở ra. Nhưng mà ở nàng giết trong sơn cốc mọi người, lại phiên biến trong sơn cốc mỗi một chỗ địa phương, đầu không có tìm được nàng muốn đò vật. Sao có thể, Thạch Quan Âm cho nàng hạ □□, như thế nào sẽ không có giải được.

Liễu Vô Mi xuất li phần nộ, nhưng là nàng sư phó Thạch Quan Âm đã chết, nàng không còn có biện pháp từ nàng kia được đến đáp án, bất quá chính là Thạch Quan Âm còn trên đời, luôn luôn thật sâu sợ hãi nàng Liễu Vô Mi cũng không dám hỏi ra chuyện này.

Nhưng trên đời này khẳng định còn có biết cái này giải được người, mà người này nhất định cũng là Thạch Quan Âm thật sâu sợ hãi người.

Trước kia Liễu Vô Mi chỉ biết một người, là Thần Thủy Cung Thủy Mẫu Âm Cơ, nhưng bây giờ còn có cái thứ hai, vị kia bị Thạch Quan Âm tôn sùng là thượng tân thái độ mơ hồ không rõ Diệp cô nương. Thủy Mẫu Âm Cơ xa ở Trung Nguyên, mà vị này Diệp cô nương liền ở chỗ này, Liễu Vô Mi đó là sợ không rõ nàng đế, nhưng vì chính mình bệnh cũng không thể lại chờ đợi.

Cho nên đương Diệp Lê rời đi sa mạc, ở phụ cận một gian trà lâu hơi làm nghỉ ngơi khi, liền có người tìm tới môn.

Tới là Liễu Vô Mi, còn có ái nàng sâu vô cùng phu quân, Lý ngọc hàm.

Diệp Lê không có khả năng không biết có người một đường ở tìm kiếm nàng tung tích, nếu là người không liên quan, nàng cũng không ý bả bọn họ chơi đi xuống cũng liền thần không biết quỷ không hay mà tránh đi đi, nhưng nếu là có tâm nguyện khách nhân, nàng vui nhìn thấy bọn họ.

Lý ngọc hàm là cái nhẹ nhàng quân tử, hấn thân thiện mà hướng Diệp Lê ôm quyền hành lễ nói "Tại hạ Lý ngọc hàm, ta cùng tiên nội xưa nay thích kết giao bằng hữu, cho nên mạo muội bái kiến, mong rằng các hạ xin đừng trách."

Hấn trong giọng nói nghiêm nhiên là đem Diệp Lê làm như tiều bỏi cao nhân, bởi vì ở Liễu Vô Mi phỏng đoán trung có thể làm Thạch Quan Âm đầu sợ hãi cung kính người, chỉ sợ là cùng Thủy Mẫu Âm Cơ một cấp bậc người, tuy rằng Diệp Lê dung mạo tuổi trẻ, nhưng võ công tới rồi nhất định cảnh giới, phản lão hoàn đồng dung nhan bất lão cũng không kỳ quái.

Tuy là tâm tư trăm chuyển, Liễu Vô Mi lại giống như dụ ngoan mà đã ở phu quân Lý ngọc hàm bên người, không nói một lời.

Diệp Lê cũng giống như không có để ý đến nàng, chỉ nhìn Lý ngọc hàm, nhìn như ôn hòa tươi cười lại cấp Lý ngọc hàm một loại hít thở không thông lực áp bách, đặc biệt là nàng con người, nhìn như ôn hòa mỉm cười, lại cao cao tại thượng, vô cùng lạnh nhạt.

Hấn cái trán dần dần chảy ra tễ tễ mật mật mồ hôi, tay ở hơi hơi run rẩy, Liễu Vô Mi thực mau phát hiện không thích hợp, nhu thuận dụ dàng biểu tình thoáng chốc biến mất, lôi kéo Lý ngọc hàm liền quỳ xuống.

"Vô mi cùng phu quân không dám lừa gạt Diệp cô nương, thật sự là có việc muốn nhờ, mong rằng Diệp cô nương thương tiếc ta vợ chồng hai người."

Diệp Lê cười khẽ một tiếng, ngẩng ở ghế thái sư giao diệp hai chân trao đổi một chút tư thế, "Người nhưng thật ra rất thông minh." Thấy lừa bắt quá nàng, liền dứt khoát thả thành tương đối.

Diệp Lê biểu tình ngược lại trở nên lạnh nhạt nói "Bất quá, ta đích xác có thể chữa khỏi trên người của người độc, nhưng ta đ ồng vật đ ều là có giới, đạo lý này, sự phụ người Thạch Quan Âm lại hiểu bất quá."

Nghe đ ược ' Thạch Quan Âm ' tên, Liễu Vô Mi thân mình hơi hơi cứng đ ờ, xem ra Thạch Quan Âm vẫn là cho nàng đ ể lại thực trọng bóng ma, tuy rằng biết đ ối phương không phải lương thiện người, nhưng nàng vẫn là hỏi "Diệp cô nương muốn cái gì?"

Nàng bên cạnh người Lý ngọc hàm tự nhiên là Liễu Vô Mi nói cái gì, hẳn chính là cái gì, cũng nói tiếp "Tại hạ ủng thúy sơn trang thiếu chủ, gia phụ Lý xem cá, nếu Diệp cô nương có thể trị hảo vô mi bệnh, ta ủng thúy sơn trang tất ta cần ta cứ lấy."

Diệp Lê lại dường như đ ối hẳn nói ngoảnh mặt làm ngơ, hiển nhiên Lý ngọc hàm nói đ ả đ ộng không đ ược nàng. Chỉ là nhàn nhạt cười nhìn về phía Liễu Vô Mi, "Người này bệnh trên đ ời này không người có thể trị hảo, người cũng không cần nghĩ đi Th ần Thủy Cung, đi cũng là bạch đi."

Liễu Vô Mi sắc mặt biến thành trắng b ạch, nàng tâm tư đ ều bị đ ối phương đoán trúng, đ ối phương càng là ngắt lời bệnh của nàng không có thuốc chữa.

"Bất quá," Diệp Lê chuyện vừa chuyển, nói "Ta lại bất đ ồng, ta không phải trên đ ời này người, tự nhiên có thể y bệnh của người, nhưng ta muốn không phải vàng bạc tài bảo, cũng không phải thổ địa bất đ ộng sản, ta muốn chính là người thọ mệnh, tứ chi, tình cảm cùng linh hồn."

"Người nhưng nguyện bỏ đ ược a?" Diệp Lê nhìn Liễu Vô Mi đôi mắt, xem đến nàng sắc mặt tái nhợt, cả người phát run.

Diệp Lê nói thật mạnh đập vào hai vợ chồng trong lòng, thọ mệnh, tình cảm mấy thứ này cư nhiên cũng có thể dùng để đổi lấy đồ vật, mà đòi lấy như vậy đồ vật người lại đến tột cùng là cái dạng gì tồn tại, kinh sợ chồng thòi xuất hiện ở hai người trong mắt.

Diệp Lê lại cười tủm tỉm địa đạo, "Bất quá, mấy thứ này cũng không nhất định thế nào cũng phải là trên người của người, người khác nếu nguyện ý thế người trả giá, cũng là có thể."

Liễu Vô Mi cơ hồ trong nháy mắt liền nghĩ tới phu quân Lý ngọc hàm, nếu nói trên đời này còn có cái gì người nguyện ý thế nàng đi tìm chết, người kia khẳng định chính là Lý ngọc hàm.

"Nghĩ kỹ rồi, liền tới tìm ta đi, quá hạn không chờ" Diệp Lê cuối cùng khinh phiêu phiêu địa đạo một câu, vung tay lên liền đưa bọn họ đưa ra ngoài cửa, lại lần nữa khép lại môn.

Liễu Vô Mi cùng Lý ngọc hàm hai hai nhìn nhau, im lặng không nói gì, cuối cùng vẫn là rời đi trà lâu.

Diệp Lê cấp chính mình đỡ một ly trà, nhẹ uống một ngụm, liền buông xuống cái ly, nàng biết, bọn họ sẽ lại đến tìm nàng, bởi vì nàng đã nhìn đến bọn họ tương lai, bi thảm tương lai.

Liễu Vô Mi cùng Lý ngọc hàm đái ở tạm thời dừng lại cư chỗ, ở ánh nến hạ gắn bó bên nhau, ân ái tình thâm, Lý ngọc hàm bỗng nhiên ra tiếng nói "Từ ta thấy người ánh mắt đầu tiên khởi, ta liền biết ta đã yêu người, người nếu rời đi, ta cũng không sẽ sống một mình."

Liễu Vô Mi ngẩng đầu, nhìn về phía hắc thanh tuấn khuôn mặt, trong mắt liếc mắt đưa tình, "Ta cũng biết có thể gặp gỡ người là ta may mắn

nhất sự."

Lý ngọc hàm ôn nhu nói, "Cho nên, vì hiểu rõ trên người của người độc, trả giá lại đại đại giới ta cũng là cam tâm tình nguyện."

Nói xong, hắn liền buông ra ái thê Liễu Vô Mi, nhắc tới kiếm đi nhanh hướng ngoài cửa đi đến, hắn muốn đi làm hắn thê tử sống sót. Liễu Vô Mi không có ngăn trở hắn, nàng chỉ là si ngốc mà nhìn hắn rời đi bóng dáng, một giọt thanh lệ từ gương mặt chảy xuống hạ, ai nói nhẩn tâm vô tình chim họa mi liền không có một tia chân tình.

Bát Hào Dương phô, Diệp Lê nói "Ta muốn người lý trí."

Lý ngọc hàm tái nhợt cười nói, "Hảo."

Từ nay về sau, ứng thúy sơn trang liền nhiều một vị đần độn, thần chí không rõ thiếu chủ. Hơn nữa tùy vào hỏi này tin dữ mà bệnh nặng đột nhiên chuyển tốt chủ nhân Lý xem cá, tự mình hạ lệnh tróc nã một người tên là Liễu Vô Mi nữ tử.

Tác giả có lời muốn nói: Song càng moah moah

Chương 62

Người giang hồ đối diện ứng thúy sơn trang sự nghị luận sôi nổi khi, Diệp Lê đã từ Tây Bắc đại sa mạc tới rồi Tùng Giang ngoài thành, bởi vì ở cùng vô hoa giao dịch sau khi kết thúc, hiệu cầm đờ tinh trên vách lại hiện ra ra bốn cái tên, tả minh châu, Tiết Bân, thi nhân, Diệp Thịnh Lan.

Diệp Lê đứng ở Tùng Giang thành tối cao lầu các, nhị rõ ràng nguyệt trên lầu, nơi này tằm nhìn đủ để đem toàn bộ Tùng Giang thành phong

cảnh thu hết đáy mắt, mà Diệp Lê ánh mắt liền dừng ở hai tòa nhất đặc biệt thả xa xa tương đối kiến trúc thượng, ném ly sơn trang cùng Tiết gia trang.

Nàng muốn tìm khách nhân liền ở nơi đó. Đây hai cái địa phương đều thực nổi danh, đặc biệt là ở Tùng Giang thành, người bình thường vào không được, cũng không thấy được bên trong người mặt.

Diệp Lê đôi mắt hơi lóe, bỗng nhiên khoe môi một câu, xoay người trở về bên trong ghế lô,

Trong phòng đầu nùng trang điểm mặt tú bà cười quyến rũ nói, "Khách nhân, như thế nào rượu ngon hảo đồ ăn, còn có cô nương đều lên đây, người đảo tránh ra nha? Chính là chê chúng ta này cô nương đều không đủ xinh đẹp a, không phải ta nói, này Tùng Giang thành, người chính là lại tìm không ra giống chúng ta nhị rõ ràng nguyệt lâu như vậy hoa dung nguyệt mạo tài tình lại tốt cô nương."

Tú bà cực lực mà đề cử, có tiền chính là chủ, giống vị này nữ khách nhân vung tiền như rác, đều có thể để tốt nhất mấy cái nam khách làng chơi, còn quản nàng là nam hay là nữ.

Diệp Lê ánh mắt ở tú bà mang lên các cô nương lưu luyện một vòng, yến hoàn phì gầy, thiên kiều bá mị, thoát nhìn này tú bà đảo cũng không có nói mạnh miệng, nhưng tư cập chính mình mới vừa rồi suy nghĩ, Diệp Lê mắt mang ý cười mà than nói "Đích xác không đủ xinh đẹp."

"Bất quá, còn có thể càng xinh đẹp." Diệp Lê nói một câu lệnh mọi người kỳ quái nói, nói xong nàng gọi một vị ly nàng gần nhất nữ tử đến trước mặt tới, kia cô nương ngoan ngoan mà lại đây ở Diệp Lê trước mặt ngẩng xuống, cũng nhỏ giọng lời nói nhỏ nhẹ nói "Tiểu nữ tử lan dung".

"Tên hay." Diệp Lê ôn hòa ngữ khí làm lan dung không khỏi tiêu giảm một ít khấn trương tâm tình, Diệp Lê kế tiếp làm sự tình làm phòng trong mọi người ghen hòng nhìn trôn trối, nàng sờ lên lan dung cô nương mặt, nhẹ nhàng một mặt, đương nàng lấy tay về thời điểm, lan dung cùng thay đổi khuôn mặt dường như, so phía trước càng mỹ không ngừng nữa điểm, đặc biệt là nàng cặp mắt kia, giống như tinh mắt.

Kỳ thật nếu Sở Lưu Hương hoặc là bất luận cái gì một vị thạch lâm động phủ đệ tử, nhìn đến lan dung đầu sẽ kinh ngạc phát hiện nàng này đôi mắt, cùng Thạch Quan Âm quả thực giống nhau như đúc, sáng ngời ôn nhu đến làm nhân tâm say thẩn mê, mà giờ phút này trong phòng trừ bỏ Diệp Lê ở ngoài người đầu xem ngây người mất đi.

"Ta..... Ta làm sao vậy?" Lan chịu đựng không được sờ lên chính mình mặt, cảm giác cũng không có cái gì bất thường, vì thế thật cẩn thận địa đạo, sớm đã vừa mừng vừa sợ tú bà lấy gương cho nàng xem, lan dung nhìn đến trong gương chính mình mặt, thế nhưng cũng xem ngây người.

"Khách nhân, đây là có chuyện gì a?" Tú bà ánh mắt một tinh nịnh nọt hướng Diệp Lê hỏi.

Diệp Lê mỉm cười, giống như không để bụng nói "Này bất quá là chút ảo thuật, ta cho nàng thay đổi một trương càng xinh đẹp mặt."

"Biến sắc mặt?" Tú bà trái tim nhỏ bang bang mà thẳng nhảy, vội vàng đè thấp thanh âm hỏi "Kia không biết này ảo thuật có thể duy trì bao lâu a?"

Diệp Lê khước miệng lại cười nói, "Không nhiều lắm, mười hai cái canh giờ."

Mười hai cái canh giờ, cũng đủ nhị rõ ràng nguyệt lâu vớt không ít tiền, tú bà trong lòng tìm kiếm nói, lại nghe Diệp Lê nhìn về phía mặt khác kinh ngạc hâm mộ cô nương nói "Các người còn tưởng đổi khuôn mặt a?"

Mấy cái cô nương nghe xong đều kích động mà thấu lại đây, đều muốn làm cái tiếp theo, Diệp Lê cũng thỏa mãn các nàng, nàng chỉ là đem Thạch Quan Âm ngũ quan lại rập khuôn tới rồi các nàng trên mặt, chỉ cần là một đôi mắt, một đôi mày đẹp, cũng đủ để lệnh các nàng cùng thay đổi khuôn mặt dường như, đẹp như thiên tiên.

Tú bà đại khí mà miễn Diệp Lê ở hai tháng Minh Nguyệt Lâu sở hữu phí dụng, chỉ cần nàng có thể ở lâu ở trong lâu một đoạn thời gian. Diệp Lê ở xác định Minh Nguyệt Lâu ngư long hỗn tạp, mười lăm phút thời gian là có thể đem nàng sẽ biến sắc mặt ảo thuật chuyện xưa truyền khắp toàn bộ Tùng Giang thành lúc sau, nàng cũng liền an tâm rồi.

Tiết Bân hoặc là tả minh châu hẳn là cũng thực mau tìm tới môn đi.

Tùng Giang thành trừ bỏ ném ly sơn trang cùng Tiết gia trang, một cái khác nổi danh giang hồ thế gia chính là Thi gia trang, Thi gia trang quy mô chi hùng vĩ, phạm vi chi mở mang, đều không ở "Ném ly sơn trang" dưới.

Thi gia trang trang chủ cử nhân Thi Hiếu Liêm tuy không phải người trong giang hồ, nhưng hẳn Hoa Kim Cung ở trong chốn giang hồ lại là tiếng tăm lừng lẫy, nàng "Kim cung bạc đạn thiết ung trảo", càng nhưng nói là Giang Nam nhất tuyệt. Mà này Thi gia trang cùng mặt khác hai nhà cũng rất có sâu xa, Thi Hiếu Liêm cùng tả nhị gia vốn là thế giao, lại bởi vì Thi Hiếu Liêm cưới Hoa Kim Cung mà trở mặt thành thù. Thi Hiếu Liêm chi tử thi truyền tông thê tử Tiết Hồng Hồng còn lại là Tiết Y Nhân nữ nhi.

Thi gia trong trang, một đầu phát có chút hoa râm phụ nhân bước nhanh đi tới, quá vắng nô bộc dù chưa hành lễ, nhưng cũng đều cung kính mà thấp cúi đầu, nguyên nhân là này lão phụ nhân là Thi gia trang nhất được sủng ái thiên kim tiểu thư thi nhân bà vú, lương mẹ. Thi nhân không đến hai tuổi liền đi theo nàng, há có thể bất hòa nàng tình cảm thâm hậu, tự nhiên nàng tại đây Thi gia trong trang hạ nhân trung cũng cao thượng nhất đẳng.

Lương mẹ lúc này lại bất chấp cùng người hàn huyên, bước nhanh đi hướng tiểu thư thi nhân khuê phòng, nhẹ nhàng khêu hai hạ môn, "Tiểu thư, là ta, lương mẹ."

Trong phòng truyền ra thiếu nữ nhu nhu thanh âm, "Lương mẹ ơi, người mau tiến vào đi."

Lương mẹ đẩy cửa ra, tiến vào sau lại ra bên ngoài nhiều nhìn vài lần, vội vàng giữ cửa cấp buộc thượng. Nguyên bản nghĩ ở trước bàn trang điểm thủy hồng sắc gấm lụa xiêm y thiếu nữ, cũng đã đứng dậy bước nhanh đã đi tới, "Lương mẹ, sự tình hỏi thăm thế nào?"

Lương mẹ mặt lộ vẻ ý mừng nói, "Tiểu thư, hỏi thăm hảo, biến sắc mặt ảo thuật là thật sự, ta cũng chính mắt thấy."

Nghe vậy thi nhân thanh âm vui sướng nói, "Nếu là thật sự, có lẽ ta cùng điệp lang, tả cô nương, Tiết công tử bọn họ có lẽ cũng liền không cần bí quá hoá liêu."

Sự tình là thế nào đâu, ném ly sơn trang Tả Khinh Hầu con gái một tả minh châu, từ nhỏ đã bị đính hôn cấp Đình gia công tử, nhưng nàng cố tình đối phụ thân đối thủ một mất một còn Tiết gia trang trang chủ Tiết Y Nhân nhi tử Tiết Bân sinh tình ý, vừa lúc, Tiết Bân vị hôn thê, cũng chính là Thi

gia trang tiêu thư thi nhân, thích một cái kính thành hoa đán Diệp Thịnh Lan, lại không bị người nhà cho phép.

Hai đối tình lữ ở rơi vào đường cùng cư nhiên nghĩ ra một cái hoang đường mà nguy hiểm biện pháp, mượn xác hoàn hồn, làm tả minh châu cùng thi nhân đồng thời 'bệnh nặng bỏ mình' nhưng theo sau lại làm tả minh châu tỉnh lại, nói chính mình là thi nhân, hảo như nguyện gả cho Tiết Bân, mà chân chính thi nhân đã sớm giả chết cùng Diệp Thịnh Lan tư hôn đi rồi.

Vì đền bù cái này kế hoạch bỏ sót, bọn họ còn riêng tìm được rồi Tiết Bân không sống được bao lâu dạy học tiên sinh nữ nhi thạch phượng lan, nghĩ dùng nàng sau khi chết xác chết giả mạo thành thi nhân, còn đây hứa hẹn chứng minh hai người là thật sự chết bệnh, bọn họ tính toán đi cầu kiến thần y Trương Giản Trai, tố nghe trương thần y thiện tâm, nếu là bọn họ đau khổ muốn nhờ, theo thật đã cáo, trương thần y nhất định sẽ giúp bọn hắn.

Nhưng, nếu có thể đổi mặt, phía trước kế hoạch khuyết tật không phải toàn bộ đều giải quyết dễ dàng sao? Thi nhân có thể nghĩ đến, đồng dạng nghe nói 'đổi mặt' ảo thuật tả minh châu cùng Tiết Bân cũng động tâm.

Màn đêm buông xuống, bốn người liền cải trang giả dạng đi tới nhị rõ ràng nguyệt lâu, Tiết Bân là duy nhất một cái cũng là nhất phương tiện biểu lộ thân phận, hắn từ trước đến nay hoa danh bên ngoài, tới thanh lâu sở quán cũng chẳng có gì lạ, tú bà sợ hãi với hắn Tiết Y Nhân chi tử thân phận, thuận theo mà dẫn dắt bọn họ đi gặp Diệp Lê.

Ôn hương nhuyễn ngọc trong phòng, nến đỏ lay động, dừng ở trên cửa sổ quang ảnh xước xước.

"Các người tưởng đổi mặt?"

Bốn người cho nhau nhìn thoáng qua, đầu gật gật đầu, xem ra là đã thương lượng hảo. Diệp Lê hơi hơi mỉm cười, môi mỏng nhẹ thở nói,

"Nếu muốn đổi không bằng đổi cả đời, như vậy mới là chân chính đã không có nỗi lo về sau."

Nghe vậy, bốn cái tuổi trẻ nam nữ trong mắt đều hiện lên khiếp sợ, còn có do dự. Diệp Lê đề nghị đích xác thực hảo, cũng thực làm người động tâm, rốt cuộc ném ly sơn trang, Thi gia trang cùng Tiết gia trang đều là trên giang hồ nổi danh thế lực, thi nhân nếu là cùng Diệp Thịnh Lan tư bản, tổng không có khả năng cả đời đều quá đầu lộ đuôi nhật tử.

Ngày nào đó nếu là có người nhận ra nàng tới, phơi ra chân tướng, đó là như nguyện thành thân tả minh châu cùng Tiết Bân cũng trốn bất quá luôn luôn nghiêm khắc Tiết Y Nhân trách phạt, mà thi nhân cùng Diệp Thịnh Lan càng sẽ ở Thi gia trang cưỡng chế bị bắt chia lìa, tệ nhất có lẽ đều giữ không nổi Diệp Thịnh Lan mệnh, Thi gia trang cũng sẽ không khinh tha lừa lấy nhà bọn họ thiên kim con hát.

Vì thế, lại cho nhau trao đổi ánh mắt sau, từ Tiết Bân trước xuất khẩu nói, "Hảo."

Diệp Lê khẽ cười nói, "Nếu đã lựa chọn, vậy tới nói chuyện đại giới đi."

"Tiền bối chính là muốn nhiều ít bạc?" Tiết Bân đã làm tốt đối phương công phu sư tử ngạo chuẩn bị tâm lý, vì cùng người yêu ở bên nhau, hấn cái gì cũng cố không được.

Diệp Lê nhẹ nhàng lắc đầu, mỉm cười nói "Ta không cần vàng bạc, ta các muốn các người trên người một thứ."

Bốn người đầu là cả kinh, bọn họ đã nhìn ra Diệp Lê muốn cũng không đơn giản, có đôi khi có thể sử dụng tài năng làm được sự ngược lại là trên đời này đơn giản nhất sự.

Diệp Lê nhìn ra bọn họ đáy lòng do dự, nhưng thần sắc bất biến, mà là tiếp tục ôn thanh nói, "Vì chung thân hạnh phúc, hẳn là sẽ không luyến tiếc đi."

Cái này, ngược lại là tả minh châu cùng thi nhân đi trước ra tới, ngữ khí kiên định nói "Chúng ta đương nhiên nguyện ý, tiền bối nếu có thể giúp chúng ta đổi mặt, tiền bối muốn cái gì đồ vật, chúng ta đều nguyện ý cấp."

Hai cái cô nương đầu nói như vậy, Diệp Thịnh Lan cùng Tiết Bản tự nhiên không có khả năng lại lùi bước đi xuống, cũng đồng ý Diệp Lê theo như lời.

Khi bọn họ đầu kiên định chính mình ý nguyện sau, Minh Nguyệt Lâu phòng lập tức biến hóa thành Bát Hào Đương phô.

Diệp Lê ngạo mạn mà ngồi ở án thư sau hắc lưng dựa ghế, triển khai hai tay như ác ma nhẹ giọng nói, "Hoan nghênh đi vào Bát Hào Đương phô, có thể thực hiện các người tâm nguyện địa phương, chỉ cần người chịu trả giá đại giới."

Đã muốn chạy tới này bước, liền tính lại như thế nào không xong, bốn cái người trẻ tuổi cũng chỉ có thể cắn răng đi xuống đi.

Huống chi Diệp Lê phân biệt phải đi bọn họ giống nhau sẽ không gây trở ngại đến bọn họ hiện tại sinh hoạt đồ vật, cái này làm cho bọn họ trong lòng hơi cảm an ủi.

Bọn họ ở Minh Nguyệt Lâu trong phòng lại tỉnh lại khi, tả minh châu cùng thi nhân đã thay đổi mặt, các nàng vui sướng dị thường mà bỏ nhào

vào ái nhân trong lòng ngực, cũng đồng dạng tin tưởng vững chắc đối phương sẽ không bởi vì chính mình dung mạo mà giảm bớt tình yêu.

Tả minh châu có một trương thi nhân mặt, hiện tại liền có thể như nguyệt giả cho Tiết Bân, mà thi nhân cũng có thể không hề cố kỵ mà như vậy cùng Diệp Thịnh Lan rời đi, nàng hiện tại là một trương vừa không giống thi nhân lại không giống tả minh châu mặt, không có người sẽ nhận thức gương mặt này phát hiện nàng chân chính thân phận.

Mà vui mừng bốn người lại không có suy xét quá trên đời này thiếu một cái tả minh châu sẽ làm sao? Hoặc là nàng phụ thân Tả Khinh Hâu sẽ nhiều nôn nóng lo lắng? Đặc biệt là Tả Khinh Hâu còn có một vị trí kế vô song nổi tiếng thiên hạ bạn tốt, Sở Lưu Hương.

Tác giả có lời muốn nói: Phía trước bỏ cái thứ nhất chuyện xưa hiện tại đơn độc khai một thiên có hứng thú tiểu thiên sứ có thể đi nhìn xem ở ta chuyên mục hạ có thể tìm được

Chương 63

Sở Lưu Hương vốn là riêng tới rồi Tùng Giang một ném bạn tốt Tả Khinh Hâu thân thủ chế biến thức ăn lữ ngư lát, du ngoạn mấy ngày, cũng hảo xua tan một chút phía trước ở Thần Thủy Cung đi rồi một chuyến buồm bực khói mù, từ đại sa mạc ra tới không bao lâu, hấn đã bị người cưỡng vào Thần Thủy Cung.

Bất quá cũng bởi vậy giải hấn không ít nghi hoặc, tỷ như nói chim họa mi, hấn cư nhiên ở Thần Thủy Cung gặp được 'chim họa mi', là cái diện mạo tú mỹ phong lưu nữ tử, hơn nữa lông mày là họa đi lên. Lúc ấy hấn nghe Cung Nam Yến trào phúng nói, kia chim họa mi vốn là Thạch Quan Âm đệ tử, hiện giờ bên ngoài chọc tai họa, Thạch Quan Âm lại đã chết, liền đành phải chạy đến Thần Thủy Cung này tới tị nạn.

Thủy Mẫu Âm Cơ cũng không có đuổi nàng đi, bất quá Cung Nam Yến đối nàng lại là chán ghét thực.

Chim họa mi đối Sở Lưu Hương nhưng thật ra ôn hòa có lễ, một chút cũng gọi người nhìn không ra nàng là ngày đó tàn sát thạch lâm động phủ, lại cứu Cơ Băng Nhạn cùng Hồ Thiết Hoa phía sau màn người.

Đáng tiếc Thần Thủy Cung cũng là cái thị phi nơi, đặc biệt là hùng nường tử tiến vào sau, Cung Nam Yến ở giết hẳn khi bị chim họa mi phát hiện, Cung Nam Yến vốn là không thích nàng, bị nàng thấy việc này càng là muốn giết người diệt khẩu. Bất quá nàng võ công tuy cao, lại không nghĩ rằng chim họa mi trong tay có giống nhau Thạch Quan Âm thân thủ phỏng chế bạo vũ lê hoa đình.

Cuối cùng chết không nhắm mắt, còn bị chim họa mi vu oan tới rồi Sở Lưu Hương đoàn người trên người, không hổ là tâm cơ thâm trầm thủ đoạn lại tàn nhẫn chim họa mi, Thần Thủy Cung vốn là một bãi nước đục lại bị nàng giảo đến càng hèn.

Cũng may Sở Lưu Hương thông minh vận khí lại không kém, tra ra chân tướng, chim họa mi cũng cuối cùng chết ở vì tình nhân báo thù Thủy Mẫu Âm Cơ trên tay.

Sở Lưu Hương nhìn đến nàng chết thời điểm, trên mặt lộ ra rất kỳ quái thực phức tạp biểu tình, môi hơi hơi rung động, Sở Lưu Hương lòng có không đành lòng, cúi xuống ' thân thấu nhĩ đi nghe nàng còn có cái gì di nguyện, lại cái gì cũng không có nghe được.

Này một hàng cũng coi như làm Sở Lưu Hương tìm được rồi mất tích Tô Dung Dung ba người, mà ở Tô Dung Dung trong miệng, hẳn lại nghe được một cái khác chim họa mi chuyện xưa.

Này chim họa mi tên là Liễu Vô Mi, đúng là không lâu trước đây thiên hạ đệ nhất kiếm Lý xem cá lão tiều bổi chính miệng hạ lệnh tróc nã nữ tử, Lý xem cá lão tiều bổi đức cao vọng trọng lại như thế nào bức cho một năm nhẹ nữ tử bắt đắc dĩ vào Thần Thủy Cung đâu? Sở Lưu Hương trong lòng càng thêm nghi hoặc.

Tô Dung Dung lại nói, Lý xem cá tiều bổi dưới gối duy nhất một tử Lý ngọc hàm, nhược quán chi năm, lại không biết như thế nào mất tâm trí, điên điên ngây ngây. Mà lại có đờn đải Lý ngọc hàm đã từng có vị thê tử, đúng là họ Liễu, ở này điên khùng sau không biết này tung. Có lẽ chính là này Liễu Vô Mi, mà Lý ngọc hàm điên khùng cùng nàng cũng có lớn lao quan hệ.

Lại nhiều nghi hoặc theo chim họa mi chết đi, cũng bị chôn vào ngầm, không người biết hiểu.

Sở Lưu Hương vốn tưởng rằng có thể cùng bạn tốt ôn chuyện, không nghĩ tới nhìn thấy lại là tang nữ cực kỳ bi ai vạn phần bạn bè, người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, không thể nói nhân gian một đại bi sự. Bất quá chờ đến Sở Lưu Hương cẩn thận quan sát sau, lại phát hiện vài tia không thích hợp.

Không chờ hẳn nghĩ kỹ, liền nghe nói Tiết gia trang cùng Thi gia trang kết thân, Tả Khinh Hầu cùng Tiết Y Nhân là đối đầu sự, thiên hạ đều biết, hiện giờ tả gia thiết lập tang sự, mà Tiết gia lại là hỉ khí dương dương, hai tương đối so, càng làm cho người chói mắt.

Sở Lưu Hương một bên an ủi bạn tốt, một bên ở trong tối tra nổi lên ' tả minh châu ' chi tử. Thực mau Thạch Tú Vân xuất hiện chứng thực thi thể không phải chân chính tả minh châu, mà là nàng tử tử thạch phượng vân.

Kia chân chính tả mình châu lại đi nơi nào đâu? Từ Thạch Tú Vân trong miệng Sở Lưu Hương biết được nàng phụ thân là Tiết Bân dạy học tiên sinh, mà hắn lại nhìn đến Tiết Bân thư đờng trộm đến thạch phượng vân mộ trước dâng hương bái tế.

Sở Lưu Hương thâm cảm thấy chuyện này ả ả cùng Tiết Bân có quan hệ, liền đêm dò xét một chút Tiết gia trang, lại phát hiện một cái kinh người chi tiết, Tiết Bân ở khuê trung gọi hắn tên hôn thê tử ' thi nhân ' vì mình châu.

Có một trương ' thi nhân ' mặt, lại bị gọi là mình châu, hơn nữa trong mắt tràn đầy ngọt ngào.

Sở Lưu Hương ng ần ở Tiết gia Thiếu phu nhân ' thi nhân ' ảm thực gia nhập một chút tả mình châu sẽ dị ứng phấn hoa, kết quả ' thi nhân ' nổi lên hồng chân.

Sở Lưu Hương tưởng hắn toàn bộ đều mình bạch, hắn tìm được r ồi ' thi nhân ', không, phải nói là chân chính tả mình châu.

Tả mình châu thấy lừa bất quá hắn, đành phải bất đắc dĩ mà thừa nhận, cũng cầu xin hắn không cần nói cho chính mình phụ thân Tả Khinh H ầu, bằng không Tiết gia sẽ đem nàng đuổi ra đi. Sở Lưu Hương thật sâu mà nhìn nàng một cái, nói "Ta sẽ không nói cho Tả huynh, hắn cũng sẽ không tin tưởng ngươi là tả mình châu, hơn nữa so với cái này chân tướng, ta tưởng Tả huynh sẽ tình nguyện hắn nữ nhi đã chết."

Tả mình châu mang theo lệ quang mỹ lệ khuôn mặt trở nên trắng bệch, lại thẹn lại bực, nhưng Sở Lưu Hương nói chẳng lẽ có sai sao?

Đông Hải ven bờ một chỗ hàng hải sản giao dịch thị trường thượng, một cái mười bảy tám tuổi ăn mặc cực kỳ phú quý h ồng y cô nương, đang ở cùng người cò kè mặc cả, "Người nhưng đừng nghĩ gạt ta, này trân châu bất quá trăm 80 niên đại, bất quá là đ ồ ăng d ầu trơn li ền muốn ta một ngàn lượng."

Kia nhìn như hàm hậu, kỳ thật ánh mắt xốc vác hải thương cười làm lành nói, "Làm người thạo nghề chế giễu."

Này h ồng y cô nương còn có một thân phận, chính là ' vạn phúc vạn thọ viên ' kim thái phu nhân đệ tam mười chín cháu gái ' Hòa phượng hoàng ' Kim Linh Chi.

Kim Linh Chi ở được chính mình coi trọng mắt trân châu sau, vui rạo rức mà rời đi qu ầy hàng, ở người khác xem ra lấy thân phận của nàng, đại nhưng không cần tới này ngư long hỗn tạp hải thị, nhưng Kim Linh Chi tuy xuất thân phú quý, lại được sủng ái, lại không phải cái đơn thu ần gối theo hoa, này hải thị thoạt nhìn hỗn loạn bất kham, nhưng nếu thật cẩn thận lên, chính là có thể phát hiện không ít thứ tốt.

Bỗng nhiên nàng thoáng nhìn một đám người làm thành qu ần tụ hợp lại ở bên nhau hình như là có cái gì hiểm lạ sự, Kim Linh Chi yêu nhất xem náo nhiệt bất quá, cũng nhất không sợ chính là phi ền toái, vì thế cũng thẩu qua đi nhìn, trung gian có cái lớn lên cực mỹ nữ tử, nhưng mọi người nhìn không phải nàng xuất sắc dung mạo, mà là nàng trong tay băng hoa, tinh oánh dịch thẩu, hàn khí bức người.

Đây là giữa hè bờ biển, nơi nào tới băng hoa.

Kia cô nương đem băng hoa đưa cho trước mặt c ần một chuỗi đường h ồ lô tiểu cô nương, cười nói "Nột, ta không lừa ngươi đi, ta nói r ồi vô luận ngươi muốn cái gì hiểm lạ cỡ quái đ ồ vật, ta đ ều có thể cho ngươi lấy ra tới."

Ngọc tuyết đáng yêu tiểu cô nương đôi mắt sáng lấp lánh nhìn Diệp Lê trong tay xinh đẹp băng hoa, nháy mắt cũng không nháy mắt, hàm chứa ngón tay nãi thanh nãi khí nói, "Băng hoa là tặng cho ta sao?"

Mọi người đ ều cho rằng kia cô nương sẽ mỉm cười đáp ứng, rốt cuộc nàng chính là vì này tiểu cô nương một câu lời nói đùa li ền đem ra, ai ngờ nàng lắc lắc đ ầu, nói "Không phải đưa, là đổi, ta cũng không không ràng buộc cấp cho người khác đ ồ vật, ngươi muốn, nhất định phải lấy một khác dạng đ ồ vật đổi."

Tiểu cô nương phía sau phụ nhân khom lưng sờ sờ tiểu cô nương song nha búi tóc, lại đổi Diệp Lê cười nói "Cô nương nói cái giới, ta cho ta gia cô nương mua." Lấy nàng không chút nào đ ể ý khẩu khí xem ra là cái phú quý nhân gia, bất quá này vùng duyên hải mảnh đất thừa thừa trần châu san hô đá quý, nhiều có lấy này làm giàu, tùy tùy tiện tiện đ ụng tới cái trăm vạn hào phú cũng không đủ vì quái.

Diệp Lê lại dường như không có nghe được nàng lời nói giống nhau, chỉ ôn hòa mà nhìn mày nhãn ở bên nhau đáng yêu cực kỳ tiểu cô nương, "Ngươi, chính là tưởng dùng tốt cái gì thay đổi?"

Tiểu cô nương nhấp kh ản miệng, nhìn v ề phía Diệp Lê trong tay băng hoa lại là tràn đ ầy khát vọng, cuối cùng nặng nề mà gật đ ầu một cái, sau đó g ỡ xuống trên cổ hệ một cái xanh tươi ướt át ngọc bội cấp Diệp Lê, thanh

âm thầm mại lại đọc từng chữ rõ ràng nói "Ta dùng cái này đổi người trong tay băng hoa."

Nàng phía sau phụ nhân dục muốn ngăn trở, "Tiểu thư, đây chính là lão gia đưa cho người sinh nhật lễ vật, nhưng quý giá đâu....." Đổi một cái tuy rằng ở bên này nhìn không tới băng hoa cũng quá không đáng giá chút đi.

"Ta đã quyết định hảo." Tiểu cô nương bĩu môi nói, phụ nhân cũng không dám nhiều lời, có thể thấy được tiểu cô nương ở nhà nhất định là vô cùng được sủng ái.

Diệp Lê mỉm cười nói, "Hảo, này băng hoa liền về người." Nàng tiếp nhận tiểu cô nương ngọc bội, cũng đem trong tay băng hoa phóng tới nàng trong tay.

Băng hoa rơi xuống tiểu cô nương tay nhỏ còn không có bao lâu, liền dưới ánh mặt trời nháy mắt hòa tan, vô thanh vô tức, biến thành một tiểu quán thủy.

Tiểu cô nương nước mắt lập tức liền ra tới, "Băng hoa đâu, băng hoa như thế nào không thấy?"

Chung quanh người âm thầm kinh hãi, nguyên tưởng rằng chỉ là cùng loại băng thủy tinh điêu khắc ra tới, không nghĩ tới cư nhiên là thật sự băng hoa, giữa hè thời tiết chỉ có thực xa xôi địa phương mới có cất vào hầm đông băng, lại muốn phí cỡ nào đại khổ tâm mới có thể bảo tồn như vậy một đóa hoàn hoàn chính chính băng hoa.

Diệp Lê không có an ủi tiểu cô nương, chỉ là nhìn nước mắt lưng tròng nàng, mỉm cười nói ra một sự thật "Băng hoa chỉ có ở lạnh vô cùng lãnh hoàn cảnh hạ mới có thể bảo tồn, dưới ánh mặt trời đương nhiên sẽ hòa tan."

Cho nên tiểu cô nương chỉ là dùng trân quý ngọc bội, thay đổi nhìn đến băng hoa hòa tan, thích quý trọng sự vật trong nháy mắt ở chính mình trước mắt bị hủy tiêu diệt.

Tiểu cô nương càng khóc càng thương tâm, nhưng người khác lại thể hội không đến nàng thương tâm. Phụ nhân tuy đau lòng nhà mình tiểu thư, nhưng nàng cũng là có vài phần nhân lực, có thể ở giữa mùa hạ bờ biển bên này tùy tay lấy ra một đóa băng hoa tuyệt không phải người thường, đành phải hống tiểu cô nương, bế lên đi ra đám người.

Tiểu cô nương ghé vào phụ nhân trên đầu vai rời đi khi nhìn về phía Diệp Lê ánh mắt vẫn là ủy khuất khổ sở, Diệp Lê lại chỉ là cười cười, xoay người đi hướng bên kia.

Bất quá không đi bao lâu đã bị người ngăn cản, cũng là tuổi tác không lớn cô nương, đứng là phía trước ở trong đám người xem náo nhiệt Kim Linh Chi, nàng mặt lộ vẻ ngạo mạn nói "Người là nói cái gì hiểm lạ cổ quái đồ vật người đầu có thể lấy đến ra tới?"

Nàng trong mắt tràn ngập nghi ngờ, người khác sợ chọc tới không nên dấy vào người, nàng nhưng không sợ.

Diệp Lê mỉm cười hòa khí nói "Tự nhiên."

Kim Linh Chi trông mắt linh động mà xoay chuyển, "Ta đây muốn phương Tây tinh tú hải, cực lạc cung ngọc bàn đào, người có thể cho ta a?"

Diệp Lê ôn thanh nói, "Có thể, nhưng người phải dùng một thứ tới đổi? Ta tưởng cô nương mới vừa rồi hẳn là cũng nghe tới rồi ta nói."

Kim Linh Chi trong lòng căng thẳng, nàng tuy không tin đối phương có thể lấy ra nàng muốn đồ vật tới, nhưng đối phương hơi thở bất biến, hơn

nữa thái độ tr ần ỡn, không khỏi làm nàng có chút hoảng hốt, "Người muốn cái gì?"

Diệp Lê cư nhiên chỉ nàng kim quan thượng nạm một cái long nhãn lớn nhỏ, sáng rọi mượt mà bắt mắt tr ần châu, mỉm cười nói "Cái này là đủ r ồi."

Này tr ần châu tuy rằng tr ần quý, nhưng tuyệt đối so với không thượng Kim Linh Chi sở nói ra yêu cầu, kia ngọc bàn đào mười ba năm mới rắn chắc một lần, năm nay tuy rằng vừa lúc kết quả, nhưng một lần chỉ biết bảy viên, thả nó chủ nhân coi nếu tr ần bảo, hưởng chi, tinh tú hải xa ở tây cực, xa xôi vạn dặm, Kim Linh Chi tự tin đối phương tuyệt lấy không ra.

Kim Linh Chi nhẹ nhàng thở ra, trực tiếp gỡ xuống kim quan thượng tr ần châu cho Diệp Lê, sau đó ôm cánh tay nói "Ta muốn đ ồ vật đâu."

Nhưng vừa dứt lời nàng liền nhin không được tr ần lớn mắt, Diệp Lê trong tay thành linh chính là một quả tr ần xanh tr ần ngọc bàn đào, nàng mặt mày mỉm cười mà đem đ ồ vật đưa cho Kim Linh Chi, "Cô nương yêu cầu ta chính là đạt tới."

Cực lạc cung ngọc bàn đào vốn là Kim Linh Chi muốn ở nàng tổ mẫu kim lão thái thái tám tu ần hoa đản chi kỳ dâng lên thọ lễ, nhưng nàng là tính toán ở Biên Bức Đảo chụp được, không nghĩ tới tại đây vùng duyên hải thị trường dùng một viên minh châu liền đổi tới r ồi thọ lễ, hơn nữa là trong chớp mắt công phu.

Đối phương đến tột cùng là cái gì lai lịch.

Kim Linh Chi sắc mặt biến hóa mấy phần, cuối cùng biến thành gương mặt tươi cười đối Diệp Lê nói "Người giúp ta một cái đại ân, về sau người chính là ta Kim Linh Chi bằng hữu, có chuyện gì cứ việc tới tìm ta, ta còn có việc đi trước một bước."

Nói xong liền bước chân bay nhanh mà rời đi nơi đây, như là thực sự có việc gấp,

Diệp Lê nhìn nàng rời đi bóng dáng, hơi hơi mỉm cười, dùng một viên minh châu liền đổi lấy tuyệt thế thạch, Diệp Lê biết nàng nhất định sẽ đem chuyện này nói cho cấp Nguyên Tuy Vân.

Tác giả có lời muốn nói: Dem phía trước hai bút c ầm đ ồ kết cục hơi chút giao đ ải một chút moah moah

Cải biến cái thứ nhất chuyện xưa đơn độc khúc dạo đ ầu có hứng thú có thể đi nhìn xem

Tính toán viết cơ tam có muốn nhìn sao

Chương 64

Cách nhật liền có cái tuần tiểu áo nhẹ thiếu niên đưa tới một trương thiệp mời, mặt trên viết thành mời Diệp cô nương tham gia Biên Bức Đảo bán đấu giá, lạc khoản vì con dơi công tử.

Tên kia kêu đình phong thiếu niên ở dâng lên bái thiệp sau liền rời đi, Diệp Lê nhìn này trương thiệp mời, lại là hơi hơi mỉm cười. Đình phong ở bến tàu đợi mấy ngày, cũng không có chờ đến vị kia Diệp cô nương, lại đi nàng đặt chân khách điếm lại phát hiện người đã sớm rời đi, phía trước mai phục tại khách điếm bốn phía thám tử thế nhưng chút nào không có phát hiện, đình phong biến sắc, lập tức dùng b ồ câu đưa tin cấp con dơi công tử đi tin, báo cho tình huống.

Mà bị đình phong tìm không thấy bóng dáng Diệp Lê, đã xuất hiện ở Biên Bức Đảo, không cần quá đường biển, chỉ cần xác định địa điểm, ý

niệm vừa động liền có thể thuận di đến mục đích địa.

Biên Bức Đảo thượng tiến hành bán đấu giá địa phương ở một cái rất lớn trong động, không thấy thiên nhật, không thấy ngọn đèn dầu, hắc được hoàn toàn nhìn không thấy người, Diệp Lê nhàn nhã mà đi ở hắc ám mê cung địa phương, có dự kiến mà tránh đi sở hữu bầy rập cùng tuần tra người.

Mà đương nàng đi đến một chỗ giờ địa phương, khóe miệng bỗng nhiên cong lên.

Kim Linh Chi đã không phải lần đầu tiên tới Biên Bức Đảo, thậm chí còn nàng so này tòa Biên Bức Đảo thượng đại bộ phận người biết được đến muốn càng nhiều, lần này đi cũng là bất đồng với lần trước lộ tuyến, nếu không có người dẫn, nàng đã sớm dạo hôn mê. Lại trải qua một cái queo vào chỗ khi, bỗng nhiên từ chỗ tối vươn một bàn tay giữ nàng lại cánh tay, đột nhiên không kịp phòng ngừa mà cả người đã bị kéo qua đi, liền thanh âm cũng không kịp phát ra.

Nàng bên tai vang lên một cái quen thuộc thanh âm, "Đã lâu không thấy, kim cô nương."

"Người..... Người là....." Kim Linh Chi hoảng sợ muôn dạng, thanh âm cũng nhẹn không được phát run nói.

Diệp Lê quỷ bí cười nói, "Đa tạ kim cô nương đem chuyện của ta nói cho cho con dơi công tử, nghĩ đến kim cô nương cùng con dơi công tử quan hệ không cạn."

Kim Linh Chi tuy rằng bị chọc trúng trong lòng lớn nhất bí ẩn, lại vẫn cường trang trấn định nói, "Người nói cái gì đâu, ta cũng chỉ là tới tham

gia bán đấu giá khách nhân, nhưng thật ra người, người như thế nào cũng xuất hiện ở nơi này."

Diệp Lê khẽ cười nói "Con dơi công tử không phải muốn gặp ta sao? Ta người này từ trước đến nay thích toại nhân tâm nguyện, cho nên liệ̀n tới r ậ́i."

"Bằng hữu liệ̀n càng hẳn là thắng thắn thành khẩn gặp nhau hỗ trợ lẫn nhau không phải sao? Liệ̀n từ kim cô nương mang ta đi thấy con dơi công tử, Nguyên Tuy Vân đi." Diệp Lê vô thanh vô tức liệ̀n ném xuống một cái đại bom, tạc Kim Linh Chi cả người đầu gối vòng.

Kim Linh Chi vẫn đắm chìm ở Nguyên Tuy Vân con dơi công tử thân phận bị người phát hiện thật lớn khiếp sợ trung, hốt hoảng mới phát hiện cư nhiên đã đi tới Nguyên Tuy Vân phòng.

Đẩy mở cửa,

"Linh chi, là người đã đến r ậ́i sao?" Lại hơi hơi tạm dừng một chút, "Người còn mang theo một vị bằng hữu sao?" Ôn nhuận như ngọc thanh âm trong bóng đêm vang lên, lại không duyên cớ nhiều một phân đáng sợ âm tr ậ̀m.

Diệp Lê khẽ cười nói "Tổ nghe Biên Bức Đảo thượng chuyên môn kinh doanh trên giang hồ mua không được các loại thương phẩm. Nơi này không có kỳ trân dị bảo, không có ao rượu rừng thịt, nhưng là lại có so này đó đều trân quý đồ vật. Vừa lúc, ta cũng làm như vậy sinh ý, ta mua bán chính là người thân thể, nội tạng, tứ chi, vận khí, thời đại cùng với linh hồn, một vật đổi một vật."

Trong bóng tối bỗng nhiên yên lặng xuống dưới, Kim Linh Chi cũng theo bản năng ngừng lại r ậ́i hô hấp, chỉ nghe Diệp Lê thanh âm hết sức ôn

nhu nói "Nguyên công tử không ngại thử một lần."

"Tại hạ còn tưởng lại suy xét một chút, Diệp cô nương không bằng ở Biên Bức Đảo trước trụ hạ, làm ta tần một tần này lễ nghĩa của người chủ địa phương."

Diệp Lê phảng phất không có nghe được hần lời nói do dự, vui vẻ cười nói, "Hảo."

Bất quá nửa tức công phu liền có người tới dẫn Diệp Lê đi vì nàng an bài địa phương, trong bóng đêm lại chỉ còn lại có Nguyên Tuy Vân cùng Kim Linh Chi hai người, trầ m mặc thật lâu sau sau Kim Linh Chi rốt cuộc lấy hết can đảm tới, hỏi "Người vì cái gì bất hòa nàng làm này bút sinh ý, nếu là có thể h ỡ phục thị lực không phải càng tốt?"

Nguyên Tuy Vân cười lạnh một tiếng, cười đến Kim Linh Chi thân mình hơi hơi cứng đờ, "Người xem qua vị nào đến quá Biên Bức Đảo người thật sự chiếm quá tiện nghi?"

Nghe vậy, Kim Linh Chi tựa h ờ mình bạch cái gì, nàng làm tham dự giả, hiểu biết không ít nội tình, những cái đó tới trên đảo tham gia bán đấu giá tự cho là chiếm đại tiện nghi, không nghĩ tới nhược điểm lại dừng ở Nguyên Tuy Vân trong tay, một ngày kia hần nếu là phời ra tới những người đó cũng chỉ có thể ngoan ngoãn chịu hần sử dụng, bởi vì giống nhau trân quý vật chết liền đem chính mình cấp bán.

"Lòng tham không đủ rắn nuốt voi, ai biết nàng sẽ muốn ta thứ gì, ta thọ mệnh vẫn là ta võ công, người cảm thấy ta mất đi mấy thứ này cùng mù một đôi mắt có cái gì phân biệt?" Nguyên Tuy Vân lại lạnh lùng nói.

Kim Linh Chi im tiếng không nói, lại nghe Nguyên Tuy Vân tiếp tục nói "Bất quá, đôi mắt ta muốn, nhưng ta trả giá đại giới cũng không thể

quá cao." Hấn trong thanh âm không khỏi mang theo một phân ngạo mạn cùng tự phụ. Hấn không sợ hãi Diệp Lê quý dị lực lượng, chỉ để ý hấn có thể từ này quý dị hiệu c ầm đ ò được đến cái gì.

Đây cũng là hấn sẽ lưu lại Diệp Lê ở Biên Bức Đảo nguyên nhân, cho hấn cũng đủ thời gian đi tự hỏi như thế nào dùng nhỏ nhất đại giới từ cái này th ần bí hiệu c ầm đ ò được đến một đôi khỏe mạnh đôi mắt.

Nhưng hấn sẽ nghĩ như vậy, Diệp Lê lại như thế nào sẽ không biết, từ xưa đến nay, thật sự có thể từ Bát Hào Đương phô chiếm được đến tiện nghi, chỉ có những cái đó chưa bao giờ tiến vào hiệu c ầm đ ò người, linh h ần quang minh lỗi lạc mới là lớn nhất tiện nghi, đến nổi mặt khác, trước nay chỉ có Bát Hào Đương phô đùa bỡn nhân tâm, không có nhân tâm có thể lừa gạt hiệu c ầm đ ò.

Diệp Lê nguyên tưởng rằng cái này con dơi công tử Nguyên Tùy Vân là cái người thông minh, không nghĩ tới thông minh qua đ ầu, cũng là ngốc đến có thể.

Nàng nhắm mắt lại, ý niệm vừa động, li ền nháy mắt chuyển dời đến Thái Nguyên chi tây một chỗ sơn trang, kia sơn trang tên là Vô Tranh Sơn Trang.

Cứ việc đã vào đêm, Vô Tranh Sơn Trang lão trang chủ nguyên đông viên còn tại thư phòng nhìn thư, hấn thoát nhìn nho nhã đạ bạc, hơn nữa cũng là trong ngoài như một, Diệp Lê vừa xuất hiện ở trong phòng hấn li ền đã phát hiện, lại chỉ là ôn hòa nói "Không biết vị nào khách nhân đêm phóng Vô Tranh Sơn Trang?"

Diệp Lê thái độ ôn hòa có lẽ nói, "Ta là tới cùng nguyên lão trang chủ làm một bút sinh ý."

"Cái gì sinh ý?" Nguyên đông viên buông xuống quyển sách trên tay cuốn, nhìn về phía Diệp Lê.

Diệp Lê mỉm cười nói "Có thể làm một đôi mù đôi mắt gặp lại quang minh sinh ý."

Ghế dựa bị đột nhiên đẩy ra thanh âm vang lên, xưa nay đăm đăm nguyên đông viên cũng nhin không được kích động mà đứng dậy tới, "Người nói chính là thật sự?"

"Hai mươi năm trước, Lý Kỳ được một thân tình diệu võ công từ Đông Doanh trở về báo thù rửa hận, sau lại thay đổi cái tên ở sa mạc khác kiến thế lực sự nguyên trang chủ sẽ không không biết đi." Diệp Lê thông thả ung dung địa đạo.

Việc này nguyên đông viên như thế nào sẽ không biết, lúc trước nháo võ lâm một mảnh nhân tâm hoảng sợ, cũng may sau lại Thạch Quan Âm tránh lui sa mạc, không hề nhập Trung Nguyên, việc này mới dần dần bình tĩnh, đã thật lâu không có người nhắc lại.

"Ta có thể cho nàng báo thù rửa hận tuyệt thế võ công, đờng dạng cũng có thể cho người nhi tử một đôi hoàn hảo như lúc ban đầu đôi mắt."

"Vậy người muốn cái gì?" Nguyên đông viên trầm giọng nói.

Diệp Lê lộ ra mỉm cười, "Lý Kỳ trả giá chính là nàng thân tình, mà ta, muốn người còn lại sở hữu thọ mệnh, người có bằng lòng hay không?"

Nguyên đông viên không có cự tuyệt, hấn vốn có vô hậu chi hận, thăng đến 50 hơn tuổi lúc tuổi già, mới đến một tử, hấn đối nhi tử sủng ái sâu, mong đợi dày, tự nhiên là không cần phải nói. Hấn hiện giờ đã đến 70, cứ việc dựa vào võ công, sống hơn trăm tuổi cũng không thành vấn đề, nhiên hấn con trai độc nhất Nguyên Tùy Vân tuổi còn trẻ, xuất sắc phi phàm, lại

muốn lưng đeo mắt mù như vậy tàn tật tại thế nhân đ ồng tình ánh mắt sống một đời, nguyên đông viên như thế nào bỏ được.

Bát Hào Dương phô tuy quý dị khó lường, nhưng sống hơn phân nửa đời nguyên đông viên cũng thấy nhiều chuyện hiểm lạ kỳ quái, tùy vân đã lớn lên, đem Vô Tranh Sơn Trang giao cho hấn trên người, hấn cũng có thể yên tâm, nguyên đông viên th ần nghĩ.

Diệp Lê thích như vậy sáng khoái khách nhân, cho nên nàng đối nguyên đông viên ôn hòa mà kh ẳng khái địa đạo, nàng có thể cho hấn ở lâu ba ngày thời gian giao đ ải hậu sự.

Nguyên đông viên cười kh ớ cảm tạ xong xuôi phô lão bản hảo ý. Hấn cũng không có vội vã triệu nhi tử trở về, mà là đem sơn trang sự vụ cùng nhân thủ đ ầu an bài hảo, đến lúc đó hấn mất hết thầy công việc cũng sẽ không làm tùy vân quá mức mệt nhọc, hấn đã vì con của hấn hết thầy đ ầu chuẩn bị tốt, Vô Tranh Sơn Trang cái này tên tuổi quá lớn quá vang lên, hấn hy vọng có thể làm tùy vân quá đến nhẹ nhàng thoải mái chút.

Vì thế li ền ở ngày thứ ba, Nguyên Tùy Vân ở Biên Bức Đảo thượng thỉnh Diệp Lê uống trà khi, đột nhiên, ảm đạm con người đột nhiên trở nên sáng ngời, hấn đã là có thể một lần nữa lại nhìn đến thế giới này.

Mà li ền ở hấn h ồi phục thị lực kia một khắc, hấn đã đoán được hết thầy, có nhân vi hấn trả giá không nhỏ đ ại giới, mà người kia, Nguyên Tùy Vân sẽ không đoán không được là ai?

Hấn tôn kính kính yêu phụ thân, đến tột cùng trả giá cái gì, Nguyên Tùy Vân đã không dám nghĩ tiếp đi xuống, hấn lần đ ầu tiên cảm nhận được sợ hãi.

Nguyên Tuy Vân nhìn về phía đang ngồi ở kia nhìn nhà uống trà Diệp Lê, ánh mắt lần đầu tiên tràn ngập nỗi đam mê hận ý.

"Người hận ta?" Diệp Lê cơ hồ không cần thám thính hẳn tiếng lòng, là có thể từ hẳn trong ánh mắt đọc ra tới.

Nguyên Tuy Vân đỏ mắt, nói "Người biết rõ có thể hướng ta đòi lấy cớ cần đồ vật, lại cố tình tìm tới phụ thân ta."

Diệp Lê khước miệng hơi cong "Rất đơn giản, người là cái người thông minh, ta ý tứ không phải nói phụ thân người không thông minh, hẳn chỉ là sẽ....." Nàng suy tư một chút tìm từ, cuối cùng mỉm cười nói ra bốn chữ, "Ái tử sốt ruột."

Nếu trực tiếp tìm tới Nguyên Tuy Vân, mặc dù vì hai mắt của mình, hẳn cũng sẽ tận khả năng cò kè mặc cả, hiệu cần đồ ở hẳn trên người kiếm không đến nhiều ít ích lợi. Nhưng nguyên động viên bất ngờ, ái chi sẽ bị loạn, vì có thể làm con trai độc nhất gặp lại quang minh, Diệp Lê muốn hẳn mệnh, hẳn đầu sẽ cấp.

Diệp Lê buông trà, liếc liếc mắt một cái vẫn ở vào bi thương cùng oán hận bên trong Nguyên Tuy Vân, khẽ cười cười, oán hận Bát Hào Đương phô người nhiều đi, cũng không ít Nguyên Tuy Vân này một cái.

Nguyên Tuy Vân tương lai đã rõ ràng đến vừa xem hiểu ngay, phụ thân hẳn dùng dư lại sở hữu thọ mệnh đổi lấy hẳn một đôi mắt, kia hẳn chỉ biết mặt ngoài càng trời quang trắng sáng, hảo hảo giữ gìn hẳn Vô Tranh Sơn Trang trang chủ thân phận, mà về phương diện khác, hẳn chỉ biết nội bộ linh hồn càng thêm vẫn đục bất kham, càng thêm oán hận thế giới này, chế tạo càng nhiều bi kịch tới phát tiết hẳn thống khổ, ở quang cùng ám chi gian không ngừng giãy giụa.

Bất quá, này cùng Diệp Lê đã không có quan hệ, bởi vì nàng đã rời đi thế giới này.

Tác giả có lời muốn nói: Một không cần thận lại bi kịch

Chương 65 hiện thực

Diệp Chỉ Lan sinh hạ một đôi long phượng thai, tùy cố gia này bối từ 'ngôn', nữ hài kêu cố ngôn hoan, nam hài kêu cố ngôn nhạc.

Vô luận là cố gia vẫn là Diệp gia đều thật cao hứng, Diệp Chỉ Lan cùng cố hàn sanh cũng mang theo hài tử về nước ở Diệp gia ở một đoạn thời gian, làm cho bọn họ trông thấy hài tử.

Ban đêm, gió thổi khai bức màn, màu trắng bức màn như ẩn như hiện ra Diệp Lê thân ảnh.

Nàng từ bên cửa sổ chậm rãi đi hướng trong phòng hai cái màu lam cùng hồng nhạt nôi, trắng nõn đáng yêu trẻ mới sinh đang ở bên trong ngủ say.

Diệp Lê ở nôi biên dừng bước chân, vươn tay tới gần bọn họ, nhắm mắt lại đi dò thám biết bọn họ sở hữu cùng với tương lai.

Nàng muốn biết này hai đứa nhỏ hay không sẽ có nàng chỉ số thông minh, hoặc là hơn người thiên chất.

Bất quá nửa tức công phu, Diệp Lê liền đã mở bừng mắt, này hai đứa nhỏ tuy rằng tương lai thành tựu không nhỏ, nhưng ở Diệp Lê xem ra vẫn là bình thường chút.

Nàng nguyên tưởng rằng đều là Diệp Chỉ Lan hài tử, này hai cái trẻ con sẽ có một hai phân tùy nàng, đáng tiếc không phải, Diệp Lê lược tiếc hận,

bất quá ngay sau đó lại tưởng, nàng là trên đời này độc nhất vô nhị, có thể có nàng như vậy đã là rất khó được.

Nàng thu hồi tay, một trận gió thổi qua, trong phòng trừ bỏ ngủ say trẻ mới sinh, không còn có người khác.

Diệp Minh Viễn cùng Ngân Hoàng ký hợp đồng sự, cũng nói cho người nhà, luôn luôn nghiêm khắc Diệp Minh Viễn mẫu thân bạch tĩnh như trong lòng chỉ có loại nuôi lớn như vậy ưu tú soái khí nhi tử cư nhiên muốn chạy tới hỗn giới giải trí cảm giác.

Nàng đại nhi tử Diệp Thần Dương đã cùng phụ thân hắc nói qua tính toán đi làm chính trị lộ. Đến nỗi tiêu nhi tử, hắc tính tình khiêu thoát tản mạn, bạch tĩnh như nguyên bản cũng không có cưỡng cầu hắc có tiền đồ, lại vô dụng còn có thể đi theo hắc tiêu thúc ra ngoại quốc học làm buôn bán, nhưng trăm triệu không nghĩ tới, Diệp Minh Viễn lựa chọn đi đương ca sĩ, hỗn giới giải trí.

Bạch tĩnh như muốn nói gì, nhưng nhìn đến trượng phu diệp chấn thanh khuyên giải an ủi ánh mắt, vẫn là nhịn xuống. Diệp gia chưa bao giờ là nuông chiều hài tử gia đình, hài tử lớn, cũng là cái người trưởng thành rồi, hắc nhân sinh tổng muốn từ chính hắc đi đi, bọn họ mặc dù là cha mẹ hắc, cũng can thiệp không bao nhiêu.

Chẳng sợ thật sự đâm cho đầu chạm vào huyết lưu, ít nhất còn có bọn họ ở.

Diệp chấn thanh không có đem chuyện này làm như tiêu hài tử vui đùa cử chỉ, mà là nghiêm túc mà cùng Diệp Minh Viễn tiến hành rồi một hồi nam nhân gian đối thoại.

"Chúng ta Diệp gia tuy rằng ở thủ đô còn tính có quy ền thế, nhưng tay cũng không có lớn lên có thể đuổi đến giới giải trí, chỉ sợ đối với người về sau sự nghiệp giúp không được gì, con đường này sẽ thực gian nan, chỉ có thể dựa chính người đi r ồi, nhớ kỹ, ta Diệp gia người, muốn thanh thanh bạch bạch, không mất bản tâm."

Diệp Minh Viễn lần đầu tiên nghe được phụ thân như vậy trịnh trọng mà cùng hắn nói chuyện, hắn trong lòng không khỏi có chút sợ hãi, hắn cảm giác chính mình cũng không đơn thu ần ý đ ồ bị phụ thân xem đến rõ ràng. Hắn có lẽ là thật sự thích âm nhạc, nhưng tuyệt đối không hướng tới danh lợi, tinh đ ồ

Có thể làm một cái hai mươi tuổi xuất đ ầu người trẻ tuổi mạo hiểm bị người nhà quở trách nguy hiểm đi lựa chọn một cái hắn cũng không như vậy ham thích chức nghiệp, trừ bỏ tình yêu, còn có cái gì đ ầu. Bất quá một câu, niên thiếu khinh cu ồng, ai chưa từng có đ ầu.

Những người khác cũng không có nhiều ngăn trở, bọn họ sẽ không can thiệp Diệp Minh Viễn yêu thích lựa chọn, cũng chỉ là đem lo lắng đặt ở đáy lòng, cổ vũ Diệp Minh Viễn theo đuổi chính mình mộng tưởng.

Ngân Hoàng cấp ra hiệp ước còn tính rộng thùng thình, trừ bỏ ký hợp đ ồng kỳ hạn tương đối trường điểm này cũng không có gì mặt khác có thể lên án.

Diệp gia người làm luật sư nhìn kỹ qua hiệp ước thư sau nói không thành vấn đề mới đ ồng ý Diệp Minh Viễn ký hợp đ ồng, mà dàn nhạc mặt khác thành viên cũng sớm mà đ ầu ký hợp đ ồng.

Nào đó giới giải trí nội gia họp thường niên sau khi kết thúc, Hứa Nhược Hàm từ hội trường ra tới, gió lạnh một thổi, ưu nhã mê người mặt ngực mỏng váy dài hiển nhiên không dính cái gì dính, trợ lý tiểu mộc chạy chậm cho nàng từ trong xe cầ n kiện màu trắng áo khoác phủ thêm.

"A, này không phải chúng ta Ngân Hoàng hứa đại minh tinh sao?"

Quen thuộc lại chói tai thanh âm, Hứa Nhược Hàm không cầ n quay đầu đi xem, li ên biết là ai, Chu Dao. L ần trước xong việc, nàng cũng chỉ là bị Chu Thiệu Hoa lệnh cưỡng chế ở nhà đ ăi một đoạn thời gian, không bao lâu li ên lại xuất hiện ở vòng, mỗi người đ ầu ở trong tối nói nàng có cái hảo ba ba, thế nàng bãi bình hết thấy sự tình, nhưng chỉ có Hứa Nhược Hàm biết, Chu Thiệu Hoa ở Diệp tiểu thư kia gánh hạ nhi êu ít chỉ trích.

Hứa Nhược Hàm tuy rằng không thích Chu Dao, nhưng chu tổng ở công ty cầ n trọng nàng lại là xem ở trong mắt, cơ h ò là li êu mạng mà xử lý nhà này công ty.

Đáng tiếc, có Chu Dao ở, Chu Thiệu Hoa ở Diệp tiểu thư kia chỉ có quá không có công. Mong rằng Chu Dao thu li ếm đi ếm, nếu không chu tổng cũng bảo vệ không được nàng, rốt cuộc h ắ n ở Diệp tiểu thư trước mặt cũng chỉ là một cái tùy ý bài bố linh h òn, đi ếm này, Hứa Nhược Hàm xem đến rất rõ ràng.

Cũng không biết chu tổng chính h ắ n hi ều không minh bạch.

Nội tâm tuy ý niệm trăm chuyên, nhưng Hứa Nhược Hàm trên mặt như cũ treo hoàn mỹ tươi cười, không đau không ngứa mà trở v ề vài câu, sẽ không kêu tùy thời đ ầu sẽ xuất hiện truy ên thông hoặc paparazzi bắt lấy cái gì bạo đi ếm tin tức tới.

Chu Dao cũng ngại trào phúng nàng liền cùng nắm tay đánh vào bông thượng, làm người nín thở, nói thật, nàng tiến giới giải trí cũng có hai ba năm, nhưng trước nay liền không chân chính thích ứng quá cái này vòng. Chu Dao hừ lạnh một tiếng, "Chúng ta đi." Liền cùng mấy cái bằng hữu lên xe, nghênh ngang mà đi.

Hứa Nhược Hàm đang muốn trở lại trên xe khi, lại thoáng nhìn trợ lý tiểu mộc có chút muốn nói lại thôi, liền hỏi nói "Làm sao vậy?" Nàng đối bên người người từ trước đến nay thực quan tâm, Hứa Nhược Hàm vẫn luôn cảm thấy ở cái này trong vòng người nhất yêu cầu chú ý không phải người đối thủ cạnh tranh, mà là cạnh người người, bằng không một không cẩn thận xảy ra chuyện kia cũng là tự tìm.

Trợ lý tiểu mộc do dự một chút, vẫn là nói ra, "Ta nhìn đến cùng Chu tiểu thư lên xe người, có phía trước Chu tiểu thư kia sự kiện cùng nhau lên báo người."

Kia sự kiện, đương nhiên là chỉ Chu Dao tự chúng hấp độc sự, nếu tiểu mộc không nhận sai nói, người nọ chỉ sợ cũng là phía trước tham dự người.

"Nếu hàm tử, người nói Chu tiểu thư có thể hay không..... Chúng ta muốn hay không nói cho chu tổng một tiếng a."

Hứa Nhược Hàm thanh âm tuy nhẹ, nhưng lại ngoài ý muốn lạnh nhạt, nói "Tiểu mộc a, hôm nay sự người coi như không phát hiện, cùng chúng ta không quan hệ sự, tốt nhất không cần lo cho, liền dính dáng cũng không cần dính lên."

Đây là Hứa Nhược Hàm ở hiệu cần đọc cần đi cấp chính mình định ra nguyên tắc, nàng đối Diệp tiểu thư còn hữu dụng, ít nhất nàng ở Ngân Hoàng một ngày, liền không cần lo lắng đắc tội bất luận kẻ nào,

nhieu quan sự nhieu dinh vào chuyện thị phi, sẽ chỉ làm Diệp tiểu thư quá sớm vứt bỏ nàng, lựa chọn một cái khác so nàng càng có dùng người.

Tiểu mặc còn muốn nói cái gì, nhưng ở Hứa Nhược Hàm nhìn như ôn hòa kỳ thật không cho phép cự tuyệt dưới ánh mắt, vẫn là lùi bước, ngoan ngoan mà hộ tống Hứa Nhược Hàm lên xe hời chung cư.

Nhưng sự tình xa so các nàng tưởng tượng muốn nghiêm trọng, Chu Dao kiến thức nông cạn kinh nghiệm không đủ, vẫn luôn ở phụ thân phù hộ hạ, không biết giới giải trí chính là cái đại chảo nhuộm, cũng không giống bên ngoài thoát nhìn như vậy ngăn nắp. Nàng nhận thức người trung liền có một ít bụng dạ khó lường người, xem nàng là bạc tinh công ty lão bản đại tiểu thư, liền có tâm kéo nàng tiến bọn họ vòng, cùng nhau ăn nhậu chơi bời, thậm chí đi chạm vào những cái đó không nên dính đồ vật.

Lần trước chính là như vậy, chỉ là lần này qua độ.

Chu Dao đã chết, hút ma túy quá liều làm cho trái tim chết đột ngột.

Chu Thiệu Hoa đến Bát Hào Dương phô tưởng cứu trở về hẩn nữ nhi mệnh, nhưng Diệp Lê chỉ lạnh lùng mà nói cho hẩn, "Cái này đại giới người phó không dậy nổi."

Nghe vậy Chu Thiệu Hoa lập tức liền hồng mắt, hẩn một đại nam nhân quỳ gối Diệp Lê trước mặt đau khổ cầu xin nói, "Diệp tiểu thư ta cầu người, ta cái gì đều có thể cho người, ta cầu người cứu cứu Dao Dao mệnh, nàng còn như vậy tuổi trẻ....."

Diệp Lê biểu tình tựa hồ trở nên có chút thương hại, giọng nói của nàng thành khẩn nói: "Chu lão bản, quên qua đi đi, người tổng muốn thử đi phía trước xem, người ngấm lại người còn có bố lớn vinh hoa nhưng hưởng, vài

thập niên thọ mệnh, nếu là người nguyện ý dùng mặt khác đ ồng vật c ần đ ồng, chưa chắc không thể lại có tân nhi nữ."

Chu Thiệu Hoa lúc này đã thống khổ lưu nước mắt, "Không, ta chỉ cần ta Dao Dao trở về"

Diệp Lê thần sắc trong khoảnh khắc trở nên vô cùng lạnh nhạt, "Người thật sự quá mức lòng tham, Bát Hào Dương phủ kín đủ không được người, người đi đi."

Nàng vừa dứt lời, Chu Thiệu Hoa cả người giống mất hồn dạng chết lặng rời đi Bát Hào Dương phủ, hấn bên tai còn tiếng vọng Diệp Lê nói cuối cùng một câu,

"Chớ có quên người còn thiếu hiệu c ần đ ồng 24 năm."

Chu Thiệu Hoa đã chết, có lẽ hấn là vô pháp tiếp thu nữ nhi chết đi bị thống, hay là hấn muốn dùng phương thức này trả thù Bát Hào Dương phủ vô tình, nhưng đương hấn từ công ty tầng cao nhất sân thượng rơi xuống sau, hấn nhìn đến không phải thường lui tới chứng kiến cứng rắn vô cùng xi măng đại địa, mà là vô biên nghiệp hỏa.

Chỉ trong nháy mắt công phu, hấn liên thanh tru lên đều còn chưa phát ra, đã không có xương vô thit.

Vi phạm Bát Hào Dương phủ khế ước kết cục chính là bị địa ngục nghiệp hỏa sở cắn nuốt, cuối cùng cái gì cũng sẽ không dư lại.

Mà cái này đại giới Diệp Lê sớm đã nói với hấn, chớ có quên cùng ma quỷ khế ước.

Bạc tinh công ty tổng tài trong văn phòng, Diệp Lê ng ồi ở thoải mái da thật ghế, nhìn cửa sổ sát đất ngoại nhìn không sót gì thành phố này phong

cánh, bỗng nhiên cửa phòng bị gõ vang lên,

Diệp Lê tùy ý mà chuyển động chỉ gian bút, nói một tiếng, "Vào đi."

"Diệp tiểu thư." Người đến là cái tây trang giày da, tuấn lãng đĩnh bạt thanh niên, hấn thái độ cùng phía trước Chu Thiệu Hoa giống nhau cung kính có lễ.

Diệp Lê đang xem đến hấn kia trong nháy mắt, khước miệng gọi lên một mặt mỉm cười, nghiêng đầu nói, "Ta hy vọng người sẽ không làm ta thất vọng."

Tiêu trác nghiêm túc mà gật đầu một cái, "Diệp tiểu thư yên tâm, ta nhất định sẽ tận tâm xử lý nhà này công ty."

Trên đời này không có ai là không thể thay thế, cho dù Chu Thiệu Hoa đã chết, cũng còn có vô số người được chọn có thể tùy thời trên đỉnh tới.

Bạc tinh công ty hôm nay vẫn là như thường lui tới giống nhau gọn gàng ngăn nắp, bình thường tăng ca thêm giờ công tác, chẳng sợ một giờ trước khống chế bọn họ mọi người bát cơm Chu Thiệu Hoa trụ lâu bỏ mình, tổng tài vị trí thay đổi một người ng ỡ, bọn họ cũng không có để ý, chỉ cần công ty cổ phiếu như cũ ở ổn định bay lên, cuối tháng tiền lương còn cứ theo lẽ thường ở phát này liên vậy là đủ rồi.

Cho nên nói, nhân tâm vốn là lạnh nhạt.

Tác giả có lời muốn nói: Chu Dao cùng Chu Thiệu Hoa hạ tuyến tân nhân vật tiêu trác xuất hiện

Cảm giác gần nhất đặt mua tại hạ hoạt, ta đây là muốn thêm càng tới cứu lại một chút sao?

Chương 66 hiện thực

Hứa Nhược Hàm trợ lý tiêu mộc vẫn là có chút để ý Chu Dao chết, nàng tựa hồ chịu không nổi trong lòng áy náy, đối Hứa Nhược Hàm nói "Nếu hàm tử, có phải hay không lúc ấy chúng ta nếu là đem việc này nói cho cho chu tổng, Chu tiêu thư có lẽ sẽ không phải chết, chu tổng cũng sẽ không bởi vì chịu đả kích quá lớn phát sinh loại sự tình này."

Hứa Nhược Hàm nhàn nhạt mà liếc tiêu mộc liếc mắt một cái, nàng bỗng nhiên có chút hối hận, không nên đem tiêu mộc lưu lại, Hứa Nhược Hàm trong lòng tưởng lại không có biểu lộ ở trên mặt, chỉ là đối tiêu mộc nghiêm túc nói "Có hay không chúng ta, kết quả đâu sẽ không thay đổi."

Tiêu mộc bị những lời này dọa, ngờ ngác mà đôi mắt nháy mắt cũng không nháy mắt.

Hứa Nhược Hàm nhẹ nhàng mà vỗ vỗ nàng đầu vai, thốt một chút lời nói "Tiêu mộc, nếu người cảm thấy quá mệt mỏi, ta có thể cùng trương tổng giám nói một tiếng cho người đi biên đạo phòng làm việc, ta nhớ rõ người vẫn luôn rất muốn học làm biên kịch đi."

Tiêu mộc ngăn người, tựa hồ minh bạch cái gì.

Hứa Nhược Hàm trong lòng còn nghĩ một sự kiện, Diệp tiêu thư chẳng lẽ liệ̀n không biết Chu Dao sẽ phát sinh như vậy sự sao? Nếu nàng thật sự có tâm ngăn cản, Chu Dao chẳng lẽ liệ̀n sẽ chết sao? Bất quá là Chu Thiệu Hoa còn không đáng Diệp tiêu thư làm như vậy mà thôi.

Cứ việc có chút thất vọng buồn lòng, nhưng chính là hiện thực.

Hứa Nhược Hàm suy nghĩ càng phiêu càng xa, bỗng nhiên nhớ tới Diệp tiêu thư theo như lời quá ở Ngân Hoàng biểu đệ, hình như là kêu Diệp Minh Viễn đi.

Lúc sau Hứa Nhược Hàm liền có một lần ở trong công ty ngẫu nhiên gặp được tân tiến vào Diệp Minh Viễn cùng hắn dàn nhạc đội viên, lúc ấy Diệp Minh Viễn bọn họ cùng người khác nổi lên xung đột, đối phương cũng là lẩn lộn một đoạn thời gian vòng, hiểu được quy củ, không có động thủ, nhưng ở trong lời nói đích xác nói thực quá phận, còn đùa giỡn bọn họ duy nhất nữ đội viên Tống Trăn Trăn, kích đến Diệp Minh Viễn bọn họ thiếu chút nữa động thủ.

Không nhúc nhích thành là bởi vì Hứa Nhược Hàm mở miệng, bằng không động thủ công ty xử phạt chính là Diệp Minh Viễn bọn họ.

Hứa Nhược Hàm cũng chỉ là nói một câu nói, nhưng đối phương cũng biết nàng thái độ, không dám lại khiêu khích đi xuống,

Diệp Minh Viễn cùng hắn đồng đội nguyên bản tưởng cảm ơn Hứa Nhược Hàm, nhân gia một cái đương hồng đại minh tinh, chịu vì bọn họ này đó yên lặng vô danh tiêu dàn nhạc nói một câu, đã thực không tở. Nhưng Hứa Nhược Hàm chỉ là nhìn Diệp Minh Viễn liếc mắt một cái, ôn hòa mà mới lạ địa đạo thanh ' không cần cảm tạ ', sau đó xoay người liền đi rồi.

Nhìn Hứa Nhược Hàm cùng bên người nàng trợ lý đi rồi lúc sau, đồng đội hỏi, "Diệp Minh Viễn, người nhận thức Hứa Nhược Hàm a?"

Diệp Minh Viễn nhíu nhíu mày, "Không quen biết a."

"Nhưng xem nàng bộ dáng, hình như là nhận thức người a, tiểu tử người đây là mang vận chúng ta, Hứa Nhược Hàm một câu, nói không chừng công ty liền an bài chúng ta xuất đạo đâu."

Nghe thế câu nói, Tống Trăn Trăn cũng nhin không được nhìn nhiều Diệp Minh Viễn liếc mắt một cái.

Chu tổng vừa đi, đối trung thượng tầng công nhân tới nói không có gì biến hóa, nhưng đối với hạ tầng, đặc biệt là bọn họ này đó mới vừa tiến vào mới mấy tháng tân nhân tới nói ảnh hưởng có thể to lắm, nguyên bản an bài hảo hảo xuất đạo kế hoạch cũng bị mắc cạn.

Người trẻ tuổi có mấy cái là có thể trầm ổn đâu, mỗi ngày không ngừng luyện tập, viết ca tập diễn, lại nhìn không tới xuất đạo ánh rạng đông, thậm chí còn có một ít xa lánh. Vừa rồi cố ý kích bọn họ động thủ chính là một cái khác dàn nhạc, Ngân Hoàng là có bố lớn tài nguyên, nhưng sẽ không đều đều thích hợp cho mỗi người, mà là thích khôn sống mống chết, đem tài nguyên trọng điểm nghiêng cấp một bộ phận nhỏ bọn họ cảm thấy có tiền lực có tiền đồng người.

Càng đặc biệt một chút là, mặc dù là không bị coi trọng thậm chí từ bỏ người, Ngân Hoàng như cũ không có làm cho bọn họ rời đi, mà con số thiên văn giống nhau tiền vi phạm hợp đồng cũng làm cho bọn họ đi không được. Đã muốn trả giá tuyệt bút tiền tài lại phải đắc tội Ngân Hoàng, cái nào công ty sẽ như vậy xuân làm ra loại sự tình này đâu.

Ngân Hoàng có khi làm người tuyệt vọng lại vắn vẹo, sự thật này, chỉ có ở Ngân Hoàng dài lâu rồi lúc sau mới có thể hiểu được.

Cho nên, ở Ngân Hoàng, tài nguyên là muốn cướp, đối phương dàn nhạc chính là thói quen như vậy sinh hoạt người, nhìn trúng bọn họ tạm thời không ai để ý tới, lại là mới tới mền quả hồng, liên cường đoạt bọn họ phòng luyện tập còn có nhạc cụ.

Thậm chí còn xuất khẩu đả thương người, Diệp Minh Viễn bọn họ nhất thời khí bất quá mới không nhin xuống.

Đi vào thang máy sau, tạm thời bởi vì công tác giao tiếp còn không có ròi đi tiêu mặc cũng không nhịn xuống hỏi Hứa Nhược Hàm một câu "Nếu hàm tử, người không phải nói đừng xen vào việc người khác sao" này đích xác không giống Hứa Nhược Hàm tác phong.

Hứa Nhược Hàm chỉ mỉm cười trả lời "Chỉ là một câu mà thôi."

Tiểu mặc không nói gì, nhưng tâm tư đều viết ở trên mặt, Hứa Nhược Hàm trong lòng thở dài một hơi, lại cũng không có lại hướng tiểu mặc giải thích, nàng biết tiểu mặc suy nghĩ cái gì, khẳng định là cảm thấy nàng tâm tư biến đến quá nhanh, người cũng trở nên quá nhiều.

Chính là, có ai là nhất thành bất biến đâu.

Chu Thiệu Hoa sự vẫn là làm nàng hoảng hốt một chút, mới có thể nhịn không được ở Diệp Minh Viễn sự thượng ra một lần tay, bất quá, hẳn là sẽ không lại có tiếp theo.

Hứa Nhược Hàm a, người cần phải vẫn luôn bình tĩnh một chút đi a. Nàng ở trong lòng mặc niệm nói, nàng đi này quang mang vạn trượng tinh đờ, nhất chiêu vô ý, liền khả năng ngã tan xương nát thịt.

Cũng không biết có phải hay không ngày đó Diệp Minh Viễn hẳn đờng đội câu nói kia đưa tới vận khí tốt, công ty bỗng nhiên nhớ tới bọn họ, làm cho bọn họ xuất đạo kế hoạch cũng một lần nữa khởi động lên. Tuy rằng đờng thời xuất đạo còn có công ty mặt khác tân nhân, nhưng Diệp Minh Viễn bọn họ trong lòng vẫn là tràn ngập kích động cùng vui sướng.

Tinh quang dàn nhạc xuất đạo biểu diễn tổ chức phi thường thành công, ở đờng kỳ xuất đạo tân nhân trung cũng là xuất sắc, nhất cử hấp dẫn đại lượng fans, các đại giải trí tuần san cũng thực nỗ lực làm đưa tin.

Thực mau, Diệp Minh Viễn bọn họ li ền không hề là không có tiếng tăm gì tiểu nhân vật, mà là sắp từ từ dâng lên tân tinh.

Ngân Hoàng thực coi trọng tinh quang dàn nhạc, không, càng xác thực mà tới nói, công ty càng coi trọng Diệp Minh Viễn cái này tân nhân tương lai, tuyệt đối có thể ở âm nhạc này một cái trên đường đi rất xa, đến nỗi tổ hợp những người khác, chỉ là làm n ền, hoặc là nói là pháo hôi cũng không quá.

Công ty đã cố ý an bài Diệp Minh Viễn đơn bay, cứ việc Diệp Minh Viễn còn thực kiên trì tiếp tục lấy tổ hợp hình thức xuất đạo, nhưng công ty thái độ rất cường ngạnh, hơn nữa làm hấn đ ồng đội tới khuyên hấn. Mà tiếp nhận rồi công ty hậu đãi đi ều kiện các đ ồng đội cũng một đám rời khỏi tổ hợp, đối bọn họ tới nói, chỉ có thể dừng bước tại đây, tuy rằng thật đáng tiếc, nhưng người tổng muốn hiện thực một chút tương đối hảo.

Cuối cùng một cái rời khỏi người là Diệp Minh Viễn bạn gái Tống Trăn Trăn, cũng là làm Diệp Minh Viễn nhất không thể lý giải, hấn sẽ đi lên âm nhạc con đường này, đ ầu là vì nàng, sẽ tiếp thu Ngân Hoàng tinh thăm mời, đi vào Ngân Hoàng tham gia thi đấu, thậm chí gia nhập Ngân Hoàng, đ ầu là vì làm nàng cao hứng. Nhưng vì cái gì nàng lại từ bỏ đ ầu?

Tống Trăn Trăn trả lời rất đơn giản "A Viễn, không phải tất cả mọi người giống người giống nhau có thiên phú."

Thiên phú một từ, mạt sát bao nhiêu người nỗ lực, đặc biệt là ở ca sĩ này một đường thượng, không có thiên phú, li ền nhìn không tới con đường phía trước.

Nàng, còn có những người khác, đều là thuộc về bị từ bỏ người. Kỳ thật Tống Trăn Trăn cũng có đôi khi nhịn không được đi ghen ghét Diệp Minh Viễn, bởi vì hắn có sinh ra đã có sẵn là có thể trở thành minh tinh tư chất, cố tình hắn còn một chút đều không thêm để ý.

Tống Trăn Trăn, nàng tưởng trở thành vô số dưới ánh đèn flash vạn người truy phỏng đại minh tinh.

Có lẽ ngay từ đầu này chỉ là tiểu ngọn lửa, nhưng ở tiến vào Ngân Hoàng sau, gặp được đủ loại sự tình làm ngọn lửa càng thiêu càng vượng, cũng càng lúc càng lớn, ở Diệp Minh Viễn không có chú ý tới thời điểm, nàng đã không còn nữa lúc trước đơn giản thuần trắng.

Diệp Lê như nhau thường lui tới mà đãi ở Bát Hào Dương phô, kết thúc vài nét bút sinh ý sau, phỏng một quyển sách cúi đầu xem, Chu Thiệu Hoa cha con tử vong không có kích khởi nàng nội tâm một tia ngọn sóng, đối nàng mà nói, bất quá là trong kế hoạch quân cờ thay đổi một cái mà thôi.

Phiên đến cuối cùng một tờ sau, Diệp Lê liền khép lại thư, buông xuống con người một mảnh đạm mạc,

Hy vọng tiêu trac có thể so sánh Chu Thiệu Hoa đãi thời gian trường một ít, đừng làm cho nàng lại tại đây loại việc nhỏ thượng tổn nhiều tâm tư.

Thế giới hiện thực sự tình cũng không có ảnh hưởng đến Bát Hào Dương phô tân nhiệm vụ đã đến, lần này hiệu càn đờ tinh trên vách xuất hiện tên là, Lãnh Thanh Thu.

Ba bốn nguyệt Bắc Bình, chính trực trời trong nắng ấm,

Một chiếc bóng loáng khí phái phi phạm tiêu ô tô khai vào hiện giờ Bắc Bình tổng lý kim thuyên đặc ý môn sinh cập thuộc hạ bạch hùng khởi hoa viên nhà Tây, ở có hai cái Tây Dương bạch sư tử đầu cùng suối phun công lớn vững vàng mà dừng lại.

Mặc chỉnh tề tài xế xuống dưới khai cửa xe, trước ra tới chính là một cái nhìn như nho nhã, ánh mắt sáng ngời có thần lại rất có khí thế tây trang trung niên nam tử, hắn vừa xuống xe không có trực tiếp đi hướng gia môn, mà là ngừng ở cửa xe chỗ, tựa hồ là đang chờ một người khác ra tới.

Hai giây qua đi, một cái người mặc trường đến mắt cá chân chỗ màu trắng váy dài, mang đỉnh đầu chuế tiêu dương hoa vàng nhạt viên mũ dạ tuổi trẻ nữ tử từ trên xe xuống dưới.

Bạch hùng khởi đối nàng thái độ tương đương ôn hòa, cũng hướng nàng giới thiệu nói, "Diệp tiêu thư, đây là nhà ta, mời vào."

Bị hấn xưng là Diệp tiêu thư đúng là đi vào thế giới này Bát Hào Dương phô lão bản, Diệp Lê. Mà bạch hùng khởi, còn lại là nàng ở thế giới này gặp được đệ nhất vị khách nhân, cần đề hấn đưa bé đầu tiên đối lấy lần này quan trọng gia quan tiến tước cơ hội.

Diệp Lê khoe môi hơi hơi một nhấp, biểu tình nhàn nhạt, liền ở bạch hùng khởi dẫn dắt hạ tiến vào bạch gia.

Bạch gia nội bộ trang hoàng ngả về tây dương phong, tinh xảo xa hoa lại không mất đại khí, là Bắc Bình quan lại nhân gia thường thấy phong cách, vừa vào cửa, bạch hùng khởi thái thái cùng muội muội Bạch Tú Châu liền tràn đầy vui mừng mà đón đi lên, "Hùng khởi / ca, người đã về rồi."

Bạch hùng khởi không khởi trên mặt hiện lên một tia nhàn nhạt tươi cười, nhìn ra được tới hẳn là thiết tình đối đãi hẳn thê tử cùng muội muội, thế cho nên lúc trước Diệp Lê tác muốn hẳn thân tình khi, hẳn cự tuyệt, đối thành c ần đ ờ tương lai đưa bé đầu tiên.

Đương nhìn đến bạch hùng đứng dậy biên cùng nhau tiến vào tuổi trẻ nữ tử, hai người đầu là sững sốt, đặc biệt là đối phương dung mạo cực kỳ xuất chúng, bạch hùng khởi tại ngoại giao tế gặp dịp thì chơi là thường có sự, nhưng đưa tới trong nhà lại là chưa bao giờ từng có. Bạch thái thái thông dong rộng lượng còn có thể duy trì được sắc mặt, nhưng bạch hùng khởi muội muội Bạch Tú Châu từ nhỏ nuôi chi ều tùy hứng, trong lòng cảm xúc cũng mang theo ra tới.

Bạch hùng khởi vừa thấy li ền biết các nàng hiểu l ần, vội vàng đối thái thái cùng tú châu giải thích nói, "Vị này chính là Diệp tiêu thư, cũng là ta khách quý, thiết không thể chậm trễ. Nàng thân phận lại là đặc thù, nếu có người hỏi, li ền nói là thái thái phương xa thân thích lại đây làm khách,"

Bạch thái thái thu được trượng phu cấp ánh mắt, tâm hữu linh tê lập tức minh bạch ý tứ, trượng phu đối này Diệp tiêu thư sợ là tôn kính sợ hãi nhiều quá mức thân cận, bất quá, nếu là li ền trượng phu kiêng kị với vị này Diệp tiêu thư, lại như thế nào sẽ làm nàng trụ đến chính mình trong nhà, phóng nàng cùng các nàng ngày thường ở chung đâu?

Nàng không biết chính là, đây là Diệp Lê yêu c ần, mà bạch hùng khởi sẽ không cự tuyệt, cũng không dám cự tuyệt.

Một bên Bạch Tú Châu lại không hiểu ý tứ, nàng sinh hoạt ở huynh tâu phù hộ hạ, lại là bạch gia đại tiêu thư, cũng không hiểu này đó loanh quanh lòng vòng, bởi vậy bạch hùng khởi đuổi ở nàng nói chuyện phía trước li ền ôn thanh cảnh cáo một câu, "Đặc biệt là người, tú châu, người dĩ vãng tiêu

tính tình đầu thu hỡi tới, đừng trêu chọc Diệp tiểu thư, nàng sẽ chỉ ở nhà của chúng ta ở tạm một đoạn thời gian, sẽ không lâu lắm."

Bạch hùng khởi ở bên này phân phó lại giao phó người nhà, mà Diệp Lê lại dường như một câu cũng không nghe thấy, giương mắt bốn phía đánh giá một chút này tòa phòng ở.

Bạch thái thái thực mau phân phó hạ nhân chuẩn bị tốt Diệp Lê vào ở tất cả công việc, mà từ đầu đến cuối Diệp Lê cũng không có mở miệng nói qua một câu, thản nhiên mà ngồi ở trên sofa xem nổi lên báo chí, Bạch Tú Châu đầu thiếu chút nữa hoài nghi nàng là cái người câm.

Thẳng đến bạch hùng khởi đi thư phòng gọi điện thoại xử lý công vụ, bạch thái thái lại đi phòng bếp phân phó hạ nhân cơm chiều, phòng khách trừ bỏ hạ nhân, liền dư lại Bạch Tú Châu cùng Diệp Lê, nàng nhàn nhàn chán, không trở về phòng đi, mà là cũng ở sofa ngồi xuống.

Vẫn luôn không nói gì Diệp Lê bỗng nhiên nghiêng đầu nhìn về phía nàng, khóe miệng hơi cong, "Người kêu Bạch Tú Châu, đúng không?"

Nàng lời này tới đột nhiên, Bạch Tú Châu mặc danh cả kinh, lại có chút bị dọa tới rồi, bất quá ngẫm lại Bạch Tú Châu lại vì chính mình thành linh xảy ra sợ hãi có chút kỳ quái, nàng chính là toàn Bắc Bình nổi danh bạch gia đại tiểu thư Bạch Tú Châu, nàng nhìn như kiêu man nhưng ở Diệp Lê trước mặt lại không duyên cớ nhiều chút hư trương thanh thế.

"Ta là Bạch Tú Châu, người nghe ta ca nói qua ta không thành?"

Diệp Lê mỉm cười, "Đúng vậy, bạch hùng khởi là nói qua hẳn có cái xinh đẹp hảo vô cùng muội muội."

Diệp Lê nói mấy câu, khiến cho một cái không biết sự thiên kim tiểu thư buông xuống ghế phòng tắm, vừa nói vừa cười, thậm chí liền chính

mình thích Kim gia thất gia kim yếm tây cũng toàn bộ thổ lộ ra tới.

Ở bạch gia ở tạm nhật tử, bạch thái thái nghe bạch hùng khởi nói tận tâm chiêu đãi Diệp Lê vị khách nhân này, thậm chí chủ động mời Diệp Lê đi ra ngoài xem diễn đi dạo phố, đi theo còn có Bạch Tú Châu, Diệp Lê đầu là đồng ý, dần dần, bạch thái thái cũng cảm thấy vị này Diệp tiểu thư tính tình khoan dung, là cái hảo ở chung người.

Bên ngoài có khi gặp phải người quen hoặc là một ít đại quan quý nhân gia thái thái tiểu thư khi, cũng toàn từ bạch thái thái ra mặt nói là phương xa thân thích, tới trong nhà làm khách, bạch thái thái tuy rằng có Nhật Bản huyết thống, nhưng mẫu thân lại là người Trung Quốc, người khác nghe nàng nói như vậy cũng không kỳ quái, chỉ là cảm thấy bạch thái thái vị này thân thích gia biểu tiểu thư sinh cũng quá xinh đẹp điếm.

Cùng những cái đó quan thái thái đánh hảo một đốn lời nói sắc bén sau bạch thái thái mới trở lại xem diễn bàn trà phòng, thấy Diệp Lê sớm đã ở kia ng ỡ xuống, tựa hồ đối này hí khúc còn rất có hứng thú. Ngược lại là Bạch Tú Châu có chút đứng ng ỡ không yên, nàng đi theo nàng ca ca chịu ảnh hưởng, học lại là phương Tây diễn xuất, đối mấy thứ này từ trước đến nay là không dám hứng thú, bạch thái thái ngay từ đầu cũng không nhiều thích xem diễn, bất quá này Bắc Bình quan thái thái tiểu thư ra cửa giao tế hoạt động, ít nhất không được này xem diễn hạng nhất.

Bạch thái thái làm bạch hùng khởi hi ền nội trợ, cũng đến dung nhập cái này vòng, thời gian lâu r ỡ, đối xem diễn cũng nhiều một ít yêu thích.

Nàng ng ỡ ở hai người trung gian gỗ đồ ghế trên, nhìn Bạch Tú Châu xao động bộ dáng, giận thở dài một hơi, "Người nếu là không kiên nhẫn đến ng ỡ ở này, liền đi tìm người mấy cái hảo tử muội chơi đi, đừng đi ra ngoài."

Bạch Tú Châu vui vẻ, "Cảm ơn tâu tử."

Nàng đã sớm muốn chạy, nghe nói hôm nay kim thái thái cũng tới, còn mang theo Bát tiều thư mai lệ, nàng nghĩ đi cùng mai lệ tâm sự thiên, thuận tiện hỏi một chút kim yển tây gần nhất như thế nào cũng chưa tới tìm nàng.

Nàng triêu bạch thái thái nói quá tạ, liền dẫn theo váy vui mừng mà từ cửa thang lầu kia đi xuống.

Bạch thái thái lại quay đầu lại xem Diệp Lê, thấy nàng vẫn chuyên tâm nhìn đài thượng con hát ê ê a a mà xướng, liền có tâm liêu nói "Diệp tiều thư chính là thích xem diễn?"

Diệp Lê trở về nàng một cái nhạt nhẽo tươi cười, "Ta là thích xem diễn, bất luận là trên đài vẫn là dưới đài."

Nàng câu này nói bạch thái thái có chút không rõ này ý, chỉ thấy Diệp Lê nói xong câu đó liền lại quay đầu đi tiếp tục khán đài thượng kia phong hoa tuyệt đại hoa đán.

Bá Vương biệt Cơ.

Bạch Tú Châu thực mau liền tìm tới rồi quen biết kim mai lệ, câu đầu tiên hỏi chính là nàng Thất ca kim yển tây sự, kim mai lệ có chút ấp úng, khó mà nói nàng Thất ca gần nhất đang ở theo đuổi một cái nữ học sinh, vị kia lãnh tiều thư nàng cũng gặp qua, có tài hoa người cũng lịch sự tao nhã, nói thật, kim mai lệ rất thích vị kia lãnh tiều thư. Bất quá lời này đương nhiên không thể ở Bạch Tú Châu trước mặt nói lên, nàng cũng là cái tâm tư linh tú, nói mấy câu dời đi đề tài, nói lên một khác sự kiện.

"Tú Châu tử tử, người biết nam đường kia tân làm một gian Thiên Chúa giáo đường sao?"

"Nghe nói, bất quá còn chưa có đi quá đâu, ta lại không phải cái gì Thiên Chúa giáo đờ." Bạch Tú Châu bĩu môi nói, nàng chịu chính là tây học giáo dục, nhưng cũng chưa từng học tập phương Tây tôn giáo tín ngưỡng.

Bất quá cái này thời kỳ, lưu quá học rửa tội quá quan lại con cháu cũng không ít, huống chi mấy ngày này giáo chủ đường sau lưng còn có người nước ngoài thế lực duy trì.

Chỉ nghe kim mai lệ nói, "Ta có cái đờng học kết hôn, chính là ở nơi đó làm kiểu Tây hôn lễ, cho nàng tân thân phụ một chút cũng không giống bình thường thấy râu bạc lão nhân, lại còn có không phải người nước ngoài, so Thất ca lớn hơn không được bao nhiêu, lớn lên cũng rất đẹp, ôn văn nho nhã, học thức lại hảo, họ Bạch, trong giáo đường người đờu kêu hấn bạch thân phụ."

Kim mai lệ lời này dừng ở Bạch Tú Châu trong tai không khỏi cảm thấy mới lạ, chưa từng thấy quá như vậy tuổi trẻ thân phụ, "Hôm nào ta cũng đi nhìn một cái."

"Bất quá thú vị chính là, hấn còn hỏi tiêu liên có nguyện ý hay không rửa tội?"

Tiêu liên cái này nữ hài tử Bạch Tú Châu cũng biết, là Kim gia đại nãi nãi bên người nha hoàn, tuy rằng là cái hạ nhân nhưng có thể hiểu biết chữ nghĩa, hơn nữa làm cho người ta thích, Bạch Tú Châu đối nàng cũng không nhiều ít ác cảm. Nàng cũng không hỏi kim mai lệ như thế nào mang tiêu liên đi tham gia đờng học hôn lễ, mà là muốn biết bên dưới,

"Kia tiêu liên nàng đáp ứng rồi sao?"

"Tiểu liên nàng không đáp ứng, nàng nói chính mình là đại tâu nha hoàn, đại tâu còn không có đồng ý nàng như thế nào có thể tùy tiện rửa tội. Nhưng nàng đảo tưởng nhi ầu đi bạch thân phụ nơi đó, bạch thân phụ nguyện ý giáo nàng học thức, còn có tiếng nước ngoài, nàng nghe xong nhưng cao hứng."

Tiểu liên cô nương này linh tú lại đáng yêu, đáng tiếc thân phận hèn mọn, kim mai lệ còn sẽ vì nàng thiết tình lo lắng suy nghĩ, Bạch Tú Châu nhi ầu lắm thờ dài, li ền không lại quan tâm việc này, rốt cuộc nàng cùng tiểu liên cũng không thân, hơn nữa thân phận lại là khác nhau như trời với đất.

Hai cái cô nương ghé vào cùng nhau liêu cái không để yên, cũng chưa nghe tiến trên đài diễn số con.

Mà Diệp Lê bên cạnh bạch thái thái lại càng nghe càng không phải vị, đặc biệt là nhìn trên đài Ngu Cơ ai uyển tuyệt mỹ xướng từ, trong tay nắm khăn, không cấm nhú mà nói,

"Bá Vương biệt Cơ, như thế nào bài như vậy một vở diễn?"

Giống nhau tới nghe đầu là đoàn viên mỹ mãn diễn, như thế nào hôm nay đổi thành này ra? Bên cạnh có lạnh lợi gã sai vặt trả lời, "Hôm nay là đệ nhất ra diễn, dưới lầu vài vị gia nói rõ điếm."

Diệp Lê cười nói một tiếng, "Bá Vương biệt Cơ cũng khá tốt."

Bạch thái thái li ền không nói, chỉ là trong lòng thờ dài một hơi, hảo là hảo, bất quá nhân sinh nhi ầu là bi kịch, tới này rạp hát đó là cái viên mãn hoà thuận vui vẻ, càng đừng nói này giả Ngu Cơ con hát xướng giống như Ngu Cơ tái thế, chỉ sợ qua hôm nay, có không ít công tử ca lại có truy phủng đối tượng.

Hôm qua cái là vũ nữ, hôm nay cái là con hát, ngày mai lại thành minh tinh, bất quá một mảnh ngọc trong vàng son.

Bạch thái thái đoán không sai, xướng Ngu Cơ hoa đán Trình Điệp Y tối nay qua đi, liền thanh danh truyền xa, dự mĩn kinh đô, thành rạp hát đài cây cột. Những cái đó mỗi ngày không biết sự ăn chơi trác táng công tử ca nhưng thật ra tưởng phủng, bất quá, bị Bắc Bình lê viên lão đại Viên tứ gia cấp chẵn trở về Hấn tên là Viên thế khanh, tuy là cái xuống dốc quý tộc, nhưng nhân mạch cực lớn, gia tài bạc triệu, lại là một thế hệ lê viên bá chủ, không ít người cho hấn mặt mũi. Hấn ái kinh kịch, càng hiểu kinh kịch, đối hí khúc nghệ thuật vung tiền như rác, không chút nào bủn xỉn, ở thấy Trình Điệp Y diễn Ngu Cơ sau, càng là kinh vi thiên nhân, mạnh mẽ phủng hồng Trình Điệp Y.

Bạch Tú Châu cùng Điệp Lê nói nàng muốn đi tân làm kia gia Thiên Chúa giáo đường khi, Điệp Lê một chút cũng không kỳ quái, bất quá nàng cũng cự tuyệt cùng Bạch Tú Châu cùng đi thỉnh cầu, Điệp Lê môi hơi hơi một câu, người nhà họ Bạch giáo đường nàng nhưng vào không được.

Nàng cũng có một người muốn đi gặp.

Chương 68

Diệp Lê muốn đi ra ngoài, bạch thái thái muốn cho tài xế lái xe đưa nàng, bị nàng uyển chuyển từ chối, ở tạm ở bạch gia chẳng qua là vì có cái hợp lý thân phận, cùng với bạch hùng khởi còn có chút tác dụng mà thôi.

Ánh mặt trời vừa lúc, Diệp Lê đi ở gần nắp đá phiến trên đường phố, tiểu thương duyên phố rao hàng thanh âm, nhỏ vụn nói chuyện với nhau thanh, đều đều không ngoại lệ mà rơi vào trong tai, nàng nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, lại mở mắt ra khi, ánh mắt dừng ở phía trước một nhà cửa hàng bán hoa, khóe miệng lộ ra nhợt nhạt mỉm cười.

Một thân màu lam áo ngắn màu đen váy dài, sơ hai đi đầu bím tóc, diện mạo tươi mát tú mỹ nữ học sinh chính cúi người cúi đầu nhẹ ngửi cửa hàng bán hoa duy nhất một chậu hoa bách hợp.

Nàng chính là lần này bị hiệu c ần đ òi lựa chọn khách nhân, Lãnh Thanh Thu.

Bạch Tú Châu cùng kim mai lệ cũng đi tới các nàng nói Thiên Chúa giáo đường, chỉ là màu đen cùng màu trắng b ềngoài kiến trúc, có vẻ có chút túc mục, đi vào Thiên Chúa giáo đường, Bạch Tú Châu liền thấy được mai lệ nói vị kia tuổi trẻ th ần phụ.

Hắn ăn mặc th ần màu đen tu sĩ phục, rũ ở ngực ' trước chính là tiêu chí tính giá chữ thập vòng cổ, tay phụng một quyển thật dày Kinh Thánh, trắng nõn thanh tuấn khuôn mặt, mang theo mắt kính gọng mạ vàng, khoe miệng mang theo nhọt nhạt tươi cười, làm người cảm thấy chân thành mà hiền lành.

Hướng các nàng chậm rãi đi tới.

Vô cùng thánh khiết, thương xót, cùng với th ần bí cổ xưa.

Bạch Tú Châu bỗng nhiên liền sững sờ ở tại chỗ, vẫn là bên cạnh mai lệ lôi kéo nàng ống tay áo mới h ồi phục tinh th ần lại, "Bạch th ần phụ ở cùng người nói chuyện đâu."

Ánh vào nàng mi mắt đó là bạch th ần phụ sạch sẽ mà từ thiện ánh mắt, rõ ràng là cái người trẻ tuổi, nàng lại sẽ cảm thấy đối phương từ thiện nhân ái, cảm giác chính mình hết thảy đ ều sẽ bị đối phương sở bao dung. Bạch Tú Châu theo bản năng mà thu h ồi nàng ki ều man cùng tính tình, thanh âm cũng so ngày thường ôn hòa rất nhiều, lễ phép địa đạo "Bạch th ần phụ người hảo, ta là Bạch Tú Châu."

Bạch thần phụ ôn hòa cười, thiện ý địa đạo "Bạch tiểu thư người muốn cầu nguyện sao?"

Theo bạch thần phụ ánh mắt, Bạch Tú Châu thấy được giáo đường chính tiến lên phương giá chữ thập, bi kịch Jesus, thương hại thánh quang, lộ ra ngũ thải ban lan giáo đường cửa kính, dừng ở trên người, nàng bỗng nhiên có loại muốn rơi lệ cảm giác, thứ gì tràn đầy trong lòng nàng, muốn nói ra,

Kim yển tây đối nàng chột lãnh chột nhiệt, nhiều năm lưu luyện si mê, kim yển tây giống vậy một trận gió, nàng như thế nào cũng trả không được hẳn.

"Hắn yêu ta sao?" Bạch Tú Châu nỗ lực không cho chính mình nước mắt rơi xuống hỏi bạch thần phụ nói.

Bạch thần phụ lộ ra từ ái ôn hòa tươi cười, "Hắn hay không ái người, ta không biết, nhưng ta biết thần ái người, thần nguyện ý phù hộ người."

Thần ái thế nhân, thậm chí đem hẳn con một ban cho bọn họ, kêu hết thủy tin hẳn, không đến diệt vong, phản đến vĩnh sinh. -- xuất từ Johan phúc âm

Cửa hàng bán hoa chỗ,

Nói mấy câu công phu, Diệp Lê đã không lưu dấu vết mà tiếp cận Lãnh Thanh Thu, cũng thắng được nàng nhất định hảo cảm, Lãnh Thanh Thu nhìn như cao ngạo thanh lãnh, nhưng kỳ thật nội tâm mềm mại, hơn nữa đối chí thú hợp nhau có tài hoa người thái độ thực hảo.

Diệp Lê cầm khởi một đóa hoa bách hợp, triêu Lãnh Thanh Thu hỏi, "Người thích hoa bách hợp sao?"

Lãnh Thanh Thu ôn nhu hàm súc mà cười, "Ân, ta thực thích."

Diệp Lê mỉm cười cười nói, "Ta đây liền đem này bòn hoa bách hợp tặng cho người đi."

Lãnh Thanh Thu có chút kinh ngạc, nhưng vội vàng xin miễn, vô công bất thụ lộc, nhưng Diệp Lê lại nói, "Người biết hoa bách hợp hoa ngữ là cái gì sao?"

Không đợi Lãnh Thanh Thu tưởng hảo trả lời, nàng liền cười nói, "Là chúc phúc, ta đem nó tặng cho người, cũng là ta đối với người chúc phúc."

Lãnh Thanh Thu là thiết tình yêu thích hoa bách hợp, lại đối Diệp Lê có hảo cảm, cho nên ở cảm kích mà cảm tạ Diệp Lê sau, tiếp nhận hoa bách hợp, chống dù giấy rời đi.

Diệp Lê nhìn nàng ôm hoa bách hợp bòn rời đi thân ảnh, khoe miệng mỉm cười, hoa bách hợp còn có một cái khác hoa ngữ, bách niên hảo hợp hôn nhân, tốt đẹp thuần khiết tình yêu, dùng ở Lãnh Thanh Thu như vậy như hoa bách hợp nữ hài trên người, lại thích hợp thả châm chọc bất quá.

Diệp Lê cũng không cảm thấy nhiệm vụ lần này sẽ nhiều khó, mặc dù có người nhà họ Bạch nhúng tay cũng là như thế.

Giáo đường,

Bạch Tú Châu an tĩnh ngồi ở trên chỗ ngồi nhắm mắt lại cầu nguyện, kim mai lệ chưa từng gặp qua Bạch Tú Châu cái dạng này, nàng cảm thấy Bạch Tú Châu là bị Thiên Chúa giáo hấp dẫn.

Kim mai lệ không tưởng bao lâu, tiêu liên liền từ giáo đường sau cửa nhỏ nơi đó ra tới, trong tay còn phủng quyển sách. Nàng nhìn đến kim mai lệ còn có bạch gia tiêu thư Bạch Tú Châu khi, trên mặt xuất hiện một ít

kinh ngạc, hiển nhiên là không nghĩ tới kim mai lệ còn đem Bạch tiểu thư mang đến.

Tiểu liên đầu tiên là cùng bạch thần phụ nói thanh hảo, mới cùng kim mai lệ nói chuyện, tiểu liên nói cho kim mai lệ, nàng được đại thái thái chấp thuận, đã tiếp nhận rồi bạch thần phụ rửa tội, tiến vào giáo hội, bạch thần phụ còn thực hữu hảo nhân từ mà làm nàng có thể đọc trong giáo đường sở hữu thư tịch, không hiểu địa phương liền đi hỏi nàng.

Kim mai lệ nhìn đến tiểu liên phát ra từ nội tâm vui sướng, cũng thiết tình vì nàng cảm thấy cao hứng, nhưng nàng lại đột nhiên nhớ tới một khác sự kiện, "Tiểu liên, ngươi còn nhớ rõ lần đó hôn lễ thượng gặp được liễu thứ trưởng công tử sao? Ngũ tử cùng Lục tử nói hẳn ở hỏi thăm chuyện của ngươi."

Tiểu liên nháy mắt nhớ tới cái kia trong trí nhớ nho nhã anh tuấn còn lưu quá học tuổi trẻ công tử, cùng với hẳn nhìn về phía chính mình khi trong mắt ôn nhu, chính là nàng lúc ấy là làm bộ Kim gia biểu tiểu thư thân phận, nếu là Liễu công tử hoặc là người nhà của hẳn biết nàng chỉ là cái hạ nhân, chỉ sợ cũng chỉ là có duyên không phận. Mà nghe kim mai lệ khẩu khí, lại là nghĩ tác hợp hẳn hai người.

Vì thế nàng liền nói, "Bát tiểu thư chỉ lo cùng ngũ tiểu thư lục tiểu thư nói, không cần vì ta lo lắng."

Nàng biết các vị tiểu thư người hảo, không có đem nàng đương hạ nhân xem, bất quá thân phận bãi tại nơi đó, một cái hèn mọn tỳ nữ như thế nào xứng đôi đường đường thứ trưởng công tử.

Kim mai lệ thấy nàng kiên trì, cũng liền không có nói thêm gì nữa, nàng tuổi còn nhỏ tính tình lại đơn thuần, tự nhiên là tin tưởng theo đuổi chân ái,

thiên hạ hữu tình nhân chung thành quyến chúc. Nhưng trên đời này nào có như vậy nhiều đại đoàn viên.

Gặp qua Lãnh Thanh Thu sau, Diệp Lê liền đi ngày hôm qua xem diễn rạp hát, bất quá chưa tiến vào, mà là gọi người tặng chúc mừng lẵng hoa, nói rõ đưa cho Trình Diệp Y.

Nàng cũng không nghĩ tới cư nhiên có thể gặp được Trình Diệp Y như vậy một cái linh hồn, thời gian đủ để cho hấn điên cuồng, linh hồn của hấn cũng càng sẽ xu hướng hoàn mỹ, trân quý, mà như vậy linh hồn đáng giá làm Diệp Lê chờ đợi.

So sánh với tới, cùng Lãnh Thanh Thu giao dịch đều tính không được cái gì. Diệp Lê tưởng, nàng yêu cầu lại nhiều đãi một đoạn thời gian.

Ở rạp hát phụ cận, Diệp Lê còn gặp phải một người, vì tình sở khốn liễu xuân giang.

Hấn ngồi ở quán cà phê, mặt ủ mày chau, liền trước mặt cà phê cũng không uống mấy khẩu.

Liễu xuân giang, tiểu liên, nghĩ này hai cái tên, Diệp Lê cong cong môi, tìm một cái ven đường bán hoa lụa tiểu nữ hài, cho nàng hai khối đại dương làm nàng làm một chuyện, tiểu nữ hài vui sướng gật gật đầu ửng.

Vài phút sau, liễu xuân giang đang cúi đầu nghĩ như thế nào tái kiến vị kia tiểu liên cô nương một mặt khi, bỗng nhiên có chỉ tay nhỏ lôi kéo ống tay áo, hấn nghiêng đầu vừa thấy, là cái gầy yếu tiểu nữ hài, trong lòng ngực ôm một hộp hoa lụa,

Hấn vốn chính là thiện lương yêu quý nhỏ yếu người, vì thế ôn thanh nói "Người là muốn bán hoa lụa sao?"

Chỉ thấy tiêu cô nương lắc lắc đầu, từ trong lòng ngực hoa lụa hộp lấy ra một đóa hoa lụa đưa cho hắn, sau đó một quay đầu liền đi rồi, liễu xuân giang không kịp kêu nàng, quay đầu lại nhìn về phía trong tay vàng nhạt sắc hoa lụa, có chút kỳ quái, nhưng thực mau phát hiện hoa lụa bên trong có chữ viết tích,

Tiểu liên, thánh hữu giáo đường.

Liễu xuân giang vui mừng khôn xiết, vội vàng tính tiền chạy ra quán cà phê, ở cửa cản lại một chiếc xe kéo, thẳng nói "Đi thánh hữu giáo đường, càng nhanh càng tốt."

Hắn cũng bất chấp này tin tức là thật là giả, có lẽ là có hảo tâm cảm kích người không muốn làm hắn chịu này nỗi khổ tương tư, liền tặng này tin tức tới, nếu tiểu liên thật sự ở thánh hữu giáo đường, hắn nhất định đối vị kia người hảo tâm mang ơn đội nghĩa.

Diệp Lê đứng ở góc đường, nhìn hắn vội vàng ngồi trên xe kéo rời đi, thẩn nghĩ, không cần mang ơn đội nghĩa.

Người nhà họ Bạch muốn cảm hóa Bạch Tú Châu, cũng đừng quái nàng lợi dụng liễu xuân giang cùng tiểu liên sự cấp người nhà họ Bạch một cái giáo huấn.

Tựa như nàng nói, trên đài dưới đài đầu là ở hát tuồng, trên thế gian này vốn chính là một cái to như vậy sân khấu kịch, người phương xướng bãi ta lên sân khấu

Liễu xuân giang thực mau liền chạy tới thánh hữu giáo đường, đi vào liền thấy được đang ở thỉnh giáo thần phụ vấn đề tiểu liên, hắn cảm lòng không đậu mà kêu một tiếng "Tiểu liên".

Tiểu liên nghe tiếng xem qua đi, thấy được đứng ở giáo đường cửa liễu xuân giang, liễn cũng sững sờ ở tại chỗ. Liễu xuân giang phía trước nhớ tiểu liên, lại là gấp đến độ đâu có chút m ò hôi đ ầy đ ầu, trong lòng suy nghĩ cũng đ ều hiển lộ ở trên mặt, mặc cho ai thấy đ ều có thể nhìn ra hẳn một mảnh tình ý.

Đối mặt như vậy cực nóng tình ý, tiểu liên không cấm quay đ ầu đi, vừa vặn thấy bạch th ần phụ ôn hòa thiện ý ánh mắt, "Yên tâm đi thôi."

Người trẻ tuổi chi gian tư mộ yêu say đắm, vốn chính là kiện thu ần túy mà tốt đẹp sự tình.

Nghe được lời như vậy, tiểu liên lại nhìn về phía liễu xuân giang, hẳn tựa hồ cũng đã chịu cỗ vũ hướng nàng đến gần vài bước, lại không nghĩ rằng tiểu liên ngược lại lui về phía sau hai bước, thậm chí một quay đ ầu liễn chạy đến giáo đường mặt sau đi.

Nhìn thấy một màn này, liễu xuân giang không cấm ảm đạm, r ồi lại ngăn không được trong lòng đối tiểu liên tình ý. Đứng ở bên cạnh kim mai lệ có chút không biết tay chân nên như thế nào thả, cũng không biết nên nói chút cái gì, đ ều do nàng, lúc trước không nên c ầu tiểu liên ra về Kim gia biểu tiểu thư b ồi chính mình đi tham gia hôn lễ.

An tĩnh làm c ầu nguyện Bạch Tú Châu nhìn tiểu liên rời đi thân ảnh, nhấp môi thở dài một hơi, không biết là ở vì nàng thương cảm vẫn là vì chính mình thương cảm, "Tình yêu thứ này, lại ma người bất quá."

Cùng thân phận không quan hệ, tiểu liên vì tình yêu khổ, nàng cũng vì tình yêu khổ.

Liễu xuân giang thực mau thu liễm tâm th ần, hẳn không có bởi vì tiểu liên vừa r ồi không tiếng động cự tuyệt mà từ bỏ, mà là đi tới th ần phụ

trước mặt nói thanh hảo, hấn tưởng từ bạch thần phụ nơi này biết nhiều hơn một ít về tiểu liên sự, bạch thần phụ không có trực tiếp trả lời hấn, mà là ôn hòa cười nhìn về phía kim mai lệ.

Kim mai lệ càng là hoảng loạn, thấy thế liễu xuân giang có chút khó hiểu, thẳng đến kim mai lệ thật sự chịu không nổi liền thẳng thắn sở hữu sự, liễu xuân giang lần này bưng tỉnh đại ngộ, vì sao tiểu liên đối hấn vẫn luôn tránh còn không kịp, chỉ vì nàng cảm thấy bọn họ chi gian không có kết quả.

Liễu xuân giang nghiêm túc nói, "Ta thích tiểu liên, chưa bao giờ là bởi vì thân phận của nàng, mà là bởi vì nàng người này."

Kim mai lệ thực cảm động hấn đối tiểu liên chân tình, "Ta hy vọng những lời này người có thể chính miệng đối tiểu liên nói."

Liễu xuân giang gật gật đầu, kiên định địa đạo, "Ta sẽ, ta sẽ nỗ lực làm nàng tiếp thu ta, tin tưởng ta."

Liễu xuân giang biết tiểu liên không muốn thấy hấn, liền cũng không hề cưỡng cầu, chỉ nói chính mình về sau mỗi ngày sẽ đến, sau đó rời đi giáo đường. Hấn đi rồi lúc sau tiểu liên mới ra tới, kim mai lệ lôi kéo nàng nói thật nhiều thật nhiều, tiểu liên vẫn luôn cúi đầu, cũng không biết nghe không nghe đi vào. Liễu xuân giang sẽ đến giáo đường, nhưng nàng không thể bởi vậy không tới, nàng thật vất vả mới cầu thái thái chấp thuận, mỗi ngày hai cái giờ lại đây cùng bạch thần phụ học tập, tiểu liên không muốn từ bỏ cơ hội này.

Ở giáo đường dài lâu như vậy, Bạch Tú Châu cùng kim mai lệ cũng muốn đi rồi, Bạch Tú Châu cứ việc ở giáo đường cảm nhận được chưa bao giờ từng có tâm linh yên lặng, nhưng bởi vì trước sau vương bận kim yển tây, khiến nàng trên mặt vẫn là có chút buồn bực.

Đi thời điểm, bạch thần phụ đưa cho nàng một cái giá chữ thập vòng cổ, Bạch Tú Châu nói tạ sau liền tiếp nhận đi, còn tự mình mang ở trên người, nhìn ra được nàng thực thích này vòng cổ, còn nghĩ hôm nào lại đến.

Chương 69

Bạch Tú Châu vừa đến cửa nhà, còn không có đi vào, đột nhiên trên cổ mang giá chữ thập vòng cổ liền chặt đứt, rơi xuống đất, nàng vội vàng nhặt lên tới, nhìn vòng cổ thượng giá chữ thập mọc lan tràn sinh cái thành hai đoạn, bên ngoài cũng thoáng chốc trở nên âm đạm không ánh sáng, nàng trong lòng cảm thấy kỳ quái, rõ ràng bạch thần phụ đưa cho nàng thời điểm, nàng nhìn kỹ là bạc chất hơn nữa hoàn hảo, không dễ dàng như vậy hư hao.

Nhưng nếu chặt đứt, Bạch Tú Châu cũng chỉ hảo thu lên, đi trở về trong nhà.

Bạch Hùng khởi đang ngồi ở phòng khách trên sofa xem báo chí, nghe được tiếng bước chân nâng lên mắt thấy đến là muội muội, liền cười nói "Tú châu đã trở lại a."

Bạch Tú Châu trực tiếp bỏ vào hán trên vai, hờn dỗi nói "Ca, người hôm nay trở về sớm như vậy." Từ Bạch Hùng khởi trở về liền liến kế nhiệm quốc vụ phó tổng lý, mỗi ngày vội đến không thấy bóng người, xử lý công vụ cũng xử lý thật sự vẫn mới trở về.

Bạch Hùng khởi sùng nịch mà vỗ vỗ muội muội ôm hán cổ mu bàn tay, "Sớm một chút trở về cùng các người ăn cơm chiều không hảo sao?"

Cười nói, Bạch Hùng khởi lại phát hiện Bạch Tú Châu trong tay nắm vòng cổ, ngân quang hơi lóe, có chút thứ Bạch Hùng khởi đôi mắt, Bạch Hùng khởi nhíu nhíu mày, "Người trong tay là thứ gì a?"

Bạch Tú Châu nghe vậy liền mở ra tay đem đồ vật cho nàng ca xem, chớp chớp mắt nói "Là giáo đường bạch thân phụ đưa ta giá chữ thập vòng cổ, chẳng qua vừa rồi ở cửa bỗng nhiên liền cắt thành như vậy."

Bạch Hùng khởi nhìn này cắt thành hai đoạn giá chữ thập thấy thế nào cũng cảm thấy không thoải mái, thanh âm cũng đã không có mối vừa rồi ôn hòa, "Nếu đồ vật hỏng rồi, người liền ném đi, còn lấy về gia làm gì?"

Bạch Hùng khởi khó được dùng như vậy ngữ khí đối muội muội nói như vậy lời nói, Bạch Tú Châu lập tức có chút ngốc, ngay sau đó vành mắt liền đỏ, lập tức liền từ trên sofa đi lên.

"Vì điểm này việc nhỏ, người hung ta làm gì?"

Bạch Hùng khởi cũng ý thức được chính mình không thích hợp, vội vàng phóng mắt thanh âm hồng nói "Tú châu a, là ca ca vừa rồi nói sai rồi....."

Bạch Tú Châu bị hấn chỉ đâu hư tính tình, nào nghe được đi vào hồng, trực tiếp lau nước mắt liền chạy về phòng đi. Bạch Hùng khởi không có thể giữ chặt nàng. Chỉ nghe thấy thật mạnh một đạo tiếng đóng cửa, bọn hạ nhân cũng bị cả kinh ra tới nhìn xem là phát sinh chuyện gì, bạch Hùng khởi cau mày phất phất tay khiến cho bọn họ đi trở về, chính mình còn lại là thở dài một hơi lại ngồi trở lại trên sofa, trong tay cầm báo chí như thế nào cũng không thấy đi vào.

Bạch Tú Châu liên tiếp hai ngày cũng chưa phản ứng nàng ca ca, bạch Hùng khởi lại là mua quần áo lại là mua châu báu, còn nói cho nàng sẽ mang nàng đi tham gia kim tổng lý khởi phục yến hội, Bạch Tú Châu thái độ mới thoán hòa hoãn, nhưng nàng không nghĩ tới sẽ tại đây tràng trong yến hội nhìn thấy kim yến tây bên người nhiều một cái kêu Lãnh Thanh Thu nữ học sinh, hấn còn công nhận tuyên bố hấn thích nàng.

Về đến nhà sau, Bạch Tú Châu không có giếng trước kia giếng nhau ở nhà phát giận, mà là chạy tới cái kia Thiên Chúa giáo đường đi làm cầu nguyện, đối bạch thần phụ nói ra nàng bị thương phần nộ, cũng bị an ủi bị khai thông, được đến tâm linh thượng yên lặng.

Cùng nàng giếng nhau vì tình sở khốn còn có liễu xuân giang cùng tiêu liên.

Liễu xuân giang mỗi ngày đều sẽ đến giáo đường tới, mặc dù không thấy được tiêu liên mặt, hấn cũng như cũ gió mặc gió, mưa mặc mưa. Rốt cuộc có một ngày, tiêu liên không có tránh đi hấn, mà là giáp mặt nói cho hấn, "Người đừng tới, chúng ta là không có kết quả."

Liễu xuân giang tưởng cùng nàng nghiêm túc nói chuyện, hấn cảm thụ được đến tiêu liên đối hấn, không phải một chút thích đều không có. Nhưng tiêu liên lại tỏ vẻ không muốn nghe hấn nói, cũng không muốn nói cho hấn nàng nội tâm chân chính tiếng lòng.

Liễu xuân giang bỗng nhiên suy nghĩ một cái biện pháp, "Nếu người không muốn nghe ta nói, ta liền giảng cấp thần nghe."

Tiêu liên còn chưa minh bạch hấn ý tứ, cũng chỉ thấy hấn ngửa đầu mặt hướng giáo đường chính phía trên trung ương giá chữ thập, ánh mắt chân thành địa đạo,

"Thần, ta muốn nói cho người, ta ái bên người vị này tiêu liên cô nương. Ta hy vọng nàng có thể trở thành thê tử của ta, ta hy vọng chúng ta có thể cộng độ cả đời. Ta không phải ngài tín đồ, nhưng ta nguyện ý tín ngưỡng ta cùng tiêu liên chi gian tình yêu, ta sẽ đối nó một dạ đến già, vĩnh

không ruồng bỏ, nếu có một phương rời đi, như vậy một bên khác cũng tuyệt không sẽ độc lưu."

Nghe đến mấy cái này lời nói, giống như trong lòng bị nóng bỏng dung nham năng quá giống nhau, tình yêu chính là như vậy nung liệt, đứng ở bên cạnh hắc tiêu liên đã là khóe mắt ướt át.

Chỉ nghe liễu xuân giang tiếp tục nói, "Thần, người nghe được ta nói sao? Nếu người có thể nghe được, thỉnh người đáp lại ta, nói cho ta, tiêu liên nàng hay không cũng như vậy yêu ta?"

Tiêu liên lau đi trên mặt nước mắt, ngẩng đầu nhìn kia thần thánh giá chữ thập, thanh âm run rẩy nói "Thần, ta nghe được, tín nữ tiêu liên nghe được."

Nàng rốt cuộc có thể kiên định địa đạo, "Thần minh tại thượng, tiêu liên cũng yêu hắc, tiêu liên cũng ái Liễu công tử."

Liễu xuân giang cố nén trụ trong lòng vui sướng, tiếp tục đối phía trên giá chữ thập thiết tình cầu nguyện nói, "Ta ái tiêu liên, bất luận thân phận, bất luận bệnh tật, bất luận sinh tử, vĩnh viễn ái nàng."

Tiêu liên cũng đi theo nói, "Ta ái Liễu công tử, bất luận thân phận, bất luận bệnh tật, bất luận sinh tử, ta cũng vĩnh viễn yêu hắc."

Giờ khắc này, hai người đều không có đi xem lẫn nhau, nhưng bọn hắc lòng đang đối ái tín ngưỡng hạ rốt cuộc đi tới cùng nhau.

Diệp Lê dính lãng hoa mỗi ngày không rơi mà đưa đến quan gia gánh hát, Trình Diệp Y cùng hắc sư huynh đoạn tiêu lâu đều biết có vị thưởng thức Trình Diệp Y hơn nữa vung tiền như rác Diệp tiêu thư. So với mặt

khác khách nhân, Trình Điệp Y cùng đoàn tiểu lâu đối vị này Điệp tiểu thư càng có hảo cảm chút, phủng con hát nữ nhân không nhiều lắm, tuổi trẻ hơn nữa giàu có tiểu thư càng thiếu, tổng so với kia chút ăn chơi trác táng gần là nhìn trúng Trình Điệp Y sắm vai Ngu Cơ sắc đẹp muốn tới đến hảo, cũng càng làm cho người yên tâm.

Vì thế Điệp Lê liền thành khó được có thể được đến Viên tứ gia chấp thuận, đến hậu trường đi gặp Trình Điệp Y người.

Còn chưa thượng trang Trình Điệp Y chỉ là diện mạo thanh tú, xen vào thiếu niên cùng thanh niên chi gian, nhưng một khi thượng trang, thay diện phục Trình Điệp Y, thuận tiện là thanh cốt ngọc giảo, lại diên đảo chúng sinh.

Điệp Lê cùng Viên tứ gia ngồi ở trống trải rạp hát, nhìn trên đài cười muôn đời xuân, một đê vận cổ sầu Ngu Cơ, Viên tứ gia trong mắt là si mê là cực nóng, mà Điệp Lê lại là động dung.

Cuối cùng một câu xương bãi, Viên tứ gia thở dài "Thật là nhân gian tuyệt không a."

Điệp Lê cũng cười nói "Đúng vậy." Cho nên nhân gian lưu không được, Trình Điệp Y cũng chịu không dậy nổi.

Viên tứ gia xem chính là Trình Điệp Y Ngu Cơ, hấn diễn hần, mà Điệp Lê xem đến là hấn theo nhập diễn mà xu với hoàn mỹ diên cu ồng linh hần, nàng chưa bao giờ gặp qua như thế phảng phát kỳ tích linh hần.

Bạch Tú Châu người trong lòng kim yển tây muốn cùng Lãnh Thanh Thu kết hôn, bạch hùng khởi cùng bạch thái thái là không có lý do gì cự tuyệt đi tham gia tổng lý ấu tử hôn lễ, đặc biệt là hấn vẫn là kim thuyên môn sinh.

Hắn đã lo lắng mang tú châu đi, sẽ nháo đến vô pháp xong việc, cũng không yên tâm đem muội muội một người đặt ở trong nhà, đặc biệt là còn có vị Diệp tiểu thư, hắn sợ hãi nàng sẽ hưởng tú châu đòi lấy chút cái gì, mà tú châu nhất thời xúc động làm ra việc ngốc. Vì thế hắn đành phải nói làm tú châu đi nàng gần nhất thường đi Thiên Chúa giáo đường, tuy rằng hắn cũng không thích nơi đó.

Kỳ thật bạch hùng khởi đại nhưng không cần như vậy lo lắng, nếu nói phía trước Diệp Lê đối Bạch Tú Châu linh hồn còn có điểm hứng thú, nhưng ở gặp qua Trình Diệp Y sau, Bạch Tú Châu cũng bị nàng vút đến sau đây, hai cái so sánh với tới quả thực không đáng giá nhắc tới. Đến nỗi người nhà họ Bạch, nàng còn có khác tính toán.

Bạch Tú Châu đích xác đau lòng đến muốn tự sát, bất quá bạch thần phụ nói cho nàng, Thiên Chúa thập giới, đệ nhất giới đó là không được tự sát, người tự sát sẽ xuống địa ngục, ở bạch thần phụ trấn an báo cho hạ, Bạch Tú Châu tâm tình xu với bình tĩnh, nàng từ bỏ đối kim yển tây ái.

Nhưng đồng thời, nàng lại làm ra một cái lệnh tất cả mọi người kinh ngạc quyết định, nàng lựa chọn trở thành một người nhân viên thần chức, đi tuyên dương thần tư tưởng, cũng chung thân không hôn.

Bạch hùng khởi bị nàng quyết định tức giận đến cơ hồ té xỉu, hắn đường đường bạch gia đại tiểu thư, từ nhỏ thiên kiêu bách sủng lớn lên muội muội, cư nhiên bởi vì một đoạn tình thương sinh ra chung thân không hôn đi làm nữ tu sĩ tính toán. Bạch hùng khởi đương nhiên biết tú châu tuy rằng đối giáo đường có hảo cảm, nhưng tuyệt đối không có sâu đến đi làm nhân viên thần chức tính toán, đơn giản là muốn mượn làm giáo hội công tác quên mất kim yển tây.

Bởi vậy hắn cũng càng thêm thâm hận Kim gia lão Thất kim yển tây, thậm chí toàn bộ Kim gia, nếu hắn bạch gia quyên thế cao hơn Kim gia,

hắn cũng không cần xem kim thuyên sắc mặt, hắn muội muội cũng không cần bởi vì kim yển tây khác cưới người khác mà thần thương đến tận đây.

Trong lòng oán hận cùng với phần uất thúc đẩy bạch hùng khởi lại lần nữa tiến vào Bát Hào Đương phôi, lúc này đây hắn lựa chọn cần đồ mười năm thọ mệnh đổi lấy có thể huỷ diệt Kim gia quyên thế, hắn đã từ hiệu cần đồ nơi đó biết hắn còn có 45 năm thọ mệnh, thiếu cái mười năm tính không được cái gì.

Bạch thần phụ cũng biết Bạch Tú Châu không phải thiệt tình thực lòng muốn phụng dưỡng thượng đế, nhưng hắn vẫn là cho phép Bạch Tú Châu tạm thời lưu tại giáo đường, hắn nguyện ý phù hộ sở hữu muốn đi hướng quang minh người.

Liên ở Diệp Lê kết thúc cùng bạch hùng khởi giao dịch sau, nàng liên xuất hiện ở giáo đường ngoại, nàng cũng không sợ sẽ cùng người nhà họ Bạch động khởi tay tới, đêm đã lâm vào hắc ám, nàng lực lượng càng chiếm cứ ưu thế, mặc dù là ở giáo đường bên ngoài, người nhà họ Bạch cũng thắng không nổi nàng.

Ở trong giáo đường bạch thần phụ, không, xác thực tới nói hắn là theo Diệp Lê cùng nhau đi vào thế giới này Lão Bạch, ở cảm ứng được Diệp Lê liên ở ngoài cửa sau, hắn nhìn ở giá chữ thập trước làm cần nguyện Bạch Tú Châu liếc mắt một cái, sau đó liên đi ra.

Cứ việc Lão Bạch luôn luôn đầu là bạch y trang điểm, bỗng nhiên đổi thành hắc y đảo làm người có chút không thói quen, nhưng thuần màu đen tu sĩ phục mặc ở hắn trên người lại càng thích hợp, trang trọng mà túc mục.

"Diệp Lê, ngươi đã đến rồi." Lão Bạch ôn hòa mà cười cười, "Ngươi là vì Bạch Tú Châu mà đến?"

Diệp Lê nhướn mày, "Bạch Tú Châu? Người tưởng lưu nàng bao lâu liệ̀n bao lâu hảo, ta cũng không để ý."

Khóe miệng nàng hơi cười, "Ta vốn dĩ cũng không tính toán từ trên người nàng được đến chút cái gì." Đương nhiên nếu không có người nhà họ Bạch can thiệp, nàng cũng không ngại thuận tay từ Bạch Tú Châu trên người lấy điễm thứ gì.

"Ta nghe nói người cố ý chúc phúc một đôi tình lữ, liễu xuân giang cùng tiểu liên."

Lão Bạch ngữ khí tuy rằng như cũ ôn hòa, nhưng biểu tình đã một tíc "Người muốn làm cái gì?"

Mà Diệp Lê lời nói đích xác làm hấn kinh ngạc vạn phần, "Ta muốn cùng người làm bút giao dịch."

Tác giả có lời muốn nói: Ôn lại vô gian đạo đi vừa mới mới phát hiện thiết sai phát biểu thời gian

Cuối tuần song càng moah moah

Chương 70

Lão Bạch kinh ngạc qua đi, quả quyết cự tuyệt, "Người nhà họ Bạch tuyệt đối sẽ không cùng Bát Hào Đương phô làm giao dịch."

Diệp Lê khóe miệng cong cong, "Kia đổi cái cách nói hảo, không phải giao dịch, là trao đổi."

"Liễu xuân giang cùng tiểu liên tình yêu, ta không nhúng tay, mà ta cùng Trình Diệp Y ngày sau giao dịch, người cũng không thể ra tay"

"Không được, chúng ta đối mọi người đối xử bình đẳng."

Diệp Lê sớm đã dự đoán được Lão Bạch sẽ là cái dạng này trả lời, nhưng nàng cũng có chuẩn bị,

Nàng đôi mắt hơi hơi nheo lại, ngữ điệu nhẹ nhàng giờ lên, "Chính là người phải biết rằng, ta nếu là tướng hủy diệt liễu xuân giang cùng tiểu liên trung bất luận cái gì một người, quả thực là dễ như trở bàn tay. Tiểu liên hầu hạ đại thái thái gần nhất sinh non một cái hài tử, nếu là ta cùng nàng nói chỉ cần nàng không bỏ tiểu liên tự do, ta liền còn nàng một cái hài tử, người đoán nàng sẽ như thế nào lựa chọn."

Ta cũng có thể làm liễu xuân giang cha mẹ xem trọng con dâu người được chọn lâm giai ni gia càng thêm phú quý, người nói Liễu gia sẽ bỏ được cái này thông gia, đến cuối cùng, đến tốt cùng là tiểu liên có thể tránh thoát vận mệnh của nàng đâu, vẫn là liễu xuân giang có thể đấu đến quá hẳn kia cáo già xảo quyết cha mẹ."

Nàng lại cười cười, "Hơn nữa người lại không phải không biết, Trình Diệp Y tương lai chú định bi thảm, cùng tiến vào Bát Hào Đương phô kết cục so sánh với có cái gì khác nhau sao?"

"Đến tốt cùng là trước mặt một đôi có tình nhân hạnh phúc quan trọng, vẫn là một cái ngày sau chú định bi thảm người so sánh với, cái nào nặng cái nào nhẹ, ta cảm thấy người hẳn là sẽ tuyển."

Diệp Lê đích xác không phải cái không từ thủ đoạn người, nhưng nàng càng thích lợi dụng nhân tâm, dùng cũng là đường đường chính chính dương mưu, làm Lão Bạch vô pháp cự tuyệt.

Diệp Lê đối Lão Bạch hơi hơi gật đầu, sau đó thân ảnh liền biến mất ở trong bóng đêm.

Nàng cho hẳn thời gian không nhiều lắm, chờ đợi người nhà họ Bạch hồi đáp.

Cách nhật, Diệp Lê lại đi đến quan gia gánh hát khi, đã phát hiện không đến chung quanh bí ẩn bạch gia hơi thở, khoe miệng nàng hơi ngoéo một cái, đây là hồi đáp, đúng không?

Nhưng cũng gần là Trình Diệp Y một người mà thôi.

"Diệp tiểu thư." Trình Diệp Y có lẽ phép địa đạo một tiếng, Viên tứ gia nói qua Diệp tiểu thư là vị hiệu diễn người, cũng là ít có tôn trọng con hát người, điểm này hẳn cũng có thể cảm thụ được đến, chẳng qua sớm đã lãnh thấu tâm, lại như thế nào che cũng che không nhiệt.

Trình Diệp Y tuy đối Diệp Lê nhìn như thái độ ôn hòa, nhưng đáy mắt như cũ là mới lạ mà lạnh nhạt, Diệp Lê cũng không kỳ quái, cũng không tức giận, Trình Diệp Y người này, chân chính để ý cũng chỉ có diễn cùng hẳn sư huynh mà thôi.

Những người khác, chính là ở hẳn trong lòng xé mở một khối to cái khe, cũng chen không vào.

Trình Diệp Y muốn đi sau phòng đối diễn phục, Diệp Lê lại không có rời đi, ngược lại đi theo vào phòng, Trình Diệp Y khẽ nhíu mày, cũng chưa nói ra cái gì ngạnh lời nói tới, "Diệp tiểu thư, đây là chúng ta đối diễn phục địa phương, không phải gánh hát người không thể tiến, nếu không hỏng rồi quy củ."

Diệp Lê lại không có tiếp hẳn nói, mà là nhìn hẳn đôi mắt, bình tĩnh nói "Người có bằng lòng hay không tùy ta đi?"

Trình Diệp Y hơi hơi kinh ngạc, ngay sau đó liền cho rằng là Diệp Lê như vậy nhà giàu thiên kim coi trọng hẳn, muốn dẫn hẳn rời đi gánh hát,

vừa định lời nói dịu dàng cự tuyệt khi, lại nghe Diệp Lê nói,

"Nhân thế gian có sinh, lão, bệnh, chết, yêu ghét sẽ, oán biệt ly, cần không được, người làm sao khổ lưu tại này hằng trần trung, tùy ta đi, ta có thể cho người không cần lại trải qua nhân thế gian các loại khổ, người sẽ hưởng thụ đến thế gian này cực lạc phú quý. Mặc dù người đã chết, ta cũng sẽ thích đáng bảo quản người linh hồn, làm người không cần tùy vận mệnh đùa nghịch, luân hồi nghiêng ngửa."

Trình Diệp Y khiếp sợ qua đi, thật sâu mà nhìn Diệp Lê liếc mắt một cái, thanh âm nhẹ nhàng chậm chạp nói, "Ta liền biết Diệp tiểu thư không phải vị người thường, so Viên tứ gia còn nếu không bình thường."

Nàng cùng Viên tứ gia xem hẳn ánh mắt bất đồng, không phải si mê, dường như ở xuyên thấu qua hẳn bên ngoài tầng này thể xác đang xem mô dạng đồ vật, hiện tại hẳn rất cuộc đã hiểu, nàng đang xem, là linh hồn của hẳn, nàng chung tình cũng chỉ là linh hồn của hẳn.

Diệp Lê hơi hơi mỉm cười, ánh mắt nhu hòa mà nhìn hẳn, "Người cũng không bình thường, người là độc nhất vô nhị, cho nên ta mới có thể lựa chọn người."

"Lựa chọn ta?" Trình Diệp Y còn chưa tháo trang sức, như cũ tuyệt diễm khuôn mặt hiện lên nhàn nhạt nghi hoặc, "Chính là ta còn muốn lưu lại nơi này tiếp tục hát tuồng, cùng sư ca xướng đời trước."

Diệp Lê lại nói, "Vì cái gì muốn hát tuồng, mẫu thân người đưa người đến lê viên tới chỉ là vì mưu sinh, nhưng hiện tại chỉ cần người nguyện ý, tám ngày phú quý dễ như trở bàn tay."

"Ta cũng không biết ta vì cái gì muốn hát tuồng, có lẽ là xướng xướng, diễn liền thành ta mệnh, ta hồn."

Trình Điệp Y cười cười, "Mà sư huynh, hấn cùng diễn giống nhau."

Diệp Lê nhìn vô pháp mê ngộ Trình Điệp Y, thở dài một hơi, "Si nhân a, lâm vào hồng trần diễn trung, chính mình lại không muốn ra tới."

Lúc này, bỗng nhiên môn bị nặng nề mà đẩy ra, "Ta nguyện ý." Đây cửa nam nhân thở hển hển vội vàng mà hô to, là Trình Điệp Y sư huynh, đoạn tiêu lâu.

Hấn mở to hai mắt nhìn Diệp Lê, cảm xúc kích động nói, "Sư đệ không muốn đi theo người, ta nguyện ý đi theo người, người dẫn ta đi thôi, Thần Tiên Sống." Nói xong lời cuối cùng hấn thậm chí quỳ trên mặt đất hướng Diệp Lê nặng nề mà khải ngẩng đầu lên, lời nói còn đem Diệp Lê trở thành thần tiên.

Bất quá, vô tận vinh hoa phú quý, thoát ly nhân thế gian hết thảy khổ sở, này còn không phải là thần tiên thủ đoạn Trường Nhạc vô cực sao?

Diệp Lê cũng không kỳ quái hấn sẽ có như vậy phản ứng, mà nàng cũng đã sớm biết đoạn tiêu lâu từ nàng đi theo Trình Điệp Y đi vào này diễn phục gian thời điểm liền tới đây, mà mới vừa rồi sở hữu lời nói hấn cũng toàn bộ nghe thấy được.

Trình Điệp Y nhìn thấy lại kính lại ái sư huynh như vậy, đầu tiên là cả kinh, sau vội vàng đi kéo hấn,

"Sư ca, người mau đứng lên a, người quỳ nàng cần nàng làm cái gì?"

Đoạn tiêu lâu lại ngược lại lôi kéo hấn muốn cùng nhau quỳ xuống, kích động nói năng lộn xộn nói, "Diệp Y, người mau trả lời ứng Thần Tiên Sống, giúp ta cần nàng cũng mang lên ta."

Trình Điệp Y không còn nữa ở Diệp Lê trước mặt bình tĩnh lãnh đạm, ngược lại có chút kinh hoàng, "Sur ca, chúng ta không phải nói tốt muốn xướng cả đời diễn, người diễn bá vương, ta diễn Ngu Cơ sao?"

Hắn trong mắt có lưu luyện tình ý, nhưng đoạn tiểu lâu lại nhìn không thấy, hắn chỉ lắc đầu cười khổ địa đạo, "Điệp Y a, chúng ta là ở trên đài hát tuồng, dưới đài là muốn sinh hoạt nha, nhiều năm như vậy, chúng ta ăn nhiều ít khổ, bị nhiều ít tội, nói đầu nói không rõ, hiện giờ thật vất vả gặp gỡ thiên đại chuyện tốt, có thể thoát ly khổ hải, hưởng thụ phú quý, Điệp Y người như thế nào liền ngu như vậy đâu?"

Trình Điệp Y ngốc sao? Hắn không phải ngốc, hắn là si, quá ngây ngốc, trên thế gian này dung không dưới hắn si, này tan vỡ tàn nhẫn thế đạo chú định hắn si là cái bi kịch.

Đoạn tiểu lâu nói xong lại tiếp tục ngăn không được về phía Diệp Lê cầu xin dập đầu, hắn không muốn lại chịu thế gian này khổ, hắn muốn quá ngày lành, vinh hoa phú quý, vô tai vô khó.

Diệp Lê cười khẽ một tiếng, nhìn thất hồn lạc phách Trình Điệp Y nói, "Nghĩ kỹ rồi ta sẽ lại đến tìm ngươi."

Nói xong liền rời đi phòng, đoạn tiểu lâu cũng muốn đuổi theo thượng, chỉ bị một cỗ lực lượng đánh trở về, quăng ngã một thân hôi. Hắn nhớ tới Thần Tiên Sống đi phía trước lời nói bỏ dẫy trở lại trong phòng, lôi kéo Trình Điệp Y khuyên hắn cầu hắn đáp ứng, chính mình cũng hảo đi theo hưởng phúc. Trình Điệp Y lại dường như mất hồn, thờ ơ, ngờ ngác mà ngẩn ở chỗ kia.

Bạch thần phụ đích xác trợ giúp liễu xuân giang cùng tiểu liên rất nhiều, hẳn đầu tiên là giúp đỡ tiểu liên một số tiền, làm nàng vì chính mình chuộc thân. Liễu xuân giang cha mẹ ở đã biết nhi tử tình yêu sau mãnh liệt phản đối, nhậm là liễu xuân giang lại nói như thế nào, cũng như cũ không chịu đồng ý nhi tử cưới một cái tỷ nữ làm vợ. Bạch thần phụ biết sau, liền làm liễu xuân giang dẫn hẳn cha mẹ tới giáo đường, từ hẳn cùng bọn họ nói chuyện.

Liễu xuân giang cũng không biết hẳn cha mẹ ở trong giáo đường cùng bạch thần phụ đã nói những gì, nhưng từ giáo đường ra tới sau, bọn họ dường như nghĩ thông suốt, cư nhiên không hề phản đối nhi tử tình yêu, liền hẳn luôn luôn cố hủ hiệu quả và lợi ích phụ thân cũng thái độ ôn hòa mà báo cho hẳn một câu, về sau muốn cùng tiểu liên hảo hảo ở chung, quý trọng chính mình hôn nhân.

Liễu xuân giang cùng tiểu liên cũng coi như làm việc tốt thường gian nan, khổ tận cam lai, mà bọn họ hôn lễ cũng lựa chọn ở giáo đường cử hành, chủ hôn người mời cũng là bạch thần phụ.

Thần thánh trong giáo đường, bạch thần phụ ôn hòa mỉm cười mà nhìn phía dưới một đôi tân nhân, tuyên đọc lời thề "Các người hai vị đã nguyện ý kết làm vợ chồng, liền thỉnh các người lẫn nhau nắm tay ở Thiên Chúa cấp giáo hội trước mặt cho nhau ký kết các người hôn nhân minh ước."

Liễu xuân giang trước duỗi tay cầm tiểu liên tay, ngữ khí ngăn không được mà kích động, "Tiểu liên, ta hiện giờ trình trọng thừa nhận người làm chủ tử của ta, cũng hứa hẹn từ nay về sau, vô luận hoàn cảnh thuận nghịch, bệnh tật khỏe mạnh, ta đem vĩnh viễn ái mộ tôn trọng người, cả đời không du. Nguyện chủ rữ giám ta ý nguyện."

Tiểu liên cũng lộ ra thiết tình tươi cười, nói ra đồng dạng lời thề

Hoa tươi cùng mọi người chúc phúc hạ, liễu xuân giang cùng tiêu liên hữu tình nhân chung thành quyến chúc, thay đổi bọn họ vốn dĩ bi thảm vận mệnh.

Lãnh Thanh Thu sinh hoạt sau khi kết hôn quá đến cũng không hạnh phúc, đại gia tộc chi gian đấu đá tranh đấu, chị em dâu trào phúng khinh miệt, liên nàng từng ôm có hi vọng tình yêu tựa hồ cũng khô héo, mặc dù nàng sinh hài tử, kim yển tây cũng không trở về nhiều xem một cái, nàng không nói gì mà một mình dọn vào tiêu gác mái, bất hòa người gặp mặt, cũng bất hòa người ta nói lời nói.

Diệp Lê tái kiến nàng thời điểm, nàng người mặc hắc y, ôm nhi tử dưới ánh đèn phiên thơ bản thảo. Nàng đối Diệp Lê còn có ấn tượng, nhưng cũng kinh ngạc nàng còn sẽ xuất hiện ở chỗ này.

"Đã lâu không thấy." Diệp Lê mỉm cười nói.

"Đúng vậy, đã lâu không thấy." Lãnh Thanh Thu có chút buồn bã địa đạo. Gần một năm thời gian, nàng lại cảm thấy giống như qua vài thập niên, hơn nữa đã từng tốt đẹp ngây ngô, rốt cuộc trở về không được.

Diệp Lê ôn hòa hỏi, "Nếu người nguyện ý, ta có thể giúp người."

Lãnh Thanh Thu nhíu mày nói, "Giúp ta? Người như thế nào giúp ta? Kim gia mặc dù suy tàn, cũng sẽ không nguyện ý ta cùng kim yển tây ly hôn."

Diệp Lê mỉm cười, "Ta có thể cho người rời đi nơi này."

"Bất quá, người yêu cầu trả giá một thứ. Ta muốn người tình yêu."

"Tình yêu? Người muốn li hôn cần đi đi, tình yêu đối ta đã không có tác dụng."

"Đúng vậy, người đã không cần tình yêu, sao không dùng nó tới đổi lấy người yêu cần đồ vật."

Tiểu lâu thành linh xảy ra một hồi lửa lớn, làm Lãnh Thanh Thu mang theo hài tử rời đi cái này thương tâm bất tận địa phương, nhưng nàng không thấy được chính là, đương gác mái nổi lửa khi, yến tây không màng tất cả mà nhào hướng đám cháy, rơi lệ đầy mặt.

Ga tàu hỏa thượng, Lãnh Thanh Thu mang theo hài tử, còn có nàng cần đồ tình yêu đổi lấy một bút hoàng kim bước lên đi phía nam lộ trình, nghe nói nơi đó là cách mạng cùng dân chủ nô.

Diệp Lê nhìn nàng cùng kim yến tây ở gặp thoáng qua, mang theo thương cảm cùng khổ hận, theo từ nam chí bắc cuộn bánh xe, lại trở lại từng người nhân sinh quỹ đạo đi lên. Quay người lại nàng liền lại thấy được Lão Bạch.

Trận này vui buồn tan hợp trung, Lão Bạch duy nhất ra tay bảo hộ chính là Bạch Tú Châu, Bạch Tú Châu bởi vì tình thương mà lâu cư giáo đường không hỏi thế sự, chờ nàng trở ra khi, bên ngoài đã biến hóa thiên địa, đã từng lòng lấy Kim gia đã huỷ diệt, nàng thậm chí không biết này trong đó nàng ca ca sắm vai một cái quan trọng nhân vật, nàng ái nhân kim yến dương lịch kinh chia lìa, cũng rời đi này phiến thổ địa.

Bạch Tú Châu cự tuyệt ca ca vì nàng an bài nước ngoài việc hôn nhân, tuy rằng nàng biết, đó là một cái ái nàng người, mà không phải yêu cầu nàng vất vả đi ái người. Nhưng đây là không công bằng, Thiên Chúa giáo

hôn nhân hẳn là thần thánh, là chỉ một, cùng không thể chia rẽ, Thiên Chúa giáo đồ chỉ biết kết một lần hôn, là công khai, vĩnh nguyện. Tín ngưỡng Thiên Chúa, lần phải tín ngưỡng đối hôn nhân hứa hẹn.

Nếu nàng không yêu nam nhân kia, lần không nên hứa hẹn hôn nhân, đây là không đúng.

Nếu nói ngay từ đầu Bạch Tú Châu chỉ là vì trốn tránh tình thương mà đến đến giáo đường, nhưng theo thâm nhập hiểu biết, nàng bắt đầu thích giáo hội công tác, dựa vào ca ca quan hệ, nàng thậm chí cùng quốc tế giáo hội đáp thưởng tuyến, nàng sẽ đi nước ngoài, bất quá không phải vì kết hôn, mà là vì càng nhiều tham dự đến giáo hội công tác, trợ giúp càng nhiều người.

"Ta cho rằng người sẽ cao hứng."

Diệp Lê ngữ khí thực bình đạm, không có ca ngợi, không có trào phúng, chỉ là bình đạm địa đạo như vậy một câu.

So với dĩ vãng mấy lần dừng ở hạ phong, bại bởi nàng, Lão Bạch lần này ít nhất còn bảo vệ Bạch Tú Châu, liễu xuân giang cùng tiểu liên, đối lấy cứu rỗi người khác làm nhiệm vụ của mình người nhà họ Bạch tới nói hẳn là thực sung sướng mà tự hào mới đúng.

Nhưng Lão Bạch lại không có cao hứng cỡ nào, hẳn biểu tình như cũ thương xót mà ôn hòa, "Ta có thể cứu một người, hai người, lại cứu không được càng nhiều người."

Diệp Lê biết hẳn đang nói cái gì, hai người bọn họ dưới chân này phiến thổ địa sắp nghênh đón từ trước tới nay lớn nhất rung chuyển, mang đến chính là huyết nhục, máu tươi, đoạt lấy, vô số linh hồn sẽ sống ở hắc ám, chờ đợi mấy chục năm sau quang minh.

Diệp Lê lại không có chút nào động dung, Lão Bạch không cảm thờ dài, "Bát Hào Dương phô lão bản luôn là như vậy lý tính."

Diệp Lê không có xem hấn, mà là quay đầu đi nhìn về phía từ nam chí bắc mọi người, bọn họ lồi cuốn ở lịch sử nước lũ bên trong, nước chảy bèo trôi, tiếp thu vận mệnh đùa nghịch, như nhau cái này quốc gia.

Đây là cái này quốc gia nhất định phải trải qua vận mệnh, là xu thế tất yếu, Diệp Lê có năng lực có thể thay đổi, nhưng nàng sẽ không nhúng tay, người nhà họ Bạch cũng sẽ không, bởi vì bọn họ đã nhìn đến vài thập niên sau, mấy trăm năm sau,

Sở xuất hiện quang cảnh.

Tác giả có lời muốn nói: Khó được viết đến dân quốc, cho nên ưu quốc ưu dân một phen, kỳ thật Diệp Lê, người nhà họ Bạch bọn họ cùng nhân loại chi gian lớn nhất khác nhau, không phải trường sinh bất lão, cũng không phải có pháp lực, mà là bọn họ nhìn đến không phải hiện tại, mà là ngày sau mấy chục năm sau, mấy trăm năm sau, thậm chí ngàn năm về sau.

Đây là tầm mắt ánh mắt khác nhau.

Lãnh cùng kim kết cục ta không có sửa, bởi vì không đành lòng phá hư bọn họ tình yêu, mà bọn họ giống như kết hôn kết cục cũng đã chú định, hai cái đầu là sẽ không nhân nhượng cùng với tạm chấp nhận người, duy nhất đến lợi chỉ sợ cũng chỉ có Bát Hào Dương phô, dùng một ít hoàng kim liền đổi tới r ấ nữ chính tình yêu.

Nói thêm câu nữa, tác giả không phải hắc đoạn, chỉ là cảm thấy cái kia niên đại đặc biệt sống ở tầng dưới chót người đầu hấn là càng muốn muốn thoát ly khổ hải, an ổn vô ưu. Đoạn là cái người thường mà thôi

Chương 71

Diệp Lê rời đi nhà ga sau, liền đi quan gia gánh hát, nàng cảm thấy Trình Diệp Y hẳn là nghệ kỹ rồi, cũng biết cái gì lựa chọn mới là tốt nhất.

Quan gia gánh hát hôm nay không khai xướng, bởi vì bọn họ danh giá đoạn tiêu lâu quảng ngã chặt đứt chân, Trình Diệp Y cũng không chịu xướng, liền bưng bình mà canh giữ ở hần sư ca giường bệnh biên. Gánh hát người đầu nói, đoạn tiêu lâu chân sợ là hảo không được, về sau cũng xướng không được diễn.

Diệp Lê đương nhiên biết là cái gì nguyên nhân tạo thành này hết thủy, đoạn tiêu lâu vì bức Trình Diệp Y đáp ứng, thoát ly này hát tuồng khổ hải, hẳn liền sử khổ nhục kế, kết quả thật đúng là xảy ra chuyện, chặt đứt chân, người còn nửa ngày không tỉnh lại.

Diệp Lê đi đến canh giữ ở đoạn tiêu lâu mép giường Trình Diệp Y trước mặt, ôn thanh hỏi hẳn, "Người có thể tưởng tượng hảo?"

Trình Diệp Y không có xem nàng, chỉ lẩm bẫm nói, "Ta chỉ nghĩ cùng sư ca xướng cả đời diễn, hẳn làm bá vương, ta làm Ngu Cơ."

Diệp Lê khuất hạ đầu gối tới, lẳng lặng nhìn chăm chú hẳn con người, nói "Nhưng hẳn sẽ lão, sẽ chết, sẽ cưới vợ sinh con, hẳn rồi không được người, người cũng rồi không được hẳn."

Nghe được lời này, Trình Diệp Y bỗng nhiên nhìn về phía nàng, phần uất bi oán địa đạo "Chính là hẳn đáp ứng quá ta."

Đoạn tiêu lâu muốn thoát ly khổ hải, làm sao không phải đối hẳn một loại phản bội? Trình Diệp Y đem hát tuồng coi làm sinh mệnh, mà đoạn tiêu lâu, lại chỉ là làm như một kiện có thể có có thể không sự tình, nếu có

có thể một bước lên trời Thanh Vân Thê, hẳn có thể dễ như trở bàn tay mà vút bỏ rớt diễn nghệ, cũng liền cùng cấp vút bỏ Trình Điệp Y giả Ngu Cơ.

Điệp Lê nhẹ nhàng cười cười, tựa trào phúng, tựa thương hại, "Trên đời này không phải sở hữu hứa hẹn đâu sẽ thực hiện, nói ra, không đại biểu làm được đến."

Trình Điệp Y kinh giận nói, "Nhưng ta có thể, nói hát cả đời, kém một năm, một tháng, một ngày, một canh giờ..... Đâu không tính cả đời! "

Điệp Lê lại là thờ dài, lại là mỉm cười, "Người sống ở trong phim, nhưng hẳn sống ở trên thế gian này, người không để bụng vinh hoa phú quý sinh lão bệnh tử, nhưng hẳn chỉ là cái phàm phu tục tử, cùng trên đời này đại bộ phận người không có gì bất thường."

Nàng lại tiếp tục nhìn Trình Điệp Y con người, "Chờ hẳn tỉnh lại, phát hiện chính mình chân hảo không được, xứng không được diễn, cũng quá không thượng vinh hoa phú quý nhật tử, người nói, hẳn có thể hay không hận người....."

Không chờ nàng nói tiếp, Trình Điệp Y liền chính mình nói ra tới, "Sư ca..... Hẳn sẽ hận ta, hẳn như thế nào có thể không hận ta....."

Nói hẳn liền cười thảm lên.

"Người theo ta đi, ta làm người hưởng không hết vinh hoa, làm hết mọi thứ chuyện người muốn làm, cũng có thể làm người sư ca chân hảo lên." Điệp Lê tiếp tục mê hoặc nói.

Trình Điệp Y dừng lại cười, con người hơi hơi sáng lên, "Kia..... Vậy người có thể hay không làm sư ca tiếp tục cùng ta hát tuồng, cùng ta cùng nhau đi."

Diệp Lê ở hẳn mong đợi dưới ánh mắt nhẹ nhàng lác lác đầu, "Này lũ trình chỉ có chúng ta hai người đi, hẳn, không phải ta lựa chọn người, hẳn đầu có vận mệnh của hẳn."

Trình Diệp Y mặt mày thê lương nói, "Vậy người vì cái gì lựa chọn ta đi hưởng thụ vinh hoa phú quý? Ta cùng sư ca cũng không cùng."

Diệp Lê mỉm cười nói, "Người tự nhiên bất đắc dĩ, ta nói rồi người là độc nhất vô nhị, người linh hồn là thuần túy đến mức tận cùng, không giống hẳn, chỉ là cái tầm thường giống nhau linh hồn. Còn có, ta cũng không phải không duyên có cho người đi hưởng thụ vinh hoa phú quý, đây là có điều kiện. Ta làm người tận tình quá xong mười mấy năm, sau đó người linh hồn liền về ta sở hữu."

Trình Diệp Y trở nên có chút nghi hoặc, hỏi "Ta linh hồn quy về người? Người là địa phủ Diêm La?"

Diệp Lê khước miệng hơi hơi khúc cong, "Ta không phải, ta chỉ là cái người làm ăn, bảo quản giả, người đem linh hồn cần để cho ta, tương lai mười mấy năm, người liền có thể vĩnh hưởng vinh hoa, áo cơm vô ưu, trần thế gian hết thấy tôn quý nhất, người đầu có thể có được. Hết thấy đầu dễ như trở bàn tay."

Nàng vì Trình Diệp Y miêu tả một bộ trên đời này mỹ lệ nhất hình ảnh, chỉ cần là người đầu sẽ tâm hồn hướng tới hình ảnh.

Trình Diệp Y lại hỏi, "Linh hồn cho người, ta còn có kiếp sau sao?"

Diệp Lê không có lừa gạt hẳn, mà là nói, "Người sẽ không có, bất quá, như vậy không phải càng tốt sao? Người tồn tại liền sẽ thống khổ, liền sẽ chịu đựng nhân thế gian không chỗ không ở khổ ách, này một đời, người còn không có chịu đủ sao?"

Diệp Lê gất gao mà nhìn chăm chăm Trình Diệp Y con người, phảng phất muốn xem đến hấn đáy lòng đi.

Trình Diệp Y lại hốt hoảng địa đạo, "Nhưng nhật tử tổng hội tốt, không phải sao? Nếu li ền kiếp sau đầu không có, kia mới là không có hi vọng, ta không sợ khổ, chỉ sợ cái gì cũng chưa."

Diệp Lê nghe vậy, khẽ thở dài một tiếng, quả nhiên, người a, thích nhất tự mình chuốc lấy cực khổ bất quá.

Nàng chậm rãi đứng dậy tới, không hề xem Trình Diệp Y, "Nếu người đã nghĩ kỹ rồi, ta cũng không hề cưỡng cầu."

Diệp Lê cũng không thích miễn cưỡng người khác.

Diệp Lê mấy dục rời đi, nhưng rồi lại bị Trình Diệp Y kéo lại màu trắng dương váy làn váy, "Ta sư ca làm sao bây giờ? Xương không được diễn lại tàn phế, hấn sẽ sống không nổi."

Này thế đạo là dung không dưới một cái phế nhân kéo dài hơi tàn, huống chi hấn sư huynh vẫn là như vậy hiểu thắng người.

Diệp Lê cúi đầu nhìn về phía hấn, lãnh đạm nói, "Người không thể cưỡng cầu, hấn cưỡng cầu hấn vốn là không nên có, kia li ền sai rồi, nếu sai rồi, hậu quả cũng nên từ chính hấn chịu trách nhiệm, mệnh là tốt là xấu, cũng đến chịu."

Trình Diệp Y tiếp tục cầu xin nói "Người không phải nói có thể cho hấn chân biến hảo sao?" Sư ca đoạn tiêu lâu tuy rằng phản bội bọn họ diễn, nhưng Trình Diệp Y không có biện pháp ném xuống hấn, nhìn hấn không quan tâm.

Diệp Lê con người một mảnh hồ hững, không còn nữa mới vừa rồi ôn hòa, "Ta là nói qua có thể cho hấn chân biến hảo, nhưng đó là giao dịch, một vật đổi một vật."

Trình Diệp Y ngữ khí kích động nói, "Ta đây nguyện ý tới đổi, đôi mắt, tứ chi, trừ bỏ linh hồn, cái gì đều có thể."

"Người này lại là hà tất đâu?" Diệp Lê làm như thờ dài, lại làm như cười nhạt. Nhưng nàng dáng vẻ sẽ không cự tuyệt này bút cũng đủ có lời sinh ý,

"Ta muốn người một thân diễn nghệ."

Trình Diệp Y trầm mặc hai giây, nói "Hảo."

Diệp Lê lấy đi rồi hấn một thân kinh diễn nghệ, cũng làm đoạn tiêu lâu chân khôi phục như lúc ban đầu.

Trình Diệp Y đi lấy chính mình diễn phục, lại chính mình thượng trang, trở ra khi lại là phong hoa tuyết đại Ngu Cơ, chẳng qua không có cái kia bá vương, Ngu Cơ cũng sẽ không xưng. Hấn dẫn theo bảo kiếm chính mình đi lên đài tới, dáng người uyển chuyển vũ mị động lòng người, bóng kiếm tung bay, kinh hoàng trên đời.

Một khuyết bài ca phúng điếu, "Hán binh đã lược mà, bốn bề thụ địch thanh, quân vương khí phách tẫn, tiện thiếp gì liêu sinh?" Hấn xưng chính là ghen ngào thê lương, âm không thành âm, đi đâu không thành đi đâu.

Kiểm quang chợt lóe, một hàng máu tươi rơi ở sân khấu kịch thượng,

Bá Vương biệt Cơ, hấn rốt cuộc là xưng cả đời.

Trình Diệp Y cả đời chỉ để ý diễn cùng sư ca,

Diễn không có, sư ca cũng không có, hấn cũng liền không có.

Dưới đài duy nhất quàn chúng, Diệp Lê từ trên chỗ ngồi chậm rãi lên, chưa lại khán đài thượng liếc mắt một cái, bước chân không nhanh không chậm mà đi ra ngoài, hoàng hôn ánh chiều tà hạ, nàng bóng dáng bị kéo đến trường rất dài, màu trắng dương váy cũng bị nhiễm kim hoàng.

Nàng đi ra rạp hát ngoài cửa khi, nhìn đến chính là sớm đã chờ bên ngoài ôn hòa mỉm cười bạch thân phụ.

Diệp Lê trong lòng cười lạnh một tiếng, nàng liền biết, người nhà họ Bạch không tính toán như vậy dễ dàng thực hiện cùng nàng giao dịch, bất quá nàng cũng sớm có chuẩn bị tâm lý. Chỉ là không nghĩ tới cuối cùng, bọn họ đều tưởng kém, tính, đơn giản hiệu cần đề cũng không lỗ vốn, nàng trở về đối khoản thượng cũng coi như có cái giao đãi.

Mà Lão Bạch, hấn cũng thật cao hứng, cứ việc không có thể ngăn cản Trình Diệp Ý cần đề, nhưng ít ra linh hồn của hấn không có hướng về Bát Hào Đương phò. Không phải sở hữu linh hồn đều có thể mua bán, mỗi cái linh hồn đều có nó ứng tồn tại lý do.

Lão Bạch mỉm cười nói, "Người đoạt không đi linh hồn của hấn." Bởi vì cái kia linh hồn hướng tới quang minh, hy vọng.

Diệp Lê cười khẽ một tiếng, "Linh hồn của hấn như thế thuần túy, là Bát Hào Đương phò sở tha thiết ước mơ, người như thế nào biết ta sẽ không gặp được hấn kiếp sau, có lẽ kiếp sau, hoặc hạ tạ thế, hấn lại sẽ có cầu với hiệu cần đề, đến lúc đó có lẽ hấn sẽ nguyện ý cần đề linh hồn."

Lão Bạch bất đắc dĩ cười, hấn liền biết hấn là thuyết phục không được Diệp Lê.

Diệp Lê cũng không có cùng hẳn nhiều liêu hứng thú, xoay người rời đi, Lão Bạch cũng là như thế. Rạp hát cửa, hai người hướng tới tương phản phương hướng đi đến, sớm muộn gì bọn họ còn sẽ gặp lại.

Nếu bạch gia là quang, Bát Hào Dương phô chính là ám, lẫn nhau khắc chế, làm bạn mà sinh.

HIỆU CẨM ĐỒ SỐ 8 [C]

Thâm Tuyệt
dtv-ebook.com

Phần 2

Diệp Lê lực lượng còn cũng đủ duy trì nàng ở thế giới này dừng lại một đoạn thời gian, nàng đi qua thủ đô Bắc Bình, cũng đi qua thâm trầm áp lực Trùng Khánh, phồn hoa như hoa Bến Thượng Hải. Nàng cùng rất nhiều người đã làm sinh ý, có học giả, có tài tử, cũng có quý tộc, có nam nhân, cũng có nữ nhân, này đó sinh ý trung có người nhà họ Bạch nhúng tay mà không có kết quả, nhưng càng nhiều là nàng thắng qua một bậc.

Nàng từng gặp một cái kẻ cố mạn lộ nữ nhân, trước kia là cái vũ nữ, hiện tại là cái nhà giàu thái thái, đáng tiếc không thể sinh dục, bị trượng phu vắng vẻ, tùy thời đều có ăn bữa hôm lo bữa mai nguy hiểm. Nàng bắt đầu oán hận tìm hoa hỏi liễu trượng phu, cũng bắt đầu oán hận bởi vì sinh hoạt gian nan từng bức cho chính mình không thể không lưu lạc phong trần người nhà.

Cố mạn lộ có quá nhiều nguyện ý vứt bỏ đồ vật, mà Bát Hào Dương phô tiếp nhận vị khách nhân này, lấy đi nàng sau khi chết linh hồn, đổi lấy cũng đủ nàng tiêu xài cả đời tài phú.

Cố mạn lộ cần đòi lúc sau cách làm làm Diệp Lê cảm thấy rất thú vị, nàng bắt được này số tiền sau, lập tức mua đi xa phương vé xe lửa, một chút cũng không màng nàng người nhà cùng trượng phu, nàng về sau sống được chỉ vì chính mình suy nghĩ.

Mặc dù là cái tiêu nhân vật, cũng có chính mình cách sống, chính nghĩa lẫn nhiên cũng hảo, kéo dài hơi tàn cũng hảo.

Diệp Lê có khi thúc đẩy một chút thời thế, có khi lại ở lịch sử nước lũ hạ bảo toàn một ít người, bởi vì bọn họ cần đỡ.

Xem tấn nhân gian phần hoa suy bại, loạn thế trung vui buồn tan hợp,

Lần này dư lại lũ trình, nàng vốn là muốn mang theo Trình Diệp Y cùng nhau đi, như nàng sở hứa hẹn, dẫn hấn hưởng hết nhân gian vinh hoa, vàng bạc tài bảo, mỹ vị món ăn trân quý, mặc hấn đòi lấy, nàng đều có thể thỏa mãn hấn. Nàng sẽ làm hấn cuối cùng một đoạn thời gian quá đến yên vui.

Đáng tiếc Trình Diệp Y cự tuyệt.

Bát Hào Dương phô, Diệp Lê thở dài một hơi, lại đề bút ở sổ sách thượng tiếp tục viết xuống đi.

Tác giả có lời muốn nói: Ta chôn một cái phục bút, về sau không nhất định sẽ dùng được đến, hắc hắc

Này thiên đờng nghiệp thật là quá khó viết, ta cũng không biết cái này kết cục được không.

Ta đem câu kia kinh điển lời kịch lôi ra tới lưu một lưu

Bán đứng linh hồn kỳ thật thực gian nan

Này thiên đờng nghiệp rốt cuộc viết xong các vị tiểu thiên sứ cảm thấy thế nào?

Còn có tác giả tính toán bắt đầu phóng phòng trộm chương

Chương 72

Ở thủ đô trung tâm thành phố có một tòa cổ kính ba tầng lầu, tên là dãy núi điêu ngọc. Người bình thường là tìm không thấy cái này địa phương,

cũng vào không được, này kỳ thật là gian phòng làm việc, chủ nhân tên là Khang Vĩnh Ngọc, là quốc bảo cấp khắc gỗ đại sư, cũng là thế hệ trước nghệ thuật giả, đó là ở quốc tế thượng cũng được hưởng tiếng tăm. Nghe nói hắn đã từng tham gia quốc tế triển một kiện phác điệp cung nữ khắc gỗ cơ hồ làm người phân không ra thật giả, liền bay tới con bướm cũng dừng ở cung nữ tóc đẹp gian.

Quốc gia viện bảo tàng cũng cất chứa không ít hắn tác phẩm. Bởi vì quốc nội có truyền thừa sư môn như vậy thói quen, hắn môn hạ cũng có không ít đồ tử đồ tôn, trải rộng cả nước các nơi, tới rồi Khang Vĩnh Ngọc tuổi này, nhưng xem như danh lợi song thu, an hưởng thái bình.

Cho nên gần mấy năm qua hắn tuy rằng chưa bao giờ buông điều khắc một tay nghệ, nhưng rất ít lại bán ra chính mình tác phẩm, mà hắn tác phẩm cũng bởi vì càng ngày càng xảo đoạt thiên công, càng thừa thớt cũng càng trân quý, ở thị trường thượng càng là bị xào ra giá trên trời. Rất nhiều người cũng chỉ có thể dựa vào quan hệ nhân tình mới tìm được dãy núi điêu ngọc nơi này tới cầu một kiện Khang Đại Sư tác phẩm.

Hôm nay, Khang Vĩnh Ngọc mới vừa chỉ điểm xong chính mình tiêu đề, thoáng nhìn gian ngoài một người tuổi trẻ nữ hài còn ngồi ở chỗ kia điêu khắc nghệ mịch, hắn bưng tỉnh nhớ tới, vị này Diệp Tiểu Thư sáng nay liền tới rồi, cầu một kiện hắn đồ vật, hắn chỉ làm như lại là tới cầu đính làm khắc gỗ, liền cứ theo lẽ thường uyển chuyển từ chối. Mà vị kia Diệp Tiểu Thư ở bị hắn chống đẩy sau, cũng không tức giận, liền ngồi ở gian ngoài cái bàn bên cạnh, đùa nghịch nổi lên một ít tiêu khắc gỗ, thậm chí chính mình ném thử nổi lên điều khắc.

Dãy núi điêu ngọc gian ngoài cùng phòng trong có rất lớn bất động, bên trong mới là hắn phòng làm việc, mà gian ngoài nhiều là hắn các đồ đệ ở kia luyện tập, bãi ở trên bàn cũng đều là một ít ngoạn ý, là Khang Vĩnh Ngọc đồ đệ đồ tôn luyện tập chi làm.

Khách nhân tới hứng thú thử thân thử điều cái đồ vật cũng là thường có sự. Khang vĩnh ngọc cũng sẽ không đuổi bọn hắn đi, rốt cuộc có thể tìm tới nơi này người đầu không phải người thường, khang vĩnh ngọc là không để bụng này đó thế tục quan hệ, nhưng hắn rốt cuộc còn có nhi tử con dâu, luôn là không hảo quá làm khó nhân gia.

Hắn không cảm thấy vị này Diệp tiểu thư có thể ng ồi bao lâu, không nói điều cái tiểu ngoạn ý cũng muốn nửa ngày công phu, chính là kia da thịt non mịn tay cũng lấy không được bao lâu điều khắc tiểu đao.

Khang vĩnh ngọc lần này nhưng đã đoán sai, vị kia Diệp tiểu thư ở kia ng ồi xuống li ền từ buổi sáng ng ồi xuống buổi chi ều, trung gian cũng không rời đi đi ăn cơm, có học đồ hảo tâm tiếp đón một chút nói cho nàng phụ cận có cái gì nhà ăn tiệm cơm, cũng bị nàng mỉm cười uyển chuyển từ chối.

Nếu là vì c ầu kiện khắc gỗ mà đến, cũng coi như được với là thành tâm thành ý, bất quá, hắn lão nhân gia sáu bảy chục, chính là có tiếng một bộ ý chí sắt đá, điểm này thành tâm còn đã động không được hắn, khang vĩnh ngọc thẳng thắn sống lưng, loát loát trắng bệch chòm râu trong lòng nói.

Tuy rằng là như vậy tưởng, nhưng khang vĩnh ngọc vẫn là nhin không được đi xem một cái vị kia Diệp tiểu thư khắc lại như vậy khắc ra cái thứ gì tới.

Này liếc mắt một cái nhìn đem hắn đầu cấp hoảng sợ, lại là một tôn đường tri ều cung nữ tiểu tượng, bất quá bàn tay đại, nhưng vòng eo cánh tay dài, li ền y váy dài, mày lá liễu, anh đào miệng, đã là sinh động như thật, chỉ còn lại có một đôi mắt còn chưa điều tượng.

Khang vĩnh ngọc nhất am hiểu điều khắc nhân vật giống, hắn cũng đối này đầu nhập vào cực đại nhiệt tình. Cái này cung nữ khắc gỗ cùng gian

ngoài trên tường phóng một kiện khang vĩnh ngọc thân thủ làm khắc gỗ, quả thực giống nhau như đúc, làm người thấy liền biết là chuyên môn bắt chước kia kiện khắc gỗ khắc ra tới.

Nếu là vẽ lại có thể mô đến trông trọt bước, cũng thật là thiên tư xuất chúng.

"Người học quá khắc gỗ?" Khang vĩnh ngọc nhin không được vuốt chòm râu ra tiếng nói.

Vị kia Diệp tiểu thư từ ghế trên đứng dậy tới, đối hấn lắc lắc đầu mỉm cười nói "Không có."

Vị này tại đây ng ỡ một ngày điêu khắc tiểu tượng Diệp tiểu thư, đúng là Bát Hào Đương phô lão bản, Diệp Lê.

Khang vĩnh ngọc lại là kinh ngạc r ỡ lại không kỳ quái, giống hấn loại này chuyên lấy ra nghệ sống gặp người, trước nhìn đến chính là người tay, mà vị này Diệp tiểu thư tay, hấn phía trước thấy không có một tia vết thương hoặc cái kén, càng không cần phải nói học quá khắc gỗ, đây cũng là hấn sẽ cảm thấy Diệp tiểu thư ở chỗ này ng ỡ không được bao lâu nguyên nhân.

Bất quá nếu không có học quá, lần đầu tiên bắt chước điêu khắc là có thể làm được loại tình trạng này, kia chỉ sợ không phải giống nhau thiên phú đi.

Diệp Lê tựa h ờ nhìn ra hấn nghi hoặc, ôn hòa nói, "Ta học đồ vật học luôn luôn thực mau, hơn nữa ta ở chỗ này cũng có thể xem tới được người khác điêu khắc."

"Bất quá," Diệp Lê hơi hơi nhấn lại mày đẹp, tiếp tục nói "Ta đối cái này không có quá nhiều nhiệt tình, bắt chước cũng cũng chỉ là bắt chước."

Nàng nói không sai, dựa bắt chước là vĩnh viễn thành không được hướng kang vĩnh ngọc như vậy đại sư. Bất quá gần là quan sát cùng bắt chước, một ngày là có thể học xong sao? Đây cũng là quá kinh người bắt chước năng lực đi.

Khang vĩnh ngọc theo bản năng mà lại nhìn về phía Diệp Lê tay, như cũ là không có một tia vết thương, trắng nõn tinh tế như thường.

Hắn nhìn không được lui về phía sau hai bước, sao có thể, người mới học là không có khả năng ở điều khắc như vậy khó khăn khắc gỗ khi không bị thương, lớn lớn bé bé vết cắt là tất sẽ trải qua sự.

Diệp Lê cũng chú ý tới hắn nhìn về phía chính mình tay kia kinh nghi bất định ánh mắt, nàng bỗng nhiên nở nụ cười, nâng lên tay phải, mỉm cười nói, "Ngài là suy nghĩ tay của ta vì cái gì không có bị thương sao?"

"Người có huyết nhục chi thân, ngộ vũ khí sắc bén vì này gây thương tích, nhưng ta sẽ không, chúng nó không gây thương tổn ta." Nói nàng duỗi tay sờ hướng cái bàn bên cạnh tiểu khắc đao, lưỡi dao xẹt qua nàng lòng bàn tay, lại không có lưu lại một tia dấu vết.

Khang vĩnh ngọc trong mắt kinh nghi bất định, vị này Diệp tiểu thư đến tột cùng là người hay quý, vẫn là cái gì mặt khác, nhưng hắn thực mau bình tĩnh xuống dưới,

"Người có cái gì mục đích?" Khang vĩnh ngọc như cũ thẳng thắn eo, không kinh cũng không hoảng hốt địa đạo, cũng không nghĩ đem chính mình đồ đệ bọn tiểu nhị gọi tới, lâu như vậy, còn không có người ra tới, thậm chí một chút thanh âm đều không có, nhiều như vậy không thích hợp hắn như thế nào sẽ không phát hiện.

Diệp Lê hơi hơi mỉm cười, mắt hàm thâm ý, "Ta nói rồi, ta họ Diệp, hướng người cầu một kiện đồ vật."

"Thứ gì, người muốn ta cho người làm cái gì khắc gỗ?" Khang vĩnh ngọc già nua mà cơ trí con người biến hóa không chừng, hẳn thật là không nghĩ tới chính mình tác phẩm cư nhiên sẽ rước lấy người như vậy.

Diệp Lê nhẹ nhàng lắc đầu, cũng không có lập tức trả lời, mà là xoay người cầu lấy trên bàn nàng phía trước điêu khắc kia tôn cung nữ tiểu tượng, thở dài nói, "Người biết ta vì cái gì không có điêu đôi mắt sao?"

Nàng cũng không nghĩ nghe khang đại sư trả lời, tiếp tục nói tiếp, "Ta có thể bắt chước may mắn tất hiện, nhưng ta cấp không được nó thầ. Vận, cho nên nó nhiều lắm chỉ là kiện tinh xảo đẹp hàng mỹ nghệ, lại chưa nói tới nghệ thuật."

Diệp Lê bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía khang vĩnh ngọc vị này lão nhân gia, "Nhưng ngài không giống nhau. Ta đã thấy ngài tác phẩm, mang theo linh hồn tác phẩm, làm người than vì kỳ tích." Nàng lời nói cùng thầ thái trung tràn ngập đối hẳn tôn kính cùng khen ngợi.

Khang vĩnh ngọc cười khở vài tiếng, "Ta điếm này tay nghề còn miễn cưỡng có thể làm người để mắt."

Diệp Lê tựa hồ không có nghe được hẳn nói, ánh mắt dừng ở hẳn cặp kia che kín nếp nhăn, thô kén tay già đời, mắt lộ ra nhàn nhạt nghi hoặc nói, "Đây là song cái dạng gì tay, cơ hồ có thể giao cho vật chết linh vận?"

"Mà ta, muốn chính là người này đôi tay."

"Người....." Khang vĩnh ngọc hẳn sao có thể sẽ đáp ứng, hẳn đem hẳn khắc gỗ sự nghiệp coi nếu tánh mạng, mà muốn hẳn tay liề cùng cấp với làm hẳn đi tìm chết.

Diệp Lê thông thả ung dung địa đạo, "Người trước không cần sốt ruột cự tuyệt ta, ta không phải cầu, mà là đổi, một vật đổi một vật, ta nhớ rõ người lớn nhất tiếc nuối là người mới hai tuổi tôn tử đi."

Khang vĩnh ngọc bỗng nhiên liền nói không ra lời nói tới, hấn tôn tử, bọn họ Khang gia bốn đời đơn truyền duy nhất bảo bối tôn tử, con của hấn trước kia rơi xuống quá bệnh căn, hơn bốn mươi tuổi mới có hài tử, kết quả vừa sinh ra chính là cái não nằm liệt, mấy năm nay, trong nhà tưởng hết biện pháp, mắng tấn vốn to, lại trị liệu không tốt, tưởng hấn Khang vĩnh ngọc bị chia làm khắc gỗ đại sư, đờ tử đờ tôn vô số, nhưng cuối cùng hậu thế lại không cách nào truyền thừa đi xuống, còn liên lụy Khang gia hương khói.

Diệp Lê thanh âm lại một lần vang lên "Con của người Khang hoài vân cả đời này đều chỉ có này một cái hài tử, trừ lần đó ra lại vô con nối dõi duyên phận."

"Chỉ có người nguyện ý đem người này đôi tay cần đờ cho ta, ta có thể, làm người tôn tử hảo lên, làm một người bình thường." Diệp Lê lời nói tràn ngập vô tận dụ hoặc lực, thẳng chọc Khang vĩnh ngọc tâm oa.

Cả đời tâm huyết ngưng tụ đôi tay, cùng duy nhất hậu đại con cháu, so sánh với cái nào nặng cái nào nhẹ?

Khang vĩnh ngọc nháy mắt già nua rất nhiều, hấn nhắm mắt lại, mỏng manh nói, "Ta nguyện ý, người đem đi đi."

Hấn đem khắc gỗ coi là tính mạng của hấn, nhưng duy nhất tôn tử lại là so sinh mệnh còn muốn trân quý đờ vật.

Người, sao có thể thật sự siêu thoát thế tục đâu, mặc dù xem phai nhạt danh lợi, còn có thể tục quan hệ, con cháu huyết thống ràng buộc. Bởi vì

đây là bọn họ cảm thấy chứng minh bọn họ trên đời thượng sống quá
trọng trung, kéo dài không dứt con cháu, sinh mệnh vĩnh hằng ý nghĩa.

Khang vĩnh ngọc cho hấn tôn tử đặt tên vì khang xa mộc, thanh sương
điều xa mộc.

Bát Hào Dương phô ng ầm trong mật thất, Diệp Lê đem một cái bình
thủy tinh đặt ở giá gỗ thượng, trong suốt bình thủy tinh trang chính là một
đôi tươi sống mà già nua tay.

Ngàn ngàn vạn vạn trên đời, có chịu vì con cái huyết mạch khuynh này
mọi người, cũng có có thể thân thủ làm nhi nữ đặt mình trong vực sâu
người, Bát Hào Dương phô tân khách nhân chính là trong đó một vị, hấn là
được xưng là người bị hại người, đường trạch tuyệt tuệ, còn có đ ồng
nguyên lượng tư.

Chương 73

Diệp Lê giương mắt nhìn một chút cửa hàng b ề mặt thượng tên 'R&Y',
liền đẩy ra cửa kính đi vào.

Điều hòa độ ẩm g ải đúng chỗ ngựa, trong không khí tràn ngập nước hoa
vị, lại không lưu với thấp kém. Đủ loại kiêu dáng kiêu nữ trang phục, lại
cho người ta một loại rất có phẩm vị cảm giác.

Một cái ăn mặc màu trắng trang phục, lộ ra chức nghiệp tính tươi cười
tuổi trẻ nữ tử đi ra, hơi hơi hành lễ khom lưng dùng Nhật ngữ hỏi "Xin hỏi
có hẹn trước sao?"

Diệp Lê lắc lắc đầu, hỏi ngược lại "Không có hẹn trước liền không thể
vào được sao?"

Tuổi trẻ nữ tử giải thích nói "Chúng ta cửa hàng vẫn là ở thí buôn bán, cho nên chỉ tiếp đãi hẹn trước quá khách nhân."

Diệp Lê không nói gì, cũng gọi người nhìn không ra là hỉ vẫn là giận, nàng quần áo trang điểm cũng đều là bất phàm, ngược lại kêu tuổi trẻ nhân viên cửa hàng có chút không biết làm sao lên, bỗng nhiên một cái ôn hòa đến vừa lúc nơi nơi thanh âm vang lên, "Hạ mỹ, người đi trước chiêu đãi mặt khác khách nhân đi, từ ta hướng vị khách nhân này giải thích."

Người nói chuyện xuyên qua vớỉ ăn mặc gian chậm rãi mà đến, lộ ra mỉm cười, phảng phất quanh thân đều bao phủ một loại quang, làm người nhìn không được tới gần.

Diệp Lê ánh mắt cũng đờng dạng dừng ở trên người nàng, không có dời đi, gặp mặt, đường trạch tuyệt tuệ.

Nàng là cái thoát nhìn tựa như cái thiên sứ tốt đẹp nữ tính, cũng làm người thực dễ dàng liền đối nàng tràn ngập hảo cảm, nhưng Diệp Lê nhìn đến đầu tiên là linh hồn của nàng, tiếp theo mới là bên ngoài.

Đây là một cái hành vi phạm tội chớng chất bị hắc ám hoàn toàn nhiễm hắc linh hồn.

"Ngài là người Trung Quốc sao? Bởi vì cảm thấy ngài Nhật ngữ không có gì địa phương khẩu âm, cho nên mới tùy tiện nghĩ như vậy."

"Đúng vậy, ta họ Diệp."

Đường trạch tuyệt tuệ dăm ba câu liền làm nói chuyện trở nên hòa hợp, cũng bắt đầu vì Diệp Lê chọn lựa quần áo, "Ngài thích cái gì phong cách hoặc sắc hệ đâu?"

Diệp Lê khước miệng hơi khúc cong "Người cảm thấy ta thích hợp này đó quần áo liền cho ta lấy vài món lại đây thử xem đi?"

Tuyệt tuệ không có chối từ, thực mau liền chọn ba bốn kiện quần áo, có trang phục cũng có váy liền áo, Diệp Lê tiếp nhận quần áo, mỉm cười nói thanh ' cảm ơn ' sau liền vào phòng thử đồ thay.

Đường Trạch tuyệt tuệ tươi cười không thể bắt bẻ, "Ngài xem lên phi thường thích hợp xuyên hắc bạch sắc hệ quần áo."

Diệp Lê đối với gương, sửa sửa cổ áo, nhàn nhạt nói "Phải không?"

Nàng quay đầu nhìn về phía đường Trạch tuyệt tuệ, mỉm cười hỏi nói "Kia đường Trạch tiểu thư thích cái gì nhan sắc đâu?"

Đường Trạch tuyệt tuệ trả lời đờng đạng không thể bắt bẻ, "Ta không có gì đặc biệt yêu tha thiết nhan sắc, làm trang phục thiết kế sư tới nói tốt nhất là không có thiên vị a."

"Phải không?" Diệp Lê nhìn hoàn mỹ vô khuyết đến giống như búp bê sứ giống nhau đường Trạch tuyệt tuệ, khẽ cười nói.

Diệp Lê không có nhiều đãi đi xuống, đem đường Trạch tuyệt tuệ chọn quần áo đều ra mua, sau đó rời đi cửa hàng.

Nhân viên cửa hàng hạ mỹ đi đến đường Trạch tuyệt tuệ bên người hạ giọng nói, "Xã trưởng, vị kia khách nhân thật đúng là sáng khoái a." Xoát tạp thời điểm nàng trộm ngắm liếc mắt một cái, thiếu chút nữa không bị bên trong con số dọa đến.

Đường Trạch tuyệt tuệ mỉm cười nói, "Thoạt nhìn không phải thực để ý tiền tài người a." Cũng không thêm để ý mua chút cái gì a, kia nàng đến nơi đây tới lại có cái gì mặt khác mục đích đâu? Diệp Lê ánh mắt đầu tiên

liền xem thấu đường trạch tuyệt tuệ linh hồn bản chất đồng thời, tuyệt tuệ cũng thật sâu ý thức được đối phương nguy hiểm a, đây là nhiều năm xuống dưới dưỡng thành nhạy bén cảm giác, tuyệt đối không phải có thể sơ sẩy đại ý người.

Mấy ngày kế tiếp, Diệp Lê mỗi ngày đều đến đường trạch tuyệt tuệ trong tiệm, hơn nữa đặc biệt thích cùng nàng nói chuyện phiếm, đương nhiên không chút nào ngoại lệ mà mua đại lượng mà xa xỉ quần áo. Đường trạch tuyệt tuệ vẫn luôn đều phải đánh lên tinh thần hoàn mỹ vô khuyết đến ứng đối vị này Diệp tiểu thư, nàng trực giác nói cho nàng, tuyệt không có thể ra bất luận cái gì kém lậu.

Cứ việc rất mệt, nhưng tuyệt tuệ đã thói quen như vậy sinh hoạt, bởi vì đây là nàng có thể sống sót nguy trang.

Nhưng ở Diệp Lê phảng phất có thể nhìn đến đáy lòng đi dưới ánh mắt, đường trạch tuyệt tuệ cảm thấy nhẹ nhàng gian nan, bất quá lại gian nan, nàng cũng giống nhau có thể cười được, "Đường trạch tiểu thư, thật là vị thực kiên cường nữ tính a." Diệp Lê thở dài một hơi, buông xuống trong tay cà phê.

Cứ việc không biết đối phương nói chính là chính mình tuổi còn trẻ liền khai nhiều như vậy gia cửa hàng, vẫn là qua đi ly hôn lại đứng lên trải qua, nhưng tuyệt tuệ vẫn là ôn nhu cười nói, "Diệp tiểu thư quá khen."

"Nhưng như vậy sẽ thực làm ta bối rối, đến tột cùng như thế nào có thể giúp được người đâu?"

Diệp Lê đột ngột mà nói một câu rất kỳ quái nói, làm chỉ có hai người ở sofa không khí trong nháy mắt động lại lên. Nhưng Diệp Lê thật là cho là như vậy, bất luận cái gì ý đồ truy tung tuyệt tuệ cùng lượng tư quá khứ người đều bị bọn họ không lưu tình chút nào mà diệt trừ rớt, mặc dù còn có

một cái năm đó lão cảnh sát thế viên nhuận tam, tin tưởng bọn họ cũng có thể bảo vệ tốt chính mình, ít nhất bảo vệ tốt đường trạch tuyệt tuệ đi.

Tiền tài, danh lợi, bọn họ đã dùng ' chính mình thủ đoạn ' cướp lấy tới rồi nha. Bọn họ đến tột cùng còn khuyết thiếu cái gì đâu?

"Diệp tiểu thư, tại sao lại như vậy nói đi?" Đường trạch tuyệt tuệ lộ ra gã đúng chỗ ngứa nghi hoặc nói.

Diệp Lê nâng lên mắt thấy nàng, con người tựa hồ trở nên cùng bình thường có chút bất đồng, "Đường trạch tiểu thư không phải vẫn luôn rất muốn biết ta là làm gì đó sao? Kỳ thật, ta cũng là làm buôn bán, ta khai một nhà hiệu c àm đ ò, thông qua c àm đ ò chuyên làm người thực hiện tâm nguyện."

"Diệp tiểu thư, là ở nói giỡn sao?" Đường trạch tuyệt tuệ mỉm cười nói, nhưng tại đây loại tình huống còn có thể trấn định đến mỉm cười đã là không giống bình thường.

"Đường trạch tiểu thư là làm như vui đùa sao? Vậy quên đi, xem ra ta cùng đường trạch tiểu thư không có cái này duyên phận." Diệp Lê chậm rãi đứng dậy, lại ở xoay người kia một khắc lại nói một câu nói,

"Kỳ thật tưởng ở chân chính thái dương hạ đi đường cũng không phải không thể."

Diệp Lê khinh phiêu phiêu một câu dừng ở không trung giống như nháy mắt liền tiêu tán giống nhau. Italy chế thú chân trên sô pha, đường trạch tuyệt tuệ như cũ thẳng thắn thân mình, khoe miệng mang theo nhàn nhạt mỉm cười, cao quý mà ưu nhã mà uống cà phê.

Diệp Lê liền ở tại Osaka cao cấp khách sạn, thực dễ dàng là có thể hỏi thăm được đến. Nàng suy nghĩ trước tìm tới tới là đường trạch tuyệt tuệ đầu, vẫn là nàng cộng sinh giả, cũng là người yêu đồng nguyên lượng tư.

Trên đời này bị kịch nhiều đếm không xuể, mà đường trạch tuyệt tuệ cùng đồng nguyên lượng tư bị kịch cũng chỉ có thể tính trong đó thoáng đặc biệt một chút.

Khi còn nhỏ hắc ám mà bị thảm tạo ngộ, cho nhau bước lên thí thân con đường, vĩnh viễn vô pháp đồng thời xuất hiện tại thế nhân trước mặt người yêu.

Bọn họ là người bị hại, lại dần dần biến thành làm hại giả, cấp bên người người mang đi bất hạnh, vì sinh tử không từ thủ đoạn, đây là thực chịu Bát Hào Đương phô ưu ái linh hồn, đường trạch tuyệt tuệ là, đồng nguyên lượng tư cũng là.

Diệp Lê ở khách sạn nhà ăn dùng cơm khi, nhân viên tạp vụ cho nàng đồ sửa bò sau, vốn là phải đi, lại nghe thấy ng ồi ở ghế trên Diệp Lê nhẹ giọng nói "Nếu tới, liền ng ồi hạ tâm sự đi."

Nhân viên tạp vụ thân mình hơi hơi cứng đờ, ở đình trệ một chút sau, vẫn là tr ầm mặc mà ng ồi ở Diệp Lê bàn đối diện vị trí thượng.

Có lẽ sẽ làm người cảm thấy kỳ quái, nhưng ở Diệp Lê hướng qu ầy nhà ăn chủ quản vẫy tay ý bảo một chút sau, cũng liền không có mặt khác phi ền toái, bất quá là khách nhân tìm lớn lên đẹp nhân viên tạp vụ ng ồi xuống liêu cái thiên, nói như vậy liền bo chỉ biết càng nhiều.

Mà ng ồi ở đối diện tr ầm mặc nhân viên tạp vụ cũng đích xác có cái này tư bản, hẳn có một trương u bu ồn mà tuấn tú mỹ thiếu niên gương mặt, thực dễ dàng hấp dẫn so với hẳn năm thượng nữ tính tr ầm mền. Đường

trạch tuyệt tuệ cũng là, rất ít có nam nhân ở nàng quang huy cùng ôn nhu hạ không bị hấp dẫn.

Diệp Lê ăn xong cuối cùng một ngụm bánh mì nướng, buông dao nĩa, xoa xoa miệng sau ngẩng đầu đối nhân viên tạp vụ trang điểm thanh niên nói, "Không ngại ta xưng hô người vì đồng nguyên lượng tư đi, ta người này càng am hiểu nhớ kỹ người khác tên thật."

Đồng nguyên lượng tư gia hỏa này chính là thực chán ghét chính mình dòng họ a, tựa như hắn vẫn luôn chán ghét chính mình phụ thân tội ác giống nhau, bất quá hắn hiện tại đã không có quá nhiều cảm xúc đi để ý này đó, "Không ngại."

"Có nói cái gì liền nói đi." Diệp Lê mỉm cười nói.

Đồng nguyên lượng tư trầm mặc một chút, nói "Người thật sự có thể thực hiện nguyện vọng của ta sao? Làm ta có thể cùng nàng tay trong tay đi dưới ánh mặt trời tản bộ."

Diệp Lê tươi cười bất biến, "Có thể, nhưng muốn trả giá một ít đại giới, đây mới là cần đề nghị chính ý nghĩa."

Đồng nguyên lượng tư hỏi, "Ta muốn trả giá cái gì mới đủ thực hiện nguyện vọng này?"

Diệp Lê lắc đầu, "Không đủ, người không có một thứ đáng giá cái này đại giới."

"Chính người cũng nên rất rõ ràng đi, nội tâm chỗ hồng là lại nhiều tiền tài cũng đền bù không được, từ dưới ánh mặt trời tiến vào đêm tối rất đơn giản, nhưng từ trong đêm tối lại một lần nữa trở lại dưới ánh mặt trời chính là rất khó. Một người cần đề nghị muốn đạt được hai người hạnh phúc, này bút giao dịch chúng ta sẽ không làm."

Diệp Lê mỉm cười như cũ mà tàn nhẫn cự tuyệt hẳn thỉnh cầu, Bát Hào Dương phô chưa bao giờ làm sẽ lỗ vốn sinh ý. Trên đời này không có nơi nào là chân chính từ bi thiện lương địa phương, cái gì đều yêu cầu đại giới, hơn nữa rất cao.

"Một người cần đồ không đủ để đổi đến hai người hạnh phúc, kia nếu chỉ là muốn một người hạnh phúc đâu?" Đổng nguyên lượng tư nhìn nàng, nói.

Hắn vừa dứt lời, quanh thân hoàn cảnh liền đổi thành Bát Hào Dương phô, ngồi ở án thư sau Diệp Lê khoe miệng tươi cười càng thâm,

"Có thể."

Đổng nguyên lượng tư rút cuộc lộ ra hẳn tươi cười, "Ta muốn tuyệt tuệ sống ở chân chính ban ngày, hạnh phúc mà quang minh, sẽ không lại vì đêm tối bối rối."

"Hảo. Chúng ta sẽ vì người làm được."

Đổng nguyên lượng tư tươi cười thu một ít, hỏi "Ta đây đâu, các người sẽ muốn cái gì đại giới?"

Diệp Lê nói cho hắn "Chúng ta sẽ lấy đi người linh hồn làm đại giới."

"Là như thế này a." Đổng nguyên lượng tư đã không có biểu hiện ra không cam lòng, cũng không có bất luận cái gì phần uất bi thương, chỉ là vô cùng đơn giản một câu cảm thán, cần lấy chuẩn bị ở bên cạnh bút máy liền ở hiệp ước thư thượng ký xuống tên của mình.

Diệp Lê không có lập tức lấy đi linh hồn của hắn, mà là hỏi hắn, "Người còn có cái gì muốn làm sao? Tỷ như có nói cái gì, có thứ gì muốn ta chuyên giao cấp đường trạch tuyệt tuệ."

Đông nguyên lượng tư từ trên bàn giấy trắng lấy ra một trương, hỏi "Ta có thể mượn một chút sao?"

Diệp Lê hơi hơi gật đầu, Đông nguyên lượng tư từ quần áo nội sườn trong túi, lấy ra một phen kéo, lưỡi dao bộ phận dài đến mười dư centimet, đằng trước trương đương sắc bén, thân đao lóng lánh màu bạc quang mang, toát ra cỗ điển phong cách, đây là hắc coi nếu trên bảo cất giấy đao, cũng là thay đổi hắc cả đời vận mệnh cất giấy đao.

Hắc cầm lấy kéo, làm lưỡi dao khép mở hai ba lần, phát ra thanh thúy lưu loát xoát xoát thanh, hắc tay trái lấy giấy, dùng kéo cắt lên, tinh tế lưu sướt mà di động trang giấy, giấy tiết cũng như tuyết hoa sôi nổi rơi xuống. Chờ hắc cắt xong khi, trang giấy đã biến thành một cái nam hài cùng một cái nữ hài tay trong tay đờn. Nam hài mang mũ, nữ hài trên đầu hệ đại đại nơ con bướm, phi thường tinh xảo.

Đông nguyên lượng tư đem này trương cất giấy đưa cho Diệp Lê, "Nếu có thể, ta hy vọng người có thể giúp ta đem nó đưa cho tuyết tuệ, đây là ta đưa cho nàng lễ vật."

Diệp Lê mỉm cười đáp ứng hắc, nàng cũng có quyên lực thỏa mãn hắc nho nhỏ nguyện vọng.

Đông nguyên lượng tư nhắm mắt lại, thừa nhận sắp đã đến hết thủy, hắc chỉ biết, hắc, lại một lần bảo hộ tuyết tuệ.

Tác giả có lời muốn nói: Song càng moah moah

Chương 74

Vì "R&Y" tân cửa hàng thí buôn bán, đường trạch tuyết tuệ cùng nàng nhân viên cửa hàng vẫn luôn công tác thật sự vãn, thẳng đến đêm khuya mau 11 giờ thời điểm, các nàng mới không sai biệt lắm tiễn đi sở hữu

khách nhân, cũng đem ngày mai chiều đăi công tác chuẩn bị toàn bộ đầu làm tốt, đờng trạch tuyết tuệ trước nay đầu là một cái theo đườỉ hoàn mỹ làm đờc tốt nhất người, vô luận khi nào.

Bồng nhiên cửa kính bị đắy ra thanh âm vang lên, nhân viên cửa hàng hạ mỹ hướng cửa vừa thấy, là thường xuyên tới vị kia Diệp tiểu thư, nàng ra tiếng nói "Xin lỗi, chúng ta đă muốn đóng cửa, thỉnh ngài ngày mai lại đén đi."

Diệp Lê không nói gì, mà là nhìn về phía đờng trạch tuyết tuệ. Nàng màu hồ phách con người hơi hơi chớp đờng, tựa hồ đă biết chút cái gì, ngược lại đốỉ hạ mỹ ôn hòa nói "Người đi về trước đi, ta cùng Diệp tiểu thư còn có chút lời muốn nói, cửa hàng ta quan là đờc."

Hạ mỹ nhìn nàng một cái, không có nhiều lời, ngoan ngoãn thu thập hảo bao li ền rời đi cửa hàng.

Đén trong tiệm chỉ còn lại có hai người bọn nàng khi, đờng trạch mỉm cười nhìn về phía Diệp Lê, "Muốn uống ly cà phê sao?"

Đờng dạng là Italy chế thú chân trên sô pha, trên bàn phóng hai ly nóng hôi hổi cà phê, Diệp Lê đem kia trương mỹ lệ cắt giấy giao cho đờng trạch tuyết tuệ, nàng tiếp nhận sau nhìn cắt giấy, trên mặt ý cười càng lúc càng mờ nhạt, cuối cùng toàn bộ biến mất.

Nàng nhẹ nhàng mơn trón đờ án trung nắm tay tiểu nam hài cùng tiểu nữ hài, thanh âm nhẹ đén cơ hồ không thể nghe thấy, "Hắn nguyện vọng là cái gì?"

Diệp Lê mỉm cười nói "Là làm người sống ở chân chính ban ngày, hạnh phúc mà quang minh, sẽ không lại vì đêm tối bối rối."

"Ta li ền biết sẽ là cái này."

Đường trạch tuyệt tuệ lại nâng lên mắt thấy hướng nàng, "Người sẽ như thế nào thực hiện hẩn nguyện vọng?"

"Ta sẽ hủy diệt người sở hữu ký ức, sau đó người sẽ trên thế giới này một cái khác địa phương, lấy một cái tân thân phận bắt đầu sinh hoạt, người tân nhân sinh sẽ thoải mái mà bình tĩnh, sẽ không có bất luận cái gì thống khổ cùng trắc trở." Diệp Lê không ngại cùng đường trạch nói nhiều như vậy, dù sao quá trong chốc lát nàng liền sẽ toàn bộ quên.

"Nghe tới thật tốt." Đường trạch tuyệt tuệ nhẹ giọng nói, nhìn không ra nàng là cao hứng vẫn là khổ sở, nàng lại hỏi một cái khác vấn đề "Ta cùng hẩn còn có lại gặp nhau thời điểm sao?"

Diệp Lê lắc đầu, "Sẽ không. Chúng ta mang đi linh hồn của hẩn, đây cũng là thực hiện hẩn nguyện vọng sở yêu cầu trả giá đại giới."

"Hẩn đi nơi nào? Nơi đó là cái cái dạng gì địa phương?" Đường trạch tuyệt tuệ hỏi.

Diệp Lê nói cho nàng, "Đó là một cái vô ý thức không gian, người sẽ không biết chính mình tồn tại quá, cũng cảm thụ không đến bất luận cái gì thống khổ, ngàn ngàn vạn vạn cái linh hồn đều bị an trí ở nơi đó, trừ phi người cũng hướng chúng ta cần đến người linh hồn, nếu không người cùng hẩn không bao giờ sẽ có bất luận cái gì giao thoa. Bất quá mặc dù người làm như vậy, cần đến sau linh hồn vô tri vô giác, người lại như thế nào có thể ở ngàn ngàn vạn vạn cái linh hồn tìm được hẩn đâu?"

"Là như thế này a." Đường trạch tuyệt tuệ không có lại tiếp tục rồi rầm vấn đề này đi xuống.

Thật lâu sau sau nàng lại khước miệng gọi lên một mặt tái nhợt tươi cười, "Như vậy cũng hảo, ít nhất sẽ không có bất luận cái gì bất kham,

cũng không cần nhìn thấy nhân thế gian ti tiện cùng thống khổ, ta vẫn luôn đầu biết lượng tư linh hồn ở bị chịu dày vò, hiện tại, hẳn rồi cuộc không cần bị những cái đó tội nghiệt sở tra tấn, vĩnh viễn cũng sẽ không."

Nàng tựa hồ là thiệt tình thực lòng như vậy tưởng.

"Người..... Nguyên ý trở thành ta trợ thủ sao? Chúng ta thương gia nhóm tình cảm, tứ chi, thọ mệnh cùng linh hồn." Diệp Lê bỗng nhiên nói,

Đường Trạch tuyệt tuệ hỏi ngược lại, "Có thể nhìn thấy lượng tư sao?"

"Không thể, linh hồn thành cần đồ vật sau, có nó chân chính chủ nhân, chúng ta chỉ phụ trách bảo quản, một khi động tư tâm chỉ biết vạn kiếp bất phục."

"Như vậy a, ta đây vẫn là tiếp tục quá ta tân nhân sinh đi, rồi cuộc, nó chính là lượng tư dùng linh hồn cho ta đổi lấy tân nhân sinh a."

Đường Trạch tuyệt tuệ mỹ lệ khuôn mặt thượng không có một tia bi thương, cũng không có dĩ vãng nguy trang ra tới hoàn mỹ tươi cười, có điểm chỉ là nhàn nhạt bình tĩnh, có lẽ, trong lòng nàng, đã không sao cả đi.

"Vậy được rồi." Diệp Lê cũng chỉ là hỏi nàng một lần, không có lại kiên trì đi xuống, vốn dĩ cũng chỉ là nhất thời nảy lòng tham, cảm giác đường Trạch tuyệt tuệ sẽ thích hợp làm một người trợ thủ mà thôi, bất quá cự tuyệt cũng không có quan hệ, Diệp Lê chưa bao giờ thích cưỡng bách người khác.

Đường Trạch tuyệt tuệ cuối cùng nhìn thoáng qua cửa kính ngoại bay xuống bông tuyết, "Không nghĩ tới, chung quy vẫn là không có thể chờ đến kia một ngày."

Nhà này cửa hàng chính thức khai trương kia một ngày, cũng chính là 19 năm tổ tụng kỳ quá khứ thời điểm, bọn họ từng có như vậy một khắc là cho rằng ngày này qua đi liền có thể không cần lại lưng đeo thí thân tội nghiệt sống sót.

Một lần nữa trở lại Bát Hào Đương phô Diệp Lê, ngồi ở án thư ở cất hồng rỗi số trương giấy trắng sau, cũng cất ra mỹ lệ bông tuyết đờ án, đây là nàng ở đờng nguyên lượng tư trong trí nhớ đã từng nhìn đến, đờng nguyên lượng tư đích xác có một tay cất giấy hảo thủ nghệ.

Triển khai bông tuyết đờ án cất giấy, Diệp Lê câu môi cười, nàng học đờ vật luôn luôn thực mau.

Diệp Lê gần nhất ở cất giấy, hơn nữa cất rất nhiều, có thái dương, có ngôi sao, có bông tuyết còn có thuyền buồm, bất quá, nàng thực mau liền không thích, đến nỗi này đó cất giấy đã bị nàng phóng tới quán bar, làm A Cát bở lên dán ở trên vách tường, cũng có khác một phen phong cách.

A Cát nói cho Diệp Lê một sự kiện, Tiết Nhiên vẫn là cùng phía trước như vậy, thường xuyên tới quán bar chờ nàng. Thời gian lâu rỗi, kỳ thật Tiết Nhiên cũng sẽ biết Diệp Lê không phải này đi đầu tử sư, mà là quán bar lão bản, bằng không mỗi ngày bỏ bê công việc lão bản đã sớm sa thải.

Tiết Nhiên chờ lâu rỗi liền sẽ chút rượu, rất có loại mượn rượu tưới tình sầu cảm giác, có đôi khi uống nhiều quá còn muốn Nghiêm Chi Hành tới đón hấn.

Nghiêm Chi Hành đỡ hấn trở về thời điểm, nhin không được khuyên nhủ "Tiết Nhiên, nàng không thích hợp người, người còn như vậy đi xuống, bị thương tổn sẽ chỉ là người."

Tiết Nhiên ôm b ờn c ầu phun đến trời đất u ám, nửa choáng váng nửa thanh tỉnh ở trong lòng cười khổ nói, h ắn như thế nào sẽ không hiểu, chính là h ắn cũng không biết như thế nào li ền cố tình thích nàng, từ lúc bắt đầu li ền h ắm đi vào, sau đó rốt cuộc ra không được.

Tiết Nhiên lại ' đúng giờ ' tới r ồi quán bar, ở lại một l ần thất vọng sau, ng ồi ở ngày thường thường xuyên ng ồi ghế l ỏ.

Diệp Lê đi gặp h ắn thời điểm, cũng thấy được từ ghế l ỏ ra tới Nghiêm Chi Hành, h ắn là chịu Tiết Nhiên cha mẹ làm ơn mới lại đây quản Tiết Nhiên, bằng không h ắn lý đầu không nghĩ lý Tiết Nhiên, h ắn quản Tiết Nhiên đi tìm đường chết.

Giương mắt thấy Diệp Lê, h ắn trong con ngươi cũng hiện lên một tia kinh ngạc, sau đó đứng thẳng thân thể, đi đến Diệp Lê trước mặt, "Người cư nhiên cũng tới xem h ắn?"

Diệp Lê mỉm cười nói, "H ắn ở chỗ này sẽ cho ta nhân viên cửa hàng thêm phi ền toái."

Nghiêm Chi Hành cười lạnh một tiếng, "Người sẽ nói như vậy, bất quá là bởi vì h ắn đã không có có thể lợi dụng giá trị đi."

Diệp Lê trên mặt tươi cười bất biến, "Người muốn cho là như vậy cũng có thể."

Nghiêm Chi Hành nhìn v ề phía nàng ánh mắt tràn ngập phẫn nộ, nghiêng rằng nghiêng lợi nói, "Nếu sớm biết rằng sẽ có như vậy một ngày, ta nhất định sẽ ngăn cản Tiết Nhiên cùng Đường Thái nhìn thấy người."

Diệp Lê kh ỏe miệng hơi cong, Nghiêm Chi Hành nhìn đến như vậy nàng vô cùng thống hận, nhưng r ồi lại không thể không cho nàng tránh ra nói tới, bởi vì Tiết Nhiên còn đang đợi nàng.

Đã uống đến say chũnh choáng Tiết Nhiên nhìn đến nàng, có chút kinh hỉ lại có chút ủy khuất địa đạo, "Người, người rốt cuộc chịu thấy ta một mặt."

Diệp Lê hơi hơi mỉm cười, "Người c ần phải đi. Hơn nữa....." Nàng sắc mặt nháy mắt trở nên lạnh nhạt "Người không nên lại đến."

Diệp Lê nói trực tiếp đem Tiết Nhiên trong lòng kiên trì hoàn toàn đánh tan, hấn cái gọi là khổ luyện theo đuổi ở trong mắt nàng căn bản không đáng giá nhắc tới.

"Ta đối với người tới nói đến cùng tính cái gì, tiêu khiển sao?" Tiết Nhiên nhịn không được nói,

"Không." Diệp Lê mỉm cười nói, sau đó nói xong những lời này, "Li ền tiêu khiển cũng coi như không thương."

"Người li ền thế nào cũng phải nói như vậy đả thương người nói, một chút..... Một chút đ ầu không lưu tình sao?"

"Nói dối, phần lớn là vì hoàn thành nào đó mục đích, hoặc là thuận nhân tâm ý, đối với người, ta không có nói sai tất yếu."

Diệp Lê muốn làm một sự kiện thời điểm, rất ít sẽ làm không được, mà Tiết Nhiên, trước nay li ền không phải ngoại lệ. Hấn c ần lấy áo khoác, nghiêng ngả lão đảo mà xông ra ngoài. Diệp Lê đối diện tới A Cát nói, "Hai người bọn họ giấ y tờ, thêm gấp đôi."

A Cát gật gật đ ầu, tỏ vẻ nhớ kỹ.

Có từ cách vách ghé lô ra tới mấy cái nam nữ dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn Diệp Lê liếc mắt một cái, gặp qua nhĩn tâm vô tình vứt bỏ đối

phương nữ nhân, nhưng chưa thấy qua như vậy vô tình, thậm chí còn thêm nhân gia giấy tờ.

Trong đó một cái trát đuôi ngựa tóc tuổi trẻ nữ hài nhìn về phía Diệp Lê ánh mắt lại nhiều một tia hâm mộ, nếu là nàng cũng có thể hướng đối phương như vậy không chút nào mềm lòng mà đoạn tuyệt quan hệ, thật là tốt biết bao, cũng sẽ không giống hiện tại ở vào Bùi đang cùng Doãn nhọt nhọt chi gian như vậy xấu hổ.

Diệp Lê tựa hồ cũng chú ý tới nàng ánh mắt, đối nàng hơi hơi mỉm cười, tuổi trẻ nữ hài, cũng chính là kìêu mộc nhìn nàng cười, ngây ngẩn cả người, ngốc ngốc nghĩ thầm, nàng so Doãn nhọt nhọt còn phải đẹp.

"Đi rồi, kìêu mộc." Cầm đầu một cái ăn mặc màu đen áo khoác, thoát nhìn nội liễm lãnh ngạnh bộ dạng tuấn lãng bất phàm tuổi trẻ nam tử bỗng nhiên kêu nàng một tiếng, một cái khác ăn mặc vàng nhạt váy dài mang theo đại kính râm xinh đẹp nữ hài cũng vẫn trụ nàng cánh tay, cười tủm tỉm địa đạo "Kìêu mộc, chúng ta đi thôi."

Kìêu mộc đầu tiên là nhìn nói chuyện tuổi trẻ nam tử, cũng chính là Bùi chính liếc mắt một cái, nhưng thực mau liền thu trở về đối bên người nữ hài nói, "Hảo, nhọt nhọt."

Một đám người đi ra quán bar, Diệp Lê nhìn kìêu mộc, còn có cái kia hẳn là gọi là Bùi chính nam tử hai người rời đi bóng dáng, khoe môi hơi cười, xoay người đi trở về.

Tiết Nhiên đi ra quán bar cửa kia trong nháy mắt, ký ức toàn tiêu, có quan hệ Diệp Lê còn có quán bar ký ức toàn bộ biến mất, hẳn ngờ ngác mà đứng ở cửa, thất hồn lạc phách địa đạo, "Ta như thế nào lại ở chỗ này?"

Theo kịp Nghiêm Chi Hành nghe thấy được những lời này, nhìn Tiết Nhiên tuấn tú trên mặt thoáng khổ cùng suy sút đã không còn nữa tồn tại, ngược lại xuất hiện chính là mờ mịt, ngây thơ.

Hắn bỗng nhiên minh bạch, Diệp Lê đã đem hắn ký ức hủy diệt, tuy rằng này có lẽ chỉ là nàng vì giảm bớt không cần thiết phiền toái, nhưng đối Tiết Nhiên tới nói, chưa chắc không phải một chuyện tốt, nếu có thể nói, hắn cũng tưởng quên mất hết cả.

Tác giả có lời muốn nói: Chạy xong một ngàn thật là muốn phê đi

Chương 75

Hiệu cần đột nhiên nhiệm vụ lại đến, lần này khách nhân tên là, chu 媿 xúc.

Diệp Lê đi vào thế giới này thời điểm, chính trực trên mảnh đất này đất cần ngàn dặm không thu hoạch, xác chết đói khắp nơi lưu dân tứ tán, nàng đứng ở cao cao đồng đất đỉnh núi, nhìn phía dưới quần áo tả tơi, xanh xao vàng vọt mọi người trong mắt còn có một chút mỏng manh hy vọng, khát vọng được đến triêu đình cứu tế cứu tế, còn có ông trời rũ lòng thương.

Mà Diệp Lê biết, hiện tại còn không phải nhất tuyệt vọng, ở tương lai, sẽ có dài đến mười mấy năm khô hạn, thậm chí bởi vì tình hình hạn hán mà dẫn phát nạn châu chấu, thiên tai lúc sau, không có lương thực ăn, chính là nạn đói.

Bọn họ trong mắt duy nhất cứu mạng rơm rạ, triêu đình cũng đã hủ bại bất kham, cứu không được bọn họ.

Diệp Lê không có vội vã đi tìm nhiệm vụ lần này khách nhân, mà là du tẩu tại đây phiến Tây Bắc đại địa thượng, dùng một chút lương thực liền có thể đổi đến linh hồn, một ngày nửa ngày, là có thể đổi đến thượng trăm

điều linh hồn, không cần dẫn bọn hán tiến vào Bát Hào Dương phủ, chỉ cần ở hiệp ước thư thượng họa cái áp, linh hồn liền đã bán ra, quả thực dễ dàng đến muốn mệnh.

Bát Hào Dương phủ rất ít có thể gặp được cơ hội như vậy, nạn đói lấy người tương thực mang đến sợ hãi thắng qua hết thủy, bọn họ sẽ gặp không chờ nổi mà cần đòi linh hồn của chính mình. Diệp Lê cũng sẽ không bỏ qua cơ hội như vậy, hắc ảnh cũng sẽ không cho phép nàng làm như vậy.

Để lại cho Diệp Lê thời gian cũng không nhiều lắm, thế giới này pháp tắc cũng sẽ không cho phép nàng mang đi quá nhiều linh hồn, nàng chỉ có thể tận khả năng mà từ giữa chọn lựa càng có giá trị linh hồn. Đừng tưởng rằng linh hồn liền không có đất rẻ sang hèn chi phân, đương nhiên là có, chính trực thuần khiết linh hồn giá trị sẽ cao chút, tiện vẫn đục linh hồn giá trị liền sẽ thấp chút.

Diệp Lê đi theo bọn họ cùng nhau đi, dần dần đi đến tình hình hạn hán không có bị ảnh hưởng đến địa phương, này dọc theo đường đi, nàng thấy nhiều bệnh tật, đói khát, còn có mọi người chính mình chi gian giao dịch.

Liền ở một lần nàng dùng một ít vàng bạc cùng một cái phụ nhân giao dịch nàng thọ mệnh sau, có người đuổi kịp nàng, đó là cái có chút vật thiếu niên, nhưng mơ hồ có thể nhìn ra được ngày sau tuần mỹ phong mạo, hắc cũng không phải lưu dân, mà là xen lẫn trong lưu dân bên trong mà vào thành, tựa hồ là ở tránh né người nào.

Ở chung quanh rốt cuộc không người khi, hắc đằng một tiếng thẳng tắp quỳ gối Diệp Lê trước mặt, "Tại hạ hạ tuyệt nghị, thù nhà khó báo, còn thỉnh tiền bối tương trợ."

Hắn rất sớm liền chú ý tới Diệp Lê thần bí khó lường, có thể cứu nhân sinh chết, lại có thể cho dư người khác lương thực vàng bạc.

Hạ tuyết nghi bồn xuất thân thư hương dòng dõi, áo cơm vô ưu, đáng giận người ôn gia bảo ôn gia huynh đệ chi nhất ôn phương lộc coi trọng hần tử tử, cưỡng bức không được thế nhưng đem hần một nhà giết chết, mà hạ tuyết nghi là duy nhất may mắn còn tồn tại trốn thoát, ôn gia bảo người cũng ở một đường đuổi giết hần, hần liền ra về lưu dân mới tránh được bọn họ tai mắt.

Diệp Lê nhướng mày, "Người muốn báo thù?"

Quỳ trên mặt đất đến nay chưa khởi thiếu niên nặng nề mà gật đầu một cái, trong mắt tràn đầy quật cường cùng đau xót.

Diệp Lê khước miệng hơi cong, "Hảo, ta thành toàn người. Vậy người trước nói cho ta, người muốn chính là cái gì?"

Hạ tuyết nghi nhấp khăn môi, nghĩ đến nếu ôn gia huynh đệ là ý vào cường ngạnh võ công tàn sát hần một nhà, kia hần cũng muốn học được một thân thượng thừa võ công, giết sạch rồi ôn gia bảo người. Trước kia cha mẹ các tử tử là hy vọng hần làm người đọc sách, nhưng hiện giờ triêu đình vô năng, công danh lại như thế nào, có thể trừng trị này đó ác nhân sao? Có thể vì nhà hần người báo thù cũng chỉ có chính hần.

Tưởng hảo sau hần liền ngẩng đầu đối Diệp Lê nói, "Tiền bối, ta muốn học võ công."

Diệp Lê cười cười, "Hảo, ta cũng sẽ không làm người nhần nhục phụ trọng khổ luyện võ công mười mấy năm, ta sẽ làm người hiện tại liền có được đủ để báo thù võ công, nhưng người muốn bắt một thứ tới đổi."

Hạ tuyết nghi nghe vậy đã sớm vui mừng quá đổi, không cần nghĩ ngợi nói "Tiền bối muốn cái gì đồ vật?"

"Ta muốn người thọ mệnh."

Thấy hạ tuyết nghi ngậy ngăn cả người không nói lời nào, Diệp Lê liền khẽ cười nói "Như thế nào, luyện tiếc? Muốn báo thù liền tốt nhất làm ra vút bỏ chuẩn bị."

Nghe vậy, hạ tuyết nghi lo lắng Diệp Lê bởi vì hắn chần chờ mà không muốn giúp hắn, lập tức nói "Ta nguyện ý, ta cái gì đều nguyện ý vút bỏ, bất quá, ta nếu là thọ mệnh đã hết, lại như thế nào đi vì ta người nhà báo thù."

Diệp Lê nói "Ta chỉ cho người một năm thời gian cho người đi báo thù, dư lại thọ mệnh liền đều là của ta."

Hạ tuyết nghi đối nàng nặng nề mà đập đầu ba cái, nói "Ta nguyện ý."

Làm xong này bút mua bán sau, Diệp Lê liền rời đi nơi đây, một cái lập chí muốn báo thù cũng không tích cãm đồng người trẻ tuổi cũng không đáng giá nàng đa lưu tâm, người như vậy, nàng thấy được quá nhiều.

Hạ tuyết nghi đối nàng tới nói bất quá là nàng đông đảo cãm đồng trung một bút, mà gặp được Bát Hào Dương phô đối hạ tuyết nghi tới nói lại là lớn lao cơ duyên, hắn trong một đêm thành tuyệt đỉnh cao thủ lúc sau, đệ nhất kiện là chính là đi tìm ôn gia bảo trả thù.

Đáng tiếc, hắn đi thời điểm không khéo, ôn gia ngũ huynh đệ đều không ở nhà, chỉ có một ít nữ quyến cùng hộ vệ tới chi lưu, hắn tuổi trẻ khí thịnh, còn làm không ra nhục người trong sạch việc, nhưng này đó nữ quyến đồng dạng hưởng thụ ôn gia huynh đệ đoạt tới gia tài châu báu, hắn nếu là khoan dung những người này, ai tới đáng thương hắn chết thảm thân nhân. Hạ tuyết nghi rút kiếm, trước hết giết ôn gia chó săn tới tới, sau đó một gian phòng một gian phòng mà đi vào đi giết bên trong nữ quyến.

Dương hắn đi vào cuối cùng một gian phòng thời điểm, nhìn đến lại là súc ở góc tường cãm kim thoa bảo hộ chính mình nhu nhược cô nương.

Nàng là ôn phương sơn nữ nhi, ôn nghi. Hạ tuyết nghi nhìn đến nàng, bỗng nhiên nhớ tới chính mình tỷ tỷ, giết chóc qua đi cận t ần một tia lương thiện chi tâm nảy lên trong lòng, hạ tuyết nghi đột nhiên có chút không hạ thủ được đi giết nàng, có lẽ ở nàng trong mắt, chính mình cùng diệt hấn mãn môn ôn gia huynh đệ không có gì bất đ ồng.

Hấn đem chính mình biến thành hấn nhất thống hận người, chính là hấn không có cách nào, hấn không bỏ xuống được cừu hận, cũng không nghĩ buông.

Cừu hận cùng lương thiện đan chéo ở bên nhau, hấn đã đối nàng không hạ thủ được, cũng làm không đến như vậy buông tha nàng, cho nên hấn điếm nàng ngủ huyết, đem nàng từ ôn gia bắt đi. Hấn mang nàng tới r ồi một chỗ sơn cốc, đây là hấn ẩn thân chỗ. Hấn cho rằng chờ hấn nghĩ kỹ r ồi, hấn liền có thể ngoan hạ tâm giết ôn nghi.

Nhưng hấn vẫn luôn không có tưởng hảo, thậm chí ở một ngày ngày ở chung, bị cái này văn tĩnh ôn nhu cô nương hấp dẫn, mà ôn nghi, lại làm sao không phải, cái này ở trong đêm tối tr ần mặc mà tuấn mỹ thiếu niên, cừu hận không thắng nổi yêu kia trong nháy mắt, ái chính là ái, không có cách nào phủ nhận.

Hai người ở vào nhất xấu hổ địa vị, nàng khuyên hấn buông cừu hận, cùng nàng đi qua bình tĩnh sinh hoạt, hạ tuyết nghi tưởng nói cho nàng, hấn có bao nhiêu hận ôn gia, lại ở nàng ôn nhu ẩn tình con người hạ nói cái gì cũng cũng không nói ra được.

Hạ tuyết nghi phóng túng chính mình sa vào với cùng ôn nghi tình yêu, đây là hấn chưa bao giờ thể hội quá tốt đẹp, mỗi một ngày phảng phất đ ầu tràn ngập hy vọng, đây là một giấc mộng, một cái từ ôn nghi bện, mà hạ tuyết nghi cam tâm sa vào mộng.

Nhưng là mộng, sẽ có tỉnh lại một ngày.

Hạ tuyết nghi trước sau nhớ rõ cùng Bát Hào Dương phô giao dịch, hẳn thời gian vô niê. Hẳn bắt đầu học được nói dối, cùng ôn nghi nói hẳn xuống núi đi mua chút ăn, đi lại là ôn gia bảo, trở về thời điểm hẳn còn sẽ mang một hộp ôn nghi muốn ăn bánh phục linh.

Năm tháng, hẳn cùng ôn gia ngũ huynh đệ không ngừng chu toàn, bọn họ tuy không bằng hạ tuyết nghi võ công cao cường, lại cáo già xảo quyết, thỏ khôn có ba hang, quỷ kế chằng chịt, thậm chí thương tới rồi hạ tuyết nghi.

Đương hạ tuyết nghi giết ôn gia năm lão cuối cùng một người khi, hẳn thọ mệnh cũng không đủ ba ngày.

Hẳn đi trước người nhà mộ trước thượng hương, nói cho dưới chín tuổi cha mẹ tử tử, hẳn đã giết kẻ thù, còn có, hẳn cưới ôn nghi, ôn gia nữ hài.

Hạ tuyết nghi không biết cha mẹ hẳn cùng tử tử có thể hay không trách hẳn, bất quá, hẳn thọ mệnh gần, tin tưởng thực mau là có thể nhìn thấy bọn họ, đến lúc đó lại hướng bọn họ đập đầu thỉnh tội. Hạ tuyết nghi chống nội thương về tới sơn cốc, nhìn thấy lại là đã biết chân tướng ôn nghi.

Hạ tuyết nghi thường thường đi ra ngoài liên tiếp vài thiên, trên quần áo lại có không trừ sạch sẽ vết máu, ôn nghi trong lòng sớm có hoài nghi, thẳng đến hôm nay biết hạ tuyết nghi muốn một mình đi cho cha mẹ dâng hương, nàng liền trộm hạ một chuyến sơn, biết được lại là ôn gia bảo môn môn bị giết tin tức.

Nàng thúc bá phụ thân giết nàng phu quân cả nhà, mà nàng phu quân cũng báo thù diệt nhà nàng môn môn, dữ dội châm chọc lại thật đáng buồn.

Nàng kim thoa rớt cuộc đâm vào hạ tuyết nghi ngực, hạ tuyết nghi không có phản kháng, chỉ ôn nhu mà nhìn về phía nàng, "Nếu có kiếp sau, người nhất định không cần làm ta kẻ thù nữ nhi, ta nhất định phải sớm gặp được người, chiều cố người, ái người, nhất sinh nhất thế."

Hạ tuyết nghi ngã vào nàng trong lòng ngực, ôn nghi khóc rống thất thanh, cuối cùng đẩy hẳn ra xác chết, chạy đi ra ngoài, nàng ở trong sơn cốc chạy vội, nàng tưởng, nàng chính là chết cũng muốn bị chết ly hạ tuyết nghi rất xa, nàng là ôn gia nữ nhi, không thể cùng kẻ thù chết cùng một chỗ, càng không thể, càng không thể sinh hạ kẻ thù hài tử.

Nàng nghiêng ngã lão đảo mà chạy vội, mãi cho đến sơn cốc chỗ sâu trong cuối, một chỗ sâu không thấy đáy hàn đàm, ôn nghi vượt ve chính mình bụng nhỏ, cuối cùng dùng hết chính mình cận t ần sức lực, nhảy vào hàn đàm.

Tác giả có lời muốn nói: Hôm nay song càng moah moah

Chương 76

Dừng lại thời gian mau không sai biệt lắm thời điểm, Diệp Lê rớt cuộc đã biết chu 媼 xúc là ai, chu, vì thế tri ều quốc họ. Mà chu 媼 xúc đó là đương kim hoàng đế trưởng nữ, phong hào trường bình công chúa, năm nay vừa lúc mãn năm tuổi.

Ngự Hoa Viên, khắp nơi đều là cổ bách lão hòe cùng kỳ hoa dị thảo, chi chít như sao trên trời đình đài điện các, ngang dọc đan xen hoa đường sỏi đá, một người hoa phục nữ đ ồng đi ở trong vườn, phía sau đi theo không ít cung nhân thái giám.

Nữ đ ồng đó là trường bình công chúa, nàng thân chịu hoàng đế sủng ái, bằng vào không chỉ có là chu sau đích nữ thân phận, càng ở chỗ nàng thông

tuệ hiểu chuyện. Bất quá lại hiểu chuyện tiêu nhi ở trĩ linh chi năm cũng có hoạt bát thời điểm, tiêu công chúa nếu là nổi lên hứng thú chơi khởi chơi trốn tìm, mặt khác cung nhân cũng chỉ có thể nhắm hai mắt đếm đếm, đếm tới mới bắt đầu tìm.

Trường bình dẫn theo váy ở trong vườn chạy nhanh, bỗng nhiên đụng vào một thân người thượng, nàng ngẩng đầu, lại thấy được một cái mỹ lệ không thua với trong cung bất luận cái gì một vị phi tử nữ tử, nàng kia thấy nàng vừa không hành lễ, cũng không nói chính mình là ai.

Trường bình banh khuôn mặt nhỏ, mang theo một tia rụt rè địa đạo "Bổn cung là trường bình công chúa, người là người phương nào, vì sao ta chưa bao giờ gặp qua người a?"

Diệp Lê mỉm cười nói, "Người chưa thấy qua ta, đó là bởi vì ta hôm nay mới đến trong cung tới, người là cái thứ nhất nhìn thấy ta người."

Khóe miệng nàng ngậm ý cười, đẹp cực kỳ, nhưng trường bình lại cảm thụ không đến nàng một tia thiện ý, này trong cung đầu lớn lên hài tử, tâm nhãn đều so tằm thường gia muốn thêm một cái, trường bình miễn cảm mà lui về phía sau hai bước, lại không muốn ở người xa lạ trước mặt địa chính mình công chúa tôn nghiêm, mẫu hậu dạy dỗ quá nàng, nàng là đại Minh triêu tôn quý công chúa.

"Hoàng cung xuất nhập đều là có ký lục, thủ vệ càng là nghiêm ngặt, sao có thể không có người gặp qua người?" Trường bình đọc từng chữ rõ ràng địa đạo, đến cuối cùng, nàng yên lặng nhìn về phía Diệp Lê,

"Nói, người là ai?"

Diệp Lê tươi cười càng thâm, thanh âm nhẹ nhàng chậm chạp nói, "Ta, ta là tới thực hiện người tâm nguyện người."

Nghe vậy trường bình hơi hơi nâng lên cằm, mang theo kiêu ngạo nói "Bổn cung là đại minh công chúa, thiên hạ đâu là ta phụ hoàng sở hữu, người có cái gì có thể cho ta?"

Diệp Lê tươi cười bất biến, "Công chúa nếu nói như vậy, ta cũng không có gì hảo thuyết, ta liền ở chỗ này, nếu là ngày nào đó công chúa bỗng nhiên có tâm nguyện, có thể tới nơi này tìm ta."

Nhoáng lên mắt công phu, trường bình liền phát hiện người không thấy, phía sau truyền đến cung nhân nôn nóng thanh âm "Công chúa, công chúa người ở đâu a?"

Cung nhân bọn thái giám tìm được trường bình công chúa khi, nàng còn thất thần thẫn thẫn, trong lòng không biết vì sao có chút buồn bã mất mát.

Trường bình không có đem chuyện này nói cho cung nhân, cũng không có nói cho mẫu hậu cùng phụ hoàng, này trong cung từ trước đến nay là không thể nói nhiều, này vốn chính là hết thủy đầu phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, một cái không biết thân phận tuổi trẻ nữ tử đột nhiên xuất hiện ở thâm cung, lời này nói ra đi, không biết sẽ đưa tới nhiều ít yêu ma quỷ quái, nàng chỉ đem cái này trở thành nàng một cái tiểu bí mật giấu ở trong lòng.

Đại Minh triều nhất được sủng ái công chúa như thế nào sẽ không có phiền não, liền kia cao cao tại thượng đế vương đâu có vô tận phiền não, trường bình lại như thế nào sẽ không có, nàng kính yêu chính mình phụ hoàng, kia nàng phụ hoàng phiền não cũng chính là nàng phiền não.

Trường bình tránh ở rèm trướng phía sau, nghe thấy nàng phụ hoàng giận mắng trên triều đình hèn hạ kém tài hạng người, mấy năm liên tục không hạn cứu tế chi công lại chậm chạp không được, thanh bình ở biên cảnh liên

tiếp tác loạn, triều đình phân tranh không thôi, đến nay không cái định luận.

Đại minh, ở đi hướng con đường cuối cùng, trường bình lần đầu tiên ý thức được sự thật này, cái gọi là triều thần sớm bị vàng bạc đồ đến béo ục ịch, đã quên đã từng chí hướng, quốc khố tiền bạc lại còn thừa không có mấy, liên nòng mẫu hậu cũng không thể không giảm bớt trong cung phí tổn, vì phụ hoàng giải quyết nỗi lo về sau.

Trường bình nhìn phụ hoàng mũ miện hạ lại tân trường ra đầu bạc, trong lòng chua xót, lần đầu tiên bình lui bên người cung nhân, chạy đến nơi đó, nắm chặt chu sắc góc váy, ra tiếng nói "Người không phải nói sẽ thực hiện ta tâm nguyện sao? Người ở đâu a? Mau ra đây được không?"

"Như thế nào, tiểu công chúa, người tốt cuộc tới."

Diệp Lê xuất hiện ở nòng phía sau, cuối cùng một ngày, nòng tốt cục là tới.

Trường bình xoay người, thấy là nòng lập tức trao một cái đã bắt được Diệp Lê góc áo, con người tràn đầy khát vọng, cùng với một tia không dễ phát hiện cầu xin, "Người đã nói sẽ thực hiện nguyện vọng của ta."

Diệp Lê ngẩng xồm xuống ' thân, con người ảnh ngược ra tôn quý tiểu công nương tràn đầy hoảng sợ cùng nôn nóng bộ dáng, nói "Ta là nói qua, vậy người chính là nghĩ kỹ rồi."

Trường bình gật gật đầu, "Ta muốn vì ta phụ hoàng phân ưu."

Diệp Lê mỉm cười nói, "Có thể, ta cho người an bang định quốc tài năng, làm người phụ hoàng lấy người vì kiêu ngạo."

Tiểu công chúa trên mặt nhin không được toát ra ý mừng tới, lại nghe Diệp Lê lại nói, "Bất quá, ta muốn người tình yêu."

"Tình yêu?" Trường bình có chút ngây thơ, nhưng cũng không chút nào để ý mà đáp ứng rồi, nàng là đại minh công chúa, hôn nhân tự do phụ hoàng mẫu hậu quyết định, không quan hệ tình yêu.

Diệp Lê đem trường bình dẫn vào Bát Hào Đường phôi, sau đó nhìn nàng ở hiệp nghị viết hạ tên của mình, trường năm thường kỷ tuy ấu, nhưng chữ viết lại đã mới gặp khí khái. Diệp Lê ở trường mặt bằng trước nhẹ nhàng vung tay lên, nàng liền lâm vào ảo cảnh bên trong.

Nàng ngày sau sẽ trở thành lệnh nàng phụ hoàng cùng toàn bộ đại minh đầu kiêu ngạo công chúa, nhưng nhậm nàng lại thông minh tuyệt đỉnh, ở đại thế trước mặt như cũ là tổn công vô ích. Dốc hết sức lực, tận tâm tận lực dưới, lại là bất lực.

'Dawn' quán bar, Diệp Lê đang ở tự mình chiêu đãi một vị khách nhân, kìêu mộc. Nàng không nói gì, chỉ là lẳng lặng mà ở điếu rượu, điếu một ly kìêu mộc muốn Margaret.

Kiêu mộc tiếp nhận tới tò mò mà nhìn này ly rượu Cocktail, nàng chưa bao giờ uống qua rượu Cocktail, sợ dĩ sẽ điếm là vì Margaret sở đại biểu cái kia quảng làm người biết câu chuyện tình yêu.

"Đây là Los Angeles quán bar điếu tửu sư Jean Durasa đoạt được 1949 năm nước Mỹ rượu Cocktail đại tái quán quân tác phẩm, hẳn cho nó lấy tên này là vì kỷ niệm hẳn quá cố người yêu Margaret."

Diệp Lê đứng ở quầy bar sau, ngữ điệu nhẹ dương mang theo ý cười nói, "Dùng Mexico quốc rượu cây thừa vì rượu Cocktail cơ rượu, dùng

chanh nước toan vị đại biểu trong lòng chua xót, dùng sương muối ý dụ hoài niệm nước mắt."

Làm một cái đi đầu tử sư, Diệp Lê đối này đó chuyện xưa cũng là hạ bút thành văn.

"Thật là một đoạn cảm động câu chuyện tình yêu a, ái cùng nước mắt đi đầu ra rượu." Khi ấy một thở dài, nhấm nháp này ly rượu tựa như ở nhấm nháp này ái nhân rời đi đau đớn giống nhau, nàng khước mắt hơi hơi ướt át, không biết bởi vì lần đầu tiên uống như vậy rượu bị kích thích tới rồi, vẫn là, nghe người khác chuyện xưa, chảy chính mình nước mắt.

Người một khi uống xong rượu, liền thích thổ lộ tiếng lòng lên, có chút ở thanh tĩnh thời điểm nói không nên lời nói, ở ngay lúc này là có thể nói ra. Đây cũng là Diệp Lê sẽ khai quán bar, học tập đi đầu tử sư nguyên nhân.

Khi ấy một chuyện xưa rất đơn giản, nàng cùng Bùi chính, Doãn nhọt nhạt là ở nhà thuộc trong đại viện từ nhỏ cùng nhau lớn lên bạn tốt, mà đồng thời, nàng cùng Doãn nhọt nhạt cũng đều thích Bùi chính. Bùi chính thực ưu tú, là bạn cùng lứa tuổi trung học trong bầy gà người kia, Doãn nhọt nhạt cũng không kém, xinh đẹp mê người, lại có giáo dưỡng, là rất nhiều nhân tâm trung nữ thần. Cùng bọn họ một đối lập, khi ấy một muốn âm thầm không ánh sáng nhiều, sợ dĩ bọn họ ba người sẽ cùng nhau chơi, đó là bởi vì ba người phụ thân là cộng đồng chiến hữu, mà bọn họ ba người vòng cũng so những người khác muốn thân mật đến nhiều.

Khi ấy một vẫn luôn cho rằng Bùi chính sẽ cùng Doãn nhọt nhạt ở bên nhau, những người khác cũng là như vậy cho rằng, bọn họ thoát nhìn là như vậy xứng đôi, có người bởi vậy trêu ghẹo quá bọn họ, nhưng Bùi chính người như vậy, không ai dám ở trước mặt hắn nói giỡn, mà Doãn nhọt nhạt cũng là đem khi ấy một kéo đến bên người, cười nói "Một một còn không có tìm bạn trai đâu, ta mới không cần ném xuống nàng một người."

Hết thầy ở tốt nghiệp đại học kia một ngày thay đổi, kì ầu mộc phụ thân bởi vì tai nạn xe cộ qua đời, mà Bùi chính phụ thân ở giúp kì ầu mộc xong xuôi tang sự sau, lấy ra một trương giấy, mặt trên viết Bùi đang cùng kì ầu mộc oa oa thân, có hai người phụ thân thân thủ ấn dấu tay. Kì ầu mộc mẫu thân ở sinh nàng thời điểm li ền khó sinh mất sớm, hiện tại nhà nàng cũng không có gì người, Bùi chính phụ thân trịnh trọng mà làm Bùi đang cùng kì ầu mộc đính hôn, hai năm sau lại kết hôn.

Bùi chính đáp ứng r ồi, một tháng sau đính hôn diễn lễ thượng, kì ầu mộc thành Bùi chính vị hôn thê.

Kì ầu mộc cảm giác chính mình trộm đi Doãn nhọt nhạt hạnh phúc giống nhau, cứ việc Doãn nhọt nhạt như cũ sẽ đối nàng cười, chưa bao giờ có nhắc lại quá nàng thích Bùi chính sự, nhưng kì ầu mộc lại sẽ cảm thấy rất khổ sở, còn có bên cạnh người sau lưng nghị luận, nàng đều biết, đơn giản là nàng không xứng với Bùi chính, đoạt bạn tốt nam nhân. Nói như vậy, nàng thậm chí không có dũng khí đi phản bác, ngược lại là Doãn thiên khó được sửa lại ôn nhu mà đau mắt bọn họ một đốn sau, nói như vậy nàng li ền không còn có nghe qua.

Doãn nhọt nhạt là cái hảo nữ hài, tuy rằng từ nhỏ nhìn ôn ôn nhu nhu, yếu đuối mong manh, lại sẽ đem so nàng tiểu nhân kì ầu mộc hộ ở sau người. Mà kì ầu mộc nhìn tùy tiện, nhưng kỳ thật là cái thực yếu đuối hài tử, tựa như hiện tại, nàng đã cảm thấy thực xin lỗi nhọt nhạt, lại nói không nên lời hủy bỏ hôn ước nói, bởi vì nàng thích Bùi chính, thực thích thực thích, từ nhỏ thời điểm li ền thích thượng hẳn,

Kì ầu mộc cũng cảm thấy chính mình thật sự thực ti tiện.

Nàng nói cho Diệp Lê, nàng kỳ thật rất muốn làm hảo, làm một cái có thể xứng đôi Bùi chính vị hôn thê, nhưng lại luôn là đem sự tình khiến cho càng không xong, cũng đem bọn họ ba người quan hệ làm cho càng xấu hổ.

Bùi chính rất ít cười, hần tựa như hần quân nhân phụ thân giống nhau, trầ mặ mà nội liễm, cái gì tâm tư đều không có biểu lộ ở trên mặt, mà Doãn nhọt nhạt, nàng cũng tổng có thể cười được. Đúng rồi, nàng quên nói cho Diệp Lê, Doãn nhọt nhạt vẫn là cái đại minh tinh, là hoa diêu công ty, nàng mẫu thân chính là làm giới giải trí phía sau màn công tác, cũng thuận lý thành chương mà đem nàng mang vào giới giải trí trung, hỏn đến cũng là như cá gặp nước.

Ở ki ầu mộc trong lòng, Doãn nhọt nhạt, là một cái trời sinh li ền sống ở đèn tụ quang hạ lấp lánh sáng lên nữ hài.

Mà ki ầu mộc, vĩnh viễn là cái gì đều làm không tốt, muốn bọn họ hỗ trợ, muốn bọn họ bảo hộ tiêu muội muội. Nàng không có biện pháp tàng khởi chính mình tâm tư, cũng không có biện pháp cười đến làm không khí hòa hợp lên, nàng cảm thấy mỗi một ngày đều quá rất khó chịu.

Diệp Lê tổng có thể làm một cái tốt nhất nhất an tĩnh lắng nghe giả, nàng làm ki ầu mộc cảm giác được tâm linh bình tĩnh, có thể tận tình mà thổ lộ nàng tiếng lòng, bên người nàng đã không có người như vậy, không có thân nhân, trừ lần đó ra, thân mật nhất hai người chính là Doãn nhọt nhạt cùng Bùi chính.

Nhưng nàng có thể đối bọn họ nói cái gì đâu? Nói đem Bùi chính còn cấp Doãn nhọt nhạt, vẫn là hỏi Bùi chính rốt cuộc có hay không từng yêu nàng.

Chương 77

An tĩnh quán bar, u lam tinh quang dưới đèn,

Diệp Lê nói cho ki ầu mộc, "Ta có thể giúp người."

Kiêu Mộc không chút nghi ngờ hỏi "Người muốn như thế nào giúp ta?" Nàng vốn dĩ chính là một cái thực dễ dàng tin tưởng người khác người.

Diệp Lê mỉm cười nói, "Nếu này đoạn ái làm người thống khổ, vậy người liền đem nó cần cho ta, ta làm người có được một cái không giống người thường tân nhân sinh, người sẽ thỏa mãn."

"Cần ồ?" Kiêu Mộc có chút nghi hoặc,

"Đúng vậy, ta lấy đi người tình yêu, người liền sẽ không thống khổ, cũng không cần bởi vì Bùi đang cùng Doãn nhọt nhọt mà cảm thấy thương tâm."

Cũng không biết là uống say, vẫn là Diệp Lê nói quá mức mê hoặc nhân tâm, kiêu Mộc chậm rãi gật gật đầu.

Đương nàng lại lần nữa đi ra 'Dawn' quán bar thời điểm, nàng đã mất đi tình yêu.

Rất nhiều người đối tình yêu khát vọng không được, lại có người không vì danh lợi không vì hạnh phúc mà đem nó vứt đi, bởi vì sợ hãi tình yêu mang đến thống khổ, kiêu Mộc vẫn luôn đang trốn tránh, trốn tránh Bùi chính ái Doãn nhọt nhọt sự thật, đến cuối cùng nàng còn muốn dựa vào cần ồ, đi trốn tránh nàng ái, nàng thống khổ, nàng cầu mà không được.

Nàng biết, từ giờ khắc này bắt đầu, nàng vĩnh viễn đầu sẽ là cái kẻ thất bại, bởi vì nàng yếu đuối.

Kiêu Mộc hướng Bùi chính đưa ra giải trừ hôn ước, mà Bùi đang ở trầm mặc thật lâu lúc sau, đáp ứng rồi. Mất đi tình yêu kiêu Mộc rất cuộc có thể tiêu sái mà cùng Doãn nhọt nhọt chia tay, bước lên đi xa lộ trình.

Nàng đi kia một ngày, Doãn nhọt nhạt khóc thực thương tâm, nàng tốt nhất bằng hữu rời đi nàng.

Kiêu mộ đi rồi, tất cả mọi người cho rằng Doãn nhọt nhạt sẽ cùng Bùi đang ở cùng nhau, nhưng là không có, giống như kiêu mộ mới là liên hệ bọn họ ràng buộc, kiêu mộ đi rồi, ràng buộc cũng liền chặt đứt, bọn họ chỉ gian quan hệ cũng biến mới lạ, mới lạ đến giống như một cái người xa lạ.

Không có người biết, Doãn nhọt nhạt cùng Bùi đang có quá như vậy một đoạn đối thoại,

"Người ái người là mộ mộ, đúng không?"

Tấn trâm mặc thật lâu sau, Bùi chính làm như thờ dài nói "Ta cũng không biết, ta hẳn là ái nàng."

Doãn nhọt nhạt nhìn Bùi chính đôi mắt, nói "Bùi chính, người thật là cái hồn đàn,"

Hắn chưa từng có chân thật biểu lộ quá hẳn tâm ý, hắn đáp ứng rồi cùng kiêu mộ đính hôn, nhưng kết quả lại là đã làm Doãn nhọt nhạt có ảo tưởng, lại cấp không được kiêu mộ một tia cảm giác an toàn.

Hắn không chỉ có thương tổn nàng cảm tình, còn hại nàng mất đi tốt nhất bằng hữu.

Mà Doãn nhọt nhạt, nàng ái Bùi chính không giả, chính là nàng cũng thực để ý kiêu mộ a, kiêu mộ cùng Bùi đối diện nàng tới nói giống nhau quan trọng.

Doãn nhọt nhạt, sau lại không còn có gặp qua kiêu mộ cùng Bùi chính hai người, nghe nói kiêu mộ vẫn luôn mãi thế giới chạy loạn, chụp rất nhiều ảnh chụp, còn đạt được vài hạng giải thưởng lớn, đã từng bị hai

người bọn họ quang mang sở che đây kiêu mộ cũng rốt cuộc nở rộ ra chính mình mỹ lệ.

Mà Bùi chính, nghe nói hẳn chống đậy rất nhiều lần an bài thân cận, vẫn luôn vẫn duy trì độc thân.

Không có người biết, kỳ thật Bùi chính cũng từng là Bát Hào Dương phô khách nhân,

Liền ở ba năm trước đây, Bùi đang từ tiểu yêu thương hẳn nãi nãi bệnh nặng không dậy nổi, mọi người bao gồm phụ thân hẳn đều từ bỏ hy vọng, kiêu mộ cùng Doãn nhọt nhạt đều khuyên hẳn tiếp thu hiện thực, nhưng hẳn lại tìm được rồi Bát Hào Dương phô.

Hắn tưởng hẳn nãi nãi hảo lên,

Diệp Lê nói cho hẳn, "Ta muốn người tình yêu, người tình yêu có thể đổi lấy người nãi nãi 5 năm thọ mệnh."

Bùi chính đáp ứng rồi.

Hiệu cần đờ sớm đã lấy đi rồi hẳn tình yêu, hẳn sẽ không ái kiêu mộ, cũng sẽ không ái Doãn nhọt nhạt, hẳn sẽ không yêu bất luận kẻ nào.

Bùi chính ký ức nói cho hẳn, hẳn là ái kiêu mộ, cho nên hẳn đừng ý cùng kiêu mộ đính hôn, hẳn sẽ đổi kiêu mộ hảo, thực hảo thực hảo, làm một cái hảo tượng phụ thậm chí là một cái hảo phụ thân, tuy rằng hẳn đã không biết tình yêu là cái gì.

Nhưng kiêu mộ không có từ đoạn tình yêu này cảm nhận được chút nào hồi báo tình yêu, chỉ là nàng ở một bên tình nguyện thôi.

Sau lại tất cả mọi người ở bởi vì hẳn thương tổn hai cái hảo nữ hài mà chỉ trích hẳn, phụ thân hẳn cũng cảm thấy thực xin lỗi chính mình chiến hữu, nhưng Bùi chính trâm mặc trung cũng không khỏi mê mang, hẳn không biết chính mình làm sai cái gì, có lẽ ở cậ̀m đ̣ồ tình yêu lúc sau lại đi tiếp thu người khác ái, bản thân chính là một loại thương tổn.

Mất đi tình yêu người, li ền người khác tình yêu cũng không chiếm được.

Bùi chính nghĩ như vậy nói.

Hiệu cậ̀m đ̣ồ tình trên vách lại xuất hiện tân tên, mà nhiệm vụ lần này lại là làm Diệp Lê hơi hơi nhú mào, cậ̀m đ̣ồ vật giống nhau từ hiệu cậ̀m đ̣ồ lão bản tới quyết định, hiệu cậ̀m đ̣ồ rất ít có nói rõ hướng khách nhân đòi lấy cậ̀m đ̣ồ vật. Lần này bị lựa chọn người kêu Trương Vô Kỵ, mà Bát Hào Đương pho nói rõ muốn chính là hẳn, khí vận.

Này tự nhiên cũng là hắc ảnh ý chí.

Khí vận, không phải vận khí, hai người tuy có cùng loại, nhưng lại t ền tại bất đ ồng, người thường trên người t ền tại chính là vận khí nói đến, nhưng có được khí vận người còn lại là ngàn thế muôn đời đã tu luyện phúc duyên, hội tụ ở này một đời, gặp dữ hóa lành, số phận thâm hậu, thậm chí có thể vinh đ ăng chí tôn.

Vận khí tốt người, Diệp Lê không phải không có gặp qua, Lục Tiêu Phụng chính là một cái, nhưng hẳn vận khí xa xa không có đến khí vận tình trạng này.

Dĩ vãng hiệu cậ̀m đ̣ồ lão bản kh ạ̉ng định cũng gặp qua người mang khí vận người, đáng tiếc đ ều không có cái gì ghi lại lưu lại, Diệp Lê nhưng thật

ra đối l ần này khách nhân cảm thấy hứng thú chút. Người mang khí vận người, không biết gặp được Bát Hào Dương ph ờ có thể hay không cũng có thể gặp dữ hóa lành.

Diệp Lê tới r ồi thế giới này sau, hoa không ít công phu lại biến tìm không được Trương Vô Kỵ người này, theo lý thuyết người mang khí vận người nhất định không phải vô danh hạng người, chẳng lẽ Trương Vô Kỵ còn chưa sinh ra tại đây trên đời.

Loại này suy đoán đảo cũng là có thể có thể, li ền ở Diệp Lê không chút để ý chờ đợi Trương Vô Kỵ xuất hiện khi, lại ngoài ý muốn ở một chỗ vách núi gặp một đôi lâm vào tuyệt cảnh v ợ ch ồng.

Nữ tử một thân áo tím, là cái dung nhan cực mỹ dị vực mỹ nhân, nam tử dung mạo cũng không kém, phong lưu tiêu sái, lại thân trung kịch độc, không sống được bao lâu.

Diệp Lê nhìn nhi ều bọn họ hai mắt, đôi mắt hơi l ẻ, bỗng nhiên đối hiện giờ duy nhất thanh tỉnh áo tím nữ tử nói "Này độc ta có thể cứu."

Áo tím nữ tử, cũng chính là Minh Giáo ti ền nhiệm Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti nghe vậy, đỡ phu quân Hàn Thiên Diệp ở Diệp Lê trước mặt quỳ xuống, nàng cũng dứt khoát, một chút đầu không ước át bản thủ v ề phía Diệp Lê cầu đạo "Mong rằng cô nương cứu ta phu quân."

Nàng cùng Hàn Thiên Diệp mới từ H ồ Diệp Cốc trở v ề, kia H ồ Thanh Ngưu lấy nàng đã phi Minh Giáo người trong cự tuyệt trị liệu Hàn Thiên Diệp, không có H ồ Thanh Ngưu, Đại Khỉ Ti thật sự không thể tưởng được còn có thể tìm được ai cứu nàng phu quân Hàn Thiên Diệp.

Hàn Thiên Diệp thân trung kịch độc, môi tím đen, chỉ có thể miễn cưỡng hơi hơi mở to mắt, dựa vào Đại Khỉ Ti trên vai.

Diệp Lê nhìn quỳ rạp xuống nàng trước mặt hai vợ chồng, khước miệng một câu, ng ỡ xồm xuống ' thân tới, duỗi tay sờ hướng Đại Khỉ Ti bụng nhỏ, Đại Khỉ Ti nguyên bản có võ công bản năng muốn tránh đi, nhưng nghĩ đến đối phương có lẽ là có thể cứu phu quân hy vọng, vẫn là nhấp môi, không có tránh đi. Chỉ thấy Diệp Lê nhẹ nhàng xoa nàng bụng nhỏ, mỉm cười nói, "Ta muốn đưa nhỏ này."

Nàng chậm rãi đứng dậy, khước miệng mỉm cười mà nhìn về phía Đại Khỉ Ti, "Người đem đưa nhỏ này cho ta, ta liền chữa khỏi phu quân của người."

Đại Khỉ Ti đã mang thai sự, hai vợ chồng chính mình đều biết được, nhưng không nghĩ tới sẽ bị người khác nhìn ra, người này còn mở miệng dùng hài tử trao đổi Hàn Thiên Diệp mệnh.

Hàn Thiên Diệp giãy giụa mà ng ặng đầu, thanh âm suy yếu địa đạo, "Đại Khỉ Ti, không c ần, không c ần....."

Đại Khỉ Ti tràn đầy nhu tình mà nhìn h ắn một cái, cuối cùng hạ quyết tâm ng ặng đầu đối Diệp Lê nói, "Ta nguyện ý."

Nàng ái Hàn Thiên Diệp th ắng qua hết thảy, vì cứu tính mạng của h ắn, mặc dù chí thân cốt nhục, Đại Khỉ Ti cũng nguyện ý hy sinh.

Diệp Lê trên cao nhìn xuống mà nhìn nàng, mỉm cười nói, "Hảo."

Một cái mệnh đổi nửa cái mạng, đây là bút không t ỡ mua bán.

Đại Khỉ Ti cùng Hàn Thiên Diệp về sau sẽ không lại có nhi nữ, mà bọn họ cực khổ cũng xa xa không có kết thúc, Đại Khỉ Ti c ần đ ồ đưa nhỏ này Hàn chiêu hồn sẽ là nàng miễn trừ Ba Tư giáo hoả hình duy nhất bảo hộ, vận mệnh của nàng có lẽ sẽ so nguyên bản muốn càng bi thảm, nhưng ít ra nàng hiện tại sẽ không hối hận.

Mà từ Đại Khỉ Ti trong miệng, Diệp Lê cũng rất cuộc biết được một tia về Trương Vô Kỵ manh mối, nàng lời nói là, "Ta chưa từng nghe qua Trương Vô Kỵ tên này, nhưng tạ tam ca từng cho hấn tân sinh ra nhi tử đặt tên vì không cố kỵ."

Trên giang hồ có đần đỏi, Võ Đang trường ngũ hiệp Trương Thúy Sơn ở dương đao đại hội hậu sinh chết chưa biết đã có mười năm, cùng chi nhất cùng mất tích còn có thiên ưng giáo giáo chủ chi nữ Ân Tố Tố, Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn, cũng chính là Đại Khỉ Ti trong miệng tạ tam ca.

Diệp Lê toại tính toán đi núi Võ Đang nhìn xem, nàng không có lựa chọn trực tiếp không gian thuận di đến núi Võ Đang, mà là một đường đi đi dừng dừng, đảo nghe xong không ít giang hồ sự, võ lâm chí tôn, bảo đao đờ long, hiệu lệnh thiên hạ, mạc dám không từ, ý thiên không ra, ai cùng tranh phong.

Xét đến cùng, bất quá là thiên hạ nhốn nháo toàn vì lợi lui, thiên hạ rộn ràng toàn vì lợi tới, người lòng tham cùng dục vọng ở quấy phá.

Đi hướng Võ Đang trên đường, tới gần ban đêm, Diệp Lê tới rồi một chỗ Hán Thủy bờ sông qua sông, nhà đồ là cái giản dị trung hậu hán tử, làm Diệp Lê thoáng để ý chính là hấn nữ nhi, ước chừng mười tuổi tả hữu, quần áo tẻ cũ, trần trụi hai chân, tuy là nhà đồ bần nữ, nhưng dung nhan tú lệ, mười phần là cái tuyệt sắc mỹ nhân phi.

Diệp Lê ngẩng ở trong khoang thuyền, đối với kia đang ở vá áo tiêu cô nương cười hỏi "Người tên là gì?"

Kia tiêu cô nương cũng không e lệ, thanh âm rõ ràng nói, "Ta kêu Chu Chỉ Nhược."

Diệp Lê không có xem nhẹ trong lòng xuất hiện hơi hơi cảm ứng, nhắm mắt lại, đi dạo thám biết cái này tiêu cô nương quá khứ cùng với, tương lai.

Chu Chỉ Nhược có chút nghi hoặc vì cái gì cái này lớn lên cực hảo xem tỷ tỷ sẽ đang hỏi nàng tên sau nhắm mắt lại, nhưng cũng ngoan ngoãn mà không có hỏi nhiều, tiếp tục vá áo.

Nửa tức sau, Diệp Lê lại mở mắt ra tới, đã minh bạch ở nhìn thấy cái này tiêu cô nương khi rất nhỏ cảm ứng là cái gì, nàng cũng rất cuộc đã biết Trương Vô Kỵ là người nào.

Trương Thúy Sơn cùng Ân Tố Tố chi tử, Trương Vô Kỵ, năm nay mười tuổi, sắp từ băng hỏa đảo trở về trải qua trong đời lần đầu tiên biến cố.

Chu Chỉ Nhược thực ngoan ngoãn cũng thực hiểu chuyện, phùng xong rồi quần áo liền đi giúp nàng cha làm cơm chiều, nhà đồ sinh hoạt thanh bình, ngày thường ăn bất quá là chút cháo rau, ngẫu nhiên bắt tới cá đều là chờ cập bờ thời điểm bán đổi thành tiền bạc.

Chỉ sợ không ai có thể nghĩ đến, cái này thanh bình non nớt nhà đồ nữ có một ngày sẽ trở thành trong chốn võ lâm tuyệt đỉnh cao thủ, cao cao tại thượng, phong hoa tuyệt đại đường đường nhất phái chưởng môn.

Mà Chu Chỉ Nhược hiện tại chính là phùng một chén cháo rau lại đây đưa cho Diệp Lê, cũng có chút ngưng ngưng địa đạo, "Trên thuyền không có gì mặt khác ăn, mong rằng khách nhân không cần ghét bỏ."

Diệp Lê lắc lắc đầu, "Ta không cần, chính người ăn đi."

Chu Chỉ Nhược chớp chớp mắt, "Chính là tỷ tỷ người giống như một ngày đều không có ăn qua thứ gì? Cha nói người không ăn cơm sẽ khó chịu sẽ sinh bệnh."

Diệp Lê hơi hơi mỉm cười, "Ta sẽ không, ta sẽ không đói, cũng sẽ không sinh bệnh."

Đói khát, bệnh tật sớm đã ly nàng mà đi, vĩnh viễn cũng sẽ không xuất hiện.

Chu Chỉ Nhược nghe không hiểu nàng lời nói, nhưng cũng không có lại tiếp tục, phủng cháo trở về cùng nàng cha cùng nhau ăn. Tối rồi buổi tối, Chu Chỉ Nhược cha còn ở sào chống mái chèo, mệt mỏi cũng chỉ là đánh cái ngủ gật mà thôi. Chu Chỉ Nhược tắc lại trở về khoang thuyền, nương mỏng manh đèn dầu khe hở quần áo, lấy nàng gia cảnh là mua không nổi quần áo mới, chỉ có thể đem quần áo cũ phá liền lại bỏ.

Diệp Lê bỗng nhiên ra tiếng nói, "Người nhưng có nghĩ tới, gặp qua thượng cùng hiện tại hoàn toàn bất đồng nhật tử?"

Chu Chỉ Nhược ngẩn người, không lĩnh hội Diệp Lê lời nói chân ý, chỉ là tình hình thực tế nói, "Không nghĩ tới, hiện tại cùng cha ở bên nhau liền khá tốt, Chỉ Nhược không dám lại xa cầu mặt khác."

Diệp Lê khuôn mặt ở tối tăm ánh đèn hạ có chút mơ hồ không rõ, "Có lẽ cái kia nhật tử, người sẽ áo cơm vô ưu, tùy tâm sở dục, chỉ là, thiếu một cái cha mà thôi."

Chu Chỉ Nhược nghe nàng lời nói, lại vô có cảm thấy có chút sợ hãi, nước mắt cũng mấy dục ở hốc mắt đảo quanh, "Ta đừng rời khỏi cha, Chỉ Nhược chỉ nghĩ b ấ cha....." Lại hiểu chuyện thông tuệ cũng bất quá là cái tiểu hài tử thôi.

Diệp Lê hơi hơi mỉm cười, không nói chuyện nữa, mà là xoay người nằm xuống.

Tác giả có lời muốn nói: Hôm nay canh một cuối tuần vui sướng moah moah

Chương 78 thành

Ngày hôm sau sáng sớm, thuyền liền cập bờ, Diệp Lê cấp tiển dò không ít, Chu Chỉ Nhược cha vợ vàng chổi từ nói, "Cô nương, không có nhiều như vậy."

Diệp Lê không có thu hữ, chỉ nói, "Ta cấp trước nay đều là nhiều như vậy, các người nên thu cũng là nhiều như vậy."

Chu Chỉ Nhược cha bỗng nhiên trong lúc nhất thời mềm yếu đi xuống, không có nói nữa, Diệp Lê ánh mắt dừng ở hẳn phía sau tiêu cô nương Chu Chỉ Nhược, ý vị không rõ địa đạo một câu, "Hy vọng người tương lai có thể như người mong muốn."

Liền ở Diệp Lê không vợ không chặm mà đi trước Võ Đang khi, núi Võ Đang thượng lại là vui mừng dị thường, rơi xuống không rõ đã mười năm Trương Thúy Sơn đã trở lại, còn mang về hẳn thể tử Ân Tố Tố. Thầy trò, sư huynh đệ cửu biệt gặp lại, không cấm hỉ cực mà khóc.

Nhưng mà vui mừng qua đi, Võ Đang mọi người lại thấy hai vợ chồng mặt ủ mày chau, vừa hỏi dưới mới biết hẳn hai người ái tử không cố kỵ ở trở về trên đường bị nguyên người cao thủ cấp bắt đi, vì chỉ sợ cũng là Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn còn có trong tay hẳn đòng bảo đao rơi xuống. Mọi người sôi nổi cân nhắc đối sách khi, một cái đạo đồng vợ vợ vàng vàng chạy tiến vào, hành lễ nói "Có cái bạch y tiên sinh mang theo cái mười tuổi hài tử, nói là ngũ sư thúc nhi tử Trương Vô Kỵ."

Ân Tố Tố nghe vậy, cũng bất chấp hỏi lại đi xuống, liền chạy như bay tới rẫy dưới chân núi, quả nhiên như kia đạo đồng lời nói, dưới chân núi giải kiếm bia bên đang có một bạch y thanh tuấn nam tử, mà bắt lấy ống tay áo của hắn đúng là nàng bị bắt đi ngày ngày tưởng niệm nhi tử, Trương Vô Kỵ.

Trương Vô Kỵ thấy mẫu thân, buông lỏng ra vẫn luôn bắt lấy Lão Bạch ống tay áo, bỏ nhào vào Ân Tố Tố trong lòng ngực, khóc hô "Mụ mụ".

Chạy tới Trương Thúy Sơn cùng Võ Đang mọi người nhìn thấy một màn này cũng là chua xót vui sướng, Trương Thúy Sơn đầu tiên là nhìn nhìn thê tử trong lòng ngực ái nhi, sau đó ánh mắt chuyển hướng về phía Lão Bạch, mặt lộ vẻ nghi hoặc nói, "Vị này chính là?"

Trương Vô Kỵ từ mẫu thân trong lòng ngực lên, lau lau nước mắt, nói "Cha, là Bạch tiên sinh đem ta từ đám kia người xấu trong tay cứu ra."

Hắn bị người đánh vụng sau, vừa tỉnh tới đã bị nhốt ở một gian đại trong phòng, tay chân còn bị trói ở, không ngừng có người hỏi hắn nghĩa phụ ở đâu, hắn không nói, bọn họ liền đánh hắn, còn ở ngực hắn chụp hai chưởng, làm hắn cảm thấy lại lãnh lại nhiệt. Sau lại Bạch tiên sinh liền xuất hiện, mê đi những người đó, đem hắn cứu ra tới, bất quá lại nói một câu làm hắn nghe không hiểu nói, "Chậm một bước, xem ra đây là số mệnh đi."

Nghe vậy không chỉ có là Ân Tố Tố, Trương Thúy Sơn, chính là bọn họ phía sau Võ Đang mọi người đều trịnh trọng về phía Lão Bạch chấp tay nhất bái,

"Không biết Bạch tiên sinh là người phương nào, lần này đại ân ta phụ thê / Võ Đang trên dưới, vô cùng cảm kích."

Lão Bạch ôn hòa cười nói, "Ta họ Bạch, kẻ hèn vô danh người."

Có thể từ thắng qua Trương Thúy Sơn Ân Tố Tố Du Liên Chu ba người nguyên người cao thủ trong tay cứu ra không cố kỵ tất nhiên không phải cái gì vô danh tiêu bối, chỉ là nếu hấn không muốn nhiều lời, mọi người cũng sẽ không hỏi nhiều đi xuống.

Lão Bạch lại nói, "Các người vẫn là trước nhìn xem đũa nhỏ này đi, hấn đã bị hàn độc."

Nghe vậy mọi người lại là cả kinh, Ân Tố Tố vội vàng nhìn một chút hài tử tứ chi cùng thân thể, quả nhiên hàn độc nhập thể, bị thương không nhẹ. Bọn họ không ai gặp được quá loại này thương, vì thế liền mang theo hài tử đi gặp Trương Thúy Sơn sư phụ Trương Tam Phong, hy vọng hấn lão nhân gia có biện pháp.

Lão Bạch cũng bị mời thượng núi Võ Đang, Trương Tam Phong dò xét hài tử thương thể lại cũng là may mắn chừa, nói chính mình vô pháp cứu trị, nhưng nếu có thể mượn đến Thiếu Lâm Cửu dương thần công có lẽ có thể trừ khử hàn độc.

Tới gần Trương Tam Phong ngày sinh ngày, hai vợ chồng chỉ có thể trước đem việc này buông, đợi ngày ấy Thiếu Lâm cao tăng tới Võ Đang lại luận việc này.

Trương Tam Phong nhưng thật ra đối Lão Bạch rất có hảo cảm, dù chưa phát giác đối phương người mang võ công, nhưng cũng tuyệt không phải cái người thường, vì thế, Lão Bạch liền ở Võ Đang trụ hạ, cùng nhau tham gia Trương Tam Phong trăm tuổi ngày sinh.

Võ Đang chương môn trăm tuổi ngày sinh buông xuống, mà núi Võ Đang hạ lại tụ tập rất nhiều người giang hồ, rất có loại người tới không có

ý tốt tư thế, lúc trước Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn ở giang hồ sát sinh làm ác, chọc hạ không ít kẻ thù, lại có nghe đồn có thể hiệu lệnh thiên hạ đồ long bảo đao, duy nhất biết Tạ Tốn rơi xuống Trương Thúy Sơn vợ chồng chỉ sợ thành cái đích cho mọi người chỉ trích. Võ Đang bầy hiệp đều có chút lo lắng sốt ruột, duy nhất có thể may mắn chính là không cố kỵ đã cứu trở về, lưu tại Võ Đang không cần lo lắng sẽ lại bị bắt đi lấy làm áp chế.

Trương Thúy Sơn lòng có áy náy, cảm thấy là chính mình cấp Võ Đang rước lấy tai họa, hần sư phụ Trương Tam Phong trấn an nói, hần trở về đã là này trăm tuổi ngày sinh lớn nhất chuyện may mắn, còn lại mặt mũi thượng hình thức bất quá cũng thế.

Núi Võ Đang thượng một chỗ thanh nhã trong phòng nhỏ, Lão Bạch chính cấp Trương Vô Kỵ uy dục, hần hàn độc nhập thể, hiện tại cũng bất quá là uống chút chí dương dục vật áp áp hàn độc.

Bị Lão Bạch từ người xấu trong tay cứu ra Trương Vô Kỵ đối Lão Bạch rất là nhu mộ, cũng không chê khỗ ngoan ngoan mà uống xong rồi dục, sau đó hỏi, "Bạch tiên sinh. Hiện tại bên ngoài có phải hay không ở làm thái sư công ngày sinh a, thực náo nhiệt a?"

Trương Vô Kỵ non nót thanh tú trên mặt toát ra một tia hướng tới.

Hần từ nhỏ sinh hoạt ở băng hỏa đảo, đối Trung Nguyên đồ vật đều không hiểu nhiều lắm, vẫn là nghe Du Liên Chu sư bá mới biết được là thái sư công trăm tuổi ngày sinh, sẽ có rất nhiều người giang hồ tới chúc mừng, nghe như vậy truyền đến thanh âm giống như liên rất náo nhiệt.

Bất quá Trương Thúy Sơn cùng Ân Tố Tố lo lắng sẽ xảy ra chuyện, cho nên cùng sư phụ chư vị sư huynh đệ thương lượng một chút không cho không cố kỵ tham dự, mọi người cũng cảm thấy như vậy an bài càng tốt. Bọn họ cũng không có đối hải tử nhiều giải thích, cho nên Trương Vô Kỵ

chỉ biết là bởi vì chính mình sinh bệnh mới vô pháp tham gia thái sư công ngày sinh.

Lão Bạch nhìn sắc mặt tái nhợt lộ ra bệnh trạng Trương Vô Kỵ, như có như không mà thở dài một tiếng, "Người không đi cũng hảo."

Ít nhất không cần chính mắt chứng kiến sắp đã đến bi kịch.

Diệp Lê đâu có thể xuyên thấu qua Chu Chỉ Nhược nhìn đến Trương Vô Kỵ tương lai, huống chi là Lão Bạch, hắn cũng biết Bát Hào Đương phong lần này khách nhân chính là Trương Vô Kỵ. Hắn cứu Trương Vô Kỵ, bất quá là làm hắn thiếu chút trắc trở, đổi vận mệnh của hắn cũng không có bao lớn nhúng tay.

Song thân gặp nạn, hàn độc quán thân, không thể nói không trắc trở, nhưng Lão Bạch không thể cứu, này đó trắc trở cũng là Trương Vô Kỵ bản thân số phận chi nhất, hắn nếu là thay đổi hắn trắc trở, đó là thay đổi hắn ngày sau phúc duyên, đến lúc đó đổi Trương Vô Kỵ mà nói chưa chắc là chuyện tốt.

Là tốt là xấu, chỉ xem chính hắn đi, Lão Bạch thở dài, đúng là bởi vì bản khoản đến quá nhiều, mới có thể nhiều lần ở cùng Bát Hào Đương phong tranh đấu sa sút với hạ phong. Bát Hào Đương phong không để bụng ngày sau những cái đó khách nhân vận mệnh tốt xấu, bọn họ chỉ để ý chính mình được mất, nhưng người nhà họ Bạch không thể như vậy, bọn họ sẽ không thương tổn nhân loại, sẽ không đi làm khả năng đổi bọn họ sinh ra chỗ hồng sự tình,

Có đôi khi, Lão Bạch cũng có chút khó có thể lý giải, vì sao nhân loại đối với biết rõ hậu quả chuyện xấu thiêu thân lao đầu vào lửa dầu? Có lẽ đây là Diệp Lê nói, bọn họ người nhà họ Bạch không hiểu nhân tâm, không hiểu*.

Bởi vì, người nhà họ Bạch không có *.

Hôm nay, là Trương Vô Kỵ trong cuộc đời lần đầu tiên biến chuyển, nói vậy, Bát Hào Đương phở lão bản, Diệp Lê, cũng tới đi.

Lão Bạch khẽ vuốt thượng Trương Vô Kỵ cái trán, ôn thanh nói, "Ngủ đi, hài tử."

Chờ đến tỉnh lại sau, người li ền phải bắt đầu đối mặt người chân chính nhân sinh, không có người sẽ trợ giúp người, cho nên học được dũng cảm đi.

Trương Vô Kỵ ngậy thơ đôi mắt hơi hơi chớp động, lại cũng thực nghe lời nằm xuống đất, nhắm mắt lại, lâm vào ngủ say.

Diệp Lê xen lẫn trong chúc thọ người giang hồ đội ngũ trung lên núi, những người này mặt ngoài mang theo chúc mừng cung kính, trong lòng lại tràn ngập tham dục, trên đời này, trong ngoài không đ ồng nhất người luôn là muốn nhiều một ít.

Diệp Lê tránh đi mọi người tai mắt, đi tới sau núi, nàng đã có thể cảm ứng được Trương Vô Kỵ tồn tại, trừ lần đó ra, còn có một người, người nhà họ Bạch.

Xem ra hẳn lần này so nàng trước tìm được rồi Bát Hào Đương phở khách nhân, cho rằng canh giữ ở hẳn bên người là được sao? Diệp Lê lộ ra nhợt nhạt tươi cười, tri ều sau núi một cái đang ở đối đại thụ lại phách lại chém mà phát giận dường như, tuổi ước chừng mười một hai tuổi tuấn tú nam hài nhẹ nhàng vẫy vẫy tay.

Kia nam hài chớp chớp mắt, dừng trong tay động tác, dẫn theo tiêu kiếm hướng Diệp Lê đã đi tới.

Hắn chính là Võ Đang bảy hiệp Đại sư huynh Tống Viễn Kiêu con trai độc nhất, Tống Thanh Thư, cho tới nay, bởi vì là bảy hiệp dưới gối duy nhất hài tử, bị chịu coi trọng, nhưng không nghĩ tới đột nhiên tới cái Trương Vô Kỵ, lập tức hấp dẫn đi rồi sở hữu trường bối lực chú ý. Chính là hắn đi tìm thất thúc Mạc Thanh Cốc chơi đùa, thất thúc lại nhịn không được thở dài không cố kỵ kia hài tử còn ở trong phòng bệnh ửng ửng, như vậy điếm đại hài tử cũng vô pháp ra tới chơi.

Tống Thanh Thư phụ thân càng là đối hắn nghiêm khắc răn dạy nói, không cần đi quấy rầy không cố kỵ đệ đệ, nếu là chọc đến không cố kỵ phát bệnh, chắc chắn xử phạt với hắn.

Đột nhiên đã chịu bỏ qua Tống Thanh Thư nhịn không được trong lòng không cân bằng, hơn nữa hôm nay người nhiều chuyện vụ bận rộn, vì thế liền chạy ra tới hướng khóa đại thụ khởi xướng tiêu hài tử tính tình.

"Người là ai a?" Tống Thanh Thư nhịn không được nhìn nhiều Diệp Lê hai mắt, chưa từng gặp qua như vậy đẹp tỷ tỷ, nói Võ Đang người hắn đâu gặp qua, cho nên nàng khẳng định không phải Võ Đang người.

Diệp Lê mỉm cười nói, "Ta là vì Trương Vô Kỵ mà đến."

Lại là Trương Vô Kỵ, như thế nào là cá nhân đều là cố Trương Vô Kỵ, Tống Thanh Thư ở trong lòng không vui lắm bậm nói.

Diệp Lê nghe thấy được hắn tiếng lòng, ý cười dần dần dày, ngẩng xồm xuống thân tới cùng hắn tề bình, ôn thanh nói "Các người nơi này là không phải tới một cái họ Bạch người?"

Tống Thanh Thư thấy nàng đôi mắt, xinh đẹp đến giống như màu đen lốt xoáy giống nhau, nhìn không được làm người hãm đi vào, hấn ngo ngác địa đạo, "Đúng vậy, Bạch tiên sinh cứu Trương Vô Kỵ, cho nên là Võ Đang khách nhân."

Diệp Lê đôi mắt chuyên chú mà nhìn Tống Thanh Thư, thanh âm càng ngày càng nhẹ, "Kia hấn hiện tại ở đâu?"

Tống Thanh Thư tiếp tục đề dẫn địa đạo, "Liền ở sau núi cư chỗ thứ năm gian trong phòng, Bạch tiên sinh vẫn luôn ở chiếu cố Trương Vô Kỵ."

Diệp Lê nhẹ nhàng sờ sờ hấn mặt, mỉm cười nói "Hảo hài tử, đợi chút Bạch tiên sinh sẽ tránh ra, người đi vào giúp ta nói cho Trương Vô Kỵ một câu được không?"

Tống Thanh Thư hai mắt vô thần gật gật đầu, "Hảo."

Diệp Lê thân mình trước khuynh tới gần Tống Thanh Thư nhĩ sườn, "Người liền nói....."

Chương 79

Nằm ở trên giường lâm vào ngủ say Trương Vô Kỵ, cũng là may nhìn không được nhú lại, môi xanh trắng hơi hơi phát run, hiển nhiên là hàn độc ở quấy phá, hấn lớn như vậy hài tử cũng là chịu khổ không nhẹ. Lão Bạch hơi hơi thở dài, vươn tay ở hấn ăn huyền minh thần chưởng thương chỗ nhẹ nhàng mơn trớn, Trương Vô Kỵ nhú chặt mày liền buông lỏng ra, sắc mặt tựa hồ hòa hoãn chút.

Lão Bạch giảm bớt hấn một ít thống khổ, ít nhất có thể cho hấn an ổn ngủ xong một giấc này.

Hắn có thể vì hắn làm cũng cũng chỉ có này đó, Lão Bạch biểu tình ôn hòa mà lại lộ ra thương xót mà thẫn nghĩ.

Đột nhiên, Lão Bạch đã cảm nhận được Diệp Lê xuất hiện, hơn nữa rất gần, hắn nhìn thoáng qua trên giường ngủ say hài tử, vì hắn dịch dịch góc chăn sau liền bước chân không nhanh không chậm mà đi ra phòng.

Đương hắn nhìn thấy Diệp Lê khi, nàng một thân màu vàng quần áo, đứng ở một cây xanh um tươi tốt đại thụ hạ, đưa lưng về phía Lão Bạch phương hướng.

Nhận thấy được Lão Bạch đã đến, Diệp Lê mới chậm rãi xoay người lại, đối Lão Bạch hơi hơi mỉm cười, "Không nghĩ tới người cũng tới thế giới này."

Theo Diệp Lê lực lượng dần dần cường đại, cùng với nàng ở thế giới hiện thực âm thầm cấp người nhà họ Bạch thiết trí không ít chướng ngại, phía trước mấy cái thế giới người nhà họ Bạch cũng chưa có thể kịp thời truy tung đến. Không thể không nói, không có người nhà họ Bạch nhúng tay, Diệp Lê tâm tình đều phải sung sướng chút.

Lão Bạch ôn hòa lại nghiêm túc địa đạo, "Thu tay lại đi, đó là thuộc về hắn đồ vật, hắn nên được."

Bọn họ cũng đều biết, khí vận thứ này, là ngàn thế muôn đời đã tu luyện phúc phận, một cái chính trực mà thuần khiết linh hồn phải trải qua nhiều ít thế mới có thể có được.

Diệp Lê khoe miệng hơi cong, mang theo chí tại tất đắc cùng tự phụ ngữ khí nói "Ta không có cưỡng cầu, hắn sẽ nguyện ý cho ta, bởi vì ta có thể cho hắn muốn đồ vật."

Nàng lại tiếp tục nói, "Người cùng ta đầu biết ngay sau đó sẽ phát sinh chuyện gì, sao không làm chính hấn làm quyết định? Có lẽ hấn sẽ lựa chọn ta bên này."

"Bát Hào Dương phô lão bản, nói chuyện luôn là như vậy động lòng người." Lão Bạch thở dài, nhưng con người bình tĩnh đã thuyết minh hấn vẫn chưa dao động.

Diệp Lê khước miệng hơi câu, "Các người người nhà họ Bạch thật đúng là buồn cười, luôn là tự cho là đúng đến cho chúng ta khách nhân suy nghĩ, cũng không hỏi một chút chính bọn họ muốn chính là cái gì?"

Lão Bạch bình tĩnh nói, "Bởi vì con đường phía trước là các người sớm đã thiết hạ bẫy rập, bọn họ nhìn không tới tương lai, sẽ không biết bọn họ chân chính mất đi cái gì, Trương Vô Kỵ có vận mệnh của hấn, Trương Thúy Sơn cùng Ân Tố Tố cũng có, trước kia kết hạ nhân, hiện giờ gây thành quả cũng là đương nhiên, Trương Vô Kỵ cùng bọn họ duyên phận chỉ tới này một bước."

Trương ngũ hiệp trong phòng, trên giường chỉ có một lẻ loi tiêu hài tử lẳng lẳng mà nằm ở nơi đó, bỗng nhiên, cửa gỗ bị đẩy ra, tiến vào chính là chỉ so Trương Vô Kỵ lớn một hai tuổi nam hài, Tống Thanh Thư.

Mà hấn tiến vào cùng thời gian, nguyên bản còn ở ngủ say Trương Vô Kỵ bỗng dưng mở bừng mắt, hấn tay chống giường đệm miễn cưỡng lên, nhìn phía tiến vào Tống Thanh Thư, thanh âm hơi mang nghi hoặc mà kêu một tiếng "Tống sư huynh."

Tống sư bá dẫn hấn gặp qua, bởi vì là ở Võ Đang nhìn thấy cái thứ nhất cùng thế hệ người, cho nên Trương Vô Kỵ đối Tống Thanh Thư vẫn

là rất có hảo cảm, bất quá chỉ thấy một mặt, Trương Vô Kỵ trong lòng còn có chút đáng tiếc đâu.

Tống Thanh Thu đứng cách trước giường ba bốn thước địa phương, một mực vẫn không nhúc nhích, thẳng đến Trương Vô Kỵ kêu hắn một tiếng, hắn giống như mới hồi phục tinh thần lại, lộ ra một cái ở Trương Vô Kỵ xem ra thực thân thiện tươi cười, sau đó môi khẽ mở,

"Trương Vô Kỵ,"

Hắn đôi mắt mang lên một tầng không dễ phát hiện mê mang, thanh âm lại phá lệ rõ ràng nói,

"Cha ngươi, mẹ ngươi sẽ chết."

Đại thụ hạ, Lão Bạch cảm thấy một trận rất nhỏ tim đập nhanh, đứng từ không cấm hơi co lại, lại nâng lên mắt tới nhìn về phía Diệp Lê, nàng đã lộ ra tươi cười, là đối hắn cười nhạt.

Không đợi Lão Bạch mở miệng, Diệp Lê liền mỉm cười nói, "Xem ra không có gì thời gian làm chúng ta tiếp tục lại ý đồ thuyết phục đối phương đi xuống."

Lão Bạch thật sâu mà nhìn nàng một cái, nàng là cố ý dẫn hắn tránh ra, dương đông kích tây, đây là cái hảo biện pháp.

Cơ hồ cùng thời gian mà, hai người liền biến mất ở tại chỗ, đi tới Trương Tam Phong trăm tuổi ngày sinh hiện trường.

Nhưng Trương Vô Kỵ tới so với bọn hắn còn muốn mau, hơn nữa tận mắt nhìn thấy tới rồi cha Trương Thúy Sơn tự vận một màn. Hắn vội tới

mẫu thân Ân Tố Tố trong lòng ngực, gắt gao mà ôm lấy nàng, tê tâm liệt phế thống khổ lấy làm hấn nói không ra lời, chỉ còn lại có mẫu thân ôm ấp có thể làm hấn cảm thấy một chút ấm áp.

Hấn cho rằng hấn ôm lấy mẫu thân, nàng liền sẽ không giống cha như vậy tự sát, chính là Ân Tố Tố vốn là biết võ công, muốn đã lừa gạt một cái hài tử, lại dễ dàng bất quá, ở tiến đến nhi tử bên tai nói cuối cùng một câu sau, nàng đã đem chủ thủ đâm vào ngực, rốt cuộc cứu không trở lại.

Bất quá nửa tức thời gian, Trương Vô Kỵ liền đã mất đi song thân, hấn ngờ ngạc mà ng ồi ở cha mẹ thi thể trung gian.

Bỗng nhiên từ trong đám người đi ra một vị tuổi trẻ nữ tử, nàng đi đến Trương Vô Kỵ bên người, c ần bờ vai của hấn ôn nhu nói,

"Người có nghĩ muốn người cha mẹ sống lại?"

Trương Vô Kỵ mở to hai mắt, giống như một lần nữa bốc cháy lên sống sót hy vọng giống nhau gắt gao mà nhìn nàng,

Diệp Lê ôn nhu cười nói, cũng nhìn chăm chú vào Trương Vô Kỵ đôi mắt "Ta có thể làm cho bọn họ sống, chỉ c ần người nguyện ý đem trên người của người một thứ cho ta."

"Người là người phương nào? Chẳng lẽ người cũng biết Tạ Tốn ở nơi nào?"

Bức tử Trương Thúy Sơn vợ ch ồng người trong võ lâm ra tiếng nói, hiển nhiên Diệp Lê cái này đột nhiên xuất hiện người ra ngoài bọn họ dự kiến, bọn họ càng cho rằng Diệp Lê cũng là muốn được đến đ ờlong bảo đảo.

"Ân Tố Tố chết chưa hết tội, người cư nhiên còn muốn cứu nàng....."

Nói cái gì lời nói người đầu có, tràn đầy mà không chỗ không ở ác ý.

"Buông ra không cố kỵ." Võ Đang mọi người cũng lo lắng nàng sẽ vì Tạ Tốn ân thân chỗ thương tổn Trương Vô Kỵ.

Diệp Lê bỗng nhiên chuyển qua nhìn về phía bọn họ, con người gian ngân quang chợt lóe, lực lượng cường đại lấy nàng cùng Trương Vô Kỵ vì trung tâm chấn động mở ra, toàn trường trừ bỏ Trương Tam Phong còn có thể miễn cưỡng đứng lại, những người khác toàn bộ bị này cỗ mạc danh quỷ dị lực lượng chấn khai, té xỉu trên mặt đất.

Nàng lại quay đầu nhìn về phía ngây thơ bi thương Trương Vô Kỵ, lại lần nữa nở nụ cười,

"Hiện tại không có người sẽ quấy rầy đến chúng ta."

Trương Tam Phong có thể may mắn thoát khỏi là bởi vì Lão Bạch kịp thời đỡ hấn, Lão Bạch đỡ Trương Tam Phong nhìn về phía Diệp Lê cùng Trương Vô Kỵ hai người, biểu tình thương xót,

"Không cố kỵ, không cần đi, sinh tử có mệnh, cha mẹ người cũng đầu có bọn họ duyên pháp, không thể cưỡng cầu."

Trương Tam Phong tuy rằng nhân ái độ phụ thể chi tử đau lòng không thôi, nhưng tái kiến qua mới vừa rồi quỷ dị kinh người tình cảnh sau, cũng tựa hồ minh bạch cái gì, nói vậy Bạch tiên sinh cùng như vậy xa lạ tuổi trẻ cô nương đầu là vì không cố kỵ mà đến.

Nhưng nếu là làm hấn lựa chọn, hấn càng nguyện ý tin tưởng Bạch tiên sinh, có thể làm chết đi người sống thêm lại đây, trả giá đại giới nhất định không nhỏ. Hấn quý trọng hấn đồ đệ thúy sơn, nhưng đừng dạng ái thúy sơn hài tử không cố kỵ, nếu muốn không cố kỵ vì thúy sơn hy sinh, hấn thành thật là sẽ không đồng ý.

Trương Tam Phong già nua lại tràn đầy từ ái ánh mắt nhìn về phía Trương Vô Kỵ, "Không cố kỵ, hảo hài tử, đến thái sư công nơi này tới."

Trương Vô Kỵ bản năng muốn đứng dậy, lại nghe thấy Diệp Lê nhẹ nhàng một câu, "Người thật sự không nghĩ người cha, mẹ sống lại sao?"

Trương Vô Kỵ nhìn về phía trên mặt đất nằm cha cùng mẹ vô sinh lợi thi thể, nước mắt lại từ khuôn bưng lên, "Không, ta muốn cha mẹ sống lại, ta không cần bọn họ chết."

Diệp Lê sờ sờ đầu của hắn, "Hảo hài tử, ta sẽ giúp người, chỉ cần người nguyện ý đem người khí vận cho ta."

Trương Vô Kỵ nhéo nằng góc áo, rơi lệ đầy mặt gật đầu nói, "Ta nguyện ý, chỉ cần người làm ta cha mẹ sống lại, ta cái gì đều cho người."

Diệp Lê đôi mắt hơi thâm, đứng dậy, nói "Hảo hài tử, một khi đáp ứng rồi ta, liền không có biện pháp đổi ý, từ đây người cả đời này đều sẽ vận đen quấn thân, nhiều bệnh nhiều khổ, nhiều tai nạn, thậm chí vô pháp sống quá hai mươi tuổi."

Trương Vô Kỵ như cũ gật đầu, không có do dự.

Hắn cùng Diệp Lê mỗi một câu đối thoại đều như là một đao một đao ở cắt Trương Tam Phong vị này lão nhân gia tâm, làm hắn ruột gan đứt từng khúc.

Diệp Lê hướng Trương Vô Kỵ vươn tay, ý bảo hắn cùng chính mình đi, Trương Vô Kỵ đang muốn dắt thượng tay nàng khi, truyền đến thái sư công Trương Tam Phong thanh âm, "Không cố kỵ..... Nghe thái sư công, không cần đi."

Trương Vô Kỵ rưng rưng quay đầu lại nhìn Trương Tam Phong liếc mắt một cái, lắc đầu, "Thái sư công, ta muốn ta cha mẹ sống lại."

Nói xong liền đáp thượng Diệp Lê tay, hai người biến mất ở chốc tho trong đại sảnh, đi một cái khác địa phương.

Trương Tam Phong thân mình thất tha thất thểu, nửa ng ồi ở trên mặt đất, nhìn ái đ ồ thi thể, càng là tan nát cõi lòng không thôi.

Mà Lão Bạch trên mặt vô hỉ vô nộ, vô bi vô than, hấn đã làm, hấn có thể làm sở hữu.

Trương Thúy Sơn cùng Ân Tố Tố đều sống lại, mà thế nhân chỉ biết có vị thần y cứu sống bọn họ, ngày ấy ở núi Võ Đang chúc thọ ký ức cũng nhớ rõ không lớn thanh, giống như không có cái kết quả bọn họ liền rời đi, lại muốn truy cứu Tạ Tốn một chuyện khi, phái Võ Đang thái độ phá lệ cường ngạnh, liền xưa nay ôn hòa nhân hậu Trương chân nhân cũng tỏ vẻ nhắc lại việc này đó là cùng hấn trương đạo nhân không qua được.

Luận võ công cảnh giới, này trên giang hồ có thể cùng với so sánh với ít ỏi không có mấy, Võ Đang dù sao cũng là đại phái, mặt khác còn có Ân Tố Tố nhà mẹ đẻ thiên ưng giáo, người giang hồ cũng là khinh thiện sợ ác, đành phải tạm thời từ bỏ, không lo tương lai không có cơ hội.

Trương Thúy Sơn tỉnh lại sau như cũ đối thế tử là làm hại tam sư huynh tàn tật hung thủ một chuyện lòng mang áy náy, lại bị sư phụ Trương Tam Phong hung hăng mà mắng một đ ối, bọn họ vợ chồng hai mệnh là không cố kỵ hài nhi đổi lấy, hấn còn có cái gì tư cách lại đi tự mình kết thúc.

Biết được ái tử cả đời đem nhiều tai nạn, thậm chí sống không quá hai mươi, Ân Tố Tố đau lòng không thôi, càng là hối hận lúc trước làm vậy,

báo ứng ở thân nhi trên người.

Từ đây, Trương Thúy Sơn không hề rời đi Võ Đang, tu thân dưỡng tính, chiêu cố nhi tử, mà Ân Tố Tố tắc v ề tới thiên ung giáo, mạnh mẽ thúc đẩy phản nguyên một chuyện, không hề vọng tạo sát nghiệt, chỉ c ầu tích đức tích phúc.

Mà hết thầy này nguyên với Lão Bạch trước khi đi cùng Trương Tam Phong nói một câu, "Mệnh không đổi được, nhưng công đức nhưng để đi tai hoạ, tình nghĩa nhưng để đau khổ. Tích thiện tích đức, ơn trạch con cháu."

Trương Vô Kỵ từ c ần đ ồ khí vận sau, đích xác như Diệp Lê theo như lời như vậy, nhi ều tai nạn, nhi ều bệnh nhi ều khổ, phảng phất trên đời này vận đen đ ầu tụ tập tới r ồi hẳn trên người, đi đường cũng sẽ quăng ngã cái gãy xương, đi ra ngoài phơi cái thái dương, cũng sẽ gặp gỡ thành linh xảy ra mưa to, mà hẳn hàn độc càng là hảo không được, tri ền miên giường bệnh, lúc nào cũng c ần phải có người thủ, b ối, giống nhau là hẳn cha Trương Thúy Sơn, sau lại có khi chính là Tống Thanh Thư.

Tống Thanh Thư đối ngày ấy có chút ký ức, hẳn cũng không biết chính mình như thế nào sẽ đột nhiên chạy đến Trương Vô Kỵ trong phòng đối hẳn nói ra nói vậy, mà Trương Vô Kỵ trước sau không có đã nói với những người khác chuyện này. Nhìn đến Trương Vô Kỵ nhi ều bệnh nhi ều tai, Tống Thanh Thư vẫn luôn lòng có áy náy, đối Trương Vô Kỵ hảo điếm, hẳn trong lòng cũng sẽ dễ chịu điếm.

Trương Vô Kỵ chung quy không có thể sống quá hai mươi tuổi, bất quá hẳn cuối cùng mấy năm gặp được tai hoạ lại thiếu rất nhi ều, đi thời điếm cũng là thực bình tĩnh, không có ốm đau tra tấn.

Tác giả có lời muốn nói: Buổi sáng có khóa cho nên đổi mới chậm thực xin lỗi moah moah

Chương 80 thành

Tống Trăn Trăn ở ròi khỏi tinh quang dần nhạc sau, ở nàng tiếng ca bị phán định không có xuất chúng đặc sắc đối ngoại hưởng ứng cũng là giống nhau sau, từ công ty trực tiếp an bài chuyển hình thành diễn viên, tại đây trong đó Tống Trăn Trăn không có phần đối quyền lợi, gần là từ người đại diện thông tri mà thôi.

Đóng phim so ca hát còn muốn mệt, thường thường rạng sáng hai ba điểm liền phải đi đóng phim, hơn nữa Tống Trăn Trăn không có chính quy kinh nghiệm, diễn kịch bị đạo diễn phê cũng là thường có sự.

Càng không xong chính là, đêm khuya thời điểm đạo diễn còn gõ nàng ở khách sạn phòng môn, ở nàng trong lòng run sợ mà cự tuyệt lúc sau, đạo diễn cũng chỉ hảo hậm hực mà đi.

Tống Trăn Trăn không biết chính là, cái kia đạo diễn cũng là xem ở nàng là Ngân Hoàng phần thượng mới vô dụng cường, rốt cuộc này bộ diễn còn có một bộ phận là Ngân Hoàng bỏ vốn, mà Ngân Hoàng đối ngoại thái độ luôn luôn là bảo hộ nhà mình nghệ sĩ. Giống nghệ sĩ bên ngoài bị cái gì khi dễ hơn nữa là đối phương đuối lý trước đây, giống nhau đều sẽ bị Ngân Hoàng nhất đánh vào số đen, đạo diễn biên kịch gì đó cũng phải nhìn này đó công ty lớn ánh mắt sinh hoạt, hướng chi, đầu năm nay, tìm cái tài đại khí thô nhân mạch nhiều lại luôn luôn sáng khoái đầu tư công ty không dễ dàng.

Đóng cửa lại sau, Tống Trăn Trăn từng thật lớn một hơi, nhịn không được bát thông bạn trai Diệp Minh Viễn điện thoại, mười một hai điểm lúc này, Diệp Minh Viễn lục xong ca mới vừa ngủ hạ không bao lâu, trong điện

thoại hẳn thanh âm tuy rằng có chút mệt mỏi, nhưng ngữ khí như cũ như vậy rộng rãi mà ánh mặt trời.

Rất nhiều người đều cảm thấy Tống Trăn Trăn vận khí thực hảo, lớn lên không phải đặc biệt xinh đẹp, chỉ là giống nhau thanh thuần đi thuần mỹ, cũng không có gì đặc biệt ưu tú địa phương, nhưng Diệp Minh Viễn liền bất ngờ, soái khí đối Tống Trăn Trăn hảo không nói, gia cảnh lại thực hảo, đần đỏi phụ thân hẳn là chính phủ nhân viên quan trọng.

Tống Trăn Trăn không có nói vừa rồi phát sinh sự tình, nàng cũng không muốn cho Diệp Minh Viễn biết, chính là đã biết, hẳn hiện tại lại có thể làm cái gì đâu? Nếu hẳn có thể làm cái gì, lúc trước bọn họ cũng liền sẽ không ở Ngân Hoàng nhẫn nại vài tháng mới xuất đạo. Tống Trăn Trăn biết Diệp Minh Viễn không muốn dựa vào trong nhà thế lực, nàng cũng sẽ không đi cưỡng cầu, rốt cuộc, Diệp Minh Viễn đối nàng như vậy hảo, nàng cũng là thật sự thích Diệp Minh Viễn người này, mà không phải hẳn gia đình.

Ngày hôm sau, không ra Tống Trăn Trăn ngoài ý muốn, cơ hồ mỗi đến nàng suất diễn liền sẽ bị đạo diễn mắng máu chó phun đầu, ở một hồi nàng diễn nữ tam bị nữ chủ tát tai suất diễn, này một cái bị yêu cầu chụp lại rất nhiều lần. Mà diễn nữ chủ cái kia nữ tinh ở phim trường vẫn luôn bị truyền cùng đạo diễn có ái muội, đánh vào Tống Trăn Trăn trên mặt cũng là thật đánh.

Tống Trăn Trăn cắn chặt hàm răng nhẫn nại đi xuống, trong lòng ngọn lửa càng thiêu càng vượng, nàng nhất định phải đứng ở so với bọn hắn tất cả mọi người muốn cao vị trí.

Diệp Minh Viễn đầu trương đĩa nhạc liền bán ra bạch kim đĩa nhạc doanh số, lập tức đổ lên, thành thị nhiều nổi bật địa phương tỷ như giao thông công cộng trạm bài đầu thay hẳn poster. Hẳn soái khí ánh mặt trời bề ngoài cùng độc đáo tươi mát tiếng nói cũng hấp dẫn rất nhiều nữ fans.

Bởi vì Diệp gia đặc thù bối cảnh, Diệp Minh Viễn cho hấp thụ ánh sáng ở đại chúng trước mặt gia đình cũng rất đơn giản, phụ thân là nhân viên công vụ, gia gia nãi nãi là thế hệ trước giáo dục giả. Đến nỗi lo lắng sẽ ảnh hưởng Diệp gia sinh hoạt, Diệp Minh Viễn đã sớm dọn vào công ty xứng cao cấp chung cư, mà giống Diệp gia trụ xa hoa biệt thự tiểu khu, người bình thường cũng vào không được.

Phòng hóa trang, Hứa Nhược Hàm đang ngồi ở ghế trên chơi di động xoát xoát Weibo, bỗng nhiên người đại diện bạch tử lại đây, đứng ở Hứa Nhược Hàm bên cạnh, mở ra trong tay folder, "Nếu hàm, công ty cố ý an bài người biểu diễn Diệp Minh Viễn tân đĩa nhạc nữ chính, suất diễn không nhiều lắm, cũng liền ba phút thời gian, hẳn là một buổi trưa là có thể chụp hảo."

Bạch tử lại khép lại folder, phỏng chừng là xem đến không sai biệt lắm, "Bất quá, nếu là nếu hàm người không muốn, ta có thể đi đây."

Rốt cuộc này không ở Hứa Nhược Hàm vốn dĩ nhật trình trong ngoài, chiếm dụng vẫn là nàng nghỉ ngơi thời gian, Hứa Nhược Hàm chính là tham diễn này chi v, đối chính mình cũng không có gì bổ ích, bất quá là giúp công ty gần nhất nhiệt phỏng Diệp Minh Viễn mang dẫn người khí. Người đại diện chính mình cũng là cần chống đỡ thái độ, Hứa Nhược Hàm hảo, nàng cũng hảo.

Hứa Nhược Hàm nghe vậy dừng một chút, sau đó nói "Cùng công ty đáp lời, liền nói, ta đồng ý."

Nói xong liền tiếp tục cúi đầu cùng fans ở Weibo thượng hồ động đi.

Người đại diện bạch tỷ tuy rằng không hiểu Hứa Nhược Hàm tâm tư, bất quá nếu Hứa Nhược Hàm đã quyết định hảo, nàng cũng chỉ muốn phụ trách cấp công ty đáp lời thì tốt rồi.

Bạch tỷ vừa đi, Hứa Nhược Hàm đôi mắt liền ám trầm đi xuống, nhiều cái không hảo lấy cái gì thái độ ứng đối Diệp Minh Viễn, thật đúng là có điểm phiền toái nhỏ, hy vọng hẳn sẽ là cái hảo ở chung người đi.

Chờ ở chính thức quay chụp buổi chiều chân chính nhìn thấy Diệp Minh Viễn thời điểm, Hứa Nhược Hàm mới phát hiện Diệp Minh Viễn người này không phải giống nhau hảo ở chung, rộng rãi tựa như một cái tiểu thái dương dường như, mê chơi lại ái nháo, còn ái cười, loại này từ nội hướng ra phía ngoài lộ ra dương quang làm người nhìn không được muốn tới gần.

Hứa Nhược Hàm có khi cũng nhìn không được dưới đáy lòng cảm thán, Diệp Minh Viễn cư nhiên cùng Diệp tiểu thư là thân nhân, rõ ràng một người như vậy sang sảng ánh mắt trời, mà một cái khác lại là tâm tư vĩnh viễn nắm lấy không chừng, làm người thật sâu sợ hãi.

Quốc dân nữ thần Hứa Nhược Hàm cùng tân tấn tiểu thiên vương Diệp Minh Viễn hợp tác đích xác hấp dẫn không ít người lực chú ý, chính là một ít không thể nào thích nghe ca người cũng bởi vì nhà mình thần tượng Hứa Nhược Hàm đi chú ý một chút Diệp Minh Viễn, mà Diệp Minh Viễn trên người cũng có thực dễ dàng làm người thích thượng ưu thế, dương quang soái khí, cao bằng cấp xuất thân trong sạch, ái cười lại mê chơi.

Tống Trăn Trăn ở điện ảnh căn cứ chụp xong diễn sau khi trở về, cũng tham gia Diệp Minh Viễn đề nghị trương đĩa nhạc đại bán chúc mừng sẽ, Diệp Minh Viễn cũng không hề có muốn che dấu hẳn cùng Tống Trăn Trăn chi gian tình lữ thân phận, cái này làm cho Tống Trăn Trăn trong lòng vui sướng lại ngọt ngào.

Mà hẳn người đại diện s ầm tu thấy đôi mắt hơi lóe, trong lòng nhiều vài phần tính toán.

"Người nói Tống Trăn Trăn thật là Diệp Minh Viễn bạn gái sao?"

"Người suy nghĩ nhiều, liên Diệp Minh Viễn như bây giờ, công ty nói rõ là muốn phủng hẳn, đi cũng là thần tượng thiên vương lộ tuyến, sẽ không cho phép hẳn yêu đương, này nhiều mất mặt khí a."

"Người xem đi, không dùng được bao lâu, Diệp Minh Viễn liên sẽ cùng cái kia tiểu diễn viên nói cúi chào."

"Người đánh cuộc bao lâu, ta đoán không dùng được nửa tháng."

"Ta đánh cuộc một cái tu ần....."

Hai cái quần áo trang dung diễm lệ nghệ sĩ tùy ý trào phúng vui đùa, tương giai đi ra buồng vệ sinh. Mà nhất phòng trong cửa mở, đi ra chính là sắc mặt có chút tái nhợt Tống Trăn Trăn.

"Các người làm không t ử." Mang màu đen mắt kính khung 30 tuổi xuất đầu nam tử nói, mà trước mặt hẳn đúng là cố ý ở Tống Trăn Trăn trước mặt bàn lộng thị phi hai cái nghệ sĩ.

"S ần ca, vậy người đáp ứng chuyện của chúng ta....." Hai cái nghệ sĩ trong mắt lập loè kích động, lại có chút thật cẩn thận địa đạo.

Được xưng là s ần ca, cũng chính là Diệp Minh Viễn hiện tại người đại diện s ần tu khoe miệng hơi câu, "Yên tâm đi, ta cùng vương đạo đã nói tốt, các người hậu thiên liền có thể đi đoàn phim đưa tin."

"Bất quá....." S ần tu cố ý kéo dài quá một chút ngữ điệu, nói "Nếu chuyện này bị đệ tứ người biết....."

Hai cái nữ nghệ sĩ li ều mạng mà lúc đầu nói, "Chúng ta tuyệt đối sẽ không nói đi ra ngoài." Lấy s ần tu ở Ngân Hoàng địa vị, tưởng chừng các nàng hai cái ba bốn tuyến tiêu nghệ sĩ phiên không được thân quả thực dễ như trở bàn tay.

"Vậy là tốt rồi, các người đi thôi." S ần tu vẫy vẫy tay nói.

Hai cái tiêu nghệ sĩ bước nhanh đi rồi lúc sau, s ần tu nhìn về phía cửa kính ngoài, ở cái này trong vòng, hẳn gặp qua người không biết có bao nhiêu, mà Tống Trăn Trăn người này hẳn liếc mắt một cái liền nhìn ra bên ngoài vẫn tĩnh, nhưng nội tâm hẳn cảm yếu ớt lại cực đoan, làm Diệp Minh Viễn bạn gái tuyệt đối không giúp được hẳn nhiều ít.

S ần tu nghĩ vậy, nhin không được tháo xuống mắt kính, nhẹ nề nề hai mắt chi gian địa phương, kỳ thật Diệp Minh Viễn tưởng yêu đương, hẳn này đương người đại diện không phải thế nào cũng phải chia rẽ uyên ương không thể, nhưng Diệp Minh Viễn hiện tại ở sự nghiệp bay lên kỳ, cần thiết đối ngoại nếu là độc thân tình cảm trải qua vô trạng thái, như vậy cũng càng dễ dàng vì đại chúng sở tiếp thu.

Mà Tống Trăn Trăn người này là tuyệt đối kiên trì không được bao lâu ng ầm tình yêu, cùng với làm cho đến lúc đó tất cả đều là phi ền toái, còn

không bằng hẳn hiện tại liền giúp Diệp Minh Viễn chặt đứt quan hệ. Đương nhiên đây cũng là ở giúp hẳn chính mình, Diệp Minh Viễn phát triển đến càng tốt, hẳn cái này người đại diện ở công ty cũng có lớn hơn nữa lời nói quyền.

Sần tu một lần nữa lại mang lên mắt kính, thấu kính thượng bạch quang chợt lóe mà qua.

Tống Trăn Trăn nhìn trong gương chính mình nhìn thật lâu, chính mình diện mạo ở mỹ nữ như mây giới giải trí trung cũng chỉ thuộc giống nhau, lại không có gì xuất chúng tài năng, cho nên, chẳng những mộng tưởng muốn vứt bỏ nàng, liền A Viễn cũng sẽ vứt bỏ nàng sao?

Nhân tâm là dễ dàng nhất biến đồ vật, liền nàng chính mình đều thay đổi lúc ban đầu tâm ý, lại như thế nào có thể trông cậy vào Diệp Minh Viễn bất biến đâu?

Nếu có thể nhìn đến nhân tâm nói, Tống Trăn Trăn tưởng, nàng tâm nhất định ở biến hắc đi.

Tống Trăn Trăn mở ra vòi nước, nhanh chóng súc rửa đem mặt, thanh tỉnh một chút lúc sau, muốn đi ra ngoài, lại ở trong lúc vô tình liếc tới cửa thùng rác lộ ra màu đen một góc. Nàng thần sử quỷ sai mà đem nó cầ lên, đó là trương thuần màu đen danh thiếp, mặt trên viết, thứ tám hào hiệu cầ đồ.

Diệp Lê còn dưới mặt đất trong mật thất kiểm kê ký lục cầ đồ vật khi, bỗng nhiên cảm ứng được, có khách nhân tới.

Nàng không vội không chậm mà dẫn theo cây đèn đi lên thang lầu, trở lại đãi khách trong phòng.

Vị này mới tới khách nhân là Ngân Hoàng nghệ sĩ, vẫn là một vị tuổi trẻ nữ hài, mang theo làn xông vào nào đó đáng sợ địa phương vô thố cùng khăn trương. Bất quá, khỏe mạnh thanh xuân thân thể cùng linh hồn tổng có thể ở Bát Hào Đương phong cầm đờ rất nhiều đờ vật.

Diệp Lê đối nàng khẽ gật đầu, kéo ra ghế dựa liền ngồi xuống, nhìn nàng nhàn nhạt nói,

"Ta có cái gì có thể giúp được người?"

Tống Trăn Trăn hít sâu một hơi,

"Ta, ta muốn trở thành minh tinh, vạn chúng chú mục minh tinh."

"Có thể." Diệp Lê trả lời dứt khoát lại lưu loát, "Người muốn dùng cái gì tới đổi lấy cái này?"

Tống Trăn Trăn mím môi, có chút khăn trương, "Ta, ta còn không có tưởng hảo, ta có cái gì có thể cầm đờ?"

Diệp Lê mỉm cười nói, "Người có rất nhiều đờ vật có thể cầm đờ, tình yêu, thân tình, thọ mệnh, linh hồn, này mấy thứ đờ đủ để đổi lấy nguyện vọng của người."

"Liền không có mặt khác sao?" Tống Trăn Trăn quý trọng nàng mấy thứ này, luyện tiếc cầm đờ.

"Trừ liền đó ra, mặt khác giá trị đờ không đủ."

Thọ mệnh cùng linh hồn đờ quá mức trân quý, tình yêu, Tống Trăn Trăn nghĩ đến Diệp Minh Viễn, mà thân tình, Tống Trăn Trăn nghĩ đến ở quê quán trăm cay ngàn đắng cung nàng vào đại học cha mẹ.

Nàng nhắm hai mắt lại, cuối cùng gian nan nói, "Ta nguyện ý c ầm đ ồ tình yêu."

Thực xin lỗi, A Viễn.

Chương 81

Rạng sáng một hai điểm thời gian, Diệp Minh Viễn ngủ đến chính mơ hồ, đột nhiên di động vang lên, hắn mở nhập nhèm mắt buồn ngủ nhìn đến điện báo là bạn gái Tống Trăn Trăn, lập tức li ền tiếp, không đợi hắn nói chuyện,

"A Viễn, chúng ta chia tay đi." Quen thuộc lại lạnh nhạt giọng nữ vang lên.

Sở hữu buồn ngủ tại đây một khắc biến mất vô tung vô ảnh, Diệp Minh Viễn còn không có phản ứng lại đây, điện thoại đã bị cắt đứt, lại đánh qua đi cũng là không người chuyển được.

Diệp Minh Viễn đi đi tìm Tống Trăn Trăn, được đến giải thích chỉ là một câu ' ta đã không yêu người '. Diệp Minh Viễn không hiểu vì cái gì mấy ngày hôm trước còn hảo hảo người yêu bỗng nhiên chi gian nói không yêu hắn, kia phía trước hết thấy lại là cái gì, thật sự là có thể ngắn ngủn thời gian li ền không yêu sao?

Diệp Minh Viễn không tiếp thu được cái này giải thích, nhưng Tống Trăn Trăn có thể cho hắn cũng chỉ có cái này. Nàng, là thật sự không yêu Diệp Minh Viễn, nàng li ền tình yêu đầu không có, còn lấy cái gì lại đến ái Diệp Minh Viễn.

Nàng rành mạch nhớ rõ đã từng mỗi cái tốt đẹp ngọt ngào nháy mắt, chính là lại cái gì cảm giác đầu không có, thật giống như chỉ là cái từng có

ký ức người xa lạ, trừ bỏ thực xin lỗi, Tống Trăn Trăn cấp không được Diệp Minh Viễn bất luận cái gì mặt khác.

Sầm tu nhìn đến chính là đem chính mình nhốt ở trong phòng một mình suy sút tiêu cực Diệp Minh Viễn, hắc cười lạnh một tiếng, kéo Diệp Minh Viễn hướng trong phòng vệ sinh, một tay đem hắn đầu ấn ở trong ao, mở ra vòi nước ào ào lao xuống dòng nước tưới đến hắn lạnh thấu tim.

"Thanh tỉnh đi, Diệp Minh Viễn." Sầm tu đóng lại vòi nước, đối Diệp Minh Viễn châm chọc mỉa mai nói.

"Một nữ nhân khiến cho người không đứng lên nổi? Người biết bao nhiêu người nhiều ít camera thiết bị đang đợi người sao? Người vô thanh vô tức mà liền thả chúng ta sở hữu bồng cầu, người đủ lợi hại nha, Diệp Minh Viễn."

Diệp Minh Viễn hai tay đỡ lấy bồn rửa tay, cúi đầu như cũ trầm mặc, dòng nước vẫn theo hắn ngọn tóc, gương mặt chảy xuống, phía sau lưng cũng ướt tãng lớn.

Hắn này phó bồn không hề rằng bộ dáng hoàn toàn chọc giận sầm tu, hắn tức giận đến liền mắt kính đầu cấp quăng ngã, nắm Diệp Minh Viễn cổ áo, đụng vào toilet trên tường.

"Người có phải hay không không nghĩ lẫn lộn nha, đừng tưởng rằng người sẽ ca hát công ty liền sẽ vẫn luôn vô điều kiện phủng người. Người biết ở Ngân Hoàng có bao nhiêu người ở phía dưới nhìn chăm chăm người vị trí sao? Liền chờ chính người làm lỗi ngã xuống hảo trên đỉnh đi."

Diệp Minh Viễn rất khó xem mà xả một chút khóe miệng, "Ta là vì trăn trăn mới tiến vào, hiện tại trăn trăn nàng không cần ta, ta còn muốn này đó làm gì?"

Sầm tu nghe hắn nói, giận cực phản cười, vì Tống Trăn Trăn tiên giới giải trí, tiêu tử này như thế nào như vậy thiên chân, một câu vì ái lang bạt giới giải trí, đủ lãng mạn đến nha, thật cho rằng vào được muốn chạy là có thể đi.

Hắn biết Diệp Minh Viễn tiêu tử này gia đình bối cảnh không đơn giản, cũng không thiếu ở giới giải trí này tránh hai cái tiền, lấy hắn của cái muốn chi trả Ngân Hoàng giá trên trời tiền vì phạm hợp đồng cũng không phải ra không dậy nổi. Chính là hắn phải đi, hắn sầm tu làm sao bây giờ, Ngân Hoàng trên dưới sẽ thấy thế nào hắn, tại đây trong vòng hắn còn muốn hay không lăn lộn, người khác đều sẽ chê cười hắn liên thủ thượng một cái đương hồng tân nhân cũng xem không được.

Sầm tu đôi mắt một thâm, bắt lấy Diệp Minh Viễn bả vai, trầm giọng nói "Người muốn thật đúng là cái nam nhân, liên đứng lên, làm nàng hối hận."

"Ta không có thời gian cho ngươi suy sút." Sầm tu kéo xuống bên cạnh treo sạch sẽ khăn lông, lung tung cấp Diệp Minh Viễn xoa xoa, sau đó lại bước nhanh đi đến phòng ngủ cầm một kiện áo khoác ném cho Diệp Minh Viễn. "Không nghĩ tiếp tục thống khổ đi xuống, liên theo ta đi."

Sầm tu rất có một bộ dùng công tác tên gọi Diệp Minh Viễn tư thế, mà Diệp Minh Viễn cũng không biết là nghe vào sầm tu nói, vẫn là chết lặng, thế nhưng cũng ngoan ngoãn đi theo sầm tu đi rồi.

Lúc sau hai cái tuần, sầm tu đều đem Diệp Minh Viễn nhật trình an bài đến tràn đầy, một chút cũng không cho hắn ai điều chỉnh mình tình yêu mất đi thời gian, trừ liên đó ra, hắn càng là tưởng hết biện pháp, kích phát khởi Diệp Minh Viễn đối âm nhạc nhiệt tình tới.

Hắn một cái hồn giới giải trí nhiều năm lão bánh quẩy, tùy tiện sử mấy chiêu khiến cho Diệp Minh Viễn cảm động lại áy náy, thành công lại lần nữa đầu nhập tới rồi ca sĩ cái này chức nghiệp.

Sầm tu ở Diệp Minh Viễn trên người hoa nhiều như vậy công phu, công ty người đầu xem ở trong mắt, sầm tu lần này xem ra là sở đồ không nhỏ a, đối Diệp Minh Viễn tiền đồ cũng đủ có tin tưởng.

Mấy ngày này, sầm tu tận lực làm Diệp Minh Viễn cùng Tống Trăn Trăn không thấy được mặt, miễn cho kiểm củi ba năm thiêu một giờ. Bất quá, Tống Trăn Trăn cũng không biết đi rồi cái gì vận, cư nhiên bị lựa chọn đương một bộ diễn nữ chính. Cái kia kịch bản sầm tu cũng nhìn, không kém hơn nữa nhân thiết cùng Tống Trăn Trăn cực kỳ tương tự, có thể nói được thượng là bản sắc biểu diễn, tưởng không hề cũng khó. Sầm tu đảo cũng không có gì hối hận, không phải cái gì minh tinh đầu thích hợp ở bên nhau, huống chi Tống Trăn Trăn đã cùng Diệp Minh Viễn đưa ra chia tay.

Lại nói tiếp, không chừng là Tống Trăn Trăn lại tìm được rồi càng tốt kim chủ, cho nên mới như vậy quyết tuyệt mà cùng Diệp Minh Viễn chặt đứt quan hệ, rốt cuộc Diệp Minh Viễn bối cảnh tuy bất phàm, nhưng tay cũng không có thể đuổi trường đến giới giải trí tới, hơn nữa Ngân Hoàng nghe nói bối cảnh càng sâu, cơ hồ không ai có thể tra đến ra tới nó sau lưng đứng chính là ai, cho nên Diệp gia nhiều lắm làm giới giải trí dơ bẩn yêu ma quỷ quái không gặp được Diệp Minh Viễn bên người, mặt khác thật đúng là không giúp được cái gì.

Đương nhiên này hết thấy đầu chỉ là sầm tu suy đoán, hẳn hiện tại một lòng một dạ đầu hoa ở như thế nào phủng hềng diệp minh xa, như thế nào làm hắn càng hềng phương diện này phía trên.

Hứa Nhược Hàm đối việc này nhưng thật ra tâm như gương sáng, bất quá Tống Trăn Trăn có thể đi bao xa, vậy xem nàng chính mình.

Hứa Nhược Hàm xem đến nhiều phù dung sớm nở tối tàn lúc trước phi dương ương ngạnh một câu là có thể kêu nàng phiên không được thân Chu Dao hiện tại lại ở nơi nào, cái này trong vòng khó nhất chính là tế thủy trường lưu, vô luận thứ gì.

Màu xanh thắm không trung, bay qua quảng trường bồng cầu trắng, sau lưng chính là cực cụ hiện đại hoá cao ngất cao chọc trời đại lâu.

Quảng trường bên cạnh, một cái tóc dài xõa trên vai thanh tú nữ hài ngẩng ở nàng họa quán trước tự cấp người khác vẽ tranh, bất quá tới người rất ít, ngẫu nhiên có tình lữ đi qua, sẽ muốn một trương tự bức họa.

Chờ đến thanh tú nữ hài kết thúc công việc thời điểm, nàng trang điểm bánh quy hộp cũng chỉ có rải rác mấy trương mùi khối giấy sao. Nàng thu thập bàn vẽ cùng bút vẽ, động tác thực nhẹ, mang theo một loại văn nghệ hơi thở.

"Sinh động." Một cái công bao áo thun phối hợp quần jean tuổi trẻ nữ hài, phất phất tay, vẻ mặt mặt mày hơn hờ mà chạy chậm lại đây.

Khương sinh động đang xem đến nàng khi, trên mặt cũng hiện lên khởi vẻ tươi cười tới, "An gia."

Khương sinh động cùng an gia là từ nhỏ cùng nhau ở cô nhi viện lớn lên hảo bằng hữu, hai người đều là không thân không thích, mười tám tuổi sau liền rời đi cô nhi viện, tại đây tòa thành phố lớn thuê nhà sinh hoạt. Không giống nhau chính là khương sinh động từ nhỏ đối vẽ tranh liền rất miễn cảm, tuổi còn trẻ chính là mỹ thuật học viện cao tài sinh, đạt được quá lớn lớn nhỏ tiểu nhân giải thưởng. Vì thế, cô nhi viện viện trưởng vẫn luôn

cảm thấy thực đáng tiếc, không có thể giúp đỡ khương sinh động đợc đi xuống, bằng không khương sinh động nhất định sẽ thành công.

Nghệ thuật thứ này vốn dĩ li ền rất thiêu ti ền, hướng chi là khương sinh động một cái li ền cha mẹ đều không có gặp qua cô nhi.

Khương sinh động tài hoa lệnh nàng tự phụ cũng kiêu ngạo, nàng bướng bỉnh mà không muốn từ bỏ, mà bên người duy nhất duy trì nàng người cũng chỉ có an gia.

"Sinh động, hôm nay quán cà phê lão bản cho ta thêm ti ền lương, thực mau ta li ền có thể cho người mua tân bút vẽ....." An gia tựa như một con như thế nào cũng an tĩnh không xuống dưới điều, mỗi ngày đều riu rít, các nàng khốn khổ mà nhìn không tới hy vọng sinh hoạt cũng bởi vậy nhiều một tia sinh động.

Diệp Lê ng ồi ở ly quảng trường cách đó không xa lộ thiên quán cà phê, xa xa mà nhìn chăm chú vào các nàng, mà Lão Bạch li ền ng ồi ở li ền nhau màu trắng trên bàn, hai người nhìn như không chút nào quen biết, lại đều cho nhau chú ý đối phương động tĩnh.

Diệp Lê khoe miệng ngoéo một cái, ý niệm vừa động.

Bỗng nhiên, một trương tinh mỹ giấy quyên bay tới khương sinh động cùng an gia trước mặt trên mặt đất, an gia tò mò mà khom lưng nhậ lên tới, trên mặt lại dần hiện ra kinh hỉ chi sắc tới,

"Sinh động, người xem đây là người vẫn luôn muốn đi thứ bảy mạc nại triển lãm tranh."

Khương sinh động học chính là tranh sơn dầu, nghe nói gần nhất trung tâm thành phố mỹ thuật viện bảo tàng sẽ có một h ồi đại hình mạc nại triển lãm tranh, đáng tiếc vé vào cửa đã bị xào ra giá trên trời, khương sinh động

cùng an gia toàn bộ thân gia thêm lên cũng không đủ đi xem một hồi triển lãm tranh, bởi vậy khung sinh động mấy ngày nay còn luôn là buồn bực không vui.

Không nghĩ tới bầu trời này thật là có rớt bánh có nhân sữ, hai người lập lại nhìn kỹ vài biến, lại lấy ra di động lên mạng nghiệm chứng hạ, mới xác nhận này thật là thật sự vào bàn quyền.

"Có thể hay không là có người đánh mất a?" An gia nói, khung sinh động cũng đi theo gật gật đầu, thứ này đích xác quá quý trọng.

Hai người liền công giá vẽ ng ồi ở quảng trường bậc thang, chờ này trương quyền người mất của lại đây.

Lão Bạch ôn hòa cười, thoát nhìn vì các nàng tốt đẹp phẩm chất mà vừa lòng, Diệp Lê biểu tình như cũ đậm mạc, nhìn không ra là hỉ vẫn là giận.

Sắc trời dần dần tối s ầm, khung sinh động cùng an gia cũng đợi thật lâu, mà Diệp Lê bên này, quán cà phê nhân viên tạp vụ đi ra lễ phép đối bọn họ nói, "Xin lỗi, khách nhân chúng ta chỉ buôn bán đến 5 giờ."

Diệp Lê từ trong bóp ti ền rút ra mấy trương màu đỏ giấy sao, mỉm cười nói, "Ta còn tưởng nhi ều ng ồi trong chốc lát."

Nhân viên tạp vụ thu ti ền liền không có lại nói nhi ều, mà Lão Bạch, nàng cũng không có hỏi lại, nếu một người khách nhân là lưu, lưu hai cái khách nhân cũng là lưu.

Đợi lâu như vậy, cũng không gặp người tới, khung sinh động cùng an gia hai người bụng đầu có điểm đói, liền quyết định không hề chờ đợi,

"Nói không chừng đánh mất người cũng không như thế nào để ở trong lòng đâu, có thể mua như vậy quý vé vào cửa khẳng định là kẻ có ti ền,

cũng không để bụng điểm này trên trình." An gia cười hì hì nói.

"Sinh động, đi thôi, này triển lãm tranh lần vào ngày mai, ông trời đưa chúng ta một cái cơ hội, không đi rất đáng tiếc a."

"Chính là này trưng vào bàn quyên chỉ có thể làm một người tiến....." Khương sinh động có chút do dự nói.

An gia nhưng thật ra không sao cả địa đạo, "Vậy người lần chính mình đi thôi, ta lại không hiểu họa, đi cũng là nhầm chán, còn không bằng sẵn thứ bảy ở tiệm cà phê nhiều đánh một lát công, nhiều tránh điểm trên."

"Vậy được rồi." Khương sinh động gật gật đầu nói.

Hai người kéo cánh tay cùng nhau rời đi. Thấy thế Diệp Lê cũng từ ghế trên lên, xem cũng không thấy Lão Bạch liếc mắt một cái, lần cũng đi rồi.

Tác giả có lời muốn nói: Lần này tới viết viết hữu nghị hắc hắc

Chương 82

Tiến vào xem triển lãm tranh nhiều là xã hội nhân vật nổi tiếng, phi phú tức quý người, có hảo chút đều là khương sinh động chỉ có thể ở báo chí cùng TV thượng nhìn đến người, nàng ngược lại cảm thấy chính mình trên người giá rẻ váy lần áo cùng nơi này cao nhã quý khí bầu không khí không hợp nhau lên.

Bất quá tựa hồ không có người chú ý tới nàng cái này sinh gương mặt, nàng trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi đồng thời cũng bắt đầu nghiêm túc mà tham quan khởi mỗi phúc tác phẩm.

Đương nhìn đến một bộ 《tĩnh hải》 tác phẩm, kia trong đó miêu tả tâm linh chi hải mỹ lệ hình ảnh làm khương sinh động cảm lòng không đậu

mà khoe mắt ướn át lên, khi nào nàng cũng có thể họa ra như vậy xúc bút, cũng có thể, tổ chức chính mình triển lãm tranh.

Bên người bỗng nhiên vang lên một đạo trầm thấp giàu có từ tính giọng nam, "Người cũng sẽ vẽ tranh sao?"

Khương sinh động nghiêng đầu xem qua đi, là vị hệ hờng cà vạt sơ mi trắng, dáng người đỉnh bạt cao gầy, ngũ quan thâm thúy nam tử, nhìn qua 30 xuất đầu.

Nàng nhấp một chút môi tuyến, khẽ gật đầu, "Ta học tranh sơn dầu đã bảy năm."

Nam tử hơi hơi mỉm cười, "Trước tự giới thiệu một chút, ta kêu giang kha, là danh họa gia người đại diện, có thể nói cho ta người thích này phó tác phẩm này đó địa phương sao?"

Khương sinh động đứng từ hơi hơi co rút lại, trong lồng ngực trái tim nhin không được kịch liệt chấn động lên, nàng biết giang kha tên này.

Từ nhỏ ở nước ngoài lớn lên, tốt nghiệp sau liền làm với họa gia người đại diện, hẳn mộng tưởng là trở thành kế Vollard vị thứ hai vĩ đại họa buôn lậu, mà ngăn ngừa mấy năm chi gian hẳn đã phủng đồ ba vị thanh niên tranh sơn dầu gia, làm cho bọn họ trở thành lừng danh hải ngoại Đại tân sinh họa gia, mà chính hẳn cũng thanh danh vang dội, nhảy trở thành ngành sản xuất số một số hai họa gia người đại diện.

Không nghĩ tới hẳn hiện tại cư nhiên về nước, còn xuất hiện ở nơi này.

Nàng cảm giác, chính mình khả năng gặp ngàn năm một thuở cơ hội tốt.

Khương sinh động nỗ lực sử chính mình bình tĩnh trở lại, quên trước mắt người thân phận, ngược lại nhìn về phía trên tường này bức họa, nói ra

chính mình nhất chân thật ý tưởng.

Nàng cũng không biết chính mình là nói vài phút, vẫn là nửa giờ, nàng thậm chí có chút nói năng lộn xộn, nhưng đương nàng sau khi nói xong, nàng nghe được chính mình mộng tưởng câu nói kia, "Ta muốn nhìn người một chút họa."

Giang kha cho nàng để lại một trương danh thiếp, làm nàng đem họa gửi đến hẳn chỗ ở, hẳn xem qua lúc sau lại cùng nàng liên hệ.

Giang kha cũng không có cùng nàng nói bao lâu, liền rời đi, hẳn còn muốn đi nhìn xem có hay không càng nhiều bị mai một tiềm tàng nhân tài, khương sinh động chỉ là quảng giảng lưới trung một cái mà thôi, bất quá, khương sinh động cũng không biết.

Đây mới là họa buôn lậu bản tính, càng thích yên lặng vô danh tiểu họa gia, làm như 'tiềm lực cố', vì bọn họ tạo thế, cường thế lãng xê bọn họ hội họa, ở phủng hững bọn họ đồng thời, cũng mở rộng chính mình danh khí.

Khương sinh động nhìn trong tay danh thiếp, tâm tình kích động thật lâu không thể bình phục, nàng, đây là rốt cuộc muốn thành công sao?

"Người cao hứng sao?" Diệp Lê xuất hiện ở nàng phía sau, mỉm cười nói.

Khương sinh động xoay người, kinh ngạc mà nhìn cái này xa lạ nữ tử, lại nghe nàng mặt mày lại cười nói, "Này trương xem triển quyên đích xác giúp được người, đúng không?"

Khương sinh động đầu tiên là cả kinh, sau là có chút thẹn thùng, nguyên lai vị tiểu thư này chính là người mất của, cần người khác vào bàn quyên

tiến vào, khương sinh động vẫn là có chút tội ác cảm.

Diệp Lê hơi hơi mỉm cười, "Người không cần cảm thấy xin lỗi, kia trương vào bàn quyên vốn dĩ chính là ta tặng cho người."

Nàng thanh âm mê người mà nhẹ nhàng chậm chạp, con người hơi hơi một thâm,

"Ta thường thức có tài hoa người, hơn nữa cũng nguyện ý trợ giúp bọn họ."

Nghe thế câu nói, khương sinh động không cảm có chút động dung, "Cảm ơn người." Khương sinh động ngữ khí chân thành tha thiết địa đạo, nếu không có này trương vào bàn quyên, nàng sẽ không gặp được tốt như vậy cơ hội.

Diệp Lê khoe miệng tươi cười càng thâm, nói "Ta cũng muốn nhìn người một chút họa, có thể hiện tại liền mang ta đi sao?"

Khương sinh động sửng sốt một chút, nhưng thực mau lộ ra tươi cười, "Hảo a."

Triển lãm tranh cũng mau kết thúc, hơn nữa khương sinh động đã được đến lớn nhất thu hoạch, vì thế liền cùng Diệp Lê cùng nhau đi ra phòng tranh.

"Đúng rồi, ta kêu khương sinh động, còn không có hỏi người như thế nào xưng hô."

Diệp Lê đối nàng thân thiện mà mỉm cười nói, "Ta họ Diệp, người kêu ta Diệp tiểu thư thì tốt rồi."

"Hảo, Diệp tiểu thư."

Diệp Lê là lái xe tới, cũng liền mời khương sinh động ng ỡ nàng xe về nhà, cũng hảo đi xem khương sinh động họa,

Ng ỡ ở xa hoa lại thoải mái siêu xe, khương sinh động có chút câu thúc, nhớ tới an gia lời nói, thật đúng là đối, có thể mua nổi mạc nại triển lãm tranh vào bàn quyên kh ảng định là kẻ có tiền, bất quá, Diệp tiểu thư tuy rằng có tiền, nhưng ở chung lên lại rất làm người có hảo cảm, càng quan trọng là, Diệp tiểu thư nói, thực thường thức nàng tài hoa.

Khương sinh động cùng an gia trụ địa phương là không lớn cũng thực hẻo lánh, nàng có chút ngưng ngừng mảnh đất Diệp Lê vào nhà, bên trong không gian cũng không lớn, hơn nữa cơ h ồ hơn phân nửa địa phương đều bị khương sinh động họa, còn có dụng cụ vẽ tranh cấp chiếm cứ không gian.

Đương giới thiệu đến chính mình họa khi, khương sinh động liền cùng thay đổi một người dường như, không có thanh cao cao ngạo cũng không hề câu nệ, cả người giống như đều ở sáng lên, trong mắt mang theo cu ờng nhiệt tự phụ, này đó xuất hiện ở nàng một cái nhu nhược nữ hài trên người, có vẻ không phối hợp r ỡ lại hết sức thích hợp.

Diệp Lê bỗng nhiên nói, "Người muốn làm chính mình triển lãm tranh sao?"

Khương sinh động cười một chút, "Ta đương nhiên tưởng, cái nào họa gia sẽ không hy vọng chính mình họa có thể bị người nhìn đến đâu?"

Nhưng trên đời này có rất nhiều có tài hoa mà không có tiếng tăm gì họa gia, vẽ cả đời cũng không có người hỏi thăm, khương sinh động không phải không hiểu hiện thực, bất quá nàng nếu là không vẽ tranh, nàng còn có

thể làm cái gì, nàng không biết, cho nên chỉ có thể tiếp tục họa đi xuống, chờ đợi cơ hội.

Diệp Lê khước miệng cong cong, "Ta ở làm một cục sinh ý."

Khương sinh động mặt lộ vẻ nghi hoặc, "Cái gì sinh ý?"

"Ta nói rồi, ta thường thức có tài hoa người, cũng vui trợ giúp bọn họ, người hẳn là cũng biết, nếu không có người thường thức, người họa bán được 80 tuổi cũng sẽ không có người mua, có lẽ chờ người đã chết lúc sau, người họa liền sẽ bị người cung thượng thần đàn, bất quá người hy vọng là như vậy sao? Hết thấy danh lợi, hết thấy sùng bái đâu cùng người không quan hệ."

Đương nhiên không muốn, khương sinh động nhấp nhấp môi, nắm chặt lòng bàn tay còn có mắt đâu tiết lộ ra nàng bất an sợ hãi cảm xúc.

"Đương nhiên, người hiện tại đã gặp cơ hội, giang kha." Diệp Lê nói ra tên này, người này bốn sẽ không xuất hiện, hẳn cũng sẽ không gặp được khương sinh động. Là ai ra tay, Diệp Lê không cần đoán cũng có thể nghĩ đến.

"Giang kha thật là cái có thể hóa hủ bại vì thần kỳ người, nhưng người có không trở thành hẳn lựa chọn liền không nhất định."

"Nếu có yêu cầu, tùy thời có thể tới tìm ta, ta ở thứ tám hào hiệu cần chờ người." Diệp Lê đưa cho khương sinh động một trương màu đen danh thiếp.

Thứ tám hào hiệu cần chờ? Khương sinh động trầm mặc vẫn là tiếp nhận danh thiếp, nàng không có bởi vì Diệp Lê nói mà sinh khí, nàng nói sai rồi sao? Không có, nếu không có người thường thức, nàng họa không đáng một đồng.

Diệp Lê để lại cho nàng tự hỏi thời gian, chính mình đi đến tùy ý bày biện trên mặt đất, cái bàn biên, cửa sổ thượng một vài bức hình ảnh trước, chúng nó đích xác thực mỹ, lộ ra một loại không cam lòng cùng cuồn cuộn nhiệt mỹ.

"Ta có thể mua người một bức họa sao?" Diệp Lê ôn hòa mỉm cười nói,

Khương sinh động tái nhợt khuôn mặt thượng có chút thẫn thờ, mang theo không chút để ý lại có chút tự giễu địa đạo, "Đương nhiên có thể, cũng đừng không thượng mua, người thích nào bức họa lấy đi là được." Có người thượng thức, tổng so trở thành không đáng giá tiền phê phẩm ném xuống hảo.

Diệp Lê lắc lắc đầu, khẽ vuốt quá trong đó một bức họa khung ảnh lồng kính, mặt trên đã rơi xuống tầng hơi mỏng tro bụi "Ta cũng không không ràng buộc cấp cho người khác đồ vật, cũng sẽ không không ràng buộc tiếp thu người khác đồ vật, mỗi kiện đồ vật đều có nó giới, một vật đổi một vật, lại hợp lý bất quá."

"Kia tùy người đi."

Khương sinh động thậm chí không để ý đến Diệp Lê để lại bao nhiêu tiền, lại là khi nào rời đi.

Nàng chỉ là ở trong lòng tưởng, giang kha có thể cho nàng muốn sao?

Kia trương Bát Hào Đương phô danh thiệp thượng nhìn thấy ghé người chữ, làm nàng nhin không được tưởng đến tốt cùng là dựa vào người khác vẫn là dựa vào chính mình.

An gia vừa vào cửa, liền nhin không được riu rít mà lại nói tiếp, "Sinh động, lão bản hôm nay khen ta làm hảo, còn làm ta mang theo trong tiệm hai cái bánh kem trở về, ăn rất ngon nga."

Nói như vậy một đống lớn lời nói, an gia cũng không nghe được khương sinh động đáp lại thanh âm, không đúng a, ngày thường ít nhất sẽ cao hứng một chút, an gia vừa thấy liền phát hiện khương sinh động một mình ngã ở rơi rụng trên mặt đất giấy vẽ trung, có vẻ u buồn mà rơi mịch.

"Làm sao vậy, sinh động?" An gia buông bao cùng bánh kem, bước nhanh đi đến khương sinh động bên người, lo lắng hỏi.

Nàng thực mau phát hiện đặt ở cái bàn bên cạnh một xấp tiển, "Sinh động, như thế nào sẽ có nhiều như vậy tiển?" An gia mơ hồ đếm một chút, không sai biệt lắm có một vạn, nàng hai không ăn không uống một năm cũng tích cóp không đến nhiều như vậy.

Khương sinh động như cũ có chút không chút để ý, "Có người mua ta một bức họa."

Nghe vậy, an gia biểu hiện đến so khương sinh động cao hứng, "Ta liền biết, sinh động nhất định sẽ thành công, sinh động người quá lợi hại, một bức họa là có thể bán nhiều như vậy tiển....."

Khương sinh động bỗng nhiên bắt được tay nàng, con người nhìn chăm chăm nàng, mang theo một chút nàng cũng không phát hiện khẩn trương nói "An gia, người cảm thấy ta thật sự sẽ thành công sao?"

An gia đầu tiên là sửng sốt, sau đó lộ ra một nụ cười rạng rỡ "Đương nhiên, sinh động người như vậy có tài hoa lại chịu nỗ lực, người là trời sinh họa gia."

' người là trời sinh họa gia ' này một câu làm khương sinh động dường như không cạn nội tâm lại lần nữa sống lại đây dường như.

An gia cũng không kỳ quái khương sinh động hôm nay biểu hiện, nàng đã thói quen khương sinh động ngẫu nhiên mê mang cùng vô thức, nàng cũng thói quen mỗi lần thiết tình đi cỗ vũ nàng tỉnh lại lên tin tưởng chính mình.

An gia gắt gao mà ôm lấy khương sinh động, ngữ khí kiên định nói, "Chỉ cần chúng ta chịu nỗ lực, nhất định sẽ thành công"

Nàng không có phát hiện chính là, khương sinh động con người lại nhiều cùng bình thường không giống nhau đờ vật.

Khương sinh động cố ý lấy ra chính mình mấy bức phong cách bất đồng họa tác gửi tới rồi danh thiếp thượng viết địa phương, một cái nổi danh xa hoa gallery.

Giang kha từ bảo vệ cửa nơi đó cầm gửi tới vài món bao vây, trở lại trong phòng vừa muốn mở ra nhìn xem khi, một chiếc điện thoại đánh gãy hẳn động tác, tiếp xong điện thoại sau hẳn phủ thêm áo khoác liền đi ra ngoài, không có lại để ý tới đặt ở góc chỗ chưa bị hủy đi phong họa.

'Dawn' quán bar, Diệp Lê chỉ huy A Cát đem kia phúc từ khương sinh động chỗ mua tới tranh sơn dầu treo ở đại sảnh trên vách tường, A Cát chú ý một chút lạc khoản, 'khương sinh động', hẳn trong đầu hiện lên một tia nghi hoặc, chưa từng nghe qua đây là vị nào danh họa gia tên a.

A Cát không có trực tiếp hỏi ra tới, chỉ là thuận theo lão bản quyết định.

Mà Diệp Lê nhìn này phúc mỹ lệ tranh sơn dầu, ôm khuỷu tay mỉm cười nói, "Này bức họa qua không bao lâu liền sẽ thực đáng giá."

Cũng sẽ khởi đến nó ứng có tác dụng.

Tác giả có lời muốn nói: Thượng xong bóng đá khóa đã về rồi

Chương 83

Khương sinh động đợi thật lâu, nàng thậm chí đầu không có lại đi quảng trường cho người khác vẽ tranh, mà là đem chính mình nhốt ở trong phòng, mất ăn mất ngủ vẽ một bức lại một bức, biết vệt sáng toàn bộ dùng xong rồi, an gia đầu không kịp bổ sung mới dừng lại, Khương sinh động nhìn chính mình họa, khó coi đến nở nụ cười.

Không có người thưởng thức, đó chính là họa cả đời vẽ đến 80 tuổi đầu không có người sẽ đi xem nàng họa, nhưng nàng vì cái gì muốn đem hy vọng đặt ở người khác trên người?

Giang Kha đích xác đã quên nàng, hẳn mỗi ngày đưa ra danh thiệp nhiều như vậy, người khác thám thính đến hẳn chỗ ở đưa tới họa tác đầu có thể chất đầy hai ba cái phòng, hẳn lại sao có thể thật sự một bức một bức xem qua đi đâu. Đối họa gia người đại diện tới nói, chỉ cần có bản lĩnh, liếc sẽ không thiếu có tài họa họa gia.

Bát Hào Dương phô trương đón một vị tân khách nhân, không phải đệ nhất vị, cũng không phải là cuối cùng một vị.

"Nói cho ta, ngươi nghĩ muốn cái gì?" Diệp Lê mỉm cười nói.

Khương sinh động ánh mắt có chút chết lặng địa đạo, "Ta muốn thành công, ta muốn tài hoa làm thế nhân biết, ta muốn cho tất cả mọi người nhìn đến ta họa."

"Có thể, ngươi có cái này tư bản, Bát Hào Dương phô cũng vui trợ giúp ngươi." Diệp Lê khóe môi hơi cong, "Bất quá, có được tất có mất, ngươi muốn cần một thứ."

"Thứ gì?"

"Ta muốn người hữu nghị." Diệp Lê lại mê hoặc nói, "Dùng cả đời hữu nghị đổi cả đời thành tỵ, này lại hợp lý bất quá."

"Đúng vậy, lại hợp lý bất quá." Khương sinh động lâm bẩm nói, sau đó gật đầu một cái.

Ở hiệp ước thư thượng ký tên sau, khương sinh động liền rơi vào ảo cảnh trung, nàng đã có thể tưởng tượng đến, thế nhân sùng kính vinh quang, thuộc về chính mình, long trọng triển lãm tranh.

Giang Kha cùng quốc nội bằng hữu ước ở một gian 'Dawn' quán bar, đi vào, hấn ánh mắt không thể tránh né mà bị hấp dẫn tới rỗ trên tường kia phức thiếu nữ tranh sơn dầu, thịnh phóng đóa hoa giống như ngọn lửa giống nhau, thiếu nữ dục hỏa trùng sinh đánh sâu vào cảm, sắc thái diễm lệ mang cho người chấn động.

"Giang Kha." Hấn bằng hữu ở phía trước kêu hấn vài thanh, giang Kha lại như cũ thờ ơ, hấn đi qua đi vỗ vỗ giang Kha bả vai, chỉ thấy giang Kha nhìn chằm chằm trên tường kia bức họa lâm bẩm nói, "Kỳ tích....."

Hấn bỗng nhiên lại lấy lại tinh thần, vọt tới quầy bar hướng đang ở kia đi đầu rượu A Cát hỏi, "Này bức họa là ai họa?"

A Cát tựa hồ sớm có đoán trước giống nhau, cần lấy một khối màu trắng khăn giấy cùng bút, bay nhanh mà ở mặt trên viết vài câu, lại đưa cho giang Kha, nói cho hấn "Đây là họa tác giả cùng nàng liên hệ phương thức."

"Khương sinh động." Giang Kha nhìn khăn giấy thượng viết tên, nhẹ thì thầm, giống như ở nơi nào nghe qua, hấn trong lòng dâng lên nhàn nhạt

quen thuộc cảm, mà đôi mắt toàn là chí tại tất đặc.

Giang kha bằng hữu nhìn hẳn có chút kỳ quái động tác, liên tưởng đến giang kha chức nghiệp, cũng liề minh bạch cái gì, cũng không biết là vị nào vận khí tốt như vậy, họa bị quán bar mua còn trùng hợp mà treo ở nơi này mà bị giang kha nhìn trúng, cũng liề chú định sẽ bị hẳn phủng đồ.

Bất quá, trên đời này chưa bao giờ tồn tại cái gì trùng hợp cùng ngẫu nhiên, hết thấy đầ là an bài cùng được ăn cả ngã về không trả giá thôi.

Hai chu sau, khương sinh động liề cùng giang kha bước lên bay đi Châu Âu chuyến bay, nơi đó, sẽ là nghệ thuật cùng mộng tưởng nôi.

Mà an gia, khương sinh động không có dấu diếm nàng làm cái gì, sự tình làm đầ làm, không cần thiết lại khinh người khinh mình, nàng cũng không cần an gia tha thứ, như vậy dễ dàng mà từ bỏ các nàng chi gian nhiều năm qua hữu nghị. An gia thay đổi trụ địa phương, cũng thay đổi công tác, nhưng đầ dạng là ở một nhà tiệm cà phê làm công. Ngẫu nhiên, nàng có thể ở báo chí tạp chí hoặc là TV thượng nhìn đến một chút về khương sinh động tin tức.

Khương sinh động, nàng mộng tưởng rốt cuộc thực hiện.

Tùy triề những năm cuối, Tùy Dương Đế dương quang vào chỗ, bởi vì hảo đại hỉ công, nhiều lần viễn chinh vực ngoại, lại xa xỉ cực độ, quang kiến cung thất biệt viện, bốn đi tuần tân, lạm chinh hà thuế, làm cho nhân dân khổ không nói nôi, thậm chí đạo tặc nổi lên bốn phía, các nơi hào hùng, sôi nổi bóc can lên, tự lập vì vương, Tùy thất đã mất phục khai quốc khi rầ rộ.

Nhưng phía nam như cũ một mảnh ca vũ thẳng bình, giống như chút nào chưa bị này đó phân tranh sở nhiều cập.

Dương Châu thành trên đường gần nhất tân khai một nhà hiệu cầm đờ, bên ngoài tráng lệ huy hoàng, điêu lâu họa vũ, xinh đẹp quả thực kỳ cục. Khấu trọng cùng Từ Tử Lăng hai cái bất quá mười sáu bảy tuổi thiếu niên, không cha không mẹ, sống nương tựa lẫn nhau, là Dương Châu trong thành hai cái tên côn đờ. Gần nhất trong đó một tên côn đờ, khấu trọng yêu hướng kia gia tân khai hiệu cầm đờ cửa thấu, Từ Tử Lăng bị lôi kéo cùng đi mới phát hiện nguyên do, đó chính là hiệu cầm đờ lão bản thật sự là đẹp a.

Khấu trọng một phen câu lấy đờng dạng xem ngậy người Từ Tử Lăng cỡ, cười nói "Lăng thiếu, người cũng cảm thấy hiệu cầm đờ điệp lão bản đẹp đi," mới hai ngày công phu, khấu trọng liền đối phương dòng họ đều nghe được. Hai người kiến thức không nhiều lắm, lại vẫn luôn đãi ở Dương Châu, Diệp Lê ở bọn họ trong mắt liền cùng tiên nữ dường như nhân vật.

Từ Tử Lăng mặt đỏ lên, khấu trọng cũng không chê cười hấn, chính hấn lần đầu tiên nhìn thấy kia điệp lão bản dung mạo so lăng thiếu cũng hảo không đến nào đi.

Đang ở hiệu cầm đờ cửa cùng người nói chuyện với nhau Diệp Lê quay đầu lại nhìn bọn họ liếc mắt một cái, trong mắt mỉm cười, giống như vẫn luôn đều biết bọn họ ở chỗ này dường như, hai người thấy không cấm rụt rụt, có thể khai lớn như vậy cửa hàng, khẳng định không phải cái gì người thường, đại nhân vật tính tình luôn là muốn đại chút, nếu là chán ghét bọn họ kêu tôi tớ đuổi bọn hấn đi không nhất định, bất quá, nói đến cũng kỳ quái, bình thường như vậy đại cửa hàng cửa đầu có tôi tớ, mà này gian hiệu cầm đờ cửa lại không có một bóng người.

"Các người gọi là gì?" Diệp Lê tới rồi bọn họ trước mặt, ôn thanh hỏi.

Hai người đầu có chút khấn trương, nhưng vẫn là trả lời Diệp Lê vấn đề "Ta kêu khấu trọng." "Ta kêu Từ Tử Lăng."

Này hai cái tên vẫn là bọn họ khi còn nhỏ ở nghe lén tư thực tiên sinh dạy học cấp chính mình lấy.

Diệp Lê nghe xong tên của bọn họ sắc mặt cũng chưa biến, mặc dù đã nhìn đến này hai cái tiêu tử tương lai nhất định danh chấn thiên hạ, trên mặt nàng mỉm cười như cũ. Khấu trọng cùng Từ Tử Lăng lại là bụng thềm thì mà kêu lên, lúc này mới vừa mới vừa sáng sớm, hai người lại luôn luôn ăn cơm không có tin tức.

Từ Tử Lăng trong lòng nghĩ hôm nay lại đi tìm bánh bao quán trình tẩu thiếu bốn cái bánh bao khi, khấu trọng lại tròn mắt xoay chuyển, chấp tay hướng Diệp Lê lấy lòng nói "Xinh đẹp tỷ tỷ, người hảo tâm thưởng chúng ta hai cái một chút ăn đi, chúng ta đã vài thiên cũng chưa ăn thưởng cơm."

Diệp Lê khoe miệng mỉm cười nhìn hai người bọn họ, Từ Tử Lăng đã có chút mặt đỏ, nhưng khấu trọng còn ở kia mặt dày mày dạn, hắn là nhìn trứ này tiên nữ lão bản không có đuổi bọn hắn đi kia khẳng định có vài phần thiện tâm, tùy tiện cấp điểm ăn có lẽ hôm nay một ngày đầu giải quyết.

"Muốn ta cho các người đồ ăn đảo không phải là không thể, nhưng ta cũng không không ràng buộc cho người khác đồ vật, cần thiết đến trả giá tương ứng đại giới mới được."

"Xinh đẹp tỷ tỷ, vậy người muốn chúng ta làm cái gì a?" Khấu trọng miệng lưỡi trơn tru địa đạo.

"Các người kêu ta điệp lão bản là được, đến nỗi làm cái gì, ta muốn các người đi tây thành dương liễu phố Từ phủ đưa một phong thơ." Nói, Diệp Lê không biết từ nơi nào biến ra một phong thơ tới, đưa cho bọn họ.

"Cái này là đủ rồi?"

Diệp Lê hơi hơi gật đầu.

Khấu trọng cùng Từ Tử Lăng nhìn nhau liếc mắt một cái, nhanh chân liềnh hướng ngoài thành chạy tới.

Sau khi trở về, Diệp Lê cũng dựa theo nàng nói cho bọn họ một con thiêu gà, khấu trọng cùng Từ Tử Lăng đầu đã lâu không có hưởng qua thức ăn mặn, thượng một lần vẫn là đi theo ngôn lão đại mộng mắt sau ăn tiệc. Khấu trọng cùng Từ Tử Lăng hảo hảo ăn no nê một đốn,

"Lăng thiếu, người nói chúng ta về sau còn có hay không tốt như vậy cơ hội a?" Khấu trọng nằm ở cư trú phá phòng đồng cỏ khô thượng, nhìn trên đỉnh đầu xuyên phá ngôi đình, hỏi.

Một bên đồng dạng nằm ở đồng cỏ khô đôi thượng lăng thiếu không chút để ý địa đạo, "Hắn là sẽ có đi."

"Lăng thiếu, nếu là chúng ta có thể quá thượng mỗi ngày thịt cá nhật tử thì tốt rồi."

"Đúng vậy." Từ Tử Lăng một chút cũng không có muốn đả kích hấn ý tưởng, hấn trong lòng làm sao không phải nghĩ như vậy, "Tốt nhất còn có thể có cái nhà của chúng ta, muốn căn phòng lớn."

"Tốt nhất còn muốn chúng ta Dương Châu song long danh hào truyềnh khắp thiên hạ." Khấu trọng cười hì hì nói,

Hai người người một lời ta một ngữ mà, vô hạn mặc sức tưởng tượng tương lai.

Hiệu cầ m đ ồ, Diệp Lê nhắm mắt lại, bởi vậy bắt đ ầu, khẩu trọng, Từ Tử Lăng hai người từ sinh ra, đến bây giờ, còn có tương lai sở hữu trải qua giống như hình ảnh ở nàng trong đ ầu bay nhanh xẹt qua, mà ở Diệp Lê cường đại tinh th ần lực cùng tư duy không một đ ể sót, cũng đ ược đến thực tốt phân tích.

Bọn họ yêu thích, tính cách, tình cảm ch ờ sở hữu tư liệu, Diệp Lê đ ầu đã rõ ràng.

Đương nàng rời khỏi như vậy tra xét khi, sở hữu hình ảnh hình ảnh toàn bộ lùi v ề, giống như chưa bao giờ xuất hiện quá.

Diệp Lê cũng biết, đ ồng dạng xem qua mấy thứ này người không chỉ nàng một cái.

Tác giả có lời muốn nói: Ta sẽ không nói cho các người ta là ở đi học thay đổi phòng trộm chương hảo hải tử không c ần học ta

Hôm nay song càng moah moah vẫn là bộ dáng cũ buổi chi ều sẽ trước phóng phòng trộm chương sau đó mau chóng thay đổi

Tân một tháng tới r ồi ái các người moah moah

Chương 84

Lúc sau một đoạn thời gian, khẩu trọng cùng Từ Tử Lăng thường xuyên chạy đến hiệu cầ m đ ồ này tới, vì Diệp Lê chạy cái chân, làm chuyện này, đổi lấy ti ền tài đ ồ ăn, những việc này đơn giản lại không khỏi rườm rà, hơn nữa Diệp Lê đem hiệu cầ m đ ồ khai ở bên ngoài, cũng không làm cho Bát Hào Đương ph ờ bọn người h ầu cũng đi theo ra tới vì nàng làm việc.

Đã có người nguyện ý hỗ trợ, vẫn là hai cái rất có phúc duyên tiểu tử, Diệp Lê cũng mừng rỡ đầu làm cho bọn họ đi làm. Đến nỗi tiền tài đồ ăn, bất quá là hiệu cầ đầ không đáng giá tiền nhất đầ vật.

Khẩu trọng cùng Từ Tử Lăng lại không như vậy tưởng, so với bố thí, bọn họ càng nguyện ý làm chút sự cùng diệp lão bản trao đổi, cái này làm cho bọn họ cảm thấy chính mình là bị tôn trọng. Diệp lão bản đối bọn họ thái độ cũng đầ dạng là như thế này, có lẽ không thân cận bọn họ, nhưng ít ra xem bọn họ ánh mắt là bình đầ mà phi khinh miệt. Ở trong mắt nàng, khẩu trọng cùng Từ Tử Lăng không có đánh thượng tên cầ đầ ẩn ký, nàng thu ần túy xem chính là bọn họ hai người, hai cái sống sờ sờ người.

Trong lúc nhất thời, hai người đối Diệp Lê hảo cảm đầ đầ gia tăng, cũng ít ngay từ đầ tùy tiện, thiết tình thành ý mà kêu một tiếng diệp lão bản.

Tuy rằng rất có hảo cảm, Diệp Lê cấp thù lao cũng từ trước đến nay phong phú, nhưng khẩu trọng cùng Từ Tử Lăng lại trước nay không có nghĩ tới trở thành hiệu cầ đầ tiểu nhị, bọn họ người tiểu chí khí lại không ngần, vẫn luôn nghĩ đến cậy nhờ nghĩa quân kiến công lập nghiệp, đáng tiếc lộ phí còn không có tích cốp đủ.

Bọn họ còn lo lắng nếu là diệp lão bản hỏi bọn hấn muốn hay không làm nàng tiểu nhị, chính mình cự tuyệt có thể hay không chọc đến nàng sinh khí, thương cảm tình sự tiểu, về sau hiệu cầ đầ ngon đã có thể rất cuộc ăn không đầ.

Bất quá, diệp lão bản chưa bao giờ nhắc tới quá việc này, khẩu trọng cùng Từ Tử Lăng không khỏi có chút tò mò thêm nghi hoặc, bọn họ tuy rằng chưa bao giờ đi vào hiệu cầ đầ bên trong, nhưng thời gian lâu rồi, bọn họ cũng đã nhìn ra này hiệu cầ đầ chỉ có diệp lão bản một người, không khác tiểu nhị. Nguyên tưởng rằng là tân cửa hàng khai trương, về

sau lại chiêu, nhưng đầu nửa tháng, điệp lão bản giống như còn không ý nghĩ như vậy.

Từ Tử Lăng có cái gì tò mò còn sẽ hướng trong lòng phóng, nhưng khẩu trọng lại không nín được, hỏi một câu, "Diệp lão bản, người liên không nghĩ tới chiêu hiệu cần đồ tiêu nhị a?"

Diệp Lê cười cười, "Yêu cầu của ta chính là rất cao nga."

Khẩu trọng ra vẻ kinh ngạc nói, "Diệp lão bản, sẽ không liên ta cùng lãng thiếu cũng không đủ trình độ người yêu cầu đi?"

Thốt ra lời này, Từ Tử Lăng cũng nhịn không được có chút tò mò, bọn họ vì điệp lão bản chạy chân nhiều, có khi cũng bị nàng khen thông minh cơ linh, nhìn ra được nàng đối bọn họ thực vừa lòng, cũng là vì như vậy nguyên nhân, vạn nhất điệp lão bản mời chào bọn họ, bọn họ cũng càng không hảo cự tuyệt.

Diệp Lê chỉ là lắc đầu làm trả lời, không có nói thêm nữa.

Kỳ thật lệnh khẩu trọng cùng Từ Tử Lăng kỳ quái không chỉ là hiệu cần đồ không có tiêu nhị, cùng với khai trương nhiều như vậy thiên, còn không có thấy có cái gì khách nhân, ít nhất bọn họ chưa thấy qua trừ Diệp Lê cái này lão bản ở ngoài, có ai từng vào này đồng tráng lệ huy hoàng lầu các.

Khẩu trọng lại càng thêm tò mò, "Diệp lão bản người làm đến tột cùng là cái gì sinh ý a?"

Diệp Lê đối hắn chỉ chỉ bằng hiệu thượng hai cái "Hiệu cần đồ" chữ to, này hai chữ khẩu trọng đương nhiên nhận được, hắn không khỏi thần sắc cổ quái mà nhìn về phía Diệp Lê, rất là hảo tâm địa đạo "Diệp lão bản,

người nếu không đổi cái sinh ý làm đi, một cái cậ̀m đ̣ồ khách nhân đ̣ều không có."

Nghe vậy, Diệp Lê nhẹ nhàng cười, "Này sinh ý ta nhất am hiểu, cũng làm thật lâu."

"Đến nỗi khách nhân, này không phải tới."

Khấu trọng cùng Từ Tử Lăng theo nàng chỉ phương hướng vừa thấy, đỉnh đ̣ầu cổ kiệu xa xa mà đến, ở hiệu cậ̀m đ̣ồ cửa dừng lại, đi ra một vị tuổi già lại rất có khí thế, nho nhã quý khí lão nhân, quậ̀n áo cũng là bất phàm.

Hắn đi đến Diệp Lê trước mặt, kính cẩn mà vừa chấp tay nói, "Xin hỏi nơi này chính là thứ tám hào hiệu cậ̀m đ̣ồ?"

Diệp Lê hơi hơi mỉm cười, "Là, ta là hiệu cậ̀m đ̣ồ lão bản, người theo ta vào đi."

Lão nhân nghe vậy thái độ càng phát kính cẩn, khấu trọng cùng Từ Tử Lăng thấy vừa thấy chính là đại nhân vật lão nhân đi theo diệp lão bản phía sau vào hiệu cậ̀m đ̣ồ, lá gan đại khấu trọng muốn nhìn liếc mắt một cái hiệu cậ̀m đ̣ồ bên trong là cái dạng gì, nhưng lão nhân sau lưng vừa bước vào đi, hiệu cậ̀m đ̣ồ đại môn liệ̀n khép lại, khấu trọng bị chụp vừa vặn, một chút cũng không nhìn thấy.

Khấu trọng sờ sờ có chút sùng đ̣ỏ cái mũi, "Cửa này như thế nào lại đột nhiên đóng lại?"

Từ Tử Lăng cảm giác cũng thực tà môn, bất quá nhìn ra được tới diệp lão bản cùng vị kia lão nhân đ̣ều không phải bình thường nhân vật, bọn họ hiện tại còn thực nhỏ yếu, tốt nhất không cậ̀n trộn lẫn đến bên trong đi, vì thế hắn lôi kéo khấu trọng liệ̀n đi ṛ̣i.

Hiệu cậ̀m đ̣ồ bên trong cũng không như bên ngoài thoát nhìn như vậy trắng lẹ̣ huy hoàng, mà có vẻ cằn vì nội liễm, một bàn một ghế, một bút một giấy đ̣ều là kỳ trân chi phẩm, cái này làm cho lão nhân cằn vì tin tưởng đây là hặ́n muốn tìm Bát Hào Đương phộ̀.

Bát Hào Đương phộ̀ trên thế giới này đ̣ều không phải là toàn vô ghi lại, trước kia cũng có hiệu cậ̀m đ̣ồ người đ̣ã tới thế giới này, hoặc nhiều hoặc ít cũng có một ít tin tức lưu truyền tới nay, bởi vì trung gian một đoạn thời gian biến mất, về Bát Hào Đương phộ̀ càng nhiều thành nghe đ̣ồn, lão nhân, cũng chính là đương tri ậ̀u nguyên lão từ thặ́ng không cấm lẹ̣ nóng doanh trộ̀ng, không nghĩ tới sinh thời cư nhiên có thể đ̣ược nghe Bát Hào Đương phộ̀ ṭồn tại, cũng không uổng công hặ́n ở thu đ̣ược người nhà tin sau, ngàn dặm xa xôi không ngại cực khổ mà tới ṛũ Dương Châu.

Diệp Lê kéo ra án thư sau ghế dựa ng̣ũ xuống sau, hỏi, "Xin hỏi ta có cái gì có thể giúp đ̣ược người?"

Từ thặ́ng áp xuống trong lòng kích động, nói "Ta muốn biết Tỳ thất tương lai hay không còn có thể cứu chữa?"

Hiện giờ Tỳ trong nhà ưu hoạ ngoại xâm, làm từ thặ́ng này đó lão thậ̀n không thể không vì này lo lắng, cũng vô pháp trơ mắt mà nhìn tiên đ̣ể tâm huyết hụ̉y trong một sớm, tuy rằng đương kim ngày càng ngu ngốc, nhưng từ thặ́ng vẫn ôm có hi vọng, đương kim có thể trọng nhật đ̣ã từng tài đức sáng suốt đ̣ầy hứa hẹn, hùng tài đại lược.

Diệp Lê mỉm cười nói: "Có thể, bất quá người hặ́n là biết hiệu cậ̀m đ̣ồ quy củ."

Một vật đ̣ổi một vật, từ thặ́ng đương nhiên biết, từ lâu làm chuẩn bị tâm lý, hặ́n trậ̀n giọng nói: "Ta năm nay tân nhiều hai cái tôn tử cùng một cái cháu gái, ta dùng bọn họ mệnh đ̣ổi cái này tiên tri."

"Có thể." Diệp Lê nhắm mắt lại, nửa tức sau nàng lại mở mắt ra, mỉm cười nhìn về phía có chút khấn trương từ thẳng, môi mỏng khẽ mở.

"Tùy thất còn có ba năm vận mệnh quốc gia."

Nghe thế câu nói, từ thẳng suýt nữa một hơi không đi lên, ba năm, cứ nhiên chỉ còn lại có ba năm, năm đó tiên đế cùng Tấn Vương hoa mấy chục năm mới đánh hạ giang sơn, cứ nhiên bất quá hai đời, ngắn ngủn 37 năm liên phải không có.

Từ thẳng không cấm lão lệ tung hoành, rồi lại nhin không được tiếp tục hỏi "Nhưng còn có cứu lại biện pháp?"

Diệp Lê như cũ mỉm cười, chỉ nói một câu, "Tân chủ đã ra."

Tân chủ đã ra, kia tân vận mệnh quốc gia đã là ra đời, Tùy thất diệt vong đó là đại thế chi xu, nhân lực khó có thể vãn hồi.

Nàng đối vị này bỏ được trả giá đại giới khách nhân vẫn là rất có hảo cảm, liền khuyên nhủ: "Cao ốc đem khuynh rồi một mực khó đỡ, từ lão tiên sinh vẫn là sớm làm tính toán cho thỏa đáng."

Từ thẳng lại một sửa mới vừa rồi thì lương, ngược lại càng thêm kiên định nói: "Sự thành do người, ta chờ nguyên nghịch thiên sửa mệnh, nếu mệnh không thể sửa, ta cũng nguyên tùy Tuy thất cùng tồn vong." Ngủ bải, hẳn liền đứng dậy rời đi, hiệu cầm đầmôn cũng vì hẳn mở ra.

Nghĩ đến, hẳn là sẽ không lại tiến hiệu cầm đầ.

Cùng tồn vong? Diệp Lê cười khẽ một tiếng, chỉ sợ từ lão tiên sinh cái này tâm nguyện là không đạt được.

Lúc sau nhật tử, khấu trọng cùng Từ Tử Lăng cơ hồ mỗi ngày đều có thể nhìn đến có khách nhân tới cửa, này trong đó có nam có nữ, có người giàu có, cũng có người nghèo, có giang hồ hiệp khách, có nghèo túng thư sinh.

Một ngày, khấu trọng bớt thời giờ hỏi một câu, "Diệp lão bản, người nơi này cầm đầ đều là chút cái gì a, thấy thế nào liền người nghèo khát cái đầ có thể đi vào?"

Diệp Lê mỉm cười, "Ta này a, cầm đầ cũng không phải là giống nhau đầ vật, rồi lại là mỗi người đều có đầ vật, mà vàng bạc tài bảo tại đây bên trong là không đáng giá tiền nhất đầ vật."

"Kia lão bản, người xem ta, có thể hay không cầm đầ." Cứ việc có Từ Tử Lăng ở lôi kéo hẳn tay áo, nhưng khấu trọng lại vẫn là nhin không được nói.

Diệp Lê lắc đầ, không chỉ là nhìn khấu trọng một người, mà là bọn họ hai người, cười ý vị thâm trường nói "Các người còn không đến cầm đầ thời điểm, bất quá một ngày nào đó, các người sẽ tiến vào."

Không chờ khấu trọng cùng Từ Tử Lăng lĩnh ngộ những lời này ý tứ, bọn họ liền trước chờ tới thay đổi cả đời kỳ ngộ, phó quân sức còn có trường sinh quyết.

Không chỉ có có được lệnh người cực kỳ hâm mộ tuyệt thế võ công, khấu trọng còn gặp làm hẳn cả đời sở ái nữ tử, Lý van thiên kim Lý tú ninh, cũng là tương lai tân triêu Bình Dương công chúa. Nàng vì gia tộc khắp nơi ra ngoài, tìm kiếm các loại người tài ba dị sĩ mà ở đây, tùy nàng cùng nhau tới còn có nàng nhị ca, Lý Thế Dân.

Diệp Lê vừa mở ra môn, liền nhìn đến người nhà họ Bạch đứng ở ngoài cửa, vẫn là như vậy một bộ trách trời thương dân bộ dáng.

Lão Bạch ôn hòa cười nói, "Ta cho rằng ngươi sẽ không mở cửa."

Diệp Lê tuy là đang cười, lại lộ ra một cỗ lạnh lẽo, "Ta lại không mở cửa, ta muốn tới khách nhân chỉ sợ đầu phải bị người cấp khuyên đi rồi."

Lão Bạch tươi cười như cũ ôn hòa, trong lòng lại là thở dài, hẳn ở Trường An nghe nói Bát Hào Đường phô nghe đồn khi, liền cảm giác không hảo. Quả nhiên Bát Hào Đường phô lão bản đầu là e sợ cho thiên hạ không loạn.

"Xem ra, ngươi là gặp qua kia hai người trẻ tuổi." Hẳn mỉm cười nói.

"Ngươi hôm nay không cũng thấy?" Diệp Lê hỏi ngược lại.

Lời tuy nói như vậy, nhưng mặc kệ là Diệp Lê vẫn là Lão Bạch, đầu không có đem khấu trọng cùng Từ Tử Lăng quá mức để ở trong lòng, chỉ là thời khắc chú ý một chút bọn họ vận mệnh quỹ đạo, cùng với bởi vậy mà phong vân biến hóa thiên hạ đại thế.

Bởi vì này thiên hạ cuối cùng khí vận không ở bọn họ trên người, mà là một người khác. Khẩu trọng cùng Từ Tử Lăng trên người khí vận cùng Trương Vô Kỵ bất đồng, người trước bản thân là bởi vì hai người mà bị phân mỏng khí vận, hơn nữa chỉ là phù dung sớm nở tối tàn, nhiều nhất duy trì mười năm, nhưng Trương Vô Kỵ bất đồng, hắn có thiên tử chi vận, thành long cùng không chỉ ở hắn nhất niệm chi gian.

Bào đi khí vận, khẩu trọng cùng Từ Tử Lăng hai người trên người đáng giá Diệp Lê coi trọng đồ vật cũng không nhiều lắm, nàng liền cũng không bỏ trong lòng, ngược lại lợi dụng trong khoảng thời gian này, bốn phía thu cầm đồ vật, hiện tại cũng là loạn thế, hơn nữa là anh hùng hào kiệt bởi khởi loạn thế, mỗi ngày đều có thể cấp hiệu cầm đồ gia tăng khả quan công trạng.

Diệp Lê thở dài một tiếng, nhưng thật ra rất là đáng tiếc ngữ khí, "Người động tác đảo cũng mau."

"Bất quá," nàng chuyện vừa chuyện, "Người ta ai thắng ai thua cũng không nhất định."

Lão Bạch lại cười nói: "Hắn sẽ là một vị tài đức sáng suốt đủ để lưu danh muôn đời quân vương."

"Có lẽ đi." Diệp Lê không sao cả địa đạo.

Chiều hôm thời gian, Lão Bạch về tới Dương Châu một chỗ còn tính bí ẩn lại tinh xảo bất phàm phủ viện, đi đến đình viện chỗ, nghênh diện mà đến một vị tinh thần sáng láng, khí vũ hiên ngang thanh niên nam tử, ý thái tự nhiên, nhất phái uyên đình nhạc trì khí độ, dạy người tâm chiết.

Hắn đối Lão Bạch thái độ ôn hòa có lẽ, vừa chấp tay hỏi trước thanh hảo,

"Bạch tiên sinh, thế dân đang muốn tìm người thỉnh giáo chút sự tình, ai ngờ tiên sinh không ở trong phủ."

Này thanh niên nam tử, đúng là Thái Nguyên lưu thủ Lý Uyên tam tử thế dân, cũng chính là phía trước Diệp Lê cùng Lão Bạch nói chuyện trung tâm, tương lai Thái Tông hoàng đế Lý Thế Dân.

Lão Bạch ôn hòa mà cười cười, nhẹ nhàng bâng quơ mà giải thích nói "Ta vừa mới đi gặp một vị ở Dương Châu cố nhân."

Lý Thế Dân nghe vậy, trong lòng một kỳ, "Nga, tiên sinh cố nhân, cần phải học sinh cũng đi bái kiến một chút?"

Bạch tiên sinh là hấn năm kia ở sơn dã ngẫu nhiên gặp được một vị kỳ nhân, kinh thiên vĩ địa, bác học quảng nghe, cơ hồ Lý Thế Dân hướng hấn đề vấn đề đều có thể được đến thực tốt giải đáp, này lệnh luôn luôn cầu tài như khát Lý Thế Dân không cấm đại hỉ, lập tức tôn sùng là thượng sư, tự xưng học sinh. Bạch tiên sinh tuy rằng cự tuyệt thu hấn làm đệ tử thỉnh cầu, nhưng lại nguyện ý lưu tại hấn bên người, không tiếc dạy dỗ.

Hấn biết Bạch tiên sinh luôn luôn hỉ tĩnh, không mừng thấy người ngoài, hấn cũng hỏi qua Bạch tiên sinh nhưng còn có người nhà, Bạch tiên sinh nói hấn cô độc một mình, không thân không thích. Từ thành hấn tiên sinh cùng phụ tá lúc sau, liền nhiều là đãi ở trong phủ, rất ít ra tới, cho nên hôm nay đột nhiên nghe nói Bạch tiên sinh đi gặp cố nhân, không khỏi ngạc nhiên, cũng liền có này vừa hỏi.

Lão Bạch lại là cười cười, nói "Không cần." Nếu thật làm Lý Thế Dân đi gặp Diệp Lê, tưởng Diệp Lê như vậy người thông minh, chỉ sợ lại sẽ nhiều ra không ít phong ba đến đây đi.

Thấy tiên sinh nói như vậy, Lý Thế Dân cũng liền không có hỏi lại đi xuống, mà là ngược lại thỉnh giáo nổi lên phía trước một ít vấn đề.

Tác giả có lời muốn nói: Cuối tuần song càng moah moah

Chương 85

Khấu trọng, Từ Tử Lăng hai người kia trải qua không ít trắc trở, nhưng cũng có kỳ ngộ, dần dần thanh danh cũng truyền khắp thiên hạ, khi bọn hắn đi trước phi mã mục trường mua mã khi, lại ngoài ý muốn gặp được Dương Châu thành diệp lão bản.

"Diệp lão bản, người như thế nào cũng ở chỗ này a?" Gặp được quan hệ không t ỉ lão người quen, khấu trọng tâm tình vẫn là thực tốt.

Diệp Lê cười nói: "Ta ở chỗ này có một cộc sinh ý muốn nói."

Khấu trọng, Từ Tử Lăng trong khoảng thời gian này kiến thức cũng không ít, biết phi mã mục trường là khắp nơi môn phiệt đều muốn mượn sức thế lực, mà có thể tới nơi này nói sinh ý khẳng định không phải người thường, hai người kinh ngạc qua đi cũng liền bình thường trở lại, bọn họ hiện tại danh khí cũng không nhỏ, hơn nữa khấu trọng còn thành lập thiếu soái quân, đã tâm bưng bưng, chí ở thiên hạ.

Diệp Lê cùng bọn họ vội vàng hàn huyên vài câu, liền rời đi, nàng còn có khác việc cần hoàn thành.

Ban đêm một đống tiểu lâu, Diệp Lê đang ng ồi ở một trương bàn tròn bên cạnh, mà ng ồi ở nàng đối diện còn lại là một vị người mặc áo bào tro khuôn mặt cổ kỳ, nguy nhược từng bách lão nhân, hắn uống rượu ần hậu sáu rượu trái cây, không nói một lời.

Trong phòng vẫn chưa đốt đèn, mà là ngoài cửa sổ minh nguyệt lọt vào tới, chiếu sáng phòng.

Lão nhân trềnh mặt, Diệp Lê lại là cười cười, "Lỗ tiên sinh chính là nghĩ kỹ rồi?"

Vị này người mặc áo bào tro thanh quốc lão nhân đúng là thiên hạ đệ nhất kỳ tài, lỗ diệu tử, cũng là này phi mã mục trường hiện tại chủ nhân Thương Tú Tuần ruột phụ thân.

Lỗ diệu tử thở dài một hơi, nói "Diệp lão bản sở muốn, lão phu thật sự xá không dưới a?"

Diệp Lê thông thả ung dung nói, "Một thân học thức đổi sống thêm mười lăm năm, lại đáng giá bất quá."

Diệp Lê muốn không phải khác, đúng là vị này thiên hạ đệ nhất kỳ tài sở hữu học thức, bao quát võ công, y học, cơ quan, Dịch Kinh, thiên văn, nghề làm vườn, kiến trúc, binh pháp, đánh cuộc thuật chờ rất nhiều học thức.

Lỗ diệu tử cười khở một tiếng, này đó học thức là hẩn dung nhập mấy chục năm tâm huyết mà thành, cũng là hẩn nhất lấy làm tự hào tồn tại.

"Ta biết lỗ tiên sinh là vị tích mệnh người, bằng không cũng sẽ không ngày ngày uống này sáu rượu trái cây." Diệp Lê nhìn kia ly trung chi vật liếc mắt một cái, ôn thanh nói.

Lỗ diệu tử bị nàng nói trúng rồi tâm sự cũng không kỳ quái, ba mươi năm trước hẩn bị âm quý phái chúc ngọc nghiên trọng thương, có thể sống đến đến nay, dựa vào chính là sáu rượu trái cây điều mệnh.

Diệp Lê khẽ cười nói, "Lỡ tiên sinh chỉ sợ cũng không muốn cùng nữ nhi hòa hảo không bao lâu, li ền bị mất mạng đi."

Này còn may mà khẩu trọng cùng Từ Tử Lăng, quả nhiên phúc duyên lâu dài, trợ giúp lỗ diệu tử cha con hòa hảo, cũng khiến cho lỗ diệu tử càng thêm không bỏ được chết.

Nói đến nữ nhi Thương Tú Tu ần, lỗ diệu tử rất cuộc hạ quyết tâm, "Diệp lão bản, ta nguyện ý cùng người giao dịch."

Trước hơn phân nửa sinh oai phong một cõi, nữ tử tình trường, này quăng đòi còn lại khiến cho hấn hưởng một hưởng thiên luân chi nhạc đi.

Khẩu trọng cùng Từ Tử Lăng ngày hôm sau hỏi diệp lão bản sự khi, phải biết nàng đã rời đi phi mã mục trường. Lỗ diệu tử mất đi sở hữu học thức, cũng li ền vô pháp thu song long làm đ ồ đệ, chỉ là đem dương công bảo khố bí mật nói cho bọn họ, cũng đưa cho bọn họ mấy quyển bí tịch lấy làm lòng biết ơn.

Diệp Lê rời đi phi mã mục trường sau, ngay lập tức li ền đi tới Trường An, lúc này Tùy thất còn chưa ngã xuống, mà tân chủ cũng còn ở trường thành trung. Trường An làm đô thành, ph ần hoa mà đại khí, bất quá hôm nay lại nhiều một phần túc sát cùng huyết tinh.

Đương tri ều nguyên lão từ thăng nhân làm tức giận thánh thượng, bị phán mãn môn sao trảm, hôm nay xử quyết với thị khâu.

Rất nhiều bá tánh chạy đến quan khán, nhìn từ thiên lao chỗ áp ra tới mang công xi ềng nhất ở xe chở tù đạo phố từ thăng, cùng với mặt sau đ ồng dạng sắp bị xử tội thân thích, vây xem các bá tánh không cấm nghị luận sôi nổi, tri ều nội hướng ra ngoài đ ầu biết là hoàng đế vô đạo, giết hại trung lương, chính là ai có thể chân chính đứng ra đ ầu. Người trong thiên

hạ đáy lòng đầu biết, Tuy tri đầu đã rối loạn, cũng trường không lâu. Từ thẳng run run rẩy rẩy mà bị áp lên hình đài khi, vẫn đục mỗi một đôi mắt thấy được trong đám người Diệp Lê, nàng mỉm cười không nói, như nhau ở hiệu cậ̀n đ̣ồ biểu tình. Từ quả muốn diệp lão bản chỉ sợ ở khi đó cũng đã thấy được hấn kết cục, cho nên mới sẽ nói ra nói vậy đi.

Cao ốc đem khuynh, lấy nạng chống trời ṛ̣i.

Từ thẳng nhìn chăm chú vào trong đám người thông dong tự nhiên Diệp Lê thật lâu sau, Diệp Lê cũng không có dời đi ánh mắt, như cũ mỉm cười, cao cao tại thượng, vô cùng lạnh nhạt, hình như là đang chờ hấn trả lời.

Hấn bên cạnh là con hấn, tôn tử, còn có thê tử con dâu, li ền mới vài tuổi đại cháu trai cháu gái đều có, từ thẳng cơ h ồ đầu có thể nghe được bọn họ đề thấp nước nở thanh, phía trên không trung giống như đầu là bị mây đen che đây, không thấy thiên nhật.

Từ thẳng chung quy vẫn là nhắm lại mắt.

Ánh đao chọt lóe, mùi mấy người đầu rơi xuống.

Diệp Lê cũng đi ra đám người bên ngoài, không có lại xem một cái, người a, chính là như vậy cố chấp.

Bất quá Diệp Lê khước mắt dư quang liếc đến ly xử quyết không xa một chỗ trà lâu thượng dựa cửa sổ cái kia chỗ ng ỗ khi, khước môi cong cong, nơi đó thật đúng là t ầm nhìn trống trải a.

Lý Kiến Thành là bị phụ thân hấn Lý Uyên phân phó tới, tốt xấu từ thẳng cùng phụ thân hấn cùng tri đầu làm quan, hơn nữa giao tình không t ỗ, phụ thân hấn không hảo ra mặt, li ền làm hấn tới cũng coi như là đưa Từ đại nhân đoạn đường, Từ đại nhân bất quá khuyên nhi ều Tuy đế hai câu, Từ gia một môn 36 khâu, nhỏ đến tài học sẽ đi đường hài đ ồng, toàn bộ xử

quyết, Lý Kiến Thành trong lòng cũng không khỏi phát lạnh, Tuy để thật đúng là bạo ngược a.

Bất quá như vậy cũng có lợi cho nhà bọn họ khởi sự, Lý Kiến Thành sắc mặt đẹp một chút, phụ thân Lý Uyên tâm tư hẳn cũng là biết đến, chẳng qua hẳn cũng có bản khoản, loại chuyện này vốn dĩ chính là có cực đại nguy hiểm, không nghĩ tới hẳn nhị đệ Lý Thế Dân lại là mạnh mẽ khuyên bảo phụ thân khởi sự.

Niệm cập này, Lý Kiến Thành trong con người không khỏi hiện lên một chút âm lệ, hẳn mới là danh chính ngôn thuận thế tử, mà Lý Thế Dân lại nổi bật nơi chốn đoạt lấy hẳn, khiến cho phụ thân Lý Uyên chậm chạp không chịu lập thế tử, cái này làm cho Lý Kiến Thành rất khó đối Lý Thế Dân huynh đệ tình thâm đến lên.

Lý Kiến Thành lắc lắc đầu không hề tưởng việc này, lại nhìn pháp trường kia đã kết thúc, phán quyết quan binh cũng đã rời đi, hẳn liền từ ghế dựa thượng lên, đối đi theo nhân đạo, "Chúng ta trở về đi."

Mới vừa đi đến dưới lầu, liền nghe thấy cửa truyền đến ồn ào âm thanh, Lý Kiến Thành nhíu nhíu mày, phân phó một cái gã sai vặt đi xem là chuyện như thế nào. Gã sai vặt thực mau trở về tới, nói cho hẳn "Đại công tử, là mấy cái Vũ Văn gia người ở đây đưa một vị cô nương."

Wu Văn gia nhiều là loại này bại hoại, Lý Kiến Thành tuy trong lòng trợ trợ, nhưng niệm cập phụ thân cấp ở Trường An hẳn rất nhiều dặn dò, nếu là vào giờ phút này bởi vì này đó việc nhỏ cùng Vũ Văn van người nổi lên xung đột, không khỏi có ngại phụ thân đại sự.

Lý Kiến Thành như vậy tưởng tượng, liền đối với bên người nhân đạo, "Đừng xen vào việc người khác, chúng ta tránh tai mắt rời đi."

Lý Kiến Thành cùng Lý Thế Dân khác nhau từ điểm này li ền có thể nhìn ra tới, Lý Kiến Thành càng nhi ều nhìn đến chính là nguy, mà đổi thành Lý Thế Dân, nhìn đến càng nhi ều là nguy hiểm cơ hội. Hấn tuyệt không sẽ né tránh, ngược lại sẽ đem sự tình nháo đại, sau đó nương bênh vực lẽ phải, trợ giúp nhỏ yếu, không sợ Vũ Văn cường quy ền thanh danh làm Vũ Văn gia không dám động hấn, cũng vì Lý van ở bá tánh trung thành lập trống canh một tốt danh dự.

Làm ' nhỏ yếu ' bị Vũ Văn gia người dây dưa Diệp Lê ở trong lòng nhin không được lặc đầu nói, Lý Kiến Thành sẽ bại bởi Lý Thế Dân thiệt tình không oan. Đương nhiên này mấy cái Vũ Văn gia bại hoại không phải nàng tìm tới, nàng chính là tưởng riêng thiết kế cùng Lý Kiến Thành ngẫu nhiên gặp được cơ hội cũng sẽ không dùng như vậy xuân biện pháp. Này vài người thật đúng là ' vận khí tốt ' chạy ra tới.

Lý Kiến Thành từ cửa ít người địa phương đang muốn rời đi khi, bỗng nhiên liếc tới rồi bị dây dưa nữ tử liếc mắt một cái, trong phút chốc bước chân li ền không tự giác mà ngừng lại, trong mắt tràn đầy kinh diễm, nàng ở đối hấn mỉm cười.

"Dừng tay." Lý Kiến Thành từ trong đám người đi ra, có không hợp dĩ vãng vững vàng khí độ, đối thượng hấn đôi mắt mấy cái Vũ Văn gia người cũng nhin không được lui về phía sau chút, đ ồng thời cũng nhận ra người tới, "Là Đường Quốc công đại công tử."

"Vị này Diệp cô nương là ta khách nhân, mong rằng vài vị có thể thủ lễ chút." Lý Kiến Thành chấp tay nói, đã cho bọn họ mặt mũi, cũng biểu lộ thái độ, mấy người kia cũng không phải Vũ Văn gia dòng chính, còn không dám cùng Lý van đại công tử đối nghịch, vì thế kéo kéo cười li ền rời đi, đến nỗi trở về lúc sau có thể hay không ở Vũ Văn trong nhà thêm mắm thêm muối nói lên việc này li ền không nhất định.

Bất quá bọn họ cũng sẽ không có cơ hội, Diệp Lê khước môi cong cong, sau đó đi theo đối nàng gương mặt tươi cười tương đãi Lý Kiến Thành đi r`õ.

Đường Quốc công ở Trường An cũng có chính mình phủ đệ, là văn đê thời kỳ li`ên ban cho. Lý Kiến Thành đem Diệp Lê một đường đưa tới hãn phòng, li`ên vẫy vẫy tay làm những người khác đi xuống. Diệp Lê đánh giá một chút phòng bốn phía, bố trí đến rất quý khí, Diệp Lê ở trong phòng đi r`õ hai vòng, cuối cùng ng`õ ở trên giường.

Cùng thời gian, Lý Kiến Thành cũng giống như thanh tỉnh lại đây, quơ quơ đầu, lại gương mặt nhìn về phía trên giường Diệp Lê, trong mắt không hề là kinh diễm, mà là ngăn không được hoảng sợ cùng với sợ hãi.

"Người là ai? Vừa r`õ sử cái gì thủ đoạn mê hoặc ta? Người có cái gì mục đích?"

Diệp Lê bỗng nhiên cười, "Ta họ Diệp, tưởng cùng người làm cộc sinh ý, một cộc có thể giúp được người sinh ý."

"Người có thể giúp ta cái gì?" So với Lý Thế Dân chiêu hi`ên đãi sĩ, Lý Kiến Thành càng nhi`ều để ý chính là hãn thân là Lý van đại công tử tôn quý, hơn nữa Diệp Lê không chế quá hãn tâm th`ần, làm hãn trong giọng nói không khỏi mang theo phân kiêu căng cùng lãnh đạm.

Diệp Lê lại mỉm cười nói, "Tỷ như nói ta có thể làm người lên làm Đường Quốc công thế tử."

Lý Kiến Thành tức khắc thay đổi sắc mặt, "Người nói chính là thật sự."

"Đương nhiên là thật sự, bất quá sự tình gì đầu yêu c`ầu trả giá đại giới, ta muốn người một thứ."

Lý Kiến Thành ở suy tư một chút sau, chần chừ nói, "Thứ gì?"

Hắn vừa dứt lời nháy mắt, cũng đã tùy Diệp Lê đi tới Bát Hào Đường phủ, bởi vì hắn nội tâm đã có khuynh hướng giao dịch ý nguyện.

Lý Kiến Thành còn không kịp kinh hoảng, liền nghe Diệp Lê thanh lãnh thanh âm vang lên, "Ta muốn người hai năm thọ mệnh."

Lý Kiến Thành chỉ nghe qua vàng bạc tài bảo, đồ cổ đồ chơi quý giá có thể cần đồ, thế nhưng không nghĩ tới thọ mệnh cũng có thể cần đồ? Lý Kiến Thành khiếp sợ qua đi nghĩ đến chính là cái này cùng danh chính ngôn thuận thế tử chi vị so sánh với, thật sự tính không được cái gì.

"Người nếu có thể làm ta lên làm thế tử, người cứ việc cần đi." Lý Kiến Thành phá lệ mà khẳng khái nói.

"Hào, thỉnh ký xuống khế ước đi." Diệp Lê giờ tay chỉ hướng trên bàn sách xuất hiện giấy trắng cùng bút lông, mỉm cười nói.

Chờ hai người lại một lần nữa trở lại trong phòng khi, Lý Kiến Thành cái thứ nhất ý niệm là lo lắng gia phó cho rằng hắn không thấy, lại nghe Diệp Lê chậm rì rì địa đạo, "Không cần lo lắng, bọn họ sẽ không phát hiện."

Lý Kiến Thành trở về hoàn hồn, nhớ tới vừa rồi phát sinh sự vẫn cứ cảm thấy thực không thể tưởng tượng.

"Ta hiện tại yêu cầu làm cái gì?" Lý Kiến Thành đối Diệp Lê thái độ đã có rất lớn thay đổi, cũng đối Diệp Lê hứa hẹn có chút nóng vội.

Diệp Lê lại nhàn nhạt nói, "Người hiện tại đầu tiên phải làm sự là cho ta an bài cái thích hợp chỗ ở, tiếp theo chính là chờ đợi."

"Hào, Diệp cô nương." Lý Kiến Thành gật gật đầu, hướng ngoài cửa nói một tiếng "Người tới, cấp Diệp cô nương an bài....."

Diệp Lê ngồi ở trên giường, nhìn về phía ngoài cửa số ánh nắng, cong cong môi, người nhà họ Bạch có Lý Thế Dân, nàng này không phải có một cái Lý Kiến Thành, ai thắng ai thua còn không nhất định đâu?

Chương 86

Sáu ngày sau,, Thái Nguyên lưu thủ kiêm Đường Quốc công Lý Uyên thượng thư, vì trưởng tử Lý Kiến Thành thỉnh phong thế tử, Tùy đế cũng đáp ứng. Thực mau, Lý Kiến Thành thế tử chi vị danh chính ngôn thuận, hấn địa vị cũng là không thể dao động.

Chuyện này trung chịu đánh sâu vào lớn nhất không gì hơn Lý van nhị công tử Lý Thế Dân. Xác định này tin tức là thật sau hấn liễn nương vì mẫu thân Đậu thị mừng thọ danh nghĩa trở về một chuyến Thái Nguyên, nhưng phụ thân Lý Uyên chỉ hỏi hấn ở phía nam rất nhiều công việc, vẫn chưa nhắc tới thế tử một chuyện, Lý Thế Dân cũng chỉ có thể ấn hạ trong lòng khó hiểu lui ra.

Lúc chạng vạng, Lý Thế Dân mới từ mẫu thân Đậu thị trong viện trở về, có chút không có phương tiện ở phụ thân trước mặt nhắc tới sự, đảo có thể đối mẫu thân nói thượng một ít, nhưng Đậu thị trước đó cũng hoàn toàn không biết được việc này, Lý Uyên cũng chưa từng cùng nàng nhắc tới quá lập thế tử một chuyện, nàng vẫn luôn tưởng muốn áp sau bàn lại.

Lý Thế Dân ngẩng đầu nhìn nhìn bị mây đen che đi hơn phân nửa minh nguyệt, trong lòng suy nghĩ hỗn loạn.

Hấn nghĩ nghĩ vẫn là quyết định đi thỉnh giáo Bạch tiên sinh chuyện này, chính là Lão Bạch nghe xong hấn nói sau, lại là hỏi ngược lại, "Công

tử chính là cô ý hậu thế tử chi vị?"

Lý Thế Dân một đốn, nhưng cũng thẳng thắn thành khẩn nói "Ta tự nhận năng lực tài hoa không thua với đại ca, này thế tử chi vị đương có năng giả cư chi."

Lão Bạch mắt mang ý cười ôn hòa mà nhìn hắn, làm hắn nhẹn không được đem trong lòng lời nói đầu nói ra,

"Huống hồ, ngày đó ta trợ gia nghiêm khởi binh Thái Nguyên, hắn từng đáp ứng chúng ta huynh đệ trung ai có thể đánh hạ Quan Trung, liền phong này vì thế tử. Lúc ấy cũng từng lên chính miệng đối ta nói: 'việc này toàn từ người dốc hết sức chủ trương, đại sự nếu thành, tự nhiên công quy về người, cố nhất định lập người vì thế tử'."

Lý Thế Dân nói ra lời này khi, đôi mắt thần thái sáng láng, nhìn ra được đảm đương ngày Lý Uyên nói cho hắn rất lớn tin tưởng cùng dũng khí.

Nghe vậy, Lão Bạch không cảm dưới đáy lòng thở dài một hơi, ngày sau Lý Kiến Thành cùng Lý Thế Dân chi gian huynh đệ tương tàn, chưa chắc không phải Lý Uyên một tay mai phục mẫn tai họa, Lão Bạch trong lòng tuy cảm thán, nhưng trên mặt không hiện, nói: "Ta chỉ khuyên công tử một câu, nhớ thủ túc tình thâm, chớ có lệnh chính mình rơi vào lưỡng nan hoàn cảnh."

Lý Thế Dân ngần ra, nhưng ngay sau đó đối Lão Bạch chấp tay nói, "Tiên sinh nói, ta nhớ kỹ"

"Diệp cô nương." Người mặc hoa phục Lý Kiến Thành hưng phấn mà đi vào tới, đối đang ở trong viện nhân nhã xem múa rối bóng Diệp Lê nói,

"Ta phụ thân lập ta vì thế tử, bệ hạ chiếu thư cũng đã đưa đến ta trong phủ."

Hắn nguyên bản là tướng xưng hô Diệp Lê vì lão bản, nhưng lại để ngừa người khác cảm thấy kỳ quái liền đổi thành Diệp cô nương. Mặc dù Lý Kiến Thành tiến đến báo tin vui, Diệp Lê cũng chưa kêu đình da ảnh, mà là nhìn về phía hắn khẽ cười cười, nói "Đây là người nên được."

"Người nói rất đúng, ta là Lý gia đích trưởng tử, theo lý thường hắn là Đường Quốc công thế tử." Thậm chí, nếu Lý gia khởi sự thành công, hắn chính là Thái Tử, tương lai đế vương, Lý Kiến Thành càng muốn trong lòng càng kích động mênh mêng, con người cũng nhin không được dâng lên một tia dã vọng.

"Rời nhà đi quốc suốt ba năm, vì trong mộng tưởng kim bích huy hoàng Trường An, vì đô thị tràn ngập thiên kỳ trải qua nguy hiểm, vì thỏa mãn một cái nam nhi to lớn tâm nguyện. Hiện tại rốt cuộc cảm y còn hương....."

Nghệ sĩ xướng lời hát đánh gãy Lý Kiến Thành mặc sức tưởng tượng, hắn thu hồi tâm thần, lại đối trợ giúp hắn cực đại Diệp Lê thành khẩn nói, "Diệp cô nương, gia thân của ta vì chúc mừng ta bị phong thế tử cử hành một tiệc rượu, người muốn hay không cũng tới tham gia?"

"Không cần."

Diệp Lê lãnh đạm đáp lại, làm chính thỏa thuê đặc ý Lý Kiến Thành hơi cảm thấy không vui, nhưng nhớ tới đối phương thân bí khó lường, giống như thần quỷ thủ đoạn, hắn vẫn là phóng thấp tư thái, trên mặt chút nào chưa hiển lộ.

Diệp Lê lạnh lùng mà liếc mắt một cái, "Người phải biết rằng, nhà của người thân phụ tá là ở minh, mà ta là ở trong tối, trừ bỏ người, tốt nhất

không cần có người thứ hai biết nói ta tởn tại."

Lý Kiến Thành cũng không phải kẻ ngu dốt, tự nhiên tán đồng Diệp Lê nói, vì thế gật gù đầu, "Diệp cô nương, ta đã biết." Điểm này việc nhỏ hần còn sẽ không không biết như thế nào làm, nói xong hần cũng liề rời đi đi cùng hần gia thầ nhóm chúc mừng.

Diệp Lê khoe môi tiết ra một tia cười lạnh, một cái thế tử chi vị đã làm cho lớn như vậy tứ chúc mừng, này Lý Kiến Thành lòng dạ cũng liề đến này. Mấy ngày nay xuống dưới, Diệp Lê có thể nói đúng Lý Kiến Thành càng thêm không hài lòng, nàng vốn chính là cái tiêu chuẩn cực cao người, Lý Kiến Thành tuy tài hoa năng lực không tính kém, nhưng đơn liề cá nhân lòng dạ thủ đoạn tới nói, Diệp Lê thật đúng là phóng không tiến trong mắt.

Bất quá mặc dù phát hiện Lý Kiến Thành đủ loại nhược điểm, Diệp Lê cũng không có nghĩ giống người nhà họ Bạch giống nhau khuyên bảo hoặc dạy dỗ hần, người nhà họ Bạch hy vọng dạy dỗ cũng trợ giúp Lý Thế Dân trở thành một vị tài đức sáng suốt quân chủ, kết thúc loạn thế, sáng lập một cái tân triều đại. Nhưng nàng, trước nay đầu chỉ là vì sinh ý, cùng với không cho người nhà họ Bạch chủ đạo thiên hạ chi chủ hướng đi, Lý Kiến Thành nếu không thể trở thành một cái đối phó Lý Thế Dân đối thủ tốt, vậy làm khối đá mài dao hảo.

Dù sao, tốt lưỡi dao đã xuất hiện. Diệp Lê đôi mắt hơi lóe, nhẹ nhàng cười.

Nghe xong Bạch tiên sinh nói, Lý Thế Dân trong lòng hiểu rõ, xem ra Bạch tiên sinh vô tình trợ hần đoạt đích, Lý Thế Dân tuy có chút mất mát, nhưng nghĩ vậy chút thời gian sở cảm nhận được Bạch tiên sinh nhân phẩm

đức hạnh, cũng không hề cường c ầu, sau khi trở về lại cùng chính mình kia vài vị mưu sĩ tái hảo hảo thương lượng chuyện này đi. Đến nỗi Bạch tiên sinh, Lý Thế Dân vẫn là càng có khuynh hướng đem hắn làm như một vị thu ần túy lão sư, mà phi phụ tá.

Lý Thế Dân cung kính có lễ về phía Lão Bạch cáo lui, Lão Bạch nhìn hắn rời đi bóng dáng, trong lòng lại lần nữa thở dài.

Trường An, Đường Quốc phủ,

Trong viện, Diệp Lê bỗng nhiên đối màn sân khấu sau xướng múa rồi bóng nghệ sĩ nói, "Tiếp tục xướng, đừng có ngừng."

Kia mấy cái nghệ sĩ tuy rằng có chút nghi hoặc khó hiểu, nhưng bởi vì đối phương là quý nhân, liền tiếp tục xướng đi xuống, liền khúc mục đầu là theo thay cho. Bọn họ nhìn không thấy chính là một cái bạch y ôn văn nho nhã trẻ trung nam tử, ngồi ở Diệp Lê trà bên cạnh bàn trên chỗ ngồi.

Mà bọn họ đối thoại, cũng là không người nghe thấy.

"Lý Kiến Thành bị phong thế tử, là người làm." Lão Bạch ngữ khí khẳng định địa đạo.

Diệp Lê cười khẽ một tiếng, lại như cũ hứng thú dạt dào mà nhìn múa rồi bóng, "Như thế nào? Đối Lý Thế Dân thất vọng rồi."

Người nhà họ Bạch tâm tình Diệp Lê đương nhiên có thể xem hiểu, bất quá là đối Lý Thế Dân ở kiêm tể thiên hạ ở ngoài dã vọng mà cảm thấy một tia thất vọng, hắn đem Lý Thế Dân tưởng thật tốt quá, đồng thời cũng ký thác rất lớn hy vọng, thậm chí nguyện ý đem chính mình học thức

truyền thụ cho hắn, nhưng Lý Thế Dân lại chưa chắc cùng người nhà họ Bạch là một đường người.

Trên đời này ngàn ngàn vạn vạn người có lẽ phần lớn có khuynh hướng quang minh, nhưng không đại biểu bọn họ cùng quang minh cùng đường.

Bất quá thất vọng cũng chỉ là một chút, người nhà họ Bạch rất cuộc năm gần đây nhẹ Diệp Lê sống lâu trăm năm, ngàn năm, cũng thấy nhiều những việc này, một tia thất vọng cùng tiếc nuối cũng không sẽ ảnh hưởng đến bọn họ tự hỏi cùng hành sự.

Chỉ là đối với thuần khiết vô cấu người nhà họ Bạch tới nói, một đạo lại nhỏ đến khó phát hiện vết rạn cũng sẽ cảm thấy rõ ràng đi.

Lão Bạch thở dài, "Người chỉ là ảnh hưởng Lý Uyên nhất thời ý tưởng, này cũng không thể thay đổi cái gì, làm như vậy lại có cái gì ý nghĩa đâu?"

Diệp Lê khóe môi ngoéo một cái, "Ý nghĩa? Ý nghĩa chính là ta làm một bút còn tính không tã giao dịch, còn có, một cái thế tử chi vị liễm thí ra nhiều như vậy đồ vật, người không nên cảm tạ ta sao?"

Ngay cả Lão Bạch cũng không nghĩ tới, một cái thế tử chi vị khiến cho hắn thấy được Lý Thế Dân dã tâm, cùng với đối ruột thịt huynh trưởng không lưu tình, đương nhiên, cũng làm Diệp Lê đối Lý Kiến Thành càng thêm không hài lòng.

Kỳ thật, vô luận là Lão Bạch, vẫn là Diệp Lê đều không thích hợp làm Lý Kiến Thành hoặc Lý Thế Dân giúp đỡ, Diệp Lê yêu cầu cao, người nhà họ Bạch yêu cầu chỉ biết so năng càng cao, Lý Kiến Thành, Lý Thế Dân tuy rằng ở người khác trong mắt thoát nhìn là khó được anh kiệt, nhưng ở Lão Bạch, Diệp Lê trong mắt lại bất quá giống nhau, thậm chí bởi vì đối bọn họ chú ý mà càng thêm bất bẻ.

Chỉ là điểm này, Diệp Lê cùng Lão Bạch đều không có phát giác, hay là là mặc dù bọn họ phát giác, cũng sẽ không để ý, càng sẽ không bởi vậy rơi chậm lại bọn họ tiêu chuẩn.

"Nói thực ra, các người người nhà họ Bạch không thích hợp chơi này đó người lừa ta gạt, lục đục với nhau, không bằng sớm chút thu tay lại, để cho ta tới giúp Lý Thế Dân, ta sẽ làm hắn kiến công lập nghiệp, mỹ nhân trong ngực, sáng lập một thế hệ thịnh thế." Diệp Lê ôn nhu lại cười nói,

Lão Bạch không có trả lời, Diệp Lê cũng không trông cậy vào hắn trả lời, chỉ là thử một chút thôi. So với Lý Kiến Thành tới nói, nàng xác càng coi trọng Lý Thế Dân một ít, không chỉ là bởi vì hắn trên người để vương chi vận, còn có hắn bản nhân ráp tâm cùng thủ đoạn.

Lão Bạch bỗng nhiên nói, "Hắn bốn hắn là sẽ là một vị tài đức sáng suốt quân chủ."

Người nhà họ Bạch vẫn là nóng vội chút, bọn họ quá hy vọng cái này trải qua lâu dài loạn thế thiên hạ có thể lại một lần nữa trở lại hoà bình, thiên hạ hoà bình, nhân tâm dục vọng mặt trái cảm xúc cũng sẽ tùy theo trừ khử, Bát Hào Đương phô cũng sẽ càng bị thế giới này pháp tắc sở chống cự.

Diệp Lê thần sắc khôi phục đăm đăm, "Hắn sẽ là một cái đủ tư cách quân chủ, nhưng lại phi con người toàn vẹn."

Cho nên hắn càng thích hợp chính là Bát Hào Đương phô, mà phi người nhà họ Bạch.

Nghĩ đến điểm này, Lão Bạch không cấm đối Diệp Lê hơi hơi kiêng kỵ lên.

"Bất quá," Diệp Lê lại là cười, "Cùng với lo lắng ta thọc gậy bánh xe, không bằng ngấm lại trên giang hồ nổi danh Từ Hàng Tĩnh Trai đối hẳn mượn sức."

"Ta nhớ rõ cái kia môn phái bị người truy ền vô cùng kì diệu, đại biểu cho đại nghĩa cùng thánh khiết, ta cho rằng người sẽ thưởng thức các nàng."

"Người nói đùa." Lão Bạch ôn hòa cười nói, trong lòng lại bởi vì nhìn đến tương lai Lý Thế Dân qua cầu hủ đi hà, tôn nói nhẹ Phật một chuyện, không khỏi lại có chút thất vọng, đế vương rắp tâm tuy hảo, nhưng vong ân phụ nghĩa lại phi ứng vì này sự.

Diệp Lê tuy lấy Từ Hàng Tĩnh Trai đảm đương làm đề tài câu chuyện, nhưng cùng người nhà họ Bạch giống nhau vẫn chưa đem này đề vào mắt, bất quá nghĩ đến Từ Hàng Tĩnh Trai, Diệp Lê nhưng thật ra nhớ tới các nàng đối thủ một mất một còn âm quý phái, lại nói tiếp nơi đó còn có một cộc sinh ý nhưng nói đâu.

Diệp Lê cũng không tính toán ở Lý Kiến Thành trên người dùng nhiều điểm tâm tư, hẳn chỉ là nàng lấy tới đối phó Lý Thế Dân còn có hẳn phía sau người nhà họ Bạch một quả quân cờ thôi, càng nhiều thời giờ, Diệp Lê vẫn là càng nguyện ý hoa ở hiệu c âm đ òsinh ý thượng.

Trên thực tế, Diệp Lê sợ dĩ sẽ lựa chọn ở đoạt đích một chuyện trung nhúng tay, đơn giản là không hy vọng người nhà họ Bạch đối tương lai thiên hạ chi chủ ảnh hưởng quá lớn, thế cho nên sẽ trở ngại đến Bát Hào Đương phô ở thế giới này sinh ý, thậm chí hủy diệt nó dấu vết.

Thế giới này là có khuynh hướng hắc ám vẫn là quang minh, kết quả còn không nhất định đâu.

Tác giả có lời muốn nói: Thực xin lỗi buổi sáng xem tiểu thuyết mê mẩn quên thay đổi việc này

Vì tỏ vẻ xin lỗi chiều nay thêm càng

Chương 87

Dem Từ Tử Lăng cùng khấu trọng sự tình phóng tới một bên sau, Diệp Lê cảm thấy chính mình cũng nên là thời điểm đi làm âm quý phái kia bút sinh ý.

Lại nói tiếp này bút được không sinh ý vẫn là Diệp Lê lại xem qua Từ Tử Lăng tương lai mới phát hiện.

Diệp Lê tự cấp Lý Kiến Thành chi mấy cái chiêu, đến nỗi hấn ở cùng Lý Thế Dân đánh cờ trung lược chiếm thượng phong, ở bảo đảm người nhà họ Bạch sẽ bị khấu trọng còn có Lý Thế Dân sự tình bám trụ sẽ không lại chạy ra quấy nhiễu đến nàng sinh ý sau, Diệp Lê liền rời đi Đường Quốc công phủ, mà là đi tới âm quý phái thánh địa.

Nàng tiến vào như nhập không người nơi, tự nhiên thực mau khiến cho âm quý phái chường môn chúc ngọc nghiên chú ý. Mà Diệp Lê nói câu đầu tiên lời nói liền đủ để lệnh chúc ngọc nghiên đại kinh thất sắc.

"Ta có thể làm người giết thạch chi hiên."

Nàng mỉm cười như vậy nói.

"Người sẽ không không biết, người khổ tâm tu luyện ngọc nát đá tan căn bản giết không được người thống hận thạch chi hiên."

Diệp Lê càng là trắng ra nói, "Ta biết người tâm nguyện là cái gì, cũng có thể thỏa mãn nó, cho nên, cùng ta làm giao dịch đi, chúc chường môn."

Chúc ngọc nghiên sắc mặt chần chờ nói, "Người muốn cái gì?"

"Người sau khi chết linh hồn, ta biết, người vẫn luôn là muốn cùng thạch chi hiên đồng quy vu tận, căn bản là không có muốn sống sót."

Diệp Lê vừa dứt lời, hai người đều nghe thấy được màn lưới ngoại kia trong nháy mắt hỗn loạn tiếng hít thở, nhưng hai người lại chưa dừng lại nói chuyện.

"Hào, ta nguyện ý." Có thể sáng chế 'ngọc nát đá tan' như vậy công pháp người lại há là để ý tánh mạng linh hồn người, huống chi, Diệp Lê không có nói sai, chúc ngọc nghiên chưa từng có tin tưởng chính mình ngọc nát đá tan có thể giết chết thạch chi hiên, nhưng nàng nhất định phải làm như vậy, cùng kết quả không quan hệ, chỉ vì kết thúc nàng cùng thạch chi hiên chi gian ân oán.

Giao dịch sau khi kết thúc, Diệp Lê nói cho nàng, "Người yên tâm, thạch chi hiên chỉ biết chết ở người ngọc nát đá tan dưới."

Chúc ngọc nghiên sắc mặt có chút tái nhợt, "Chỉ hy vọng người có thể hết lòng tuân thủ lời hứa."

Diệp Lê rời đi sau, vẫn luôn ẩn thân ở màn lưới ngoại tuyệt mỹ thiếu nữ cũng đi ra, nàng lệ ý dịu dàng nói, "Su tôn, người vì cái gì phải làm ra như vậy quyết định?"

Chúc ngọc nghiên nhìn về phía chính mình dốc lòng giáo dưỡng lớn lên đồnhi Loan Loan, trong mắt tràn đầy từ ái, "Về sau, âm quý phái liền giao cho người."

Loan Loan nhất thời nước mắt rơi như mưa, nghe được lời này nàng sao lại không biết nàng kính yêu sư tôn đã ôm muốn chết chi tâm, nàng còn muốn nói gì, lại thấy sư tôn nhàn nhạt nói, "Loan Loan, sư tôn mệt mỏi, người coi như làm sư tôn nghỉ một chút, có thể lôi kéo thạch chi hiên cùng nhau, sư tôn đã cảm thấy mỹ mãn."

Chúc ngọc nghiên muốn cùng thạch chi hiên đồng quy vu tận lại như thế nào gần là bởi vì năm đó ái hận ân oán, càng nhiều là vì Ma môn, một lần nữa tỉnh lại Tà Vương thạch chi hiên quá nguy hiểm, chẳng những uy hiếp tới rồi chính đạo, cũng ở vì hắn đã tâm đem Ma môn mang hướng vạn kiếp bất phục nơi.

Ma môn có thể bại bởi chính đạo, nhưng tuyệt không có thể ở bất luận kẻ nào trong tay tiêu vong. Nàng thân là âm quý phái chưởng môn, Ma môn âm sau, cũng có cái này trách nhiệm bảo hộ Ma môn, làm này có thể truy thừa đi xuống.

Nàng đệ tử Loan Loan cũng là cái người thông minh, sẽ không đoán không ra nàng ý đồ, nhưng nguyên nhân chính là vì như thế, mới có thể càng thêm bi thương, đối, sư tôn nhiều năm như vậy tới vì Ma môn quá mệt mỏi.

Chúc ngọc nghiên lại đối Loan Loan báo cho nói, "Như phi sinh tử tền vong tuyệt cảnh, chớ nên muốn cùng vị kia diệp lão bản làm buôn bán."

Loan Loan gật gật đầu, nói, "Sư tôn, ta đã biết."

Ngoại có nghiệp lớn chưa thành, nội có trưởng huynh Lý Kiến Thành ân ân nhằm vào, Lý Thế Dân tâm thần đầu mệt, nhưng lại chưa hiển lộ ở

trên mặt, bởi vì hấn là mọi người trong mắt bách chiến bách thắng, vĩnh viễn tự tin nhị công tử.

Lý Thế Dân lại nhận được hấn đại huynh cùng tam đệ thiệp mời, mời hấn đi trước trong phủ đi gặp, Lý Thế Dân biết bọn họ ý đồ đơn giản là muốn đánh thăm phụ thân đăng cơ sau, hấn hay không dan díu chỉ Thái Tử chi vị dã tâm. Phía trước đã mượn quân sự chống đẩy nhiều trở về lại đây chỉ sợ liên phụ thân cũng muốn chỉ trích hấn đạ̣m bạc huynh đệ tình nghĩa đi.

Trong yến hội, vô luận là Lý Kiến Thành, vẫn là Lý Nguyên Cát, đều là lời nói có ẩn ý, Lý Thế Dân sợ nhiều lời nhiều sai, liên nương có chút say rượu đi thay quần áo.

Thay quần áo xong sau, hấn lại phát hiện đi theo hấn tới không thấy bóng người, Lý Thế Dân nhíu nhíu mày, trong lòng đã dâng lên dề phòng tâm. Nhưng đi qua đình viện khi, lại thấy được một người tuổi trẻ nữ tử, từ hoa mai trong rừng đi ra, dung nhan cực mỹ, hấn tưởng đại ca gia quyến, liên cố ý né tránh, lại nghe nàng cười nói, "Lý Thế Dân?"

Nghi vấn miệng lưỡi lại mang theo trậ̀n thuật ngữ khí, đảo không giống như là Lý Kiến Thành gia quyến nên có xưng hô.

Lý Thế Dân tuấn mi nhíu lại, "Thế dân gặp qua cô nương sao?"

Diệp Lê nhẹ nhàng lắc lắc đầu, "Chúng ta lần đầu tiên thấy." Nàng lại cười cười, "Bất quá ta muốn gặp người thật lâu."

Nàng con người mang theo ý cười mà nhìn hấn. "Ta thật sự muốn biết bị người nhà họ Bạch lựa chọn dạy dỗ sẽ là như thế nào người, là trở nên giống như bọn họ giả nhân giả nghĩa, vẫn là thiên chân."

"Bất quá, ta đại khái là tưởng sai rồi." Diệp Lê ý cười trên khóe môi càng thâm, ánh mắt cũng gắt gao mà nhìn chăm chú vào Lý Thế Dân,

"Người có đế vương chi vận, còn có một bộ đế vương tâm địa, đối chính mình, đối người khác đều có thể tàn nhẫn đến hạ tâm tới."

Đang nghe đến đế vương chi vận khi, Lý Thế Dân trong lòng chấn động, nhưng càng nhiều lo lắng chính là đối phương là Lý Kiến Thành thiết hạ bẫy rập, bất quá, Bạch tiên sinh luôn luôn ru rú trong nhà, đại ca như thế nào sẽ biết Bạch tiên sinh tồn tại.

Diệp Lê lại dường như xem thấu hần tiếng lòng, khẽ cười nói, "Lý Kiến Thành? Hần có thể làm cho gọi bất động ta vì hần làm việc."

"Như thế nào, muốn hay không đổi cái lựa chọn, để cho ta tới trợ giúp người đạt thành trong lòng mong muốn."

Lý Thế Dân tâm tình rất là phức tạp, nhưng trên mặt không hiện, chỉ chấp tay, "Cô nương nói đùa."

"Trước không cần vội vã như vậy cự tuyệt ta, người nhà họ Bạch không thích hợp giúp người, nhưng ta sẽ." Diệp Lê thật sâu mà nhìn hần một cái, "Nhớ kỹ, ta là Bát Hào Đương phôi lão bản. Nếu thay đổi ý tưởng, tùy thời có thể tới tìm ta. Người phải biết rằng, so với Lý Kiến Thành, ta càng vừa ý người."

Nói xong, nàng liền xoay người rời đi.

Lý Thế Dân nghĩ mới vừa rồi vị kia Diệp cô nương nói, tựa hồ đối Bạch tiên sinh rất là quen thuộc, mang theo nghi hoặc trở lại trong yến hội sau, Lý Thế Dân cuối cùng vẫn là không có hướng Lý Kiến Thành hỏi vị kia Diệp cô nương sự, hơn nữa vội vã mà cáo lui.

Trở lại trong phủ sau, Lý Thế Dân lập tức đi tìm Bạch tiên sinh, hẳn có quá nhiều hoang mang cần phải có người giải đáp.

Hắn tìm được Bạch tiên sinh thời điểm, Lão Bạch đang ở trong viện trên bàn đá một mình chơi cờ, không biết vì sao, Lý Thế Dân ở nhìn thấy Bạch tiên sinh sau, nguyên bản bất an xao động tâm tình nháy mắt liền bình tĩnh xuống dưới, trở nên bình thản rất nhiều.

Lý thế thái độ ôn hòa có lẽ hướng Lão Bạch chấp tay, "Bạch tiên sinh."

Lão Bạch giương mắt nhìn đến hắn, ôn thanh nói, "Nếu tới, liền bõ ta tiếp theo bàn cờ đi."

Lý Thế Dân hơi một chần chờ, nhưng vẫn là gật gật đầu, ở Lão Bạch đối diện ngồi xuống, Lão Bạch chấp bạch tử, Lý Thế Dân cầm cờ đen.

Nửa khắc chung sau, bàn cờ thượng bạch tử một mảnh đem lẻ loi mấy cái hắc tử vây với cục trung, Lý Thế Dân cười khổ nói, "Là học sinh thua."

Lão Bạch ánh mắt ôn hòa mà nhìn về phía hắn, "Người nhưng học được cái gì?"

Lý Thế Dân hơi một suy tư, "Tiên sinh bạch tử chưa bao giờ hiển lộ quá công kích chi thế, học sinh cũng là ở bất tri bất giác trung mới phát hiện đã cùng đường. Nay có thể nói là hóa có chiêu vì vô chiêu bên trong."

"Tiên sinh thượng thiện nhược thủy cảnh giới làm học sinh bội phục."
Lý Thế Dân thiết tình thực lòng địa đạo.

Lão Bạch mắt hàm thâm ý mà nhìn hắn một cái, "Vậy người chính mình lại là nghĩ như thế nào đâu?"

Hắn sẽ không không biết Diệp Lê cùng hắn tiếp xúc quá, nhưng so với ngăn cản Bát Hào Đương phô đối Lý Thế Dân dụ dỗ, hắn càng muốn biết đến là Lý Thế Dân ý nghĩ của chính mình, quang minh cùng hắc ám, hắn sẽ lựa chọn nào một phương.

Lý Thế Dân giật mình, sau suy tư một lát, cuối cùng vẫn là lựa chọn thẳng thắn thành khẩn, "Ta muốn làm thiên hạ này ở trong tay ta một lần nữa toả sáng quang huy, thực hiện một thế hệ thịnh thế, vạn bang tới triều, hậu nhân kính ngưỡng."

"Ta tin tưởng người sẽ làm được, nhưng này nên đi như thế nào từ người lựa chọn." Lão Bạch thành khẩn nói.

Lý Thế Dân nghe hiểu hắn ý tứ trong lời nói, nhưng vẫn là kiên định nói, "Thế dân đương cố gắng hết cuộc." Mặc kệ là Thái Tử chi vị, vẫn là kia vô cùng tôn quý ngôi vị hoàng đế.

Nghe vậy Lão Bạch gắt gao nhìn hắn đôi mắt, "Mặc dù kia sẽ làm người mất đi rất nhiều đồ vật?"

Lý Thế Dân giờ phút này trên người có một loại vô cùng sắc nhọn như là muốn sắp ra khỏi vỏ khí thế, hắn con người thần thái sáng láng, "Là."

Lão Bạch thở dài một hơi, "Người cần gì phải như thế, người tài đức sáng suốt cùng đầy hứa hẹn sẽ làm người phụ thân cuối cùng lựa chọn người."

Hắn nói đã tiết lộ quá nhiều tin tức, nhưng Lý Thế Dân lại gắt gao nhìn chằm chằm hắn đôi mắt, "Tiên sinh, người đây là muốn ta tin tưởng mệnh sao?"

"Bởi vì vận mệnh không thể thay đổi." Lão Bạch ôn thanh nói.

Lý Thế Dân lắc đầu, "Nhưng ta không tin, ta chỉ tin tưởng ta chính mình."

Hắn Lý Thế Dân nếu thật sự tin mệnh, lẽ nào sẽ không đem chính mình tài hoa cùng năng lực hiển lộ người trước, mà là sẽ ngoan ngoãn vâng theo đích trưởng tử kế thừa chế mọi chuyện lấy Lý Kiến Thành vì trước. Hắn có thiên tử chi mệnh, lời này khi còn nhỏ gặp qua hòa thượng nói qua, Từ Hàng Tĩnh Trai người cũng nói qua, hắn biết, những người đó chỉ là đem lợi thế đè ở hắn trên người, muốn này tòng long chi công.

Nhưng Bạch tiên sinh nói hắn sẽ không không tin, ở Lý Kiến Thành trong phủ nhìn thấy vị kia thần bí Diệp cô nương cũng nói qua nói như vậy, nói hắn Lý Thế Dân sẽ là mệnh định chi chủ. Nhưng Lý Thế Dân nhìn không tới này hư vô mờ mịt số phận nói đến, hắn chỉ nhớ rõ chính mình ở quá khứ hơn hai mươi năm ngày ngày đêm đêm nỗ lực tâm huyết.

Lý Thế Dân nghĩ thầm, có lẽ hắn là nên tiếp xúc một chút vị kia Diệp cô nương, nếu giống nàng nói, có thể giúp hắn hoàn thành tâm nguyện.

Lão Bạch nhìn tâm tư phức tạp Lý Thế Dân, trong lòng lại là thở dài, hắn vốn định làm hắn có được nhân ái chi tâm, khiến cho hắn thành hoàng chi đường đi đến càng thêm trôi chảy, không hề như vậy huyết tinh mà lạnh băng. Không nghĩ tới, vẫn là thất bại.

Bất quá Lão Bạch sẽ vứt bỏ sao, không, không đến cuối cùng một bước bọn họ sẽ không từ bỏ bất luận cái gì một người.

Âm sau chúc ngọc nghiên cùng Tà Vương thạch chi hiên một trận chiến, mà nàng dùng ra cuối cùng nhất thức 'ngọc nát đá tan', coi đương thời cao thủ vì không có gì thạch chi hiên, cũng không đến không toàn lực ứng phó.

Bất quá ở trong lòng hắn, cũng gần chỉ là toàn lực ứng phó mà thôi, Từ Tử Lăng cùng Sư Phi Huyền nhìn hắn tiếp được này nhất chiêu, khoe miệng lộ ra ý cười, liễn đã thẩn nghĩ không tốt. Nhưng chúc ngọc nghiên lại khuôn mặt bình tĩnh, tựa hồ đã khẳng định kết cục.

Thạch chi hiên hẳn phải chết kết cục.

Trong nháy mắt sau, thạch chi hiên khoe miệng nhàn nhạt ý cười đã hoàn toàn biến mất, hẳn có thể cảm nhận được chính mình sinh mệnh lực tại đây nhất chiêu 'ngọc nát đá tan' hạ bay nhanh biến mất.

Hắn không nói gì, chỉ là nhìn chúc ngọc nghiên liếc mắt một cái, nàng biểu tình dị thường bình tĩnh, giống như chết không phải nàng kẻ thù, cũng không phải nàng chính mình giống nhau.

Ngay lập tức sau, hai vị thế gian tuyệt đỉnh võ lâm cao thủ tông sư, như vậy chết.

Nhưng càng nhiều người, vì thế mà cao hứng.

Từ Tử Lăng nhìn Loan Loan kiêu tiếu mị hoặc trên mặt đã không có tươi cười, mà là lạnh nhạt mà mang đi nàng sư phụ di hài.

Hắn giữ nàng lại cánh tay, thật lâu sau mới nói một câu, "Nén bi thương."

Loan Loan thân mình cứng đờ, đem chính mình cánh tay từ Từ Tử Lăng trong tay rút ra, cũng không quay đầu lại mà cùng âm quý phái người rời đi.

Khấu trọng cuối cùng bị Lý Thế Dân thuyết phục, tự nhận làm hoàng đế cũng sẽ không làm so Lý Thế Dân hảo, lại có hảo huynh đệ Từ Tử Lăng khuyên bảo, hẳn cuối cùng quyết định từ bỏ tranh bá thiên hạ, quy ẩn núi rừng.

Thực mau thiên hạ nhất thống, Lý đường tân lập, Lý Kiến Thành bị phong Hoàng thái tử, mà Lý Thế Dân bị phong Tần Vương, này bộ hạ nhiều có bất mãn. Lý Kiến Thành nhiều lần thảo đến phụ hoàng Lý Uyên nhiều vui, cũng khiến cho Lý Uyên đối nhị tử Lý Thế Dân càng thêm bất mãn. Lý Thế Dân biết này sau lưng có vị kia hiệu cần đề điệp lão bản bút tích.

Cứ việc có Bạch tiên sinh trợ giúp, hẳn thâm đến dân tâm, lại có rất nhiều người mới chí sĩ tới đầu, nhưng loại này vô pháp nắm chắc, yêu cầu lâu dài nhẫn nại hoàn cảnh làm hẳn không khỏi nóng nảy bất an lên.

Diệp Lê ở rốt cuộc chờ đến nàng phải đợi người khi, lộ ra tươi cười, "Ta nói rồi, người yêu cầu chúng ta, chúng ta cũng sẽ giúp người đạt thành tâm nguyện."

Huyền Vũ môn chi biến đem đoạt đích đấu tranh suy diễn tới rồi nhất □□, nhưng vô luận là Lý Kiến Thành, Lý Thế Dân, vẫn là Lý Nguyên Cát cũng chưa chết, này chỉ là một lần không có bất luận cái gì chuẩn bị chính biến, có thể thành công cũng chỉ là may mắn, ở đã có nhiều như vậy nhân tố quấy nhiễu hạ, không như vậy thành công cũng là đương nhiên. Cuối cùng Lý Thế Dân vì một lần nữa giành được hẳn phụ hoàng tín nhiệm, yêu cầu thân thủ giết tới cứu hẳn khấu trọng cùng Từ Tử Lăng.

Cao cao cửa thành thượng, Lý Thế Dân trên tay đã đáp hảo cung tiễn, hẳn tay ở ẩn ẩn phát run, mà một cái tay khác đáp thượng bờ vai của hẳn, Diệp Lê ở hẳn bên cạnh hạ giọng nói, "Cần chắc người cùng mũi tên,"

Dưới thành là bình yên nhận lấy cái chết khẫu trọng cùng Từ Tử Lăng.

Người ở bên ngoài xem ra như tình nhân ôn nhu tiêu ý, nhưng chân chính tới gần Diệp Lê Lý Thế Dân lại cảm nhận được vô cùng trầm trọng áp lực,

Lão Bạch bỗng nhiên xuất hiện, "Tần Vương, không cần. Người thấy rõ ràng hấn là ai, người chẳng lẽ thật sự phải vì ngôi vị hoàng đế đi giết chết hai cái vô tội hơn nữa trợ giúp người bằng hữu sao?"

Diệp Lê cũng không để ý tới hấn, chỉ tiếp tục lạnh lùng nói, "Giết hấn, người mới có thể thành hoàng."

Lý Thế Dân huyền thượng mũi tên chung quy vẫn là bắn đi ra ngoài.

Này một mũi tên bắn ra đi, không chỉ có muốn khẫu trọng cùng Từ Tử Lăng mệnh, cũng làm Lý Thế Dân linh hồn từ đây thiên hướng hắc ám.

Lão Bạch thở dài một hơi, như vậy biến mất. Lý Thế Dân đã không hề yêu cầu người nhà họ Bạch.

Lý Thế Dân buông xuống cung tiễn, sắc mặt hờ hững.

"Đem người thân tình cần đồ cho ta, người liền không hề yêu cầu hấn nài, ta sẽ làm người lập tức ng ã trên kia cao cao tại thượng long ý."

"Người phải biết rằng, một cái đế vương là không cần cảm tình, ngôi vị hoàng đế đấu tranh, trước nay đều là người chết ta mất mạng, kia, người là muốn lựa chọn chết đâu, vẫn là sống đâu?"

Lý Thế Dân trả lời lại đơn giản bất quá.

Tác giả có lời muốn nói: Thực xin lỗi thay đổi thời điểm lặp lại một đoạn cấp tiểu thiên sứ nhóm tạo thành phiền toái thực xin lỗi

Chương 88

Đoạt đích trung thất bại Lý Kiến Thành bị giam lỏng ở lãnh cung bên trong, Tần Vương Lý Thế Dân sai người đưa tới một ly rượu độc. Mà Lý Kiến Thành vừa nhắc mắt liền phát hiện đưa rượu người hầu chính là Diệp Lê.

"Diệp lão bản, người cứu ta, ta còn có thể c̣ần đ̣ờ." Lý Kiến Thành không màng tôn nghiêm mà c̣ầu xin nói.

Diệp Lê cúi xuống ' thân, nhìn chật vật đến không ra hình người Lý Kiến Thành, khoe miệng gọi lên một tia cười lạnh, "Người thế tử chi vị, Thái Tử chi vị đ̣ều là ta cho người, người còn có thể c̣ần đ̣ờ cái gì?"

Đúng vậy, ḥắn hiện tại có đ̣ược hết thảy đ̣ều là c̣ần đ̣ờ tới, ḥắn còn có cái gì có thể c̣ần đ̣ờ? Lý Kiến Thành thất ḥồn lạc phách mà nằm liệt ng̣ồi ở trên mặt đất, ḥắn biết, ḥắn đã xong ṛồi, thậm chí còn đối Bát Hào Đương phô mà nói, ḥắn đ̣ều không có bất luận cái gì giá trị.

"Bất quá, người thật sự còn có một thứ có thể c̣ần đ̣ờ, đó chính là người linh ḥồn." Diệp Lê mỉm cười nhìn ṿề phía ḥắn, "Người đem người linh ḥồn c̣ần đ̣ờ cho ta, ta hiện tại liền có thể làm người rời đi nơi này, mặc dù không đ̣ảm đ̣ương nổi hoàng đ̣ế, ta cũng có thể làm người có đ̣ược một đời vinh hoa."

"Không, ta không c̣ần c̣ần đ̣ờ linh ḥồn." Lý Kiến Thành lầm bầm nói, nếu liền kiếp sau đ̣ều không có, một đời vinh hoa lại có cái gì ý nghĩa.

"Nếu như vậy, vậy người liền chờ người kiếp sau đi." Diệp Lê xoay người đi ra lãnh cung, mà theo sau liền có người tiến vào cấp Lý Kiến Thành rót hạ độc rượu.

Diệp Lê đi ra không bao lâu, liền nhìn thấy người quen, người nhà họ Bạch.

"Xem ra người là phải rời khỏi." Diệp Lê khước miệng lại cười nói.

Lão Bạch không bực cũng không khí, chỉ nói, "Người cũng giống nhau." Bọn họ ở thế giới này dừng lại thời gian quá dài, mặc kệ là bạch gia vẫn là Bát Hào Đương phôi, thế giới này pháp tắc đều ở kháng cự bọn họ, bởi vì bọn họ nhúng tay để vị thay đổi một chuyện.

Diệp Lê như cũ mỉm cười nói, "Ta còn có một vị khách nhân, yêu cầu ta lại nhiều đãi mấy ngày."

Nàng cũng không để ý ở người nhà họ Bạch trước mặt nói ra chuyện này, bởi vì nàng tự phụ người nhà họ Bạch đoạt không đi nàng khách nhân, đồng dạng mình bạch đạo lý này Lão Bạch cười khổ một tiếng, liền khôi phục bình thản an tường tâm thái, "Xem ra lần này lại là ta thua."

Nghe được lời này, Diệp Lê nội tâm không hề dao động, nàng cũng biết không có ai là chân chính người thắng, bao gồm nàng chính mình.

Lý Thế Dân dùng so với hắn trong tưởng tượng còn muốn đoạn thời gian được đến ngôi vị hoàng đế, nhưng hắn càng đê mê tình, thí huynh đoạt vị sẽ trở thành hắn cả đời vĩnh viễn cũng mặt không đi vết nhơ, cái này vết nhơ không ở nào, trong lòng. Có lẽ mấy năm lúc sau, hắn sẽ bởi vì này đoạn qua đi mà có mang bóng ma, cũng hoặc là sẽ vì sử chính mình đường hoàng một chút, cưỡng bách sử quan viết lại.

Hơn nữa bởi vì hắn càng đê mê tình, hắn ngày sau cũng sẽ bởi vì dưới gối hoàng tử vì tranh vị mà phân loạn không thôi, không được an bình.

Nhưng này đó đều là hắn sở cầu, Lão Bạch có ngăn cản quá hắn, đã cho hắn một cái khác lựa chọn, một cái hoà bình mà bình thản đại đạo, mà Diệp

Lê cấp chính là một cái càn thêm huyết tinh tràn ngập giết chóc lối tắt.

Hắn lựa chọn người sau.

Cái gì là đế vương, đó chính là người cô đơn.

Diệp Lê ở Bát Hào Đương phô chờ nàng khách nhân, vị này nàng cùng người nhà họ Bạch nhắc tới quá khách nhân không phải người khác, đúng là đã từng càn đờ quá sau khi chết linh hồn chúc ngọc nghiên đờ đờ, Loan Loan.

Nhìn kìêu tiêu động lòng người phi y thiếu nữ, Diệp Lê ôn thanh nói, "Người có gì càn?"

Loan Loan kiên quyết nói: "Ta phải nhanh một chút tiến giai Thiên Ma sách mười tám tầng."

Nàng sư phụ còn có thạch chi hiên chết sử Ma môn thực lực giảm đi, sư tôn chúc ngọc nghiên lưu lại chuẩn bị bổn đờ đờ lệnh Ma môn toàn thân mà lui, đáng tiếc bởi vì Từ Hàng Tĩnh Trai áp chuẩn Lý Thế Dân đương hoàng đế, danh vọng tăng nhiều, có đạo trưởng ma tiêu xu thế, nàng yêu càn đờ thực lực làm thế nhân không dám coi khinh không có Tà Vương cùng âm sau Ma môn.

Diệp Lê hỏi nàng, "Vậy người nguyện ý càn đờ cái gì?"

"Tình yêu, ta dùng ta tình yêu càn đờ tiến giai Thiên Ma sách mười tám tầng." Loan Loan so nàng sư tôn còn muốn tới đến quyết tuyệt, cứ việc Từ Tử Lăng cũng chưa chết, nhưng hắn ái trước sau không phải nàng, nàng lưu tình yêu lại có ích lợi gì, còn không bằng chấn hưng Ma môn.

Diệp Lê mỉm cười, "Hào, chúng ta nguyện ý làm này bút sinh ý."

Loan Loan đi ra Bát Hào Đương phò thời điểm, đã mất đi tình yêu, nhưng nàng cũng đồng thời trở thành một người tông sư cấp cao thủ.

Diệp Lê rời đi thế giới này thời điểm, còn gặp được một vị võ hộ tiêu cô nương, nàng kêu mình không, Diệp Lê nhìn ra được tới nàng là cái rất có tiềm chất khách nhân, đáng tiếc, nàng phải đi, xem ra hiệu cần đồng cùng vị khách nhân này không có duyên phận.

Thoát ly song song thế giới trở lại hiện thực sau, Diệp Lê nhật tử cũng không cái gì bất đồng, như cũ là đãi ở hiệu cần đồng công tác, ứng phó mỗi ngày hẹn trước tới cửa khách nhân. Không cần công tác thời điểm, trừ bỏ tam cơm, Diệp Lê đầu sẽ lựa chọn đãi ở nàng thư viện, đi không đến cuối không gian, mở ra sau vĩnh viễn là mới nhất một tờ thư tịch.

Nàng sinh hoạt không có nhiều ít giải trí, có thể giải trí đến nàng đồ vật cũng rất ít.

Diệp Lê cũng biết đem nhàn rỗi thời gian toàn bộ dùng đang xem thư thượng là kiện trả giá cùng hồi báo kém xa sự, không cần kỳ quái nàng sẽ như vậy tưởng, nàng chưa bao giờ là cái thuần túy văn học người yêu thích, Diệp Lê chỉ tin tưởng tri thức có thể giàu có tự thân, mà nàng cũng biết, nàng có bố lớn thời gian có thể tiêu xài tại đây mặt trên, vô cùng vô tận thời gian.

Cho nên ngẫu nhiên nàng xuất hiện ở quán bar đi đầu rượu, trừ bỏ A Cát, không có người biết Diệp Lê thích đi đầu rượu, nhưng lại không uống rượu, nàng đối khả năng sẽ trăn mê nghiện đồ vật từ trước đến nay là kính nhi

viễn chi, nàng cũng chán ghét loại này sẽ sinh ra hư ảo biểu hiện giả dối chỉ có nhất thời an ủi đò vật.

Đương nhiên, này cũng không gây trở ngại nàng đem này đò hư ảo biểu hiện giả dối đưa cho nàng khách nhân.

Muốn hư ảo biểu hiện giả dối, nàng liền cho bọn hắn hư ảo biểu hiện giả dối, muốn hiện thực chân tướng, nàng liền cho bọn hắn hiện thực chân tướng.

Chỉ cần người muốn, chúng ta liền cấp.

Nhưng Diệp Lê ít nói một câu chính là, tiền đò là người có thể trả giá đại giới, hơn nữa đại giới tuyệt đối không thấp.

Ngân Hoàng tổng tài trong văn phòng, Diệp Lê ngồi ở ghế xoay thượng, không chút để ý mà lật xem trong tay tạp chí, này phân tạp chí bìa mặt là hiện giờ giới ca hát thiên vương Diệp Minh Viễn soái khí không kềm chế được ảnh chụp, bên trong cũng đối hắn viết có một chỉnh trang chuyên mục phỏng vấn.

Tiếp theo còn có quốc dân nữ thần Hứa Nhược Hàm tân điện ảnh quay chụp kế hoạch tin tức, nữ nhĩ hoặc từ hoa điệu nữ tinh Doãn nhọt nhọt biểu diễn.

Bị ngoại giới xưng là bình hoa chê khen nửa nọ nửa kia nữ tinh Tống Trăn Trăn cùng thần bí bạn trai ở hộp đêm gặp gỡ, suy đoán là trong vòng tiểu sinh vẫn là phú hào con cháu.

Trước đó không lâu vinh hoạch Châu Âu salon thượng nổi danh họa gia khương sinh động sắp tổ chức toàn cầu lưu động họa thượng từ từ.

Diệp Lê lật vài tờ liền buông xuống, liền ở nàng buông tạp chí cùng thời khắc đó, bàn làm việc trước đứng tiêu trác cũng hội báo xong rồi mấy năm nay công ty phát triển chờ rất nhiều công việc. Diệp Lê ánh mắt từ trước đến nay không kém, nàng chọn lựa dùng để thay thế Chu Thiệu Hoa tiêu trác tự nhiên không phải nhân vật đơn giản, quản lý công ty thủ đoạn năng lực không kém, tương phản đủ lợi hại.

Diệp Lê thân mình hơi hơi trước khuynh, cười cười, "Người làm không tã."

Nàng cũng không bủn xỉn đối lệnh nàng vừa lòng người khích lệ, đương nhiên, lệnh nàng không hài lòng người, nàng xuống tay cũng chưa nói tới nhân từ.

Tiêu trác khẽ gật đầu, không có gì khiêm tốn, mà là thực tự nhiên mà nhận lấy Diệp Lê khích lệ, cùng Chu Thiệu Hoa từng có nhiều nhớ bắt đờng, hẳn không có vương bận, có chỉ là một thân tài hoa, cùng với khát vọng danh lợi dã tâm.

Diệp Lê nhìn trước mặt một thân tây trang tuấn lãng đỉnh bạt tiêu trác, hơi hơi cong cong môi.

Lúc sau tiêu trác lại hướng Diệp Lê nói một ít hẳn vì Ngân Hoàng tương lai ba năm làm quy hoạch, trong đó lấy khuếch trương vì trước, không thỏa mãn với Ngân Hoàng chỉ là quốc nội giải trí tam đại đầu sỏ chi nhất địa vị dã tâm ý đờõ như ban ngày.

Mà Diệp Lê như cũ mỉm cười mà nghe, không có biểu lộ ra cái gì phản đối tới, chờ hẳn nói xong chỉ nói một câu, "Tùy người ý tứ đi làm đi."

Tiêu trác xưa nay khôn khéo vững vàng trên mặt cũng không cấm lộ ra một tia ý mừng tới, cũng trịnh trọng nói "Diệp tiểu thư, ta sẽ làm tốt."

Diệp Lê không cho bọn họ xưng chính mình lão bản, mà là đổi thành Diệp tiểu thư. Lại không phải ở hiệu cậ̀n đ̣ồ, cũng liệ̀n tất yếu xưng hô lão bản, ngược lại chọc người kỳ quái.

Được Diệp Lê chấp thuận sau, tiêu trác liếc liếc mắt một cái bên phải trên vách tường quả chung, bỗng nhiên nói, "Hiện tại đã giữa trưa, Diệp tiểu thư không ngại nói ta có thể đề cử một cái không t ỡ địa phương."

Nghe được tiêu trác lược hiện đột ngột nói, Diệp Lê lại là hơi hơi mỉm cười, "Không cậ̀n, ta đã có an bài."

Mặc dù bị cự tuyệt, tiêu trác thái độ như cũ thong dong, "Còn có một việc, muốn hỏi Diệp tiểu thư một tiếng."

"Người nói."

Tiêu trác nói, "Ngân Hoàng tân mười đ̣ầy năm ngày kỷ niệm mau tới r ỡ, không biết Diệp tiểu thư hay không sẽ tham dự?"

Diệp Lê nhướn mày, mười đ̣ầy năm, nguyên lai Ngân Hoàng cũng ở nàng trong tay đ̣ãi một đoạn thời gian. "Hảo."

Tiêu trác nghe thấy cái này trả lời cũng không kinh ngạc, chỉ là gật gật đ̣ầu, "Ta đã biết."

Tiêu trác cũng là thực thong dong mà lui xuống, Diệp Lê kỳ thật thực thưởng thức loại này khi nào đ̣ều bảo trì phong độ người, vô luận giới tính, nàng cũng nguyện ý vì này phân thưởng thức cấp cho nhiệ̀u một chút khoan dung, rốt cuộc tiêu trác làm đích xác không t ỡ, mặc dù có chút tiêu tâm tư cũng không thương phong nhã.

Diệp Minh Viễn bị mời vì hoa đạo tân phiến chế tác phiến đuôi khúc, vừa vận bộ phim này nữ chính chính là Hứa Nhược Hàm, hai người là một

cái công ty, lại trước sau hợp tác quá vài lần, lần này hợp tác cũng đang dạng thực vui sướng. Hai người ở hoa đạo kia gặp mặt lại thương lượng xong rồi một chút sự tình sau, liền ước đi ăn cái cơm chiều.

Là Hứa Nhược Hàm chọn một nhà ly điện ảnh căn cứ không xa tiệm ăn tại gia, kêu 'gia cùng', thường xuyên có minh tinh đi nơi đó ăn cơm, mặc kệ là ăn nấp tính vẫn là đồ ăn phẩm chất đều không tồi.

Hứa Nhược Hàm cùng Diệp Minh Viễn đi vào, liền thấy được hoàn toàn không nghĩ tới hội ngộ thấy một người, Diệp tiểu thư.

Diệp Lê đang ngồi ở nhất phòng trong cái bàn bên cạnh, đánh giá giấy chế thực đơn, dư quang cũng liếc tới rồi Hứa Nhược Hàm cùng Diệp Minh Viễn hai người.

Không đợi Hứa Nhược Hàm tưởng hảo là qua đi hỏi rõ hảo, vẫn là làm bộ không phát hiện để tránh quấy rầy Diệp tiểu thư, Diệp Lê buông xuống trong tay thực đơn, đối cách đó không xa Hứa Nhược Hàm cong cong khóe miệng.

"Nếu trùng hợp gặp, liền cùng nhau ngồi xuống đi."

Chương 89

Diệp Lê thanh âm cũng không lớn, mà Hứa Nhược Hàm cùng Diệp Minh Viễn hai người hoàn toàn có thể nghe rõ.

"Hảo a, Diệp tiểu thư."

Hứa Nhược Hàm đè ép áp trong lòng có chút kinh ngạc cảm xúc, cũng không hề có nghĩ tới suy xét bên cạnh đứng Diệp Minh Viễn ý kiến, liền đáp ứng rồi Diệp Lê nói.

Này thật sự có chút không giống nàng, Hứa Nhược Hàm từ trước đến nay nhất sẽ suy xét đến bên người người cảm thụ, sẽ không làm người cảm thấy có chút không thoải mái.

Bởi vì nàng chưa bao giờ phát lên quá cự tuyệt Diệp Lê tâm tư, bản năng phục tùng.

Diệp Minh Viễn có chút mờ mịt, nhưng cũng tưởng Hứa Nhược Hàm bằng hữu, tuy rằng cảm thấy Hứa Nhược Hàm có như vậy một tia không thích hợp, nhưng cũng không có hỏi nhiều, liền đi theo Hứa Nhược Hàm đi qua ngõ ấ xuống.

Kỳ thật Hứa Nhược Hàm cùng Diệp Minh Viễn nguyên bản ý tứ là muốn tìm cái phòng ăn cơm, Diệp Lê ngõ ấ cái này vị trí tuy rằng ở nhất phòng trong, nhưng tâm mắt lại là đối diện đại môn, cũng khó trách bọn họ đẩy môn tiến vào liền nhìn thấy.

Hứa Nhược Hàm cùng Diệp Minh Viễn hiện giờ cũng coi như là đại minh tinh, người đến người đi không khỏi có chút không được tự nhiên. Diệp Lê nhưng thật ra tự tại thực, mặc dù gọi bọn họ lại đây ngõ ấ xuống, cũng như cũ cúi đầu đánh giá thực đơn, không có phản ứng bọn họ ý tứ.

Hứa Nhược Hàm vẫn cứ mang theo thông dong ôn nhu tươi cười, không hề có bị bỏ qua vắng vẻ cảm, mà duy nhất không biết tình hình thực tế Diệp Minh Viễn không cảm như đứng đống lửa, như ngõ ấ đống than, trong lòng quái dị cũng càng thêm mãnh liệt.

Diệp Lê cũng không thấy lâu lắm thực đơn, thực mau liền gọi tới người phục vụ, một hơi điểm không ít đồ ăn, nghe được Diệp Minh Viễn có chút kinh hồn táng đảm, nhiều như vậy đồ ăn, bọn họ ba cái sợ là ăn không vô đi.

Diệp Lê điềm xong sau, con người mỉm cười mà nhìn về phía hai người bọn họ, "Các người còn yếu điềm chút cái gì sao?"

Hứa Nhược Hàm ôn nhu cười nói, "Ta tùy ý." Diệp Minh Viễn cũng là vậy vậy tay, đã điềm đủ nhiều, lại điềm chỉ sợ cái bàn đầu không bỏ xuống được, không phát hiện người phục vụ sắc mặt đầu có chút quái dị sao?

"Vậy này đó đi." Nói Diệp Lê lại đối người phục vụ ý bảo một chút, người phục vụ cúi xuống ' thân tựa h ồng nghe Diệp Lê nói gì đó.

Hứa Nhược Hàm cùng Diệp Minh Viễn không nghe thấy, chỉ thấy người phục vụ sắc mặt hơi đổi, sau đó gật đầu một cái li ền bước nhanh vội vàng đi r ồi.

Người phục vụ đi r ồi, Diệp Lê ánh mắt giống như mới rơi xuống Hứa Nhược Hàm cùng Diệp Minh Viễn trên người, không khí hơi hơi có chút quái dị, Diệp Minh Viễn kỳ quái Hứa Nhược Hàm vì cái gì còn không có giới thiệu nàng, mà Hứa Nhược Hàm trong lòng cũng là rối rắm, rốt cuộc ứng không nên giới thiệu, lại nên như thế nào giới thiệu.

Diệp Lê một tiếng cười khẽ đánh vỡ có chút xấu hổ không khí,

"Ta biết người, người là Diệp Minh Viễn."

Nàng nhìn Diệp Minh Viễn, con người mang theo ôn nhuận ý cười như vậy nói.

Diệp Minh Viễn đương nhiên biết lấy hấn hiện tại danh khí, hấn là không có bao nhiêu người không quen biết hấn, nhưng những lời này từ vị này Diệp tiêu thư nói ra lại mạc danh làm hấn cảm thấy quái dị, hơn nữa càng xem vị này Diệp tiêu thư, hấn trong lòng có loại phát ra từ đáy lòng quen thuộc cảm.

Nàng thực mỹ, lộ ra một cỗ vô hại mà tinh xảo mỹ, mỹ đến che dấu giữa mày cái loại này quen thuộc cảm.

Nàng nói ra tên của hắn, lại không có giới thiệu chính mình.

Hắn nhìn không được nhìn về phía bên cạnh nhận thức đối phương Hứa Nhược Hàm, xem đến Hứa Nhược Hàm không khỏi trong lòng căng thẳng, Diệp Minh Viễn không quen biết Diệp Lê, nhưng Diệp Lê nói Diệp Minh Viễn là nàng biểu đệ này khẳng định không phải là giả, nghĩ như vậy xuống dưới, Hứa Nhược Hàm đâu có thể liên tưởng ra một đống lớn bên trong gia tộc ân oán tình thù.

Bất quá cùng Diệp tiểu thư có quan hệ máu huyết bát quái, nàng cũng không dám tiếp tục liên tưởng đi xuống.

Hứa Nhược Hàm chính khẩn trương, lại nghe Diệp Lê khẽ cười nói, "Nếu hàm, người không cần thiết như vậy khẩn trương, đã có duyên phận gặp mặt, nói cho hắn ta là ai cũng không sao."

Hứa Nhược Hàm không dám nghĩ lại đi xuống, nàng như thế nào đã quên, Diệp tiểu thư có thể nhìn thấu người tiếng lòng. Nàng vội vàng chính chính thần sắc, nếu Diệp Lê đã nói như vậy, trong đó ý tứ.....

"Minh xa, người hắn là kêu vị này Diệp tiểu thư....."

Diệp Minh Viễn đôi mắt hơi hơi mở to lên, lực chú ý tập trung đến Hứa Nhược Hàm nói câu này, hắn cùng nàng có cái gì quan hệ sao?

Hứa Nhược Hàm dư quang chú ý Diệp Lê thần sắc, lại thấy nàng mỉm cười bất biến, gọi người nhìn không ra một tia mặt khác cảm xúc tới.

"Lão bản." Hứa Nhược Hàm nói ra cuối cùng hai chữ, thấy Diệp Lê khóe miệng nhỏ đến khó phát hiện giờ lên một chút độ cung, nàng trong

lòng tức khắc nhẹ nhàng thở ra, nàng không có đoán sai, Diệp Lê là ở khảo nghiệm nàng hay không sẽ nói ra nàng cùng Diệp Minh Viễn chân chính quan hệ.

Hứa Nhược Hàm không có suy nghĩ nếu thật sự nói sai rồi lời nói, sẽ là như thế nào, ít nhất nàng hiện tại đánh cuộc chính xác.

Diệp Minh Viễn nghe thấy 'lão bản' hai chữ, trong lòng đầu tiên là mạc danh mà một mất mát, hình như là càng nguyện ý nghe đến một cái khác xưng hô, vì cái gì sẽ có như vậy ý niệm đâu? Diệp Minh Viễn còn không kịp nghĩ lại, liền rất mau phục hồi tinh thần lại, lão bản, cái này thân phận ý nghĩa cái gì?

Diệp Minh Viễn kinh ngạc mà nhìn Hứa Nhược Hàm, chỉ thấy nàng ôn thanh lời nói nhỏ nhẹ mà giải thích nói, "Tiêu luôn là đại lý tổng tài, mà Diệp tiểu thư là Ngân Hoàng chân chính lão bản, chỉ là rất ít xuất hiện ở Ngân Hoàng mà thôi, biết nàng thân phận người cũng liền không nhàn lảm."

Diệp Minh Viễn đương nhiên không có khả năng không tin Hứa Nhược Hàm nói lời này sẽ là giả, nhưng vị này Diệp tiểu thư, cũng, cũng thật sự là quá tuổi trẻ điếm điếm, cảm giác cùng bọn họ tuổi xấp xỉ, cũng đã tay cầm một nhà công ty lớn quyền bính. Hắn nghe đại ca Diệp Thiên Dương từng cho hắn phân tích quá, Ngân Hoàng bối cảnh thâm hậu, trải qua hơn năm trước thu mua sau, sở hữu cổ phần toàn bộ quy về một vị Đại lão bản trong tay, bất quá vị kia ẩn hình phú hào lại rất thiếu lộ diện, mà là lần lượt phái hai vị đại lý tổng tài quản lý công ty sự vụ.

Không nghĩ tới vị này phía sau màn lão bản chính là vị này thoát nhìn như thế tuổi trẻ Diệp tiểu thư.

"Người người đại diện là s ầm tu đi?" Diệp Lê dường như bỗng nhiên nhớ tới cái gì.

"Đúng vậy, s ầm ca ngày thường thực chiêu cố ta." Diệp Minh Viễn có chút khấn trương địa đạo, dù sao cũng là chân chính Đại lão bản,

Diệp Lê khước miệng cong cong, "S ầm tu không t ồi, hấn..... Còn tương đối có chừng mực."

Nàng lời nói không rõ ý vị ý cười làm Diệp Minh Viễn có chút sờ không được đầu óc, mà đồng dạng nghe được lời này Hứa Nhược Hàm, trầm tĩnh con người hơi hơi lóe lóe.

Không đợi Diệp Minh Viễn nghĩ kỹ, đồ ăn đã lên đây. Hứa Nhược Hàm ánh mắt vẫn là thực không t ồi, nhà này tiệm ăn tại gia cũng là nhiều năm đầu lâu cửa hàng, địa đạo lại chính tông.

Ba người ăn đều thực an tĩnh, Diệp Lê là lo chính mình nhấm nháp, mà Hứa Nhược Hàm cùng Diệp Minh Viễn đều là không dám lớn tiếng nói chuyện, ra tới ăn cơm gặp phải tâm tư thâm trầm hỉ nộ không chừng chân chính Đại lão bản cũng là đủ bối.

Diệp Lê lướt qua mấy khâu, cơ hồ mỗi một đạo đều động chiếc đũa, cuối cùng ánh mắt dừng ở một đạo đồ ngọt hoa quế rượu nhượng bánh trôi thượng, nhẹ nhàng đầu một chút cái muỗng, phiêu ở mặt trên màu vàng hoa quế tùy theo mà động, thưởng tâm mà vui mắt.

Nàng bỗng nhiên ngược lại nhìn về phía cũng ở nhấm nháp này nói rượu nhượng bánh trôi Hứa Nhược Hàm, "Người cảm thấy thế nào?"

Hứa Nhược Hàm trong mắt hiện lên do dự, vẫn là ngoan ngoãn mà nói ra thiệt tình lời nói, "Hương vị thực hảo."

Diệp Lê cười, đột nhiên nói "Vậy người cảm thấy ta mua nhà này cửa hàng thế nào?"

Bị Diệp Lê những lời này kinh ngạc đến không chỉ có là Hứa Nhược Hàm cùng Diệp Minh Viễn hai người, còn có vừa lúc bởi vì người phục vụ mang nói mà tới rồi chủ tiệm, lắng thư, một cái ăn mặc đầu bếp phục trát viên đầu tuổi trẻ nữ hài.

Nàng nghiêm túc lại nghiêm túc địa đạo, "Diệp tiểu thư, ta sẽ không bán nhà này cửa hàng."

Diệp Lê ánh mắt chuyển hướng nàng, hơi chọn một chút mi, "Đúng không?"

Lắng thư con người lóe kiên định quang mang, "Nhà này cửa hàng từ ông nội của ta kia đại liền bắt đầu ở, ngưng tụ chúng ta lắng gia tam đại người cộng đồng tâm huyết, vô luận bao nhiêu tiền ta đều sẽ không bán đi nhà này cửa hàng."

"Chính là người nhị thúc nói có thể bán, hơn nữa hắn đã có tâm đem trên tay hắn về nhà này cửa hàng quyên sở hữu bán cho ta." Diệp Lê híp lại mắt nói,

"Nhị thúc....." Lắng thư không cầm nắm chặt nắm tay, nàng biết nàng nhị thúc, nhưng không nghĩ tới cư nhiên hỗn đến liền gia gia tâm huyết cũng có thể bán đi, hắn chẳng lẽ quên mất gia gia di ngôn là nhất định phải đem nhà này truyền thừa đi xuống sao?

"Bất quá, ta còn không có đáp ứng hắn."

Diệp Lê tươi cười càng thâm, "Ta người này, không thích cùng người khác cộng đồng có được mỗi kiện đồ vật, cho nên ta tưởng cùng người nói chuyện về nhà này cửa hàng bán trao tay công việc."

"Diệp tiểu thư, người không cần phải nói, ta nhị thúc bên kia ta cũng sẽ làm hẳn từ bỏ cái này ý tưởng, nếu Diệp tiểu thư là làm khách nhân tới, ta vui hoan nghênh, nhưng nếu vẫn là vì chuyện này, Diệp tiểu thư đại nhưng không cần lại đến."

Lăng thư nói năng có khí phách địa đạo, nói xong liền xoay người rời đi, nàng còn chưa đi ra hai ba bước, liền nghe thấy Diệp Lê chậm rì rì thanh âm,

"Ta nhớ rõ phụ thân người gây chuyện vụ tai nạn xe cộ kia muốn bồi cấp đương sự một tuyệt bút tiền, hiện tại còn không có còn xong đi. Người thúc thúc đánh bạc lại thua trận người gia gia lưu lại sở hữu bất động sản, hiện tại duy nhất có thể kiếm tiền cũng chỉ có này gian lão cửa hàng đi. Người thật sự là vị xuất sắc đầu bếp, kế thừa phụ thân người cùng người gia gia toàn bộ trừu nghệ, nhưng cái này cửa hàng mỗi tháng lại có thể kiếm bao nhiêu tiền đâu, mặc dù có thể đúng hạn trả nợ, nhưng nhật tử cũng quá đến gian nan đi."

Lăng thư mở to hai mắt, nàng không nghĩ tới đối phương đã đem nàng đi tra như thế rõ ràng.

Diệp Lê con người đăm đăm nói, "Ta cho người thời gian suy xét, tin tưởng ta, ta cấp ra bảng giá sẽ không làm người thất vọng, ít nhất, sẽ không làm người nhị thúc thất vọng."

Lăng thư bước chân có trong nháy mắt tạm dừng, nhưng thực mau lại tiếp tục đi ra ngoài.

"Diệp tiểu thư, ngài..... Ngài mua nhà này cửa hàng là có tính toán gì không sao?" Diệp Minh Viễn nhìn không được hỏi, kỳ thật hẳn có chút đồng tình cái kia gian nan khơi mào trong nhà tiệm cơm gánh nặng tuổi trẻ

nữ hài, duy nhất thân nhân lại là cái hồn trưởng, hiện tại còn bị buộc bán cửa hàng.

Diệp Lê nhìn về phía Diệp Minh Viễn, con người rõ ràng lạnh lẽo xem đến Diệp Minh Viễn có chút kinh hồn táng đảm,

Nhưng Diệp Lê bỗng nhiên lại cười, "Ta tính toán đem nó đổi thành quán bar."

Nàng ánh mắt lại dời về phía Hứa Nhược Hàm, làm như bất đắc dĩ nói, "Cũng không biết có phải hay không đoạn đường không tốt, ta kia gia 'Dawn' quán bar sinh ý vẫn luôn không được tốt, cho nên ta tính toán nhiều khai một nhà."

Dem nhân gia mấy thế hệ nhân tâm huyết lão cửa hàng đổi thành quán bar, này cũng thật quá đáng đi, Diệp Minh Viễn ánh mắt không khỏi mang theo không tán đồng ý vị, nhưng hắn cũng không có nói thẳng ra tới, không chỉ có là bởi vì đối phương là hắn lão bản, còn có, Hứa Nhược Hàm ở dưới dẫm hắn một chân.

Chương 90

Trở lại chung cư sau, Diệp Minh Viễn một mở cửa liền thấy được người ở trên sofa xem tạp chí hắn ca, Diệp Thần Dương.

"Ca, sao người lại tới đây?" Diệp Minh Viễn kinh hỉ mà trực tiếp nhào tới, mà phía sau đi theo hắn tiến vào sầm tu cũng rất có ánh mắt mà rời đi, để lại cho bọn họ huynh đệ gặp nhau thời gian.

Diệp Thần Dương trong mắt mang theo sủng nịch ý cười "Ta nếu là không tới nhìn xem người, mẹ không chừng nhiều lo lắng đâu? Người tính tính người đầu bao lâu không hỏi quá gia."

Thật đúng là, đầu gần một tháng chưa thấy qua người nhà mặt, Diệp Minh Viễn không cầm gãi gãi đầu, cười nịnh nọt nói "Gần nhất thật sự bận quá, 24 giờ đầu phải dăm thông cáo, vội đến ta đầu không nhớ rõ hôm nay là mấy hào."

Diệp Thần Dương nhìn đáy mắt mang theo nhàn nhạt quầng thâm mắt đê đê, cũng nhìn không được có chút đau lòng nói, "Vậy người đi trước tắm rửa một cái đi, ta đêm nay ở người này ở một đêm, ngày mai lại đi."

"Hào." Diệp Minh Viễn cười hì hì đi tắm rửa, mà Diệp Thần Dương cười lắc đầu, tiếp tục xem nổi lên viết có phỏng vấn hấn đê đê Diệp Thần Dương tạp chí.

Diệp Minh Viễn dùng khăn lông xoa tóc từ tắm rửa gian đi ra, "Ca, người biết không? Ta hôm nay gặp được Ngân Hoàng phía sau màn lão bản."

"Là nam vẫn là nữ nha?" Diệp Thần Dương không chút để ý hỏi.

"Nữ, hơn nữa đặc biệt tuổi trẻ, thoát nhìn cùng ta không sai biệt lắm đại." Diệp Minh Viễn ng ỡ vào hấn ca bên cạnh, nói.

Diệp Thần Dương nhíu nhíu mày, "Cùng người không sai biệt lắm đại?" Không phải là Diệp Minh Viễn bị người lừa đi.

"Hứa Nhược Hàm chính miệng nói, nào còn có giả, bất quá vị kia Diệp tiểu thư giống như không thể nào quan tâm Ngân Hoàng sự vụ, còn chính mình khai gia quán bar, giống như kêu 'D.....Dawn'" Diệp Minh Viễn híp mắt h ỡ ức nói.

"Người nói cái gì quán bar?" Diệp Thần Dương sắc mặt khẽ biến, buông xuống trong tay tạp chí hỏi.

"Là 'Dawn' quán bar, nàng còn tính toán khai đệ nhị gia đâu." Diệp Minh Viễn nghĩ đến ở kia gia sản phòng quán cơm phát sinh sự, không khỏi bĩu môi.

Diệp Thần Dương gắt gao nhìn chăm chăm Diệp Minh Viễn đôi mắt nói, "Chuyện này người còn cùng người khác nói lên quá không?"

Nhìn đến nhà mình ca ca như vậy, Diệp Minh Viễn có chút kỳ quái, nhưng vẫn là thành thành thật thật địa đạo, "Không, ca người là người đầu tiên, ta còn không có tới kịp cùng s ầm tu nói một tiếng đâu?"

"Không cần cùng người khác nói lên chuyện này." Diệp Thần Dương bình tĩnh mà nghiêm túc địa đạo.

"Vì cái gì a, ca?" Diệp Minh Viễn khó hiểu nói,

"Các người công ty biết phía sau màn lão bản là ai người vốn là không nhiều lắm, nàng lại rất ít xuất hiện trước mặt người khác, đã nói lên nàng không phải thích bại lộ cái này thân phận, người nói chỉ biết cho người chọc không cần thiết phiền toái, cuối cùng liên s ầm tu người đầu đừng nói."

Diệp Thần Dương hiện tại đã làm chính trị, bứt lên đối tới cũng là mặt không đổi sắc, khí không suyễn.

"Hảo đi, ta nghe người." Diệp Minh Viễn gật gật đầu.

Thấy Diệp Minh Viễn đáp ứng rồi, Diệp Thần Dương trong lòng nhẹ nhàng thở ra, nghĩ đến A Viễn trong miệng Diệp tiểu thư, đôi mắt không cầm lại ám tr ần đi xuống, hẳn không nghĩ tới, A Viễn gia nhập Ngân

Hoàng công ty phía sau màn lão bản cư nhiên sẽ là Diệp Lê, kia A Viễn tiến Ngân Hoàng đến tốt cùng là ngoài ý muốn, vẫn là nàng rất nhiều trong kế hoạch không chớp mắt một vòng.

Diệp Thần Dương lâm vào trầm tư bên trong, đảo xem nhẹ một bên đệ đệ Diệp Minh Viễn, chọc đến hấn trong lòng có chút kỳ quái, "Ca." Diệp Minh Viễn liên tiếp kêu hai tiếng, còn duỗi tay ở Diệp Thần Dương trước mặt quơ quơ, mới đưa hấn kêu hoàn hồn tới.

"Ca, người có phải hay không nhận thức Diệp tiểu thư a?" Diệp Minh Viễn làm mặt quỷ nói.

Diệp Thần Dương nội tâm gợn sóng bất kinh nói, "Không quen biết."

Thấy đại ca như vậy thản nhiên bộ dáng, Diệp Minh Viễn cũng liền không có nghĩ nhiều.

Ban đêm, Diệp Minh Viễn sớm bị tổng cô đi ngủ, mà Diệp Thần Dương lại là ở phòng khách ngủ một đêm.

Diệp Thần Dương ở vì nhà mình đệ đệ lo lắng thời điểm, gia cùng tiệm ăn tại gia hiện tại cửa hàng trưởng kiêm chủ bếp lãng thư liền ở cùng nàng nhệ thức vì bán ra gia cùng một chuyện tranh chấp.

Nàng nhệ thức lãng hòa, từ nhỏ cùng nàng gia gia phạm quật, sớm bỏ học ở bên ngoài hỗn, hỗn đến bây giờ cũng là chẳng làm nên trò trống gì, không có thể nhi, còn rượu ngon thích đánh bạc.

Lãng thư gia gia lâm chung đem gia cùng để lại cho lãng thư nàng ba quản lý, mà tích cóp hạ mấy chỗ bất động sản sẽ để lại cho lãng hòa, hấn cũng không trông cậy vào hấn cái này tiêu nhi tử có thể có vài phần tiền

đồ, chỉ hy vọng hấn dựa vào này đó bất động sản không đến mức đói chết. Nhưng lăng thư gia gia sẽ không nghĩ đến, hấn đi r ồi không mấy năm, lăng hòa liền thua hết này đó phòng ở, sau lại vẫn luôn dựa vào gia cùng chia hoa hồng cùng lăng thư nàng ba tiếp tế mới miễn cưỡng sống qua.

Lăng thư không có bởi vì nàng nhị thúc không nên thân mà khinh thường hấn, nhưng nàng để ý chính là nhị thúc cư nhiên vì tiền muốn đem gia cùng bán.

"Nhị thúc, người không cần lại tiếp xúc vị kia Diệp tiểu thư, mặc kệ nàng ra bao nhiêu tiền, chúng ta gia cùng đâu sẽ không bán."

Lăng hòa ngồi ở tiệm cơm ghé trên, cúi đầu trừu một ngụm yên, sau đó nói, "Diệp tiểu thư cấp ra giá đích xác thực phong phú, nếu là bán, không chỉ có người ba bề thường kim có thể còn thượng, cũng đủ chúng ta sinh hoạt tốt nhất một đoạn thời gian."

Nghe vậy lăng thư không cấm kích động nói, "Chính là gia cùng đối chúng ta lăng gia ý nghĩa cái gì, nhị thúc người chẳng lẽ không biết sao?"

Lăng hòa từ ghé trên đứng dậy, dậm chân một cái nói, "Cửa hàng là chết, khả nhân là sống. Người một cái hảo hảo nữ hài tử, cả ngày vội tới vội đi ngâm mình ở trong phòng bếp làm gì, tìm cái hảo quy túc không phải càng tốt sao?"

Lăng thư nhấp khăn môi, hiển nhiên là thực không phục nàng nhị thúc nói,

Lăng hòa còn nói thêm, "Người nếu là cảm thấy thực xin lỗi người ba cùng người gia gia, chờ ta sau khi chết thấy bọn họ, liền nói là ta chủ ý, không làm chuyện của người."

"Nhị thức." Lãng thư tình thế cấp bách nói, nhưng lãng hòa như cũ một bộ cố chấp bộ dáng.

Lãng thư đơn giản nói, "Này cửa hàng hiện tại là ta đương gia, ta nói không bán liễn không bán."

"Người....." Lãng hòa nhìn hắn lúc này mới hai mươi tuổi xuất đầu chất nữ, muốn nói cái gì nhưng vẫn là thở dài.

Lãng thư ngày đó cùng nàng nhị thức tan rã trong không vui sau, nàng trong lòng cũng rõ ràng, việc này chỉ sợ không dễ dàng như vậy kết thúc, không chỉ có có nàng nhị thức kiên trì muốn, còn có vị kia Diệp tiểu thư, cũng không phải cái gì nhân vật đơn giản.

Tối gần ban đêm, tiệm cơm cũng không có vài vị khách nhân, người mặc đầu bếp phục lãng thư cười khanh khách mà đi hướng một cái trên bàn ăn mặc màu trắng đường trang thanh tuấn nam tử.

"Bạch tiên sinh, hôm nay đi ăn phẩm thế nào?"

Bạch tiên sinh là gần nhất một vòng trong tiệm khách quen, hơn nữa thường thường là cuối cùng một vị rời đi khách nhân. Có đôi khi lãng thư cùng mặt khác vài vị nhân viên cửa hàng cũng sẽ cùng vị này Bạch tiên sinh liêu vài câu, lâu rồi liễn sẽ phát hiện Bạch tiên sinh không chỉ có người hảo, còn dí dỏm hài hước, ngẫu nhiên còn sẽ lời bình vài câu đi ăn phẩm, lãng thư cũng cảm thấy có đạo lý nghe xong đi vào.

"Lãng tiểu thư trù nghệ là càng ngày càng tốt." Lão Bạch ôn hòa cười nói. "Bạch tiên sinh thích liễn hảo." Lãng thư hơi hơi khom lưng lễ phép nói.

Lão Bạch ôn hòa nói, "Đúng rồi, ta ngày mai sẽ mang một vị bằng hữu tới, hẳn đối ẩm thực cũng rất có yêu thích."

Lăng thư cười đến mi mắt cong cong, "Kia hảo, cảm ơn Bạch tiên sinh."

Cách nhật buổi tối, Bạch tiên sinh quả nhiên mang theo một vị bằng hữu tới, là cái trẻ tuổi nam tử, màu lam áo sơmi sấn đến dáng người đỉnh bạt mà thon dài, trơn bóng trắng nõn khuôn mặt, thanh âm ôn nhuận trong sáng, hẳn nói hẳn kêu Doãn huyên.

So với xuất sắc diện mạo, càng làm cho lăng thư để ý chính là vị này Doãn tiên sinh đối ẩm thực nhiệt tình yêu thương cùng bắt bẻ. Cũng may lăng thư cũng tự tin tay nghề của nàng, không đến mức cưỡng chế di dời vị khách nhân này.

Thời gian dài, hai người cũng càng ngày càng hiểu biết, chi gian tràn ngập nhàn nhạt ái muội không khí, chỉ còn lại có một tầng không có đâm thủng giấy trắng.

Luyện ái loại sự tình này, lăng thư căn bản là không ảo tưởng quá, từ nhỏ nàng đều đi theo ba ba mộng mặt sau ở trong phòng bếp chuyên, gia gia cùng ba ba qua đời sau, nàng cũng vì gia cùng vẫn luôn từ sớm vội đến vẫn, mà Doãn huyên giống như là trời sinh thích hợp nàng người, thích nàng làm đồ ăn, duy trì nàng đem gia cùng khai đi xuống.

Doãn huyên làm sao không phải như thế cảm giác, hẳn sẽ nhận thức lăng thư, hoàn toàn là bởi vì Bạch tiên sinh. Bạch tiên sinh là phụ thân hẳn bạn tốt, hẳn nghe phụ thân hẳn nói qua, Bạch tiên sinh là vị kỳ nhân, làm hẳn lấy lễ tương đãi. Hiện tại ngẫm lại, Bạch tiên sinh sẽ dẫn hẳn nhận thức lăng thư, có lẽ cũng là phát hiện bọn họ chi gian nào đó phù hợp. Doãn huyên thực cảm tạ Bạch tiên sinh, bởi vì Bạch tiên sinh, hẳn mới có thể

sớm như vậy nhiều thời gian nhận thức lãng thư, may mắn, còn không tính
vấn.

Nhật tử ở bận rộn lại ngọt ngào trung vượt qua, mà lãng thư vẫn luôn
treo ở trong lòng lo lắng lại đột nhiên bạo phát.

Gia cùng xuất hiện ngộ độc thức ăn sự kiện.

Lão Bạch tìm được r ỗ đang ở bờ biển một mình phơi thái dương Diệp
Lê, "Gia cùng sự người biết không?"

Diệp Lê hơi hơi nhướn mày, "Người tưởng ta làm."

"Đương nhiên sẽ không." Lão Bạch ôn hòa mà cười cười, "Người
không phải một cái không từ thủ đoạn người."

Sự tình rất đơn giản, thật là có người ở gia cùng đ ồ ăn động tay động
chân, bất quá không phải người khác, đúng là lãng thư nhị thức lãng hòa,
nhưng này đến tột cùng là xuất từ với chính hấn ý nguyện, vẫn là hiệu c ần
đ ồ xui khiến, Lão Bạch cũng không thể hiểu hết, nhưng hấn tin tưởng Diệp
Lê sẽ không làm như vậy.

Diệp Lê cười, cười đến lạnh nhạt, "Nhưng ta lại sẽ không nhân từ
nương tay."

Nàng hí hí mắt, "Ngộ độc thức ăn, loại này thủ đoạn quá xuẩn, ta còn
chươngng mắt. Đến nỗi lãng thư....."

Diệp Lê khéo môi tiết ra một tia lạnh lẽo, "Một bút sinh ý mà thôi, ta có
thể tự mình ra tay thử một lần đã không dễ dàng, nàng có nguyện ý hay
không c ần đ ồ, vậy xem nàng chính mình."

Lão Bạch nghe nàng lời nói, trong lòng đã có để. Diệp Lê làm Bát Hào Dương phô lão bản, rất có đúng mực, sẽ không bởi vì này bút sinh ý có hẳn nhúng tay liền riêng lo lắng cố sức cùng hẳn đấu cái người chết ta sống, nếu là lần này cần đồ giá hàng giá trị cao, đảo còn có thể làm nàng làm như vậy, nhưng lắng thư, vì gia cùng có thể cần đồ nhiều ít.

Bát Hào Dương phô, coi trọng nhất vẫn là cần đồ vật giá trị.

Sự tình cuối cùng vẫn là tra xét cái tra ra manh mối, trong đó chủ yếu là Doãn huyên ra lực, lấy hẳn bản lĩnh cùng thể lực muốn đi đâu tra ra cũng không khó, nhưng khổ sở lại là lắng thư. Ngày phòng đêm phòng, cướp nhà khó phòng.

Lắng hòa lựa chọn tự thú, không có người buộc hẳn, chính hẳn nguyện ý. Mà lắng thư ở Doãn huyên trợ giúp cùng tài chính nhập cỗ hạ, trọng nhất gia cùng thanh danh, giải trừ nó khốn cực, cũng càng khai càng tốt.

Tác giả có lời muốn nói: BE quá nhiều cho nên ngẫu nhiên tới cái HE

Tiếp theo cái là hiện thực cần đồ chuyện xưa

Chương 91

"Ta yêu người, gả cho ta hảo sao?"

"Hảo."

Dung huyên từ trong mộng bừng tỉnh sau, trên lưng đã sinh một mảnh hãn, nàng đứng dậy đổ một chén nước, cũng không có bật đèn, liền ở mép giường ngủ xuống.

Uống nước xong sau tâm tình của nàng cũng bình tĩnh rất nhiều, kỳ thật nàng làm cái kia mộng cũng không đáng sợ, tương phản thực ngọt ngào, nếu cái kia hướng nàng cầu hôn người không có chết nói.

Nàng sờ sờ tay trái ngón áp út thượng nhãn, mà tử đầu giường trên đài không ngờ phóng một khác cái hoa mỹ tinh xảo hoàn toàn mới nhãn hộp, nàng lại cũng không thèm nhìn tới liếc mắt một cái.

Buổi sáng, dung huyên làm tốt bữa sáng, liền đi kêu bốn tuổi nhi tử vệ thiều rời giường, hài tử thực ngoan, có lẽ là biết mục mục vất vả, rất ít khóc nháo, cũng thực nghe nàng lời nói.

Ăn xong bữa sáng sau, dung huyên liền lái xe đưa hài tử đi nhà trẻ, sau đó đi làm đi.

Nàng còn không có công tác bao lâu, trên máy tính □□ liền bắn ra một tin tức,

-- dung huyên, ta ca ngày hôm qua cùng người cầu hôn, người suy xét thế nào a?

Dung huyên nhìn chằm chằm những lời này trầm mặc sau một lúc lâu, còn chưa chờ nàng tưởng hảo như thế nào hồi, đề nghị đi đầu tin tức liền bắn ra tới, buổi tối ta đi nhà người ăn cơm.

Dung huyên gõ một cái ' hảo ', đối phương cũng trở về một cái mỉm cười.

Dung huyên công tác là kiến trúc thiết kế, nàng tốt nghiệp ở hàng hiệu đại học, có tài hoa, tuổi còn trẻ liền ở trong ngành có chút danh tiếng, bất quá gần nhất công ty không tiếp đại đơn tử, nàng công tác cũng tương đối thanh nhàn, sớm hạ ban, đi gặp bác sĩ tâm lý.

Là trong khi hai năm tâm lý cố vấn, cũng là bách hàn cùng bách tình vì làm nàng thoát khỏi bóng ma mà an bài.

Bóng ma chính là nàng ái nhân vệ tấn ở tuyết sơn sơn khó vừa ý ngoại qua đời.

Nàng đuổi tới phòng khám khi, lại phát hiện thay đổi một vị bác sĩ tâm lý, hấn nhìn qua ôn hòa dễ thân, bình dị gần gũi, hấn nói chính mình họ Bạch, phía trước vị kia lâm bác sĩ nhân trong nhà có việc đi nước ngoài, hấn tới đón thế hấn công tác.

Thay đổi cá nhân có lẽ bởi vậy sinh khí, nhưng dung huyên đảo không phải thực để ý, đầu tiên nàng cũng không cảm thấy chính mình tâm bệnh nhiều khó có thể mở miệng, tiếp theo nàng cũng không cảm thấy tâm lý cố vấn có thể giúp được nàng nhiều ít, sợ dĩ mỗi tháng đều lại đây, chỉ là không nghĩ bách hàn bách tình vì nàng lo lắng mà thôi.

Bạch bác sĩ, cũng chính là Lão Bạch mở ra một cái màu lam folder, "Ta xem qua phía trước nói chuyện ký lục, người vẫn là quên không được người ái nhân phải không?" Hấn giương mắt nhìn về phía nàng nói.

Dung huyên gật gật đầu, trên mặt vẫn chưa lộ ra bi thương cảm xúc, thoạt nhìn không giống như là một cái nhìn hai năm bác sĩ tâm lý người, bất quá, hiểu biết quá một chút tâm lý người đầu biết, bên ngoài miệng vết thương khép lại nhưng trong lòng vết thương lại là rất khó tốt.

Lão Bạch đem folder nhẹ nhàng đặt ở trên bàn, sau đó thành khẩn nói, "Ta cá nhân cũng không duy trì lâm bác sĩ làm người định kỳ dùng tinh thần loại dược vật phương án, hơn nữa người đã ăn gần hai năm, dược vật đã không giúp được người."

Hắn còn có một câu không nói chính là, nghiện rờn tinh thần loại được vật cũng dễ dàng tở suy sụp người tinh thần.

Dung huyền giật mình, sau đó chần chờ gật gật đầu, xem như tiếp nhận rờn bạch bác sĩ kiến nghị.

Thấy xong bác sĩ tâm lý sau, dung huyền đi siêu thị mua đồ ăn sau đó lái xe về nhà, nguyên bản còn muốn đi tiếp thi rờn, bất quá bách tình nói nàng đi tiếp, cho nên dung huyền cấp nhà trẻ lão sư gọi điện thoại li rờn an tâm rờn.

Bách nắng ấm nàng quan hệ hảo, cũng thường thường giúp nàng mang hài tử, đờng thời nàng cũng rất vui lòng nhìn thấy dung huyền cùng nàng ca ca bách hàn ở bên nhau, bởi vì bách hàn vẫn luôn thâm ái nàng, mặc kệ là vệ tấn chết phía trước, vẫn là đã chết về sau.

Dung huyền cùng bách tình là học sinh thời đại li rờn nhận thức hảo bằng hữu, cũng là vì bách tình, dung huyền mới nhận thức bách hàn, nhưng dung huyền duy nhất yêu say đắm lại chỉ chừa cho một người, người kia chính là vệ tấn, đại học khai giảng kia một ngày, ở cây hoa anh đào hạ nhận thức ăn mặc màu trắng áo sơ mi nam sinh.

Dung huyền về đến nhà thời điểm, bách tình quả nhiên đã mang theo vệ thi rờn đã trở lại, đúng rờn, bách tình còn có nhà bọn họ chìa khóa, đây là ở vệ tấn qua đời sau bách tình lo lắng nàng sẽ luân quần trong lòng cho nên cường ngạnh muốn bắt.

Ở kia một đoạn gian nan năm tháng, là bách nắng ấm bách hàn giúp nàng vượt qua, một lần nữa về tới sinh hoạt quỹ đạo.

Cơm nước xong sau, vệ thi rờn bị cho phép đi xem phim hoạt hình, mà bách nắng ấm dung huyền li rờn ở bàn ăn li rờn trò chuyện thiên, bách tình

còn cấp dung huyên phơi nàg gần nhất cùng tân bạn trai ngọt ngào chiểu, xem nàg như vậy làm không biết mệt, dung huyên có chút bất đắc dĩ mà cười nói, "Này đầu đệ mấy cái, khi nào có thể chân chính địn ra a?"

Bách tình chớp chớp mắt, "Ta cảm thấy lầ này khẳg địn là chân mệnh thiên tử."

Cũng không biết là từ khi nào bắt đầu, bách tình bỗng nhiên thành kết hôn cùng, trước kia lầ cái bạn trai đầu không có, đảo hiện tại đầu thay đổi vài sỏg, mỗi khi đầu là bôn kết hôn đi, lại đầu không thể hiểu đượ mà lầ kết thúc. Dung huyên nhìn nàg giao bạn trai đầu cũng không tệ lắm, cũng không phải cái loại này tùy tiện chộp tới địn bao, cũng lầ không có nhìu lời.

Trò chuyện trò chuyện, lầ nhắc tới bách hàn hướng dung huyên cầu hôn sự, bách tình gắ gao nhìn chằm chằm dung huyên đôi mắt, không cho nàg có nói sang chuyện khác khả năng.

"Ca nói hắ đầu đem kết hôn nhắ tắc người trong tay, nói cách khác người đắ ứng rầ đứg không?"

Dung huyên cười khỏ một tiếng, không đem lúc ấy bách hàn đư cho nàg lúc sau quay đầu lầ đi sự nói ra. Kỳ thật nàg có đôi khi cũng rất kỳ quái, vì cái gì không chỉ có bách hàn có thể như vậy kiên trì không ngừng mà theo đườ, lầ bách tình cái này làm muội muội cũng tựa hồ đố nàg cái này vẫn luôn ở làm lơ bách hàn tình yêu nữ nhân không có câu oán hận.

Bách tình tiếp tục nói, "Kỳ thật ta ca thật sự thực hảo, người khác cũng ưu tú, lại ái người, người cũng không cần lo lắng tiểu thi ầu, hắ thực thích hàn thúc thúc."

Thật lâu sau trầm mặc sau, dung huyền nói, "Ta còn là quên không được hẳn."

Bách tình ngẩng ra, nàng biết dung huyền nói chính là ai, dung huyền quên không được hẳn, nhưng ai có thể quên được vệ tấn đâu?

Nàng bỗng nhiên bắt được dung huyền tay, nghiêm túc lại mang theo chưa bao giờ từng có kiên định nói, "Dung huyền, nếu người ái người đã không ở trên thế giới này, vì cái gì không thử đi tiếp thu một cái người yêu thương người đâu? Người không thể vẫn luôn sống trong quá khứ, người tỉnh tỉnh đi, hẳn đã chết."

Đúng vậy, vệ tấn đã chết, những lời này nàng đầu nghe xong vô số lần, tựa như ấn ký giống nhau thật sâu lạc ở dung huyền trong lòng.

Dung huyền cùng bách tình nói chuyện phiếm cũng cũng không có tan rã trong không vui, đến cuối cùng các nàng chủ động tách ra đệtài, nỗ lực mà đi tránh cho về vệ tấn chết.

Bách tình đi thời điểm còn quan tâm một chút dung huyền xem bác sĩ tâm lý tình huống. Dung huyền cũng không có làm bách tình chuyển giao hẳn, bởi vì nàng biết bách tình là sẽ không tiếp thu, hơn nữa nàng cũng cảm thấy đợ vật vẫn là nàng tự mình còn cấp bách hàn hảo.

Bất quá không hai ngày, dung huyền liền từ bách tình kia nghe nói bách hàn đi ngoại thị, nàng cũng chỉ hảo đem hẳn trước đó phóng.

Cách nhật dung huyền ở trong văn phòng phác thảo thời điểm, trên bàn máy bàn bỗng nhiên vang lên, dung huyền tiếp lên nghe, trong điện thoại là một cái xa lạ lại rất dễ nghe giọng nữ, "Dung tiểu thư."

"Người là?" Dung huyền hơi hơi nhíu mày, nàng trong trí nhớ không có thanh âm này.

"Ta họ Diệp, là vệ tấn trước kia bằng hữu, về vệ tấn, ta có một số việc tưởng cùng ngươi nói, phương tiện thấy cái mặt sao?"

"..... Hảo."

"Ta đây ở ngươi công ty dưới lầu quán cà phê chờ ngươi."

Dung huyên treo điện thoại sau, mặt danh có một trận tim đập nhanh, giống như sẽ có cái gì không tốt sự tình.

Vệ tấn trước kia bằng hữu? Vệ tấn lễ tang thời điểm hẳn bằng hữu đều tới, không nghe nói rơi xuống ai a.

Dung huyên lâm thời thỉnh cái giả, chạy tới quán cà phê, thực mau liền tìm đến trong điện thoại người, bởi vì quán cà phê vắng vẻ chỉ có một ăn mặc màu đỏ áo gió tuổi trẻ nữ tử. Dương dung huyên ánh mắt dừng ở trên người nàng khi, nàng cũng giương mắt thấy được dung huyên, nhợt nhạt cười.

Dung huyên ở nàng đối diện chỗ ng ẩ ng ẩ xuống, "Ngươi là vệ tấn bằng hữu?"

Nữ tử áo đỏ, cũng chính là Diệp Lê, khẽ cười cười, "Ta không phải."

Dung huyên dục muốn sinh khí khi, rồi lại nghe nàng nói, "Bất quá ta đích xác có quan hệ với vệ tấn sự muốn nói cho ngươi."

"Ta cùng vệ tấn đều không quen biết ngươi như thế nào biết ngươi nói chính là thật là giả."

"Vệ tấn không phải ngoài ý muốn bỏ mình."

Hai câu này lời nói cơ hồ là đồng thời nói ra, mà Diệp Lê cười khanh khách mà nhìn nàng, tựa hồ chút nào chưa giác nàng ném ra một cái bao

lớn bom, tạc dung huyền cả người cứng đờ ở.

"Người, người đang nói cái gì?" Dung huyền thanh âm cũng ở phát run.

Diệp Lê lại đưa cho một trương màu đen danh thiếp cho nàng, cũng ôn hòa cười nói, "Người có thể đem ta làm như một người thám tử tư, không cần hỏi ta là ai đi đầu tra chuyện này, ta chỉ có thể nói cho người ta nói đầu là nói thật."

Sau khi nói xong nàng liền đứng dậy nhẹ nhàng vỗ vỗ dung huyền phát cương bả vai, nói cuối cùng một câu, "Cứu hộ đội phát hiện vệ tẩn thời điểm, hấn di động vẫn là mở ra."

Sau đó cười khẽ rời đi.

Bách hàn cùng bách tình chưa bao giờ đã nói với nàng vệ tẩn di động còn ở, dung huyền theo bản năng đi hỏi tưởng vệ tẩn xảy ra chuyện thời điểm, nàng, vệ tẩn, bách hàn, còn có bách tình cùng nhau kết bạn đi Nhật Bản trượt tuyết, ngày đó thời tiết thực lãnh, bách tình có chút không thoải mái, nàng liền lưu lại chiêu cố bách tình, cho nên chỉ có bách hàn cùng vệ tẩn đi trượt tuyết. Hậu thiên các nàng liền nghe nói tuyết sơn đột nhiên sụp đổ phát sinh sơn khó.

Cứu hộ đội suốt đêm lục soát sơn, tìm được rỗ cơ hồ bị đông cứng bách hàn, mà vệ tẩn ở khoảng cách một ngàn nhiều địa phương thi thể đã bị thật sâu vùi lấp ở tuyết tầng hạ. Đây cũng là vì cái gì nàng chưa bao giờ hoài nghi quá bách hàn nguyên nhân, hấn không có khả năng kế hoạch như vậy hảo.

Nhưng nếu vệ tẩn không phải ngoài ý muốn bỏ mình, kia hại chết người của hấn chỉ có một khả năng, bách hàn.

Dung huyên đánh một buổi trưa nước ngoài điện thoại, toàn bộ là đánh cấp lúc ấy du lịch Nhật Bản địa phương cảnh sát còn có cứu hộ đội, nhưng đánh xong cuối cùng một cái thời điểm, nàng tâm cũng trầm tới r ã đáy cốc.

Bọn họ đích xác phát hiện vệ tấn di động, hơn nữa giao cho nàng đ òng bạn, bởi vì làm thân thuộc dung huyên cảm xúc thất thường.

Dung huyên đột nhiên c ãm lấy bàn làm việc hạ thùng rác nôn khan lên, một bên nôn mửa một bên khóc r òng, nàng cảm thấy thật ghê tởm, nói không nên lời ghê tởm, còn có hít thở không thông đến lệnh nàng khó có thể hô hấp đau đớn.

Lại như thế nào phun từa h òc cũng vô pháp thoát khỏi loại này thống khổ, dung huyên kéo ra bàn hạ ngăn tủ, hoảng loạn mà lấy ra phía trước vẫn luôn ở ăn tinh thần loại dược vật. Cũng không số đ ò một phen màu trắng viên thuốc li ãn nuốt đi xuống, bắt lấy trên bàn bạch thủy m ãm to rót đi xuống.

Mấy phút đ òng h ò sau, nàng cảm xúc quả nhiên bình tĩnh rất nhi ãu.

Dung huyên ở trong văn phòng ng ãi thật lâu, di động bỗng nhiên vang lên, là vệ thi ãu giáo viên m ãm non điện thoại, nàng tới hỏi vì cái gì còn không có tới đón vệ thi ãu.

Dung huyên tiếp xong điện thoại sau, li ãn lái xe đuổi đi qua.

Chương 92

Đuổi tới thời điểm, nhà trẻ lão sư chính nắm vệ thi ãu tay đứng ở nhà trẻ cửa, dung huyên xuống xe bước nhanh đi qua, tiếp nhận vệ thi ãu lại cùng lão sư xin lỗi. Vệ thi ãu lão sư nhìn đến dung huyên tái nhợt mặt, cũng nói

không nên lời cái gì chỉ trích nói tới, chỉ dậm dờ một tiếng về sau không cần chậm.

Dung huyên mang theo hài tử lên xe, khai hướng gia đi.

Vệ thiêu ngồi ở ghế phụ nơi đó, không nói gì, trộm liếc hẩn mục mục, bỗng nhiên hẩn liêu phát hiện hẩn mục mục rớt nước mắt, hơn nữa càng rớt càng nhiều. Rốt cuộc dung huyên đem xe ngừng ở ven đường, dựa vào tay lái thượng khóc rống lên.

Vệ thiêu thực sợ hãi, nhưng lại không biết nên nói cái gì, chỉ dậm tay nhỏ nhẹ nhàng vỗ vỗ mục mục bối.

Dung huyên không có khóc bao lâu, thực mau liền khôi phục tinh thần, lấy khăn giấy xoa xoa nước mắt, sau đó lại lần nữa từ mang theo dược bình đảo ra viên thuốc tới, nuốt đi xuống.

Vệ thiêu nhìn hẩn mục mục ăn màu trắng viên thuốc, không cảm nhấp khần khốc miệng.

Buổi tối dung huyên riêng làm vệ thiêu sớm ngủ, sau đó đi tìm bách tình.

Nhìn thấy bách tình, dung huyên câu đầu tiên lời nói chính là "Vệ tẫn đến tội cùng là chết như thế nào?"

Bách tình trên mặt tươi cười nháy mắt động lại, mà dung huyên biểu tình đã nói cho bách tình, nàng biết chân tướng.

"Người tiên tiến đến đây đi." Bách tình trầm mặc trong chốc lát nói. Nàng biết hiện tại lại nói dối đã vô dụng.

Vào phòng sau, bách tình muốn đi cho nàng đảo ly trà lại bị nàng đánh gãy, "Trước nói nói đến cùng là chuyện như thế nào đi."

"Hảo." Bách tình nâng lên mắt thấy dung huyên, bình tĩnh nói, "Vệ tẫn là bách hàn hại chết, hấn nguyên bản là c ần vệ tẫn tay, nhưng hấn ở kia một khắc buông lỏng tay ra, li ền kia một chút thời gian, vệ tẫn đã bị tuyệt cuốn đi, ca hấn cũng bị tuyệt chôn ở."

"Ta ca hấn không phải cố ý, hấn, hấn chỉ là quá yêu người." Bách tình tú mỹ gương mặt cũng nước mắt chảy xuống.

"Yêu ta? Yêu ta hấn li ền có thể hại chết vệ tẫn." Dung huyên cười thâm lên, ái cũng có thể giết người sao?

Bách tình c ầu xin nàng nói "Dung huyên, ta c ầu người tha thứ ta ca được không, ta ca hấn cũng hối hận, hấn biết sai r ồi, hấn hướng ta nhận sai. Ta biết hấn sẽ b ồi thường người, còn có tiểu thi ều, hấn cùng ta đ ầu sẽ đối với các người thực hảo thực hảo, đem thua thiệt các người đ ầu còn cho các người."

Dung huyên mặt nếu băng sương, "Tha thứ? Người biết ta có bao nhiêu ái vệ tẫn, ta sao lại có thể tha thứ một cái giết chết hấn hung thủ."

"Ta có thể." Bách tình đột nhiên kích động mà lớn tiếng nói.

Những lời này làm dung huyên ngờ ngẩn, nàng nhìn bách tình, chỉ thấy nàng con người tinh lượng, từng câu từng chữ địa đạo, "Ta cũng ái vệ tẫn, không thể so người thiếu, cũng chưa từng có biến quá."

Bách tình ái vệ tẫn, vì cái gì nàng không biết? Dung huyên có chút khiếp sợ, nàng cùng vệ tẫn ở bên nhau thời điểm, bách tình chưa bao giờ có biểu hiện ra ngoài một chút ít, vẫn luôn là ở chân thành mà chúc phúc

bọn họ, chính là giờ phút này bách tình trong mắt hiển lộ ra cực nóng tình yêu lại không giả bộ.

Nàng là ái vệ tấn.

"Ta có thể tha thứ bách hàn, bởi vì ta biết ghen ghét có bao nhiêu đáng sợ, hấn chỉ là nhất thời bị ghen ghét rối loạn tâm, hấn không phải cố tình muốn hại chết vệ tấn."

Bách tình tiếp tục nói, "Hơn nữa dung huyên, vệ tấn đã chết, nhưng chúng ta còn sống."

Nàng kích động nói, "Chúng ta còn sống a, chúng ta còn có thể ái những người khác."

Dung huyên nhìn như vậy nàng, bỗng nhiên nói, "Người thật sự có thể làm được đến sao?"

Nàng rất cuộc biết vì cái gì bách tình sẽ đột nhiên biến thành kết hôn cu ồng, giống như chính là từ hai năm trước bắt đầu đi, bởi vì tha thứ bách hàn, cho nên muốn muốn đi quên mất vệ tấn, li ều mạng tưởng một lần nữa lại tìm một cái ái người. Chỉ sợ đến bây giờ, nàng cũng ở lừa mình dối người đi, bằng không sẽ không kết thúc một đoạn lại một đoạn quan hệ.

Có chút ái, chính là sẽ dây dưa người nhất sinh nhất thế, như thế nào cũng quên không được.

Bách tình nằm liệt ng ồi ở trên mặt đất, mất đi ngôn ngữ.

Bách hàn đã trở lại, hấn cũng biết sở hữu sự tình. Hấn cùng bách tình nói, "Có một số việc, chỉ có ta cùng nàng mới có thể giải quyết."

Hắn mới vừa đi ra bách tình chung cư, di động liên vang lên, điện báo biểu hiện là dung huyên, hắn chuyển được điện thoại, kia mang sang hiện chính là hắn hôn khiên mộng nhiều người thanh âm,

"Vệ tấn là người hại chết sao?"

"Là." Bách hàn thân nhiên nói.

Điện thoại treo, bách hàn rũ mắt nhìn trong tay bị quai rớt điện thoại, đứng ở nơi đó vẫn không nhúc nhích.

Trong xe, đang nghe đến bách hàn câu nói kia sau, dung huyên liên lạnh nhạt mà treo điện thoại, ném vào ghế đi ô tô khiến phụ thương, đôi tay nắm chặt tay lái. Bỗng nhiên, di động vang lên, điện báo không phải nàng cho rằng bách hàn hoặc là bách tình, mà là bạch bác sĩ.

Dung huyên đột nhiên nhớ tới, hôm nay là tâm lý trị liệu thời gian.

Bất quá, nàng tưởng, nàng đã không cần.

Bạn di động vang lên tiếng chuông, dung huyên rưng rưng dẫm ở chân ga, bắt lấy tay lái, hướng đứng ở đèn đường hạ cái kia thon dài đỉnh bạt nam nhân hung hăng đụng phải qua đi.

"Ta yêu người, gả cho ta hảo sao?"

"Hảo."

Ta hoài niệm ta sở ái, vô pháp quên.

Bình tĩnh gian, dung huyên nhớ tới không phải vệ tấn, mà là ánh mặt trời sáng lạn, tân dọn đến nhà nàng cách vách bách hàn cùng bách tình ở đình viện đối nàng cười, bách tình ăn mặc một kiện thúy lục sắc váy hương

nàng vẫy tay, mà bách hàn, vẫn là cái kia ăn mặc sơ mi trắng, học viện phong mao ngực ôn nhuận thiếu niên.

Từ phía bậc trắng bệnh viện vách tường, còn có cảnh sát ở bên ngoài trông coi, tiều tụy đến không ra hình người bách tình đi vào tới, hững con mắt đối dung huyên nói,

"Dung huyên, người điên rồi, vì một cái người chết, người cứ nhiên muốn hại chết một cái người sống."

Bách hàn đã chết, chết ở dung huyên trong tay.

Dung huyên dựa vào trên giường bệnh, bình tĩnh nói, "Vì hấn, ta cái gì đều nguyện ý làm."

Nhìn đến nay mới thôi đều như vậy bình tĩnh dung huyên, bách tình nhin không được tâm liệt phế khóc rờn nói, "Sai rồi, sai rồi, chúng ta đều sai rồi."

Nàng lấy ra một cái di động, đối dung huyên nói, "Người không phải muốn tìm đến cái này di động, vệ tấn cuối cùng để lại thứ gì ở bên trong sao? Ta hiện tại liền nói cho người."

Bách tình mở ra di động, thả ra ghi âm, vệ tấn ở bị chôn ở tuyết thời điêm, di động bị hấn nắm ở trong tay, lục hạ hấn trước khi chết cuối cùng thanh âm.

Suy yếu lại quen thuộc thanh âm vang lên, là một đoạn dứt quãng ca,

"Tưởng chạm đến kia nhiều đóa cánh hoa,

Bờ biển tràn đầy tượng trưng ái rêu màu xanh lục,

Chúng ta hai người gương mặt dãn dãn mà dựa vào cùng nhau,

Bởi vì ta thích người! A ta ái đã tùy kia nam phong đi xa

A đâu tới rồi kia gió nam ấm áp thổi quét đá san hô"

Dung huyên nhớ rõ này bài hát, là bọn họ ở tại tuyết sơn địa phương khách sạn thời điểm nghe người khác xướng, bởi vì nàng thích, cho nên vệ tấn liên riêng thỉnh giáo địa phương người học xướng, xảy ra chuyện ngày đó đi phía trước hẳn còn nói đã học xong, buổi tối xướng cho nàng nghe.

Bách tình nói cho nàng, "Vệ tấn không có nói ca buông ra hẳn tay sự, hẳn chỉ để lại xướng cho người ca. Cũng là vì như vậy, ta mới có thể tha thứ ca, vệ tấn hẳn đến chết niệm đầu là người, hẳn hy vọng người quá đến hảo, hy vọng ca có thể thay thế hẳn chiếu cố người....."

Nói xong lời cuối cùng bách tình lại lần nữa nhin không được bụm mặt khóc lên,

Bọn họ không có đem điện thoại cấp dung huyên, chỉ là không hy vọng nàng nghĩ nhiều, hoặc là càng thương tâm, nhưng không nghĩ tới sẽ là cái dạng này kết quả.

"Sẽ không." Dung huyên bỗng nhiên nói.

"Người nói cái gì?" Bách tình nâng lên mắt, nhìn về phía trên giường bệnh người.

Dung huyên màu xám con người giật giật, "Ta nói, sẽ không, ta sẽ không tha thứ bách hàn."

Nghe được nàng lời nói, bách tình cuối cùng một chút hy vọng cũng hỏng mất, vì cái gì, vì cái gì sẽ là cái dạng này kết cục.

Diệp Lê đứng ở bệnh viện hành lang dài, một tay đỡ cửa sổ ánh mắt đầu hướng ra phía ngoài mặt, nàng trong lòng cũng có đờng dạng hoang mang, kết cục như vậy đích xác không nên a. Bỗng nhiên, một người khác cũng đi tới bên cửa sổ, là người nhà họ Bạch.

Kết cục như vậy là người nhà họ Bạch còn có Diệp Lê đầu không có nghĩ đến.

Dung huyên nếu là xin giúp đỡ với Bát Hào Dương phu hoặc là tiếp thu người nhà họ Bạch cứu rồi, đầu sẽ không rơi vào kết cục như vậy.

Nhưng mà nàng lựa chọn thân thủ kết thúc chuyện này, vì nàng ái nhân báo thù.

Diệp Lê có thể nghĩ đến duy nhất giải thích chính là, nhân loại chính mình chế tạo ra bi kịch xa so Bát Hào Dương phu mang đến muốn thảm thiết đến như thế.

Này làm sao không phải một đoạn thảm thiết ái.

Diệp Lê cười khẽ một tiếng.

Dung huyên bị chẩn đoán chính xác tinh thần nghiêm trọng thác loạn, có lẽ tựa như bách tình nói, nàng đã sớm điên rồi. Nhưng bị miễn trừ pháp luật trách nhiệm dung huyên lại ở tiến vào bệnh viện tâm thần trước một đêm tự sát.

Bách tình tại đây sự kiện sau, mắc phải bệnh trầm cảm, liền nàng ca ca bách hàn lễ tang cũng không có tham dự.

Dung huyên cùng vệ tấn đầu không có cái gì thân nhân, là nàng đờng sự còn có lão bản vì nàng tổ chức một cái lễ tang. Vệ thiêu lễ loi một cái

tiểu nhân ở mọi người đ ồng tình thương hại dưới ánh mắt đứng ở mộ bia trước, nhìn người khác đưa lên một bó lại một bó màu trắng hoa tươi.

Không có thân thích có thể nuôi nấng h ắn, mà nguyện ý nuôi nấng h ắn bách tình bởi vì án này bị chính phủ phúc lợi cơ cấu sở c ự tuyệt xin.

Hoa Quốc hiện tại đây một phương diện phi thường chính quy hoàn thiện. Bách tình thân phận thực làm người hoài nghi nàng hay không có thể thiết tình nuôi nấng đứa nhỏ này. Cho nên, vệ thi ều ở lễ tang qua đi sẽ có chính phủ nhân viên công tác đưa hướng cô nhi viện, chính phủ sẽ tạm thời đ ồng lại h ắn cha mẹ tài sản, chờ h ắn thành niên rời đi cô nhi viện liền có thể kế thừa.

Bất quá trước đó, h ắn sẽ ở trong cô nhi viện vượt qua rất dài một đoạn thời gian.

Bỗng nhiên dưới bầu trời nổi lên mưa nhỏ, mà đỉnh đ ầu màu đen dù chắn vệ thi ều trên đỉnh đ ầu, giờ dù chính là cái ăn mặc màu đen váy áo Diệp Lê, nàng nhìn trước sau không khóc cũng không nháo vệ thi ều, nhẹ giọng nói, "Tiểu bằng hữu, người hảo."

Vệ thi ều nhấp nhấp miệng, nâng lên màu đen thuần tịnh con người nhìn nàng, "Người là ai?"

Diệp Lê kh ớe miệng một loan, "Ta là nhận thức mù mù người người."

Nghe được mù mù hai chữ, vệ thi ều không cấm thấp cúi đ ầu, "Ba ba không còn nữa, mù mù có phải hay không cũng không còn nữa."

Diệp Lê vươn không có lấy dù tay sờ sờ đ ầu của h ắn, "Đúng vậy, về sau người liền phải một người."

Nàng nguyên bản còn muốn lại nói chút lời nói, nhưng ở dư quang liếc đến cách đó không xa đại thụ sau một mặt bóng trắng, liền ngừng tâm tư, đối vệ thiêu mỉm cười nói.

"Chúng ta sẽ tái kiến, cho nên....."

Diệp Lê khoe miệng tươi cười càng thâm, "Người nhưng nhất định phải kiên trì đi xuống a, kiên trì đến chúng ta tái kiến thời điểm."

Học được chịu đựng cô độc, không có người làm bạn nhất tử.

Tác giả có lời muốn nói: Gần nhất vội vàng khảo tiếng Anh chỉ có thể tận lực làm được ngày cày xong tác giả không nghĩ sang năm lại khảo một lần

Chương 93

Diệp Thần Dương đi 'Dawn' quán bar, đây là từ Thẩm Việt sự tình sau, hẳn lần đầu tiên đi vào 'Dawn' quán bar, hẳn vận khí cũng không tệ lắm, chính đuổi kịp Diệp Lê ở quầy bar đi đầu rượu.

Quán bar sinh ý cũng không tồi, Diệp Lê này gian quán bar luôn luôn thực an tĩnh, sẽ không giống mặt khác quán bar như vậy ồn ào mà hỗn loạn, thậm chí có mấy lần thân là quán bar lão bản Diệp Lê tùy hứng mà làm A Cát ở quán bar thấy được địa phương treo mấy khối thẻ bài, 'thỉnh bảo trì an tĩnh'.

Bởi vậy khách nhân luôn là không nhiều lắm, quán bar thường thường ở vào thu không đủ chi trạng thái, bất quá Diệp Lê cũng không để ý, A Cát này đó làm công đi đầu tư nhân viên tạp vụ cũng sẽ không để ý, chỉ cần lão bản mỗi tháng tiền lương đều không ít là đủ rồi.

Thời gian dài, cũng có một ít cố định hộ khách, đều là thiên hảo an tĩn. Ai cũng chưa nói tới quán bar chính là thế nào cũng phải tới chơi tới nháo, ngẫu nhiên an an tĩn tĩn uống rượu cũng không t ấ.

Diệp Th ần Dương chờ đến Diệp Lê cấp qu ầy bar trước một đôi tình lữ đi đầu xong rượu sau mới tiến lên đi, nhìn nàng đôi mắt, ngữ khí bình tĩn hỏi, "A Viễn sẽ tiến Ngân Hoàng là người an bài sao?"

Diệp Lê ăn mặc trắng tinh kiều nữ áo sơmi, cổ áo hơi khai, khuỷu tay dựa vào ở tron nh ần trên qu ầy bar, nhu thuận tóc dài theo nàng trước khuynh động tác dừng ở ngực ' trước, khoe môi ngoéo một cái, trong mắt mang theo vài tia ý cười, "Người như thế nào sẽ như vậy tưởng?"

"Nếu biết Ngân Hoàng phía sau màn lão bản là người, ta nhất định sẽ ngăn cản A Viễn tiến Ngân Hoàng."

Diệp Lê đích xác không có thương tổn quá Diệp gia, thậm chí bảo hộ quá Diệp gia, nhưng Diệp Th ần Dương vô pháp phủ quyết Diệp Lê sẽ lợi dụng Diệp Minh Viễn khả năng tính, nàng phải làm sự nhi ều như vậy, hơn nữa sẽ không đ ể ý người khác cảm thụ.

"Ta c ần người, buông tha A Viễn đi, trừ bỏ h ần, người còn có thể tìm được những người khác."

Diệp Th ần Dương trong con người hiện lên một tia không đành lòng cùng gian nan, kêu h ần một cái đã từng chính trực thiện lương người ta nói ra nói như vậy đích xác không đ ể dàng, nhưng h ần thân đ ể đ ể cùng những người khác so sánh với, tự nhiên vẫn là người trước càng vì quan trọng.

Diệp Lê thở dài một hơi, này thanh thở dài thực nhẹ, trừ bỏ nàng trước mặt Diệp Th ần Dương lại không người nghe thấy, nhưng dừng ở Diệp Th ần Dương trong lòng lại cảm thấy vô cùng tr ần trọng.

"Người đại nhưng không cần như vậy, Diệp Minh Viễn tiến Ngân Hoàng đâu không phải là ta an bài, mà là hấn nguyên bản vận mệnh."

"Nguyên bản vận mệnh?"

Chẳng lẽ tựa như Diệp Lê đã từng nói qua vận mệnh của hấn là con kế nghiệp cha giống nhau? Kia A Viễn vận mệnh là hảo vẫn là hư? Diệp Thần Dương nhin không được lo lắng nôn nóng lên.

Diệp Lê xem thấu hấn tiếng lòng, ôn thanh nói, "Người không cần lo lắng, hấn tiên đề cũng là quang minh."

Nhìn Diệp Thần Dương nghi hoặc sắc mặt, Diệp Lê cười khẽ một tiếng, mới chậm rì rì địa đạo, "Diệp gia là tích phúc tích đức nhân gia, tự nhiên ơn trạch con cháu."

Áo cơm vô ưu, vô bệnh vô tai, tiên đề quang minh, tuy rằng mặt khác không thể bảo đảm, nhưng gần là này đó đã là trên đời đại bộ phận sở tha thiết ước mơ.

"Nhưng người tưởng nếu làm hấn rời đi Ngân Hoàng, ta cũng sẽ không ngăn trở." Diệp Lê mỉm cười nói.

Diệp Thần Dương nhìn cười đến ôn nhu mà vô hại Diệp Lê, bỗng nhiên không biết nàng nói chính là nói thật, vẫn là nói dối.

Quốc nội nhất cự cấp quan trọng âm nhạc giải thưởng -- niên độ âm nhạc đại thưởng lại đến, trong đó lớn nhất đứng đầu đương vì Diệp Minh Viễn, một lần là bắt được sáu cái đề danh, tốt nhất ca sĩ, tốt nhất đơn khúc, nhất cự nhân khí ca sĩ chờ giải thưởng đề danh.

Hứa Nhược Hàm cũng bị mời, không phải làm nhập vây ca sĩ, mà là trao giải khách quý.

Niên độ âm nhạc đại thưởng trước, Hứa Nhược Hàm bỗng nhiên tìm được Diệp Minh Viễn, đem hắn kéo đến trống trải trên hành lang, bốn phía không người, nói cho hắn "Cẩn thận một chút s ầm tu."

Diệp Minh Viễn nguyên bản còn cười biểu tình nháy mắt li ền đình trệ, "Người nói cái gì?"

Hứa Nhược Hàm hướng hắn giải thích nội tình nói, "Người đệ nhị trương đĩa nhạc đại bán lúc sau, s ầm tu li ền ở trong công ty làm người thả ra tin tức, nói Tống Trần Trần không xứng với người, người sớm hay muộn sẽ bởi vì công ty an bài cùng nàng chia tay."

"S ầm tu như thế nào sẽ làm như vậy, hắn rõ ràng biết ta như vậy ái trần trần."

Diệp Minh Viễn đại chịu đả kích, đ ầy mặt không thể tin tưởng, nếu là những người khác hắn đều có thể tiếp thu, vì cái gì cố tình là s ầm tu, mấy năm nay một đường đi tới, hắn vẫn luôn như vậy tín nhiệm dựa vào s ầm tu.

"Người không tin, người có thể đi hỏi hắn, ta nghĩ tới lúc này, hắn sẽ không giấu người." Hứa Nhược Hàm nói xong câu này sau, li ền dẫm lên màu trắng giày cao gót rời đi.

Âm nhạc đại thưởng thượng tinh quang rạng rỡ, mà Diệp Minh Viễn thành lớn nhất người thắng, rõ ràng trong lòng bởi vì Hứa Nhược Hàm nói một chút đ ầu ca hứng không đứng dậy, lại muốn ở sở hữu người xem cùng camera trước cười vui vẻ lại cảm động.

Hắn cho rằng hắn chỉ là cái ca sĩ, không nghĩ tới thế nhưng cũng thành cái diễn viên.

Khánh công sẽ sau, Diệp Minh Viễn cùng s`ân tu trở lại bảo mẫu trong xe,

"Ta cùng xã giao bộ đã thương lượng hảo, hiện tại mạnh mẽ xào nhiệt người phỏng thưởng chuyện này, người chính là tuổi trẻ nhất bắt được cái này giải thưởng ca sĩ a, nhất định phải nhân cơ hội lại đem người giá trị con người lại hướng lên trên nâng lên, tạm thời thiếu tiếp chút thông cáo cùng quảng cáo, lấy thưởng sau đầu cái thông cáo nhất định phải hảo hảo tuyên, đúng rồi, ta lại hướng công ty xin nhiều muốn mấy cái bảo tiêu, người hiện tại như vậy đỏ, fans quá nhiều dễ dàng chọc phiền toái, vẫn là an toàn quan trọng nhất....."

S`ân tu cùng cái lão mục tử đường như lái nhai một đống lớn, cuối cùng nhất quan tâm vẫn là Diệp Minh Viễn an toàn, Diệp Minh Viễn vẫn luôn đầu biết, s`ân tu đối hắn thực hảo, hội hợp lý cho hắn an bài thông cáo, sẽ quan tâm hắn thân thể cùng làm việc và nghỉ ngơi, bảo đảm hắn sẽ không sinh bệnh, mặc dù là ngày mùa đông đi quay chụp MV khi, hắn cũng sẽ mang theo phích nước nóng cho hắn chuẩn bị thức uống nóng, hắn không nghĩ thưởng tiết mục s`ân tu sẽ tận lực giúp hắn đẩy rớt..... Mấy năm gần đây, hắn thật sự vì hắn làm rất nhiều.

Nhưng trăm trăm sự, lại như ngành ở hầu làm Diệp Minh Viễn không bỏ xuống được.

Trở lại chung cư sau, Diệp Minh Viễn quả nhiên hỏi hắn chuyện này, "Là người cố ý làm trăm trăm đối ta phát lên ngăn cách?"

Trong phòng không khí trong nháy mắt đình trệ xuống dưới, s`ân tu trầm mặc thật lâu, bình tĩnh nói "Là."

"Người vì cái gì muốn làm như vậy, người rõ ràng biết ta ái nàng, s`ân tu, ta như vậy tín nhiệm người, người sao lại có thể làm như vậy....." Nói

xong lời cuối cùng, Diệp Minh Viễn đôi mắt cũng đỏ, Tống Trăn Trăn sự từ đầu đến cuối ở trong lòng hẳn đầu là một đạo sẹo, một đạo liền nhà hẳn người cũng không dám nói cho, chỉ có s ầm tu cùng hẳn hai người biết đến vết sẹo.

S ầm tu nhìn khóc đến cùng cái hài tử đường như Diệp Minh Viễn, thở dài một hơi, bình tĩnh nói "Bởi vì nàng không thích hợp người, cùng nàng ở bên nhau người tình lộ sớm hay muộn sẽ bị hủy diệt."

Liền giống như hẳn lúc trước đoán giống nhau, Tống Trăn Trăn hiện tại tai tiếng quần thân, hẳn là hẳn, bất quá là bị hẳn đến hẳn, Tống Trăn Trăn căn bản không thích hợp hẳn cái này vòng, sẽ ca hát biết diễn kịch nhưng đầu không am hiểu, cố tình muốn lại nhiều như vậy, một cái kính muốn danh muốn lợi, cùng nàng dính lên căn bản là là tử lộ một cái.

Diệp Minh Viễn lại nghe không tiến giải thích, hẳn không để bụng hẳn tình lộ hay không sẽ bị hủy diệt, đối hẳn mà nói, cảm tình càng quan trọng.

Diệp Minh Viễn hẳn nộ địa đạo, "Nếu không phải người, trăn trăn sẽ không như vậy dễ dàng mà muốn cùng ta chia tay."

Nghe được Diệp Minh Viễn nói, s ầm tu cười lạnh một tiếng "Nói mấy câu là có thể làm nàng không tin người, xem ra các người chi gian quan hệ cũng không có người tưởng tượng như vậy không gì phá nổi."

Hẳn những lời này trực tiếp đâm thủng Diệp Minh Viễn vì chính mình xây dựng yếu ớt như bọt khí nội tâm phòng hộ, tức giận đến trực tiếp xông ra ngoài,

S ầm tu thở dài, Diệp Minh Viễn vẫn là cùng cái hài tử đường như, không đủ lý trí. Hẳn cần kiện áo khoác đuổi theo. Cũng may đây là công ty

tân mua bờ biển biệt thự, sầm tu xa xa là có thể nhìn thấy, Diệp Minh Viễn ở bờ biển đi tới, thiên như vậy hắc cũng không sợ quăng ngã.

Sầm tu đuổi theo, cho hắn phủ thêm áo khoác, phóng mền thanh âm nói, "Ta tiêu tổ tông nga, là ta không tốt, là ta sai rồi, ta cùng người nhận sai hảo sao?"

Diệp Minh Viễn dùng sức cũng không ném ra sầm tu tay, đành phải dùng bước chân "Người nói không sai, là ta quá tự cho là đúng." Diệp Minh Viễn tự giễu nói.

Nghe thanh âm xem ra không được tốt a, sầm tu trong lòng căng thẳng, cảm Diệp Minh Viễn bả vai, nhìn hắn đôi mắt nghiêm túc nói "Diệp Minh Viễn, người nghe ta nói, thực xin lỗi, ta không nên nhúng tay người cảm tình, không nên không hỏi qua người ý kiến liên thể người tự tiện làm chủ, mặc kệ là làm người đại diện vẫn là bằng hữu, ta đều làm sai."

Diệp Minh Viễn ảm đạm con người dần dần sáng lên, sầm tu lại tiếp tục nói, "Người có thể cùng công ty yêu cầu đổi một cái người đại diện, ta sẽ không phản đối, vè sau cũng không cần tùy hứng....."

Hắn lời nói còn chưa nói xong, Diệp Minh Viễn bỗng nhiên ôm lấy sầm tu,

"Ta không nghĩ tới muốn đổi người đại diện, chưa từng có nghĩ tới, người đối ta thực hảo, ta biết....."

Diệp Minh Viễn dựa vào sầm tu trên đầu vai, nước mắt dính ướt một tảng lớn, mà sầm tu vỗ vỗ bờ vai của hắn, trong lòng lại nhỏ đến khó phát hiện mà thở dài một hơi.

Lúc sau, hai người không còn có nhắc tới quá việc này, thật giống như không có phát sinh quá giống nhau.

Diệp Minh Viễn vinh hoạch âm nhạc đại thưởng kim thưởng sau, Diệp Thần Dương cũng mang theo lễ vật cùng hoa tươi lại đây xem hắn. Hắn đến thời điểm, Diệp Minh Viễn mới vừa tắm rửa xong, ăn mặc màu trắng áo thun, khăn lông đắp trên vai, nửa ướt đầu tóc ngọn tóc còn ở tích thủy.

Hắn cầm một phen xinh đẹp đàn ghi-ta ở thí âm, Diệp Thần Dương cũng liền đem đồ vật đặt ở trên bàn, chính mình tùy ý mà ngồi ở một bên ghế trên, tìm từ một chút mới nói "Người có hay không nghĩ tới rời đi Ngân Hoàng?"

Diệp Minh Viễn trong tay bắt cầm huyền một đống, hắn nâng lên mắt thấy hướng hắn ca, "Vì cái gì nói như vậy?"

Đối mặt Diệp Minh Viễn ánh mắt, Diệp Thần Dương đôi mắt buông xuống, môi tuyến hơi hơi một nhấp, "Kia đổi cái cách nói, người có hay không nghĩ tới rời đi giới giải trí?"

Diệp Minh Viễn cái này nghe hiểu hắn ý tứ, nhưng lại lắc đầu, "Ta đã từng không đem đương ca sĩ coi làm một kiện đứng đắn sự, cũng là ôm ngoạn nhạc tâm thái bắt đầu, ca, người biết đến, ta luôn luôn chán ghét nghiêm túc nghiêm cẩn. Nhưng thời gian dài, ta mới biết được không có đơn giản như vậy..... Có đôi khi đi tới này một bước, liền tính người tưởng dừng lại, sau lưng cũng sẽ có rất nhiều người ở đây người đi."

Nghe Diệp Minh Viễn thành thực đến gần như tàn khốc lời nói, Diệp Thần Dương nhin không được đau lòng, mặc dù biết mỗi người đầu sẽ có lớn lên một ngày, nhưng đối mặt yêu thương đệ đệ, hắn vẫn là hy vọng kia một ngày có thể tới vẫn một chút, "A Viễn."

"Ca." Diệp Minh Viễn đánh gãy hẳn nói, tiếp tục nói, "Kỳ thật rời đi Ngân Hoàng, đi mặt khác công ty cũng không có gì bất thường, đều là ở cái này trong vòng, bên người cũng đều là những người này."

Diệp Thần Dương thở dài một hơi, "Vô luận người làm cái gì quyết định, đều phải nhớ rõ, còn có người nhà ở phía sau duy trì người."

"Ta đã biết, ca." Diệp Minh Viễn cười cười, thủ hạ cầm huy hiệu lại lần nữa kích thích lên, động lòng người âm nhạc từ chỉ gian đồ xuống ra, quanh quẩn ở to như vậy biệt thự.

Chương 94

Diệp Lê lại một lần tiến vào song song giờ quốc tế, đúng là mười chín thế kỷ nước Pháp, cùng Diệp Lê nơi thế giới giống nhau, nước Pháp vừa mới đã trải qua một hồi đại cách mạng, vô luận văn học, sinh hoạt, vẫn là mọi người tâm thái đều hướng tới bọn họ không biết phương hướng mà biến hóa.

Phần lớn song song trong thế giới lịch sử tiến trình là tương tự, điểm này Diệp Lê cũng không kỳ quái, nàng muốn tìm vị này kêu Eric khách nhân hiện tại hẳn là sinh hoạt ở nước Pháp Paris ca kịch viện dưới nền đất, không thấy ánh mặt trời địa cung.

Lệnh Paris ca kịch viện nổi tiếng không chỉ có là nó đã lâu lịch sử, còn có là nó phức tạp kết cấu, càng làm cho nó lung thượng một tầng thần bí khăn che mặt, có nghe đồn, rạp hát có một cái khung bố kịch trường u linh, sẽ ở ban đêm xuất hiện, cũng cùng với tiếng ca.

Ngồi người phố Cát Tư chi dạ,

Ma nữ nhóm ở hạ tì trên núi cử hành mở tiệc vui vẻ.

Thiên li ên phải sáng, hết thảy đ ầu đem hủy diệt.

"A, thu ần khiết thiên sứ, quang minh thiên sứ!"

Nữ chính Margaret tiếng kêu cứu thúc giục người rơi lệ,

Li ên tại đây một khắc, thiên sứ thu ần tịnh tiếng ca từ xa xôi b ầu trời truy ên đến,

Ngục giam tường ở tiếng ca trung ần ần sập, một đám thiên sứ hu ề khởi Margaret linh h ồn, từ từ bay lên b ầu trời. Còn có một vị thiên sứ dùng lợi kiếm đem muốn chạy trốn ma quỷ Mephisto lập tức thứ ngã xuống đất.

Quang minh chiến thắng tà ác, bất biến chân lý.

Nam chính Faust quỳ trên mặt đất, chấp tay trước ngực, nhìn theo Margaret linh h ồn đi xa.

Toàn kịch chậm rãi rơi xuống màu đỏ màn che, ca kịch viện khán giả đ ầu cho thiết tình mà long trọng vỗ tay, này thật là bộ xuất sắc động lòng người ca kịch, mà nữ chính tạp người Lạc tháp biểu diễn cũng đáng giá thưởng thức.

Diệp Lê cũng đ ồng dạng xem xong r ồi chỉnh tràng ca kịch, nàng chọn lựa chỗ ng ồi là thứ năm hào ghê lô, trong lời đ ầu kịch trường u linh chuyên chúc ghê lô, vốn dĩ rạp hát người là không muốn vì Diệp Lê mở ra thứ năm hào ghê lô, nhưng chỉ c ần Diệp Lê tưởng, li ên sẽ không có người cự tuyệt nàng.

Tên vở kịch kết thúc, thính phòng thượng khách nhân dần dần tan đi, chỉ còn lại có thứ năm hào ghê lô còn đèn sáng, ý nghĩa bên trong khách

nhân còn không có rời đi.

Trong lòng cất giấu bí mật cát phu nhân đi đến thứ năm hào ghê lô, lại thấy vị kia đột nhiên nói rõ muốn ng ồi thứ năm hào ghê lô Đông Phương thực nữ, như cũ chút nào không tổn hao gì, thoạt nhìn cũng không có tao ngộ u linh, nàng ánh mắt như cũ dừng ở trên đài, tựa hồ ở phát ngọc.

Cát phu nhân đang nghĩ ngợi tới tìm từ, nói cho vị này tôn quý tiểu thư, kịch trường sắp đóng cửa. Lại bỗng nhiên nghe được nàng thanh âm, cũng thật dễ nghe, so trên đài nữ cao âm còn muốn tuyệt đẹp như tiếng trời.

"Ta..... Còn tưởng lại xem một h ồi."

Sở hữu Paris ca kịch viện diễn viên bị yêu cầu lại diễn một h ồi, nguyên bản còn tưởng nổi giận đùng đùng cãi cộ ầm ĩ diễn viên bạn nhảy nhóm đang xem đến cát phu nhân từ thính phòng nơi đó mang về tới hoàng kim sau, liền ngoan ngoãn cầm miệng.

Đêm khuya bỗng ứng yên tĩnh không người ca kịch viện giờ phút này lại là một mảnh ánh đèn huy hoàng, ca vũ hợp tấu.

Mà diễn như cũ là vừa mới kia một h ồi, Diệp Lê sở chỉ định 《Faust》.

Duy nhất người xem chính là Diệp Lê, nàng cảm thấy này bộ ca kịch rất có ý tứ, mặc kệ là trước đây, vẫn là hiện tại. Đương nhiên nàng càng để ý chính là bị nàng chọc giận sắp xuất hiện kịch trường u linh, Eric.

Đương diễn xuất bị đẩy đến nhất □□ khi, sân khấu đại đèn treo xích sắt đột nhiên đứt gãy, cả tòa hoa lệ thủy tinh đèn nổ lớn dập nát ở thính phòng thượng mà toàn bộ rạp hát tựa hồ đều ở kịch liệt chấn động, ở hỗn tạp tiếng thét chói tai trung, giữa sân lâm vào một mảnh đen nhánh.

Thực mau, kịch trường diễn viên cùng phía sau màn nhân viên nhóm đầu hoảng sợ mà chạy, to như vậy kịch trường chỉ còn lại có như cũ an tọa ở thứ năm hào ghế lô Diệp Lê.

Nàng sâu thẳm con người nhìn phía kia ở mất đi ánh đèn hạ có vẻ có chút ám tr ầm màu đỏ màn che sau, thanh âm bình tĩnh mà thông thả nói, "Kiến trúc, âm nhạc, ma thuật, người đem chúng nó thực xảo diệu kết hợp ở cùng nhau, có như vậy tài hoa người, không nên vĩnh viễn sống ở u linh mặt nạ dưới."

Như cũ là một mảnh tr ầm mặc, nhưng Diệp Lê rất có kiên nhẫn, chờ đợi cái kia không muốn xuất hiện trước mặt người khác u linh ra tới.

Không biết qua bao lâu, một cái tuy rằng ôn nhu nhưng lại có vẻ có chút âm tr ầm khủng bố thanh âm vang lên.

"Người là ai?"

Một cái màu đen đỉnh bạt thân ảnh mới từ kia màn che mặt sau chậm rãi đi ra, dưới ánh trăng lộ ra một cái làm cho người ta sợ hãi màu trắng mặt nạ, lại mặc danh mang theo một loại trí mạng lực hấp dẫn, làm người muốn đi tìm kiếm hấn gương mặt thật.

"Tuổi già triết học gia Faust thập phần hâm mộ thanh niên nhóm sức sống, vì thế khẩn cầu ma quỷ cho hắn lấy phản lão hoàn đồng trợ giúp.

Ma quỷ Mephisto · Felice đối Faust nói: Nếu người chịu bán đứng linh hồn của chính mình, không chỉ có thể phản lão hoàn đồng, lại còn có thể được đến một cái tên là Margaret cô nương."

Diệp Lê thanh âm giống như ưu nhã điệu vịnh than, từ thứ năm hào ghế lô đi ra, chậm rãi từ thính phòng đi hướng u linh nơi sân khấu, công ánh trăng, nàng dung mạo mặc dù là đối người phương Tây tới nói cũng là mê

người, nhưng Eric muốn nhìn đến lại là nàng đôi mắt, bất luận cái gì họa gia đều không thể miêu tả, bất luận cái gì văn học gia đều không thể tự thuật trong đó sâu thẳm thần bí con người, chính mỉm cười nhìn chăm chú hắn.

Tại đây rạp hát hạ địa cung sống nhiều năm u linh.

Đối phương không gì sánh kịp mỹ lệ, làm hắn nhìn không được muốn lùi bước, tựa như không có bởi vì đối phương chiếm cứ thứ năm hào ghế lô mà thương tổn đối phương giống nhau, đây là đối chính mình vặn vẹo dung mạo tự ti, cô độc cùng sợ hãi.

"Ma quỷ Mephisto thực hiện Faust nguyện vọng, mà ta, cũng nguyện ý thỏa mãn người tâm nguyện, u linh tiên sinh."

Nàng đối hắn hơi hơi được rồi một cái ưu nhã thực nữ lễ, hơi cong khóe miệng như cũ mang theo ý cười.

Tâm nguyện sao? Nếu Faust thống khổ chính là chính mình tuổi già, kia Eric thống khổ chính là hắn mặt nạ hạ kia trương lệnh người sợ hãi ma quỷ mặt, gương mặt này làm hắn bị cha mẹ vứt bỏ, làm hắn chịu đủ sinh hoạt tra tấn, làm hắn không thể không rời xa đám người cô độc mà sinh hoạt ở ca kịch viện mê cung thế giới ngầm.

Tri thức, tài hoa vô pháp vì hắn mang đến bao lớn an ủi, tương phản, là càng nhiều thống khổ.

"Đem người tình yêu cần cho ta, ta trả lại cho người một cái bình thường dung mạo."

Diệp Lê như vậy đối hắn nói,

Đáp ứng ma quỷ đi đầu kiện sau, Faust biến thành anh tuấn thiếu niên lại ở ma quỷ dưới sự trợ giúp gạt được Margaret tình yêu. Mang thai Margaret thực mau đã bị Faust vứt bỏ. Mà ở một lần quyết đấu trung, Faust lại đem Margaret ca ca thứ chết. Margaret nhân chịu kích thích mà thần kinh thác loạn, giết chết chính mình hài tử mà bị tù. Faust cảm giác sâu sắc khiếp sợ, tiến vào nhà tù muốn mang nàng đào tẩu. Nhưng hấp hối Margaret đã không nhận biết hắn.

Faust vô pháp cự tuyệt ma quỷ Mephisto sở nhận lời thanh xuân, Eric đờng dạng vô pháp cự tuyệt Diệp Lê tràn ngập dụ hoặc lời nói.

"Ta nguyện ý."

Là ma quỷ lại như thế nào, hắn sớm bị thượng đế sở vứt bỏ.

Đương Eric lại lần nữa tỉnh lại khi, trên mặt bao trùm màu trắng mặt nạ đã là biến mất, trước mặt cũng xuất hiện một mặt to rộng gương, rõ ràng mà chiếu chiếu ra hắn hiện tại dung mạo, cùng xấu xí dính không thượng một chút quan hệ, không hề dấu vết bình thường một trương tân gương mặt.

Như thiên sứ tuấn mỹ.

Lệnh Eric vô cùng xa lạ đờng thời, cũng không cấm nước mắt chảy xuống.

Hai mươi năm sống ở không thấy ánh mặt trời địa ngục bên trong, khiến cho hắn vắn vẹo âm u mà yếu ớt, mà cùng ma quỷ giao dịch giống như tân sinh, lần đầu nhìn thấy ánh mặt trời.

Faust có phải hay không cũng là cái dạng này tâm tình, thừa thốt đầu bạc biến thành nòng đậm màu nâu tóc quăn, đây mặt nếp nhăn không thấy, già nua khuôn mặt trở nên nét mặt toả sáng, câu lũ bối đỉnh đến thẳng tắp,

đôi mắt lấp lánh tỏa sáng. Hấn trang phục: Triết học gia màu xám áo choàng biến thành nhất thời thượng, nhất hoa lệ trang phục -- mạo diệt lão nhân ở trong nháy mắt biến thành phiên phiên thiếu niên!

Ma quỷ Mephisto làm hấn một lần nữa hưởng thụ thanh xuân, tình yêu, còn có ma nữ nhóm mở tiệc vui vẻ.

Đây là triết học, thượng đế, đạo đức đâu không thể đem người kéo về lĩnh vực, huống chi làm rạp hát u linh Eric, sớm đã đem cao thượng Paris ca kịch viện cùng với nhân tình đạo đức đâu bỏ với dưới chân.

"Đây là ta tân sinh sao?" Eric đối với gương nhẹ nhàng chạm đến gương mặt này, thanh âm hơi hơi khàn khàn mà nỉ non nói.

"Đúng vậy, người được đến tân sinh."

Diệp Lê ở hấn phía sau nho nhã lễ độ mà mỉm cười nói.

Eric bỗng nhiên xoay người, quỳ một gối ở Diệp Lê trước mặt, tràn ngập cảm kích địa đạo, "Ngài làm ta đạt được tân sinh, ta đối ngài vô cùng cảm kích. Ta nguyện ý trở thành ngài người hầu, vì ngài cống hiến sức lực cả đời."

Ma quỷ bắt lấy Faust, muốn linh hồn của hấn, mà thiên sứ dẫn đường Margaret tiến vào thiên quốc tiếng ca sử Faust được đến giải thoát.

Diệp Lê lắc lắc đầu, cự tuyệt hấn, khẽ cười nói "Ta lý giải người cảm kích cùng vui mừng, nhưng này cũng không phải cái sáng suốt quyết định."

Eric khẩn thiết nói, "Ta không ngại ruồng bỏ thượng đế, trở thành ma quỷ."

Diệp Lê như cũ mỉm cười, lại mang theo thờ dài nói, "Cảm kích chỉ là nhất thời, nhưng trở thành ta người hầu lại là lâu lâu dài dài, không có người đến cuối cùng sẽ không oán hận như vậy dài lâu đến làm người sợ hãi vĩnh sinh."

Nàng thật sâu mà nhìn thoáng qua Eric, nói "Người cũng giống nhau."

Diệp Lê nhẹ nhàng vung tay lên, Eric liền té xỉu ở sân khấu phía trên, tới rồi ngày mai sáng sớm thái dương dâng lên khi, hắn liền sẽ tỉnh lại, ngênh đón hắn tân nhân sinh, mà kịch trường u linh, cũng liền thành qua đi.

Mấy năm sau, Châu Âu xuất hiện một vị thiên tài người soạn nhạc Eric, đồng thời hắn cũng là một vị cực kỳ ưu tú kiến trúc sư, ảo thuật gia, hắn tác phẩm không ngừng bị dọn thượng sân khấu, rất nhiều danh viện ca kịch nữ diễn viên vì hắn tài hoa mà mê muội, cũng hy vọng có thể cùng hắn có cang vì thân cận quan hệ, thậm chí là một đoạn sương sớm tình duyên. Đáng tiếc vị này thiên tài người soạn nhạc tựa hồ vô tâm nữ sắc, có người hiểu chuyện thậm chí cho rằng hắn cùng vị kia đồng thời đại văn học vòng nguyệt quế thượng nhân vật có đồng dạng khuynh hướng, nhưng cũng chưa bị chân chính chứng thực.

Eric cả đời tựa hồ đều ở Châu Âu các quốc gia du lịch, cũng để lại hắn rất nhiều ở ca kịch cùng kiến trúc thượng kiệt xuất tác phẩm.

Hắn cuối cùng tro cốt nghe nói bị lưu tại cùng hắn có đặc thù sâu xa Paris ca kịch viện.

Tác giả có lời muốn nói: Gần nhất tương đối với có khi thay đổi trở thật là thực xin lỗi moah moah

Chương 95

Hứa Nhược Hàm tân điện ảnh là hoa đạo năm nay đại tác phẩm 《 quốc sắc 》 , giảng thuật chính là một bộ cổ đại nữ nhân thượng vị tu ờng, 120 phút điện ảnh, cũng đủ giảng thuật xong cái này về quy ền mưu cùng sắc đẹp chuyện xưa.

Bởi vậy quan trọng nhân vật chủ yếu là nữ diễn viên, nữ chính Hứa Nhược Hàm cùng hoa đạo từng có vài lần hợp tác, hơn nữa đều thực vui sướng, cho nên cũng là sớm nhất định ra.

Nàng ở điện ảnh đóng vai vai chính Thẩm vô song, phụ thân bị hãm hại cho nên bị biếm vào cung, dựa vào chính mình nỗ lực, trở thành một thế hệ nữ quan, thậm chí quy ền khuynh tri ều dã, cuối cùng bài trừ âm mưu cũng đại thù đến báo, cự tuyệt ái mộ nàng tân hoàng, cùng âu yếm người quy ền.

Nữ nhị cơ khả nhân là làm suất diễn không thấp vai ác nhân vật, ngay từ đầu cùng nữ chính tranh phong tương đối, thậm chí vì thượng vị nơi chốn hãm hại, đến cuối cùng lại là bị nữ chủ cứu, bảo vệ nàng tánh mạng, hậu kỳ trợ giúp nữ chủ, còn khuyên bảo nữ chủ rời đi hậu cung.

Hoa đạo nguyên bản nhân vật này là cho Doãn nhợt nhạt, Doãn nhợt nhạt, từ nhỏ chịu trong nhà hun đúc, cũng coi như là giới giải trí lão nhân, mấy năm nay ảnh hậu cơ hồ đều là nàng cùng Hứa Nhược Hàm ở tranh, nàng kỹ thuật diễn cùng dung mạo đủ để đảm nhiệm.

Bất quá nàng nhìn kịch bản sau, ngược lại đối suất diễn không nhiều lắm nữ ba ngày thật rực rỡ lan y công chúa có hứng thú, cự tuyệt nữ nhị mời, tiếp được nữ tam nhân vật.

Nàng người đại diện cũng chưa nói cái gì, rốt cuộc Doãn nhọt nhạt năm nay đã có một bộ danh tiếng không t ồi tăng lớn, này bộ hữu nghị khách mời một chút cũng không t ồi.

Sớm định ra nữ nhị Doãn nhọt nhạt biến thành nữ tam, cái này nữ nhị cũng li ền không xuống dưới, hoa đạo dứt khoát ở giới nghệ sĩ thả ra lời nói tới, công khai tuyên giác. Làm cho trong vòng lập tức sôi trào lên, cuối cùng bao gồm hoa đạo ở bên trong đạo diễn tổ ở Tống Trăn Trăn cùng ngu mặc nhan chi gian lựa chọn không chừng.

Luận kỹ thuật diễn cũng dung mạo, tinh vũ công ty ngu mặc nhan vì ưu, nàng xuất đạo mười năm, lớn lớn bé bé nhân vật đều diễn quá, kỹ thuật diễn xác thật không t ồi, đáng tiếc vận khí luôn luôn không được tốt, công ty không có trọng điểm phủng, mỗi năm các giải thưởng lớn cũng đều là b ồi chạy.

Nhưng bộ phim này từ Ngân Hoàng bỏ vốn, không hảo lấy bọn họ ti ền đi chuyên môn phủng một cái khác công ty minh tinh, hơn nữa Tống Trăn Trăn tuy rằng kỹ thuật diễn giống nhau, từ trước đến nay bị ngoại giới quan lấy bình hoa chi xưng, chê khen nửa nọ nửa kia, thích nàng người nhiều, hắc nàng người càng nhiều, nhưng này thuyết minh cái gì, thuyết minh nàng hỏa a, đề tài đủ.

Chính là hoa đạo như vậy quốc nội đại đạo diễn, cũng không thể không vắng theo một chút cái này trong vòng ti ềm quy tắc.

Cuối cùng định ra nữ nhị, chính là Tống Trăn Trăn.

Mà ngu mặc nhan, thành một cái khác nữ tam, này bộ trong phim chân chính vai ác nhân vật tiêu Quý Phi, cũng là tạo thành nữ chủ cửa nát nhà tan hung phạm, một chữ, chính là hư.

Nam chủ Nam Cung tướng quân từ năm trước ảnh đế hạ phong đóng vai.

Diệp Minh Viễn là tới tham dự phiên đuôi khúc 《 chu sa 》 cùng chủ đề khúc 《 hồng nhan 》 biểu diễn, mấy năm nay công ty an bài hẳn chuyển hình phong cách, nếm thử cổ phong ca khúc, hưởng ứng đầu cũng không tệ lắm.

Điện ảnh bắt đầu quay cuộc họp báo là ở cuối tuần tổ chức, cái thứ nhất đến chính là hoa đạo cùng hạ sơ, còn có Hứa Nhược Hàm, đối mặt đèn tu quang còn có các phóng viên đặt câu hỏi, hai người đầu là lão bánh quẩy, ứng đối thích đáng.

Ngay sau đó là Doãn nhọt nhọt, bởi vì phóng viên vây đỡ nàng ở cửa dừng lại một hồi lâu, Doãn nhọt nhọt luôn luôn là màn ảnh cùng truy vấn thông vạn chúng chú mục công chúa, bất cứ lúc nào đầu là quang thải chiếu nhân.

Bởi vì nàng ở kịch suất diễn không nhiều lắm, cũng không có gì bạo điểm, phóng viên càng nhiều là hỏi mặt khác sự, tỷ như đối phía trước chụp kia bộ diễn cảm giác thế nào, có hay không tin tưởng lấy thưởng, nhưng Doãn nhọt nhọt hỗn giới giải trí lâu như vậy, tự nhiên sẽ không làm ra như vậy vả mặt sự, ở hoa dẫn điện ảnh cuộc họp báo cửa cùng phóng viên nói một khác bộ điện ảnh.

Dăm ba câu liền đem đề tài lại lôi trở lại bộ điện ảnh này, phủng hoa đạo vài câu, cũng không để ý tới phóng viên rắp tâm hại người đối nàng cùng Hứa Nhược Hàm chi gian quan hệ vấn đề Đương nhiên, càng nhiều là ở phóng viên camera hạ đế lại rất nhiều tịnh chiếu.

Tống Trăn Trăn cùng ngu mặc nhan cư nhiên cơ hồ là cùng đã đến giờ, cái này làm cho cửa rất nhiều các phóng viên tựa như cá mập nghe thấy

được mùi máu tươi tất cả đều phác tới.

"Ngu mặc nhan, nghe nói người trước hết thí diễn chính là nữ nhị nhân vật này, hiện tại biến thành nữ tam, là bởi vì kỹ thuật diễn không đủ sao?"

Ngu mặc nhan nghe vậy cơ hồ liền phải phản bác, lại bị bên cạnh người đại diện kéo lại, hẳn liền biết lời này vừa ra liền phải tặc, ngu mặc nhan nhiều năm như vậy cũng chưa đả tía còn có một nguyên nhân, chính là tính tình thẳng, cũng không cho người ta mặt mũi.

Nhưng này trong vòng, chính là nam trộm nữ xướng, nhân gia nếu che lại một tầng nội khố người cũng chỉ có thể làm như không phát hiện.

Ngu mặc nhan đơn luận mỹ điểm đều có thể cùng Doãn nhọt nhạt cùng so sánh, lại thật sự đủ đua đủ nỗ lực, nhưng nàng cái này tính tình đặc tội không ít phóng viên, phóng viên là cái gì, đó chính là Ông Vua không ngại, dám đặc tội bọn họ, lại không hậu trường nhân mạch cho bọn họ chỗ tốt trấn an bọn họ, liền sẽ hướng chết viết. Dù sao cái này vòng thật thật giả giả, ai lại thấy rõ đâu.

Kỳ thật ngu mặc nhan người đại diện cảm thấy bộ phim này thật tính không tở, hợp tác đều là già vị không thấp minh tinh, hai vị ảnh hậu một vị ảnh đế, còn có một cái giới ca hát tiểu thiên vương kéo nhân khí, chiếu phim sau mang đến ảnh hưởng tuyệt đối không nhỏ. Hoa đạo lại là cái nhớ tình bạn cũ người, lần này chụp hảo, lần sau có thích hợp nhân vật cái thứ nhất nghĩ đến chính là nàng.

Nhưng ngu mặc nhan trong lòng lại trước sau vì Tống Trăn Trăn mọi thứ không bằng nàng, lại đem nàng nhân vật đoạt việc này không qua được.

Kỳ thật nàng ở bên này tao phóng viên chèn ép, bên kia Tống Trăn Trăn cũng không hảo đến nào đi.

"Lần này biểu diễn chủ đề khúc cùng phiến đuôi khúc chính là giới ca hát tiêu thiên vương Diệp Minh Viễn, nghe nói người cùng hẳn là cùng cái tổ hợp xuất đạo, thậm chí có người nói các người từ đại học thời kỳ liên yêu đương, là thật vậy chẳng? Diệp Minh Viễn lại là vì người mới tiếp được lần này hoa đạo mời sao?"

"Các người hiện tại vẫn là nam nữ bằng hữu sao? Vẫn là nói đã bí mật kết hôn đâu?"

Phóng viên này mở rộng ra não động năng lực vĩnh viễn là mạnh nhất, đề tài càng xa càng xa, đào hồ cũng càng ngày càng nhiều. Cùng ngu mặc nhan không thảo bọn họ thích bất đồng, Tống Trăn Trăn là thường xuyên có thể đào đến hắc liên bạo điểm, cái gì kỹ thuật diễn a, diện mạo a, tiên quy tắc a, ném đại bài, hoàn toàn một cái đề tài nữ vương, liên nàng ra cửa mang theo một cái quê mùa bao đầu có người nói.

Tựa như Diệp Minh Viễn người đại diện sấm tu nói một câu, hồng là hồng, bất quá là hắc hồng hồng, nếu muốn dài lâu dài, tốt nhất là tẩy trắng, bằng không lại cao lâu một sớm cũng sẽ sụp. Bất quá, Tống Trăn Trăn giống như không hề có như vậy ý niệm, ít nhất nàng có thể bằng vào này phân hồng tế hạ ngu mặc nhan, trở thành Hứa Nhược Hàm dưới nữ nhị.

Đối với phóng viên có quan hệ nàng cùng Diệp Minh Viễn quan hệ suy đoán, Tống Trăn Trăn chỉ trở về một câu, "Chúng ta là cùng cái công ty nghệ sĩ mà thôi."

Sau đó dẫm lên màu hoa hồng giày cao gót liên hướng hội trường đi đến.

Ngư mặc nhan kia trực tiếp là quảng mặt mới rời đi.

Bất quá theo sau không bao lâu một cái khác đương sự giới ca hát tiêu thiên vương Diệp Minh Viễn đã đến, làm các phóng viên lại phấn chấn lên, Diệp Minh Viễn mấy năm nay thật đúng là xuôi gió xuôi nước a, liền chuyển cái phong cách cũng là đại chịu khen ngợi, bất quá nhớ tới vòng ngâm truyền lưu Diệp Minh Viễn bối cảnh, các phóng viên cũng sẽ không nói cái gì bôi đen hẳn nói.

"Diệp Minh Viễn, xin hỏi người cùng Tống Trăn Trăn có cái gì quan hệ đặc thù sao?"

Làm các phóng viên không có thất vọng chính là Diệp Minh Viễn nghe thấy cái này vấn đề, quả nhiên biểu tình có chút không thích hợp, này nhưng không giống như là Tống Trăn Trăn nói chỉ là cùng cái công ty nghệ sĩ mà thôi. Các phóng viên còn tưởng lại đào điểm liêu, nhưng Diệp Minh Viễn lão luyện khôn khéo người đại diện sầm tu sớm đã làm tốt một đống lớn tìm từ đem mấy vấn đề này cấp chắn trở về

Sầm tu liền biết Diệp Minh Viễn không am hiểu ứng phó phóng viên, nhưng hẳn cũng không nghĩ tới Tống Trăn Trăn cũng sẽ tham diễn bộ phim này, nói cách khác.....

A, cũng không có gì mặt khác lựa chọn, biểu diễn hoa đạo đại tác phẩm chủ đề khúc đây chính là cái cơ hội tốt, sầm tu nhưng không nghĩ tới cự tuyệt. Nếu là vì một cái Tống Trăn Trăn đem như vậy cơ hội tốt che ở ngoài cửa, sầm tu khẳng định sẽ cảm thấy chính mình đâu bị cửa kẹp.

Cuộc họp báo thượng, phóng viên vấn đề không có đem một người rơi xuống, đầu tiên là điện ảnh đại đạo diễn hoa đạo, phóng viên liền có vấn đề là bôn cúp vẫn là phòng bán vé đi, tiếp theo, hai vị ảnh hậu Hứa Nhược Hàm cùng Doãn nhọt nhọt, còn có ảnh đế hạ sơ hợp tác cũng rất có đề tài, Tống Trăn Trăn cùng Diệp Minh Viễn đã từng tình yêu bọn họ nhưng thật

ra tưởng đẽ, nhưng cũng không hảo đánh hoa đạo mặt. Ngu mặc nhan lại cùng phóng viên sắc vài tiếng.

Cuộc họp báo sau khi kết thúc, hoa đạo tân tác, Ngân Hoàng đầu tư 《 quốc sắc 》 lập tức bị đẩy lên hot search.

hứa nữ thần tân điện ảnh, nhất định phải đi cổ động

ta nam thần cay sao soái

nhọt nhạt điện hạ tịnh chiếu lại cướp được đầu đẽ, quả nhiên là 360 độ vô góc chết

chờ mong trăm trăm biểu hiện

ta xa tân ca, siêu chờ mong, không biết có thể hay không cũng hữu nghị khách mời một chút đâu

Ngu mỹ nhân như thế nào lại là diễn hư giác đâu, bất quá như cũ cay sao mỹ

đoàn phim diễn viên đầu nhan giá trị siêu hảo a

hạ nam thần cùng ngu mặc nhan đã từng là chuyện thật sao

ta diệp thiên vương như thế nào sẽ cùng Tống Trăn Trăn nhắc lên quan hệ, nhất định chỉ là cùng công ty nghệ sĩ mà thôi

.....

Ngoại giới thảo luận khí thế ngất trời, mà đoàn phim đã bắt đầu r ỡ phong bế thức đóng phim.

Đóng phim b ầu không khí còn không tính hài hòa, duy nhất thoáng không hài hòa chính là Tống Trăn Trăn cùng ngu mặc nhan, ngu mặc nhan vốn là lòng dạ bất bình, lại cảm thấy Tống Trăn Trăn đối trá, không quen nhìn nàng làm bộ làm tịch, chằm chọc mĩa mai vài câu. Tống Trăn Trăn tâm tư vốn là miễn cảm, bất quá duy nhất cường điềm chính là sẽ nhẫn, không cùng nàng xé rách mặt, dù sao có rất nhiều tính số cơ hội.

Như vậy một chút tới, ngu mặc nhan gian phi nhưng thật ra càng diễn càng thuận, Tống Trăn Trăn ghen một cỗ khí, diễn đến cũng không kém, nếu diễn có thể chụp hảo, hoa đạo cũng li ền mở một con mắt nhắm một con mắt. Những người khác, giống Hứa Nhược Hàm là mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, cũng không nhúng tay, chỉ cần hỏa không đốt tới nàng kia. Doãn nhọt nhạt suốt diễn đơn giản, hai người kia nàng cũng đều không thân, càng sẽ không nhiều quản, như vậy đi xuống nàng sớm hay muộn là trước hết đóng máy.

Ảnh đế hạ sơ phản ứng lại có chút lệnh người nghi ền ngẫm, có đ ền đ ời đ ời hấn cùng ngu mặc nhan từng có một đoạn tình yêu, nhưng ở đoàn phim thái độ lại dường như là thiên giúp Tống Trăn Trăn.

Diệp Minh Viễn, hấn tạm thời không ở đoàn phim, mà là ở trong công ty lục ca.

Buổi tối nghỉ ngơi thời điềm, ngu mặc nhan chạy tới Hứa Nhược Hàm trong phòng, không sai, các nàng là bạn tốt, ở thượng hài kịch học viện thời điềm li ền nhận thức. Chỉ là tiến không phải cùng gian công ty mà thôi.

Đối với bạn tốt, ngu mặc nhan liền bắt đầu nói cái gì đầu nói ra, "Bọn họ dựa vào cái gì nói ta không kỹ thuật diễn, liền bởi vì ta nhân vật bị người tể, này đàn đối trắng thay đen nghe phong chính là vũ trụ liên thông."

Hứa Nhược Hàm nói "Người biết bọn họ là cái dạng gì? Còn tổng phát giận làm cho bọn họ bắt người nhược điếm làm cái gì?"

Kỳ thật ẩn Hứa Nhược Hàm bo bo giữ mình chuẩn tắc, vốn không nên cùng ngu mặc nhan làm bằng hữu, bất quá ai làm ngu mặc nhan ở nàng chưa đi đến giới giải trí thời điểm liền nhận thức đâu, hơn nữa mặc dù nàng đỏ trở thành Ngân Hoàng một tỷ, ngu mặc nhan cũng không nghĩ tới vọt bất luận cái gì chỗ tốt, này có thể so cha mẹ nàng đệ đệ khá hơn nhiều.

Hứa Nhược Hàm cũng có nghĩ tới kéo nàng một phen, mà không phải vẫn luôn ở nhị tam tuyến nữ tinh nơi đó giãy giụa, tốt nhất chính là làm nàng đến Ngân Hoàng tới, tinh vũ tài nguyên đều hướng hẳn đương gia hoa đán nghiêng, ngu mặc nhan đến Ngân Hoàng tới, Hứa Nhược Hàm ít nhất có thể vì nàng tranh thủ đến thực tốt đãi ngộ.

Đáng tiếc ngu mặc nhan không đồng ý, nàng đã là không nghĩ tiếp thu Hứa Nhược Hàm trợ giúp, cũng không nghĩ phản bội đối chính mình có ơn tri ngộ đạo sư, cũng chính là tinh vũ kế hoạch tổng giám.

Chương 96

"Chính là, ta nghe bọn họ nói, trong lòng liền khó chịu." Ngu mặc nhan đỏ vành mắt lập tức liền xoay người bỏ qua đi,

Hứa Nhược Hàm lý giải nàng cảm thụ, nàng cũng biết ngu mặc nhan mấy năm nay đến tột cùng có bao nhiêu nỗ lực, đã từng có mấy tháng vì chụp một bộ diễn không có ngủ hảo quá một lần giấc. Lại trước sau chịu đủ ngoại giới hà khắc chỉ trích.

Hứa Nhược Hàm vỗ vỗ nàng bồi, nhẹ giọng nói, "Chúng ta đều yêu cầu một viên cường đại tâm, mới có thể ở chỗ này sống sót."

Ngu mặc nhan thực mau liền khôi phục cảm xúc, xoay người lại, nghe Hứa Nhược Hàm tiếp tục nói, "Người thu thu tính tình của người, thích hợp khéo đưa đẩy một chút, như vậy mọi người đều đẹp."

Ngu mặc nhan chậm biếm một tiếng, "Ta liền không quen nhìn có chút người làm bộ làm tịch, hảo hảo phi nói những cái đó đối trá đến muốn chết nói, làm người nghe liền khó chịu."

Hứa Nhược Hàm biết nàng nói chính là Tống Trăn Trăn, nhìn ra được tới Tống Trăn Trăn cùng hạ sơ đáp thưởng quan hệ, mới cố ý nhằm vào ngu mặc nhan.

Mà ngu mặc nhan nói dễ nghe một chút là quang minh lỗi lạc, khó nghe điếm chính là hãm hại cục đá lại xú lại ngành, không quen nhìn Tống Trăn Trăn cùng hạ sơ thực bình thường.

Ngu mặc nhan lại nói, "Hạ sơ cũng không phải cái thứ tốt, lúc trước cùng ta ở bên nhau thời điếm, liền chân đạp mấy cái thuyền, phân cũng như vậy không phong độ, ta xem Tống Trăn Trăn cùng hắc ở bên nhau sẽ có cái cái gì hảo kết cục."

Hứa Nhược Hàm trong lòng cười một tiếng, hạ sơ hoa tâm lãnh tình, nhưng Tống Trăn Trăn chưa chắc thích nàng, nàng nếu thật muốn muốn tìm cái hảo nam nhân, lúc trước cũng sẽ không cần đòi tình yêu. Diệp tiểu thư tuy rằng không có đã nói với nàng, nhưng Hứa Nhược Hàm dựa vào Tống Trăn Trăn cùng Diệp Minh Viễn chia tay như vậy quyết đoán một chuyện cũng có thể đoán được ra tới, chỉ sợ cần đòi chính là tình yêu đi.

Hứa Nhược Hàm vừa định khởi Diệp Minh Viễn, liền nghe ngu mặc nhan liền nhắc tới hắn, "Tổng Trăn Trăn cùng Diệp Minh Viễn trước kia thật nhận thức a?"

"Người cũng đừng lấy cái gì một cái công ty nghệ sĩ tới lừa gạt ta, có đôi khi một cái công ty cũng chưa chắc nhận thức, hơn nữa, Diệp Minh Viễn lơ đãng nhìn đến Tổng Trăn Trăn trong ánh mắt tràn đầy đầu là diễn, ta cũng là diễn viên được không, nhìn ra được tới." Ngu mặc nhan nhin không được bát quái nói.

Nhưng có khi bát quái bát quái liền nói ra chân tướng, "Bất quá xem Tổng Trăn Trăn kia lãnh đạm bộ dáng, hẳn là nàng quảng nhân gia đi."

Hứa Nhược Hàm tức giận mà nhìn nàng, "Người chừng nào thì nghe ta nói rồi người khác bát quái?"

"Được rồi, ta liền biết người sẽ không nói, người a miệng nhất khẩu bất quá."

Hai người không có liền chuyện này nói bao lâu, thực mau liền bắt đầu luyện nổi lên lời kịch, có người đối diễn hiển nhiên càng tốt. Những người khác phỏng chừng cũng là như vậy tưởng.

Doãn nhọt nhạt suất diễn đơn giản, đối nàng tới nói càng là thành thạo. Mà hạ sơ, lại gõ khai Tổng Trăn Trăn cửa phòng, cong cong môi, "Muốn cùng ta cùng nhau đúng đúng lời kịch sao?"

Tổng Trăn Trăn không có cự tuyệt, hoa đạo bộ phim này đối nàng chính là càng tiến thêm một bước cơ hội tốt, nàng cũng không thể có bất luận cái gì sai lầm.

Hạ sơ nhìn quen quang thái chiếu nhân đại mỹ nữ, có khi nhìn đến Tổng Trăn Trăn như vậy tươi mát tiêu bạch hoa vẫn là có thể có điểm hứng

thú, hẳn cũng trước nay đâu là hài lòng mà làm, cho nên có một số việc, cũng chính là nước chảy thành sông.

Tống Trăn Trăn nhiều một cái ảnh đế tới cùng chính mình đối diện, mà hạ sớ, còn lại là ở buồn tẻ gian nan đóng phim trong sinh hoạt nhiều một tia tiêu khiển, hẳn đối bên người nữ nhân luôn luôn hào phóng, bất quá hẳn càng thích thích hảo tụ hảo tán.

Không hai ngày, Diệp Minh Viễn liền tới đây, cùng ngoại giới suy đoán giống nhau, hoa đạo động quá làm Diệp Minh Viễn hữu nghị khách mời một chút ý niệm, hơn nữa cũng cùng Diệp Minh Viễn người đại diện nói hảo, mở đầu vài phút khách mời nữ chủ mỗi tình đầu, cũng không cần nhiều ít kỹ thuật diễn, nhưng nhất định có thể đạt tới kinh điển hiệu quả.

Diệp Minh Viễn nhìn đến hạ sớ cùng Tống Trăn Trăn như có như không ái muội, hẳn trong lòng không khỏi có chút chua xót, cũng không thể che dấu rất khá. Mặc dù tưởng liền trước kia sự cùng Tống Trăn Trăn nói rõ ràng, nhưng xem bên người nàng đã có người khác cũng không hảo lại quấy rầy nàng sinh hoạt.

Thật giống như sáng lạn thái dương đột nhiên âm đạm xuống dưới.

Hứa Nhược Hàm thấy như vậy một màn, đôi mắt hơi hơi chớp động, bả vai lại bỗng nhiên bị người đáp thương, Hứa Nhược Hàm còn tưởng rằng là ngu mặc nhan, vừa quay đầu lại lại phát hiện là Diệp Lê.

Đoàn phim tuy rằng phong bế, nhưng làm bỏ vốn phương Ngân Hoàng công ty người, vẫn là thực dễ dàng tiến vào.

Hứa Nhược Hàm có chút kinh ngạc Diệp tiểu thư đã đến, nhưng cũng sẽ không chấp nhất với Diệp Lê là nhất thời hứng khởi vẫn là cố ý tiến đến.

"Người thích hẳn?"

Diệp Lê nói chuyện khi, tầm mắt là nhìn ng ời ở bên kia thư ký trường quay ghé dựa thượng Diệp Minh Viễn.

Hứa Nhược Hàm không có trực tiếp trả lời vấn đề này, mà là nói "Ta sớm đã đem suốt đời phụng hiến cho diễn nghệ,"

Diệp Lê cười, khoe miệng cũng cong lên một cái rất đẹp độ cung, "Ta không thêm để ý các người này đó tình yêu trò chơi, nhưng người hẳn là biết ta điếm máu chốt."

Nàng xác động quá làm Diệp Minh Viễn dùng càng trân quý đồ vật chuộc lại Tống Trăn Trăn tình yêu ý niệm, nhưng hiện tại lại là không có hứng thú hiểu rõ, Diệp Thân Dương, Hứa Nhược Hàm, Diệp Minh Viễn, Tống Trăn Trăn, biến số quá nhiều, vẫn là thôi đi.

Mà Hứa Nhược Hàm ý tưởng càng đơn giản, thích thượng Diệp Minh Viễn cũng không phải kiện rất kỳ quái sự, nàng là cái cũng đủ tự mình cố gắng nữ hài tử, không cần người khác bảo hộ, nàng càng hướng tới chính là ấm áp cùng ánh mặt trời.

Diệp Minh Viễn tựa như thái dương giống nhau, sáng lạn mà ấm áp, làm nhân tâm sinh hướng tới, muốn truy đuổi hẳn. Nhưng thích hẳn lại có thể thế nào? Nàng sớm đã cần đồ thân tình, không có khả năng lại có được một cái hoàn chỉnh gia đình, gần dựa tình yêu lại có thể duy trì bao lâu.

Hứa Nhược Hàm biết chính mình không nên cưỡng cầu, nàng được đến đã rất nhiều, cũng đã đủ rồi.

Cho nên nàng thuận theo gật gật đầu.

Diệp Lê đối nàng thái độ thực vừa lòng, nàng không ngại nói thêm nữa một chút, "Nếu hàm, người cũng là công ty lão nhân, ta tin tưởng người sẽ không làm ta thất vọng, giống những người khác giống nhau."

Hứa Nhược Hàm trong lòng lộp bộp một chút, suy đoán Diệp tiêu thụ những lời này ý tứ, có người làm nàng thất vọng rồi sao?

Diệp Lê thăm ban tới đột nhiên, rời đi đến cũng thực đột nhiên, tựa hồ trừ bỏ Hứa Nhược Hàm, không có người biết Ngân Hoàng phía sau màn lão bản đã tới nơi này.

Ngân Hoàng tân mười đầ năm kỷ niệm sẽ tổ chức đến long trọng lại long trọng, hơn nữa tổng tài tiêu trác cự tuyệt sở hữu truy ền thông cùng mặt khác công ty tiến đến chúc mừng, chỉ đối ngoại xưng là bên trong yến hội. Ngân Hoàng nghệ sĩ cùng nhân viên công tác nhóm cũng có chút khân trương, xem tiêu tổng này tư thế, như là có đại nhân vật muốn tới.

Mọi người cái thứ nhất ý niệm, chính là vị kia phía sau màn Đại lão bản. Lại nói tiếp, không chỉ có ngoại giới, bao gồm bọn họ bên trong đối vị này phía sau màn thao tác Ngân Hoàng chân chính lão bản cũng biết chi rất ít, nhưng vị kia lão bản mỗi lần động tác đầu làm cho bọn họ kinh hồn táng đảm, tung tì ền như rác mà mua Ngân Hoàng, tự mình mở miệng nói muốn phủng Hứa Nhược Hàm, mới có nàng hiện giờ quốc dân nữ thần địa vị, còn nổi danh đi ầu chưa biết tiêu trác thượng vị.

Này đó đầu làm cho bọn họ đối vị này phía sau màn lão bản sợ hãi lại hướng tới, nếu là được nàng niềm vui, quả thực chính là một bước lên trời.

Có đ ồng dạng suy đoán s ầm tu cũng là như vậy đ ộc xúc nhà mình nghệ sĩ, "Nếu là vị kia lão bản, nhất định phải cho nàng lưu lại ấn tượng tốt,

nhiều lời nói mấy câu, người hiện tại cũng là công ty cây rưng tìên, nàng đối với người thái độ hẳn là sẽ không kém....."

Diệp Minh Viễn không nhẫn tâm đánh gãy sần tu dong dài, cũng không dám nói hẳn đã gặp qua Ngân Hoàng phía sau màn lão bản, Diệp tiêu thư.

Mười đây năm ngày kỷ niệm tới rồi, tất cả mọi người là ăn diện lộng lẫy, giống Hứa Nhược Hàm cùng Diệp Minh Viễn bên ngoài đóng phim lục ca đều xin nghỉ gấp trở về tham gia.

Mà tất cả mọi người có thể thấy, ng ồi ở trước nhất bài tiêu tống bên cạnh chỗ ng ồi chính là vị ăn mặc màu trắng váy trang tuổi trẻ nữ hài, từ xa nhìn lại có thể nhìn thấy dung nhan xuất chúng, nhưng mọi người nhiều là đem nàng làm như tiêu tống bạn gái.

Mà đương yển hội bắt đầu thời điểm, tất cả mọi người cho rằng sẽ là tiêu tống cái thứ nhất đi lên đọc diễn văn, không nghĩ tới lại là vị kia tuổi trẻ bạch y nữ hài đứng dậy, hướng trên đài đi đến, màu trắng giày cao gót đạp lên màu đỏ mền thảm thượng, mặc danh mà đề thấp toàn bộ hội trường không khí.

Đương bạch y nữ hài, cũng chính là Diệp Lê xuất hiện ở trên đài khi, mọi người mới nhìn thanh nàng dung mạo, kinh diễm rất nhiều là đề ở trong lòng trầm trọng, khẩn trương,

Có một số người, li ền có loại năng lực này, làm sở hữu ánh mắt tụ tập đến trên người nàng, cũng có thể làm mọi người ở nàng dưới ánh mắt trầm trọng đến không dám lớn tiếng hô hấp.

Rõ ràng, như thế tuổi trẻ. Lại làm nhân tâm đều dâng lên một cỗ hàn ý.

"Ta là Diệp Lê, cũng là Ngân Hoàng lão bản." Khóe miệng nàng cong lên một cái độ cung, thanh âm nhẹ nhàng chậm chạp,

"Thật cao hứng nhìn thấy các vị."

"Ngân Hoàng này mười năm, không rời đi các vị cố gắng. Tương lai....."

Diệp Lê tươi cười càng thâm, con người lại mang theo lạnh lẽo.

"Còn thỉnh các vị..... Nhiều hơn nỗ lực."

Vài câu ngắn gọn nói liền kết thúc lời dạo đầu, nhưng thẳng đến Diệp Lê rời đi lên tiếng đài, phía dưới người còn chưa từ phục hồi tinh thần lại, mấy giây sau, mới giống như từ chết đuối hít thở không thông cảm trung trở về

Trừ bỏ một ít trong ánh mắt hiện lên khiếp sợ người, càng nhiều người suy nghĩ, Ngân Hoàng lão bản, đến tột cùng là cái dạng gì nhân vật a?

Sần tu hiện tại nhưng một chút không có ý tưởng làm Diệp Minh Viễn cùng lão bản nhắc lên quan hệ, tổng cảm giác lấy vị này lão bản nguy hiểm hỉ nộ không chừng trình độ, dính vào không chết tức thương, sần tu nhớ tới tiền nhiệm tổng tài Chu Thiệu Hoa chết, hiện tại nghĩ đến thật đúng là một chút đều không đơn giản a.

Sần tu sĩ là đánh mất cái này ý tưởng, nhưng Diệp Minh Viễn lại muốn chủ động tiếp cận vị này thần bí lão bản. Không quan hệ mặt khác, chỉ vì 'Diệp Lê' tên này, ngày đó ở tiệm ăn tại gia thời điểm, chỉ từ Hứa Nhược Hàm nơi đó đã biết nàng họ Diệp, nhưng hôm nay, 'Diệp Lê' tên này vừa ra, thiếu chút nữa không có đem hấn dọa nhảy dựng.

Thật sự sẽ như vậy xảo diệu tới một cái tên tương đồng người sao?

Mặc kệ có phải hay không trùng hợp, Diệp Minh Viễn đều muốn hỏi một câu vị này Diệp tiểu thư.

Diệp Lê cùng tiêu trác không ở, hội trường Ngân Hoàng nghệ sĩ cùng nhân viên công tác cũng đều buông ra, nói chuyện phiếm, khiêu vũ, ca hát, không khí cực hảo.

Mà ở chuyên chúc khách quý ghé lô, Diệp Lê ý ở màu đỏ nhưng trên sofa, nhắm mắt nghe trong phòng tràn ngập tình thú tước sĩ âm nhạc. Tiêu trác từ rượu quây lấy một lọ rượu vang đỏ, khai bình đồ hai ly, bưng đi hướng Diệp Lê.

Diệp Lê ở hẳn tới gần nàng thời điểm liền mở mắt, liếc coi hẳn. Chỉ thấy hẳn hơi hơi khom lưng, đem một ly rượu vang đỏ đưa đến Diệp Lê trước mặt. Nhu hòa ánh đèn hạ, có vẻ hẳn đôi mắt thủy quang liễm liễm.

Diệp Lê rất có hứng thú mà nhìn hẳn lúc này làm vẻ ta đây, "Người muốn làm cái gì?"

Nghe được nàng lời nói, tiêu trác tư thái phóng đến càng thấp, không có kéo vào cùng Diệp Lê chi gian khoảng cách, mà là hơi hơi uốn gối, khiến cho Diệp Lê ánh mắt có thể thoải mái mà dừng ở hẳn trên người.

Hắn môi mỏng khẽ mở, thanh âm có chút câu nhân, "Diệp tiểu thư, có thể tưởng tượng thử một chút nam nữ hoan ái."

"Nếu Diệp tiểu thư muốn nói, tiêu trác nguyện ý cống hiến sức lực."

Lo lắng Diệp Lê không tin, tiêu trác lại nói, "Ta tin tưởng ta nhất định sẽ là cái vô luận ở bất luận cái gì phương diện đều có thể làm Diệp tiểu thư sung sướng tình nhân."

Tình nhân? Diệp Lê khước miệng cong cong, bất quá cẩn thận xem kỹ một chút tiêu trác dung mạo cùng dáng người, đích xác còn tính xuất chúng. Hơn nữa hiện tại hấn trên người tây trang chưa khâu, mà là nửa rộng mở, áo sơmi cổ áo cũng mở ra, xương quai xanh đường cong rõ ràng có thể thấy được, hiện tại giống như yêu nghiệt giống nhau, toàn thân trên dưới đều viết câu dẫn.

Diệp Lê đứng dậy hơi hơi trước khuynh, nhìn hấn đôi mắt, phảng phất muốn xem đến hấn đáy lòng đi, môi mỏng khẽ mở "Người nghĩ muốn cái gì?"

Tiêu trác khước môi ngoéo một cái, nói "Tiêu trác chỉ là tưởng càng tận tâm mà vì Diệp tiểu thư phục vụ, làm Diệp tiểu thư vui vẻ mà thôi."

Nghe được hấn nói, Diệp Lê khước miệng cong lên độ cung lại lớn rất nhiều, còn cười khẽ một tiếng, nhưng còn chưa chờ nàng nói chuyện, môn đã bị người đẩy ra, là Diệp Minh Viễn.

Hấn từ Hứa Nhược Hàm hỏi ra Diệp tiểu thư hiện tại ở chỗ này, nguyên bản chỉ là gõ gõ, mạc danh môn bị hấn một gõ liền khai. Còn nhìn đến trong nhà hai người ái muội góc độ, cũng không cấm có chút xấu hổ.

Ngược lại là Diệp Lê phảng phất cái gì cũng không phát sinh quá mà mở miệng nói, "Người có chuyện gì?"

"Không, không có." Diệp Minh Viễn có ngốc cũng biết chính mình phá hủy tiêu tông 'chuyện tốt', cũng không dám hỏi lại Diệp tiểu thư có phải hay không hấn biết đến cái kia Diệp Lê.

"Không có việc gì, người liền đi thôi," Diệp Lê nhàn nhạt địa đạo một câu,

Nghe xong lời này, Diệp Minh Viễn trốn cũng dường như rời đi thị phi nơi.

Bất quá tiêu trác thật vất vả xây dựng ái muội không khí lại bị huỷ hoại cái sạch sẽ. Chẳng qua hấn nội tâm cảm xúc vẫn chưa biểu hiện ở trên mặt.

Quả nhiên, môn lại lần nữa đóng lại sau, liền nghe được Diệp Lê lạnh băng thanh âm, "Người muốn cho ta vui vẻ, kia hiện tại liền đi ra ngoài, lại nhiều đãi trong chốc lát, người về sau liền không cần xuất hiện ở trước mặt ta."

Tiêu trác sắc mặt một bạch "Diệp tiểu thư, ta biết sai rồi, ta đây liền đi ra ngoài."

Trong phòng chỉ còn lại có Diệp Lê một người thời điểm, nàng xem cũng không thấy trên bàn phóng rượu vang đỏ, nàng cũng cũng không uống rượu.

Đến nỗi tiêu trác, Diệp Lê con người híp lại. Xem ra Ngân Hoàng lại muốn đổi một lão bản.

Muốn một cái không có nhược điểm cũng sẽ không có quá nhiều không nên có dục vọng cấp dưới, thật đúng là khó a, như vậy chính trực lại thuần khiết linh hồn cũng không thiên hướng với hiệu cấn đồ.

Diệp Lê ánh mắt một mảnh thanh minh, không chút nào để ý mà thẩn nghĩ,

Tính, thường đổi liền đổi đi, dù sao cũng cũng chỉ là dùng một lần tiêu hao phẩm mà thôi.

Tác giả có lời muốn nói: (nữ chủ: Ta muốn chính là một cái tổng tài, không phải một cái Ngưu Lang.

Cùng với ta cũng không cùng ta cấp dưới chơi luyện ái trò chơi.)

Nhà ta nữ chủ không g ần nam sắc.

Thực phì một chương moah moah

Chương 97

Ngân Hoàng công ty người đ ầu biết g ần nhất mấy ngày tiêu tổng tâm tình không tốt, tuy rằng không có phát giận, nhưng dĩ vãng ôn nhu cười trên mặt lại nhi ều một phân tối tăm, ở giải trí công ty công tác đ ầu là nhân tinh, nhất sẽ xem mặt đoán ý, cho nên đ ầu thật cẩn thận thận trọng từ lời nói đến việc làm, không cho chính mình đương cái kia xuất đ ầu cái rui.

Mà Diệp Minh Viễn tự ngày đó sau, li ền ương s ần tu đi đoàn phim quay chụp cùng lục ca, hấn lo lắng tiêu tổng hội tìm hấn phi ền toái, s ần tu cũng không hỏi nhi ều, tự kia sự kiện sau, hấn li ền tận lực nhi ều cấp Diệp Minh Viễn không gian.

Bất quá tiêu trắc cũng không có tìm Diệp Minh Viễn phi ền toái, hấn còn khinh thường với đi tìm một tiểu nhân vật hết giận.

Hứa Nhược Hàm thấy tiêu trắc là từ mười đ ầy năm ngày kỷ niệm ngày đó bắt đ ầu tâm tình không tốt, hơn nữa lại có hỏi nàng một chút sự tình Diệp Minh Viễn vô cùng lo lắng mà tiến đến đoàn phim, không khó suy đoán tiêu trắc chọc giận Diệp tiểu thư.

Nàng tự giác không muốn bị ương cập cá trong chậu, vừa lúc 《 khuyh thành 》 diễn còn không có chụp xong, cũng tiến đến đoàn phim, dù sao ly tiêu trắc tuyệt xa càng tốt. Hứa Nhược Hàm đi theo Diệp tiểu thư bên người nhi ều năm như vậy, trước sau nhớ rõ Diệp tiểu thư là sẽ không cho người khác l ần thứ hai cơ hội người, nàng không c ần lệnh nàng không hài lòng người.

Như nàng sở liệu, vài ngày sau, Diệp Lê liền đem tiêu trác gọi tới rồi Bát Hào Đương phò, nàng đang muốn làm một bút sinh ý, mà lần này, nàng làm tiêu trác tới đảm đương trợ thủ.

Đi vào hiệu cầm đồ vị khách nhân này là muốn cầm đồ hẩn một con thận, đổi lấy một tờ cung con của hẩn niệm đại học học phí. Là một h ồi không có đau đớn không có đổ máu không có cảm thụ giải phẫu, Diệp Lê duỗi tay lấy đi rồi hẩn thận.

Máu chảy đầm đìa sống sờ sờ hoạt lưu lưu thận, tươi sống đến còn ở nháy lên liền rời đi nó chủ nhân.

Lúc này, trợ thủ hẩn là kịp thời đệ thượng bình thủy tinh, làm Diệp Lê đem cầm đồ vật bỏ vào đi, nhưng tiêu trác chậm, cứ việc chỉ chậm vài giây cũng vẫn là chậm.

Phía trước ở Diệp Lê làm hẩn đảm đương một h ồi trợ thủ khi đáy mắt hưng phấn biến mất.

Mà hẩn kết cục cũng đã chú định.

Diệp Lê trang hảo cầm đồ vật sau, vung tay lên khiến cho khách nhân đi trở về, nàng một lần nữa ng ồi trở lại đến ghế trên, nhìn tiêu trác mỉm cười nói, "Ta đã không tính toán lại dùng ngươi."

Tiêu trác trong lòng biết hẩn làm Diệp tiểu thư không hài lòng, vô luận là phía trước, vẫn là mới vừa rồi. Nhưng hẩn vẫn chưa hiển lộ hoảng loạn, bởi vì hẩn còn có tự tin, chính mình đối Diệp tiểu thư còn hữu dụng, hẩn sẽ vì nàng xử lý hảo Ngân Hoàng, làm nó trở thành quốc nội thậm chí trên thế giới số một số hai giải trí đầu sỏ.

Diệp Lê nghe được hẩn tiếng lòng, không cấm cười,

"Rất nhiều người tổng hội có như vậy ảo giác, cho rằng chính mình giá trị độc nhất vô nhị, nhưng trên thực tế, mỗi người đều là có thể thay thế, người giống nhau, nàg giống nhau, ta cũng giống nhau. Người không cần đem chính mình xem đến quá mức quan trọng."

Tiêu trác tâm sinh khẩn trương, hấn tận lực duy trì chính mình bình tĩnh, nói, "Diệp tiêu thư, ta biết sai rồi, là ta vượt qua, ta sẽ không tái phạm như vậy sai."

Diệp Lê lắc đầu, "Ở như vậy tám ngày phú quý, trường sinh bất lão thọ mệnh trước mặt, là người đều sẽ tâm hướng tới chi, ta có thể lý giải, bất quá, không đại biểu ta sẽ tha thứ, đặc biệt như vậy bành trưởng dục vọng làm người đã quên bản phận."

Diệp Lê hơi mang thâm ý mà nhìn hấn một cái.

Tiêu trác cuối cùng tâm lý phòng tuyến đã hỏng mất, "Diệp tiêu thư, ta cần người, lại cho ta một lần cơ hội."

Diệp Lê khẽ cười cười, "Chính là người đã làm ta không hài lòng."

Đúng vậy, lệnh nàng không hài lòng người cũng không cần thiết lưu lại.

Tiêu trác cho rằng hấn ít nhất có thể tồn tại, nhưng Diệp Lê như thế nào sẽ phóng một cái biết nhiều chuyện như vậy người tự do rời đi. Từ cùng ma quỷ giao dịch ngay từ đầu, kết cục liền chú định.

Diệp Lê cũng không có tìm được thích hợp người trên đỉnh tiêu trác vị trí, nhưng này không ngại ngại nàng đổi đi tiêu trác. Đến nỗi Ngân Hoàng, khiến cho phía dưới người tạm thời quản hảo, chỉ cần còn không có đóng cửa, Diệp Lê liền không phải thực để ý.

'Dawn' quán bar, sắp đóng cửa thời điểm, khách nhân cũng tán đến không sai biệt lắm. Mà đêm nay thượng, Diệp Lê cũng ' thông đ ồng ' cũng tiễn đi mấy cái trẻ tuổi nam nữ, lại xưng si nam oán nữ.

A Cát thu thập qu ầy bar, đem ly rượu một đám chà lau sạch sẽ.

Diệp Lê dựa vào trên qu ầy bar, biểu tình lười biếng lại mang theo một phân tản mạn, khoe miệng cong cong, "A Cát, người ở quán bar làm đã bao lâu?"

"Mười năm, Diệp tiểu thư." A Cát buông trong tay chén rượu, cung kính địa đạo.

"Mười năm a, ân, còn không tính đoán." Diệp Lê cười cười, "Người muội muội có thể xuất viện đi."

"Đúng vậy, Diệp tiểu thư, còn may mà Diệp tiểu thư giúp đỡ, ta muội muội mới có thể tiếp tục trị liệu đi xuống."

A Cát mắt lộ ra cảm kích địa đạo. Ngày xưa hắn mang theo tuổi nhỏ bệnh nặng muội muội cùng đường, là Diệp tiểu thư giúp hắn, cũng làm hắn muội muội có thể tiếp thu tốt nhất chữa bệnh đi ều kiện.

"Người không cần cảm tạ ta, ta ra tiền làm người muội muội chữa bệnh, người đem chính mình bán cho ta, chỉ là giao dịch mà thôi."

Nàng cùng A Cát giao dịch cũng không ở hiệu cần đ ồsinh ý trong phạm vi.

Lúc trước nàng cũng không có trực tiếp ra tay làm A Cát muội muội kháng phục, chỉ là ra một số tiền cũng đủ làm hắn muội muội tiếp tục trị liệu đi xuống, nàng có thể hay không sống sót liền xem nàng chính mình

mệnh, không nghĩ tới A Cát muội muội thật đúng là gian nan căng mười năm hảo lên, cũng miễn cưỡng xem như cái kỳ tích đi.

Diệp Lê thu hồi không chút để ý thần thái, khó được nghiêm túc một chút nói "Nếu người muội muội bệnh đã hảo, vậy người cũng có thể rời đi."

A Cát nhấp nhấp môi, "Diệp tiểu thư, ta nguyện ý tiếp tục ở quán bar vì ngài công tác."

Diệp Lê cười cười "Không cần, lúc trước giao dịch nội dung chính là người làm được người muội muội kháng phục mới thôi, người muội muội đã hảo, người cũng có thể được đến tự do."

"Người cũng không cần giống ta bảo đảm người trung thành, trung thành đầu là có giới, vô đi đâu kiện trung thành trước nay là không tồn tại."

A Cát có lẽ tưởng bởi vì hẳn vì Diệp Lê công tác mới có giúp đỡ, nhưng không nghĩ tới hẳn muội muội bệnh mới cho Diệp Lê yên tâm dùng hẳn cơ hội. Đã không có A Cát muội muội kiềm chế, Diệp Lê cũng không thể làm được lại cho A Cát một tia tín nhiệm, mặc dù hiện tại trung thành, nhưng về sau đâu.

Diệp Lê ý tưởng rất ít có người có thể thay đổi, mà A Cát cũng không phải cái kia ngoại lệ.

Chờ A Cát thu thập hảo quán bar hết thủy, thay cho đi đầu tửu sự trang phục, công lên bao đổi Diệp Lê thật sâu cúc một cung, sau đó rời đi quán bar.

Diệp Lê không cấm ở trong lòng khẽ thở dài một tiếng, ai, tưởng lại tìm được A Cát như vậy không nhiều lắm lời nói hiểu chuyện công nhân còn có điểm khó, tính, nàng đối quán bar cũng nị, liền đóng đi.

Nàng đứng dậy, rời đi quầy bar, ở nàng đi ra quán bar sau, phía sau quán bar cũng lâm vào trong bóng tối.

Diệp Thần Dương thói quen dậy sớm tập thể dục buổi sáng, cũng thường thường sẽ không tự giác đi đến 'Dawn' quán bar, nhưng chưa bao giờ lại đi vào.

Mà liên tiếp mấy ngày đầu không có nhìn đến 'Dawn' quán bar mở cửa sau, Diệp Thần Dương trong lòng cũng có suy đoán. Lúc sau hẳn liền rất cuộc không đi đến trên phố này quá.

《 quốc sắc 》 một khi quá chiếu phim, đại hoạch khen ngợi, phòng bán vé cùng danh tiếng càng là tề phi, nhất cử áp quá đồng thời chiếu phim mấy bộ trong ngoài nước tăng lớn. Biểu diễn vài vị quan trọng nhân vật nhân khí cũng nghênh đón lại một đợt dâng lên.

Hứa Nhược Hàm cùng hạ sơ vốn chính là một đường đại gia, lần này cũng chỉ là càng thêm củng cố nhân khí. Doãn nhọt nhạt hữu nghị khách mời lan y công chúa bởi vì nhân vật chọc người triu mến hòa thân hẳn quốc, càng là kiếm đủ một đám nước mắt, diễn ngoại các fan còn không cấm nhọc lòng nổi lên Doãn công chúa độc thân trạng thái, cầu có tân phần hững tình yêu.

Làm minh tinh làm được Doãn nhọt nhạt này phân thượng thật tính không tể, fans không chỉ có không chán ghét thần tượng có tình yêu, còn đều vì thần tượng hạnh phúc rầu thú ruột.

Diệp Minh Viễn khách mời càng là làm người kinh diễm, mỗi tình đều hoá trang càng là làm người xem đối hẳn có càng nhiều ấn tượng, biểu

diễn chủ đề khúc cùng phiên đuôi khúc cũng đề vào mới nhất đĩa nhạc, công ty nhân cơ hội đẩy ra, càng thêm hỏa bạo.

Đến lợi lớn nhất hẳn là xem như ngu mặc nhan cùng Tống Trăn Trăn hai người, nhân khí thẳng bức một đường nữ tinh, bất quá so với ngu mặc nhan vị này xuất đạo mười năm tả hình tượng ' ác liệt ' lão nhân, Tống Trăn Trăn mấy năm nay đột nhiên h ồng lên tâm tình hiển nhiên càng dẫn nhân chú mục.

Bất quá người nổi tiếng nhiều thị phi, không hai tháng liên tiếp phơi ra nàng cùng ảnh đế hạ sơ, phú hào con cháu thân mật chiếu, còn không chỉ chân đạp một cái thuy ền, ảnh đế hạ sơ đáp lại tương đương lạnh nhạt, bởi vậy chọc đến rất nhiều hạ sơ fans chạy đến Tống Trăn Trăn Weibo hạ khẩu ra ác ngôn, còn gửi nhục mạ tin đến nàng công ty tới.

Vì thế Tống Trăn Trăn người đại diện gần nhất là tâm phi ền ý loạn, Tống Trăn Trăn cùng hạ sơ sự tình có lẽ là thật sự, nhưng mặt khác thật thật giả giả ai nói thanh, li ền tính bày ra chứng cứ chứng minh những cái đó ảnh chụp đều là bịa đặt, những cái đó đã có đã định ấn tượng người xem cùng fans lại như thế nào sẽ tin tưởng.

Fans có đôi khi chính là như vậy một loại khủng bố t ền tại, trở mặt lên so với bọn hắn này đó giới giải trí người còn muốn mau.

Xa hoa chung cư, Tống Trăn Trăn ng ồi ở trên sofa, sắc mặt có chút khó coi địa đạo, "Hiện tại làm sao bây giờ?"

Nàng người đại diện ở phòng khách đi dạo tới đi dạo đi, mày nhíu chặt, nghe được nàng lời nói dừng lại nói, "Li ền xem xã giao, hiện tại nói rõ là có người muốn chinh người, hơn nữa không chỉ một người."

Bọn họ đầu rõ ràng, Tống Trăn Trăn mấy năm nay đích xác thượng vị quá nhanh, không nói bên ngoài, ngay cả trong công ty cũng có không ít người xem nàng không vừa mắt, tài nguyên chỉ có như vậy điếm, bị một cái mới xuất đạo mấy năm tân nhân liền đoạt đi rồi không nhỏ một khối, như thế nào sẽ không dẫn người đổ kỵ hận.

Đương nhiên chói mắt không chỉ nàng một cái, lúc trước Hứa Nhược Hàm, cùng Tống Trăn Trăn cùng nhau xuất đạo Diệp Minh Viễn, đầu là nhanh chóng thượng vị, hơn nữa xuôi gió xuôi nước. Bọn họ một cái có kỹ thuật diễn sẽ làm người vẫn là phía sau màn Đại lão bản chính miệng nói muốn phủng, Diệp Minh Viễn hậu trường thủ đô Diệp gia, thân ca ca lại là chính giới tân quý, hiện tại nhận chức vừa lúc là cùng vui chơi giải trí tạp biên, việc này ở giới giải trí có điếm nhân mạch đầu biết, bằng không hoa đạo cũng sẽ không riêng mời Diệp Minh Viễn diễn kiêm xướng, đưa đi thăm tra đầu không cần lo lắng ở bên kia bị tạp trụ.

Mà Tống Trăn Trăn đầu, đích xác không đủ xem, bằng không cũng sẽ không bị trở thành bia ngắm, còn vừa lúc bị người bắt được nhược điếm, hướng đen nói, hướng lớn nói.

Trong lòng tuy rằng minh bạch, nhưng Tống Trăn Trăn cũng nhin không được tâm hoảng ý loạn nói, "Công ty phương diện là nói như thế nào?"

Người đại diện cười lạnh một tiếng, "Công ty còn sẽ làm sao, đương nhiên là làm người tự sinh tự diệt, có thể chịu đựng đi đó chính là người vận khí tốt, chịu không nổi công ty cho người tài nguyên cũng liền không có."

Tống Trăn Trăn cãi cộ nói, "Công ty sao lại có thể đối với ta như vậy, ta mấy năm nay cũng cấp công ty kiếm lời không ít tiền....." Nàng bỗng nhiên cấm thanh, nàng nhớ tới công ty phía sau màn lão bản là Diệp tiểu thư.

Người đại diện không có chú ý tới nàng không thích hợp thân sắc, "Tiền? Ngân Hoàng nhưng không để bụng này đó, người thắng làm vua, chính người không bản lĩnh lại không cẩn thận bị người bắt được nhược điểm hãm hại người, Ngân Hoàng cũng sẽ không quản người."

"Tại sao lại như vậy....." Tống Trăn Trăn lập tức thất hồn lạc phách địa đạo, nhưng nói cũng là sự thật, mấy năm nay nàng xác bị lạc rất nhiều, có đôi khi điếm máu chốt một khi bị dẫm quá, chỉ biết càng ngày càng lui về phía sau.

Người đại diện thương hại mà nhìn nàng một cái, chung quy không quá nhẫn tâm, "Lại nói, tiêu tổng khoảng thời gian trước từ chức, công ty rần mất đầu, không có thời gian cố người cũng thực bình thường....."

Tống Trăn Trăn cũng không biết nghe không nghe đi vào.

Tác giả có lời muốn nói: Xuân tác giả tại nội tâm cắn khẩn tay: Tiêu trúc đi rồi ta không thêm để ý, chính là liền A Cát tiêu thiên sứ cũng không có, ô ô ô

Giới giải trí chi nhánh kết thúc đếm ngược

Chương 98

Sự tình so với bọn hắn tưởng tượng còn muốn không xong, lời đồn càng ngày càng nghiêm trọng, trên mạng càng là xuất hiện rất nhiều có quan hệ Tống Trăn Trăn bất nhã chiếu cùng thượng vị gièm pha, trong lúc nhất thời nàng đoàn đội nhân viên cũng lục đi ăn máng khác, thông cáo, quảng cáo thương liên tiếp giải ước, nàng Weibo fans số lượng cũng lần nữa giảm bớt, hoàn toàn lâm vào sự nghiệp đày đọa. Mặc dù còn có một bộ phận nhỏ fans cùng rải rác mấy cái nghệ sĩ vì nàng cãi cọ, cũng bị bao phủ

ở quảng đại yêu cầu Tống Trăn Trăn lăn ra giới giải trí tức giận mắng trong tiếng.

Tất cả mọi người nói, Tống Trăn Trăn lần này là thật sự bò không đứng dậy.

Lúc này, Tống Trăn Trăn quê quán truyền đến nàng phụ thân bởi vì ở trên phố bị hắc phấn nhục mạ mà tức giận đến cơ tim tắc nghẽn, qua đời tin tức, mà nàng mẫu thân cũng bởi vậy đại chịu đả kích nằm viện, hai vị lão nhân vốn là bởi vì tuổi trẻ thời điểm mệt nhọc, thân thể đầy kém, mặc dù qua mấy năm phú quý nhật tử cũng không có thể dưỡng trở về.

Tống Trăn Trăn chạy về quê quán tham gia phụ thân lễ tang, lại bị nàng mẫu thân chặn gia môn ngoại, nói không có loại này có nhục thanh danh nữ nhi, bọn họ thanh thanh bạch bạch cung nữ nhi đi học, không phải làm nàng đi làm mất mặt xấu hổ sự. Tống Trăn Trăn xoay người liền ở trợ lý hộ tống hạ lên xe, không có cấp những người khác chế giễu cơ hội.

Đêm đó, Tống Trăn Trăn liền tiến vào Bát Hào Dương phố.

"Người muốn cái gì?" Diệp Lê hỏi nàng.

Tống Trăn Trăn khẩn trương nói, "Ta, ta muốn lần này nguy cơ giải trừ, ta còn là trước kia đại minh tinh."

Chỉ cần nàng vẫn là vạn chúng chú mục đại minh tinh, bọn họ liền sẽ tin tưởng nàng, chỉ xem tới được nàng hảo, nàng mục mục cũng sẽ không lại không nhận nàng.

"Có thể." Diệp Lê mỉm cười, "Nhưng ta muốn người sau khi chết linh hồn."

"Linh hồn?" Tống Trăn Trăn thiếu chút nữa kêu sợ hãi ra tiếng tới, như thế nào sẽ chào giá như vậy cao?

Diệp Lê nói, "Nay đã khác xưa."

Tống Trăn Trăn trềnh mặt xuống dưới, "Này thật sự quá cao."

Diệp Lê thở dài nói, "Người cơ hội chỉ có một lần."

Tống Trăn Trăn nhìn về phía nàng con người dần dần đắm đuối xuống dưới, "Ta đã biết."

Tống Trăn Trăn chung quy không có đồng ý này bút giao dịch, rời đi Bát Hào Dương phủ. Dương nàng trở lại trong hiện thực trên giường sau, nàng đứng dậy đi đến phòng ngủ trong phòng vệ sinh, nhìn trong gương chính mình mặt, tựa như lúc trước ở trong công ty nghe xong người khác cười nhạo nói giống nhau, chật vật bất kham tiêu nhân vật giống nhau.

Tiêu tụy bất kham, một cái thỏa thỏa kẻ thất bại.

Giới giải trí ngăn nắp lượng lệ hạ, chính là từ nàng như vậy kẻ thất bại chông chắt bạch cốt chông chắt lên, đáng tiếc, đến bây giờ, nàng cũng vô pháp từ này ngăn nắp lượng lệ trung tránh thoát ra tới.

Tống Trăn Trăn cấp bần tắm phóng đầy một hồ thủy, sau đó làm chính mình đặt mình trong tại đây nước lạnh trung, rửa mặt pha lê ly mảnh nhỏ nhẹ nhàng cắt qua thủ đoạn, sau đó vô lực mà buông xuống ở bần tắm ven, nàng nhắm mắt lại, tú lệ khuôn mặt một chút mất đi huyết sắc.

Tống Trăn Trăn tự sát sự tình cũng không có ở giới giải trí nhắc lên quá nhiều gọn sóng, chỉ là nhiều một cái thua không nổi người mà thôi.

Ngoại giới truyền thông càng là bắt lấy Tống Trăn Trăn gièm pha không bỏ, lúc này, giới ca hát thiên vương Diệp Minh Viễn ra tới nói chuyện, hẳn nói Tống Trăn Trăn là cái hảo nữ hài, hy vọng đại gia không cần lại quấy rầy nàng sau khi chết an bình.

Tống Trăn Trăn gièm pha ồn ào đến nhất hung thời điểm, Diệp Minh Viễn cũng ra tới duy trì quá nàng, bất quá lúc ấy Ngân Hoàng mấy cái nghệ sĩ đều có ra tới duy trì, Diệp Minh Viễn cũng liền không như vậy thu hút, nhưng hiện tại Tống Trăn Trăn qua đời, cái thứ nhất vì nàng ai điều người cư nhiên là Diệp Minh Viễn.

Đã từng bị tung tin vịt quá Tống Trăn Trăn cùng Diệp Minh Viễn là ngày xưa người yêu cũng bị phiến ra tới. Mặc dù sần tu có khuyên can quá, nhưng Diệp Minh Viễn vẫn là kiên trì thừa nhận sự thật này.

Diệp Minh Viễn xuất đạo mấy năm, nhưng ít có tai tiếng, truyền tương đối hòa chính là hẳn cùng quốc dân nữ thần Hứa Nhược Hàm, nhưng kia trải qua hai bên làm sáng tỏ chỉ là hợp tác quan hệ. Tống Trăn Trăn là hẳn mối tình đầu bạn gái tin tức này phơi ra, đại chúng đối Tống Trăn Trăn pháo oanh cũng dần dần bình ổn xuống dưới.

Có chịu vì Tống Trăn Trăn người nói chuyện, cũng có nguyên nhân này mà cảm thấy thờ ơ bi người, đó chính là ngu mặc nhan.

Nàng tuy rằng chán ghét Tống Trăn Trăn đối trá, nhưng cũng không nghĩ tới nàng sẽ rơi vào như thế kết cục. Còn có hạ sơ những người đó, ngu mặc nhan không rõ bọn họ vì cái gì có thể làm được như thế lạnh nhạt, liền nàng bạn tốt Hứa Nhược Hàm cũng là như thế này.

Ở bên ngoài tươi cười như hoa, phong độ nhẹ nhàng, nhưng nội bộ lại là lạnh nhạt vô cùng.

Ngu mặc nhan không có che dấu nàng cảm xúc, cũng không muốn che dấu, nàng từ trước đến nay là như vậy bén nhọn cùng kiêu ngạo, cũng bởi vậy ở trong vòng càng chịu người xa lánh.

Hứa Nhược Hàm cuối cùng một lần nghiêm túc báo cho nàng, "Cái này vòng chưa bao giờ là dựa vào thực lực là có thể sinh tồn xuống dưới, thực lực? Ai không có thực lực, ở chỗ này, có thực lực có diện mạo người còn ra không được đâu có rất nhiều, không thiếu người một cái."

Giải trí công ty không thiếu, người đại diện không thiếu, đoàn phim cũng không thiếu.

Ngu mặc nhan cảm thấy thực mê mang, ở chỗ này, nàng tổng ở lần lượt mất đi, mất đi tình yêu, mất đi tín nhiệm, hiện tại liên hệ nghị cũng muốn mất đi. Chẳng lẽ nàng kiên trì có sai sao? Thị phi hắc bạch, không nên mới là đối sao?

Hứa Nhược Hàm nghe được nàng lời nói, cười, sau đó đối nàng nói "Muốn dứt khoát quang minh lỗi lạc cũng đừng tiến vào, người trước nay đâu không phải chế định quy tắc người."

Tại đây trong vòng, rất nhiều thời điểm đều là thân bất do kỷ. Nếu vào được, liên phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, ngăn nắp lượng lệ cùng xấu xa bất kham trước nay đều là cùng nhau.

Ngu mặc nhan tính tình không đổi được, đâm cho vỡ đầu chảy máu cũng không muốn sửa, nhưng nơi này không cần như vậy tính tình, cũng không có ngu mặc nhan muốn người kia, cái kia mộng tưởng.

"Tìm cái ngoài vòng người đi, ít nhất sạch sẽ."

Hứa Nhược Hàm để lại này một câu sau, liên rời đi.

Sau đó không lâu, nàng liền nghe nói ngu mặc nhan tránh bóng, đi Úc Châu sinh hoạt. Hứa Nhược Hàm còn thu được nàng bưu thiếp, mặt trên có trời xanh mây trắng, còn có rất lớn mục trường, thành đàn dê bò.

Có người rời đi, nhưng có nhiều hơn người trẻ già măng mọc mà lại mạng lưới chui vào giới giải trí, một chi quảng cáo, một cái tiểu nhân vật, tựa như Hứa Nhược Hàm nói, giới giải trí cũng không thiếu muốn ở chỗ này nổi danh người.

Tống Trăn Trăn sự tình sau khi kết thúc, Diệp Minh Viễn mới có không tưởng khởi Diệp Lê sự, hẳn đi tìm Hứa Nhược Hàm, bởi vì nàng nhìn qua cùng Diệp tiểu thư tương đối thực. Biết được hẳn lại muốn gặp Diệp Lê, Hứa Nhược Hàm có chút kinh ngạc, chỉ nói, Diệp tiểu thư quanh năm suốt tháng đầu ở toàn thế giới du lịch, rất ít sẽ xuất hiện ở công ty, cũng không thích có người quấy rầy đến nàng.

Diệp Minh Viễn có chút thất vọng, nhưng cũng không cưỡng cầu nữa Hứa Nhược Hàm hỗ trợ, nàng bang đã đủ nhiều. Lần nọ Diệp Thần Dương tới xem hẳn thời điểm, Diệp Minh Viễn nhắc tới việc này, "Tên giống nhau như đúc, thực sự có như vậy xảo sao?"

Diệp Thần Dương cười cười, "Trên đời này tên tương đồng người có rất nhiều."

"Chính là, nàng cũng đích xác có vài phần giống cô cô, ta liền nói như thế nào tổng cảm thấy có chút quen thuộc cảm."

Diệp Thần Dương như cũ nói, "Trên đời này bộ dạng tương tự người cũng có rất nhiều, chưa chắc có huyết thống quan hệ."

"Ca, người như thế nào tổng phủ quyết ta suy đoán đâu? Vạn nhất trở thành sự thật không phải càng tốt." Diệp Minh Viễn không hề là khó hiểu, này thật sự không giống hẳn trong ấn tượng huynh trưởng.

"Bởi vì không có khả năng là thật sự." Diệp Minh Viễn chém đinh chặt sắt địa đạo,

"Ta không đã nói với người, cô cô nữ nhi Diệp Lê, nàng..... Đã không còn nữa."

Diệp Minh Viễn nháy mắt ngây dại, tuy rằng không có cách nào lại tra đi xuống, nhưng hẳn cùng cha mẹ đồng dạng nghĩ Diệp Lê còn sống.
"Xác..... Định sao?"

Diệp Thần Dương nhìn hẳn đôi mắt, ngữ khí hết sức kiên định nói,
"Xác định, cho nên người đụng tới chính là tái giống như nàng người, kia cũng đều không phải giả, đều không phải nàng."

"Ta đã biết." Diệp Minh Viễn có chút buồn bã mất mát địa đạo.

Bát Hào Dương phô, Diệp Lê lại nghênh đón một cái tân nhiệm vụ.

Lần này bị lựa chọn khách nhân cũng không khó tìm, đặc biệt là ở song song thế giới Hongkong, loại này thám tử tư rất nhiều địa phương.

Trần Vĩnh Nhân, bên ngoài thân phận là du tiêm vượng khu vực xã hội đen lão đại Hàn sâm đặc lực thủ hạ, nhưng trên thực tế là cảnh sát nhất đánh vào hắc bang bên trong nằm vùng, tham dự nằm vùng kế hoạch đã mười năm.

Ng ồi ở quán cà phê Diệp Lê xuyên thấu qua cửa kính, nhìn cách đó không xa đầu đường, ăn mặc màu đen áo khoác có vẻ dáng vẻ hào sảng không k ềm chế được nam tử đang cùng người chuyện trò vui vẻ, k ề vai sát cánh. Nàng nhẹ nhấp một ngụm cà phê, thu h ồi nhìn chăm chú ánh mắt, xem ra yêu c ầu một cái thích hợp thân phận tiếp cận Tr ần Vĩnh Nhân.

Diệp Lê buông xuống cà phê ly, đứng dậy tính ti ền rời đi.

"Thật cao hứng nhìn thấy người, diệp bác sĩ."

"Khương sir, người hảo." Diệp Lê lộ ra một cái thân thiện mỉm cười, cùng phụ trách tiếp đ ải nàng ăn mặc Hongkong cao cấp cảnh tư màu trắng chế phục trung niên nam tử nắm tay.

"Lý bác sĩ bởi vì có việc gấp trở v ề Úc Châu, cho nên mới làm diệp bác sĩ gần nhất li ền tiếp nhận công tác, diệp bác sĩ không ngại đi."

"Đương nhiên không ngại." Diệp Lê tươi cười càng thâm.

Khương sir giao đ ải luật chính tư thực mau chuyển cho nàng một ít tâm lý phụ đạo công tác, nàng hiện tại thân phận là cùng luật chính thự hợp tác bác sĩ tâm lý,

C ần lấy trên cùng một cái folder, mở ra nhìn đến Tr ần Vĩnh Nhân ảnh chụp cùng với phạm tội ký lục, cùng tâm lý trị liệu một ít pháp định hạng mục công việc khi, Diệp Lê khóe miệng hơi hơi cong cong.

Tr ần Vĩnh Nhân làm mười năm nằm vùng, là cái đề phòng tâm cực cường cũng rất khó tin tưởng người khác người. Cảnh sát, xã hội đen thành viên, này đó thân phận đ ều không thích hợp tiếp cận Tr ần Vĩnh

Nhân, nhưng nếu là toà án sai khiến, bối cảnh lại trong sạch bác sĩ tâm lý, hẳn là sẽ tương đối thích hợp đi.

Người tới cũng không gõ cửa liền trực tiếp đẩy ra tâm lý trị liệu thất môn, còn mang một bộ kính râm, nhìn thấy Diệp Lê mới hái được xuống dưới.

Diệp Lê nhìn hấn con người, lẳng lặng mỉm cười nói, "Người hảo, Trần Vĩnh Nhân, ta họ Diệp, người có thể kêu ta diệp bác sĩ."

"Ngạch..... Diệp bác sĩ, người hảo." Trần Vĩnh Nhân chình lẳng một chút, có vẻ có chút câu nệ, nhưng ở ghế trên ng ồi xuống sau thực mau liền buông ra.

Trần Vĩnh Nhân mông ở ghế trên lộn xộn vài hạ, hiển nhiên là không thói quen ng ồi như vậy chính thức ghế dựa. Diệp Lê xem kỹ mà nhìn hấn không nói gì, Trần Vĩnh Nhân ý đồ tưởng chiếm cứ một chút nói chuyện quy ền chủ động, "Bác sĩ a..... Có nói cái gì đầu nhanh lên nói đi, còn có cái gì đợt trị liệu a, ký tên, càng nhanh lộng xong càng tốt, ta xã đoàn còn có thật nhiều sự đâu, một h ồi đầu không rời đi."

Diệp Lê xem kỹ ánh mắt biến mất, ngược lại thay ôn hòa mỉm cười, "Hảo a."

Sau đó đem trên bàn một phần văn kiện đưa cho Trần Vĩnh Nhân, hấn nghi hoặc mà xem xét Diệp Lê hai mắt, tiện đà mở ra văn kiện nhìn lên, không thấy bao lâu liền chửi ầm lên lên, "Cái quỷ gì, cứ nhiên muốn sáu tháng, còn sẽ lật đổ toà án phán quyết, hỗn đản."

Trần Vĩnh Nhân tức giận mà đem văn kiện nặng nề mà ném vào trên bàn, nhưng ngay sau đó thực mau liền cảm thấy có chút mạo phạm vị này

tuổi trẻ nữ bác sĩ, vì thế lại xin lỗi mà cười cười, "Thực xin lỗi a, diệp bác sĩ, ta không phải nói người."

Hắn nói chính là hắn online, thúc giục hắn tới tâm lý trị liệu hoàng chí thành cảnh tư, thật là thao hắn đại gia.

Thực nhảy bén người, Diệp Lê khước miệng hơi hơi cong cong.

Trần Vĩnh Nhân lại cọt nhả địa đạo, "Diệp bác sĩ, người xem chúng ta có thể hay không đánh cái thương lượng, người vội ta cũng vội, không bằng liền đi ngang qua sân khấu hảo."

Diệp Lê mỉm cười nói, "Hảo."

Trần Vĩnh Nhân ngược lại bị Diệp Lê như vậy sáng khoái mà đáp ứng làm cho có chút không biết làm sao, lại nghe Diệp Lê tiếp tục nói, "Có thể đi ngang qua sân khấu, nhưng người mỗi tuần tâm lý trị liệu vẫn là muốn tới."

Diệp Lê chỉ chỉ bên kia màu đỏ Freud giường, "Trị liệu thời gian, người có thể ở nơi đó ngủ một giấc, ta nơi này mỗi ngày đều có người sẽ đưa điếm tâm cùng cà phê, bên cạnh còn có giá sách, mấy thứ này người có thể tùy tiện lấy."

Nghe đến mấy cái này lời nói, Trần Vĩnh Nhân có chút giật mình, "Diệp bác sĩ, người như vậy sờ cá không được tốt đi, thực dễ dàng ném Hongkong cảnh sát mặt."

Diệp Lê như cũ mỉm cười, "Ta lại không phải cảnh sát, muốn như vậy tận chức tận trách làm gì?"

Nàng muốn sắm vai cũng không phải là một cái muốn trợ giúp Trần Vĩnh Nhân bác sĩ tâm lý.

Trần Vĩnh Nhân chình lảng một chút, tiếp theo cười cười, cười trung chua xót bị che dấu thực hảo.

Tác giả có lời muốn nói: Lại là một bộ ta thích Hongkong điện ảnh

Chương 99

Hai chu sau, cầu vượt thượng người đi đường vội vàng,

Hongkong trọng án tổ cảnh tư hoàng chí thành dựa vào lan can thượng đánh điện thoại, "Tâm lý trị liệu thế nào a?"

"Còn hành, điệp bác sĩ người cũng không tệ lắm." Trần Vĩnh Nhân không nhiều lời.

"Diệp bác sĩ? Nga, ta nhớ ra rồi khương sir cùng ta nói rồi, thay đổi một cái bác sĩ, cái này điệp bác sĩ vừa tới Hongkong không bao lâu."

Trần Vĩnh Nhân cười, "Kia không phải càng tốt, ít nhất đủ trong sạch."

Hoàng chí thành cau mày, "Người cũng đừng nghi thần nghi quỷ, cục cảnh sát nào có như vậy nhiều nội quỷ?"

Trần Vĩnh Nhân mang theo kính râm, kéo kéo khóe miệng, "Ân, không nhiều lắm, có một cái liềm cũng đủ giết chết ta, Hongkong cảnh sát sẽ hướng xã hội đen nơi này xếp vào nằm vùng, Hàn sâm chưa chắc sẽ không làm như vậy."

"Người yên tâm, trừ bỏ ta cùng điệp sir không ai biết người thân phận, chính người cũng cẩn thận một chút."

"Đã biết."

Trần Vĩnh Nhân lại một lần ở du tiệm vượng đầu đường cửa hàng thu bảo hộ tốn thời gian, một bàn tay cột lấy thạch cao, một cái tay khác điềm điềm trong tay tiền giấy, nâng lên mắt, bĩ khí mườì phần mà nhìn trước mặt ghi âm và ghi hình chủ tiệm, "Tháng này như thế nào ít như vậy?"

Này lão bản cũng cùng hắn giao tiếp quán, vẫy vẫy tay nói, "Sinh ý không hảo lạc."

Sau đó lại cho hắn chỉ chỉ nghiêng đối diện một nhà đĩa nhạc cửa hàng, "Mấy ngày hôm trước cái kia cửa hàng tân khai trương, cướp đi ta không ít sinh ý."

Trần Vĩnh Nhân trừng hắn một cái, "Người sinh ý không tốt, là người giá hồ người sao."

Lão bản vẫn cãi cọ nói, "Ta không bán đến quý điềm nào có tiền giao cho các người này đó đại ca a? Còn có, ta không phải nói bậy a, cái kia cửa hàng thật cướp đi ta không ít sinh ý, người cũng biết ta đĩa nhạc một bộ phận khách hàng đều là thanh thiếu niên thiếu nữ, cái kia cửa hàng lão bản chính là cái đẹp trai a, ta một trương quả cam mặt như thế nào so đến quá người ta a."

Nói còn vỗ vỗ chính mình mặt, đích xác rất nhiều nếp gấp.

Trần Vĩnh Nhân lập tức cũng bị hắn chọc cười, "Nhạ, không cần tách ra đề tài a, nên giao tiền một phen đều không thể thiếu."

Lão bản nghe được lời này, cũng chỉ hảo ử rử cụp đuôi mà lại từ quây lấy ra một cái tiền bao, đau lòng đến đem bên trong tiền mặt cho Trần Vĩnh Nhân, còn nói: "A Nhân ca a, cái kia cửa hàng tân khai ở du tiệm vượng, lão bản cũng là tân nhân, không hỗn quá đất này, người có phải hay không muốn đi xem một chút a."

Rõ ràng kéo người xuống nước, bất quá cũng không tính hồ người, rốt cuộc du tiêm vượng này mà toàn Hongkong đều biết là Hàn sâm địa bàn, tưởng tại đây khai cửa hàng đến qua bọn họ mắt mới được.

Trần Vĩnh Nhân điếm thanh tiển mặt, cũng liển tùy tiện ừ một tiếng, cuối cùng vẫn là rút ra mấy trương phóng tới lão bản ngực áo somi trong túi, "Tổng không thể liển cơm đâu ăn không được."

"Cảm ơn A Nhân ca a." Lão bản vỗ vỗ ngực, lập tức liển nhếch môi.

Thu xong mấy nhà tiển, Trần Vĩnh Nhân liển đi tới tân khai đĩa nhạc cửa tiệm, làm những người khác ở bên ngoài chờ, chính mình nhắc chân liển đi vào.

Bên trong không gian so bên ngoài thoát nhìn muốn rộng mở nhiều, làm Trần Vĩnh Nhân thoáng kinh ngạc chính là, nhà này đĩa nhạc trong tiệm trừ bỏ đĩa nhạc, chính là tùy ý có thể thấy được thư, quây thượng còn phóng một quyển dày nặng Kinh Thánh. Phóng Kinh Thánh đĩa nhạc cửa hàng, thật đúng là hiếm thấy.

Trần Vĩnh Nhân chỉ liếc kia bốn Kinh Thánh liếc mắt một cái, lúc sau theo bản năng mà dời đi tầm mắt, giờ tay liển ở quây thượng gõ hai hạ, "Có người sao?"

Từ phòng trong chậm rãi đi ra một người, người mặc màu trắng áo somi, ôn văn nho nhã thanh niên.

Hắn tươi cười giống như sau giờ ngọc đông dương ấm áp, không chút nào tiếc rẻ giống người phóng thích, làm người thấy là có thể cảm nhận được hắn chân thành. Nói thật, Trần Vĩnh Nhân chưa bao giờ gặp qua người như vậy, mặc kệ là đương cảnh sát, vẫn là đương xã hội đen.

Lão Bạch ôn hòa cười nói, "Người hảo."

Trần Vĩnh Nhân chình lảng một chút, nhưng thực mau khôi phục thái độ bình thường, "Ngạch..... Người hảo." Hắn nghĩ thầm khó trách A Đức sinh ý sẽ bị đoạt, nhìn đến một cái như vậy ôn nhu mà chữa khỏi người, liền hắn cũng càng nguyện ý đến này tới.

Ngay sau đó nói mấy câu, Trần Vĩnh Nhân đã biết đối phương họ Bạch, tiếng Anh tên là John.

John ở Kinh Thánh hàm nghĩa là ' thượng đế là nhân từ '.

John cách nói năng thực hảo, nhìn ra được tới là một cái ôn nhu thân thiện lại giàu có giáo dưỡng người, Trần Vĩnh Nhân cùng hắn trò chuyện trò chuyện, cơ hồ đã quên tiến vào mục đích, hắn thật là cái có thể làm người quên mất phiên não đối tượng.

Thẳng đến Trần Vĩnh Nhân tiêu đệ ở bên ngoài chờ nóng nảy, cho rằng hắn ở bên trong đã xảy ra chuyện liền hô một tiếng "A Nhân ca". Trần Vĩnh Nhân mới bỗng nhiên bừng tỉnh lại đây, thân phận của hắn.

Hướng một cái đối chính mình như thế thân thiện người ta nói ra thu bảo hộ phí hiển nhiên là kiện gian nan sự, sẽ làm chính mình sinh ra một loại tội ác cảm, Trần Vĩnh Nhân ở trong lòng tự giễu nói, hắn đâu nhiều ít năm không có loại này tội ác cảm, ở nhìn quen xã hội đen âm u xấu xí, thậm chí làm chính mình tay cũng nhiễm huyết tinh sau.

Nhưng John lại chỉ là thoáng kinh ngạc một chút, sau đó tươi cười như cũ ấm áp mà chân thành, thật giống như Trần Vĩnh Nhân hướng hắn lấy tiền cùng tới mua đĩa nhạc không có gì bất thường, một coi bình đẳng.

"Tiền ở trong ngăn tủ, không khóa, người có thể chính mình đi lấy."

Trần Vĩnh Nhân nghe xong lời này, nghĩ thầm người này thật đúng là kỳ quái, không khóa để cho người khác đi lấy, đảo có vài phần ngốc.

Ngăn tủ đích xác như hần lời nói không có khóa lại, hơn nữa bên trong có mấy xấp tiền mặt, mà Trần Vĩnh Nhân cầm hần nên thu tiền sau cũng không thèm nhìn tới mà liền khép lại ngăn kéo, còn nói một câu, "Người tốt nhất mua đem khóa khóa lại, nơi này buổi tối thực loạn."

Lão Bạch cười cười, "Cảm ơn."

Trần Vĩnh Nhân khước miệng cong cong, lại nói, "Bất quá không quan hệ, thu tiền sẽ không có người tìm người phiên toái."

Rời đi khi, Trần Vĩnh Nhân mới vừa đi tới cửa, liền lại xoay người trở về nói, "Còn có, người cửa hàng không t ấ..... Người người cũng thực hảo."

"Kia lần sau lại đến." Lão Bạch đôi mắt mang theo ý cười nói.

Trần Vĩnh Nhân kéo kéo khước miệng, mang theo vài phần bất cả giận, "Ta về sau mỗi tháng đều sẽ tới một lần, chỉ sợ người sẽ không hoan nghênh."

Lão Bạch nhìn hần, ôn hòa cười nói, "Bình thường cũng có thể tới, ta tùy thời hoan nghênh, hơn nữa người còn không có nghe qua ta nơi này đĩa nhạc."

"Kia..... Vậy nói như vậy định r ấ, lần sau lại đến."

Trần Vĩnh Nhân phất phất tay, đi ra đĩa nhạc cửa hàng ngoại.

Mà Lão Bạch tầm mắt ngược lại dừng ở quầy thượng phóng kia bốn Kinh Thánh, đi qua đi cầm lấy nó, trang trọng mà đem nó phụng ở trong tay ngâm tụng nổi lên bên trong một đoạn lời nói, "Quang đi vào thế gian, thế nhân nhân chính mình hành vi là ác, không yêu quang đảo ái hắc ám, định bọn họ tội chính là tại đây."

Này đã là Trần Vĩnh Nhân lần thứ ba đi vào Diệp Lê tâm lý phòng khám, mà hắn đã cùng phía trước có không nhỏ biến hóa, nội tâm nặng nề cùng nóng nảy đã bình tĩnh rất nhiều, Diệp Lê ấn xuống tay trung bút, đối hắn lộ ra ôn hòa tươi cười, "Là gặp được cái gì làm người vui vẻ sự sao?"

Trần Vĩnh Nhân cười cười, "Xem như đi, nhận thức một cái thực không tở bằng hữu."

Diệp Lê đôi mắt hơi lóe, ngữ điệu nhẹ nhàng nói, "Đúng không? Là xã đoàn bằng hữu?"

Trần Vĩnh Nhân lắc lắc đầu, "Không phải, là gia đĩa nhạc cửa hàng lão bản."

Nói thật, hắn cũng không hy vọng John cùng xã đoàn nhắc lên quan hệ, đặc biệt là ở người khác trong mắt.

"Người khác không tở, cửa hàng đĩa nhạc cũng thực hảo, diệp bác sĩ có hứng thú nói có thể đi nhìn một cái." Trần Vĩnh Nhân nhân tiện cấp John giới thiệu một chút sinh ý.

Diệp Lê cười một chút, "Hảo, cảm ơn người đề cử, ta sẽ đi nhìn xem."

Hàn huyền như vậy vài câu sau, cũng nên làm chính sự, Trần Vĩnh Nhân tự nhiên mà vậy mà ngã vào Freud trên giường, nằm đi xuống dưới thẳng hai chân, còn xả đặt ở bên cạnh thảm cái ở trên người ngủ nổi lên đại giác.

Chờ hắn cấp chính mình định đồng hồ báo thức vang lên khi, hắn liền tỉnh lại, nắm lên bóp da áo khoác xuyên lên, mặc tốt khi Diệp Lê đưa cho hắn một ly nước sôi để nguội, Trần Vĩnh Nhân tiếp nhận nói thanh ' cảm ơn '.

"Người có hay không nghĩ tới thay đổi chính mình sinh hoạt?" Diệp Lê nhìn hẳn, đột nhiên nói.

Trần Vĩnh Nhân mặc tốt giày, "Ta hiện tại quá cũng khá tốt a."

Diệp Lê mỉm cười nói, "Một người liền giác đầu ngủ không an ổn, lại có thể hảo đến nào đi?"

"Diệp bác sĩ người tưởng giúp ta a?" Trần Vĩnh Nhân con người tinh lạng mà nhìn nàng, khoe miệng mang theo cười.

Diệp Lê như cũ mỉm cười, "Một người luôn là quá gian nan."

Mười năm nằm vùng kiếp sống, ở hắc ám cô độc trung sờ soạng đi tới, người như vậy tổng sẽ không quá dễ chịu.

Trần Vĩnh Nhân cười nói, "Diệp bác sĩ, người là người tốt."

Diệp Lê có kia ngờ ngẩn biểu tình, lát sau nhàn nhạt nói, "Người là cái thứ nhất nói như vậy ta người."

"Diệp bác sĩ người như vậy xinh đẹp, nói như vậy người hẳn là rất nhiều mới đúng." Trần Vĩnh Nhân cột nhả địa đạo, giống như vừa r ã trong nháy mắt đứng đắn chỉ là ảo giác mà thôi.

"Ta xã đoàn còn có việc, đi trước, diệp bác sĩ, lần sau tái kiến."

"Ân."

Môn lại lần nữa khép lại sau, Diệp Lê biểu tình trở nên vô cùng lạnh nhạt, nói thật, Diệp Lê đối Trần Vĩnh Nhân những lời này chưa nói tới thích, cũng không thể nói chán ghét, người tốt? Đáng tiếc nàng liền người đầu không phải.

Diệp Lê đi tới Trần Vĩnh Nhân nói kia đĩa nhạc cửa hàng, cũng không chút nào ngoài ý muốn thấy được 'quen thuộc' người nào đó.

Trong tiệm còn có mấy cái khách nhân ở cùng Lão Bạch trò chuyện âm nhạc, Diệp Lê cũng không có ra tiếng cùng Lão Bạch chào hỏi, mà là lo chính mình đi đến đĩa nhạc quây nơi đó chọn lựa lên, từ cảng đài lưu hành đến Châu Âu cổ điển, đến ám hắc Punk đến hồ đào cái kẹp.

Diệp Lê đối âm nhạc cũng không ham thích, nhưng ngẫu nhiên cũng sẽ lấy tới đi đầu hòa một chút.

Không biết khi nào, trong tiệm khách nhân đều đi rỗi, Lão Bạch như cũ đái ở sau quây nhìn về phía Diệp Lê nói, "Ta không nghĩ tới người sẽ đến nơi này."

Diệp Lê cười, "Là Trần Vĩnh Nhân đề cử ta tới."

Nàng buông xuống trong tay một trương hắc keo đĩa nhạc, ngược lại nhìn về phía Lão Bạch nói, trong giọng nói hơi mang nghi hoặc địa đạo, "Người cảm thấy người có thể thắng ta sao?"

Lão Bạch nhìn đến Diệp Lê toát ra tự phụ tươi cười, trong lòng đương nhiên rõ ràng, luận mưu kế thủ đoạn mặc dù sống mấy trăm năm hấn cũng bại bởi Diệp Lê, nàng cũng không sẽ làm người biết nàng tâm tư, còn có hạn cuối đến tột cùng ở nơi nào.

Nhưng là, "Hấn là người tốt."

Diệp Lê lại cười, cười đến lạnh nhạt, "Bát Hào Dương phô cũng không lấy khách nhân tốt xấu vì chuẩn lựa chọn bọn họ"

Lúc này, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng súng, nhưng đĩa nhạc trong tiệm đối diện hai người một chút cũng không có bị quấy rầy đến.

Lão Bạch ôn hòa cười nói, "Buông tha hắn đi."

Diệp Lê tươi cười cũng là hoàn mỹ, "Không."

Bên ngoài đấu súng thanh không ngừng, còn có chung quanh cửa hàng pha lê, ván cửa bị đánh vỡ thanh âm, còn có đấu đá lung tung lái xe thanh, như là đã xảy ra chiến đấu kịch liệt. Mà thương hỏa lại trước sau chưa ương cập đến Lão Bạch đĩa nhạc cửa hàng tới, liền mùi máu tươi đều không có bay tới này tới.

Lão Bạch vẫn chưa nhân Diệp Lê trả lời mà thất sắc, chỉ là ôn hòa mà thương xót nói, "Chúng ta sẽ bảo hộ hắn."

"Các người bảo hộ hắn cái gì, tánh mạng? Vẫn là linh hồn?" Diệp Lê ngăn không được mà cười lắc đầu nói.

Lão Bạch trên mặt tươi cười biến mất, lẳng lặng mà nhìn nàng.

Bên ngoài rậm rạp tiếng súng rốt cuộc ngừng lại, ngay sau đó mà đến xe cảnh sát tiếng còi.

Diệp Lê cũng không có tâm tư lại cùng người nhà họ Bạch liêu đi xuống, "Ta phải đi."

Lão Bạch tươi cười lại khôi phục chân thành mà ôn hòa, "Hoan nghênh lần sau lại đến." "Ta tưởng, sẽ không có." Diệp Lê liếc mắt nhìn hắn, "Người nơi này đĩa nhạc là không tở, đáng tiếc không có ta muốn."

Sau đó cũng không quay đầu lại mà rời đi.

Tác giả có lời muốn nói: Hai chương kết thúc câu chuyện này nỗ lực muốn đem điện ảnh cái loại này phong cách viết ra tới

Chương 100

Trần Vĩnh Nhân lại một lần tới tâm lý phòng khám thời điểm, trạng thái thật không tốt, lần trước ma túy giao dịch thất bại, Hàn sâm đã phát hiện xã đoàn có nằm vùng, càng không xong chính là cảnh sát trong cục cũng có nằm vùng, hẳn tình cảnh hiện tại rất nguy hiểm, cứ việc có hoàng cảnh tư an ủi, cũng vô pháp vượt phẳng hẳn trong lòng bất an.

Thời gian không sai biệt lắm, Diệp Lê hỏi hẳn, "Người còn nhớ rõ ta lần trước lời nói sao?"

Trần Vĩnh Nhân sửng sốt một chút, nhưng thực mau lại nhớ tới, diệp bác sĩ lần trước hỏi hẳn, hay không tưởng thay đổi hiện tại sinh hoạt. Nếu có thể nói, hẳn tưởng nói hẳn nguyện ý.

Bất quá, hẳn hiện tại thân phận không phải cảnh sát, cũng không thích hợp nói nói như vậy. Trần Vĩnh Nhân vừa định nói chêm chọc cười kéo ra đề tài khi, lại nghe Diệp Lê nói,

"Người không cần phải nói, ta biết người suy nghĩ cái gì, trần cảnh sát."

Trần Vĩnh Nhân đang nghe đến 'trần cảnh sát' ba chữ khi đã như trụ động băng, tay chân cũng hoàn toàn ma ở.

Diệp Lê mỉm cười mà nhìn vẫn cứ trấn định hẳn, "91 năm gia nhập cảnh giáo, sau bị an bài tiến vào xã đoàn làm nằm vùng, thượng tuyến trọng án tổ cảnh tư hoàng chí thành."

"Người là ai?"

Trần Vĩnh Nhân gian nan mà nói ra những lời này, hẳn chỉ biết một khi điệp bác sĩ nắm giữ tin tức chảy ra đi, có lẽ hẳn hôm nay liền cái này môn đầu ra không được.

"Ta là điệp bác sĩ, lần đầu tiên gặp mặt thời điểm ta cũng đã giới thiệu qua."

Diệp Lê an ủi hẳn một chút, "Đừng lo lắng, ta cùng cảnh sát, Hàn sâm đầu không có quan hệ, ta chỉ vì người mà đến."

"Lần trước vấn đề ta còn tưởng hỏi lại người một lần, có hay không nghĩ tới thay đổi hiện tại sinh hoạt, ta có thể cho người một cái cơ hội, chỉ cần người nguyện ý trả giá một thứ." Diệp Lê lẳng lặng nhìn chăm chú hẳn con người nói.

"..... Cái gì?"

"Người lương tri." Diệp Lê môi mỏng nhẹ thờ nói, "Đem người lương tri cho ta, ta làm người một lần nữa lại có được quang minh chính đại sinh hoạt, người muốn chính nghĩa cũng đều sẽ thực hiện, cũng sẽ không có người lại vì thế hy sinh."

Trần Vĩnh Nhân đen nhánh đôi mắt nhìn nàng, "Không có lương tri, ta có phải hay không sẽ biến thành một cái người xấu?"

Diệp Lê khẽ cười nói, "Hẳn là đi."

"Nhưng vô luận như thế nào, đầu so hiện tại muốn hảo không phải sao? Nghiêm trọng mất ngủ, bạo lực, tự mình hại mình, như vậy sinh hoạt không đau khổ sao? Người cho rằng thật sự sẽ kết thúc sao?"

"Người nói rất đúng." Trần Vĩnh Nhân khiếp sợ bất an tâm tình dần dần bình tĩnh xuống dưới, hẳn nâng lên mắt thấy hướng Diệp Lê, cười nói,

"Nhưng ta muốn làm người tốt, một cái hảo cảnh sát."

"Đúng không, kia thật đúng là đáng tiếc."

Hai người nhìn nhau liếc mắt một cái, đầu nở nụ cười.

Mà Trần Vĩnh Nhân rời đi sau, Diệp Lê cũng biết hẳn không bao giờ sẽ đến, một cái đã cự tuyệt quá ma quỷ người không có khả năng lại quay đầu lại.

Bát Hào Dương phô cũng cũng không cưỡng cầu, luôn luôn toàn bằng tự nguyện.

Ngày hôm sau, hoàng chí thành cảnh tư bị xã đoàn người từ trên nhà cao tầng ném xuống 'bỏ mình. Đồng thời bỏ mình còn có nằm vùng từ vĩ cường cảnh sát.

Mà nhìn đến này tin tức Diệp Lê bình tĩnh mà uống cà phê, nếu Trần Vĩnh Nhân cự tuyệt, như vậy chú định sẽ có nhân vi này trả giá đại giới.

Trần Vĩnh Nhân đích xác hối hận, hẳn không nên không đáp ứng cùng diệp bác sĩ giao dịch, cũng không nên làm hoàng sir vì yểm hộ hẳn bị xã đoàn người bắt lấy. Hẳn nằm vùng thân phận là bảo vệ, thậm chí Hàn sâm càng thêm tín nhiệm hẳn, chính là đây đều là dựa hoàng sir còn có ngốc cường tánh mạng đổi lấy.

Trần Vĩnh Nhân nội tâm dày vò mà thống khổ, lại không thể có một phân đi sai bước nhàn. Vì thế hẳn đi tới duy nhất có thể làm hẳn có thể tín nhiệm địa phương, John đĩa nhạc cửa hàng.

Trần Vĩnh Nhân tưởng hẳn hiện tại bộ dáng khảng định rất khó xem, bất quá John cái gì cũng không hỏi, chỉ là cho hẳn bùng ly trà lúa mạch, sau

đó ở bên ngoài treo tạm dùng buôn bán thẻ bài, ng ồi ở h ắn đối diện vị trí thượng.

H ắn nắm chặt trong tay có chút nóng lên mạch trà, "Ta muốn làm một cái người tốt."

Kỳ thật Tr ần Vĩnh Nhân vừa nói ra tới li ền hối hận, h ắn cũng không biết như thế nào mà mất khống chế mà nói ra những lời này, h ắn trong đ ầu kia căn huy ền banh thật chặt, còn có một chút li ền sẽ đoạn rớt. Có lẽ ngay sau đó chết với h ắn mà nói đ ầu là loại giải thoát, chính là h ắn còn không thể chết đ ược, ít nhất muốn tìm ra cái kia hại chết hoàng sir cục cảnh sát nằm vùng.

Mà Lão Bạch lại ôn hòa mà bao dung địa đạo, "Người sẽ có cơ hội."

Chỉ là vô cùng đơn giản một câu, lại cho Tr ần Vĩnh Nhân lớn lao tin tưởng, h ắn không thiếu kiên trì, cũng chưa nghĩ tới chân chính từ bỏ lương tri, h ắn chỉ thiếu một câu duy trì, duy trì h ắn trong bóng đ êm gian nan đi trước nói, đã từng duy trì người của h ắn là hoàng sir, nhưng hiện tại là John.

"Cảm ơn."

Trừ bỏ cảm ơn, Tr ần Vĩnh Nhân đã không biết nên nói cái gì. "Ta biết nên làm như thế nào." Tr ần Vĩnh Nhân buông xuống trong tay chén trà, đứng dậy kiên đ ịnh mà rời đi. Mà Lão Bạch nhìn chăm chú h ắn rời đi bóng dáng mỉm cười.

Tr ần Vĩnh Nhân cự tuyệt, Diệp Lê cũng không có đ ể ý nhi ều, chỉ là hơi chút tiếc hận một chút, đến nỗi bởi vậy mà hao phí thời gian, nàng cũng không đ ể bụng, thời gian đối với nàng tới nói, cái gì đ ầu không phải.

Chỉ là thiếu một vị khách nhân mà thôi, còn có tiếp theo vị, Bát Hào Dương phu cũng không thiếu cầ m đầ khách nhân.

Diệp Lê mỉm cười mà nhìn trước mặt bình tĩnh thâm trầm cao cấp đôn đốc, "Lưu cảnh sát, suy xét đến thế nào? Cầ m đầ người lương tri, đổi lấy sở hữu có quan hệ người nằm vùng thân phận chứng cứ biến mất."

Ng ấ ở nàng trước mặt Lưu kiến minh, thành linh chính là Trần Vĩnh Nhân cùng hấn thượng tuyến hoàng chí thành đầu khổ truy tra cục cảnh sát nằm vùng.

Ngấn nắp lượng lệ thân phận ai không nghĩ muốn, chính là Lưu kiến minh cũng không hy vọng nhiều năm dốc sức làm xuống dưới địa vị bởi vì nằm vùng cái này thân phận hủy chi nhất đán. Mà Hàn sâm, còn có hấn trong tay những cái đó chứng cứ chính là hấn kế hoạch lớn nhất chướng ngại.

Lưu kiến rõ ràng nhiên là cái suy nghĩ cặn kẽ người, sẽ không đoán không được mất đi lương tri sau, hấn không có khả năng lại làm một cái hảo cảnh sát.

Hấn lộ ra ôn hòa tươi cười, "Ta thái thái vẫn luôn cho rằng ta là người tốt."

Diệp Lê khóe môi hơi câu, "Nhưng thế gian này chú định chỉ có tham danh lợi người sống được đi xuống, những người khác bất quá là ở giữa giữa thôi."

Lưu kiến minh nói, "Người nói rất đúng, cho nên ta nguyện ý cầ m đầ"

Hấn muốn làm người tốt, mặc dù không có một viên người tốt tâm, nhưng ít ra có thể khoác người tốt da vẫn luôn sống sót.

Hàn sâm xã đoàn ở cảnh sát nội ứng ngoại hợp dưới bị hoàn toàn phá hủy, mà Trần Vĩnh Nhân cũng ở John dưới sự trợ giúp khôi phục cảnh sát thân phận, cảnh sát suy xét đến hấn đương nằm vùng lâu lắm, tâm lý bị thương nghiêm trọng, an bài hấn mang tân nghỉ phép. Nhưng Trần Vĩnh Nhân trước sau không có tìm được cái kia hại chết hoàng sir nằm vùng là ai.

Hàn sâm là đã chết, hấn giữ lại những cái đó cùng nằm vùng ghi âm cũng làm cho bọn họ thành công bắt được mấy cái nằm vùng, nhưng chôn đến sâu nhất cái kia lại không có tìm được, cũng không có bất luận cái gì manh mối.

Diệp Lê lại lần nữa gặp Lưu kiến minh, chỉ là lần này hấn so phía trước còn muốn nóng nảy, "Cái kia Trần Vĩnh Nhân vẫn là bắt lấy nằm vùng không bỏ, hấn đây là muốn đẩy ta vào chỗ chết a."

"Người muốn giết hấn?" Diệp Lê nhướn mày, nói.

"Là." Ở Diệp Lê trước mặt, Lưu kiến rõ ràng nhiên thực thản nhiên.

Diệp Lê mỉm cười nói, "Người có thể tìm chúng ta hỗ trợ."

Lưu kiến minh lắc lắc đầu, "Các người muốn đồ vật quá trân quý, ta phải làm ba ba, không thể lại mất đi càng nhiều đồ vật."

Lưu kiến minh tính toán chính mình giải quyết, Diệp Lê cũng không ngoài ý muốn, nhưng nàng đồng dạng cũng không cảm thấy hấn sẽ thành công, đặc biệt là ở Trần Vĩnh Nhân bên người còn có một cái người nhà họ Bạch hộ giá hộ tống.

Bất quá nếu Lưu kiến minh không tính toán lại c ần đ ồ, nàng c ần gì phải sẽ giúp h ắn, tính lên, nàng cũng nên là thời điểm rời đi thế giới này.

Ban đêm, đi ở an tĩnh phố hẻm Trần Vĩnh Nhân cảm giác được có người ở theo dõi chính mình, h ắn thả chậm bước chân, theo dõi người cũng thả chậm bước chân. Trần Vĩnh Nhân ở phía trước chỗ ngoặt chỗ đột nhiên xoay cái cong, sau đó từ một cái khác xuất khẩu chỗ ngừng lại, h ắn biết theo dõi người của h ắn nhất định chính là cái kia nằm vùng, h ắn muốn nhìn đến h ắn gương mặt thật, cho nên không tiếc dừng lại chờ h ắn.

Nhưng đột nhiên, một loại bị g ắt gao nhìn thẳng cảm giác dâng lên, Trần Vĩnh Nhân phát hiện chính mình sai r ồi, chính mình đã tiến vào đối phương ngắm bắn phạm vi.

"Trần tiên sinh."

Có người vỗ vỗ bờ vai của h ắn, Trần Vĩnh Nhân quay đầu nhìn lại, là John.

Cùng thời gian, cái loại này bị ngắm bắn cảm giác biến mất.

Một giọt đậu đại h ắn từ h ắn trên trán trượt xuống, Trần Vĩnh Nhân biết nếu không phải John xuất hiện ở chỗ này, h ắn li ền thật sự muốn chết.

Ban ngày, Trần Vĩnh Nhân cùng John ng ồi ở công viên ghế dài thượng, Trần Vĩnh Nhân nói cho h ắn tối hôm qua phát sinh sự tình, John hỏi h ắn, "Người đã là có gia người, không nên lại làm như vậy nguy hiểm sự tình."

Trần Vĩnh Nhân khôi phục cảnh sát thân phận lúc sau, cũng được đến h ắn đã từng bạn gái May thông cảm, còn có bọn họ sáu tuổi nữ nhi, có thể nói h ắn hiện tại sinh hoạt thực hạnh phúc cũng thực mỹ mãn.

Trần Vĩnh Nhân lắc lắc đầu, nói: "Không tra ra cái kia nằm vùng, hoàng sir chết không nhắm mắt."

Lão Bạch cười cười, lại hơi mang thâm ý địa đạo, "Làm người có đôi khi hà tất muốn đi truy cứu rốt cuộc đâu, người đã không phải nằm vùng, đại nhưng vẫn luôn quá quang minh sinh hoạt."

Trần Vĩnh Nhân có hay không nghe tiến hấn nói, Lão Bạch không biết cũng không có đi tìm kiếm, hấn chỉ biết hấn có thể làm đầu đã làm, dư lại chính là chính hấn vận mệnh, không nên từ hấn lại nhúng tay.

Diệp Lê phải rời khỏi thế giới này, hấn lại làm sao không phải?

Nhiệm vụ lần này không tính thuận lợi, nhưng cũng may cũng không phải không có thu hoạch, Diệp Lê về tới Bát Hào Đường phố, ở sổ sách thượng ký lục hạ nhiệm vụ lần này giao dịch kết quả.

Hôm nay, Diệp Lê ngồi ở xa hoa hoa viên nhà ăn một bên dùng bữa sáng, một bên cúi đầu đọc báo chí.

Trong khoảng thời gian này kinh tế tình thế không ổn, dự tính tiến vào một cái tân bay lên giai đoạn, cũng không có gì thiên tai nhân họa, xem ra hiệu c ãn đ òsinh ý muốn thiếu rớt một ít, Diệp Lê không chút để ý mà th ãn nghĩ. Lại nhìn nhìn mặt khác trang báo tin tức, quốc dân nữ th ãn Hứa Nhược Hàm cùng giới ca hát thiên vương hoặc truy ãn tân tình yêu.

"Diệp tiểu thư." Một đạo mềm nhẹ uyển chuyển thanh âm vang lên, là Hứa Nhược Hàm.

Diệp Lê buông trong tay báo chí, ngẩng đầu nhìn nàng một cái, "Là tới nói công tác sao?"

Hứa Nhược Hàm hơi hơi mỉm cười, gật gật đầu, dịu dàng khả nhân khí chất lập hiện, "Đúng vậy, Diệp tiểu thư."

Nàng chần chờ một chút, lại hỏi, "Ngân Hoàng tân tổng tài sụ, Diệp tiểu thư suy xét hảo sao?"

Việc này vốn không nên từ nàng mạo muội hỏi ra, nhưng tự tiêu trác từ chức sau, Ngân Hoàng đã có hai năm không có chủ sụ người, tuy rằng công ty cao tầng nhân viên năng lực đều không kém, nhưng Ngân Hoàng trước sau rấn mất đầu, không khỏi bị mặt khác giải trí công ty xem nhẹ. Hứa Nhược Hàm làm Ngân Hoàng một tỷ, tự nhiên phải vì cùng chính mình tiền đồ có quan hệ sụ lo lắng.

Cho nên ở đi lên nhìn đến Diệp tiểu thư cũng ở chỗ này sau, nàng mới có thể như vậy chủ động mà lại đây thăm hỏi, càng nhiều là vì nhắc tới chuyện này.

Việc này Diệp Lê thật đúng là quên mất, ai làm nàng cũng không có đem Ngân Hoàng để ở trong lòng đâu, bất quá nếu gần nhất hiệu cần đề sinh ý sẽ có đi đầu giảm xuống, như vậy giới giải trí phương diện sinh ý lại không thể bỏ qua.

Diệp Lê cười cười, "Ta đã biết."

Hứa Nhược Hàm nghe Diệp tiểu thư không có sinh khí, hơn nữa cũng nhớ kỹ chuyện này, liền yên tâm tới, cùng Diệp Lê từ biệt sau rời đi.

Sau một lúc lâu, Diệp Lê liền liếc nói chỗ ngoặt thang lầu lại đi tới một cái ngoại hình xuất chúng nam tử, mang kính râm cùng mũ, là Diệp Minh Viễn, hẳn cùng người đại diện sần tu cũng đi Hứa Nhược Hàm phía trước tiến ghé lộ.

Vận mệnh tơ hồng tại đây một khắc có lẽ liền hệ ở cùng nhau.

Diệp Lê thu h ồi t ầm mắt, bất quá là một đoạn chú định không có duyên phận cảm tình mà thôi, không đáng lưu ý.

Đến nỗi Hứa Nhược Hàm, dư thừa nói Diệp Lê cũng sẽ không cố tình đi nhắc nhở, Hứa Nhược Hàm hiểu được đó là biết nên làm như thế nào, không hiểu vẫn là ra vẻ không biết, kết quả cũng chỉ có thể từ nàng chính mình gánh vác.

Tác giả có lời muốn nói: (không tính tân nhân vật sắp thượng tuyến chúc mừng phía trước tiêu trác bị đổi đi kia một chương nhấn lại lưỡng nghi tiêu thiên sứ đoán trúng, đây là cái nữ tính nhân vật nga, hơn nữa phía trước xuất hiện quá nàng tuổi nhỏ thời điểm)

Chương 101

Diệp Lê cũng không có nhanh như vậy tìm được thích hợp Ngân Hoàng người được chọn, có lẽ là nàng ánh mắt càng ngày càng bắt bẻ, có Chu Thiệu Hoa cùng tiêu trác ở phía trước, lần này tự nhiên muốn tìm cái so với bọn hắn còn muốn xuất sắc.

Muốn không có vương bận, không thể quá xuân.

Còn muốn hạn sử dụng trường một ít, cách mấy năm liền đổi một người đối Diệp Lê tới nói vẫn là phi ền toái một chút.

Diệp Lê ngày này dưới mặt đất mật thất kiểm kê c ần đ ồ vật, phát hiện một kiện lệnh nàng thoáng mới lạ đ ồ vật, đó là một cái tươi sống người nảo.

Nàng làm Bát Hào Đương pho lão bản, tự nhiên biết trân quý nhất chính là linh h ồn, mà hắc ảnh muốn cũng là linh h ồn. Đến nỗi mặt khác c ần đ ồ vật, bất quá là dùng để kiểm chác linh h ồn thủ đoạn, giá thấp mua

vào, giá cao bán ra, ở hiệu c ần đ ồ cùng vô số khách nhân qua tay trung, đổi lấy linh h ần.

Cho nên, này đó c ần đ ồ vật một khi bị phóng thượng mật thất giá g ỗ thượng sau, li ền cơ h ồ không có khả năng lại bị lấy v ề nguyên lai khách nhân trong tay chính mình sử dụng, chúng nó đ ều sẽ thực mau từ Bát Hào Đương ph ồ tìm được một vị tân chủ nhân.

Đ ối, tân chủ nhân. Đây là Bát Hào Đương ph ồ cũng không sẽ nói cho khách nhân sự thật.

Nguyên nhân chính là vì như thế, cái này n ăo có thể ở giá g ỗ thượng đ ải mười mấy năm, đ ă là không thể tưởng tượng. Diệp Lê từ giá g ỗ thượng lấy ra trang có người n ăo bình thủy tinh, đặt lên bàn, sau đó nhắm lại n ăng đ ôi mắt, tập trung tinh th ần lực đi tìm t ồi quá v ăng hộ khách ký lục còn có vị khách nhân này hết thảy tư liệu.

Người vận mệnh là chú định, lịch sử h ồ sơ có lịch sử tư liệu, tương lai h ồ sơ có tương lai tư liệu. Diệp Lê muốn đ ều tra một người sở hữu hết thảy, không có quá lớn khó khăn.

Cái này n ăo chủ nhân kêu Vân Hi. Năm nay hai mươi tuổi, mười ba năm trước mẫu thân của n ăng vẫn thu c ần đ ồ n ăng n ăo, đổi lấy n ăng nhi tử vân lỗi từ dịch bệnh trung khang phục.

Diệp Lê mở mắt ra, n ăng đ ă biết vì cái gì cái này n ăo chậm chạp không có bị giao dịch đi ra ngoài. Bởi vì đây là một cái cực kỳ thông tuệ n ăo, đ ủ đ ể c ần đ ồ một cái tánh mạng đ ă thuyết minh, n ăng n ăo thực trân quý, mặc dù đặt ở giá g ỗ thượng nó cũng như cũ ở trưởng thành, trưởng thành đến nó nhất linh hoạt cường đ ại trình đ ộ.

Như vậy tới Bát Hào Dương phở khách nhân nếu tưởng được đến nó, tất nhiên muốn trả giá so một cái tánh mạng còn trân quý đ ồ vật.

Bát Hào Dương phở cũng không làm lỗ vốn sinh ý, Diệp Lê cũng không ý đi đánh vỡ này quy củ. Như vậy, cái này nào cũng đem tiếp tục ở giá gổ thượng giữ lại mười năm, trăm năm, thẳng đến nó tìm được một cái thích hợp chủ nhân.

Nhưng hiện tại, Diệp Lê cũng không tính toán làm như vậy. Đang xem quá cái này c ần đ ồ vật chủ nhân Vân Hi tư liệu sau, nàng đã có một cái khác ý tưởng. Nàng muốn cùng cái này kêu Vân Hi nữ hài nói nói chuyện đi ều kiện.

Vân Hi quá đến hảo sao? Đáp án là phủ định.

Diệp Lê ở khuyên bảo nàng mẫu thân văn thu c ần đ ồ khi, từng nói qua, mặc dù Vân Hi thành cái li ền lời nói cũng nói không rõ đ ần độn ph ế nhân, nhưng ít ra làm mẫu thân của nàng, vân gia thái thái, văn thu có thể cho nàng quá đến áo cơm vô ưu, vinh hoa phú quý.

Văn thu cũng là như vậy tưởng, cho nên tại ngoại giới xem ra, vân gia đại tiểu thư tuy rằng mệnh không tốt, từ nhỏ thông minh lanh lợi nhân nhi ngoài ý muốn thành cái ngốc tử, nhưng cũng may còn có cái thân sinh mẫu thân mọi cách đau sủng, mà không phải ném đến viện đi ều dưỡng làm nàng tự sinh tự diệt, rốt cuộc trong nhà ra cái ngốc tử, này ở hào môn trung trước nay đ ều không phải kiện sáng rọi sự.

Vân Hi sinh thật sự mỹ, càng lớn càng khó lấy che lấp trụ nàng sáng rọi, cái này làm cho gặp qua nàng người ở đ ờng tình đáng thương rất nhi ều lại không cấm mang theo một ít ác ý, lớn lên lại xinh đẹp thì thế nào, còn không phải cái ngốc tử. Hào môn trong vòng vì thế lại nhi ều đ ề tài câu chuyện, càng ghen ghét càng là muốn dẫm th ập.

Bọn họ cũng không sợ vân gia tức giận, trước không nói bọn họ nói sự thật, còn nữa, vân gia mấy năm nay từ vân gia con trai độc nhất vân lỗi kế thừa gia nghiệp sau, là càng ngày càng xuống dốc, chỉ sợ lại quá không lâu, liền phải bị bài trừ thượng lưu vòng. Vân gia người phát sần còn không kịp, như thế nào sẽ vì Vân Hi một cái sỉ nhục đi đưa tới càng nhiều địch nhân.

Nhưng mọi người không nghĩ tới chính là, vân ở nhà nhiên leo lên cao chi, kinh thành thương nghiệp long đầu Sở gia đại thiếu sở vũ, dựa vào vẫn là Vân Hi cái kia ngốc tử.

Ở biết được một ít nội tình sau, trong vòng nhân tài biết, nguyên lai là bán nữ cầu vinh a, bất quá cũng không kỳ quái, cái kia Vân Hi có ngốc, nhưng gương mặt kia đích xác lớn lên không kém, làm nam nhân thêm nhỏ dãi, lệnh nữ nhân ghen ghét.

Bất quá, bọn họ đều ở sôi nổi suy đoán, này nếu là làm Sở gia đại thiếu ở nước ngoài vị hôn thê bạch lâm đã biết, mới có trò hay xem đâu. Kia bạch gia đại thiếu thư chính là có tiếng kìêu man tùy hứng, cùng với trong mắt không chấp nhận được hạt cát.

Sở vũ kỳ thật cũng chỉ là ở ngẫu nhiên một lần trung gặp được Vân Hi, đối nàng mỹ mạo động tâm. Hấn nhưng thật ra không mở miệng nói cái gì, lại bị vội vã cầu thượng vị vân gia hiện tại đương gia nhân vân lỗi, đem chính mình thân muội muội đưa đến Sở gia đại thiếu trên giường.

Dù sao hấn sớm có đem cái này xinh đẹp muội muội bán cái giá tốt ý tưởng, bán ai mà không bán, nhưng nếu có thể leo lên Sở gia đại thiếu cao chi vậy không giống nhau. Mặc dù vân gia đại thái thái vẫn thu vì việc này lần đầu tiên cùng nàng từ nhỏ cứng chiêu nhi tử vân lỗi khắc khẩu, cũng không có thể thay đổi vân lỗi ý tưởng, người đầu đã đưa đến Sở gia đi, ai còn dám đi tiếp.

Vân thái thái đã khóc nháo quá, nhưng cuối cùng cũng thỏa hiệp, Sở gia như thế nào cũng sẽ không bạc đãi sở vũ nữ nhân, vinh hoa phú quý, áo cơm vô ưu, Vân Hi hẳn là sẽ sống rất tốt đi, vân thái thái như vậy tự mình an ủi mà thẫn nghĩ.

Vân Hi ngay từ đầu ở Sở gia là quá đến không tở, bởi vì sở vũ thích nàng, thích nàng mỹ lệ, thích nàng như hài đờng hần nhiên. Nhưng đối nhà trên thế hùng hậu vị hôn thê bạch lâm khi, sở vũ cũng không thể không thỏa hiệp.

Rốt cuộc hẳn lại thích Vân Hi, cũng không có nghĩ tới làm một cái ngọc tử đảm đương Sở gia phu nhân đi.

Bạch lâm trong lòng đối vị hôn phu dưỡng tiểu tình nhân hận đến thiên đao vạn quả, nhưng lại khó được làm ra một bộ rộng lượng thái độ, tỏ vẻ chính mình nguyện ý tiếp nhận Vân Hi, không ngại nhiều dưỡng một cái phế nhân. Sở vũ căn bản là không tin, nhưng hẳn cũng không thể biểu hiện ra ngoài, bạch gia cùng Sở gia đang ở quan trọng hợp tác trung, hẳn cùng bạch lâm chi gian không thể có bất luận cái gì xung đột.

Hai phương đánh cờ thỏa hiệp hạ hy sinh chính là Vân Hi, bạch lâm đem sở hữu hận ý phát tiết ở trên người nàng, thừa dịp sở vũ không ở nhà, liền tùy ý khinh nhục ngược đãi Vân Hi, đem hận ý toàn bộ phát tiết ở nàng trên người. Nàng làm cũng rất có đúng mực, sẽ không thương đến nàng kia trương xinh đẹp khuôn mặt, sở vũ thích nhất còn không phải là nàng gương mặt kia. Sở vũ từ nàng về nước sau vội vàng hai nhà hợp tác, liền tính mỗi ngày nhớ rõ xem Vân Hi một lần, cũng chỉ là vội vàng nhìn thoáng qua liền đi công tác.

Mà Sở gia người hầu càng sẽ không nhiều lời, Bạch tiểu thư là tương lai đương gia thái thái, bọn họ không đáng cùng nàng đối nghịch, đầu là

mở một con mắt nhắm một con mắt, không có đi theo bỏ đá xuống giếng cũng đã không t ối.

Mà duy nhất sẽ cáo trạng Vân Hi, nàng chỉ là cái li ền lời nói đầu nói không nên lời ngốc tử, muốn oán chỉ có thể oán nàng vì cái gì là cái ngốc tử đi.

Sở vũ vẫn là phát hiện, ở hấn khó được một lần ôm Vân Hi lên giường muốn thân thiết khi, phát hiện trên người nàng ch ồng chất vết thương. Hấn cùng bạch lâm đại sảo một trận, nhưng cũng g ần như thế mà thôi.

Màn đêm buông xuống hấn ôm Vân Hi đi vào giấc ngủ, đem đầu chôn ở nàng m ềm mại màu đen tóc, lầm bầm nói, "Vân Hi, ta sẽ không bỏ qua nàng, sớm muộn gì ta sẽ làm nàng trả giá đại giới, nàng sẽ không lại thương tổn người."

Dưới ánh trăng, Vân Hi đôi mắt như cũ là mê mang, nhưng sở vũ nhìn không tới.

Sở vũ không có biện pháp bảo hộ đến Vân Hi, hấn chỉ có thể tận lực cường đại chính mình, cường đại đến không c ần để ý đến bạch gia sắc mặt, trước đó, hấn chỉ có thể làm Vân Hi chịu đựng.

Diệp Lê chính là lúc này tới tìm Vân Hi.

Đêm khuya, to như vậy Sở gia biệt thự thực an tĩnh, tất cả mọi người ngủ hạ, chỉ có cửa bảo vệ cửa bảo tiêu kia còn đèn sáng, bất quá bọn họ cũng lâm vào ngủ say, một chốc một lát tỉnh không tới.

Diệp Lê đi đến lầu hai theo hành lang đệ tam gian trong phòng, đẩy cửa ra, một cái ăn mặc đơn giản màu trắng váy nhu nhược tóc đen nữ hài cuộn tròn thân mình ngủ ở lạnh lẽo trên sàn nhà, nàng chính là Vân Hi, mặc dù là

ở ngủ say trung, nàng như cũ là đần độn, liền nói mê cũng là hỗn độn mà thống khổ.

Một cái đần độn người là không có cách nào cảm nhận được ngoại giới hết thấy tin tức, đờng dạng cũng vô pháp h ấ quý.

Diệp Lê còn mang đến nàng não, chỉ có nàng một lần nữa có được nàng não, mới có thể cùng Diệp Lê nói chuyện với nhau.

Nàng bắt tay nhẹ nhàng ấn đến Vân Hi trơn bóng trên trán, một cái màu trắng quang đoàn hoàn toàn đi vào trong đầu, thuận lợi trở về vị trí cũ.

Vân Hi hốt hoảng mở mắt ra, nhìn đến chính là Diệp Lê đối nàng mỉm cười,

"Thật cao hứng nhìn thấy ngươi, Vân Hi."

Não một lần nữa trở về vị trí cũ, mang đến ký ức trọng tổ, nàng không có não thời điếm, đôi mắt cùng lỗ tai, các khí quan mang đến cảm thụ ký ức không có an bài toàn bộ là hỗn độn vĩnh viễn đầu traò không được.

Não một lần nữa trở về vị trí cũ, mang đến còn xa xa không ngừng này đó, cái này não trên quý chỗ, ở chỗ nó chỉ số thông minh vượt qua thường nhân, tư duy vận chuyển so trên đời này đại bộ phận người muốn mau thượng mấy lần. Đờng dạng một vấn đề thường nhân phải tốn vài phút mới có thể nghĩ ra biện pháp giải quyết, nhưng nàng gần vài giây liền có thể làm được.

Vân Hi ở một lần nữa có được nàng sau đầu, trên mặt xuất hiện cái thứ nhất không phải vui sướng, mà là nước mắt, lưu bất tận nước mắt.

Nàng mất đi nàng não, suốt mười ba năm, này mười ba năm, nàng liền mộng cũng không có, cực độ đần độn, không có bất luận cái gì ý thức,

trong đầu đầu là mảnh nhỏ. Mà hiện tại, mảnh nhỏ trọng tổ, trở thành một trương hoàn chỉnh trò chơi ghép hình.

Một trương đáng sợ thống khổ trò chơi ghép hình.

Diệp Lê nâng lên nàng cằm, nhìn nàng tràn đầy nước mắt lại như cũ mỹ lệ mặt, nhẹ giọng nói, "Mười ba năm trước, mẫu thân người c âm đ òngười nào, hiện tại ta cho người một cái cơ hội chuộc lại người nào.

Vân Hi chảy nước mắt, lại hết sức bình tĩnh nói, "Nếu bỏ lỡ lần này cơ hội, ta có phải hay không sẽ tiếp tục giống như trước đây."

Sống được đ ãn độn, không có tôn nghiêm, không có ý thức, sống không bằng chết, li ên tự sát đ ãu làm không đ ãu.

Diệp Lê mỉm cười nói, "Là."

"Vậy người muốn cái gì?" Vân Hi ngẩng đ ãu nhìn Diệp Lê nói, nàng đ ã không h ãnhu nhược, trí tuệ bản thân chính là một loại vũ khí, cái này vũ khí một lần nữa v ãtới nàng bên người, chẳng sợ chỉ là như vậy ngăn ng ãn một khác.

"Bắt người sau khi chết linh h ãn tới đ ãi."

Bát Hào Dương phô chưa bao giờ là thiện đ ãng, Diệp Lê càng là tiếc rẻ nàng từ bi, nàng cấp Vân Hi chuộc lại nàng sở hữu chi vật cơ hội, nhưng chỉ có thể lấy càng trân quý đ ão vật tới đ ãi.

Sau khi chết linh h ãn, vậy ý nghĩa không có kiếp sau, nhưng Vân Hi vẫn là gặt đ ãu, giọng nói của nàng phá lệ bình tĩnh đ ã đạo, tư duy cũng phá lệ rõ ràng,

"Như vậy đáng sợ nhất tử ta không cần lại quá, mặc dù ta không có bất luận cái gì ý thức, ta cũng sẽ đau, sẽ khóc, sẽ khổ sở."

"Nhưng hiện tại, ta muốn bọn họ đau, so với ta đau ngàn lần vạn lần."

Bình tĩnh trong giọng nói mang theo âm lệ làm người không rét mà run.

Diệp Lê cảm thấy nàng càng ngày càng thương thức Vân Hi, cho nên ở giao dịch khi, nàng khó được nói một câu, "Trừ bỏ chuộc lại người nào, người còn có thể có thể nhiều muốn một ít đồ vật."

Tỷ như tài phú, tỷ như địa vị, thọ mệnh.

Nhưng Vân Hi cự tuyệt, nàng nâng lên ngón tay chỉ chính mình đầu óc, "Ta có cái này như vậy đủ rồi."

Có chút người là ở năm tháng trung lắng đọng lại hạ dày nặng trí tuệ, nhưng cũng có một ít người, là trời sinh người thông minh, loại người này từ nhỏ liền sẽ là thiên chi kiêu tử tồn tại.

Vân Hi vốn dĩ cũng sẽ là, đáng tiếc bị nàng thân sinh mẫu thân chém đứt này thanh vân đại đạo, bất quá, hiện tại, cũng không muộn.

Vân gia đại trạch,

Ở trong phòng cũng có thể nghe được nước mưa chập đánh ở cửa kính thượng thanh âm, nước mưa rơi vào cấp, hạ đến lại đại, đột nhiên quản gia Lâm bá nghe được chuông cửa vang lên thanh âm, vội vàng từ trên giường lên, mặc vào áo khoác, căng đem dù mới ra cửa.

Mơ hồ gian, là cái đơn bạc bóng người đứng ở vân gia cao lớn cửa sắt khẩu.

Minh minh diệt diệt ngọn đèn dầu, còn có mưa to mưa to, mà người nọ còn ở kia đứng, Lâm bá nhanh hơn bước chân đuổi qua đi, ở đi tới cửa khi, mấy dục đem không trung xé rách tia chớp, chiếu sáng kia đơn bạc bóng người mặt, là đại tiêu thư Vân Hi. Nàng cả người ướt đẫm mà đứng ở trong mưa, trên mặt dòng nước uốn lượn chảy xuống, có vẻ u ám mà quý dị.

Chính là, đại tiêu thư không phải còn ở Sở gia sao? Như thế nào sẽ một người xuất hiện ở vân gia công lớn, Lâm bá trong lòng kinh nghi bất định, nhưng vội vàng cấp Vân Hi mở cửa, hô thanh ' đại tiêu thư. '

Vân Hi nhìn phía trước mặt này tòa quen thuộc phòng ở, lộ ra một mặt mỉm cười, nhưng nội tâm như cũ là một mảnh lạnh băng.

Ta đã trở về

Tác giả có lời muốn nói: Hôm nay đi ra ngoài chơi cho nên trước tiên thay đổi moah moah

Chương 102

Không cần đi làm thói quen tính vẫn khởi vân lỗi ra khỏi phòng xuống lầu, nhìn đến một màn chính là Vân Hi ngồi ở trên bàn cơm ưu nhã mà dùng bữa sáng. Nàng ăn mặc một cái màu trắng ren váy dài, thường xuyên rơi rụng trên vai thượng một đầu tóc dài cũng hảo hảo vẫn khởi, thoạt nhìn chính là một vị ưu nhã mê người thiên kim tiêu thư.

Vân lỗi hoảng sợ, Vân Hi khi nào chính mình có thể ăn cơm, mà không phải yêu cầu người uy thực chiếu cố, nhưng hấn bật thốt lên câu đầu tiên lời nói vẫn là "Người không phải ở Sở gia sao?"

Lúc này hấn trước hết nghĩ đến vẫn là bằng vào Vân Hi cùng Sở gia duy trì quan hệ.

Vân Hi buông dao nĩa, cần lấy khăn giấy xoa xoa khóe miệng, lại quay đầu lại xem hấn, lộ ra một cái điềm mỹ khả nhân mỉm cười, "Ta tối hôm qua đã trở lại."

"Bọn họ đưa người trở về? Như thế nào không ai nói cho ta?" Vân lồi đại kinh thất sắc nói, chẳng lẽ là sở vũ phiên chán nàng? Đó có phải hay không vân gia về sau phải không đến Sở gia phù hộ.

Bên cạnh đứng quản gia Lâm bá vội vàng giải thích nói, "Tiểu thư là đêm khuya thời điểm trở về, còn làm chúng ta không cần đánh thức thái thái cùng tiên sinh."

Vân lồi lúc này mới chú ý tới một sự thật, hấn choáng váng mười ba năm muội muội cư nhiên không ngốc, còn có thể nói, "Người..... Người đã khỏe?" Vân lồi lấp bắp địa đạo, trong mắt cũng tràn đầy khiếp sợ mà nhìn thần thái tự nhiên Vân Hi.

"Đúng vậy, ta hảo." Vân Hi đôi mắt cười đến cong cong.

Lúc này, Vân Hi cùng vân lồi mẫu thân vẫn thu cũng từ trong phòng ra tới, nàng nhìn mỉm cười vẽ chải vuốt rõ ràng tích mà nói chuyện Vân Hi, trong mắt có không chỉ là khiếp sợ, còn có một tia lồi thời hoảng sợ.

Vân Hi cũng nhìn đến nàng, khóe miệng nàng độ cung nhin không được lại hướng lên trên dương mấy độ, nhẹ giọng mỉm cười nói, "Mẹ, ta đã trở về"

Trắng nõn mảnh dài tay lại đặt ở màu bạc dao nĩa thượng.

Vân thái thái trong mắt hoảng sợ càng thâm, thậm chí không tự giác mà biểu lộ ở trên mặt.

Vân Hi cần lấy dao nữa tới cũng không có làm cái gì, cũng không có lại xem nàng ca ca cùng mù mù, tiếp tục dùng bữa sáng, sắc bén lóe lnh quang dao nữa ở trắng tinh mang theo hoa văn cái đĩa thượng xẹt qua thanh âm tại đây trăn mặc khiếp sợ một mảnh yên tĩnh trung, đặc biệt rõ ràng.

Vân Hi một ngum một ngum mà hưởng dụng đồ ăn, mỗi một ngum đều mang theo thỏa mãn, đối tự do, còn có giống người giống nhau tồn tại thỏa mãn.

Lâm bá nhìn tiên sinh cùng thái thái đang xem đến tiểu thư hảo về sau, trên mặt khiếp sợ thậm chí hoảng sợ, không có một tia vui sướng, không cầm lại đem đầu càng đè thấp một ít, tổng cảm giác mưa gió sắp đến, hẳn chỉ là cái hạ nhân, vẫn là bảo toàn chính mình quan trọng nhất.

Vấn thu như thế nào sẽ không hoảng sợ, nàng nữ nhi Vân Hi sẽ khá lên, chỉ có một khả năng, đó chính là cùng hiệu cần đồ làm sinh ý, chuộc lại nàng não, đó chính là nói, Vân Hi đã biết năm đó nàng cần đồ sợ.

Nàng ái Vân Hi, cũng vẫn luôn thật sâu áy náy, nhưng đây là ở Vân Hi không biết chân tướng dưới tình huống, một khi nàng đã biết, vẫn thái thái đệ nhất nghĩ đến chính là, Vân Hi trở về là tới trả thù nàng, không chỉ nàng, còn có vân lỗi.

Vân lỗi ngược lại tâm tư xoay chuyển mau, một cái chỉ có mặt ngọc tử, cùng lớn lên xinh đẹp bình thường nữ hài tử, đương nhiên người sau mang đến ích lợi lớn hơn nữa. Cũng đừng trách hẳn tâm quá tàn nhẫn, Vân Hi từ nhỏ liền biến thành ngọc tử, si si ngọc ngọc, vân gia người cũng sẽ không làm hẳn cái này bảo bối thiếu gia cùng nàng ở chung bao lâu, nhiều năm như vậy, hẳn cùng Vân Hi thật đúng là không có gì cảm tình, lợi dụng thời điểm cũng liền càng thuận tay.

Hắn không có gì bản lĩnh, cũng thủ không được này phân gia nghiệp, nếu không phải đem Vân Hi cái này xinh đẹp ngọc tử muội muội đưa cho Sở gia đại thiếu, chỉ sợ hắn liền vân gia này tòa nhà cũ đều bảo không được, càng miễn bàn hiện giờ phú quý nhật tử.

Cho nên, còn không có ăn xong bữa sáng, hắn liền thúc giục Vân Hi hỡi Sở gia đi, còn không biết xấu hổ nói muốn nàng nhường nhịn điếm bạch gia đại tiểu thư, rốt cuộc bọn họ vân gia cũng không thể trêu vào kinh thành tiếng tăm lừng lẫy bạch gia.

Vân Hi trên mặt tươi cười càng thâm, nói, "Người yên tâm, Sở gia người sẽ đến tiếp ta."

Vân lỗi được như vậy bảo đảm sau, mới buông xuống dưới, còn cố ý cùng Vân Hi kéo gần quan hệ, trước kia hắn ghét bỏ Vân Hi liền lời nói cũng nói không được, liền con mắt cũng không nhìn nàng liếc mắt một cái, hiện tại sở vũ thích nàng, vân lỗi tự nhiên muốn phủng hắn.

Vân thái thái vẫn thu ở bên cạnh nuốt không trôi, trong lòng vừa kinh vừa sợ, không vài phút liền nói choáng váng đầu phải về phòng đi. Vân lỗi trong lòng thẩn mẩn mẫu thân mất hứng, Vân Hi hiện tại hảo còn khó được trở về một chuyến, nàng lại là bộ dáng này. Vân Hi nhìn mẫu thân trở về phòng bóng dáng, khóe miệng như cũ mang theo bình tĩnh mỉm cười.

Vân Hi nói không sai, cơm sáng mới vừa ăn xong, Sở gia xe liền tới tiếp nàng.

Sở vũ đem nàng coi là chính mình sở hữu chi vật, bỗng nhiên biến mất tự nhiên sẽ tìm đến, lấy Sở gia năng lực không có khả năng phát hiện không được nàng đêm khuya rời đi Sở gia đại trạch, trở lại vân gia. Tuy rằng không rõ nàng một cái ngọc tử như thế nào tìm được lộ, nhưng này cũng không gây trở ngại sở vũ trước đem nàng tiếp trở về.

Sở gia tài xế tiến vào sau, đầu tiên là nho nhã lễ độ đối vân lỗi nói, "Sở tiên sinh mệnh ta tới đón vân tiểu thư trở về"

Vân lỗi ước gì Vân Hi hỏi Sở gia đi đâu, vội vàng gật gật đầu, lại nghe ngửi ở bàn ăn bên cạnh Vân Hi nói một tiếng, "Từ từ."

Vân Hi đối bọn họ mỉm cười nói, "Ta tưởng cùng mục mục nói nói mấy câu lại đi."

Sở gia tài xế nghe được nàng nói chuyện, trong lòng cả kinh, vân tiểu thư không phải vẫn luôn ngu dại, liền lời nói đầu sẽ không nói sao? Nhìn dáng vẻ như là hảo, này tin tức muốn nhanh lên nói cho thiếu gia mới được.

Hắn trong lòng suy nghĩ rất nhiều, lúc này mới phát hiện vân tiểu thư còn nhìn hắn, chờ hắn trả lời, vội vàng cúi đầu cung kính nói,

"Có thể, vân tiểu thư."

Vân lỗi đương nhiên không có khả năng liền điểm này việc nhỏ đầu cản trở, chỉ là lại nhiều lời một câu, "Đừng làm cho Sở gia người chờ lâu rồi."

Vân Hi đang muốn lên lầu bước chân dừng lại, quay đầu lại nhìn về phía hắn, mỉm cười nói một tiếng, "Hảo."

Vân Hi vào mẫu thân phòng sau, liền đem phía sau môn cấp đóng lại hơn nữa khóa trái, này tòa nhà cũ cách âm hiệu quả thực hảo, sáo lại lớn tiếng cũng sẽ không truyền ra đi.

Vân thái thái vẫn thu chính nằm nghiêng ở trên giường, đắp chăn, đưa lưng về phía môn, nghe thấy tiến vào tiếng bước chân, tưởng người hầu đoán bữa sáng đi lên, cũng không quay đầu lại liền nói "Ta không muốn ăn, đi ra ngoài đi."

Nhưng đang nghe đến không ai hỏi nàng, hơn nữa cửa phòng bị khóa trái thanh âm sau, nàng lập tức từ trên giường lên, cũng liền thấy được Vân Hi.

"Vân..... Vân Hi." Vân thái thái kêu nàng tên thời điểm thanh âm đều là run rẩy.

Vân Hi nhìn nàng, trên mặt hiện lên nhàn nhạt tươi cười,

"Ta còn tưởng rằng người quên ta đâu."

Vân thái thái nhìn nàng thân sinh nữ nhi, thân mình nhưng không khỏi có chút rung mình, "Ta như thế nào sẽ? Người là nữ nhi của ta, ta như thế nào sẽ? Ta..... Ta thực xin lỗi người." Nàng trong mắt lóe áy náy nước mắt.

Vân Hi nghe nàng lại lần nữa nói một lần ' người là nữ nhi của ta ', khóe miệng lộ ra trào phúng tươi cười,

"Người làm ta đần độn, nhậm người giều cột mười ba năm, mười ba năm, thậm chí..... Thậm chí còn muốn càng lâu."

Vân thái thái vẫn thu chảy xuống hồi hận nước mắt, "Ta đó là không có cách nào mới có thể..... Người biết, người ba có bao nhiêu hoa tâm, nếu là người ca đã chết, hấn sớm muộn gì sẽ vì bên ngoài tiểu tình nhân đem chúng ta mẹ con hai cái đuổi ra đi."

Vân Hi nhìn nàng đôi mắt, ngữ khí bình tĩnh địa đạo "Đúng vậy, người luyện tiệc vinh hoa phú quý nhật tử, người luyện tiệc người bảo bối nhật tử, vân gia thái thái địa vị, cho nên người cần đề phòng." "

"Người biết không có nào nhật tử là thế nào sao?" Vân Hi nhẹ nhàng lắc lắc đầu, nói "Người sẽ không biết cái loại này sống được đần độn, giống súc sinh giống nhau cảm giác."

"Ta sinh mệnh là người giao cho, cho nên người có thể c̣̣m đ̣̣ta trên người đ̣̣ vật. Thật là tàn nhẫn quy củ a, nhưng người vì cái gì muốn ở hy sinh ta hoàn chỉnh nhân sinh sau, còn muốn đem ta đưa đến Sở gia đi nhậm người đ̣̣a ḅ̣n."

"Ta không nghĩ tới ṿ̣n lỗi sẽ làm như vậy, ta không biết..... Ta thật sự không biết."

Luôn luôn cao quý ngạo khí ṿ̣n thái thái khóc thút thít đến hoa dung thất sắc, nhưng Vân Hi lại thờ ơ, "Ṿ̣n là vì đã từng cái kia nguyên nhân, vinh hoa phú quý, cho nên người có thể hy sinh ta hai lần. Nhưng là....."

Vân Hi một phen c̣̣m tay nàng cổ tay, cưỡng bách nàng mẫu thân nhìn nàng, từng câu từng chữ địa đạo "Từ người c̣̣m đ̣̣ta ṇ̣o, kia một khắc khởi, ta li ệ̀n không nợ người."

"Ta đã sớm không nợ người, mà người thiếu ta ta muốn người toàn bộ trả hết."

Không ngừng nàng mẫu thân ṿ̣n thái thái, còn có ṿ̣n lỗi, sở vũ, bạch lâm, mọi người, toàn bộ đ̣̣u phải trả hết.

Ṿ̣n thái thái ṿ̣n phần hoảng sợ mà nhìn Vân Hi, hình như là đang xem một con từ địa ngục sống lại đến nhân gian ác quỷ.

Mà sự thật cũng đích xác như thế.

Vân Hi cũng không có làm Sở gia người chờ bao lâu, nàng thực mau li ệ̀n xuống dưới, hơn nữa ng ậ̃ trên Sở gia xe, v ệ̀ tới Sở gia.

Sở vũ vì nàng đột nhiên hảo lên cảm thấy thật cao hứng, còn thỉnh một số lớn bác sĩ tới trong nhà cho nàng làm kiểm tra, xác định không có bất luận vấn đề gì, là thật sự hoàn toàn kháng phục mới yên lòng.

Hắn hỏi qua Vân Hi như thế nào bỗng nhiên rời đi Sở gia, Vân Hi nói bất tri bất giác liền đi rồi trở về Sở vũ không có hỏi nhiều, hắn tra được cũng là này đó, nào tổn thương người bệnh có khi hành vi cũng sẽ làm người khó có thể lý giải.

Vân Hi có khi rúc vào trong lòng ngực hắn, vuốt ve hắn mặt, hỏi "Người là thích trước kia ta nhiều một ít, vẫn là hiện tại ta."

Sở vũ cười cười, cúi đầu hôn lên nàng môi, mơ hồ đường tắt vắng vẻ, "Hiện tại."

Sở vũ so trước kia càng ái Vân Hi, bởi vì nàng không hề là một cái xinh đẹp búp bê sứ, nàng có thể nói, có thể cùng hắn câu thông, sẽ tự hỏi, sẽ đối hắn có đi đâu đáp lại.

"Vậy còn người? Người thích ta sao?" Sở vũ miêu nếu sao sớm con người thâm tình mà nhìn nàng.

Vân Hi ngẩng đầu, hôn lên hắn cổ, làm hắn không thấy mình đôi mắt, "Ta đương nhiên thích người."

Thích đến hận không thể giết người.

Vân Hi để lại một cái nhọt nhạt dấu răng, lại nở rộ nhượng lại sở vũ trăn mê tươi cười.

Ở mọi người trong mắt kháng phục Vân Hi như cũ là như vậy dụ ngoạn, vô hại, không có bất luận cái gì thứ, như vậy Vân Hi được đến càng nhiều tiện lợi, nàng thậm chí có thể cùng sở vũ cùng nhau đến hắn công ty

đi, một người đái ở hẳn thư phòng. Nàng có thể không lưu dấu vết mà tránh đi bạch lâm khinh nhục, có thể cho sở vũ cùng bạch lâm chi gian vết rách càng lúc càng lớn, còn có thể từ vân lỗi trong tay được đến nàng muốn đồ vật.

Mà mẫu thân của nàng, vân thái thái, sớm tại ngày đó các nàng liêu qua đi, liền chính mình đi viện đi đầu dưỡng, nàng tựa hồ cảm thấy có thể dùng như vậy phương thức tránh được đi.

Chương 103

Bạch lâm đã chết, mà hung thủ thành đường đường Sở gia đại thiếu sở vũ, từ Vân Hi tự mình cung cấp chứng cứ bằng chứng như núi.

Còn chưa chờ Sở gia phản ứng lại đây vì sở vũ giải vây, Sở gia đại lượng thương nghiệp cơ mật bị tiết lộ cho quốc nội cùng nước ngoài đối thủ cạnh tranh, công ty vốn lưu động cũng ở trong một đêm bị trừ đi. Thương trường thượng bày sới nhóm đầu ở trước tiên được đến tin tức, bọn họ cũng sẽ không chờ Sở gia hoàn hồn, tất cả đều tham lam một hống mà thượng, đem to như vậy Sở gia gặm đến sạch sẽ.

Cái gọi là thương nghiệp long đầu, âm âm sụp đổ, người thừa kế cũng bị bắt vào tù.

Bạch gia bởi vì bạch lâm chết đối Sở gia khoanh tay đứng nhìn, nhưng khi bọn hắn bình tĩnh lại, mới phát hiện bạch lâm một án trung có kỳ quặc, bọn họ ánh mắt dừng ở Vân Hi cái này tiểu nhân vật trên người, nhưng lúc này, Vân Hi đã nhân gian chung phát rồ.

Thực mau, bạch gia cũng đã chịu cùng loại Sở gia công kích, bất quá không có Sở gia như vậy cường, chỉ là chặt đứt một tay mà thôi. Hiện tại,

tất cả mọi người biết, là Vân Hi nữ nhân kia huỷ hoại Sở gia, bị thương bạch gia, li ên bạch lâm chết nàng cũng không sạch sẽ.

Trong vòng nhân vi này không cấm nghị luận sôi nổi, người kia tất cả đều biết gốc tử một hảo lên, thủ đoạn cư nhiên như vậy lợi hại, đường đường Sở gia bạch gia ở nàng trong tay tài đến thảm như vậy. Bất quá nàng sẽ đối bọn họ như vậy tàn nhẫn, cũng ở tình lý bên trong, chỉ đổ thừa Sở gia đại thiếu chơi sai rồi nữ nhân.

Ngoại giới thấy thế nào, bạch gia còn có Sở gia còn sót lại thế lực mặc kệ, bọn họ dù sao là không có khả năng buông tha Vân Hi, nếu Vân Hi nhân gian bốc hơi lên, như vậy bọn họ lửa giận cùng hận ý cũng li ên gấp bội gây ở vân gia trên người, li ên ở viện đi đầu dưỡng vân thái thái bọn họ cũng không có buông tha.

Mỗ văn, vân gia nhà cũ nổi lên lửa lớn, không có người chạy ra, vân gia người trừ bỏ một cái phía trước từ chức phản hương quản gia, không một may mắn còn tồn tại.

Diệp Lê là ở kinh thành một cái ngõ nhỏ trong căn nhà nhỏ tìm được Vân Hi, nàng mang theo mũ lưới trai, tóc dài cắt thành sạch sẽ lưu loát tóc ngắn, quần áo cũng từ vẫn thường xuyên màu trắng váy li ên áo đổi thành ngắn tay quần jean, hoàn toàn không giống phía trước cái kia ưu nhã mê người thiên kim tiểu thư.

Vân Hi nhìn đến nàng khi ngẩn người, tiện đà cười.

Diệp Lê ' hảo tâm ' mà nhắc nhở nói, "Rất nhiều đối với người có ác ý người ở tìm người."

"Ta biết." Vân Hi lộ ra tự tin tươi cười, "Nhưng bọn hắn còn không có cái kia bản lĩnh tìm được ta."

Nàng cũng có tự tin tự bản, luận thông minh, bạch gia hơn nữa Sở gia đều chơi bất quá nàng. Chỉ là thù hận đều đã báo, Vân Hi mới không có tiếp tục cùng bọn họ chơi đi xuống mà thôi.

Diệp Lê liền thích như vậy thong dong mà tự tin nàng, lại bỗng nhiên nói, "Người hận ta sao?"

Trong phòng nháy mắt bởi vì nàng này một câu lâm vào trầm mặc trung, Diệp Lê cùng Vân Hi chưa bao giờ là bằng hữu, cũng không phải hỗ trợ lẫn nhau, tương phản, lúc trước cũng là Diệp Lê lấy đi rồi nàng não, nếu nói cừu hận, như vậy Diệp Lê cũng có một phần, Bát Hào Đương phò cũng có một phần.

Vân Hi vẫn là nói ra, "Hận, đương nhiên hận, chính là trước khuất phục người cũng là ta, cừu độn người cũng là ta, hận cũng hảo, oán cũng hảo, người đều chứng mất mát đi."

Cuối cùng nàng tự giễu mà cười một tiếng.

Nhưng Diệp Lê ôn nhu mỉm cười xem nàng, "Không, ta nhìn trúng người."

Vân Hi lộ ra khó hiểu thần sắc, chỉ nghe Diệp Lê tiếp tục nói, "Người thông minh, rốt cuộc không có vương bận, còn có một cái chính trực thuần khiết linh hồn, ta như thế nào sẽ không thích người?"

"Muốn hay không suy xét vì ta công tác, ta có một gian công ty yêu cầu người xử lý. Ta tin tưởng người có thể thực mau thích ứng." Diệp Lê chờ đợi nàng trả lời, Vân Hi thật là người rất tốt tuyển.

Vân Hi là cái người thông minh, cho nên đầu tiên nghĩ đến chính là "Người sẽ không sợ ta phản bội người sao?"

Diệp Lê trong tay không có nàng muốn đờ vật, Vân Hi cũng không sợ hãi nàng, như vậy không phải thực dễ dàng phản bội sao?

Diệp Lê hơi hơi mỉm cười, "Bởi vì người cùng Bát Hào Đường phở sớm đã cột vào cùng nhau, người sau khi chết linh hồn cũng về hiệu cần đồ sở hữu, ta đối với người như thế nào sẽ không yên tâm đâu?"

"Nguyên lai là như thế này." Vân Hi lẩm bẫm nói.

Diệp Lê lại nói, "Nếu có có thể làm người không đờ bụng sau khi chết linh hồn phản bội, kia trên đời này đại bộ phận người đầu sẽ phản bội, ta cần gì phải quá nghiêm khắc người làm đờ đâu?"

"Như vậy, người nguyện ý sao?" Diệp Lê cuối cùng hỏi.

Vân Hi sẵn nhiên cười, "Ta tưởng ta không có lý do cự tuyệt, ta nguyện ý."

Vân Hi thực mau tiến nhiệm trở thành Ngân Hoàng đệ tam nhậm tổng tài, cũng là đệ nhất vị Diệp Lê không có lấy bất cứ thứ gì hoặc ích lợi ngự sứ mệnh lệnh thuộc hạ. Bất quá nàng cũng thay đổi một bộ khuôn mặt, một trương không có trước kia như vậy mỹ lệ nhưng hoàn toàn mới xa lạ gương mặt.

Diệp Lê vốn là muốn vì nàng xử lý rốt bạch gia, nhưng bị nàng cự tuyệt, cùng với làm như vậy, nàng càng hy vọng cùng qua đi chia tay.

So với phía trước Chu Thiệu Hoa cùng tiêu trác, Vân Hi đã không có quản lý công ty kinh nghiệm, cũng không học quá chuyên nghiệp tri thức, nhưng Diệp Lê cũng không lo lắng, nàng có thể dựa một cái đầu liền ở

trong khoảng thời gian ngắn huỷ hoại Sở thị tập đoàn tài chính, đủ thấy nàng thông minh. Một cái người thông minh, đặt ở nơi nào đâu có thể thích ứng hảo.

Ngân Hoàng cũng không có bởi vì vị này nữ tổng tài mới nhậm chức mà khiến cho nhiều ít gọn sóng, thường xuyên đổi mới tổng tài người được chọn đã làm cho bọn họ thói quen, bọn họ chỉ ở trong lòng tưởng, vị này tổng tài có thể tại vị từ nay bao lâu, là sẽ so trước hai nhậm còn thiếu, vẫn là sẽ càng dài.

Ba năm sau,

Nổi danh họa gia khương sinh động ở tai nạn trên không trung qua đời, khi năm hai mươi tám tuổi. Từ nàng nổi danh bắt đầu, 5 năm gian nàng họa tác lớn mật mà nhiệt liệt, cực cụ đánh sâu vào cảm, nghiêm nhiên sáng lập Hoa Quốc tranh sơn dầu tân lưu phái, cũng làm người Hoa ở quốc tế giới hội họa thượng chiếm hữu quan trọng một vị trí nhỏ. Nàng người đại diện giang kha cũng từng công khai tỏ vẻ, đời này chỉ nguyện làm khương sinh động người đại diện.

Cứ việc chỉ có ngắn ngủn mấy năm, khương sinh động như cũ ở giới hội họa thượng để lại những đậm rực rỡ một bút, vị này cực cụ tài hoa nữ họa gia ngã xuống được xưng là trung ngoại giới hội họa một tổn thất lớn.

Tranh sơn dầu giới các vị nhân sĩ đều sôi nổi tỏ vẻ thương tiếc chi tình, mà nàng sinh thời lưu lại một trăm nhiều bức họa làm bị coi là di tác, nàng trên đời khi liền đã nổi danh hải ngoại, sau khi chết này đó họa càng là bị bán ra giá trên trời.

Khương sinh động ở Hoa Quốc thủ đô một nhà cô nhi viện lớn lên, không có thân nhân, liền có người hiểu chuyện suy đoán nàng để lại bao lớn một bút giá trên trời di sản.

Nhưng mà bao gồm khương sinh động người đại diện giang kha ở bên trong, không có người biết, khương sinh động di chúc luật sư ở lễ tang sau khi kết thúc đêm đó bay trở về Hoa Quốc, tới rồi thủ đô, dựa theo khương sinh động để lại cho hắn một chút tin tức, tìm được rồi một nhà tên là ' an tâm ' quán cà phê.

Quán cà phê chủ nhân chính là an gia.

Luật sư nói cho an gia, khương sinh động sinh thời liền có lập hạ di chúc, nàng sở hữu di sản đầu tư an gia kế thừa. Ngày kỳ thật cũng không kỳ quái, khương sinh động ngắn ngủi cả đời say mê với họa, với tình yêu vô tình, mà an gia, là nàng trước sau thua thiệt người, nàng cũng hy vọng an gia có thể quá đến hảo.

Luật sư lấy ra một xấp văn kiện, nói cho an gia một cái con số thiên văn, chính là này bút tài sản tổng giá trị.

Mà an gia hẳn phục làm luật sư kinh ngạc, nàng cự tuyệt tiếp thu này bút di sản, nàng cũng vô pháp tha thứ khương sinh động cần đến các nàng chi gian hữu nghị, cho nên không có tiếp thu này bút di sản.

Cuối cùng này bút di sản từ an gia quyết định lấy khương sinh động danh nghĩa, toàn bộ hiến cho cho thị nội mười bốn cô nhi viện, chuyện này sau lại bị đăng ở thủ đô báo chí thượng, khiến cho không nhỏ đề tài.

Hứa Nhược Hàm lần thứ ba được đến tốt nhất nữ chính thưởng khi, là 32 tuổi. Đồng thời mang đến còn có một phần đại biểu cho bước lên quốc

tế ảnh đàn đến từ Hollywood danh đạo phim nhựa mời.

32 tuổi nàng đã đi lên nhân sinh đỉnh, cũng được đến mỗi người đàn bà đầu sẽ tha thiết ước mơ lóa mắt đờ vật.

Khánh công sẽ sau khi kết thúc, là nàng cùng Diệp Minh Viễn tư nhân thời gian, hai năm trước bọn họ chính thức kết giao, nhưng này đoạn tình yêu bị bảo hộ thực hảo.

Trên bàn có ngọn nến, hoa hồng, bữa tối, cùng FL cấp nhẫn kim cương.

Nhưng cuối cùng một cái, Hứa Nhược Hàm không nghĩ tới.

Cho nên,

"Thực xin lỗi."

30 tuổi Diệp Minh Viễn đã sơ hiện thành thực nam nhân mị lực, con người lại như cũ sạch sẽ như lúc ban đầu, "Là ta quá nóng vội sao?"

"Không." Hứa Nhược Hàm lộ ra nàng vẫn thường ôn nhu mỉm cười, mặc dù này cũng không phải nàng chân thật cảm xúc.

Ánh đèn chiếu rọi nàng mặt, cũng vô cùng nhu hòa, "Ta không có nghĩ tới kết hôn."

"Cho nên, chúng ta chia tay đi."

Hứa Nhược Hàm cầm lấy khăn ăn lau chùi một chút khóe miệng, sau đó ưu nhã mà dứt khoát lưu loát mà đứng dậy rời đi, lưu lại Diệp Minh Viễn một mình đái ở trống không tiệm cơm Tây.

Nàng đi đến thang lầu gian khi, bước chân ngừng lại, bỗng nhiên bắt được một bên khắc hoa song sắt, che lại mặt, nước mắt vỡ òa mà xuống,

ánh đèn mờ nhạt, chiếu đến một mình khóc thút thít bóng người hảo tịch tịch, hảo tịch tịch.

Chương 104

Kim Quốc trung đầu,

Ngày nọ, đỉnh đầu tinh xảo hoa mỹ thêu kiêu ở binh sĩ hộ vệ hạ ra khỏi thành, hướng ngoài thành một khu nhà chùa đi, đi ngang qua người nghị luận sôi nổi, "Đây là cái nào quý nhân gia cổ kiêu." Bên cạnh có người đáp, "Nhìn kia hộ vệ binh tướng như là Lục vương gia."

Hỏi ra này vấn đề người lập tức liền im tiếng không nói, Lục vương gia phủ nữ quyến, còn có thể có vị nào?

Ở tại Kim Quốc trung đầu người đầu biết, nhất được đương kim thánh sủng chính là Lục vương gia Hoàn Nhan Hằng Liệt, nhưng làm người càng nhớ mãi không quên chính là vị này văn võ song toàn, hùng tài đại lược tôn quý Vương gia ở mười tám năm trước lực bài chúng nghị nạp một vị Tổng người nữ tử vì Vương phi, cũng vì này bình lui sở hữu cơ thiếp, từ đây toàn tâm toàn ý, dưới gối cũng chỉ có một tử vì này Tổng người nữ tử sở ra, lập vì thế tử.

Cổ ngữ nói, anh hùng khó qua ải mỹ nhân, này không vừa lúc xác minh ở vị này Kim Quốc Vương gia trên người, hấn vị kia xuất thân Tổng Quốc Vương phi cũng là ru rú trong nhà, rất ít hiển lộ trước mặt người khác, hôm nay cái không biết như thế nào đột nhiên ra tới.

Kim Bích Huy hoàng, rường cột chạm trổ vương phủ cửa, mấy cái tôi tớ đã sớm được tin chờ ở nơi này, thấy cưỡi ngựa trở về người cũng không vội không hoảng hốt mà đón nhận đi, "Tiểu vương gia, ngài đã trở lại."

Từ dẫn đầu cao đầu đại mã trên dưới chính là một vị ước chừng mười bảy tám tuổi dung mạo tuấn mỹ, khí chất trác tuyệt áo gấm thiếu niên, cũng đúng là vương phủ thế tử xong nhan khang.

Một tôi tớ dốt quá mã, còn có hai cái tôi tớ tiếp nhận theo hộ vệ trong tay con mồi, thực sự phong phú.

Xong nhan khang bỗng nhiên từ ái mã yên ngựa thượng hệ một cái túi lấy ra đồ vật tới, nguyên lai là chỉ sống con thỏ, màu lông thuần trắng đảo có vài phần đáng yêu. Hắn cũng không thèm nhìn tới phía sau những cái đó hung mãnh dã thú con mồi, chỉ hưng phấn mà dẫn theo con thỏ hướng mẫu phi chỗ ở đi.

Qua tráng lệ huy hoàng phủ đệ, thấy được một chỗ mộc mạc ngõa xá xong nhan khang mới dừng lại, nói thật, hắn một chút cũng không rõ mẫu phi vì cái gì khăng khăng muốn ở tại như vậy cũ nát địa phương, hắn hỏi qua, nhưng mỗi lần vừa hỏi đầu sẽ chọc đến mẫu phi thương tâm, xong nhan khang đơn giản cũng không hề hỏi.

Hắn còn không có vào nhà đi đã bị tỳ nữ cấp cản lại, nghe được ôn nhu nói "Tiểu vương gia, Vương phi hôm nay đi ra ngoài."

"Mẫu thân đi ra ngoài?" Xong nhan khang mặt lộ vẻ nghi hoặc, cũng kỳ quái ngày thường liền phòng nhỏ cũng không muốn đi ra ngoài mẫu thân hôm nay cư nhiên ra vương phủ, hơn nữa biết rõ chính mình hôm nay liền trở về cũng không đợi chờ hắn, thật sự không giống mẫu thân ngày thường sẽ làm sự.

Tỳ nữ có ánh mắt mà giải thích nói, "Vương phi tối hôm qua làm giấc mộng, sáng sớm lên liền nói muốn đi ngoài thành chùa lễ tạ thần, Vương gia đã biết liền phái một đội hộ vệ hộ tống Vương phi."

Mẫu phi thường nằm mơ sự, xong nhan khang là biết đến, bất quá nàng cũng không nói cho hắn làm cái gì mộng. Nếu mẫu phi không ở, xong nhan khang cũng cảm thấy đần độn vô vị, đem trong tay con thỏ tùy tay ném cho đi theo tôi tớ.

Tôi tớ trong tay phụng con thỏ, có chút nịnh nọt hỏi, "Tiểu vương gia, này con thỏ làm sao bây giờ?"

Xong nhan khang biểu tình lãnh đạm, "Còn có thể làm sao bây giờ, thiêu làm thịt ăn."

"Nhưng, chính là, này không phải ngài cấp Vương phi chuẩn bị lễ vật sao?" Tôi tớ nuốt nuốt nước miếng nói.

Xong nhan khang tuấn mi một chọn, "Này con thỏ không hai ngày liền nửa chết nửa sống, chẳng lẽ người muốn ta mẫu phi nhìn nó thương tâm rơi lệ không thành."

Tôi tớ bị lời này sợ tới mức một cái run run, vội vàng quỳ xuống nói, "Tiểu nhân không dám."

"Mau đi ném trong phòng bếp làm." Xong nhan khang ngại hắn chướng mắt, phất phất tay liền đuổi rồi.

Bên này, chùa một gian trong thiện phòng, thân khoác màu trắng áo choàng, dài quá một trương phù dung mặt đẹp nữ tử lúc này buồn vui đan xen, "Cô nương nói chính là thật sự?"

Diệp Lê mỉm cười nói, "Đương nhiên là thật, người trượng phu dương quyết tâm còn sống, hơn nữa ít ngày nữa các người liền sẽ gặp nhau."

Nữ tử không phải người khác, đúng là xong nhan khang mẹ đẻ, hiện giờ Kim Quốc Lục vương gia Hoàn Nhan Hằng Liệt Vương phi bao tích

nhược, nhưng rất ít có người biết nàng phía trước còn có một vị trượng phu, Tống Quốc trung liệt lúc sau dương quyết tâm, cũng là xong nhan khang thân sinh phụ thân. Lúc trước nàng cùng trượng phu ly tán, lẻ loi hiu quạnh, không chỗ dung thân, đành phải đáp ứng r ỡ làm xong nhan h ồng liệt Vương phi, đi vào Kim Quốc đã có mười tám năm.

Hiện giờ chợt nghe dương quyết tâm còn ở nhân thế, không lâu là có thể cùng nàng phu thê đoàn tụ, bao tích nhược không cấm hỉ cực mà khóc.

Diệp Lê khẽ cười nói, "Ta cũng không không ràng buộc cấp cho người khác đ ồ vật, một vật đổi một vật mới công đạo."

Bao tích nhược lược có ch ần chờ, "Cô nương là muốn cái gì?"

Diệp Lê ánh mắt dừng ở nàng tú búi tóc thượng phượng đầu thoa, hơi hơi mỉm cười, "Ta li ền phải cái này."

Bao tích nhược nghe vậy li ền nh ỏ xuống phượng đầu thoa cho Diệp Lê, hoàn toàn không ngờ khởi đây là Hoàn Nhan H ồng Liệt vì nàng tìm thấy trân phẩm, càng là cười nàng vì Vương phi lễ vật, nàng chỉ lòng tràn đ ầy vui mừng chờ đợi Diệp Lê theo như lời cùng dương quyết tâm gặp lại ngày.

Diệp Lê muốn đương nhiên còn không chỉ này đó, nàng còn làm bao tích nhược mang nàng h ỡ vương phủ ở tạm một đoạn nhật tử, thẳng đến dương quyết tâm đã đến.

"Nếu là không đợi người nhìn thấy dương quyết tâm, người làm sao biết ta nói chính là thật là giả?" Diệp Lê như vậy nói.

Bao tích nhược nhu nhu thi lễ nói, "Diệp cô nương đ ầu không phải là thường nhân, ta lại như thế nào hoài nghi?"

Vì thế theo lời mang Diệp Lê h ồi vương phủ, an bài ở tại phòng nhỏ tới gần một chỗ vương phủ sân, bao tích nhược nhưng không muốn chậm trễ vị này có thể nói ra nàng trượng phu dương quyết tâm sinh tử Diệp cô nương.

Đối Vương phi ra cửa một chuyến, mang theo cái tuổi trẻ cô nương trở về Hoàn Nhan H ồng Liệt một câu cũng chưa nói, chỉ cần là Vương phi làm sự, hấn không một không thuận theo ngôn làm theo. Chỉ là mang theo cá nhân trở về mà thôi, vương phủ còn không đến mức nuôi sống không được một người.

Nhưng thật ra tiêu vương gia xong nhan khang tưởng càng nhiều, hoài nghi vị này chỉ lộ ra dòng họ Diệp cô nương là cố ý leo lên hấn mẫu thân, có đi đâu đó, nhưng hấn đi hỏi hấn mẫu thân như thế nào cùng vị này Diệp cô nương quen biết, hấn mẫu thân liền lệ ý doanh doanh mà nhìn hấn, dạy hấn không hảo hỏi lại đi xuống.

Nhưng từ hấn mẫu thân mang Diệp cô nương h ồi phủ sau, cũng không hề cả ngày ngốc tại trong phòng xuất thân, buồn bực không vui, ngược lại trên mặt nhiều vài phần tươi cười, người cũng tinh thần rất nhiều, hấn phụ vương cũng bởi vậy so ngày xưa dài ở trong phủ thời gian dài rất nhiều, mặc dù mẫu phi như cũ đối hấn thái độ nhàn nhạt, chịu thấy hấn thời gian cũng ít.

Niệm cập này, xong nhan khang cũng không hề rối rắm với vị kia Diệp cô nương lai lịch, rốt cuộc bởi vì nàng làm chính mình mẫu thân vui vẻ rất nhiều, chỉ bằng điểm này, vương phủ núi vàng núi bạc đâu có thể đưa cho nàng, chỉ là lưu nàng ở tạm một đoạn thời gian thì đã sao.

Xong nhan khang mới vừa nghỉ ngơi thử vị này Diệp cô nương lai lịch tâm tư, lại không thành tưởng không mấy ngày liền gặp.

"Tiểu vương gia?" Diệp Lê lời nói đuôi ngữ điệu hơi hơi nhẹ nhàng, mang theo một tia không dễ nắm lấy ý vị.

Xong nhan khang trong mắt hiện lên một tia kinh diễm sau, thực mau lại thu lên, phía trước chỉ là nghe nói vị này họ Diệp cô nương, hôm nay vừa thấy, lại cảm thấy tuyệt phi người bình thường, thậm chí so với hần vị kia Toàn Chân thất tử chi nhất khâu chỗ phi công phụ còn muốn cao thâm khó đoán chút.

Bởi vì trù tính nghiệp lớn, vương phủ những năm gần đây nuôi dưỡng kết giao không ít giang hồ hiệp khách, võ lâm cao thủ, chớ nói bọn họ không thể cùng khâu chỗ cơ so sánh với, nhưng tuyệt đối so với không thượng vị này tuổi còn trẻ Diệp cô nương.

Nàng không chỉ có thần bí, hơn nữa có một loại không thể nói tới nguy hiểm cảm.

Xong nhan khang tưởng hần phụ vương nhất định không có gặp qua vị này Diệp cô nương, bằng không không có khả năng nguyện ý đem nàng lưu tại mẫu phi bên người, quá nguy hiểm. Cũng liền mẫu phi như vậy đơn thuần người sẽ cảm thấy nàng là người tốt đi.

"Người đến tột cùng là người nào?"

Xong nhan khang rất cuộc tuổi trẻ, cũng không có chịu quá quá nhiều suy sụp, mới có thể trực tiếp hỏi ra như vậy vấn đề, hoặc là hần tự cao đây là ở vương phủ, mà hần là vương phủ thế tử.

Diệp Lê nhấp môi cười, đối hần nói, "Ta là cái người làm ăn, cũng có thể tránh sinh tử họa phúc."

"Này hai dạng khác biệt có cái gì quan hệ?" Xong nhan khang nhíu nhíu mày.

Nhưng nghe Diệp Lê tiếp tục nói, "Này quan hệ nhưng lớn, người có sớm tối họa phúc, giống như tri ầu khởi tri ầu lạc, người đánh cá có thể mượn trong đó thời cơ quắc lợi, mà ta làm chính là người mua bán, li ền giống như....."

Nàng mỉm cười ánh mắt dừng ở xong nhan khang trên người, "Có lẽ người hôm nay tiên y nộ mã, khí phách hăng hái, ngày mai li ền lang bạc kỳ h ồ, thân bất do kỷ."

Diệp Lê vừa dứt lời, li ền có đi theo xong nhan khang bên người tôi tới ra tới chỉ trích nói, "Nhà ta tiêu vương gia chính là đường đường Kim Quốc thế tử, sao tha cho người ác ý nguy ền rủa?"

Xong nhan khang giương lên tay, ngừng tôi tới nói, chỉ là sắc mặt có chút khó coi, nếu không phải cố kỵ Diệp Lê thân phận không rõ cùng với hấn mẫu thân đối nàng để ý, xong nhan khang đã sớm không khách khí.

Hấn miễn cưỡng xả ra điểm tươi cười, "Diệp cô nương nói, ta nhớ kỹ, cáo từ."

Diệp Lê không có cản hấn, từ hấn rời đi.

Màn đêm buông xuống, mọi âm thanh đều tịch, mà một vị khách không mời mà đến lại ti ền nhập Diệp Lê cư trú sân, lặng yên không một tiếng động mà không có làm bất luận cái gì vương phủ tôi tới phát hiện.

Dưới ánh trăng có thể thấy được kia không tầm thường chi khách cả người ngăm đen phi ầu tán phát, như là vị bà diên người.

Trong thời gian ngắn kia hắc ảnh duỗi tay thăm hướng giường màn, này sắc bén mạnh tuyệt phi vương phủ những cái đó giang h ồ hiệp khách có thể so, nhưng mà còn chưa chờ nàng đụng tới kia đại thanh rèm trướng, đã bị

hung hăng động đất đẩy ra tới, đánh vào trên bàn, còn đánh nghiêng mặt trên chén trà ấm trà.

Nhưng kỳ quái chính là, nơi này phát ra lớn như vậy động tĩnh, bên ngoài như cũ không có một tia tiếng vang, dường như căn bản không có người ở.

Kia phi đầu tán phát phụ nhân không rảnh bận tâm này phân kỳ quái, nàng chỉ kinh hãi với đối phương võ công thế nhưng như thế lợi hại, chỉ sợ đầu không thua với nàng vị kia sư phụ.

Giường màn người vươn vén lên màn, nhàn nhạt nói, "Mai Siêu Phong?"

Bị nói ra thân phận phụ nhân không chút kinh hoảng, cũng tự biết Diệp Lê muốn sát nàng quả thực dễ như trở bàn tay, liề không hề phản kháng, nàng oán hận nói, "Đáng tiếc ta trừ xong nhan khang kia tiểu tử nói, cho rằng ngươi là tới tìm ta trả thù."

Mai Siêu Phong nhiều năm trước phản ra sư môn, lại vì tu luyện võ công ở trên giang hồ lưu lại ác danh, kết giao không ít kẻ thù. Sau trốn vào Triệu Vương phủ, mượn xong nhan khang trợ giúp chữa thương luyện võ, còn truyền thụ hấn võ công. Bất quá đôi thầy trò này tề hơn phân nửa là lẫn nhau lợi dụng tâm tư, cũng không nhiều ít tình cảm, bằng không xong nhan khang cũng sẽ không đem nàng lừa tới thử Diệp Lê.

Diệp Lê mỉm cười nói, "Hấn nhưng thật ra thông minh." Là cái không tề linh hấn, bằng không cũng sẽ không bị Bát Hào Dương phô coi trọng.

Mai Siêu Phong cười lạnh nói, "Đáng tiếc tâm tư bất chính, lại là Kim Quốc thế tử, ngày sau cũng không là lương thiện hạng người." Còn tuổi nhỏ liề hiểu được đối hấn vị kia Toàn Chân Giáo sư phụ bằng mặt không

bằng lòng, hướng nàng học những cái đó hại người võ công. Mai Siêu Phong biết chính mình táng mạng dẫn đo tại đây vị Diệp cô nương trong tay, trong lòng đối kia xong nhan khang lại tức lại hận.

Diệp Lê nghe vậy cũng là cười mà không nói, nàng không ở chẳng nàng khách nhân là tốt là xấu, nàng chỉ cần quan tâm linh hồn của hắn hay không có thể có lợi.

Giường màn lộ ra bóng người như ẩn như hiện, chỉ nói một câu, "Người đi đi."

Mai Siêu Phong trên mặt lại kinh lại nghi, "Người liền như vậy buông tha ta lão bà tử?"

"Ta trước kia thời điểm tính tình không được tốt, gặp được người cũng liền giết, cũng may ta hiện tại tính tình bình thản rất nhiều, cũng lười đến lại động thủ, người rời đi đi."

Mai Siêu Phong được cơ hội tự nhiên tốc tốc rời đi sân, sẽ không cấp Diệp Lê đối ý cơ hội.

Diệp Lê cười khẽ một tiếng, Mai Siêu Phong? Đáng tiếc không phải hiệu cần đồ khách nhân.

Chương 105

Diệp Lê cũng không có đem Mai Siêu Phong đem tập một chuyện để ở trong lòng, vận mệnh rắc rối phức tạp, vui buồn tan hợp lại há là nhân lực dễ dàng như vậy thay đổi, mà nàng cần phải làm là nhìn xem hiệu cần đồ có thể từ giữa thu lợi nhiều ít mà thôi.

Phải biết rằng bao tích nhược đến bây giờ cũng không có nghĩ tới cùng nàng nghĩ xong nhan khang nói lên hắn cha ruột một chuyện, nàng chỉ

một mặt mà đắm chìm sắp tới đem đoàn tụ vui mừng trung, nào còn sẽ để ý nhiều như vậy. Nói nàng đơn thuần cũng hảo, nói nàng tàn nhẫn cũng thế, ai làm kiếp này Dương Khang là nàng nhi tử đầu, thượng một thế hệ người ân oán, là phúc hay họa đầu chỉ có thể chịu trách nhiệm.

Cho nên đương Dương Khang bên ngoài tham gia luận võ chiêu thân, trêu chọc đến hấn kết nghĩa huynh trưởng Quách Tĩnh, hấn thân sinh phụ thân dương quyết tâm, cùng với dương quyết tâm dưỡng nữ Mục Niệm Từ khi cũng liền không kỳ quái.

Nên tới tổng hội tới, hưởng chi này vẫn là bao tích nhược tâm tâm niệm niệm sở chờ đợi đầu, mặc dù gặp nhau ngày đó là mệnh tang là lúc cũng không để bụng.

Vương gia mang binh đi trước cứu trở về bị ' kẻ xấu ' cướp đi Vương phi cùng thế tử, không có chủ tử vương phủ cũng khó tránh khỏi hỗn loạn, Diệp Lê rời đi cũng không có người phát hiện.

Hoàn Nhan Hồng Liệt nhiều năm qua si tâm một mảnh, lại bị bao tích nhược cô phụ, tình nguyện cùng dương quyết tâm cùng chịu chết cũng không muốn lại hễ vương phủ, cũng quái không được người khác, là hấn lúc trước cưỡng cầu, cho nên này nhiều năm khổ sở cũng là nên chịu. Nhân quả báo ứng, thường thường không ở kiếp sau, mà là kiếp này.

Diệp Lê chỉ biết, nàng khách nhân xuất hiện.

Nàng đi vào đã rời xa trung đầu một chỗ vùng ngoại ô cũ nát khách sạn, nhìn đến tiều tụy nghèo túng, đã nhiễm tang thương đầu xem trọng hễ dòng họ Dương Khang ở uống rượu khi, cũng liền không kỳ quái.

"Người còn nhớ rõ ta nói?"

"Là người?"

Dương Khang mắt say lơ đờ mông lung gian thấy được Diệp Lê, không cầm thất thủ đánh nghiêng trên bàn b ầu rượu, nhưng h ắn cũng h ần nhiên không thèm để ý, "Người tới này làm cái gì? Chẳng lẽ là tới xem ta ch ề cười."

Từ h ắn thân thế đại bạch, cha mẹ song vong sau, li ền một đường lưu vong, h ắn từ nhỏ khéo phú quý trong vương phủ, nào từng chịu quá như vậy nghiêng ngửa chi khổ, càng làm h ắn phần uất chính là khâu chổ cơ những người đó, buộc chính mình cùng Quách Tĩnh kết nghĩa, luận võ, nhận tở quy tông, nào từng hỏi qua h ắn cảm thụ. Dương Khang vẫn luôn là cái kiệt ngạo kiêu căng người, nhưng không nghĩ giống Quách Tĩnh cái kia ngây ngốc tiêu tử, chịu một đ ám không thân không thích miệng đ ầy nhân nghĩa đạo đức người không chế sai sử.

Đáng tiếc h ắn võ công li ền Quách Tĩnh đ ầu so ra kém, lại ly vương phủ, hiện tại cũng chỉ có thể nghĩ cùng Mục Niệm Từ h ồi ngư gia thôn đi một bước tính một bước.

Dương Khang say khướt mà tự mình an ủi nói.

Lại thấy Diệp Lê chậm rãi đi tới, ng ồi ở cái bàn bên cạnh, duỗi tay ở trước mặt h ắn giương lên, Dương Khang men say li ền hoàn toàn biến mất.

"Chính là thanh tỉnh?"

Còn chưa chờ Dương Khang trả lời, Diệp Lê li ền lo chính mình nói, "Ta đi qua rất nhiều địa phương, cũng cùng rất nhiều người đã làm sinh ý, vô luận là tám ngày phú quý, tuyệt thế võ công, vô thượng địa vị, khỏe mạnh thân thể, ta đ ều thỏa mãn bọn họ nguyện vọng, đương nhiên bọn họ trả giá đại giới cũng không nhỏ. Như vậy, người đâu?"

Diệp Lê con người nhìn chăm chú hẳn, thanh âm ôn hòa địa đạo "Người muốn ta đâu có thể cho người."

Dương Khang thanh âm có chút khô khốc, "Cái gì đâu có thể? Vì cái gì giúp ta?"

"Không phải giúp, là giao dịch." Diệp Lê mỉm cười nói.

"Người chính là nghĩ kỹ rồi?"

Diệp Lê nhìn do dự không chừng Dương Khang, trong lòng hiểu rõ, liền lấy ra một trương Bát Hào Đương phô danh thiếp đặt lên bàn, "Chờ người nghĩ kỹ rồi, tùy thời có thể tới tìm ta."

Ở Diệp Lê đi rồi, Dương Khang vẫn hăm ở mâu thuẫn trung, tám ngày phú quý, tuyệt thế võ công, vô thượng địa vị, này thật sự là một cái khó có thể cự tuyệt dụ hoặc, nhưng hẳn đáp ứng rồi niệm từ, cùng nàng hỡi ngư gia thôn an táng cha mẹ tro cốt, sau đó quá bình tĩnh sinh hoạt.

"Khang ca." Mục Niệm Từ tìm được khách sạn tới, "Người như thế nào tại đây uống rượu đâu?"

"Không có gì." Dương Khang nhìn đến Mục Niệm Từ trên mặt không giả bộ lo lắng, tưởng lời nói cũng đều nuốt đi xuống, ít nhất, còn có một cái chịu đối hẳn thiệt tình người.

Đáng tiếc đối hẳn thiệt tình người lại chưa chắc có thể lý giải hẳn cảm thụ, không quá mấy ngày, hai người liền 'khắc khẫu' lên, nói khắc khẫu cũng không đúng, Mục Niệm Từ như vậy ôn nhu nữ hài tử như thế nào nguyện ý cùng nàng tình lang sinh khí.

"Khâu đạo trưởng bọn họ đều là vì người hảo, người cũng đừng cùng bọn họ trí khí."

"Người biết cái gì? Kháng kim, khôi phục Đại Tống, bọn họ có hay không lý giải quá ta tình cảnh." Dương Khang mắt lộ ra tức giận nói.

"Chính là người là Tống người a? Nghĩa phụ lại là Đại Tống trung liệt lúc sau." Mục Niệm Từ đối Dương Khang nói cảm thấy khó hiểu, ở nàng xem ra này vốn chính là theo lý thường hần là sự tình.

Nhìn ôn nhu khuyên hần Mục Niệm Từ, Dương Khang trong lòng nổi lên lạnh lẽo, kim nhân, Tống người, hần kẹt tại đây trong đó thật đúng là buồn cười, vì cái gì tự hần vừa sinh ra liền không nói cho hần hần là cái Tống người, mà làm hần qua mười tám năm kim nhân sinh hoạt lại đến giả bộ một bộ hiên ngang lẫm liệt nhân nghĩa đạo đức sắc mặt nói cho hần chân tướng.

Hiện giờ còn làm hần một cái bị kim nhân nuôi lớn hài tử đi phản quá mức tới tấn công đại kim, này lại là cái gì đạo lý?

Dương Khang bất tri bất giác khoe miệng toát ra một tia cười lạnh, trong lòng nghĩ lại nhớ tới Bát Hào Dương phu còn có hần kia dưỡng phụ Hoàn Nhan Hồng Liệt lên cho hần truy vấn tin, so với thần bí khó lường hiệu quả đột tới, dưỡng phụ Hoàn Nhan Hồng Liệt hiển nhiên càng đáng giá tín nhiệm một ít, đương nhiên, cũng không hoàn toàn có thể tín nhiệm.

Nhìn thấy hần bộ dáng này Mục Niệm Từ có chút tâm sinh bất an, như vậy Dương Khang đối nàng tới nói, thật sự quá mức xa lạ.

Mục Niệm Từ mím môi, ánh mắt vẫn luôn nhìn chăm chú Dương Khang, "Khang ca, người làm sao vậy?"

Bị nàng như vậy một tá đoạn, Dương Khang trong lòng có chút không kiên nhẫn, nhưng lại cũng học xong ở nàng trước mặt che dấu, "Ta không

có việc gì, người không cần lo lắng, ta sẽ nghe người lời nói cùng sự phụ sự bá bọn họ xin lỗi."

"Vậy là tốt rồi."

Nghe vậy Mục Niệm Từ nắm tâm lập tức liền thả xuống dưới, trên mặt cũng tự nhiên lộ ra tươi cười.

Sau khi trở về Dương Khang quả nhiên y Mục Niệm Từ lời nói, hướng khâu chỗ cơ đấm người nhận lỗi, khâu chỗ cơ ở thật mạnh rắn dạy hẳn một hồi sau cũng liền đi qua, Mục Niệm Từ thấy thế trong lòng vui mừng, lại không có nhìn đến Dương Khang cúi đầu khi trong mắt ẩn nhẫn.

Cho nên cũng liền không có người đoán trước đến Dương Khang thiết kế hạ độc cùng với Hoàn Nhan Hồng Liệt mang binh đánh bất ngờ.

Trở về thế tử thân phận Dương Khang cũng không có nhiều ít vui mừng, có chút đồ vật một khi rách nát, lại như thế nào bỏ cũng vô pháp trở lại nguyên lai dáng vẻ kia. Hắn đái ở trong phòng, trong tay thưởng thức màu đen danh thiếp, tối tăm đôi mắt hơi hơi chớp động.

Ngay sau đó, hắn liền thấy xa xa mà đến đỉnh đầu giống như quỷ mị nâng huyết hồng cổ kiệu.

"Hoan nghênh đi vào Bát Hào Dương phủ." Đã thay đổi một thân giả dạng Diệp Lê xoay người, mỉm cười nhìn về phía tiến vào hiệu cần đồ Dương Khang.

--

Diệp Lê dùng lúc trước từ bao tích nhược kia được đến phượng đầu thoa trao đổi tới rồi Dương Khang thân tình.

Chỉ vì Hoàn Nhan Hông Liệt thâm ái bao tích nhược, kia phượng đầu thoa với hấn mà nói ý nghĩa phi thường, mà một lần nữa dâng lên mẫu thân di vật Dương Khang thế tất sẽ càng đến hấn tín nhiệm. Dương Khang nhìn không thấu nhân tâm, cho nên hấn vô pháp chân chính tin tưởng Hoàn Nhan Hông Liệt, mặc dù đó là hấn kính yêu mười tám năm phụ thân.

Dương quyết tâm chết, mối thù giết cha giống như một đạo hoành ở bọn họ chỉ gian hùng câu, liên tính Dương Khang chính hấn cũng không để ý, một cái không hề cảm tình không có tận quá nửa điếm phụ thân trách nhiệm dương quyết tâm ở trong lòng hấn so ra kém dưỡng phụ Hoàn Nhan Hông Liệt. Nhưng Hoàn Nhan Hông Liệt sẽ không thêm để ý sao?

Hoàn Nhan Hông Liệt yêu hấn chỉ là đối hấn mẫu thân yêu ai yêu cả đường đi, nhưng hấn mẫu thân đã chết, Hoàn Nhan Hông Liệt đối hấn cảm tình hay không còn có trước kia như vậy thâm hậu, Dương Khang không dám đánh cược, bởi vì hấn thua không nổi, hấn cái gì đều không có, có chỉ còn lại có một cái mệnh.

Mà Diệp Lê nhìn ra được tới Dương Khang đối Bát Hào Dương phò căn thận cùng với thật căn thận, đương nàng đưa ra hấn còn có thể muốn càng nhiều, tỷ như võ công linh tinh khi, một là ở trong mắt hấn, so với võ công hiển nhiên vẫn là quyên thế càng vì quan trọng, nhị là lần này cần chính là thân tình, hấn không dám suy đoán lần sau giao dịch hiệu cần đồ sẽ muốn cái gì.

Tuy rằng bị cự tuyệt, nhưng Diệp Lê cũng không lo lắng, bởi vì nàng thấy được Dương Khang trong mắt không cam lòng với yên lặng cũng không muốn chịu người không chế đã tâm, còn có vô pháp chống cự vận mệnh.

Hấn sớm muộn gì sẽ lại đến, mặc kệ kết quả như thế nào, hấn đầu sẽ tới.

Diệp Lê đi tới một chỗ rừng rậm, rừng cây rậm rạp không thấy nhập khẩu, nàng ý niệm vừa động, liền xuyên qua từ năm hình kỳ môn bố trí núi rừng cùng vũng bùn, đi vào trung tâm phòng nhỏ. Nàng cũng không có đi vào, mà là ở ngoài cửa than thanh nói, "Người tại đây khổ tính nhiều năm lại là hà tất? Không bằng cùng ta làm bút giao dịch, ta có thể làm người hiện tại liền nhìn đến hắn."

Thanh âm không lớn, lại có thể rõ ràng mà truyền tới trong phòng khổ tư người trong tai.

Diệp Lê vừa dứt lời, trong phòng người vọt ra, hơn nữa công phu không yếu, một lộ diện vẫn là vị đầu bạc giai nhân.

"Người nói chính là thật sự?" Đầu bạc giai nhân tên là Lưu anh, càng nhiều nhân xưng hô nàng vì anh cô, nàng từng là đại lý trong hoàng cung phi tử, lại cùng Toàn Chân Giáo lão ngoan đờng Châu Bá Thông có tư tình, sau lại Châu Bá Thông 'nhận sai' rời đi, mà nàng lại sinh hạ một cái hài tử, bị người đánh lén hại, đoạn hoàng gia không muốn cứu giúp, hài tử sau khi chết nàng liền tóc đen đầu bạc, một lòng báo thù. Nhưng biết được Châu Bá Thông bị nhốt Đào Hoa Đảo, vì thế tại đây khổ tư ngũ hành kỳ môn, cửu cung bát quái chi thuật, đã là nhiều năm.

Diệp Lê nhìn nàng đôi mắt, "Ta muốn người quăng đời còn lại thọ mệnh đổi lấy hắn một mắt, người có bằng lòng hay không?"

Nàng đang nói ra lời này khi đã đoán trước tới rồi anh cô trả lời, nàng sẽ đồng ý, này bút sinh ý thoát nhìn không có lời, nhưng anh cô người này vì tình sở khổ, vì thấy Châu Bá Thông một mắt, thân ở khổ hải giữa nhiều năm, như thế nào không muốn bỏ được này kẻ hèn thọ mệnh.

Anh cô quả nhiên đáp ứng r ồi, hơn nữa ngoan ngoãn phục tùng mà ký kết khế ước.

"Ta đây liền mang người đi gặp h ắn." Diệp Lê mỉm cười nói.

Bất quá một niệm, hai người đã đi tới Đào Hoa Đảo thượng, liền ở Châu Bá Thông bị nguy huyết động cửa.

"H ắn liền bên trong."

Kỳ thật không cần Diệp Lê nói, anh cô đã kích động mà xông vào trong động. Diệp Lê nhẹ nhàng cười, ở chỗ này chủ nhân tới phía trước liền rời đi Đào Hoa Đảo.

Chương 106

Huyết động trung, mười mấy năm qua lại lần nữa gặp nhau hai người r ồi lại là một khác phiên quang cảnh.

Châu Bá Thông thấy anh cô, xoay người liền chạy, nhưng này ở huyết động, h ắn có thể chạy đến nào đi. Anh cô thấy h ắn muốn chạy, khoe mắt đầu đã ươn ướt, vội vàng nói,

"Người, người không cần trốn ta, người nghe ta trò chuyện, liền nói mấy câu."

Lời này lộ ra thống khổ làm người nghe xong vô cùng chua xót, anh cô thấy h ắn câu đầu tiên nói không phải chỉ trích h ắn bạc tình, mà là đơn giản cầu xin h ắn không cần lại trốn tránh nàng. Ái một người, có khi cũng có thể thấp đến bụi bậm.

Châu Bá Thông nghe trong lòng cũng khó chịu, nhưng h ắn vẫn cứ không quay đầu lại xem nàng, bởi vì không thể, lúc trước sự, là bọn họ hai

người sai, hẳn không thể lại thực xin lỗi đoạn hoàng gia.

Anh cô thấy hẳn đưa lưng về phía chính mình không dám quay đầu lại, nước mắt lập tức cùng chặt đứt tuyến hạt châu, hạ xuống, lại cường cười,

"Người không muốn xem ta, cũng không quan hệ. Ta chỉ nghĩ nói cho người, ta, ta cho người sinh đứa con trai."

Những lời này như sét đánh giữa trời quang chấn đến lão ngoan đờng Châu Bá Thông không được, hẳn cũng đã quên vừa rồi suy nghĩ, vội vàng xoay người lại, lại cấp lại nhảy mà kéo lại anh cô, "Ta có nhi tử lập."

Anh cô cầm hẳn tay, si ngốc mà nhìn đầu bạc đờng nhan Châu Bá Thông, cười nói "Đúng vậy."

Anh cô cho rằng chính mình nhìn thấy Châu Bá Thông, sẽ một cỗ não đem chính mình nhiều năm như vậy tới bị phần khổ sở phun cái sạch sẽ, nói cho hẳn bọn họ hài tử chết nhiều thảm, đoạn hoàng gia lại là nhiều tàn nhẫn tâm không muốn cứu giúp.

Nhưng thật thấy, anh cô lại nói không ra, nàng nhìn nàng tưởng niệm người, như thế nào cũng xem bất tận, đáng tiếc lưu thời gian quá ngắn.

Nhìn đến anh cô tình ý miên man ánh mắt, Châu Bá Thông vốn dĩ lại muốn chạy trốn tránh, nhưng vẫn là mềm lòng xuống dưới,

"Vậy người cùng ta nói nói hài tử thế nào?"

Anh cô muốn há miệng nói chuyện, lại phát hiện chính mình thời gian giống như đã tới rồi, Châu Bá Thông cũng phát hiện anh cô đột nhiên hư nhược rồi xuống dưới, lập tức liền luống cuống,

"Người, người làm sao vậy?"

Anh cô bắt lấy Châu Bá Thông tay biến khăn chút, nàng giật giật môi, miễn cưỡng nói, "Hài tử đã chết..... Hiện tại, ta cũng phải đi b ồi chúng ta nhi tử."

Dùng hết sở hữu sức lực nói xong câu đó sau, anh cô li ền ở Châu Bá Thông trong lòng ngực tắt thở.

Bất quá, nói vậy nàng là cao hứng đi, ít nhất chết ở tưởng niệm người trong lòng ngực.

Diệp Lê rời đi Đào Hoa Đảo sau, lại v ề tới rừng rậm, nàng tưởng có lẽ sẽ có hai vị khách nhân tới.

Thiên đã đen, bên ngoài mây đen đầy trời, che khuất ngôi sao cùng ánh trăng.

Mà Diệp Lê chờ đợi người cũng rất cuộc tới r ồi, Quách Tĩnh còn có hấn trong lòng ngực trọng thương Hoàng Dung. Ở rừng rậm trung đi r ồi một h ồi lâu, bỗng nhiên nhìn đến rừng rậm trung có một người tuổi trẻ cô nương, Quách Tĩnh tính tình thuần thiện, ôm Hoàng Dung hi ền lành hỏi, "Cô nương, người biết nơi này nào có đại phu sao?"

Diệp Lê con người sâu thẳm mà nhìn hấn nói, "Nơi này li ền người đầu không có, từ đâu ra đại phu?"

"Cô nương người còn không phải là người sao?" Quách Tĩnh theo bản năng địa đạo. Chỉ nghe Diệp Lê lại cười, "Người nhưng thật ra cái tiêu tử ngọc." Cái gì đầu tin.

Hoàng Dung đề đề Quách Tĩnh cánh tay, thấp giọng nói, "Tĩnh ca ca, giống như không thích hợp." Nàng không giống Quách Tĩnh như vậy ngọc,

cảm thấy ai đâu là người tốt, nguyệt hắc phong cao, lại xuất hiện tại đây rừng rậm trung tuyệt đối không phải cái gì người thường.

Còn chưa chờ Hoàng Dung nói nữa, liền nghe Diệp Lê thanh âm vang lên, "Ta có thể cứu nàng."

"Người có thể cứu Dung nhi?" Quách Tĩnh vui mừng quá đỗi, Hoàng Dung bị kia Cừu Thiên Nhận một chưởng, bị thương quá nặng, nếu không có còn có hãn nội lực chống đỡ, chỉ sợ đã không hảo.

Diệp Lê khẽ cười nói, "Ta đương nhiên có thể, bất quá một vật đổi một vật, ta cứu người Dung nhi, người cũng đến cho ta một thứ mới được."

Chỉ nghe Quách Tĩnh không cần nghĩ ngợi địa đạo, "Cô nương muốn cái gì, ta đâu nguyện ý cấp."

Hoàng Dung lòng tràn đầy cảm động, đối đưa ra này yêu cầu Diệp Lê lại là đề phòng tâm đột nhiên tăng lên.

Diệp Lê cũng không để ý tới Hoàng Dung trong lòng đối nàng suy đoán, đối Quách Tĩnh nói, "Ta đây muốn người mệnh đâu?"

"Ta cho người." Quách Tĩnh nói năng có khí phách đạ đạo,

"Không được." Hoàng Dung sắc mặt ửng đỏ, tức là bị Quách Tĩnh nhiệt thành sở cảm động, cũng là đối hắn không chút nghĩ ngợi phải trả lời mà tức giận, hắn mệnh sao lại có thể tùy tùy tiện tiện mà cho đi ra ngoài.

Hoàng Dung tức giận đến thương lại tăng thêm vài phần, Quách Tĩnh thấy lại cấp lại hoảng, chỉ nghe Hoàng Dung kiên trì nói, "Người nếu là dám đáp ứng nàng, ta hiện tại liền tự sát, ta mới không cần dùng người mệnh đổi lấy ta mệnh."

"Dung nhi....." Quách Tĩnh cũng cấp không biết nên thế nào mới hảo.

Hoàng Dung lại biết Quách Tĩnh tính tình bất quá, bướng bỉnh lại dễ dàng mềm lòng, cho nên chỉ cần nàng nói lời này, Quách Tĩnh là tuyệt không dám đáp ứng.

Mà Diệp Lê ngẩng đầu nhìn nhìn sắc trời, "Xem ra hôm nay này bút sinh ý là làm không được."

Sau đó nhìn về phía bọn họ, cười nói, "Chúng ta có duyên gặp lại."

Một trận gió thổi qua, chờ Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung lại mở mắt ra khi, đã không thấy kia thân bí nữ tử.

Quách Tĩnh nhìn về phía trong lòng ngực Hoàng Dung, ngờ ngác nói, "Dung nhi, hiện tại làm sao bây giờ?"

Hoàng Dung miễn cưỡng cười nói, "Xe đến trước núi ắt có đường, nhất định sẽ tìm được biện pháp." Nàng nghĩ lại tưởng tượng, lại nói, "Nàng nói

nơi này không có người, nhưng nàng xuất hiện tại đây đã nói lên nơi này vẫn là có đã từng có người ở, chúng ta đi vào trước tránh tránh."

Quách Tĩnh tự nhiên tất cả đều y nàng lời nói.

Dương Khang một lần nữa trở lại Hoàn Nhan H ồng Liệt bên người sau, nhiều lần du tẩu với người Hán cập kim nhân thân phận chi gian, ngắn ngủn thời gian hần đã thay đổi rất nhiều, không chỉ có dã tâm trở nên cực đại, hơn nữa tàn nhẫn độc ác cập quỷ kế đa đoan.

Diệp Lê có gặp qua hần, đó là ở Thái H ồ, hần lúc ấy mới vừa giết đoạn thiên đức, cũng chính là tạo thành năm đó hần cha mẹ ly tán ngu gia thôn thảm án đầu sỏ gây tội. Mặc dù biết đoạn thiên đức là ở Hoàn Nhan H ồng Liệt hối lộ hạ làm ác sự, nhưng Dương Khang như cũ không chút do dự tàn nhẫn giết hần, cũng mặc kệ có thể hay không bởi vậy khiến cho Hoàn Nhan H ồng Liệt khúc mắc.

"Có hay không nghĩ tới trở lại trước kia sinh hoạt?" Diệp Lê đối Dương Khang nói, "Yêu thương người song thân, cao quý thân phận, mọi người cực kỳ hâm mộ hết thảy."

Dương Khang cười lạnh liên tục, "Kia đầu là giả dối, thế tử thân phận, cha mẹ, sư phụ này đó đầu là giả."

Cơ h ồ tất cả mọi người biết chân tướng, duy độc gạt hần một người.

Diệp Lê nói cho hần "Trên đời này không có gì là chân thật."

"Người như vậy người thông minh, hần là hiểu được vì chính mình lưu đi đầu đường lui."

"Đường lui? Cái gì mới là đường lui?" Dương Khang trong lòng cũng có nghi hoặc, vì cái gì đến bây giờ, tất cả mọi người nói hấn sai, bao gồm Mục Niệm Từ, Quách Tĩnh. Mọi quốc cầu vinh, tham luyện phú quý, hấn có nghĩ tới cuộc sống an ổn, chính là ai lại từng đã cho hấn, mà hấn muốn quy ền thế, thế nhưng cũng không chiếm được.

"Cầu đầu chưa chắc một hai phải là chính mình trên người đầu vật, có lẽ người có thể tìm được nguyên ý vì người cầu đầu người."

Diệp Lê lưu lại này một câu sau, liền rời đi.

Dương Khang suy tư những lời này, lại nội tâm hờ hững nói, trên đời này sao có thể còn sẽ có nguyên ý vì hấn cầu đầu người.

Dương Khang, đã hoàn toàn không cứu, lại liền nữa tiến vào Bát Hào Đương phồ, cũng chỉ là sớm muộn gì sự.

Diệp Lê nói qua nàng cùng Quách Tĩnh Hoàng Dung sẽ tái kiến, như vậy liền nhất định sẽ có tái kiến thời điểm, mà liền này, chính là Thành Cát Tư Hấn dùng hấn mẫu thân Lý bình tánh mạng áp chế Quách Tĩnh vì hấn hiệu lực thời điểm.

Quách Tĩnh là cái hiếu tử, lại là cái lòng mang đại nghĩa người, lập tức lâm vào lưỡng nan.

Diệp Lê nói nàng có thể đem Lý bình cứu ra, nhưng muốn một thứ. Đó chính là Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung một cái hài tử.

Nghe vậy Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung đầu là kinh ngạc không thôi, mà Diệp Lê như cũ thầu thái tự nhiên địa đầu, "Các người vầu sau sẽ có một

tra hai gái, mà ta muốn trong đó một cái hài tử, đổi lấy mẫu thân người mệnh."

Hoàng Dung thoáng hảo hiểm, nàng tâm tư nhạy bén, hơn nữa sớm đã với Quách Tĩnh liên hệ tâm ý, ngày sau kết làm vợ chồng dựng dục con cái cũng không kỳ quái.

Nàng chỉ nói, "Chúng ta nguyện ý."

"Dung nhi." Quách Tĩnh trong lòng chấn động, hẳn không nghĩ tới Dung nhi như thế quả quyết, rốt cuộc đó là bọn họ cốt nhục, Dung nhi vì cứu mẫu thân có thể ngoan hạ tâm tới đã là cực không dễ dàng.

Hoàng Dung lại là đối hắn cười nói, "Tĩnh ca ca, tương lai sự thượng không thể biết, nhưng mẫu thân người mệnh ở sớm tối lại là hiện tại sự, chúng ta sống ở đương kim, hà tất muốn đi suy xét tương lai sự, có lẽ chúng ta ngày mai liền đã chết đâu?"

Hoàng Dung vẫn là khuyên phục Quách Tĩnh, đừng ý lấy đứa bé đầu tiên cùng Diệp Lê giao dịch.

Diệp Lê không có làm cho bọn họ thất vọng, ký kết khế ước sau, Quách Tĩnh mẫu thân Lý bình liền về tới bọn họ bên người. Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung ước định hảo không đem chuyện này nói cho Lý bình miễn cho nàng áy náy tự trách.

Kỳ thật Lý bình mặc dù sống sót, thọ mệnh cũng không dài, mà đứa bé kia phải có giá trị nhiều, nhưng tựa như Hoàng Dung nói, về sau việc còn thượng không thể biết, chi bằng nắm chắc hiện tại, quý trọng bên người người.

Dương Khang cuối cùng vẫn là thất bại, mặc dù hắn lên làm Kim Quốc thế tử lại như thế nào, phương bắc Mông Cổ quật khởi cũng liền ý nghĩa

Kim Quốc suy sụp, kết quả là vẫn là cái gì đầu không có, còn phải bị Âu Dương phong đuổi giết.

Dương Khang xin giúp đỡ Bát Hào Dương phủ, lần này Diệp Lê muốn chính là hấn sau khi chết linh hồn, hồn báo cũng là phong phú, Dương Khang sẽ một lần nữa có được một cái tránh đi phân tranh thân phận, không cần lo lắng mưu hoa cũng sẽ hưởng thụ vinh hoa phú quý, bình an vô ưu.

Rời xa hết thấy Dương Khang nhìn không tới Hoàn Nhan Hồng Liệt hướng Âu Dương phong quỳ xuống, chỉ cần hấn không cần sát ' Dương Khang '. Hấn cũng nhìn không tới Mục Niệm Từ ôm hấn thi thể khóc rống nói nàng đã mang thai sự.

Dù sao hấn sớm đã không tin trên đời này còn sẽ có thiết tình đối người của hấn.

Hoàn thành nhiệm vụ Diệp Lê thực mau trở về nàng thế giới, ở Bát Hào Dương phủ kiểm kê lần này thu hoạch cần đồ vật. Hắc ảnh đã rất ít lại đến hiệu cần đồ, thượng một lần xuất hiện đại khái vẫn là ở hai ba năm trước đi, Diệp Lê sẽ định kỳ ở sổ sách thượng ghi nhớ giao dịch cần đồ vật, lần này cũng không ngoại lệ.

Mà sổ sách trừ bỏ Diệp Lê, sẽ tự có người xem qua, hắc ảnh cũng liên sẽ biết được. Hắc ảnh đối cần đồ vật vừa lòng trình độ, Diệp Lê cũng hoàn toàn không để ý, nhưng là dù sao nàng chức trách đã là kết thúc.

Nói thực ra, Diệp Lê đối hiệu cần đồ công trạng không phải thực để bụng, trừ phi là hiệu cần đồ lựa chọn khách nhân cùng nhiệm vụ, bằng không phần lớn nàng đầu không chút để ý, bởi vì đối nàng mà nói, đơn

giản hơn nữa phiên toái, bằng không, nàng cũng sẽ không riêng ở thế tục thành lập giống Ngân Hoàng như vậy công ty. Chỉ dựa vào Ngân Hoàng tiến cử hiệu cầnn đầosinh ý, liềnn đầude bỏ khuyết số sách công trạng.

Bất quá lại nói tiếp, những cái đó không như thế nào bị nàng đầubụng sinh ý giống như gầnnhất cũng bị người nhà họ Bạch đoạt không ít.

Cứ việc làm bí ẩn, nhưng Diệp Lê nếu muốn biết, tổng hội biết. Tính, nhật tử còn trường, Bát Hào Đương phồ cũng cũng không thiếu khách nhân.

Chỉ cầnn người còn có dục vọng, chỉ cầnn nhân loại còn chưa hủy diệt, Bát Hào Đương phồ liềnn sẽ vẫn luôn khai đi xuống.

Chương 107

Đương cuối cùng một cái âm phù rơi xuống sau, giữa sân nhảy xong vũ thân sĩ thực nữ nhóm đầudừng lại báo lấy tán thưởng vỗ tay, cảm tạ vị này đến từ Đông Phương mê người tiểu thư mang đến tuyệt đẹp một khúc.

Lần này Diệp Lê thân phận là một vị thanh niên dương cầnn gia, vì trận này yến hội đàn tấu mở màn khúc.

Diệp Lê từ dương cầnn trước ưu nhã mà đứng dậy, đối bên người người hầnlấy một cái lễ phép tính mỉm cười, sau đó rời đi từ một vị khác hưng phấn được yêu thích có chút hầnnng tuổi trẻ nam tử tiếp nhận nàng vị trí, nàng nhưng không tính toán vẫn luôn đầnn đi xuống.

Đi đến yến hội trong một góc, Diệp Lê tiếp nhận nhân viên tạp vụ champagne, đương nàng uống xong đi thời điểm champagne lại tự động đầnn thành không có một tia hương vị thủy, nàng cũng không uống rượu, mặc dù là vì hoàn thành nhiệm vụ.

Nàng hiện tại li ền ở một con thuyền mộng ảo chi trên thuyền, đỉnh cấp du thuyền hoa lệ đầu hàng. Mặt ngoài xem này bất quá là một h ồi lại t ần thường bất quá người giàu có ngọc trong vàng son thịnh yển, nhưng hai ngày sau sắp đụng phải băng sơn thay đổi hết thủy.

Nàng lưu ý trong sân chuyện trò vui vẻ mọi người, ai sẽ nghĩ đến tai họa ngập đầu giây lát tức đến.

Diệp Lê ở pho hoa văn vải bố trắng bàn dài thượng buồng xuống chén rượu, nàng chỉ cần biết rằng ai sẽ trở thành Bát Hào Đương pho chân chính khách nhân là đủ rồi.

Ở Diệp Lê trong tay có một trương danh sách, mặt trên tên không nhiều lắm, hơn nữa đầu tại đây tao xa hoa du thuyền phía trên.

Cái thứ nhất tên là tạp người · Hawke lợi.

Tạp người · Hawke lợi là cái cái dạng gì người, Diệp Lê ánh mắt đầu tiên nhìn đến đương nhiên không phải hấn anh tuấn ung dung bên ngoài, lệnh người cực kỳ hâm mộ xuất thân, hay là là hấn cùng hấn vị hôn thê cảm tình không hợp sự thật.

Mà là bản chất, nhà tư bản bản chất, theo đuổi tiền tài tối thượng. Như đại đa số nước Mỹ thương nhân, thu ần túy nhà tư bản, loại người này sẽ không cự tuyệt Bát Hào Đương pho.

Chính như một câu nói qua, tư bản nếu có 50% lợi nhuận, nó li ền sẽ bí quá hoá li ền; nếu có trăm phần trăm lợi nhuận, nó li ền dám giẫm đạp nhân gian hết thủy pháp luật; nếu có 300% lợi nhuận, nó li ền dám phạm phải bất luận cái gì hành vi phạm tội, thậm chí bị treo cổ.

Vô luận đặt ở cái nào thế giới, những lời này đều thực thích hợp.

Huống chi, hẳn có thể từ Bát Hào Dương phò được đến chính là không ngừng 300% lợi nhuận.

Tạp người · Hawke lợi c ãn đ ò tình yêu, hướng hiệu c ãn đ ò đ òi lấy đại lượng này tao được xưng v ãnh không chìm chìm tàu thủy chủ nhân bạch tinh công ty cổ phiếu, trời biết, theo The Titanic xuất phát, bạch tinh công ty cổ phiếu tại ngoại giới đã tới r ấ cái dạng gì giá trên trời, so với tùy thời có khả năng bị giảm giá trị ti ền mặt, tạp người · Hawke lợi biết rõ bạch tinh công ty quan trọng c ò đ òng thân phận cấp chính mình cùng với chính mình gia tộc mang đến tiện lợi cùng vinh quang.

Đến nỗi tình yêu, hẳn vị hôn thê la ti như cũ sẽ là Hawke lợi gia tộc tương lai phu nhân, mặc dù không có tình yêu, la ti như cũ là thuộc v ề hẳn, tạp người phi thường tự tin, hẳn cũng xá không dưới nàng mỹ mạo cùng với quý tộc thân phận.

Diệp Lê thưởng thức như vậy dứt khoát không hối hận người, đ òng dạng nàng cũng tin tưởng, hiệu c ãn đ ò cùng Cal Hockley còn có tiếp tục hợp tác đi xuống cơ hội. Đương nhiên cuối cùng một câu tạp người là sẽ không biết, bởi vì quá làm người sợ hãi.

Chỉ sợ mặc dù là c ãn đ ò quá một lần khách nhân, cũng sẽ không hy vọng chính mình có lại lần nữa c ãn đ ò khả năng.

Tiếp theo mất đi sẽ là cái gì? Không người nào biết.

Ở yến hội hơi chút an tĩnh một chỗ, Diệp Lê còn gặp một đôi ăn mặc bất phàm lão phu phụ, đầu tóc hoa râm tươi cười hòa ái lão giả chủ động cùng Diệp Lê chào hỏi, "Ta cùng ta thê tử đầu thực thích Diệp tiểu thư dương c ãn khúc, đáng tiếc chỉ có một đầu."

Lấy bọn họ thân phận, vốn không nên cùng Diệp Lê như vậy ' bình phàm ' thanh niên dương c ầm gia chủ động nói chuyện, thái độ còn như thế ôn hòa. Strauss vợ ch ồng, nước Mỹ mai tây bách hóa người sáng lập chi nhất, cũng là thế giới đệ nhị phú.

Kéo cánh tay hấn đ ồng dạng đ ầu tóc hoa râm phu nhân cũng mỉm cười hướng Diệp Lê gật gật đ ầu, có thể nghe hiểu nhân tâm thanh Diệp Lê đương nhiên biết chân chính thích người là vị này lão phu nhân, mà trương phu của nàng là vì làm nàng cao hứng mới lại đây cùng Diệp Lê chào hỏi.

Strauss tiên sinh lại nói, "Lại quá mấy tháng, là ta thái thái sinh nhật, ta hy vọng đến lúc đó có thể mời Diệp tiểu thư vì ta thái thái đàn một khúc."

Diệp Lê mỉm cười nói, "Không thắng vinh hạnh."

Hai vợ ch ồng nhìn nhau liếc mắt một cái, mang theo n ồng đậm ôn nhu, cáo biệt Diệp Lê sau tương giai rời đi.

Như vậy thâm hậu cảm tình sẽ không không lệnh người hâm mộ, mà Diệp Lê chỉ biết, hai vị này tên cũng ở danh sách phía trên.

Sáng sớm, to rộng boong tàu, mang theo từng trận gió biển, một mảnh biển xanh trời xanh trung phá lệ thấy được cấp tốc truy ền xa du thuy ền, còn có ở tàu thủy phía trước nhảy lên cá heo biển đàn, Jack ôm du thuy ền mũi nhọn cột bu ồm buông ra cười to, hấn có kim sắc tóc ngắn, màu lam đôi mắt, mê người b ềngoài, hơn nữa vận khí thực hảo, quán bar một h ồi đánh bạc làm hấn thẳng tới bước lên này tao mộng ảo du thuy ền vé tàu.

Hơn nữa gặp làm hấn tâm động nữ tử, hấn không biết nàng gọi là gì, chỉ nhớ rõ nàng màu đỏ đ ầu tóc, trắng nõn khuôn mặt, màu xanh lục ren váy dài.

Một đóa lệnh người mê muội anh luân hoa h ồng.

Hắn bạn tốt nửa nói giỡn nửa là khuyên bảo địa đạo, vị kia quý tộc tiểu thư cùng bọn họ không phải một cái thế giới người, hắn liên tiếp g ần cơ hội đều sẽ không có, mặc dù bọn họ ở cùng tao tàu thủy thượng.

Jack không có bởi vậy ủ rũ, hắn có thường nhân khó có thể tưởng tượng lạc quan tâm thái, tin tưởng hết thủy khả năng.

Cho nên đương Diệp Lê tìm được hắn khi, hắn lập tức liền tiếp nhận rồi, cũng cười hỏi: "Người là thiên sứ sao?"

Diệp Lê lắc lắc đầu, mỉm cười nói "Ta không phải."

"Vậy người có thể làm ta cùng nàng có tương ngộ cơ hội sao?" Jack trên mặt như cũ mang theo sáng lạn mê người tươi cười, cơ hồ muốn huyễn hoa người khác đôi mắt.

Diệp Lê nói, "Đương nhiên có thể. Nhưng chúng ta muốn người một thứ làm trao đổi."

"Cái gì?" Mặc dù nghe được như vậy yêu cầu, Jack như cũ hưng phấn mà đầy cõi lòng tò mò địa đạo.

"Người hội họa tài hoa."

Lấy tài hoa đổi lấy một đoạn tình cờ gặp gỡ, Jack cư nhiên không có tưởng bao lâu liền đáp ứng rồi.

Jack chưa bao giờ nghĩ tới này đoạn tình cờ gặp gỡ hay không sẽ có một cái viên mãn kết cục, hắn là cái họa gia, có một viên nghệ thuật gia tâm, xem qua thế gian khó khăn buồn vui, cho nên hắn biết, kết cục có lẽ sẽ không như vậy tẫn như người ý, nhưng này ngăn cản không được hắn thiêu thân lao đầu vào lửa tâm, theo đuổi hắn muốn, hắn hiện tại tưởng có được.

Bát Hào Dương phô cũng thực hiện hấn nguyện vọng, hấn ở vào lúc ban đêm liền gặp hấn vừa gặp đã thương la ti, cứ việc cái này tương ngộ cũng không tốt đẹp.

Hấn làm h ồi anh hùng, Jack thậm chí có chút may mắn, nếu hấn không có được đến lần này cơ hội, la ti có phải hay không thật sự liền tự sát, hấn không muốn nhìn đến hấn ái mộ nữ hài, như vậy mỹ lệ một cái sinh mệnh như vậy điều tàn.

Mà kế tiếp cùng la ti tiếp xúc, làm Jack lần lượt có mang kinh hỉ, la ti mời, còn có cùng hấn ở tam đẳng khoang cùng múa, cùng hấn giao lưu, nghe hấn kể ra hấn chuyện xưa.

Jack cảm thấy hấn bị nữ thần may mắn thăm, ban cho hấn một đoạn như mộng đẹp tình yêu.

Tạp người ở c ần đ ộtình yêu lúc sau, liền không có giống phía trước như vậy để ý la ti, chú ý nàng thời khắc hành động, hấn càng để ý chính là mỗi ngày sáng sớm điện báo phát tới nói cho hấn bạch tinh công ty trưởng cao giá cổ phiếu, cùng với cùng các nơi phú hào thương nhân đàm luận sinh ý hợp tác tư bản.

Như vậy lãnh đạm tạp người ở làm la ti được đến tự do không gian ở ngoài, đối hấn cũng càng thêm không thích, la ti không cấm tự giễu, nàng ở tạp người trong lòng có lẽ chỉ là một cái cung người thưởng thức bình hoa.

Jack xuất hiện làm nàng một lần nữa bốc cháy lên nhiệt tình, nguyên lai nàng nhân sinh còn có thể có một loại khác quá pháp.

Tạp người liền tính lại không thêm để ý, thời gian lâu rồi hấn cũng sẽ biết, ở biết được la ti ở cùng một cái hạ đẳng người tiếp xúc khi, nảy lên trong lòng không phải ghen ghét, mà là cảm thấy thanh danh có tổn hại

phần nộ, la ti là hấn vị hôn thê, hấn thậm chí đã phát ra 500 trương thiệp mời cấp quen biết nhân vật nổi tiếng phú hào, buổi hôn lễ này tuyệt không có thể như vậy hủy bỏ.

Vì thế hấn làm bảo tiêu đem la ti trông giữ ở trong phòng, thẳng đến du thuyên cập bờ, la ti đâu không cần tái xuất hiện trước mặt người khác.

Jack không chỉ có vận khí tốt, hơn nữa thông minh, hấn dùng một ít kế dẫn dắt rời đi bảo tiêu, mang theo la ti rời đi phòng.

Nùng tình mật ý là lúc, la ti hy vọng Jack cho hấn họa một bộ họa, thậm chí bỏ đi quần áo, nhưng đối với vẽ tranh sơn dầu, Jack lại như thế nào cũng không động đây bút, cầm bút vẽ đâu, tuấn tú lông mày nhăn lại.

La ti khoác kiện áo khoác, ôm lấy hấn ôn nhu an ủi nói, "Lần này họa không được, chúng ta lần sau lại họa."

Jack chỉ là có lệ mà ân ân hai tiếng, hấn trong lòng rõ ràng, chính mình rốt cuộc không động đây bút vẽ, nhưng hấn cũng không hối hận, họa không được họa, hấn còn có thể đi đương thủy thủ, đương lưu lạc ca sĩ, hấn còn có thể làm mặt khác hấn muốn làm sự tình.

Nhưng một đoạn khắc cốt minh tâm tình yêu lại là khả ngộ bất khả cầu.

Nhưng mà cự luân đụng phải băng sơn kia một khắc, sở hữu hết thảy đều đột nhiên im bật.

Boong tàu người trên nhóm ở sinh với chết chi gian giây giụa, cự luân đang không ngừng ngấm trâm. Phần nộ với hoảng sợ đan chéo ở bên nhau, gào rống, khóc nức nở, cầu xin, cầu nguyện, mọi người không thể tin được chính mình bị thượng đế sở vứt bỏ.

Diệp Lê tản bộ đi ở hỗn loạn trung, không ai có thể nhìn đến nàng, cũng không ai có thể chạm vào nàng, nàng cũng không sẽ cứu bọn họ. Nếu nàng có đờng tình tâm, như vậy đã sớm ở đảm nhiệm Bát Hào Đương phô lão bản này mấy chục năm, bị áy náy bất lực mà bao phủ.

Sinh tử có mệnh, tử vong cũng không phải hết thảy ngưng hẳn, chỉ là lại một lần nữa bắt đầu mà thôi.

Mạt diệt ái cùng hận, bi cùng hoan, lại lần nữa luân hồi trọng sinh.

Kỳ thật cũng có ngoại lệ, Cal Hockley là một cái, Strauss vợ chồng cũng là một cái.

Cal Hockley là cái bình tĩnh thương nhân, ở gặp được nguy cơ khi đệ nhất khắc hẳn liên tìm thượng Bát Hào Đương phô, Diệp Lê nói cho hẳn, hẳn muốn trả giá chính là 47 tuổi sau gặp gỡ.

Tạp người chỉ có thể an ủi chính mình, mặc dù 47 tuổi lúc sau làm không được sinh ý, dựa vào Hawke lợi gánh nặng gia đình tích tài phú, hẳn như cũ có thể hưởng thụ sinh hoạt, tổng hảo quá hiện giờ sinh tử tẫn vong, vô pháp bảo đảm có thể sống sót hảo.

Hẳn không biết chính là hẳn vốn dĩ vận mệnh cũng có thể an toàn tới bờ đối diện, đương nhiên Diệp Lê cũng sẽ không nói cho hẳn.

Lấy gặp gỡ đổi một cái bảo đảm không phải càng tốt.

Strauss vợ chồng không có thượng cứu sống thuyề, cũng cự tuyệt Diệp Lê trợ giúp, bọn họ không muốn lấy linh hồn đổi lấy đã không nhiều lắm sinh mệnh. Tử vong đối với bọn họ tới nói cũng không đáng sợ, chỉ là hơi chút trước tiên một ít. Bọn họ cho nhau ôm nằm ở phòng trên giường, chờ đợi tử vong.

Đối với khách nhân quyết định, Diệp Lê ôm lấy tôn kính, tuy rằng nàng cũng không lý giải như vậy á.

Mà Jack cùng la ti cứ việc tuổi trẻ, nhưng tình yêu lại như cũ sáng lạn. Đủ để cho Jack vì này trả giá sinh mệnh.

Phía sau đó là tử vong, nhưng hắn nói cho la ti, "Nữ thần may mắn ban cho ta một đoạn tình yêu, mặc dù không có ban cho ta thiên trường địa cửu, nhưng ta như cũ thực thỏa mãn."

May mắn còn tồn tại la ti đối hắn á đó là lấy nữ chi danh, quan ta chi họ, sẽ giống hắn hy vọng như vậy sống sót.

Nhiệm vụ hoàn thành.

Tác giả có lời muốn nói: (cảm giác này thiên không viết hảo, xem điện ảnh thời điểm nước mắt băng a)

Không tồn tại phiên ngoại đương The Titanic rất cuộc thất hành kia một khắc, tầng mây xuất hiện bạch sắc quang mang, ẩn ở quang mang còn có trắng tinh cánh, ở quang mang hạ, sóng biển dần dần bình tĩnh, hơn nữa phảng phất có ý thức mà nâng lên The Titanic, màu lam bọt sóng cuốn lên rơi xuống ở trong biển hành khách, đưa bọn họ đưa lên boong tàu, cự luân dòng nước giống như thần tích chủ động lui ly, trở lại biển rộng.

Không trung hoàn toàn trong, mà biển rộng như cũ ở đối xử tử tế này tao cự luân, như chính mình hài tử che chở.

Mọi người hoan hô, thượng đế mang đến thần tích,

Mà ở boong tàu thượng đế dạng nhìn chăm chú vào này hết thấy Diệp Lê, khóe miệng trừu trừu.

Chương 108

Vệ thi ầu sáng sớm liền thu thập hảo hành lý, đến đại học công trường khâu tập hợp, hẳn nơi xã đoàn tổ chức một cái lên núi thám hiểm hoạt động. Hẳn tới còn không tính sớm, mặt khác mấy cái xã đoàn thành viên đều tới rồi.

Xã trưởng quý trường trước gương mặt tươi cười cùng hẳn chào hỏi, "Ta còn tưởng rằng người không tới đâu, vệ thi ầu."

Vệ thi ầu gật gật đầu, xem như đáp lại, không có nói thêm nữa lời nói. Quý trường cũng không để bụng, hẳn sớm thói quen vệ thi ầu không thích nói chuyện tính tình, người không xấu, ngoài lạnh trong nóng hình. Hơn nữa nếu không phải đánh vệ thi ầu cũng tới tham gia lần này hoạt động danh hào, lần này hoạt động còn chưa nhất định có thể tụ đến tề, không thấy vệ thi ầu gần nhất, đoàn đội nữ hài đôi mắt đều sáng sao, mặt khác một ít nam sinh nhưng thật ra cái mũi hừ hừ.

Nghĩ vậy, quý trường cũng nhin không được cảm khái, thật đúng là người so người sẽ tức chết a, hẳn tự nhận lớn lên cũng là cao lớn anh tuấn, nhưng cùng vệ thi ầu vị này danh dương A đại nội ngoại giáo thảo một so, kia quả thực chính là bị so đến bần.

Vệ thi ầu một chút cũng không có để ý người khác đều chú đến hẳn trên người ánh mắt, hẳn kia phó người sống chớ gần lạnh nhạt thái độ đem những cái đó hoa si nữ sinh cự chi ngàn dặm ở ngoài.

Cùng quý trường tưởng bất đồng chính là, vệ thi ầu tuy rằng không thích náo nhiệt hoạt động, nhưng hẳn lại không tính toán cự tuyệt lên núi thám hiểm, hẳn vốn dĩ chính là thích loại này hoạt động, bằng không lúc trước cũng sẽ không chủ động gia nhập cái này xã đoàn.

Đám người vừa đến tễ sau, hẳn liền cùng xã đoàn người cùng nhau lên xe, ngồi ở ghế phụ chỗ, cái này làm cho mất rất tốt cơ hội mấy nữ sinh nhìn không được đấm ngực khấu đầu, bởi vì bên cạnh chỉ có một lái xe vị trí, là quý trùng.

Vệ thiêu đem đầu thiên hướng ngoài cửa sổ, nhìn bay vút mà qua cảnh sắc.

Mà tễ ngồi ở sau xe tòa hai nữ sinh nhìn hẳn sườn mặt, không cấm đoán mặt, vệ thiêu thật là đẹp mắt. Nhưng tinh tế tưởng tượng không khỏi có chút xấu hổ buồn bực, các nàng mấy cái ở trường học cái nào không phải chịu người truy phủng, có tài có mạo, cố tình vệ thiêu liền cũng không thèm nhìn tới các nàng liếc mắt một cái.

Muốn nhứt chí tâm tư ở lại nhìn đến vệ thiêu mặt sau lập tức liền nghỉ ngơi, có lẽ có thể thành đầu, hơn nữa người cạnh tranh còn không ít, hôm nay cùng nhìn bích các hoài tâm tư nói.

Các nàng sẽ không biết vệ thiêu căn bản không không nghĩ tới tình yêu loại đồ vật này, cũng không nghĩ tới muốn tìm được một cái nắm tay cả đời người, đã từng phát sinh ở hẳn cha mẹ kia đồng lứa bi kịch làm hẳn đối tình yêu thật sâu tuyệt vọng, đồng thời cũng lạnh nhạt mà cự tuyệt hết thảy ấm áp.

Ở cô nhi viện thời điểm, hẳn sẽ biết một đạo lý, sẽ không có người vô duyên vô cớ đối với người hảo.

Những cái đó nữ hài đối hẳn hảo, nói thích hẳn, chỉ là muốn từ hẳn nơi này được đến ái mà thôi.

Bỗng nhiên một chiếc màu đỏ xe thể thao từ bên cạnh siêu qua đi, mà làm vệ thiêu khiếp sợ chính là ngồi ở trong xe tuổi trẻ nữ nhân, nàng sườn

mặt cùng mười mấy năm trước hẳn từng nhìn thấy quá một người giống nhau như đúc.

Vệ thi ầu sẽ không nhớ l ần, huống chi năm đó sự mỗi một màn đ ầu giống như dấu vết thật sâu khắc vào hẳn trong đ ầu.

Vệ thi ầu v ỗ v ỗ quý trường bả vai, ngữ khí có chút cấp chước địa đạo, "Quý trường, đ ổi theo chiếc xe kia."

Quý trường rất ít nghe đ ược vệ thi ầu từng có như vậy trọng ngữ khí, cũng không hỏi, lập tức d ẫm chân ga đ ổi theo.

Trong xe mặt khác mấy cái đ ồng học cũng là đ ối vệ thi ầu phản ứng thực kinh ngạc, "Phát sinh chuyện gì?"

Vệ thi ầu không nói gì, đ ôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm phía trước màu đ ỏ xe thể thao. Đáng tiếc xe không cho lực, đ ổi không kịp nhân gia xe thể thao, đ ối phương tựa hồ cũng chú ý tới có xe ở cùng, lập tức li ền ném ra bọn họ.

Có một cái đ ồng học đ ường khi còn nói ra kia màu đ ỏ xe thể thao xe hình, là hạn lượng bản siêu xe. Một cái khác ghen ghét vệ thi ầu như vậy chịu nữ sinh truy phủng nam sinh từ quang châm chọc mỉa mai nói, "Vệ thi ầu người sao có thể sẽ nhận thức khai loại này siêu xe người?"

Vệ thi ầu xuất thân cô nhi viện sự không khó hỏi thăm, mà có đ ược như vậy siêu xe người hiển nhiên cùng bọn họ không phải một cái thế giới người.

Từ quang không chờ đ ến vệ thi ầu ra khứ, li ền có người ra tới bên vực kẻ yếu, "Từ quang, người lời này là có ý tứ gì a?" Nói chuyện chính là tô mẫn, "Đừng bắt người tiểu nhân tâm tư đi ác ý phỏng đoán người khác."

Tô mẫn giương nanh múa vuốt mà cùng chỉ mèo hoang đường như, còn hung tợn mà nhìn chăm chăm từ quang, chói lọi chính là nếu là hắn còn dám nhiều lời, nàng liền xé hắn. Từ quang cũng chỉ háo ngậm miệng, thản nhiên chỉ có đàn bà cùng tiểu nhân là khó ở chung vậy.

Đề tài đương sự vệ thiều nhưng thật ra hoàn toàn không để ý mặt sau tranh đấu, ở quý trường thiện ý hỏi một tiếng "Không có việc gì đi." Sau lúc lắc đầu, lại liền nữa lâm vào trầm mặc.

Trải qua ba cái giờ xe trình, đoàn người cuối cùng tới rồi đặt trước tốt dưới chân núi khách sạn, cũng thấy được ngừng ở khách sạn cửa màu đỏ xe thể thao.

Quý trường tâm tình rất tốt mà vỗ vỗ vệ thiều bả vai, "Người vận khí thật đúng là không tồi, xe chủ nhân cùng chúng ta cùng cái mục đích địa, hỏi một chút khách sạn lão bản sẽ biết."

Nhưng vệ thiều tựa hồ cũng không có cao hứng cỡ nào, ít nhất không có biểu lộ ở trên mặt.

Tiến khách sạn sau, quý trường cùng lão bản đánh sẽ giao tế, cần tam trương phòng tạp trở về, hắn cùng vệ thiều một gian, từ quang cùng đường khi một gian, tô mẫn cùng ninh bích một gian. Còn cùng vệ thiều nói kia chiếc màu đỏ xe thể thao chủ nhân sự, "Lão bản nói, kia xe chủ là cái tuổi trẻ nữ hài, hai mươi mấy tuổi, đem xe ngừng ở nơi này, liền lên núi đi."

Vệ thiều tuấn mi nhíu lại, không biết suy nghĩ cái gì.

Tô mẫn tròn mắt xoay chuyển, sau đó tiến đến vệ thiều trước mặt, thanh âm phá lệ đi êm mỹ, "Vệ thiều, ta đồ vật hảo trọng, người giúp ta lấy một ít đưa đến trong phòng đi được không?"

Nghe thấy lời này ninh bích nhấp nháy môi, sắc mặt có điểm khó coi.

Nhưng vệ thi ầu nghe cũng không nghe nàng lời nói, túm trên vai hành lý bao, từ quý trường trong tay trừu một trương bọn họ phòng phòng tạp, xoay người lên lầu đi.

Lưu lại tô mẫn tức giận đến thẳng dặm chân, bên cạnh từ quang còn nói, "Tô mẫn, nếu không ta giúp người lấy đi."

Tô mẫn trừng mắt nhìn hấn liếc mắt một cái, "Ai cần người lo." Sau đó cùng ninh bích hợp lực cùng nhau đem hành lý lấy lên r ầu.

Vệ thi ầu vào phòng sau, đem hành lý đặt ở trên bàn, hấn không có vội vã nằm trên giường đi nghỉ ngơi, mà là đem cửa sổ mở ra, bên ngoài sương mù mông lung, như là muốn trời mưa. Vệ thi ầu không cấm lại nghĩ tới vội vàng một mặt nhìn thấy cái kia tuổi trẻ nữ nhân, nếu cùng hấn ở mẫu thân lễ tang thượng nhìn thấy chính là cùng cá nhân, sẽ có người mười mấy năm dung mạo đều không có biến hóa sao.

Trên núi một gian cổ xưa chùa, nhàn nhạt thuốc lá mờ mịt, Diệp Lê mỉm cười nhìn chăm chú vào trước mặt cổ đ ồng đại Phật, lại không có giống mặt khác sẽ đến tín đ ồ giống nhau lễ bái lễ Phật. Bên cạnh đứng một cái g ậy yếu tiêu sa di nhìn như vậy đặc biệt khách hành hương, không cấm có chút sợ hãi.

Ở nàng trước mặt, li ền phật tượng tựa hồ cũng âm đạm r ầu một tầng.

"Diệp thí chủ, người đã đến r ầu." Một cái cao g ậy trung niên tăng nhân vội vàng đi ra, đối Diệp Lê được r ầu cái tạo thành chữ thập lễ nói.

Diệp Lê nghiêng đầu, nhìn về phía hấn mỉm cười nói, "Ta chỉ là lo lắng tịnh ngộ pháp sư người sẽ do dự không chừng, sai mất này bút giao dịch mà thôi."

Tịnh ngộ trên mặt cười nhạt, hấn đích xác đối c ần đ ờ sư phụ viên tịch trước lưu lại kinh Phật tới đ ổi lấy thế tục ti ền tài có chút không đành lòng, chậm chạp chưa hạ quyết định, không nghĩ tới Bát Hào Đương ph ờ lão bản cư nhiên tự mình tới tìm h ắn.

"Hiện tại tín đ ờ ít d ần, tín ngưỡng không thu ần, giống như vậy sơn gian vô danh tiểu chùa muốn dựa hương khói tới duy trì sinh kế chỉ sợ cũng thực gian nan đi, càng không c ần rút ra hạ truy ền thừa."

Diệp Lê nhẹ nhàng bâng quơ lời nói làm tịnh ngộ sắc mặt trắng lại bạch, cuối cùng cắn chặt răng, nói: "Diệp thí chủ, mời theo ta tới."

G ậy yếu tiểu sa di không nghe hiểu Diệp Lê cùng sư phụ đang nói chút cái gì, nhưng tựa h ờ là sư phụ làm một cái thực gian nan quyết định.

Diệp Lê theo tịnh ngộ bước chân đi vào sơn chùa sau, lại xuyên qua một mảnh núi rừng, đi vào một chỗ bích bên h ờ, bích bên h ờ thượng lập một khối dày nặng tấm bia đá, tịnh ngộ quyết tâm, tay đào khai tấm bia đá bên bùn đất, đem tấm bia đá đẩy ngã ở một khác bên, lộ ra một cái hộp sắt.

Tịnh ngộ đem hộp sắt đem ra, dùng tùy thân mang theo chìa khóa mở ra hộp sắt khóa, bên trong phóng một quyển dày nặng kinh Phật, đặc biệt đặc biệt chính là, kinh Phật thượng tự đ ầu là dùng máu tươi viết xuống.

Đây là tịnh ngộ sư phụ ở ba mươi năm trước viết xuống kinh Phật, làm tịnh ngộ cùng mặt khác mấy cái đệ tử chôn ở này bích bên h ờ, dùng tấm bia đá ngăn chặn, cũng trịnh trọng nói, không thể thực hiện ra, không thể tổn hại. Tịnh ngộ không nghĩ tới, h ắn cư nhiên sẽ có vi phạm sư phụ di nguyện một ngày.

Chính là này cũng không có cách nào, tự trụ trì sư phụ đi r ồi, các sư huynh đệ một đám đ ều đi r ồi, chỉ để lại h ắn cùng thu dưỡng cô nhi tâm

minh thủ này khô chùa. Hấn thật sự không muốn làm này gian chùa miếu đi hướng xuống dốc, không người hỏi thăm.

Bát Hào Dương phô ra giá thực phong phú, cũng đủ hấn lo liệu chùa miếu sinh kế, quá thượng mấy đời, nếu trụ trì sư phụ ở thiên có linh, hấn là cũng sẽ tha thứ hấn đi.

Diệp Lê đang xem đến kinh Phật sau, hơi hơi mỉm cười.

Ở Bát Hào Dương phô giao dịch, Diệp Lê từ đầu đến cuối không có động quá kia bồn kinh Phật, chỉ có ở tịnh ngộ ký xuống khế ước bị nàng phất tay đưa về chùa miếu sau, mới c ần lấy kia phân kinh Phật.

Thời đại này cuối cùng một vị đắc đạo cao tăng thân thủ sao chép huyết kinh Phật a. Trấn áp tà ám, gột rửa linh hồn. Đối Bát Hào Dương phô lão bản Diệp Lê tới nói, cũng có nhất định khắc chế tác dụng. Nhưng mà hiện tại, nó thuộc về Bát Hào Dương phô.

Bát Hào Dương phô đối loại này linh tính chi vật từ trước đến nay ham thích, ra giá cũng là rất cao.

Đến nỗi chôn ở bích bên hồ kinh Phật sau khi biến mất, sẽ phát sinh chuyện gì li ền không phải Diệp Lê sẽ để ý.

Diệp Lê rời đi Bát Hào Dương phô, lại lần nữa xuất hiện ở chùa miếu trung, nhìn từ bi vì hoài phật tượng, trong lòng hơi hơi mỉm cười, Phật có nô mục, đáng tiếc nàng cũng không sợ hãi.

Nhìn như muốn hạ vũ trước sau chưa hạ, quý tròng bọn họ thương lượng trong chốc lát, quyết định ăn xong cơm trưa li ền lên núi. Vệ thi ều cũng không có phản bác, đồng ý quyết định này.

Bảy người kết bạn lên núi, quý trùng tìm này núi sâu rừng già vết chân cũng ít, hấn cười cùng mọi người giảng giải nói, "Nơi này không có gì mãnh thú, địa phương cũng hẻo lánh, cho nên tới du khách không nhiều lắm, bất quá nơi này có gian lão chùa, ta gần nhất quá nơi này bằng hữu đề cử chúng ta có thể đi nhìn xem."

Không bao lâu, mọi người liền thấy được quý trùng nói núi sâu lão chùa, ở trong núi mông lung dưới ánh mặt trời, cổ xưa mà quanh quẽ.

Mà vệ thiều ánh mắt lại duy độc lưu tại chính đi ra chùa miếu tuổi trẻ nữ tử trên người, nàng thân xuyên một kiện đơn giản màu trắng áo sơ mi cùng quần tây, phác hoạ ra mảnh khảnh dáng người đường cong, khinh bạc màu đen tóc đẹp rơi rụng trên vai thượng.

Dung mạo cùng hấn trong trí nhớ, cái kia cầnh ô màu đen váy áo nữ nhân giống nhau như đúc.

Tác giả có lời muốn nói: Không biết đại gia còn có nhớ hay không vệ thiều

Chương 109

Vệ thiều đang xem nàng đồng thời, Diệp Lê cũng thấy được hấn,

Vì thế, ở dưới ánh mặt trời hơi hơi mỉm cười, nhu hòa đến không thể tưởng tượng.

Bởi vì về cái này thanh nhã tuấn tú nam sinh tư liệu toàn bộ xuất hiện ở trong đầu, qua đi, hiện tại, còn có tương lai.

Diệp Lê tri ầu hấn nơi địa phương chậm rãi đi tới, đi đến hấn trước mặt, nâng lên tay khẽ vuốt thượng hấn gương mặt, con người thâm thúy, thanh âm lại như sương mù m ền nhẹ hòa hoãn.

"Người, còn nhớ rõ ta sao?"

Từng màn khắc sâu đến không dung quên hình ảnh một lần nữa hiện lên, mẫu thân nửa đêm bừng tỉnh, thất thường khóc thút thít, còn có lễ tang thượng đ ồng tình thương hại ánh mắt, trong cô nhi viện bị bài xích cô độc.

Vệ thi ầu như thế nào sẽ quên mất.

Diệp Lê cảm nhận được hấn bị nàng khẽ chạm hạ gương mặt mất đi huyết sắc, còn có g ần như rùng mình tâm, không khỏi cười cười,

"Ta nói r ồi, chúng ta sẽ tái kiến."

"Người thực hảo, trở nên so với ta trong tưởng tượng còn muốn hảo."

Hấn khi còn nhỏ Diệp Lê gặp qua hấn, bởi vì người nhà họ Bạch quấy nhiễu cho nên từ bỏ nhúng chàm cái này linh hồn, nhưng hiện tại, có lẽ có thể đổi một cái ý tưởng.

Diệp Lê cong cong khóe miệng, "Cho nên nếu yêu cầu trợ giúp, người cứ việc có thể tới tìm ta."

Vệ thi ầu nhìn nàng, con người lặng im "Người đến tốt cùng là người nào?"

Vì cái gì dung nhan bất biến, vì cái gì lần lượt xuất hiện ở hấn sinh hoạt.

Nhưng mà Diệp Lê không có cho hấn trả lời, chỉ là khẽ cười cười, buông xuống tay, từ vệ thi ầu bên cạnh đi qua, tri ầu sơn hạ đi đến. Mà vệ

thi ầu lại sinh không dậy nổi nửa điềm ngăn lại nàng ý tưởng.

"Vệ thi ầu, người ở kia làm trạm nửa ngày làm gì, lại đây chụp chụp ảnh chung a, đ ầu kêu người đã nửa ngày." Ở chùa miếu cửa chính đ ầu nghich cameras quý tr ờng hướng vệ thi ầu v ấ tay nói.

"Đúng vậy, vệ thi ầu người mau tới đây a." Tô mẫn cũng đi theo hô một tiếng,

Dường như hoàn toàn không có thấy từ chùa miếu đi ra Diệp Lê giống nhau, h ần không thềm đ ể ý.

Vệ thi ầu đi qua, ch ần chờ một chút, hỏi "Quý tr ờng, người không có thấy vừa r ồi cùng ta nói chuyện người sao?"

Quý tr ờng lại nói, "Người nào a, này không phải chúng ta mấy cái, không phát hiện những người khác a?"

"Mau đi trạm vị, li ền phải bắt đ ầu chụp ảnh." Quý tr ờng cũng không đ ể ý lời h ần nói, thúc giục vệ thi ầu nói.

Chụp chụp ảnh chung toàn bộ hành trình, vệ thi ầu đ ầu không ở trạng thái, chỉ đứng một cái nhất bên cạnh vị trí, đôi mắt cũng không có nhìn màn ảnh, thiên hướng một bên khác, tuy rằng cùng mặt khác người vui sướng không khí có chút không hợp nhau, nhưng đặt ở màn ảnh như cũ duy mĩ như họa.

Quý tr ờng tìm này gian sơn chùa đích xác thực hoang vắng, chùa miếu tăng nhân cũng chỉ có hai cái, quý tr ờng bọn họ mấy cái đi dạo một vòng cũng li ền ngại không thú vị, rời đi chùa miếu hướng núi rừng đi đến.

Đi một bọn họ li ền tìm khối đất trống nghỉ ngơi, còn lấy ra trong bao mang bánh quy cùng thủy, tính toán bổ sung một □□. L ược lại tiếp tục đi.

Vệ thi ầu chỉ vắn khai một lọ nước khoáng uống lên mấy khẩu, không có ăn cái gì khác, lấy hấn hiện tại tâm tư thật mạnh, thật sự là không có gì ăn uống. Tô mẫn vẫn luôn chặt chẽ mà chú ý hấn, thấy hấn như vậy cầm mấy bao bánh kem bánh quy đứng dậy đi đến vệ thi ầu trước mặt, đưa cho hấn "Vệ thi ầu, người ăn ta đi."

Vệ thi ầu lắc lắc đầu, lấy kỳ cự tuyệt.

Tô mẫn cắn cắn môi, trực tiếp đem bánh quy đặt ở vệ thi ầu ng ồi bên cạnh, quay đầu li ền đi trở về Nhưng lệnh nàng thất vọng chính là, vệ thi ầu trước sau động cũng không nhúc nhích vài thứ kia, tr ầm mặc không biết suy nghĩ cái gì.

Ng ồi ở tô mẫn bên cạnh ninh bích không cấm nhẹ nhàng thở ra, may mắn chính mình không có làm như vậy, cũng may mắn vệ thi ầu không có ăn tô mẫn đưa cho hấn đồ vật.

Từ quang nhìn lại rất là khó chịu, dựa vào cái gì vệ thi ầu như vậy chịu nữ sinh hoan nghênh, không khí lập tức trở nên nặng nề rất nhiều, quý trường có nghĩ th ầm làm đại gia cao hứng điếm, li ền ra tiếng nói, tới chơi cái trò chơi, hai người một tổ, lấy nơi này vì trung tâm tản ra, ở nhất định thời hạn ở núi rừng tiến hành thu thập, sau đó trở về một lần ai tìm được nhất đặc biệt.

Bởi vì bọn họ cái này xã đoàn đại học mấy năm qua tham gia quá không ít lên núi thám hiểm hoạt động, tô mẫn cùng ninh bích này duy nhị nữ sinh đừng nhìn nhu nhu nhược nhược, lại cũng là kinh nghiệm phong phú lão luyện, còn sẽ mấy tay bắt công phu.

Đến nỗi ai cùng ai tổ đội, quý trường cười tùm tùm mà nói từ rút thăm quyết định, kết quả là quý trường cùng vệ thi ầu một tổ, tô mẫn cùng từ

quang một tổ, ninh bích cùng đường khi một tổ. Quý trùng thật đúng là không nhúc nhích cái gì tay chân, xem ra đây là ý trời.

Tô mẫn cùng ninh bích cũng không có gì lời nói hảo thuyết, chỉ có thể cùng các nàng đờng đội đi làm nhiệm vụ.

Quý trùng cùng vệ thiêu đi tới đi tới, trừ bỏ thu thập một ít đặc biệt loài nấm thực vật ở ngoài, cũng không tìm được cái gì đặc biệt đồ vật, vệ thiêu nhưng thật ra bởi vì giải sậu thu thập cơ hội, trong lòng khoan khoái không ít, cũng không hề suy nghĩ những cái đó sự.

Bỗng nhiên cách đó không xa truyền đến tô mẫn cùng từ quang nói chuyện thanh,

"Người cả ngày bám lấy vệ thiêu làm gì a, hấn con mắt cũng không nhìn người liếc mắt một cái." Từ quang mang theo ghen ghét địa đạo.

Tô mẫn trong lòng bị chọc một đao, nhưng cũng không cam lòng yếu thế địa đạo, "Ta vui, người quản sao?"

Từ quang dưới sự tức giận, cả giận nói "Hấn còn không phải là cái cô nhi sao? Cũng không thấy ra tới nhiêu ưu tú, nghe nói hấn vẫn là giết người phạm nhi tử, xứng đôi người sao?"

Tô mẫn là chân chính bạch phú mỹ, trong trường học có không ít nam sinh muốn đuổi theo nàng, liền vì thiếu phần đấu hai mươi năm, nhưng nàng cố tình cao ngạo đến cũng không thèm nhìn tới người khác liếc mắt một cái, chỉ nguyện vì vệ thiêu một người cúi đầu.

Từ quang nói không chỉ có đem tô mẫn hoảng sợ, còn dọa tới rồi nghe được bọn họ lời nói quý trùng, hấn vội vàng triêu vệ thiêu xem qua đi, chỉ thấy vệ thiêu chính khom lưng chuyên tâm mà bắt giữ trên cây côn trùng,

tựa hồ hẳn quá khứ cho hấp thụ ánh sáng còn so ra kém trước mắt một con bọ rầy.

Quý trùng thở dài nhẹ nhõm một hơi khi, không cẩn thận dẫm tới rỗi nhánh cây, lập tức khiến cho từ quang cùng tô mẫn chú ý, phát hiện quý trùng cùng vệ thiêu.

Từ quang trên mặt tràn đầy nói đến ai khác nói bậy bị đương trường phát hiện xấu hổ, mà tô mẫn trông mắt vừa chuyển, lại nói, "Kia thì thế nào? Ta lại không để bụng." Còn cố ý làm vệ thiêu nghe được rành mạch.

Từ quang đang xem đến vệ thiêu vị này đương sự sau liền lúng ta lúng túng không nói gì, nào còn dám lại cười nhạo tô mẫn nói. Tô mẫn khóe mắt dư quang nhưng thật ra chú ý vệ thiêu biểu tình, nhưng thấy hẳn mặc dù nghe được nói như vậy lại vẫn là thờ ơ, không cấm đầy cõi lòng hy vọng cũng rơi vào khoảng không.

Vừa rỗi trên cây bọ rầy cũng bị quý trùng kinh động, cũng may vệ thiêu tay mắt lanh lẹ mà bắt được nó, bỏ vào thu thập bình. Đem thu thập bình bỏ vào trong bao sau, vệ thiêu liền đứng dậy tới, cùng quý trùng nói một tiếng, "Chúng ta đi thôi."

Quý trùng ngăn người, "Hảo."

Thấy hai người rời đi, tô mẫn lại dậm dậm chân, thẩn nghĩ như thế nào sẽ có như vậy tâm lãnh người, tiếp theo lại nhìn từ quang yếu đuối ngốc lẳng bộ dáng, nửa điếm cũng so ra kém vệ thiêu, không cấm hoành hấn liếc mắt một cái, "Còn không đi, xử này làm gì a."

Vệ thiêu cùng quý trùng đi ở trên đường trở về, quý trùng sờ sờ cái mũi, "Vệ thiêu, người đừng nóng giận, từ quang chính là hẳn không tiếc người."

Vệ thi ầu dừng bước chân, nhúu nhúu mày lãnh đạm nói, "Vì cái gì muốn sinh khí? Hấn nói chính là sự thật."

Sự thật chính là hấn mẫu thân vì ái mà giết người, còn vút bỏ hấn. Vệ thi ầu đã sớm sẽ không vì nói như vậy mà sinh khí, người khác nói đã mất pháp thương tổn hấn, mà bị chí thân thương tổn mà lưu lại miệng vết thương cũng trước sau sẽ không có khép lại một ngày.

Quý trường đối vệ thi ầu nói có chút không biết nên như thế nào phản ứng, nhưng nhìn vệ thi ầu nói xong li ền đi r ồi, cũng chỉ hảo đuổi theo.

Thời gian vừa đến, mọi người tập hợp sau, lấy ra thu thập đ ồ vật, cuối cùng xếp hạng, lấy quý trường cùng vệ thi ầu thu thập bọ r ầy xếp hạng đệ nhất, ninh bích cùng đường khi thu thập thực vật bài thứ vị, mà tô mẫn cùng từ quang thu thập vật lót đ ế.

Tuy rằng lót đ ế, nhưng từ quang lại nói cái gì cũng chưa nói, an phận đến không giống hấn tới khi bộ dáng.

Chơi trò chơi, lại nghỉ ngơi lúc sau, lại tiếp tục hướng núi rừng chỗ sâu trong đi, thám hiểm trên đường ninh bích bỗng nhiên ra tiếng nói, "Các người nghe được cái gì thanh âm sao?"

Ninh bích là học âm nhạc, cho nên đối thanh âm cũng đặc biệt mẫn cảm. Mọi người an tĩnh lại cẩn thận vừa nghe, là nước suối leng keng thanh âm, leng keng trung mang theo một tia hấp dẫn người dụ hoặc.

Mọi người nhất thời hứng khởi, li ền hướng thanh âm truy ền đến địa phương đi qua, vốn dĩ chính là vì thám hiểm mà đến, càng là thần bí đặc biệt càng có thể khiến cho bọn họ lòng hiếu kỳ.

Đầy ra rậm rạp cây cối cành lá, mọi người rốt cuộc phát hiện truy ền ra thanh âm cư nhiên là một chỗ bích đàm, kỳ quái chính là không có nước

chảy dấu hiệu, kia vì cái gì sẽ có thanh âm đâu. Quý trùng mở miệng suy đoán nếu phía dưới có nước chảy chảy ra.

Vệ thi ầu nhìn xanh biếc sâu không lường được hồ nước, bỗng nhiên một trận hoảng hốt, sau đó vô pháp ngăn cản mà bị kéo vào ảo cảnh bên trong.

Phá thành mảnh nhỏ ảo cảnh, có màu trắng viên thuốc, là hấn mẫu thân trước khi chết thường xuyên dùng tinh thần loại dược vật, đồng dạng cũng là vệ thi ầu lớn nhất bóng ma tâm lý.

Vệ thi ầu cho rằng chính mình sẽ không lại đau, nhưng đương lại lần nữa nhìn đến mẫu thân bị thương ánh mắt, thất thường khóc thút thít khi, hấn tâm như cũ bị hung hăng mà nắm lên, vô tận bi thương, mấy dục bao phủ hấn cô độc. Ở trong cô nhi viện hấn một mình một người không nơi nương tựa từng màn cũng lại tái hiện, phảng phất ở cười nhạo hấn quá khứ.

Vĩnh viễn đều sẽ chỉ là một người, không chiếm được bất luận cái gì hạnh phúc.

Vệ thi ầu cảm giác được chính mình tắm ở lạnh băng trong nước, thủy dần dần không quá hấn miệng mũi còn có mắt, sở hữu giây giữa đều là bất lực, bởi vì mỗi một giọt thủy đều chịu tải hấn bi thương, hấn cô độc, làm hấn vô pháp thoát đi.

Cũng không có người sẽ giữ chặt hấn tay, cứu hấn lên bờ.

Nhưng vệ thi ầu sẽ vứt bỏ sao? Hấn sẽ không, hấn có thể chịu đựng mười mấy năm cô độc, không có từ bỏ sống sót, cô độc sẽ lưu tại hấn trong lòng, nhưng lại mạt sát không được hấn.

Vệ thiêu đột nhiên mở bừng mắt, phát hiện chính mình thật sự tằm ở hồ nước, hắt từ trong nước toát ra đầu tới, mồm to sưng tấy một chút, sau đó phát hiện cùng hắt giống nhau, tằm ở hồ nước còn có mặt khác mấy cái đồng bạn, mà bọn họ chính một chút ngậm trâm, còn chưa tỉnh lại.

Vệ thiêu ra sức hướng cách hắt gần nhất quý trùng bơi qua đi, câu lấy hắt cánh tay hướng bờ biển du qua đi, cũng may này bích đàm không lớn, bơi một lát liền lên bờ, vệ thiêu cơ hồ là dùng hết toàn lực, mới đưa mặt khác vài người cứu thượng ngàn, chính là trong đó mấy cái đã hơi thở mỏng manh thực, mà vệ thiêu lại không có sức lực cho bọn hắt làm cấp cứu, liền hôn hôn trâm trâm mà hôn mê bất tỉnh.

Chờ hắt lại tỉnh lại khi, đã thân ở ở phụ cận bệnh viện, trong bất hạnh vạn hạnh, bởi vì có kia gian chùa miếu tăng nhân lại đây phát hiện bọn họ, cũng mới chân chính cứu bọn họ, bằng không kia mấy cái bị hồ nước chìm quá đồng bạn liền thật sự muốn chết.

Bất quá bác sĩ cũng nói, kia hồ nước thực âm hàn, bọn họ chỉ sợ ít nhất muốn tĩnh dưỡng thượng một năm mới có thể dưỡng hảo thân mình, nếu không về sau sẽ lưu lại tai hoạ ngàn.

Cảnh sát lại đây đã làm dò hỏi, vệ thiêu bọn họ cũng đều theo thật đã cáo, cũng không biết cảnh sát bọn họ tương không tin tưởng. Ít nhất sau lại nghe hộ sĩ nói, cảnh sát cục người phong kia chỗ bích đàm, còn kéo lên cách ly mang, cấm du khách lại tiến vào. Có thể làm cảnh sát đều như vậy thận trọng lấy đấy, chỉ sợ bọn họ cũng đã trải qua kia hồ nước nguy hiểm đi.

Có thể gọi lên nhân tâm để yếu ớt nhất thống khổ nhất ký ức, làm người bất tri bất giác đi vào tử vong hồ sâu.

Vệ thiêu không có lại nhiều dò hỏi kia núi rừng bích đàm nghe đần, rốt cuộc cùng hắn đã không có gì quan hệ, ở mấy ngày viện sau, vệ thiêu bọn họ liền trở về thủ đô tĩnh dưỡng.

Sớm đã trở lại Bát Hào Đương phủ Diệp Lê lại là hơi hơi mỉm cười, xem ra vệ thiêu thật là một cái không tở linh hồn.

Tác giả có lời muốn nói: Song càng moah moah cuối tuần thêm đêm Bình An vui sướng

Diệp Lê có thể biết trước đến vệ thiêu sẽ đi kia chỗ bích đàm, lại không có bất luận cái gì nhắc nhở, cho nên nàng cũng không có nhiều coi trọng vệ thiêu sinh tử. Sinh tử từ mệnh, vệ thiêu nếu sống sót, đó chính là một cái rất có tiền chất linh hồn, thích hợp làm Bát Hào Đương phủ khách nhân.

Chương 110

Cách Renault gia đứng ở hành hình trên đài, thấy chính mình dùng một giọt nước hoa mang đến lâm vào mê loạn thành thị sau, thật lớn hư vô cùng cô độc bao phủ toàn thân, tởn tại chứng minh tức là nó hương vị, không có hương vị tức là không tởn tại.

Mà mặc dù trên đời mỹ diệu nhất nước hoa bao trùm toàn thân, cũng chỉ là biểu hiện giả dối, vô pháp khiến cho hắn có được hương vị. Hắn trời sinh là không có hương vị người, tức không tởn tại, không bị thừa nhận, sẽ không bị ái.

Hắn cho rằng hắn sở tín nhiệm nước hoa có thể cứu rỗi hắn, có thể chứng minh hắn tởn tại, nhưng hiện tại hết thấy chứng minh hắn sai rồi, nước hoa là biểu hiện giả dối, là mặt nạ, làm hắn trở thành mọi người trong

mắt thiên sứ, tôn kính nhiệt tình yêu thương hẳn, bị hẳn giết hại con gái duy nhất hi tư bá tước cũng coi hẳn vì chí thân,

Nhưng tại đây mặt nạ giả hạ hẳn không có khuôn mặt, hoàn toàn không có khí vị, chỉ là làm người khác ở nước hoa dưới tác dụng tưởng tượng tốt đẹp tồn tại, thân nhân, ái nhân, người ngưỡng mộ, người sùng bái, mà không có tự mình.

Cách Renault gia nhắm hai mắt lại, chảy xuống nước mắt, này nước mắt là hẳn ở vì chính mình mà khóc thút thít.

Bỗng nhiên, một cái không giống người thường hương vị xuất hiện, cùng hẳn đã từng người được hương vị đều không giống nhau, cách Renault gia mở mắt, nhìn phía hương vị nơi, cũng là tại đây phiến trong mê loạn duy nhất không có đã chịu ảnh hưởng thanh tỉnh tồn tại.

Một cái xa lạ Đông Phương nữ tử.

Cách Renault gia phảng phất giống như thần tích khứu giác trí nhớ nói cho hẳn, trong nháy mắt này phía trước, hẳn không có ở nước hoa chi trần Grass người được quá nàng hương vị, này cũng liền ý nghĩa trước đó, nàng cũng không tồn tại.

Cái kia xa lạ nữ tử đối hẳn mỉm cười nói, "Người muốn theo ta đi sao?"

"Theo ta đi, có lẽ người có thể được đến người muốn đồ vật."

Như anh túc hoa dụ hoặc điềm mỹ thanh âm vang lên, cách Renault gia rõ ràng mà nghe được chính mình yết hầu giật giật, còn có khô khốc thanh âm, "..... Hảo."

Cách Renault gia không chỉ có đáp ứng rồi nàng, còn ngồi trên nàng xe ngựa, một chiếc xinh đẹp hoa lệ xe ngựa, nhưng đương hẳn ngồi vào thùng

xe sau, cửa xe đã tự động khép lại. Sau đó, hai con ngựa ở không có bất luận kẻ nào ngự sử dưới tình huống chạy vội lên, chạy ra hành hình đài, chạy ra nước hoa chi thành Grass.

Mà bất quá vài phút sau, một cái bạch y nho nhã tuổi trẻ nam tử xuất hiện ở nguyên lai địa phương, chỉ nhìn thoáng qua liền thở dài nói, "Muộn một bước."

Hắn nhẹ nhàng vung tay lên, mọi người liền từ nước hoa trong mê say thức tỉnh lại đây, sau đó là cảm thấy thẹn, hoảng loạn, vô luận là luật sư, bác sĩ, thuê công nhân vẫn là giáo chủ. Mà Lão Bạch đã rời đi nơi này.

Cách Renault gia an tĩnh ng ồi ở trong xe, cúi đầu không rên một tiếng, mặc dù phát hiện xe ngựa kỳ quái chỗ còn có ngoài cửa sổ xe biến hóa có chút quá nhanh thần kỳ cảnh sắc, cũng không có bất luận cái gì phản ứng.

Diệp Lê cười cười cũng không nói gì, nhưng nàng rõ ràng biết, cái này thân xuyên một kiện màu lam áo ngoài cùng bạch áo sơ mi, chân mặc đồ trắng tất chân cùng có yếm khoá giày tuổi trẻ vóc dáng nhỏ, có thể sử dụng nước hoa làm cho cả thế giới thần phục ở hắn dưới chân.

Mà như vậy nước hoa, hắn còn dư lại nửa bình.

Cho nên không chỉ Bát Hào Dương phu sẽ tìm tới hắn, người nhà họ Bạch cũng sẽ không mặc kệ hắn như vậy không yên ổn nhân tố.

Cách Renault gia không biết này chiếc xe ngựa sẽ khai hướng nơi nào, hắn cũng không hỏi, hắn chỉ muốn biết Diệp Lê hay không thật sự có thể làm hắn được đến hắn muốn đồ vật.

Xe ngựa cuối cùng đi tới một nhà ga tàu hỏa, mà Diệp Lê cũng mang theo cách Renault gia cùng nhau lên xe lửa, này sẽ là một chuyến không dài

lữ trình. Tại đây tranh lữ trình không cần lo lắng sẽ có người nhà họ Bạch quấy rầy bọn họ.

Xe lửa thượng nhân không nhiều lắm, còn tính an tĩnh, nhưng cách Renault gia như cũ có thể ngửi được dày đặc hương vị, bóp da trung hãn vị, tóc dầu mỡ vị, đồ ăn tiên hương, thân sĩ nhóm trong tay báo chí mực dầu vị, nữ sĩ mũ thượng đùng đóa hoa tươi mát, thậm chí còn trong bọc phong kín sữa bò hẳn đều có thể ngửi được hương vị.

Trên đời này liền một mảnh lá cây đều có nó hương vị, duy độc hẳn không có, không tồn tại, bị bỏ qua.

Diệp Lê tựa hồ không có chú ý tới cách Renault gia cô đơn, cô độc, tương phản nàng một nửa phía trước ở trên xe ngựa không nói một lời, bắt đầu cùng trong xe người hữu hảo nói chuyện với nhau lên, này tiết trong xe cũng không chỉ có người nước Pháp, nước Đức người, Anh quốc người đều có, mà bất luận cái gì một loại ngôn ngữ nàng đều có thể thuần thực vận dụng.

Cách Renault gia bắt đầu đem lực chú ý đặt ở vị này kỳ quái Đông Phương nữ tử trên người, bao gồm trên người nàng hương vị.

Nếu nói hẳn là không có hương vị người, như vậy vị này mời hẳn cùng nhau đi Đông Phương nữ tử, nàng hương vị thật sự là quá đặc biệt, lệnh người sợ hãi tuyệt vọng lại mang theo cực kỳ dụ hoặc mỹ diệu, màu đen hương vị.

Cách Renault gia thông qua hương vị, thậm chí có thể hiểu biết một người nội tâm, không thể không nói hẳn là cái thiên tài, đây là hạng nhất

đặc thù năng lực, từ nhỏ liền có, nhưng đặt ở Diệp Lê trên người, lại một chút không có tác dụng.

Bởi vì Diệp Lê biểu hiện ra ngoài hữu hảo cùng thiện ý, cũng làm người chung quanh đem ánh mắt đầu hướng về phía bên người nàng vóc dáng nhỏ tuổi trẻ nam hài, hấn thoát nhìn cũng không cao lớn, thậm chí có chút gầy yếu, nhưng cũng bởi vậy có vẻ vô hại.

Nhưng ai sẽ nghĩ đến này gầy yếu không chớp mắt vóc dáng nhỏ sẽ là điên cuồng giết hại 25 vị hoa quý thiếu nữ chỉ vì sáng tạo ra hoàn mỹ nhất nước hoa, hơn nữa liền ở một hai cái giờ phía trước dẫn phát rồi Grass mê loạn mở tiệc vui vẻ đầu sỏ gây tội.

Không người sẽ nghĩ đến, mà cách Renault gia cũng không để ý loại này cái gọi là vinh quang.

Có người bắt đầu thử cùng hấn bắt chuyện lên, cách Renault gia trong mắt hiện lên một tia không dễ phát hiện chán ghét, cùng hấn nói chuyện nam sĩ trên người riêng phun nước hoa, trong bao còn có một cái mới tinh trang sức hộp, nhưng hấn bàn tay tế phùng lại cất giấu xưởng dầu trơn vị, mặc ở bên trong sơ mi trắng thượng là gia dụng bô kết rửa sạch quá hương vị, hiển nhiên hấn là rời đi gia, công hấn thê tử, muốn đi một chỗ thấy một nữ nhân, hoặc là nói là tình phụ.

Cách Renault gia đương nhiên sẽ không ngốc đến nói thẳng ra tới, bất quá hấn cũng đủ dùng nói mấy câu liền đánh mất đối phương tưởng tiếp tục đề tài đi xuống ý niệm.

Nhàm chán người, lại có hấn muốn hương vị, hấn muốn ái.

Cách Renault gia đem đầu thiên hướng ngoài cửa sổ, không nói gì.

Đàm tiếu thanh rốt cuộc ngừng lại, thùng xe tựa hồ lâm vào an tĩnh, cách Renault gia quay đầu nhìn đến đột nhiên tiến vào giờ ngọ nghỉ ngơi mọi người, hơi hơi nhú nhú mày.

Mà Diệp Lê đã nhìn về phía hắn, trầm tĩnh con người nhìn chăm chú hắn.

Tại đây loại nhìn chăm chú hạ, cách Renault gia trái tim kịch liệt nhảy lên lên, xưa nay chưa từng có nhảy lên, bởi vì hắn cảm nhận được đối phương cường đại mà làm chi lực lượng, đủ để ăn mòn hết thủy.

Hắn tưởng, hắn gặp một cái ma quỷ.

Mặc dù nàng thoát nhìn cũng không như là một cái ma quỷ, có khi, nàng càng giống một cái thiên sứ, thiên sứ dung nhan, thiên sứ lúm đồng tiền. Nhưng hương vị là sẽ không lừa gạt cách Renault gia.

"Người có thể cho ta có được ái sao?" Cách Renault gia nâng lên thâm trầm mà ngăm đen đôi mắt nhìn về phía nàng nói.

Hắn cũng không sợ hãi ma quỷ, hắn cũng không tin thần, bởi vì hắn chính là chính hắn thần. Hắn cũng sẽ không vì Diệp Lê mang đến kỳ tích mà kinh ngạc, bởi vì hắn đã sáng tạo kỳ tích.

Hắn muốn chính là hắn vô pháp vì chính mình sáng tạo đồ vật, vì thế hắn có thể giống bất luận kẻ nào cầu xin, ma quỷ cũng hảo, thượng đế cũng hảo.

Nhưng Diệp Lê mỉm cười nói, "Xin lỗi, chúng ta nơi này không có ái."

Cách Renault gia đôi mắt nháy mắt lâm vào mắt mắt ám đạm trung, không ai có thể cho hắn muốn, bao gồm chính hắn.

"Ta đến tột cùng là một cái cái dạng gì đò vật?" Cách Renault gia nghi hoặc trung lại mang theo một tia không dễ phát hiện tuyệt vọng nói, nếu là ma quỷ nói, hẳn là có thể vì hẳn giải đáp đi.

Vì cái gì hẳn không có hương vị, mỗi người từ sinh hạ tới liền bị giao cho độc nhất vô nhị hương vị, duy độc hẳn không có, đây có phải đối hẳn quá hà khắc, hẳn cấp chính mình sáng tạo một loại mùi hương, nó so bất luận cái gì đứng ở trước mặt hẳn người phát ra khí vị càng thêm xuất sắc, càng có thể hấp dẫn người. Mê hoặc chúng sinh, lại cũng duy độc mê hoặc không được chính hẳn. Bởi vậy hẳn vĩnh viễn không biết hẳn là ai. Diệp Lê mỉm cười nói, "Người là nhân loại, một cái đặc biệt nhân loại." Ít nhất giống nhau nhân loại làm không được làm chúng sinh thần phục, điên đảo toàn bộ thế giới trật tự, mặc dù là đã từng vẫn là nhân loại nàng chính mình. Có thể nói, hẳn là nhất tiếp cận thiên sứ hoặc là ác ma nhân loại, bởi vì thông qua khí vị, hẳn cơ hồ có thể nhìn đến linh hồn, cơ hồ đến đã phi thường tiếp cận

"Ta là người a? Ta còn tưởng rằng ta là một con quái vật đâu?" Cách Renault gia tự giễu nói, hẳn rất ít có đôi khi nói nhiều như vậy lời nói, càng nhiều thời điểm hẳn chỉ biết cùng chính mình giao lưu, ở huyết động trung, ở trong mộng, ở giấc ngủ trung, ở trong lòng, ở chính mình trong ảo tưởng.

Chỉ có chính mình, chỉ có cô độc.

"Ta tuy rằng cấp không được người muốn ái, nhưng ta có thể lấy một loại khác phương thức giúp người."

Diệp Lê nhìn hẳn con người, "Đem người nước hoa lấy ra tới."

Cách Renault gia không có cự tuyệt, đem kia bình điên đảo chúng sinh nước hoa từ trong túi lấy ra đặt ở hai người chi gian trên bàn, hẳn cũng

không sợ hãi Diệp Lê sẽ lấy đi nó, hắn đã nhớ kỹ này bình nước hoa hương vị, hoàn toàn có thể lại lần nữa phục chế ra tới, hơn nữa hắn cũng đã không thể tưởng được này bình nước hoa đối hắn còn có cái gì tác dụng, vinh quang danh lợi, hắn toàn bộ không cần.

Nó hương vị, thậm chí mê hoặc không được hắn.

Diệp Lê lấy quá nước hoa, đối hắn nói, "Lấy này bình nước hoa vì đại giới, ta có thể hủy diệt người khứu giác, cho người đi làm một người bình thường."

"Người thường?" Cách Renault gia môi giật giật, là giống hắn đã từng gặp qua những cái đó tầm thường, lạnh nhạt không xong người thường?

Diệp Lê khoe miệng cong cong, "Nếu người được đến người muốn đồ vật, vậy người linh hồn về chúng ta sở hữu; nếu không có, này bình nước hoa ta sẽ còn cho người, làm người giải thoát."

Trần mặc một lát sau, cách Renault gia nói: "..... Hảo"

Nếu có thể được đến hắn vẫn luôn ở theo đuổi thăm dò đồ vật, như vậy hắn nguyện ý trả giá linh hồn đại giới.

Cách Renault gia liền ở nhỏ hẹp trong xe ký kết khế ước, mà không người sẽ quấy rầy đến bọn họ.

Khế ước ký kết sau, Diệp Lê nâng lên tay, đặt ở khoảng cách hắn mặt chỉ có mấy centimet địa phương, chỉ là trong nháy mắt thời gian, cách Renault gia liền mất đi phảng phất thần minh ban cho khứu giác.

Hắn rốt cuộc nghe không đến người khác hương vị.

Đương xe lửa dừng lại khi, Diệp Lê theo dòng người hạ xe lửa, nhưng cũng chỉ có nàng một người, cách Renault gia đã không thấy bóng dáng.

Diệp Lê nhìn phía sân ga thượng đấng chờ đã lâu màu trắng tây trang tuổi trẻ nam tử, hơi hơi mỉm cười.

Nếu Diệp Lê không có ở ngăn ngủi lữ trình trung làm cách Renault gia tiếp thu nàng kiến nghị, như vậy có người nhà họ Bạch nhúng tay thế tất sẽ càng khó khăn. Cũng may, nàng đã làm được.

Lão Bạch thở dài một tiếng, "Hắn có năng lực hủy diệt thế giới này." Chỉ cần hắn nguyện ý, hắn có thể trở thành đấng đem thế giới này đùa bỡn ở lòng bàn tay thượng đế, chúa cứu thế.

Diệp Lê mỉm cười đáp lại nói, "Hắn cũng có năng lực cái gì đâu không làm."

Mặc dù nơi này là người nhà họ Bạch sân nhà, nhưng Diệp Lê cũng không lo lắng, bởi vì Bát Hào Đương phô chọn lựa khách nhân đầu là sáng sớm ruồng bỏ thượng đế tồn tại, người nhà họ Bạch sẽ chỉ là tổn công vô ích.

Tựa như cách Renault gia, hắn cũng không tin tưởng bất luận cái gì thần minh.

Mà cách Renault gia sớm đã rời đi xe lửa thùng xe, bị Diệp Lê tặng một chỗ, một cái không có người nhận thức hắn địa phương, Diệp Lê cho hắn chế tạo một người bình thường thân phận, không có người biết hắn quá khứ, hắn cũng vô pháp lại thông qua thần minh giao cho giống nhau khứu giác ở nháy mắt hiểu biết người khác, hắn chỉ có thể dùng bình thường nhất phương thức đi sinh hoạt.

Đây cũng là hấn đ ồng ý.

Ngay từ đ ầu, hấn có chút sợ hãi, nhưng dần dần hấn bình tĩnh mà tiếp nhận r ồi này hết thấy. Trước kia khứu giác li ền đủ để hoàn thành hết thấy, hấn không cần đi nghe qua xem li ền biết tới là ai, lại có cái dạng nào quá vãng.

Nhưng hiện tại bất đ ồng,

Th ần đi xuống th ần đàn, biến thành người.

Cách Renault gia như cũ tr ầm mặc, hấn hy vọng có thể tìm được hấn muốn đ ồ vật.

Mất đi khứu giác, lại không bằng lòng lại đi ầu chế nước hoa hấn trở thành trong thành thị lại một cái không chớp mắt công nhân, tr ầm mặc mà bận rộn.

Hấn cho rằng nhật tử có lẽ sẽ vẫn luôn như vậy đi xuống khi, nhận thức thuê nhà ở tử cách vách một cái kêu nặc ti cô nương,

Hấn nghe không đến nàng mùi thơm của cơ thể, lại có thể nhìn đến nàng h ần nhiên tươi cười, đi ềm mỹ thanh âm, đây là hấn đã từng bỏ qua hết thấy, nàng không có bởi vì hấn nước hoa yêu hấn, lại sẽ ở nhìn thấy hấn thời đi ềm mặt đỏ.

Cách Renault gia nghe không đến nàng ngưng ngưng khi cảm xúc phát ra hương vị, cũng li ền không biết có phải hay không tình yêu.

Ba tháng, nặc ti không có cùng hấn nói qua một câu, mà cách Renault gia như cũ là tr ầm mặc vóc dáng nhỏ, bình thường đến không người chú ý, trừ bỏ nặc ti.

Ở cuối cùng một cái sáng sớm hần thu được nặc ti hoa thủy tiên, trắng tinh như ngọc, xanh biếc lá cây thượng viết xiêu xiêu vẹo vẹo ' cách Renault gia ' tên này.

Hần cảm nhận được hoa thủy tiên hương vị, ở trong lòng người được.

Hần rốt cuộc cảm nhận được chính mình ở trên đời này tồn tại quá dấu vết.

Kia một khắc, cách Renault gia rốt cuộc được đến hần tha thiết ước mơ ái, cũng liền tại đây một khắc, linh hồn của hần về hiệu cầm đờ sở hữu.

Hần cũng là thỏa mãn, không có bất luận cái gì oán hận.

Diệp Lê đem cái này thiên tài linh hồn trang nhập hộp gỗ trung, lại đặt ở cái hộp gỗ, liếc mắt một cái xem qua đi, có mấy vạn hộp gỗ, mà cái này hộp gỗ trang có linh hồn so chi mặt khác, muốn trân quý đến rất nhiều rất nhiều.

Hần vô dục vô cầu, không xong mà sai lầm mà đi vào trên thế giới này, rồi lại mang theo làm quẩn quanh hần cả đời phảng phất thần minh ban cho thiên phú, vượt qua gian nan nhấp nhô năm tháng, dùng chính mình tài hoa chinh phục toàn thế giới, nhưng lại không vì loại này ngoại tại đờ vật cảm thấy là một loại vinh quang, thế cho nên đối thế giới thực lạnh nhạt.

Hần không biết sinh không biết chết, cũng không để bụng sau khi chết linh hồn về chỗ, hần chỉ muốn biết chính mình đến tột cùng hay không tồn tại quá.

Vì được đến cái này linh hồn, Diệp Lê đích xác thực phí rất nhiều tâm lực.

Mà Bát Hào Dương phô được đến không chỉ là linh hồn của hắn, còn có kia nửa bình đủ để điền đảo chúng sinh nước hoa.

Tác giả có lời muốn nói: Tặng cho ta thích nhất một bộ nước Pháp điện ảnh

Chương 111

Diệp Lê mới vừa ở hiệu cầnm đầotiễn đi một vị khách nhân, đem hắncầnm đầovật trang ở bình thủy tinh, lại mang xuống đất hạ mặt thất phóng tới giá gỗ đi lên.

Như vậy công tác, Diệp Lê đã quen thuộc đến không thể lại quen thuộc.

Mà hôm nay lại bất đầonày xưa, Diệp Lê cũng không có trở lại mặt trên đi, chờ đợi tiếp theo vị khách nhân, hôm nay bỗng còn có ba vị khách nhân, nhưng nàng lại phân phó đi xuống, nếu là khách nhân tới, khiến cho bọn họ trở về, hôm nay không hề gặp khách.

Nàng trở lại phòng ngủ, thay cho trên người phục cổ kim thêu váy dài, mà là mặc một cái màu đen thon dài áo gió, vội vàng rời đi hiệu cầnm đầo.

Bởi vì hôm nay là cái đặc thù nhật tử,

Diệp Chỉ Lan lâm chung ngày.

Trượng phu của nàng, nhi nữ, thậm chí cháu trai cháu gái cháu ngoại cũng ở trước giường bệnh chờ đợi. Ngoài phòng bệnh, Diệp gia người cùng cố gia người cũng đều tới, chỉ là cũng chưa đi vào, ở mang theo bi thương đầonghờ, cũng thiện ý mà cấp này người một nhà lưu lại cuối cùng ở chung thời gian.

Nhưng bọn hắn không nghĩ tới chính là, Diệp Chỉ Lan trượng phu cố hàn sanh, nhi tử cố ngôn hoan cùng nữ nhi cố ngôn nhạc, đột nhiên đầu đi ra, còn khép lại cửa phòng.

Liền ở vài phút trước, Diệp Chỉ Lan bỗng nhiên nói, "Các người đầu đi ra ngoài."

"Mẹ, người đang nói cái gì?" Tiểu nhi tử cố ngôn nhạc đầu tiên ra tiếng nói,

"Các người, đầu đi ra ngoài, làm ta một người đợi." Diệp Chỉ Lan thanh âm có chút suy yếu, nhưng lại mang theo phân dầm đập, hình như là đoán trước tới rồi cái gì.

"Chúng ta đầu đi ra ngoài đi." Cố hàn sanh ôn thanh nói, hắn yêu hắn thê tử, không muốn vi phạm nàng này cuối cùng nho nhỏ tâm nguyện, không thể làm bạn nàng cuối cùng thời gian cũng không có quan hệ, dù sao qua không bao lâu, hắn liền sẽ đi tìm nàng.

Không có người lý giải Diệp Chỉ Lan hành vi, nhưng cũng không có người đi vọng ngôn. Mà Diệp Chỉ Lan chờ tới rồi, kia vận mệnh chú định sẽ đến người.

Diệp Lê ở Diệp Chỉ Lan lâm chung ngày tới xem nàng, hơn nữa làm nàng cũng thấy được nàng.

Nàng xuất hiện ở bị gió thổi khởi màu trắng bức màn trước, đi vào chỉ có chờ đợi tử vong Diệp Chỉ Lan một người phòng bệnh, cuối cùng chậm rãi đi hướng nàng, đến gần nàng mép giường.

Diệp Lê tay đặt ở Diệp Chỉ Lan già nua đến quá phận hơn nữa có chút phát run mu bàn tay thượng, nàng lặng lẽ mà nhìn chăm chú Diệp Chỉ Lan bất tri bất giác ngậm mẫn nước mắt con người, nhìn thật lâu.

Diệp Chỉ Lan thanh âm có chút phát run, "Ta đã thấy người sao?" Nàng chỉ cảm thấy chính mình tuổi già thật giống như hãm ở một giấc mộng, vô cùng tốt đẹp hạnh phúc mộng, lại đánh rơi rớt thứ quan trọng nhất.

Diệp Lê không nói gì, nàng sắc mặt trước sau bình tĩnh, không có một tia gợn sóng, thanh tĩnh mà đăm đăm.

Diệp Chỉ Lan nước mắt theo gương mặt chảy xuống, rõ ràng đã là sắp đi đến sinh mệnh cuối cùng xuống lão nhân, lại khóc đến giống cái hài tử, như nhau Diệp Lê trong trí nhớ bộ dáng.

Nàng thoát nhìn là như vậy đáng thương, ngược lại có vẻ Diệp Lê như là trấn an nàng trưởng giả, Diệp Lê dung mạo như thế tuổi trẻ, nàng hai đứng chung một chỗ, giống ông cố tôn đều nhiều quá mức mẹ con. Dữ dội buồn cười.

"Vì cái gì, vì cái gì ta trong trí nhớ không có người, rõ ràng....."

Rõ ràng người cho ta cảm giác là như vậy quan trọng, so với ta hết thảy đều phải tới quan trọng.

Diệp Lê không có trả lời nàng, bởi vì nàng cũng cấp không được đáp án, nàng chỉ lẳng lặng mà nhìn Diệp Chỉ Lan dung nhan, nàng nước mắt, nàng ai thiết,

Hắc ảnh có thể hủy diệt nàng ký ức, nhưng mặt không xong lưu tại Diệp Chỉ Lan trong lòng ái, Diệp Lê cho rằng này phân ái sẽ theo thời gian trôi đi biến đăm, cuối cùng hóa thành mây khói biến mất ở hư vô trung, lại không có nghĩ đến, năm tháng làm này phân ái trở nên càng thêm nặng nề, hơn nữa trầm trọng.

Không có ký ức chỉ có ái nhật tử đến tột cùng là cái dạng gì, Diệp Lê không biết, nàng cũng sẽ không lại đã biết.

Tay nàng dán ở Diệp Chỉ Lan mu bàn tay thượng, lạnh lạnh, tựa như Diệp Chỉ Lan nước mắt độ ấm.

Ngữ khí bình tĩnh lại mang theo chúc phúc, "Người kiếp sau sẽ trôi chảy vui sướng, người sẽ xuất thế ở một cái áo cơm vô ưu kiện toàn mỹ mãn gia đình, người sẽ có chính mình mộng tưởng, trở thành một cái lữ hành nhiếp ảnh gia, đó là cái không t ối chức nghiệp, người sẽ nhìn đến rất nhiều mỹ lệ mà bất đ ồng phong cảnh,."

Chờ đến người cảm thấy thỏa mãn, bắt đầu muốn dừng lại nghỉ ngơi thời điểm, người sẽ gặp được một cái người ái hơn nữa ái người nam nhân, các người gặp qua thực hạnh phúc, người sẽ có ba cái hài tử, nhỏ nhất hài tử là cái nữ hài, nàng sẽ rất giống người, nàng lông mày giống người, nàng đôi mắt giống người, nàng môi cũng giống người....."

Diệp Lê bình tĩnh mà tự thuật, làm bạn Diệp Chỉ Lan đi qua cuối cùng thời gian.

Diệp Chỉ Lan cuối cùng ở Diệp Lê miêu tả tương lai trung nhắm lại hai mắt, chỉ là nàng khoe mắt còn mang theo tàn lưu nước mắt.

Diệp Lê tận lực đền bù Diệp Chỉ Lan này một đời hạnh phúc, li ền nàng kiếp sau hạnh phúc đều phải nhúng tay.

Mà Diệp Chỉ Lan này một đời cũng quá cũng đủ hạnh phúc, nàng kiếp sau cũng sẽ như vậy hạnh phúc, Diệp Chỉ Lan là biết đến, nhưng nàng cũng đoán được chính mình đã mất đi thứ quan trọng nhất, mất đi sạch sẽ, rốt cuộc tìm không thấy, lưu lại chỉ có trong lòng chưa từng biến mất ái, nhưng đương nàng đi hướng tử vong khi, nàng li ền này phân ái cũng sẽ mất đi, quên đến sạch sẽ.

Diệp Chỉ Lan lễ tang thượng, nơi nơi là thịnh phóng hoa hồng trắng, đau thương đàn cello khúc ở diễn tấu, trầm thấp giai điệu tràn ngập ở không trung.

Hắc y thần phụ ở niệm điệu văn, chết khả năng chỉ là một cánh cửa, mất đi không phải chung kết, mà là đi hướng tiếp theo trình.

Diệp Thần Dương cũng thấy được nàng, thời gian ở hắc trên người cũng để lại rất nhiều dấu vết, hắc đã không hề là lúc trước cái kia tinh thần phấn chấn bằng bột người trẻ tuổi, hắc trở nên già nua, mà lại cơ trí, có lẽ ở không lâu tương lai sau, hắc cũng sẽ bước hướng tử vong.

"Người vẫn là như vậy tuổi trẻ." Diệp Thần Dương cảm thán một câu, trường sinh bất lão, này vốn là cỡ nào không thể tưởng tượng sự, bọn họ luôn có già đi một ngày, mà Diệp Lê thời gian lại vĩnh viễn dừng lại ở nhất phong hoa chính mậu kia một khắc.

Nhưng Diệp Thần Dương cũng không hâm mộ, trước kia không có, hiện tại cũng sẽ không, sinh lão bệnh tử, vốn chính là chúng sinh muôn nghìn chi gian quy luật, cùng bên người người cùng nhau già đi, cộng đồng đi qua nhân sinh ngắn ngủn mấy chục năm năm tháng, chưa chắc không phải một loại khác hạnh phúc.

Mà Diệp Lê lộ, quá mức dài lâu, hơn nữa quá mức cô độc, Diệp Thần Dương nhìn thân ảnh của nàng, thật lâu không có dời đi.

Chú ý tới một màn này còn có Diệp Thần Dương tôn tử diệp tiêu, ở hắc nhìn đến tuổi trẻ nữ tử rời đi sau, liền đã đi tới, hỏi: "Gia gia, nàng là ai?"

Diệp Thần Dương quay đầu đối trường tôn diệp tiêu ôn hòa nói, "Một cái người xa lạ, không cần để ý."

Chỉ là người xa lạ mà thôi, hơn nữa không còn quan hệ.

40 năm phát triển, đã làm Ngân Hoàng không hề cạn hạn ở giới giải trí này một lĩnh vực, hưởng chi chương quản Ngân Hoàng người là Vân Hi, ở nàng thiên tài năng lực dưới, Ngân Hoàng từ công ty dần dần phát triển vì đa nguyên hóa tập đoàn, nó vươn rêu đã ở thăm hướng về phía Hoa Quốc các lĩnh vực.

Nhưng không chờ Ngân Hoàng tập đoàn càng tiến thêm một bước, Vân Hi liền trước suy sụp hạ, ngoài ý liệu lại ở tình lý bên trong,

Vân Hi đã già rồi a.

Đầu óc thượng trí lực vô pháp cứu lại thân thể thượng suy vong. Mà tử vong càng là nhân loại khoa học kỹ thuật bị cấm đưng vào lĩnh vực.

Xa hoa mà thoải mái phòng bệnh, đã là già đi Vân Hi nằm ở trên giường bệnh, suy yếu địa đạo.

"Đứa bé kia, đã cũng đủ đạt tới người tiêu chuẩn, tiếp nhận ta vị trí."

Nàng lời này là đối Diệp Lê nói.

Diệp Lê biết nàng nói ai, là Vân Hi tại ý thức đến chính mình thân thể suy bại sau bắt đầu cố ý tìm được rồi một người tuổi trẻ hài tử, hấn kêu yến dương sơ, Vân Hi đem hấn mang theo trên người b ồi dưỡng, Diệp Lê cũng biết chuyện này, thậm chí còn nàng là ng ắm đ ồng ý, so với nàng lại lo

lắng chọn lựa một cái Bát Hào Dương phôi tại thế tục thế lực người phát ngôn, Vân Hi nguyện ý tự mình bồi dưỡng hiển nhiên càng tốt.

"Mỗi cái cần đợi sau khi chết linh hồn người đầu là người tới đón bạn họ sao?" Vân Hi mỉm cười hỏi nàng nói,

Diệp Lê lắc đầu, "Không phải, hiệu cần đợi có chuyên môn người sẽ đến thu đi linh hồn. Người là bất định, ta cũng nguyện ý cho người một phần ưu đãi."

Vân Hi cười, "Làm ta nhiều năm như vậy vì người công tác ưu đãi sao?"

Diệp Lê mỉm cười nói, "Đúng vậy."

"Kia thật đúng là hảo a." Vân Hi ánh mắt mê mang mà nhìn phía ngoài cửa sổ lá rụng, thái dương sẽ rơi xuống, lá cây sẽ điêu tàn, người cũng chung sẽ chết đi.

"Hối hận quá sao?" Diệp Lê đột nhiên hỏi như vậy một câu nói,

"Có." Vân Hi thản nhiên nói, "Có đôi khi ta suy nghĩ, một khi chết, ta linh hồn liền không hề thuộc về ta, không có lại trở lại nhân thế gian cơ hội. Ngẫm lại thật đúng là khổ sở a."

"Người a, chính là sẽ hối hận. Sẽ không hối hận liền không phải nhân loại."

Trừ bỏ hối hận, Diệp Lê còn có một câu không hỏi chính là, Vân Hi hận nàng sao? Như thế nào sẽ không hận đâu? Có lẽ Vân Hi ngay từ đầu đáp ứng vì nàng công tác, cũng là trên một bộ phận có thể báo thù tâm tư, hướng Diệp Lê còn có Bát Hào Dương phôi.

Nhưng thời gian lâu rồi, oán hận cũng dần dần tiêu tán, có chút người liền có như vậy mị lực, làm người cùng nàng ở chung lâu rồi, liền nguyện ý cam tâm thuyết phục, vô luận tư tưởng vẫn là linh hồn đều hướng nàng nghiêng.

Đáng tiếc nàng không thể vẫn luôn làm bạn đi xuống, nàng sẽ lão, sẽ chết, linh hồn cũng ở nào đó vĩnh hằng địa phương chậm rãi tiêu vong.

Vân Hi đã không oán hận nàng, thậm chí vì nàng mà cảm thấy bi thương, hôm nay Diệp Lê đưa nàng đi, mà về sau, Diệp Lê sẽ nhìn thấy càng nhiều tử vong, ở dài dòng sinh mệnh tiến đi càng nhiều người, cô đơn lưu lại nàng chính mình một người.

Vô tận cô độc.

Nhưng Diệp Lê có thể lý giải loại này cô độc tư vị sao? Vân Hi không biết, ở nàng trong trí nhớ, Diệp Lê nàng tựa hồ trời sinh không hiểu ái, cũng không hiểu cô độc.

Như vậy cũng hảo, sẽ không quá đau. Vân Hi nghĩ như vậy nói.

Diệp Lê tay xoa nàng đôi mắt, nhẹ giọng nói, "Ngủ đi, người sẽ không có nhiều ít thống khổ."

Đây là ta nhận lời người,

Vân Hi an tĩnh nhắm mắt lại, cũng liền từ đây lâm vào vĩnh cửu ngủ say, cũng lại sẽ không tỉnh lại.

Bát Hào Dương phô, Diệp Lê dẫn theo đống thau cây đèn dọc theo thang lầu mà xuống, tới rồi ngậm mật thất, lại dùng cổ điển chìa khóa mở

ra ngậm mật thất đại môn đi vào, vẫn luôn đi đến trung ương ngôi cao, ý niệm hơi hơi vừa động, một cái cỗ xưa khắc hoa văn hộp gỗ liền xuất hiện ở ngôi cao thượng.

Diệp Lê nâng lên tay, đặt ở trống trơn cái hộp gỗ phương, trong tay hiện ra một đoàn màu trắng linh hồn, hoàn toàn đi vào hộp gỗ trung.

Như vậy hộp gỗ có thể hoàn mỹ bảo tồn một cái linh hồn, ngàn năm vạn năm, mà như vậy bước đi Diệp Lê đã làm hơn trăm lần vẫn là hơn một ngàn thứ, nàng cũng đã không nhớ rõ. Nhưng như nhau quá khứ trăm ngàn thứ, không hề sai lầm, thanh tịnh mà lại đậm bạc.

Mặc dù cái này linh hồn nàng đã quen thuộc mấy chục năm.

Lạnh băng mộ viên, bị hạ táng quan tài gần là một bộ mất đi linh hồn thể xác, sẽ ở hắc ám ẩm ướt dưới nền đất hư thối, hóa thành bụi đất, cái gì cũng không có dư lại.

Tổ chức lễ tang chính là Vân Hi trên danh nghĩa con nuôi, cũng là Ngân Hoàng tập đoàn tân nhiệm tổng tài yển dương sơ, hấn biểu tình bình tĩnh mà nhìn quan tài bị mai táng, vãi lên bùn đất, cuối cùng dựng thẳng lên một khối mộ bia, sau đó đối với khảm có dưỡng mẫu ảnh chụp mộ bia thật sâu cúc một cung.

Đối với cái này đem hấn từ cô nhi viện mang ra tới nuôi nấng lớn lên nữ nhân, hấn là tôn kính mà cảm ơn.

Không có thần phụ điều văn, bởi vì yển dương sơ nhớ rõ dưỡng mẫu sinh thời không thích thượng đế, thậm chí có một loại chán ghét, nàng thường nói chính mình ruồng bỏ hết thầy thần minh, đem sở hữu đều giao cùng ma quỷ.

Yến dương sơ ngẩng đầu, nhìn tái nhợt không trung, khoe miệng như thế nào cũng dương không đứng dậy.

Lễ tang sau khi kết thúc, yến dương mới gặp tới rồi nữ nhân kia, Ngân Hoàng phía sau màn lão bản, Diệp Lê. Sớm nhất thời điểm, hắn còn không biết nàng thân phận thời điểm, hắn xa xa mà gặp qua nàng vài lần, nàng thực tuổi trẻ, cùng dưỡng mẫu Vân Hi thoát nhìn kém hai ba mươi tuổi, bốn hắn là hai cái thế giới người.

Nhưng dưỡng mẫu Vân Hi như vậy đứng ở kim tự tháp đỉnh người, cũng sẽ ở nàng trước mặt cười to, mà nàng thần thái đạm nhiên, phảng phất nàng mới là cái kia không chế hết thủy người.

Mà duy nhất một lần tương đối thân cận tiếp xúc là hắn thông qua sở hữu khảo nghiệm sau, dưỡng mẫu dẫn hắn đi vào Diệp tiêu thư trước mặt, sau đó nói, "Hắn là ta chọn lựa người."

Hắn chỉ nghe được nàng thấp thấp tiếng cười, mang theo một tia không chút để ý, "Phải không? Chính người nhìn làm đi."

Yến dương sơ kiêu ngạo cùng không cam lòng làm hắn ngẩng đầu lên, nhưng mà ở chân chính nhìn đến Diệp Lê ánh mắt đầu tiên khi, hoàn toàn biến mất. Bởi vì hắn vô cùng rõ ràng mà ý thức được, vô luận là hắn dưỡng mẫu Vân Hi, vẫn là chính hắn, đều chỉ là một cái người phát ngôn, hoàn mỹ xuất hiện ở công chúng trước mặt con rồi.

Yến dương sơ đối sự thật này cảm thụ không đến nhiều ít vui sướng, nhưng ở gặp qua nàng mười mấy năm qua không có chút nào biến hóa dung nhan sau, yến dương sơ bỗng nhiên lý giải dưỡng mẫu đối hắn báo cho,

"Nàng là chủ nhân của người, nhớ kỹ, không cần vi phạm nàng mệnh lệnh, càng không cần, lệnh nàng đối với người không hài lòng."

Tác giả có lời muốn nói: Liên phát hai phân tiện lợi

Còn có một cái hiện thực chuyện xưa liên phải kết thúc lại

Chương 112

Hai tháng trước có báo chí đưa tin từ tầng biên ngàn năm tuyết sơn khai quật ra một kiện trân bảo, thiên châu, truyền thuyết đây là quá khứ tầng vương vì làm ái nhân sống lại, ở Phật trước khắp huyết mới được đến ban ân. Nay đoạn truyền thuyết văn tự là thông qua khắc vào bảo tỳ thiên châu hộp gấm thượng cổ xưa tầng văn dịch lại đây, này chân thật tính không thể nào khảo chứng.

Tuy rằng ở truyền thuyết thiên châu có thể tiêu trừ bách bệnh, khởi tử hồi sinh, kéo dài thọ mệnh, nhưng trải qua nghiên cứu khoa học đội kiểm tra đo lường sau, không có phát hiện chỗ đặc biệt, nhưng bởi vì thiên châu bản thân cũng rất mỹ lệ trân quý, vì thế thiên châu thứ này từ quốc gia nghiên cứu khoa học bộ môn chuyên dời đến tài chính bộ, cũng giao từ quốc nội lớn nhất nhà đấu giá công khai bán đấu giá, đoạt được thu vào đưa về quốc gia bộ môn.

Trong lúc nhất thời, ' thiên châu ' nghe đồn nháo đến ồn ào huyên náo, thiên châu mỹ lệ cũng được đến rất nhiều người chú mục, rất nhiều trong ngoài nước phú hào có tâm tham dự bán đấu giá, cất chứa cái này trân bảo.

Đêm khuya không người khi, Diệp Lê xuất hiện ở quốc gia khoa học viện nghiên cứu ngoại, giây tiếp theo, nàng liên biến mất ở tại chỗ, xuất hiện ở gửi trân bảo phụ thuộc viện bảo tàng trong đó một phòng.

Làm quốc gia bộ môn viện bảo tàng, thiết có cũng là tiên tiến nhất an bảo hệ thống, nhưng Diệp Lê như cũ như nhập không người nơi, thuận lợi mà tìm được r ỡ đ ồ vật, thiên châu. Ở bị bán đấu giá phía trước, nó đều là đặt ở nơi này.

Nhưng không chờ nàng lấy ra pha lê rương thiên châu, một con vượn bàn tay li ền ngăn ở nàng trước mặt, xuất hiện chướng ngại vật đúng là người nhà họ Bạch, Diệp Lê giơ tay thật mạnh đánh v ề phía kia cánh tay, mà Lão Bạch bàn tay vừa lật giây lát gian hóa giải thế công.

Hiển nhiên lần này giao thủ, hai người đều đã có chừng mực rất nhiều, trừ bỏ dưới chân sàn nhà xuất hiện một chút vết rạn ở ngoài, không có khiến cho mặt khác đại động tĩnh.

Lão Bạch thực mau thu h ỡ tay, trên mặt như cũ là nho nhã hi ền lành tươi cười, "Diệp lão bản, người hồng r ỡ quy củ."

Diệp Lê khoe môi cong cong, dường như vừa r ỡ ra tay trước đ ả thương người không phải nàng giống nhau, "Ta dù sao cũng phải nhìn xem thứ này có phải hay không thật sự."

Nàng đôi mắt liễm diễm lưu chuyển, có khác một phen ý vị, "Có đáng giá hay không ta ra tay."

Lão Bạch cười mà không nói, không đem Diệp Lê lời này thật sự, ai muốn thật tin Bát Hào Đương ph ờ lão bản nói, đó chính là xuống địa ngục cũng chẳng trách người khác.

Diệp Lê nhưng thật ra không nghĩ tới người nhà họ Bạch cư nhiên nhanh như vậy được tin tức, xem ra thứ này là thật, nàng không cấm hơi hơi nhú nhú mày, sau đó lại cười,

"Bồn hửn là bụi về bụi đất về đất đờ vật lại phải bị hậu nhân sở quấy rầy an bình, cùng với ở nhân loại tham lam dục vọng trung trần trọc lưu ly, chi bằng làm ta mang nó đi."

Lão Bạch ôn hòa cười, nhìn nàng nói "Người nói không sai, nhưng nếu hiện tại nó là nhân loại đờ vật, vậy nên ấn nhân loại quy củ làm việc."

Nghe xong lời này, Diệp Lê hơi nhướn mày, cũng không giận, ấn nhân loại quy củ làm việc, kia cũng chính là người nhà họ Bạch muốn nhúng tay, bất quá cũng không quan hệ, luận tiền tài sẽ không có Bát Hào Dương phô càng nhiều.

Diệp Lê mỉm cười nói, "Chúng ta đây chờ xem."

Lão Bạch cười hơi hơi gật đầu.

Ba ngày sau đấu giá hội, phú hào nhân vật nổi tiếng tụ tập, Diệp Lê cùng yến dương sơ xuống xe, đi vào đấu giá hội đại sảnh, mới vừa ngồi xuống hạ, liền thấy vẫn là bộ dáng cũ ăn mặc màu trắng đường trang Lão Bạch, còn có hửn bên người một vị khuôn mặt đờng dạng nho nhã hiền lành trung niên nhân, không phải người nhà họ Bạch, chỉ là một cái phúc vận còn tính chạy dài người thường.

Lão Bạch triêu Diệp Lê hơi hơi mỉm cười, nhìn về phía yến dương sơ ánh mắt đảo cũng không có cái gì bất đờng.

Đấu giá hội thực mau liền bắt đờu, một vị mang mắt kính gọng mạ vàng bán đấu giá sư lên đài, đờu tiên là nói nói mấy câu tô đậm một chút không khí sau, sau đó tuyên bố đấu giá hội bắt đờu, một kiện một kiện trân phẩm phóng lên đài tới, bán đấu giá không khí nhưng thật ra nhiệt liệt, mà Diệp

Lê cùng Lão Bạch, cùng nơi này đại bộ phận mục đích bất đồng, bọn họ tiến đến chỉ là vì thiên châu này một kiện đồ vật, cho nên thực trầm ổn.

Lão Bạch bên cạnh trung niên nho thương không có bất luận cái gì ra tay, mà có chút nhận thức Ngân Hoàng tổng tài yến dương sơ, cũng hỏi hẳn tính toán bán đấu giá cái gì, bị hẳn dăm ba câu ứng phó đi qua. Diệp Lê nhắm mắt khế tức, không nói gì, cũng không có người sẽ đến quấy rầy nàng, nếu yến dương sơ liền điểm này sự đều xử lý không được, kia nàng cũng không cần thiết dẫn hẳn tới.

Bán đấu giá rốt cuộc tới rồi thiên châu thứ này, thiên châu ở đông đảo hàng đấu giá trung không tính trân quý nhất, cho nên bán đấu giá trình tự cũng chỉ là đặt ở đếm ngược thứ năm.

Nhưng nghe đến thiên châu bán đấu giá bắt đầu sau, Diệp Lê cũng mở bừng mắt, yến dương sơ cũng biết nên làm như thế nào, lên giá 500 vạn, yến dương sơ trực tiếp đánh ra giá cao "Hai ngàn vạn", dọa lui nhất bang xem náo nhiệt người.

Bán đấu giá sư cũng không nghĩ tới bắt đầu quay bất quá một phút đồng hồ, liền phiên bốn lần giá, nhưng mà còn có người truy giới, Lão Bạch bên người nho thương bỏ thêm một ngàn vạn, mặt khác còn có hai cái quốc nội phú hào các bỏ thêm một trăm vạn.

Yến dương sơ biểu tình trấn định tự nhiên, hẳn tới phía trước liền nghe Diệp tiểu thư nói, không cần lo lắng tiền vấn đề, chỉ cần đem nó chụp được, vì thế trực tiếp tăng giá tới rồi 8000 vạn.

Kia hai cái cạnh tranh phú hào liền tự động rời khỏi cạnh tranh, nhưng Lão Bạch bên người vị kia trung niên nho thương lại rất trầm ổn, ra giá "Một trăm triệu."

Tức khắc hội trường nội một mảnh ò lên, mà trên đài vị kia bán đấu giá sư cũng là dị thường kích động, hôm nay bán đấu giá quá trăm triệu đệ nhất bút, hẳn có thể bắt được thù lao cũng không ít.

"Còn có hay không người muốn tăng giá, một trăm triệu nguyên nhân dân tệ lần đầu tiên....." Tuy rằng tâm tình kích động, nhưng nhiều năm chức nghiệp tu dưỡng vẫn là làm vị này bán đấu giá sư nhanh chóng bình tĩnh xuống dưới.

Quả nhiên còn có người báo giá, yển dương sơ cử bài, nói "Một trăm triệu năm ngàn vạn."

Lần này cư nhiên trực tiếp bỏ thêm năm ngàn vạn, mà đồng thời, Diệp Lê hướng Lão Bạch phương hướng xem qua đi, vừa lúc cùng hẳn đối thượng tầm mắt.

Lão Bạch nói, "Người thật muốn như vậy vẫn luôn tăng giá đi xuống?"

Hai người thanh âm không người có thể nghe thấy, cũng sẽ không có người chú ý tới,

Diệp Lê cười cười, "Không quan hệ, Bát Hào Đương phô nhất không thiếu chính là tiền tài."

Lão Bạch hỏi ngược lại, "Nhưng nháo ra động tĩnh, tạo thành hậu quả lại nên như thế nào xử lý?"

Diệp Lê thần thái tự nhiên, "Nếu người không nhúng tay, này động tĩnh bốn sẽ không có."

Hai người trong lúc nói chuyện, hội trường thượng đã bỏ thêm bốn lần giới, từ một trăm triệu năm ngàn vạn cộ cộ dâng lên tới rồi năm trăm triệu, này đã là một cái ở quốc nội thực kinh người giá cao. Trên chỗ ng ồi các vị

các phú hào đã có chút chết lặng, từ 500 vạn phiên tới r ồi năm trăm triệu, suốt một trăm lần, mà tăng giá nhìn dáng vẻ còn có tiếp tục đi xuống, chỉ vì mua một cái đẹp chứ không xài được đ ồ vật.

Yến dương sơ bọn họ đảo còn nhận thức, là Ngân Hoàng tổng tài, cũng là quốc nội phú hào trong giới nhân vật trọng yếu. Mà vị kia trung niên nho thương, có người nghĩ lại thật lâu mới nhớ tới người kia là ai, đã từng khai quốc người có công lớn hậu nhân Tr ần tiên sinh, ở Châu Âu Bắc Mỹ chơi hô mưa gọi gió, ở quốc nội sản nghiệp cũng là khổng lồ, gia sản hàng tỉ, là rất ít người biết đến ẩn hình phú hào.

Đến nỗi hẳn bên cạnh Lão Bạch, li ền càng không ai nhận thức, đ ầu tướng Tr ần tiên sinh mang đến tuổi trẻ hậu bối, ở bán đấu giá giới thêm đến như thế chi cao trước mặt còn có thể xử sự không kinh, xem ra tư chất cũng là không t ồi.

Không người nào biết, chân chính chủ đạo Tr ần tiên sinh đánh ra giá cao người chính là vị này ăn mặc màu trắng đường trang người trẻ tuổi. Tựa như không có người biết giống Ngân Hoàng như vậy to như vậy bá đạo tập đoàn tài chính phía sau màn khống chế giả là Diệp Lê giống nhau.

Bởi vì không có phương tiện xuất hiện tại thế nhân trước mặt, cho nên yêu cầu càng nhiều tựa giả tựa thật sự thân phận, còn có một cái hoàn mỹ hợp lý người phát ngôn.

Thiên châu cuối cùng bị chụp tới r ồi 1 tỷ giá trên trời, nhưng mà mặt ngoài hai vị người mua yến dương sơ còn có Tr ần tiên sinh lại không có muốn bỏ qua tư thế, cái này đấu giá hội chủ sự phương cũng bắt đ ầu luống cuống, sự tình phát triển đã vượt qua bọn họ đoán trước, lại như vậy tiếp tục đi xuống chỉ sợ sẽ một phát không thể vãn h ồi.

Vì thế đương cái này bán đấu giá giới ra tới sau, người phụ trách liền lên đài tuyên bố, thiên châu bán đấu giá hạ màn, chọn ngày lại chụp, hiện tiến vào mặt sau mấy thứ trên phẩm bán đấu giá. Sau đó chủ sự phương lại thỉnh tranh đoạt thiên châu cái này bán đấu giá vật hai mới vừa tới hậu trường hiệp thương, hy vọng lấy một hợp lý giá cả nhường cho trong đó một phương.

Diệp Lê không có đi, đương lần này bán đấu giá tuyên cáo sau khi thất bại, nàng liền rời đi đấu giá hội, mặt khác công việc đầu giao từ yến dương sơ xử lý, cùng nàng lường trước giống nhau hiệp thương không có kết quả, người nhà họ Bạch bên kia cũng sẽ không dễ dàng từ bỏ.

Đấu giá hội sau khi kết thúc, thiên châu đánh ra 1 tỷ giá trên trời trong lúc nhất thời truyền đến ồn ào huyên náo.

Mà Diệp Lê lại hẳn không thêm để ý, nàng đã cấp yến dương sơ hạ chết lệnh, không tiếc hết thảy chụp được thiên châu. Một vòng hậu thiên châu một lần nữa bán đấu giá, như trên một lần giống nhau lại lần nữa lâm vào tử cục, mà thiên châu không ngờ lại đánh ra một cái tân giá trên trời, 1.5 tỷ.

Đối chủ sự phương cùng quốc gia nghiên cứu khoa học bộ môn tới nói, này đã không phải tiển có thể giải quyết sự, quan trọng là bọn họ vô pháp lệnh yến dương sơ vẫn là Trầ tiên sinh bất luận cái gì một phương thỏa hiệp thoái nhượng, thiên châu hiển nhiên cũng thành một khối phỏng tay khoai lang, cho ai cũng không có phương tiện. Bọn họ cũng muốn cho chính mình người chụp được, hai không đắc tội, nhưng giá thật sự đưa bất quá.

Không có thể thuận lợi hoàn thành Diệp Lê giao đãi nhiệm vụ, yến dương sơ thâm hoài xin lỗi, Diệp Lê đảo cũng không có chỉ trích hấn, kết quả này nàng cùng người nhà họ Bạch đều có thể đoán được, hiện tại liền

xem ai nguyện ý thu tay lại. Dù sao Diệp Lê là không tính toán thoái nhượng, nếu đã ra tay, kia kết quả chỉ có thể là nàng thắng.

Diệp Lê trong mắt hiện lên một tia ám sắc.

Mấy ngày lại lần nữa hiệp thương sau, chủ sự phương quyết định ở một tháng sau lần thứ ba bán đấu giá, nếu như cũ không có kết quả, lần áp dụng lưu chạp phương thức.

Vốn dĩ 'lưu chạp' là chỉ ở bán đấu giá trung, bởi vì khởi chạp giá cả quá cao tạo thành bán đấu giá giao dịch thất bại. Ở mua bán hoạt động trung, mua bán hai bên không thể đạt thành hiệp nghị, khiến cho mua bán hành vi vô pháp thành công tiến hành, lần đối này bán đấu giá bia không chiếm được muốn thành giao mức. Nhưng lần này bởi vì tình huống đặc thù, hai vị người mua không có người từ bỏ, lại vô pháp cùng chủ sự phương đạt thành thỏa hiệp, cho nên mới bị bắt áp dụng phương thức này.

Nói như vậy, đây cũng là tệ nhất kết quả.

Một tháng mà thôi, Diệp Lê luôn luôn rất có kiên nhẫn, cũng chờ đến khởi, nhưng nhìn dáng vẻ, thường quy phương pháp chỉ sợ khởi không đến cái gì tác dụng.

Chương 113

Ngừng ở cũng không thu hút ven đường màu trắng xe thể thao, cửa sổ xe chậm rãi điều hạ, ng ồi ở ghế phụ vị thượng thanh niên tháo xuống kính râm, liếc liếc mắt một cái đối diện kia đồng treo 'Vạn Tượng Lô' bảng hiệu cỡ kính l ầu các, đối mặt sau nhân đạo,

"Thiếp mời người bắt được sao?"

Sau xe tòa thượng một ăn mặc màu đỏ váy liền áo nữ sinh, còn có một cái ước chừng mười bảy tám tuổi nam sinh tô đờng, hấn đôi tay linh hoạt mà nhanh nhẹn mà đánh trên máy tính bàn phím, trả lời nói,

"Lộng không đến, Vạn Tượng Lô là mười năm trước ở thủ đô hứng khởi tư nhân tính chất giao dịch hội sở, mỗi lần giao dịch trừ bỏ hội sở cổ đông, chỉ có bị mời khách nhân mới có thể đi vào, chúng ta liền nó đến tốt cùng mời này đó khách nhân đều không biết, chính là có tiền cũng mua không được."

Trong tay nắm tay lái thanh niên, không có mang kính râm nam tử cà lơ phất phơ, cũng so chơi máy tính nam sinh muốn có vẻ thành thực, nghe vậy không cấm nhú nhú mày "Kia hiện tại làm sao bây giờ? Diệp hi."

"Làm sao bây giờ? Lưu đi vào báí." Tháo xuống kính râm thanh niên cũng chính là diệp hi, cong cong khóe môi, thực mau liền có một cái ý tưởng.

"Này giao dịch hội chưa nói không thể mang bằng hữu đến đây đi, chúng ta chọn cá nhân đi theo đi vào liền không cần lo lắng sẽ bị người ngăn lại."

"Nhưng sẽ không bị phát hiện sao?" Phi y nữ hài, cũng chính là diệp hi muội muội diệp tử dò ra đầu, hỏi.

Diệp hi gõ hấn muội muội một cái đầu, "Cho nên muốn chọn cái dễ nói chuyện dễ dàng ứng phó nhân tài hành."

Lại mang theo xấu xa ý cười mà nhìn cỗ cảnh liếc mắt một cái, "Lại hư tình huống bất quá chính là bị đuổi ra tới thôi, đến lúc đó báo thượng người cỗ gia tên, nhân gia ít nhất cũng sẽ lông tóc không tổn hao gì mà đem chúng ta 'đưa' ra tới."

Cố cảnh cười khở một chút, "Cố gia sản nghiệp cùng nhân mạch phần lớn ở nước ngoài, hơn nữa chưa chắc sẽ cho ta một cái tiêu bối mặt mũi."

Diệp hi nghe vậy cũng không nói chuyện, Diệp gia từ phụ thân hẳn diệp tiêu phụ thân kia đừng lừa gia tộc thế lực liên chuyên dời đến thành phố S, nếu không phải lần này sự, bọn họ cũng sẽ không trở về.

Vì thế, mấy người liên tránh ở trong xe đầu chọn lựa có thể dẫn bọn hắn đi vào ' coi tiền như rác '. "Cái này không được, tuổi quá lão, cáo già xảo quyết, không dễ dàng ứng phó."

"Cái này cũng không được, quá uy nghiêm....."

Đương một chiếc màu đen xe hơi dừng lại, đi ra một vị tuổi trẻ yêu điệu, ước chừng hai mươi tuổi xuất đầu tuổi trẻ nữ hài khi, trong xe mấy người đôi mắt liên sáng, trầm miệng một lời nói, "Cái này hành."

Diệp hi, diệp tử còn có cố cảnh xuống xe, để lại tô đừng đái ở trong xe tùy thời tiếp ứng, xảy ra chuyện liên gọi điện thoại.

Vì lần này giao dịch hội, bọn họ cũng trước tiên làm tốt chuẩn bị, tây trang lễ phục đầu là trước tiên liên mặc tốt, bọn họ vốn dĩ cũng không phải cái gì người thường gia hài tử, trên người quý khí trường hợp này người đầu nhìn ra được tới.

Đục nước béo cò đi tới vị kia tuổi trẻ nữ hài phía sau, không xa không gần mà đi theo, cũng một chút đầu không thấy được, lại nói tiếp cũng cũng may tuổi trẻ nữ hài là một người tới.

Ở muốn đưa ra thư mời địa phương, lễ nghi đối kia tuổi trẻ nữ hài hơi hơi khom lưng, liên thỉnh nàng đi vào, đến nỗi diệp hi bọn họ, lễ nghi cư nhiên một câu chưa nói khiến cho bọn họ đi qua, làm diệp hi cố cảnh nguyên bản tưởng tốt biện pháp đầu không cần dùng.

Diệp hi phía trước là tính toán đi vào lúc sau liền cùng chính chủ tách ra, tình bị người phát hiện tìm phiền toái. Không thành tưởng, đi vào, liền có ăn mặc đặc sắc trang phục lễ nghi tiểu thư còn có hai cái bảo tiêu tiểu nhị dường như nhân vật đón đi lên, vì tuổi trẻ nữ hài mở đường, mà hai cái bảo tiêu còn lại là đem bao gồm diệp hi mấy người ở bên trong hộ vệ.

Diệp hi phía trước nghe nói qua, nơi này thực chú trọng đối khách nhân an toàn bảo hộ, mỗi cái thu được thư mời tiến vào khách nhân đều sẽ có chuyên môn bảo tiêu toàn bộ hành trình bảo hộ. Nhưng không nghĩ tới bọn họ động tác nhanh như vậy, làm diệp hi bọn họ cũng chưa có thể tới kịp rời khỏi.

Càng làm cho diệp hi ám đạo một tiếng không xong chính là, lễ nghi tiểu thư cư nhiên là đem vị kia tuổi trẻ nữ hài đón nhận lâu đi, mà không phải lưu tại lầu một đại sảnh bàn trà. Diệp hi bọn họ mưu hoa cũng chỉ là ở phía dưới bàn trà đợi, hỏi thăm điểm sự, không nghĩ tới cái này vừa lên thượng tới rồi lầu hai khách quý ghé lô, này nếu như bị phát hiện, diệp hi bắt đầu suy nghĩ Diệp gia cùng cố gia tên tuổi thêm lên có thể hay không làm cho bọn họ ba thiếu ai một đốn đánh.

Cố cảnh cũng có chút khẩn trương, ai từng nghĩ đến không có thể theo kế hoạch đi đâu.

Diệp tử cô nương này tâm nhãn đại, còn lôi kéo nàng ca nói, "Ca, nơi này thật là có ý tứ, thật nhiều không thấy quá đồ vật nga."

Diệp hi thiếu chút nữa không tưởng bóp chết hần này muội muội ngốc, này không rõ ràng ràng bọn họ liền đầu tiên tới sao? Hơn nữa vừa ra thanh không phải bị bọn họ đi theo chính chủ nghe được phát hiện, bất quá giống như hần là đã sớm phát hiện đi.

Diệp hi sửng sốt, vừa vặn thấy tuổi trẻ nữ hài nghiêng đầu mỉm cười xem hẳn liếc mắt một cái, khinh phiêu phiêu.

Nàng đã sớm biết bọn họ đi theo hẳn vào được.

Diệp hi trong lòng một nhạc, chẳng lẽ là coi trọng bốn thiếu gia phong lưu phóng khoáng anh tuấn tướng mạo, không nghĩ tới hẳn mị lực lớn như vậy, từ thành phố S đến thủ đô đều có nhiều người như vậy truy hẳn. Nghĩ diệp hi không khỏi đĩnh đĩnh ngực, tuổi trẻ nữ hài trên mặt ý cười càng nùng, ngược lại là lãnh đằng trước lễ nghi tiểu thư nhìn nhiều diệp hi liếc mắt một cái.

Diệp hi còn cấp cố cảnh sử cái ánh mắt, kêu hẳn không cần quá lo lắng, nhân gia đã sớm nhìn ra bọn họ tới, nếu chưa nói chính là hảo ý không nghĩ chọc thủng bọn họ.

Cố cảnh trong lòng nhẹ nhàng thở ra, bước chân mại đến cũng thoải mái chút.

Lễ nghi tiểu thư một đường lãnh bọn họ thượng lầu ba, diệp hi mấy người không khỏi đui mù giới, này trang hoàng hoa mỹ xa hoa lãng phí, chỉ sợ không cái hơn 1 tỷ đặt mua không xuống dưới đi, đặc biệt là hiện tại tân thế kỷ càng lão đồ vật càng thiêu tiền, khắc hoa bàn ghế bình phong đều là bị coi như tác phẩm nghệ thuật xem.

"Diệp tiểu thư, vẫn là lão vị trí, vẫn luôn cho ngài lưu trữ." Ăn mặc sùng xám lễ nghi tiểu thư tất cung tất kính mà đối tuổi trẻ nữ hài nói một tiếng. Diệp hi nhướn mày, cùng hẳn vẫn là một cái họ, thật đúng là xảo, khó trách người tốt như vậy.

Tuổi trẻ nữ hài, cũng chính là Diệp Lê, hơi hơi mỉm cười, vào phòng liền ngồi hạ, mà lễ nghi tiểu thư cũng lui xuống, mà bọn bảo tiêu cũng

đứng ở phòng ngoài cửa, cũng li ền cách một đạo màn, tùy thời chờ đợi phân phó.

Ghế lô di thường rộng mở, so sân khấu còn muốn đại, bàn ghế đều là tốt nhất gỗ đỏ, trên tường quải vẫn là trương đại ngàn họa, cách chính phương bắc một loạt màn là có thể đem phía dưới nhìn đến rành mạch, nhưng phía dưới người li ền nhìn không tới mặt trên ng ồi chính là ai.

Nhân viên tạp vụ tiến vào thượng trà, còn có đưa bàn quả đĩa, "Là năm nay tân ra môn đỉnh tiên trà, Diệp tiểu thư."

Diệp hi nghe lời này, th ần nghĩ vị này Diệp tiểu thư vẫn là này khách quen. Chờ nhân viên tạp vụ đi ra ngoài, diệp hi cũng một chút không câu thúc mà lôi kéo diệp tử cùng cố cảnh li ền ở bên cạnh chỗ ng ồi ng ồi xuống.

"Cái kia..... Là Diệp tiểu thư đi, ta còn không có cảm ơn người đâu, ta kêu diệp hi, hy vọng hi, đây là ta bằng hữu cố cảnh còn có ta muội muội diệp tử....."

Người khác giúp lớn như vậy vội dù sao cũng phải nói tiếng cảm ơn mới được, nhưng không chờ diệp hi nói xong, li ền có người lại đây.

"Diệp tiểu thư, quý r ầy." Một ăn mặc màu xám âu phục trung niên nam tử như là giám đốc giống nhau nhân vật, lại đây đ ồng dạng là tất cung tất kính mà trước cùng Diệp Lê hỏi thanh hảo, sau đó khước mắt dư quang liếc diệp hi bọn họ liếc mắt một cái,

"Này vài vị là Diệp tiểu thư bằng hữu sao?"

Hắn nghe chiêu đãi khách quý Diệp tiểu thư lễ nghi nói, nhìn này mấy cái người trẻ tuổi không giống như là trong vòng, lại đi ều theo dõi như là trà trộn vào tới, bởi vì là đi theo Diệp tiểu thư phía sau tới người, lúc ấy cũng li ền không cản, hắn cũng li ền tới đây như vậy vừa hỏi, đương nhiên

nếu Diệp tiểu thư nói là nàng bằng hữu, kia tự nhiên cái gì là đều không có, hảo hảo chiêu đãi.

Cố cảnh cùng Diệp tử tâm đều nhắc tới cố hòng, nhưng thật ra Diệp hi hần không thềm để ý mà kiêu chân bắt chéo, hần tin tưởng mới vừa giúp quá bọn họ đại ân Diệp tiểu thư sẽ không đột nhiên lại tưởng hồ bọn họ một phen.

Diệp Lê nhìn bọn họ khẽ cười cười, môi mỏng khẽ mở, "Không phải, ta không quen biết bọn họ."

Một đạo sét đánh giữa trời quang đi xuống, Diệp hi cả người đều không tốt, đều nói nữ nhân thiện biến, nhưng không cần trở nên nhanh như vậy a, đây là ở chơi bọn họ chơi đi.

Mà trung niên nam tử sắc mặt lập tức đổi đổi, hướng bên ngoài đánh cái thủ thế, tiến vào mấy cái mang bao tay trắng người, ngăn cản Diệp hi ba người, "Thất lễ, mời theo chúng ta đi ra ngoài."

Diệp hi tỏ vẻ hần nhớ kỹ vị này cùng hần một cái họ tuổi trẻ nữ hài, hần Diệp tiểu gia còn không có như vậy bị người chơi đùa, sau đó cùng đồng bạn dị thường ghen khuất mà bị mang xuống lầu.

Trung niên nam tử rất là sợ hãi mà đối Diệp Lê xin lỗi, tại đây mà phải có thể khom lưng khom lưng uốn gối, ai làm nơi này tùy tiện một cái nhân vật đều có thể đâm người chết đâu, đặc biệt là vị này Diệp tiểu thư.

Diệp Lê cười cười, cái gì cũng chưa nói khiến cho nàng đi xuống, sau đó một mình một người ng ồi ở này ghế lô, chờ giao dịch hội bắt đầu. Nàng cần lấy trên bàn một trương thiệp vàng quyền sách, mặt trên viết hôm nay khả năng sẽ giao dịch đồ vật.

Mơ hồ nhìn thoáng qua, Diệp Lê liền buông xuống quyển sách, không biết có thể hay không có nàng muốn đồ vật.

Khoảng cách thiên châu lần thứ ba bán đấu giá còn có nửa tháng, nhưng Diệp Lê cũng không cấp.

Đến nỗi kia ba cái người trẻ tuổi, Diệp Lê không cảm cười cười, nàng chỉ là không nghĩ tới, cứ nhiên ba người trên người đều có nàng huyết mạch, tuy rằng chỉ là thực nông cạn một tia.

Xem như nàng hậu đại sao.

Làm Diệp Lê ' hậu đại ' ba người một chút không có cảm nhận được trưởng bối quan ái, ngược lại tâm tình thực ưu thương, cái gì còn không có nghe được liền phải bị đuổi ra ngoài. Nhưng không biết diệp hi có phải hay không thật đi rồi dứt chớ vận, thế nhưng ở đại đường thật gặp phải ' trưởng bối ', một vị còn tính thân cận thế thúc.

Nhìn khờ qua mặt diệp hi cùng diệp tử, vương thế thúc liền cùng vị kia giám đốc nói, "Bọn họ là ta cháu trai cháu gái, cho ta cái mặt mũi, làm cho bọn họ lưu lại ng ỡ ta kia đi."

Kia giám đốc cũng cười, "Ấn ngày thường ta cũng liền cho ngài mặt mũi, chính là hôm nay cái bất đồng, bọn họ mấy cái ghé con mới sinh không sợ cọp, chọc chính là lâu ba Diệp tiểu thư, Diệp tiểu thư có thể hay không trách tội bọn họ, ta nào biết a."

Này nói rõ là không nghĩ gánh hạ này trách nhiệm.

Vị này vương thế thúc cũng là cái thật phúc hậu nhân vật, nhìn diệp hi như là thực sự có việc gấp, lại nói cũng không thể làm bạn tốt nhi tử ngay trước mặt hẳn bị đuổi ra ngoài a, khẽ cắn môi nói, "Nếu là có việc, khiến cho ta Vương mỗ người chịu trách nhiệm."

"Kia thành." Giám đốc chấp tay, tiếp đón người bên cạnh liễn đi rồi.

Vương thế thúc lau đem hãn, mang theo điệp hi, điệp tử còn có cố cảnh liễn đến hãn ở lầu một bàn trà đi, tuy rằng hãn bàn trà cùng điệp hi bọn họ vừa mới xem qua lầu ba ghê lô quả thực khác nhau như trời với đất, nhưng điệp hi bọn họ đã không để bụng như vậy nhiều, có thể lưu lại liễn không tở.

Ngồi xuống sau, điệp hi vội vàng nói thanh tạ, thật đúng là ít nhiều vương thế thúc.

Vương thế thúc vẫy vẫy tay, nói không cần đương hễ sự, nhìn cố cảnh liếc mắt một cái liễn hỏi nói "Đây là?"

Diệp hi nói cho hãn "Đây là ta cố gia đường ca, cố cảnh."

Nói là đường ca, nhưng quan hệ cũng là xa, bất quá vương thế thúc vừa nghe cố gia cái này họ, trong lòng liễn hiểu rõ.

Chương 114

Trò chuyện trò chuyện, vương thế thúc liễn hỏi điệp hi như thế nào đột nhiên tới nơi này, còn chọc phải quý nhân.

Vương thế thúc có thể mạo hiểm nguy hiểm đem bọn họ lưu lại, điệp hi tự nhiên cũng nguyện ý đối hãn thẳng thắn thành khẩn, "Ta cùng bằng hữu của ta muốn hỏi một sự kiện."

"Chuyện gì?"

Diệp hi cùng cố cảnh lẫn nhau nhìn nhau liếc mắt một cái, sau đó ánh mắt kiên định mà đối vương thế thúc nói, "Bát Hào Đường phò."

"Nghe nói nơi đó có thể thực hiện người tâm nguyện." Diệp hi lại nhĩ ầu lời một câu nói.

"Thực hiện tâm nguyện?" Vương thế thúc mày nhíu lại, ánh mắt cũng có chút sâu xa, sau đó thở dài, "Ta chưa từng nghe qua cái gì Bát Hào Đương phô."

Nghe vậy, diệp hi cùng cố cảnh có chút thất vọng, nhưng thật ra diệp tử tâm nhãn quá đại địa ở kia căn nổi lên quả khô, căn bản là không để ý bọn họ đang nói chút cái gì.

"Bất quá, các người tìm cái loại này địa phương làm gì?" Vương sư thúc hỏi.

Diệp hi cùng cố cảnh giải thích nói, bọn họ có một vị bằng hữu giang ưu, được bệnh bất trị, sinh mệnh đe dọa, sau lại không biết như thế nào mà bọn họ li ền nghe nói Bát Hào Đương phô, li ền nghĩ cái gì biện pháp đều phải thử một lần. Đến nỗi vì cái gì tới Vạn Tượng Lâu, là bởi vì đồn đãi nơi này cái gì đều có thể hỏi thăm, vô luận là cỡ nào không thể tưởng tượng sự tình.

Nghe được giang ưu tên, diệp tử lập tức buông xuống trong tay quả khô, xen m ồm nói, "Đúng vậy, Vương thúc thúc, giang ưu tử là người tốt, chúng ta đều không nghĩ nàng chết."

Wương thế thúc cười cười, lộ ra vài phần hòa ái, "Ở chỗ này nghe được Bát Hào Đương phô sự tình còn thật có khả năng, nhưng ti ền đề là người có thể tiến tới."

Nói hẩn li ền thở dài một hơi, "Thế chất người là không biết, này thủ đô thiên biến đến quá nhanh, trước kia những cái đó lão gia tộc hiện tại cũng chưa lạc không sai biệt lắm. Ta Vương gia trước kia vẫn là cái nhân vật,

nhưng đến bây giờ, Vạn Tượng Lâu thành lập mười mấy năm, ta mới hẳn thượng như vậy một trương thiệp."

Diệp hi nghe nhin không được kỳ quái nói, "Kia vương thế thúc, lầu ba vị kia Diệp tiêu thư là nhân vật nào a, ta cũng không nghe ta ba nói qua thủ đô có cái nào cùng chúng ta cùng họ Diệp gia."

Diệp hi lại đem cùng Diệp Lê ' ân oán ' nói một h ồi, đưa ra việc này cũng là muốn biết đến tột cùng là chọc ai, tổng không hảo không duyên có vô có làm vương thế thúc cho bọn hấn gánh nguy hiểm đi.

Vương thế thúc không trực tiếp trả lời hấn nói, mà là cùng hấn đánh cái bí hiểm, "Diệp hi, người đoán lầu ba có mấy cái ghế lô?"

Diệp hi tự nhận trí nhớ không t ồi, nhưng lúc ấy cũng không nhi ều nhìn kỹ, ở trong đầu đại khái đánh giá trắc một chút lầu ba không gian còn có Diệp Lê nơi ghế lô lớn nhỏ, ch ần chờ mà đến ra một cái kết luận, "Đại khái có bảy tám gian đi."

"Sai r ồi." Vương sư thúc quả quyết nói, "Chỉ có tam gian."

Diệp hi cùng cố cảnh đầu hít hà một hơi, Vạn Tượng Lâu thanh danh lớn như vậy, thư mời ở bên ngoài cũng là thiên kim khó c ầu, cư nhiên có người có thể áp xuống như vậy bao lớn nhân vật, độc chiếm tối cao t ầng một phần ba địa phương, hơn nữa đ ải ở nơi đó chỉ là một người.

Hiện tại ng ắm lại diệp hi cùng cố cảnh đầu có chút cả người lạnh cả người, chỉ sợ nơi này thủy so với bọn hấn tưởng tượng còn muốn thâm, bọn họ hấn là may mắn vị kia Diệp tiêu thư chỉ là h ố bọn họ một phen, mà không có tổng cố người đem bọn họ cấp chôn.

Vương thế thúc lại không nhanh không chậm địa đạo, "Lầu ba chỉ có ba cái ghế lô, để lại cho cũng là tôn quý nhất khách nhân, người nói vị kia

Diệp tiểu thư ta không biết lai lịch của nàng, nhưng sẽ chỉ là trong kinh thành kim tự tháp đỉnh những người đó."

Diệp hi từ trên bàn tùy tay cầm tờ giấy khăn, lau lau trên trán cũng không tẽn tại mồ hôi lạnh, kinh thành thủy quá sâu quá hắc, may mắn bọn họ Diệp gia đã không ở bên này lẫn lộn, hoàn toàn xem không hiểu a.

Vương thế thúc cùng diệp hi bọn họ nói chuyện hạ màn, bởi vì giao dịch bắt đầu rồi, nói là giao dịch, nhưng cùng loại với bán đấu giá, nhưng so bán đấu giá càng bí ẩn, càng không thể tưởng tượng, cái gì hiếm lạ cổ quái đồ vật đều có. Diệp hi cố cảnh bọn họ tuy rằng tâm sự nặng nề nhưng cũng lập tức đã bị hấp dẫn đến nhìn đi vào.

Bọn họ không biết chính là, Diệp Lê có thể ngồi ở tối cao tầng duy tam ghế lô là bởi vì nàng chính là lớn nhất cổ đồng, mặt khác hai cái cổ đồng cũng chỉ là nàng vì phương tiện sở tìm con rồi mà thôi, nếu không dễ dàng bị người hoài nghi.

Có thể nói, cả tòa Vạn Tượng Lô đều là nàng sở hữu chi vật, mà Vạn Tượng Lô mỗi một chỗ đều cất giấu lỗ tai, sẽ đem một ít Diệp Lê muốn biết nói truyền cho Diệp Lê nghe.

Diệp Lê nghe xong lỗ tai thuật lại diệp hi đám người nói sau, đôi mắt đen tối không rõ, tựa hồ cất giấu tâm tư khác.

Chỉn tràng giao dịch chỉ có ba cái giờ, nhưng lại có ba ngày, hơn nữa là bắt đầu thư mời, có chút người bị mời ngày đầu tiên giao dịch hội, nhưng chưa chắc có thể tham gia ngày hôm sau cùng ngày thứ ba.

Diệp hi vương thế thúc đó là như thế, hắc đành phải vỗ vỗ diệp hi bả vai, "Ta có thể giúp người cũng chỉ có này đó."

Diệp hi cười lắc đầu, "Vương thế thúc không cần nói như vậy, ngài đã giúp chúng ta rất nhiều rồi, hơn nữa nơi này tựa hồ cũng không có chúng ta muốn biết tin tức, mai kia giao dịch hội không tham gia cũng không quan hệ."

Hắn cùng cố cảnh tâm tình là có chút uể oải, phí nhiều như vậy công phu, lại cái gì cũng không có nghe được.

Mấy người đang muốn rời đi khi, bỗng nhiên một cái tiểu nhị lại đây giao cho bọn họ mấy trương thẻ hoa văn thiệp, là ngày mai giao dịch hội thư mời.

Diệp hi đăm người cả kinh, chỉ nghe kia tiểu nhị cười nói, "Là lâu ba Diệp tiểu thư làm chúng ta đưa cho vài vị."

Đương nhiên cũng ít không được vương thế thúc phân, nhưng ai nấy đều thấy được là dính diệp hi bọn họ phúc phận, vương thế thúc cũng là vừa mừng vừa sợ.

Đồ vật đưa đến, kia tiểu nhị cũng liền lui xuống. Cố cảnh cần thư mời, liếc diệp hi liếc mắt một cái, ánh mắt chỉ có một ý tứ, "Hiện tại làm sao bây giờ?"

Diệp hi khóe môi một câu, dứt khoát lưu loát mà thu hồi thư mời, "Rau trộn, nếu nhân gia chủ động mời, chúng ta đi gặp liền hảo, còn sợ là Hồng Môn Yến, vẫn là đêm rừng hang hổ a."

Cố cảnh gật gù đầu, cảm thấy diệp hi nói cũng đúng.

Vương thế thúc còn tính toán mời diệp hi bọn họ đến nhà hắn trụ, nhưng diệp hi uyển chuyển từ chối, nói bọn họ còn có chuyện muốn làm. Vương thế thúc cũng không cưỡng cầu, chỉ nói có việc đánh hắn điện thoại, diệp hi đăm người lái xe trở về dừng chân khách sạn.

Trở lại khách sạn, mấy người liền bắt đầu liền thư mời sự tình triển khai thảo luận, điệp hi mở miệng nói, "Bát Hào Dương phờ sự ta cảm thấy chúng ta vẫn là không thể từ bỏ, vương thế thúc không biết, nhưng vị kia Diệp tiểu thư sẽ không không biết đi."

Dương nhiên hết thấy tiển đề là Bát Hào Dương phờ thật sự tởn tại.

Diệp tử tô đờng bọn họ cũng đờng ý, quyết định ngày mai vẫn là bộ dáng cũ, tô đờng lưu tại trong xe chờ tiếp ứng, điệp hi, điệp tử, cố cảnh bọn họ tiến Vạn Tượng Lô tái kiến một lần vị kia Diệp tiểu thư.

Bỗng nhiên di động vang lên tới, là bệnh viện giang ưu đánh tới, cố cảnh đi ban công tiếp điện thoại, mà điệp tử, tô đờng bọn họ bắt đầu rở đối điệp hi bất quái, "Người nói vì cái gì vị kia Diệp tiểu thư đối với các người tốt như vậy a? Không nói tìm các người phiền toái, thư mời nói đưa liền đưa."

"Ai nói đối chúng ta hảo? Rõ ràng cũng chỉ là đối ta một người hảo." Diệp hi cực kỳ không biết xấu hổ địa đạo.

Hắn thân sinh muội muội điệp tử nghe xong đờu cảm thấy tưởng phun, "Người suy nghĩ nhiều quá đi, có lẽ không phải người, là cố cảnh ca ca đâu?"

"Cố cảnh? Cố cảnh hắn có ta soái sao?" Diệp hi tại hạ ba cấp chính mình so cái câu thủ thế, đặc ý dào dạt địa đạo, "Người thật đúng là đừng nói, Diệp tiểu thư lớn lên hoàn toàn phù hợp ta mỹ học."

"Người không phải nói trên đời này không có người để mắt nữ nhân, bởi vì các nàng đờu quá xấu." Tô đờng phun tào nói.

Diệp hi khó được nghiêm túc một chút, "Đó là bởi vì nàng lớn lên," điệp hi tạm dừng một chút, điều nổi lên tô đờng ăn uống, "Thật sự thực

mỹ." Sau đó chờ tô đ ồng c ầu h ần miêu tả, đây là kỹ thuật tử trạch nam bi ai a.

"Thật sự có như vậy đẹp sao?" Tô đ ồng mới không thương diệp hi đương, quay đ ầu li ền đi hỏi diệp tử.

Diệp tử nghiêm túc tự hỏi một chút, sau đó trả lời nói, "Ta không nhìn kỹ, ta li ền chỉ lo xem mặt khác, người không phải biết, kia Vạn Tượng Lô siêu cấp xinh đẹp. Bên trong điểm tâm cùng quả khô cũng ăn rất ngon."

Nghe vậy tô đ ồng lập tức thành mắt cá chết, "Vậy các người vì cái gì không mang theo ta đi vào? Nếu không ngày mai giao dịch hội các người ai cùng ta đổi một chút, làm ta đi vào kiến thức kiến thức."

Diệp tử cùng diệp hi đ ầu làm bộ không nghe thấy, xoay đ ầu đi, quyết đoán mà chết đạo hữu bất tử b ần đạo, làm tô đ ồng oa nhi này một mình bị thương đi.

Cố cảnh tiếp xong điện thoại trở v ề nhìn đến này phúc cảnh tượng li ền vui vẻ, vừa thấy chính là tô đ ồng lại bị kia đối gian tà gian tà hai anh em cấp khi dễ.

Ngày hôm sau, diệp hi mấy người lại l ần nữa đi tới Vạn Tượng Lô, so với l ần trước vất hết óc nghĩ mọi cách lưu đi vào, bọn họ l ần này thực đúng lý hợp tình mà đưa ra thư mời, Vạn Tượng Lô người đưa bọn họ dẫn tới l ầu hai một gian cao cấp ghê lô.

Không đợi diệp hi nghĩ như thế nào tái kiến vị kia th ần bí Diệp tiểu thư một h ồi, li ền có người lại đây mời h ần thượng l ầu ba, hơn nữa chỉ mời diệp hi một người.

Diệp hi ng ần người, nhưng cũng thực s ảng khoái mà đáp ứng r ồi, cho cố cảnh cùng muội muội diệp tử một cái yên tâm ánh mắt sau li ền đi theo

tiểu nhị thượng lầu ba. Vẫn là ngày hôm qua đã tới nơi đó, xa hoa cao nhã ghê lô cũng chỉ có Diệp tiểu thư một người.

Diệp hi không cảm kỳ quái, một người chẳng lẽ liền không chê buồn sao?

Không đợi hắn nghĩ thông suốt, liền nghe thấy gõ đờ ghê dựa thượng Diệp tiểu thư bỗng nhiên ra tiếng nói, "Người muốn tìm Bát Hào Dương phu?"

Diệp hi thực mau chính một chút tâm thần, quả nhiên vị này Diệp tiểu thư là biết Bát Hào Dương phu, hắn thu hồi cả lơ phát phơ thần thái, nghiêm túc nói, "Nghe nói nơi đó có thể thực hiện người nguyện vọng, ta có một vị bằng hữu sinh mệnh đe dọa, chúng ta đã không thể tưởng được cái gì biện pháp khác."

Diệp Lê nghe vậy cười cười, diệp hi thấy nàng bộ dáng này cũng không cảm thấy cái gì vũ nhục, đối phương nguyện ý nói cho bọn họ là đủ rồi.

Chỉ nghe Diệp Lê chậm rì rì địa đạo, "Ta không biết cái gì Bát Hào Dương phu, nhưng ta biết có một thứ có lẽ có thể cứu người bằng hữu mệnh."

Diệp hi con người sáng ngời, "Thứ gì?"

Diệp Lê mỉm cười nhìn hắn, đáp, "Thiên châu."

Thiên châu sự gần nhất xào đến như vậy nhiệt, diệp hi tự nhiên sẽ không không biết, nhưng là, "Thiên châu nghe đồn không phải lời đồn sao?"

Diệp Lê nhẹ giọng cười cười, sau đó mắt hàm thâm ý mà liếc hắn một cái, "Bát Hào Dương phu đâu có khả năng tồn tại, thiên châu nghe đồn tự

nhiên cũng có khả năng là thật sự."

Diệp hi mím môi, lâm vào tự hỏi trung.

Diệp Lê thu h ồi dừng ở hấn trên người t ầm mắt, trao đổi một chút vàng nhạt váy hạ hai chân giao điệp tư thế, không vội không chậm địa đạo, "Thật cũng hảo giả cũng hảo, biện pháp ta đã nói cho người, chính người nhìn làm đi?"

"Người muốn biết sự tình đã biết, hiện tại người có thể đi r ồi." Diệp Lê biểu tình đạm mạc địa đạo.

Sau đó điệp hi đã bị 'đuổi' ra tới.

Chương 115

Diệp hi sau khi trở về đem những lời này đều nói cho cố cảnh cùng điệp tử, "Nàng nói sẽ là thật vậy chăng?" Cố cảnh dẫn đầu mở miệng nói,

Diệp hi lắc lắc đầu, "Không biết, nhưng nàng như vậy thân gia người hẳn là không cần thiết gạt chúng ta."

Thảo luận trong chốc lát sau, điệp hi bọn họ quyết định trở về tái hảo hảo thương lượng.

Trở lại khách sạn sau, điệp hi lập tức làm tô đ ồng đi đều tra một chút vị này thân bí Diệp tiểu thư, "Đi đều tra nàng? Như vậy đại nhân vật chỉ sợ rất khó tra được lai lịch của nàng sao?"

"Ta không làm người tra nàng, tra nhà ta là đến nơi." Diệp hi tự tin địa đạo.

"Tra nhà người?"

Tô đ ồng, diệp tử còn có cố cảnh đ ầu đại kinh thất sắc, diệp hi cũng không theo chân bọn họ đánh đ ố, cẩn thận giải thích một chút, "Ta cảm thấy vị này Diệp tiểu thư hẳn là nhận thức ta, không, nói đ úng ra là nhận thức chúng ta Diệp gia."

Cố cảnh bình tĩnh lại hỏi "Nói như thế nào?"

Diệp hi ở trong phòng đi dạo bước chân, ôm khuỷu tay phân tích nói, "Đ ầu tiên, nàng đ ối chúng ta thái độ thực đ ặc biệt, mơ hồ không rõ, nhưng lại nắm chính xác chúng ta muốn đ ồ vật, không lo lắng chúng ta sẽ làm ra lệnh nàng thất vọng quyết đ ịnh."

"Ca, người không phải nói nàng coi trọng người sao?"

Hàm chứa kẹo que đặt câu hỏi diệp tử đ ón đ ầu đã bị diệp hi gõ một đ ầu, "Người cho rằng ta thật không tự mình hiểu lấy a, nhân gia kia thân gia tầm mắt cái dạng gì không có."

Nếu nói diệp hi phía trước còn có cái gì khí tư, sớm tại nói xong nói mấy câu đã bị Diệp Lê không lưu tình chút nào mà đ ổi ra đi sau liền đánh mất, bắt đ ầu tinh tế cân nhắc Diệp Lê nói thật giả còn có mục đ ích.

Cố cảnh chọn cái trọng đ iểm hỏi, "Người xác đ ịnh suy nghĩ của người sao?"

Diệp hi lắc lắc đ ầu, "Không đến năm thành nắm chắc, nhưng cũng là duy nhất manh mối. Rốt cuộc giang ưu thời gian không nhiều lắm, chúng ta chỉ sợ thật sự muốn đánh cuộc một keo thiên châu thứ này, nếu phải làm, dù sao cũng phải đ েম đ ể cấp thăm dò một chút, biết người biết ta, mới có thể trăm trận trăm thắng, ta chỉ là không nghĩ bị người lợi dụng còn không biết vì cái gì, là người nào đi."

Lời này vừa ra, không khí không cấm nặng nề chút, cố cảnh không cấm nói, "Liên luy các người lo lắng, giúp nhiều như vậy vội."

"Nói này đó làm gì, người cùng giang ưu đầu là bằng hữu của chúng ta, chúng ta còn chờ uống hai người rượu mừng đầu." Diệp hi trên gheo nói, nói đột nhiên lại là một nhạc, "Kỳ thật sự tình chưa chắc có ta tưởng như vậy không xong, có lẽ vị kia Diệp tiểu thư là thiết tình tưởng giúp chúng ta, đầu họ Diệp, nói không chừng một trăm năm trước là cùng gia đầu."

Diệp hi tâm thái luôn là như vậy lạc quan, tựa như hấn tên trung hy vọng hi giống nhau.

Hấn lại xem xét tô đồng liếc mắt một cái, "Người không phải nói người là toàn Hoa Quốc tuổi trẻ nhất đứng đầu hacker sao? Đem nhà ta tổ tông mười tám đại, có cái cái gì quan hệ tra cái rành mạch hấn là không khó đi." Hấn nhưng nhớ rõ mới vừa nhận thức khi không đối phó, tô đồng tiểu tử này đem hấn nhà trẻ đùa giỡn nữ hài tử sự đầu cấp phiên ra tới.

Tô đồng sớm tại hấn vừa nói liền bắt đầu động thủ thao tác, không công phu ngừng đầu xem hấn, chỉ trả lời "Diệp hi ca, người nhà người khâu nhưng thật ra đơn giản, nhưng kết quan hệ thông gia nhưng thật ra không ít, cũng đều muốn tra sao?"

Diệp hi trầm tư một chút, sau đó nói, "Trước tra nhà ta, sau đó....." Hấn ngừng đầu nhìn cố cảnh liếc mắt một cái, chỉ vào hấn nói, "Lại tra cố gia."

"Nhà ta?" Cố cảnh sửng sốt. Cố gia cùng Diệp gia quan hệ vẫn luôn không t ỉ, nói là trước đây từng có kết thân, nhưng kia đầu là bao nhiêu năm trước sự.

Diệp hi cười hì hì nói, "Người cùng chúng ta cùng đi, nói không chừng vị kia Diệp tiểu thư kỳ thật là xem ở người mặt mũi mới giúp chúng ta."

Cố cảnh h ồ nghi không chừng, nhưng vẫn là tùy ý tô đ ờng tra đi xuống, trong lòng mặc danh toan sáng, này nếu là làm trong nhà trường bối biết chính mình cam chịu hacker phiên gia tộc sử còn không được quan h ắn c ầm đoán nói h ắn là bất hiếu tử tôn a.

Cũng li ền điệp hi này đã được s ụng ái lại to gan lớn mật gia hỏa dám làm loại sự tình này.

Nửa tháng sau, điệp hi cùng cố cảnh c ần Diệp Lê đưa tới thư mời tiến vào thiên châu đệ tam buổi đấu giá hội. Tìm được chính mình vị trí ng ồi xuống sau, điệp hi cố cảnh hai người trong lòng còn nhéo đ েম h ắn, điệp hi th ầu nh ỉ hỏi, "Người từ cố gia nơi đó kiếm tới r ồi nhi ều ít tài chính?"

Cố cảnh cười kh ờ một tiếng, "Chỉ có năm ngàn vạn, lại nhi ều chỉ sợ....."

Cố cảnh ngôn ngữ chưa hết, nhưng điệp hi biết h ắn ý tứ, cố cảnh gia tộc đ েম h ắn làm như người thừa kế, cho nên vô pháp chịu đ ựng h ắn cùng xuất thân bình phàm giang ưu ở bên nhau, cố cảnh nguyên bản là tính toán từ bỏ quy ền kế thừa cùng giang ưu ở bên nhau, nhưng không nghĩ tới ra loại sự tình này, cố gia bên kia bức bách càng sâu, cho nên cố cảnh chỉ có thể tìm bạn tốt điệp hi bọn họ hỗ trợ. B ờn làm phẩm từ tư th ỏ v ỡng đ ề cung tuyển thượng duyệt đ ọc

L ần này cố gia nhận chuẩn h ắn muốn kiếm tài chính chụp đ ược thiên châu cứu giang ưu, cho nên chỉ sợ coi đây là áp chế bức bách cố cảnh trở v ề kế thừa gia nghiệp.

Diệp hi an ủi h ắn nói, "Ta cùng điệp tử đ েম những cái đó cố quy ền bất đ ộng sản mượn nợ, kiếm cũng có năm ngàn vạn, hy vọng có thể giúp đ ược

người."

Cỗ cảnh biết điệp hi vì giúp hắn là công người trong nhà áp thượng sở hữu thân gia, rất nhiều lời nói ở trong cỗ họng cũng nói không nên lời. Diệp hi vỗ vỗ bờ vai của hắn, "Người về sau kiếm tiền trả ta là được, chỉ hy vọng này một trăm triệu có thể thật sự chụp được tới."

Lúc trước biết được thiên châu hai lần bán đấu giá ra 1 tỷ cùng 1.5 tỷ giá trên trời, bọn họ thiếu chút nữa không ngất xỉu đi, nếu không phải tra được điểm đò vật bọn họ đều phải cho rằng Vạn Tượng Lâu Diệp tiểu thư là muốn hố chết bọn họ, bao gồm hố chết bọn họ sau lưng gia tộc.

Mười ngày trước, ngao mấy ngày đêm tô đờng rất cuộc tra ra vài thứ, "Đại khái 70 nhiều năm trước, Diệp gia có một cái nữ nhi, cũng chính là điệp hi từng gia gia cô cô, kêu Diệp Chỉ Lan, gả cho cỗ gia người."

"Này quan hệ cũng quá xa điếm đi." Diệp hi phun tào nói,

"Đừng nóng vội, trước hết nghe ta nói." Tô đờng tiếp tục nói, "Nhưng ta tra được có một chỗ rất kỳ quái, đó chính là Diệp Chỉ Lan gả chờng thời điếm đã mau 40 tuổi, ở cái kia niên đại, như vậy vẫn kết hôn chỉ sợ có cái gì mặt khác nguyên nhân."

Diệp hi lập tức nghĩ đến, "Nàng trước kia gả hơn người?"

Tô đờng lắc lắc đầu, "Nàng chỉ kết quá lúc này đây hôn, ta tra xét Hoa Quốc kia đoạn thời kỳ Cục Dân Chính hôn nhân ký lục hồ sơ."

Diệp hi trong đầu linh quang chợt lóe mà qua, "Đó chính là nàng từng có một cái hài tử, một cái kiện toàn nữ nhân sẽ như vậy vẫn mới có một đoạn hôn nhân, trừ phi nàng có cái gì không bỏ xuống được."

Tô đ ồng gật gật đ ầu, "Đoán đúng rồi, nàng có một cái nữ nhi." Hấn lại nhìn về phía cô cảnh nói, "Đây là ta ở tra gia tộc của người sử khi phát hiện, tương phản Diệp gia một chút tin tức cũng không lưu lại, phảng phất ở cố tình hủy diệt người này."

Cố cảnh cũng có hứng thú, "Nhà của chúng ta? Rốt cuộc là chuyện như thế nào?"

Tô đ ồng tiếp tục nói, "Diệp Chỉ Lan rất trường thọ, vẫn luôn sống đến 80 hơn tuổi mới qua đời, trượng phu của nàng cũng thực ái nàng, nàng sau khi chết không đến một năm cũng li ền đi theo đi, nhưng hấn lúc ấy lại để lại một ít bút ký, nói đ ầu là đối thê tử ái, nhưng trong đó chỉ nhắc tới một kiện thực xin lỗi thê tử sự, đó chính là về Diệp Chỉ Lan trước kia nữ nhi. Bút ký ta đương nhiên không thấy quá, nhưng hấn nhi nữ lại xem qua, viết ở chính mình tiểu thuyết trung, tuy rằng chỉ có đôi câu vài lời nhưng hấn là thật sự, trong đó viết đến bọn họ có một cái lớn tuổi mười tám tuổi cùng mẹ khác cha tỷ tỷ, theo họ mẹ diệp."

Tô đ ồng một hơi nói một đống lớn, c ần lấy trên bàn nước sôi để nguội li ền rót đi xuống. Nhưng diệp hi, cố cảnh còn có diệp tử còn chờ nghe hấn nói bên dưới đâu.

"Sau đó đâu," diệp tử chớp chớp đôi mắt hỏi.

Tô đ ồng nhún vai, nói "Sau đó li ền không có a, ta tra được li ền này đó."

Diệp hi trực tiếp nắm lên một cái diệp tử thích ôm gối li ền tạp qua đi, tạp xong lúc sau li ền bắt đ ầu nghiêm túc tự hỏi lên, nói như vậy còn thật có khả năng, Vạn Tượng Lâu Diệp tiểu thư có lẽ chính là Diệp Chỉ Lan trưởng nữ hậu nhân, kia cùng hấn, cùng cố cảnh cũng có thân thích quan hệ.

Ấn tô đ ồng nói như vậy, vị kia Diệp tiểu thư cùng Diệp gia cũng không có gì thâm cừ đại hận, hẳn là không đến mức hồ bợn họ.

Trở lại đấu giá hội hiện trường, không quá vài phút, bọn họ liền thấy được đ ồng dạng tham gia bán đấu giá Diệp Lê, cố cảnh cùng diệp hi tuy rằng không biết kết quả như thế nào, nhưng cũng chỉ có thể tẩn nhân sự nghe thiên mệnh.

Hai người lại không chú ý tới Lão Bạch đang xem đến bọn họ khi trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Lần này đấu giá hội tham gia người so lần đầu tiên cùng lần thứ hai người đầu phải thiếu, rất nhiều nguyên bản muốn thu gom thiên châu cũng tự biết tài lực đưa bất quá Ngân Hoàng yển tổng tài cùng Tr ần tiên sinh, cũng liền không tới tham gia, có thể tới hơn phân nửa cũng là xem náo nhiệt.

Bán đấu giá ngay từ đầu, lên giá một ngàn vạn, yển dương sơ đầu tiên ra giá hai ngàn vạn, bên kia Tr ần tiên sinh cũng đi theo tăng giá một ngàn vạn, lại là không đến năm phút đ ồng hồ, một ngàn vạn biến 3000 vạn.

Diệp hi cùng cố cảnh tàn nhẫn một phen tâm, cử bài ra giá ' năm ngàn vạn ', ít nhất muốn nói cho người khác bọn họ cũng muốn đấu giá thiên châu.

Quả nhiên, một cái trừ yển dương sơ cùng Tr ần tiên sinh ở ngoài kẻ thứ ba ra giá khiến cho không ít chú ý, dưới đài thời khắc chú ý chủ sự phương cũng sớm châu đầu ghé tai, cho rằng cùng mặt khác hai phương người giống nhau, không ngừng tăng giá không thôi, bọn họ không biết chính là, diệp hi cùng cố cảnh trong tay tổng cộng có thể ra cũng liền một trăm triệu, lại nhiều cố cảnh liền phải cùng nước ngoài cố gia cúi đầu nhận thua.

Ai ngờ, năm ngàn vạn báo giá lúc sau, hội trường liền lâm vào trầm mặc, Ngân Hoàng yển tổng không có lại ra giá, mà Trần tiên sinh ở cùng bên cạnh hần bạch y người trẻ tuổi cúi đầu nói nói mấy câu, cư nhiên cũng buông xuống cạnh giới bài, không nói gì.

Bán đấu giá sư lập tức liền ngưng cả người, này không đúng a, bán đấu giá sư ngưng vẫn là tai nghe thanh âm đem hần kêu hoàn hần, nuốt nuốt nước miếng, nói "Năm ngàn vạn lần đầu tiên, năm ngàn vạn lần thứ hai....."

Diệp hi cùng cố cảnh hai người đều nắm chặt nắm tay, trái tim bang bang mà nhảy.

Thẳng đến nghe được, "Năm ngàn vạn lần thứ ba, chúc mừng hai vị này tiên sinh thành công chụp đến thiên châu."

Giải quyết dứt khoát, bán đấu giá sư đây cõi lòng kinh hãi mà cao giọng hô.

Diệp hi cùng cố cảnh quả thực không thể tin được cư nhiên như vậy thuận lợi, những người khác cũng giống nhau, ăn dưa vậy xem quăn chúng cùng phía trước bán đấu giá sư giống nhau ngưng ngưng mà nửa ngày, mới nhớ tới muốn vỗ tay, vẫn là thừa thớt.

Phía trước chụp đến 1.5 tỷ giá cao, hiện tại cư nhiên năm ngàn vạn cái trắng liền cấp chụp được, tuy rằng cùng lúc ban đầu khởi chụp giới 500 vạn so sánh với đã là giá cao, nhưng chênh lệch vẫn là quá lớn.

Chủ sự sẽ lại mau cao hứng muốn chết, vui mừng khôn xiết, năm ngàn vạn tổng so với bị kia hai cái không thể trâu vào chủ liêu mạng nâng lên giới chụp không dưới cuối cùng chỉ có thể lưu chụp tới hảo đi.

Diệp hi cùng cố cảnh nặng nề mà cho nhau ôm một chút, sau đó diệp hi liền tổng cố cố cảnh đi trả tiền cộng thêm lấy đồ vật, cố cảnh tâm tình vui mừng mà đi xuống đi, mà diệp hi cũng thấy được mặt mày mỉm cười Diệp Lê, diệp hi cũng lộ ra một cái thiếu đánh mà sáng lạn tươi cười.

Nhưng không chờ đến Diệp Lê lại cho hắn cái gì khác đáp lại, Diệp Lê liền quay đầu đi, tựa hồ cùng bên người nàng nam tử nói cái gì đó.

Chương 116

Đi ra hội trường cửa khi, Diệp Lê lại đụng phải Lão Bạch, liền khẽ cười nói, "Ta còn tưởng rằng người sẽ không từ bỏ đâu?"

Lão Bạch cũng là ôn hòa mà cười cười, "Người tổng so đồ vật tới quan trọng."

Từ diệp hi cùng cố cảnh xuất hiện kia một khắc hắn liền biết hắn thua.

Nói xong Lão Bạch liền trước một bước cáo từ rời đi.

Diệp Lê nhìn hắn rời đi bóng dáng, khước miệng gọi lên ý cười dạt dào.

Người nhà họ Bạch sẽ không nhìn không ra nàng kế hoạch là lợi dụng diệp hi cùng cố cảnh giành thiên châu, nhưng cuối cùng vẫn là thả thủy.

Đơn giản là người nhà họ Bạch biết diệp hi là nàng quân cờ, nhưng hắn càng biết diệp hi là cứu người sốt ruột, cho nên phóng thủy, cam tâm tình nguyện mà từ bỏ thắng được lần này tranh đấu thắng lợi.

Thiên châu lại trân quý cũng chỉ là vật chết, cùng người tánh mạng so sánh với tự nhiên không đáng giá nhắc tới.

Diệp Lê cũng biết Lão Bạch đoán được nàng kế hoạch, nhưng đây đúng là nàng kế hoạch mấu chốt nhất một vòng, nếu người nhà họ Bạch chết

thật tâm nhân, cùng nàng dây dưa không thôi, cùng hiệu càn đồ tranh đấu
rốt cuộc, như vậy này kế sách cũng tự nhiên không dây nổi cái gì tác dụng.

Cho nên, lần này Diệp Lê lợi dụng không chỉ có là diệp hi cùng cố cảnh
này hai cái quân cờ, còn có chính là người nhà họ Bạch thiện.

Thiện, chính là người nhà họ Bạch lớn nhất sơ hở.

Đến nỗi thiên châu tới rồi diệp hi cùng cố cảnh trong tay, Diệp Lê
tưởng lại bắt được, cũng liền lại đơn giản bất quá, lần này người nhà họ
Bạch tưởng nhúng tay cũng cảm không được.

Lão Bạch đi tới dừng xe địa phương sau, liền đối tại đây vài lần bán
đấu giá trung chủ yếu xuất lực Trần tiên sinh ôn thanh nói, "Lần này phiền
toái người."

Trần tiên sinh tránh đi hẳn nói lời cảm tạ, ngược lại càng thêm thành
khẩn mà khom lưng nói, "Có thể giúp được ngài là vinh hạnh của ta."

Sau khi nói xong Lão Bạch liền một mình rời đi, Trần tiên sinh nhìn
Lão Bạch thân ảnh biến mất ở nơi xa sau mới lên xe trở về

Diệp hi cùng cố cảnh thành công chụp đến thiên châu sau, liền mang
theo thiên châu tiến đến giang ưu nơi bệnh viện, cấp sinh mệnh đe dọa
giang ưu mang ở trên cỗ, nhìn dụng cụ thượng điện tâm đồ dần dần khôi
phục bình thường trình độ sau, diệp hi bọn họ đều mừng rỡ như điên, giang
ưu được cứu rồi.

Nhưng không chờ bọn họ cao hứng hai ngày, giang ưu liền lại biến
thành bệnh ửng ửng bộ dáng, tuy rằng không có lại lâm vào bệnh tình
nguy kịch trạng huống, nhưng lại cũng hảo không đứng dậy.

Diệp hi chạy tới Vạn Tượng Lô, muốn tìm Diệp Lê, lại bị đưa bé giữ cửa báo cho Diệp tiểu thư đã ở trong lâu chờ đã lâu.

Vạn Tượng Lô không có bất luận cái gì khách nhân, trống rỗng làm người có chút sợ hãi, diệp hi bị người mang lên lầu ba, vẫn là cái kia ghế lô.

Diệp hi ngồi ở gỗ đỏ ghế dựa thượng, an tĩnh nhàn nhã mà uống trà, mặc dù diệp hi vào được nàng cũng không giương mắt liếc hán một cái.

Diệp hi chủ động mở miệng đánh vỡ trầm mặc, "Diệp tiểu thư, ta muốn biết thiên châu vì cái gì đối ta bằng hữu bệnh không có tác dụng." Tuy rằng đích xác thực thần kỳ mà hòa hoãn giang ưu bệnh tình, nhưng lại không cách nào trị tận gốc, giống như là trân quý dược liệu lấy tới treo mệnh giống nhau.

Diệp Lê không nói gì, con người vẫn hơi rũ nhìn phiêu phù ở chén trà thượng vài miếng lá trà, diệp hi liền nóng nảy, "Diệp tiểu thư, ta biết người sẽ không hổ chúng ta, rốt cuộc, chúng ta chi gian cũng có một chút huyết thống quan hệ."

Nghe thế câu nói, Diệp Lê khó được ngừng đầu nhìn thẳng vào nàng vị này ' hậu nhân ' liếc mắt một cái.

"Người biết người đang nói cái gì sao?"

Mang theo một chút lạnh lẽo lời nói lại làm diệp hi trong lòng nhiều phân khẳng định, bắt đầu nói lên hán làm tô đờng đi đầu tra đến những cái đó dấu vết để lại cùng với hán phỏng đoán ra tới ' chân tướng '.

"Người hán là chính là vị kia Diệp tiểu thư hậu nhân đi, nói như vậy lên, ta hán là kêu người một tiếng biểu muội, hoặc là biểu tỷ đi?"

Diệp Lê con người như cũ hờ hững, xem đến diệp hiêm có chút kinh hồn táng đảm, chẳng lẽ hẳn nói sai rồi nói cái gì? Hoặc là năm đó còn có cái gì ân oán hẳn không biết?

Lạnh băng thanh âm ở yên tĩnh trung vang lên, sâu thẳm mà không xa.

"Diệp Chỉ Lan, đích xác ở hai mươi tuổi thời điểm từng có một cái nữ nhi, chẳng qua nàng không có hậu nhân, mà nàng hiện tại còn sống."

Diệp Lê lương bạc cười, "Như cũ tuổi trẻ tởn tại."

Diệp hi đừng tử co rụt lại, thanh âm cũng run rẩy lên, "Sao có thể?"

Lại đối thượng Diệp Lê mang theo hơi hơi lương bạc ý cười đôi mắt, diệp hi tựa hồ đoán được một cái không có khả năng sự thật.

"Người phụ thân là kẻ diệp tiêu đi, nhân loại sống thời gian quá ngắn, bất quá trăm năm cũng đã thay đổi vài đại, ta cũng nhớ rõ không lớn thanh." Diệp Lê duy nhất còn có điểm ấn tượng Diệp gia người chính là Diệp Thần Dương cùng Diệp Minh Viễn, ngoài ra nàng cũng không có lại đối Diệp gia nhiều có chú ý, suy bại vẫn là phú quý nàng đều không thêm để ý.

Diệp Lê nhìn sợ tới mức sắc mặt tái nhợt nhưng đã cứng còng mà đứng diệp hi, cũng không có hù dọa nàng cái gọi là 'hậu nhân' tâm tư, mà là đi vòng,

"Đến nỗi thiên châu, nó chỉ có thể kéo dài người thọ mệnh, nhưng nó trị không được bệnh tật."

"Người gạt ta?" Diệp hi buột miệng thốt ra nói, nói xong mới ý thức được, trước mặt người này rất có thể là hẳn một vị sống không biết bao lâu tởn tởn, chân mồm nhũn cư nhiên quỳ xuống.

Mà Diệp Lê nghe được hắn nói, lại là ôn hòa mà cười cười, "Ai nói ta nói liền nhất định là thật sự."

Sau đó tươi cười tiêm tiêu, từ ghế dựa thượng lên, đi đến diệp hi trước mặt, hồ hững mà trên cao nhìn xuống địa đạo,

"Thiên châu cứu không được nàng, nhưng Bát Hào Dương phu có thể."

Diệp hi trong mắt tràn đầy khiếp sợ địa đạo, "Thật sự có Bát Hào Dương phu sao?"

Diệp Lê vươn nhỏ dài mà trắng nõn tay, khom lưng khẽ vuốt thượng diệp hi gương mặt, nhẹ giọng nói, "Dương nhiên là có."

"Bởi vì ta chính là Bát Hào Dương phu lão bản, Diệp Lê."

Nàng thu hồi tay, xoay người đưa lưng về phía hắn khoanh tay mà đứng nói, "Các người trên người chảy ta một chút huyết mạch, tuy rằng kia thực nông cạn, nhưng ta cũng không để ý cho các người vài phần ưu đãi."

"Đem thiên châu cầm đồ cho ta, có thể vì nàng đổi lấy hai mươi năm thọ mệnh."

Diệp hi không thể tin được địa đạo, "Chỉ có hai mươi năm."

Diệp Lê thở dài "Không ngắn, người trẻ tuổi."

"Hảo." Cuối cùng diệp hi gian nan địa đạo ra cái này tự, như nhau mỗi vị đi vào Bát Hào Dương phu khách nhân.

Diệp hi nói cho cố cảnh hắn đem thiên châu cầm đi Bát Hào Dương phu cầm đồ, đổi lấy làm giang ưu khang phục sự tình, nhưng không có nói cập

chỉ có hai mươi năm thọ mệnh sự tình, lấy hấn thông minh, sẽ không đoán không được một khi hai mươi năm thọ mệnh dùng hết, cố cảnh vì lại lần nữa cứu giang ưu, sẽ trả giá cái gì. Cho đến lúc này, bọn họ nhưng không nhất định có thể gặp được ' thiên châu ' như vậy chỉ là dùng tiền tài có thể mua được cơ hội.

Mà hấn càng sẽ không nói cho cố cảnh, Vạn Tượng Lô Diệp tiểu thư không thể tưởng tượng thân phận thật sự, hấn sau khi trở về chỉ nói bọn họ nghĩ sai rồi, Diệp tiểu thư chỉ là tùy tay giúp bọn họ một phen, cùng bọn họ không có bất luận cái gì quan hệ.

Vị kia hấn là bị hấn gọi từng cô nãi nãi nhân vật.

Sống một trăm nhiều năm như cũ dung nhan bất biến người, một khu nhà thần kỳ quý dị hiệu cấn đờ lão bản.

Liền đem này đoạn trải qua làm như một giấc mộng hảo, tình liền đã quên đi, diệp hi như vậy nói cho chính mình nói.

Bát Hào Dương phô, đem thiên châu để vào ngăn mật thất giá gỗ thượng sau, Diệp Lê liền không hề đem chuyện này để ở trong lòng, diệp hi tuy rằng thông minh lại xuất sắc, nhưng cũng chỉ thứ mà thôi, ngăn ngừa vài thập niên nhân loại thọ mệnh, làm Diệp Lê không có hứng thú đi tìm hiểu một cái linh hồn, hoặc là đem hấn tạo hình thành phác ngọc.

Trừ bỏ ngẫu nhiên nổi lên một tia ngọn sóng, không nghĩ tới, nàng hậu nhân cũng sẽ có tiến vào Bát Hào Dương phô một ngày,

Cũng không nghĩ tới, nàng đã không ở này trần thế trung, nhưng cùng nàng tương liên hệ này một tia nông cạn huyết mạch lại không có biến

mất, không có đại ngoài ý muốn nói, liền sẽ theo nhân loại trải qua thiên thu vạn đại.

Diệp Lê tưởng, này có lẽ là nàng vô pháp chân chính thoát ly thế giới này nguyên nhân.

Diệp Lê cũng chỉ là thoáng cảm khái mà thôi.

Chờ đến nàng chân chính tự do thế giới này ở ngoài, tự do với sở hữu song song thế giới ở ngoài, khi đó, hẳn là ngàn năm, vạn năm chuyện sau đó.

Hiện tại nàng còn không cần như vậy suy xét.

Kết cục (cũng là phiên ngoại)

Diệp Lê phong hoa chính mậ, thanh xuân bất lão dung nhan hạ, bao trùm chính là vạn năm bất diệt linh hồn, hảo hảo hảo hảo.

Lạnh băng mà hắc ám hiệu cần đi, Diệp Lê đứng ở hắc ảnh trước mặt nói, "Người kêu ta có chuyện gì sao?"

Hắc ảnh âm lãnh thanh âm vang lên, "Người ở Bát Hào Đương phô đài bao lâu?"

"Không nhớ rõ." Lâu đến liền nàng đều không muốn đi nhớ.

"Nhưng người đã trọn đủ cường đại."

Diệp Lê ngẩn ra một chút, tiện đà cười lạnh nói, "Cường đại nữa, vận mệnh của ta trước sau nắm giữ ở trong tay của ngươi."

"Ta cùng với ngươi đính hạ khế ước là vĩnh sinh vĩnh thế, nhưng hiện tại, ta muốn đem vận mệnh của ngươi còn cho ngươi"

"Ngươi nói cái gì?" Diệp Lê ngẩn ra một chút, nhưng ngay sau đó nàng liền phát hiện chính mình không chịu khống chế mà nâng lên tay nghênh hướng hắc ảnh.

Màu đen áo choàng hạ vượn một bàn tay, chạm đến nàng đầu ngón tay, liền ở kia một khắc, màu đen như lân như thú một chút bao trùm thượng Diệp Lê trắng nõn như ngọc mu bàn tay, liền dần dần lan tràn đến toàn thân, hình thành một cái tân hắc ảnh.

Nàng đôi mắt, nàng sợi tóc, nàng toàn thân đều bị hắc ám sở bao trùm.

Nàng đã trở thành tân hắc ám chi chủ.

Đông dạng nàng cũng chạm đến đến càng nhiều bản chất, chân thật, đủ để lệnh bất luận cái gì một cái kiên cố không phá vỡ nổi linh hồn hồng mất đồ vật,

Hai cái khoác màu đen áo choàng người đối diện mà đứng, giống như là ở chiếu gương giống nhau.

Hắc ảnh nói, "Ta phải đi."

"Ngươi muốn đi đâu?"

"Một cái chân chính vĩnh hằng nơi, có lẽ là vĩnh sinh, có lẽ là yên giấc ngàn thu, hay là là tiêu vong."

Hắn không thể lại ở lâu, Bát Hào Dương phô là không có cách nào thừa nhận hai vị hắc ám chi chủ tồn tại,

Diệp Lê cảm thụ được trên người lực lượng, ở vô ngần trong bóng tối bỗng nhiên cười.

"Xem ra ta phải vì Bát Hào Dương phô tuyên một vị tân lão bản."

Chuyện xưa còn sẽ tiếp tục đi xuống, vận mệnh bánh răng một lần nữa bắt đầu chuyển động, chẳng qua, lần này không chế vận mệnh người, đổi thành Diệp Lê.

Bát Hào Dương phô, chỉ có điên tiến, không có chuộc ra

Bát Hào Dương phô, chưa bao giờ sẽ làm khách nhân thất vọng

Như vậy người muốn được đến cái gì, trả giá tương ứng đại giới.

Khế ước thượng ký xuống tên của người.

Giao dịch đạt thành.

Tác giả có lời muốn nói: Phía trước có tiêu thiên sứ nhấn lại nói được làm ta cảm thấy rất đúng, áng văn này kỳ thật không nên có kết cục, nhưng là đâu tác giả có thể viết đã viết xong, cho nên đem kết cục giả thiết vì phiên ngoại, vạn năm chuyện sau đó.

Bỏn văn đi hướng kết thúc, tác giả cũng thực luyện tiếc, cảm tạ các vị tiêu thiên sứ hai ba tháng tới nay duy trì.

Cùng với mỗi ngày không ngừng nghỉ gõ chữ thật mệt, về sau nhất định toàn văn tồn cáo lại phát.

Ái các người moah moah